JEFFERY

DEAVER

Saatçi

epsilon

SAATÇİ

Jeffery Deaver

Çeviri

Yunus Saltuk

Düzenleme: emrah40

SAATÇİ

Orijinal Adı: The Cold Moon
Yazan: Jeffery Deaver
Genci Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmeıı
Çeviri: Yunus Saltuk
Editör: Onur Caymaz
Düzenleme: Gülen Işık
Düzelti: Fahrettin Levent

Kapak Tasarım: Serhat Filiz

3. Baskı: Mayıs 2009

ISBN: 978 9944 82-049-3

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası Çiftehavuzlaf Yolu Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa Tel: (0212) 674 97 23

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Ştı.
Gürsel Malı. Nurtaç Cad. İcabet Sk. No:3 Kâğıthane/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 47 29
Internet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

BİRİNCİ KISIM

Babam saatler zamanı öldürürler demişti. Zaman demişti, küçük çarkların tik taklarından oluşup kaldıkça ölmüş demektir; ancak saatler durursa zaman canlanır.

William Faulkner

Birinci Bölüm

00:02, Salı, gece yarısı

Ölmeleri ne kadar zaman almıştır, dersin?"

Sorunun muhatabı sorulanı duymamışa benziyor; dikiz aynasına göz attı, yeniden kendini yola verdi. Saat gece yarısını iki geçiyor, aşağı Manhattan sokakları buzlu. Soğuk hava cephesi bulutları sürüklediği için gökyüzü berrak, ama ayaz erken bastıran karı asfalta, betona yapıştırmış, yollar ayna gibi. İki adam, Vincent'in aklı başındayken Mobil-Yardım adını taktığı bej rengi cipte sarsılarak ilerliyor. Araba eskice, frenler bakım istiyor, lastikleri değiştirmek gerek. Yine de çalıntı arabayı servise sokmanın alemi yok; hele önceki iki yolcusu cinayete kurban gitmişken, hiç olmaz.

Direksiyondaki elli yaşlarında siyah kısa saçlı adam dikkatle yan sokaklardan birine saptı; aşırı hız yapmadan, kuralına uygun manevralarla şeridin tam ortasından yoluna devam ediyor. Yol buzlu veya kuru, araba az önce cinayete karışmış karışmamış... Adam hiç istifini bozmadan sürüyor arabayı.

Dikkatli ve titiz.

...Ne kadar zaman almıştır?

Vincent enine boyuna biri; belindeki kahverengi kemerin tokası son deliğinde, yine de göbeği zorlanıyor; sosis gibi iri parmakları sürekli terlerken buz gibi soğukta ürperdi.

Bilgi işlemci olarak çalıştığı geçici işinden gece vardiyasını bitirdikten sonra çıktı, köşe başında bekledi. Ayaz insanın iliklerine işlediği halde, binanın hiç hoşlanmadığı lobisinde vakit geçirmek istemedi canı. Işıklar yeşilimsi, salonun duvarları çepeçevre ayna; orada dikilince armut biçimli gövdesini her açıdan seyretmek zorunda kalıyor. O yüzden kendini dışarıya, berrak ama buz gibi aralık gecesine attı, bir ileri bir geri yürüyerek vakit geçirdi. O arada bir tane yer fıstıklı gofreti mideye indirdi. Tamam, iki...

Vincent, sokağın iki yanında göklere uzanan karanlık yapıların arasından ara ara görünen dolunayın ürkütücü gümüş ışığını takip etmeye çalışırken Saatçi konuşuyor. "Ölmeleri ne kadar zaman mı almıştır? İlginç."

Vincent, asıl adı Gerald Duncan olan Saatçi'yi tanıyalı pek az oldu ama adama soru sorunca karşılığını hemen alamayacağını öğrendi. En sıradan soruda bile, cevap yerine uzun bir açıklama dinlemek zorunda kalıyor.

Aslında adamın ağzı laf yapıyor. Karşılık vermeye niyetliyse bir üniversite profesörü gibi çok düzgün konuşmakta. Vincent, son birkaç dakikalık sessizliği Duncan'ın düşünmeye ayırdığını anlıyor.

Vincent bir kutu Pepsi açıyor. Üşüyor fakat şekere ihtiyacı var. Bir dikişte içiyor kolayı, teneke kutusunu cebine tıkıştırıyor. Arada yeni bir yerfıstıklı gofret çıkarıp atıştırırken Duncan yan gözle-Vincent'ın elinde eldiven olup olmadığını kontrol ediyor. Mobil-Yardım'dayken ellerinde-eldiven olmazsa olmaz!

Titiz olmak şart...

O sorunun birkaç farklı cevabı olabilir diye düşünüyorum." Duncan'ın sesi yumuşak, takıntısız. "Örneğin ilk öldürdüğüm yirmi dört yaşındaydı, öyleyse ölümü yirmi dört yıl sürmüş sayılabilir."

Vincent, yeni yetme alaycılığıyla, *ya tabii, tabii* diye geçiriyor içinden. Bir yandan da bu karşılığı akıl edemeyişine yanıyor.

Öteki ise otuz iki filan olmalı..."

Yolun karşısındaki polis otosu, yanlarından geçip gidiyor.

Vincent'ın şakakları zonkluyor ama Duncan'da hiç tepki yok. Polis, çalıntı Explorer ile ilgilenmedi bile.

Soruya bir başka açıdan da bakabiliriz, Vincent. İşe başladığım dakikadan kalplerinin gerçekten durduğu ana kadar geçen zamanı temel almak da olası. Senin kastettiğin bu olmalı. Şimdi bak, insanlar zamanı kolay algılanır başvuru çerçevelerine oturtmaya bayılır. Kolaylık sağladığı için yararlıdır bu. Doğumda rahim ağzının yirmi saniyede bir kasıldığını bilmek yararlı. Atletin bir mili üç dakika elli sekiz saniyede koşabildiğini ve yarışı kazandığını bilmek de öyle. Özel olarak, bu geceki kurbanların ölmeleri ne kadar zaman almıştır, sorusuna gelince... Burada can çekişmenin uzun sürmesi önemliydi." Vincent'a yan gözle bakıyor. "Soruna eleştirel yaklaşmadım sanırım?"

Hayır." Ortada eleştiri olsa da umurunda değil, zaten. Vincent Reynolds'ın pek arkadaşı yok. Hazır Gerald Duncan'ı bulmuşken adam ne dese razı. "Merak etmiştim de..."

Anlıyorum. Pek dikkat etmemiştim. Bundan sonraki olayda saat tutacağım."

Kız mı? Yarınki yani?" Vincent'ın nabzı hızlanıveriyor.

Duncan düzeltiyor, "Yani bugün ileri bir saatte, demek istiyorsun."

Bir iki dakikalığına da olsa gece yarısını geçtiğine göre, özellikle zaman söz konusuysa Gerald Duncan ile titiz ve kesin olacaksın.

Doğrudur."

Aç Vincent'ın aklı bir sonraki kurban Joanne'a takıldığı için, kafası karışık.

Bugün ileri bir saatte...

Katil arabayı karmaşık bir yol izleyerek şehir merkezinin güneyine, Manhattan-Chelsea'ye, nehir kıyısındaki geçici barınaklarına doğru sürüyor. Her taraf ıssız; ısı sıfırın altında on derece gibi; rüzgâr dar sokaklarda uğulduyor.

Duncan arabayı kaldırıma yanaştırıp kontağı kapatıyor. Arabadan çıkıyorlar. Ayazda, ısıran rüzgârın altında yarım blok yürüyorlar. Duncan kaldırımdaki gölgesini takip ediyor; dolunayın aydınlığı tepeden, az arkadan vuruyor.

Başka bir açıklama düşündüm. Ölmeleri ne kadar sürdü, diye sormuştun hani."

Vincent yine tir tir titriyor. Bu kez sadece soğuktan değil. "Meseleye onlar açısından bakacak olursak, kurbanlar için ölüm sonsuza kadar sürer, diyebiliriz."

İkinci Bölüm

07:01, Salı

O da ne?

Sıcak büroda gıcırdayan iskemlede oturan iriyarı adam kahvesini yudumlarken sabahın parlak ışıklarıyla aydınlanan rıhtımın ucundaki şeyi daha iyi görmek için gözlerini kısarak baktı.

Geceyi, Hudson Nehri üzerinde, Greenwich Village'ın hemen kuzeyinde, römorkör tamir istasyonunda nöbet tutarak geçirmişti. Kırk dakika sonra, dizel motorunda arıza olan bir tekne bekleniyordu ama henüz rıhtım boştu, görevli sıcak barakada ayaklarını masaya atmış, kahve fincanı göğsünde, iskemleye yayılmıştı. Doğrulup camın buğusunu sildi, dikkatle baktı.

O da ne?

Rıhtımın Jersey'e bakan ucunda küçük siyah bir kutu duruyordu. Tesis dün akşam altıda kapandığında orada yoktu, o zamandan bu yana rıhtıma yanaşan tekne de olmadı. Gerçi önüne gelen yayanın tesise girmesini önlemek için demir parmaklıklı kapıda asma kilitle zincir var ama arada kaybolan takımlardan, çöp varillerinden biliyor; girmek isteyen yolunu bulup dalabilir içeri.

İyi de, içerden almak varken neden dışardan getirip bıraksınlar?

Bir süre bakıp kaldı; rıhtım soğuk, rüzgâr ısırıyor, içerde kahve sıcacık. Sonunda talihine lanet ederek davrandı, kontrol etmeye karar verdi. Kaim gri kabanını, eldivenlerini, kasketini çekti, kahvesinden son bir yudum alarak insanın nefesini kesen ayaza çıktı.

Soğuktan yaşaran gözleri kara kutuda, sert rüzgâra karşı rıhtımın ucuna doğru yürüdü.

Canına yandığımın şeyi, nedir bu? Dikdörtgen bir şey, yüksekliği bir karış var, yok; üst yüzündeki her ne haltsa, yeni ışıyan güneşin yatık ışığı yüzünden parlayınca kamaşan gözlerini kıstı hemen. Hudson'ın köpüklü suları ayaklarının altındaki rıhtımın kazıklarında patlıyordu.

Kutuya üç metre kadar yaklaşınca ne olduğunu kavrayıp duraladı.

Saat. Eski moda, kutulu duvar saati; kadranı o garip romen rakamlı olanlardan; üstelik ön yüzünde kocaman bir de aydede var. Pahalı bir şey olmalı. Kolundaki saate göz attı, yerdeki doğru, demek işliyor. Böyle güzel

şeyleri buralara kim bırakır ki? Kimse kim, artık böyle bir hediyem var demek.

İlerleyip yerden almaya davranırken birden ayaklan gövdesinin altından kaydı, korkuya kapıldı, bir an nehre uçacağını sandı. Korktuğu başına gelmedi; olduğu gibi bastığı buz tutmuş yüzeyin üstüne çökmüş, daha öteye sürüklenmemişti.

Korku ve acı içinde nefes nefese davranıp ayağa kalktı. Başını eğip düştüğü yere baktı, buz bildiği buz değil, koyu kırmızı-kahverengi.

"Ey Tanrım!" Baktığı kocaman lekenin saatin dibinde göllenip donmuş kan olduğunu anlayınca fısıldayarak göklere sığındı. İyice eğilerek dikkatle bakınca kanın oraya nereden geldiğini anladı, daha da kötü oldu. Rıhtımın ahşabında kanlı tırnak izleri vardı; sanki parmak ya da bilekleri kesilmiş biri, nehrin çağıldayan sularına gömülmemek için can havliyle tırnaklarını kalasa geçirmiş gibi...

Emekleyerek rıhtımın tam kenarına kadar yanaşıp aşağıya,

köpüren nehre baktı, baktı; suda sürüklenen kimse göremeyince şaşmadı. Eğer durum sandığı gibiyse, kan buz tuttuğuna göre zavallıcık çoktan suya düşmüş olmalıydı. Görüp kurtaran da olmadıysa, cesedi çoktan Liberty Adası yolunu yarılamıştır.

Cep telefonunu düşürdüm mü, diye telaşla yoklayarak rıhtımın ucundan geriye çekilirken bir yandan da dişleriyle eldivenini çıkardı. Saatine göz attı, hızla barakaya attı kendini, soğuktan sızlayan parmaklarıyla polisin numarasını çevirdi.

* * *

Öncesi ve Sonrası.

Kent, o eylül sabahından, o dehşetli patlamalardan, gökyüzüne yükselen duman ve toz bulutundan, bir anda yok olan dev yapılardan bu yana artık çok farklı.

Bunu inkar etmek olanaksız. New Yorklunun kendini çabuk toparladığından, gayretinden, toparlanıp işimize bakalım tezcanlılığından söz edilebilir; bu doğrudur da. Yine de uçaklar La Guardia Havalimanı'na doğru inişe geçerken, her zamankine kıyasla biraz daha alçaktan geçiyormuş gibi göründüğünde, halk durup başını kaldırmadan edemiyor. Sokakta sahipsiz alışveriş torbası gördüğünüzde çevresinde geniş bir çember çizerek geçiyorsunuz karşıya. Ortalıkta, koyu renk üniformalı,

ellerinde ordu malı makineli tüfekle dolaşan asker veya polis görünce artık kimse yadırgamıyor.

Şükran Günü törenleri kazasız belasız geçti, Noel telaşı gelip çattı; ortalık anababa günü. Yine de bu bayram havası içinde, tatil zenginliğine boğulmuş mağaza vitrinlerinde, eskiden onlara yansıyan ikiz kulelerin hayali eksik; yeri boş kalan görüntünün ve aramızda olmayan insanların anısı, kalabalığın üzerinde asılı duruyor. Ve tabii o büyük soru akıllardan çıkmıyor: Bunun arkasından ne gelecek?

Lincoln Rhyme'in yaşamında kendi kişisel Öncesi ve Sonrası olduğundan, bu endişeyi çok iyi anlıyor. Bir zamanlar yürüyebiliyordu, istediği gibi davranabiliyordu; şimdiyse bunları yapamıyor. Herkes gibi eli ayağı sağlamdı, suç mahalline koşup inceliyordu ve bir anda tam ensesine düşen kalas yüzünden dört organından yoksun, yatalak oldu; boynundan aşağısı tutmuyor artık.

Öyle, *Öncesi ve Sonrası.*

İnsanı sonsuza kadar değiştiriveren anlar vardır.

Her şeye karşın Lincoln Rhyme böyle anların anısına kendimizi gereğinden çok kaptırırsak olayların esiri olacağımıza inanıyor; bunu yaparsak kötüler kazanır, olmaz...

Şimdi, soğuk sah sabahının erken saatlerinde Rhyme bunlara kafa yorarken kulağı Ulusal Radyo spikeri hanımın oturaklı sesiyle verdiği haberlerde. Öbür gün tören var; yüksek düzeyde hükümet görevlilerinin de katılacağı bir toplantı yapılacakmış. Bu işlerin yeri başkent değil midir? Yok, New York'ta olsun, gövde gösterisi tam olsun. Seyircisi, meraklısı yanında protestocular da meydana atsın kendini, sokakları birbirine katsın. Zaten güvenlik endişesi taşıyan polis, Wall Street çevresiyle başa çıkmakta iyice zorlansın. Politikada böyle de, sporda farklı mı? New Jersey'de yapılması gereken final elemelerini tutup Madison Square Garden'a almadılar mı? Akılları sıra milliyetçilik adına gövde gösterisi yapacaklar. Rhyme, kim bilir, diye geçiriyor aklından, gelecek yılın Boston Maratonu'nu, New York'ta yapmaya bile kalkışır bunlar!

Öncesi ve Sonrası...

Rhyme, kendi adına, Sonrası 'nda kişilik olarak pek değişmediğini düşünüyor. Değişen fizik yapısı; bir bakıma kentin ufuk çizgisinden eksilen o ikiz binalar gibi kendi gövdesinin ufku da daraldı biraz. Yine de Öncesi'nde olduğu gibi aynı kişi o; polis ve bilim adamı. Yine sabırsız ve huysuz, acımasız; hatta bazen çirkinleştiği de oluyor; tembellik ve

beceriksizliğe tahammülü yok. Sakatlığına sığınmadı, ağlamadı, engelli oluşunu bahane olarak kullanmadı. Yine de olay yerini incelemeye gittiğinde, binada kapıların enleri dar, tekerlekli sandalye rampası yok ise, Federal Engelliler Yasası gerekleri yerine getirilmemişse, vay o mal sahibinin haline...

Raporu dinlerken, kent yönetiminin kendini acındırma duygusuna teslim olduğunu fark edince kızdı, Thom'a seslendi, "Bunlara mektup yazacağım!"

İnce yapılı genç yardımcı, işi abartıya dökerek Noel süslemeleriyle uğraştığı yerden başını kaldırıp baktı. Üzerinde siyah pantolon, beyaz gömlek ve kalın bir kazak var. Rhyme'in Batı Central Park'daki evinde kalorifer tesisatı bozuk, yalıtım eski ve berbat olduğu için sıkı giyinmek şart. Rhyme yan gözle delikanlıyı takip ederken yaptığı hınzırlığa gülümsedi. Yardımcısı, altında Noel armağanı olarak getirilen ama henüz hediye kağıdına sarılmamış, yetişkin bezi paketi duran masanın üzerine elindeki minik plastik çam ağacını özenle yerleştirirken dönüp baktı.

"Mektup mu dediniz?"

Rhyme, tüm memleket işlerini, sanki hiçbir şey değişmemişçesine, eskisi gibi yürütmeyi daha yurtseverce bulduğunu anlattı delikanlıya. "Bunlara hadlerini bildirmek gerek. Sanırım *Times'a* yazacağım."

"Neden olmasın, yazın tabii." Thom'un mesleği 'hasta bakıcılık'; ama kendisine sorulacak olursa, Lincoln Rhyme'in yanında çalışmak için insan aziz ya da peygamber gibi bir şey olmalı.

"Yazacağım elbette," diye terslendi Rhyme.

"İyi edersiniz. Yalnız bir nokta var... "

Rhyme'in kaşı, neymiş o, gibilerden merakla kalktı. Suç uzmanı istedi mi, yüzüyle, başıyla, omuzlarıyla en ince ifadeleri yakalayabiliyor.

"...Yazacağım diyen çoğu kimse sonunda söylediği mektubu yazmaz da. Mektup yazacak adam yazar. Yazacağım diye önceden ilan etmez. Fark etmiş miydiniz, acaba?"

"Mükemmel psikolojik bilgilerin için teşekkürler Thom. Bu uyarı üzerine artık hiçbir şey durduramaz beni."

"Güzel." Thom asla altta kalmıyor.

Suç uzmanı dokunmatik kontrolü kullanarak geniş donanımlı tekerlekli iskemlesini, odaya dağılmış yarım düzine düz ekrandan birine yanaştırdı.

Tekerlekli iskemleye bağlı mikrofona, "Komut," dedi, ses tanıma sistemi devreye girdi, "Metin yazılımı!"

WordPerfect programı uslu uslu ekranda belirdi.

"Komut, yaz, *Sayın Baylar.* Komut, iki nokta üst üste. Komut, satır başı içerlek. Komut, yaz, *Dikkatimi çeken..."*

Kapı çalındı, Thom konuğu karşılamaya gitti.

Rhyme gözlerini kapamış öfkesini dünyaya nasıl kusacağını kestirmeye çalışırken bir ses düşüncelerini böldü. "Hey Linç, iyi Noeller."

Rhyme, kapı ağzından seslenen iri yarı, bira göbekli, perişan kılıklı Lon Sellitto'ya omuz üstünden, "Ha! Aynen!" diye homurdandı. İri yarı dedektif çevresini kollayarak girdi içeriye; dikkat etmese Viktorya döneminde iyi kötü salonken şimdi adli araştırma dohanımıyla tıka basa dolu bir laboratuvara dönen mekanda ortalığı dağıtacak. Bir dolu optik mikroskop, bir elektron mikroskobu, tayfölçerli gaz analiz aygıtı, sıra sıra laboratuvar tüpleri, pipet, Petri kabı, santrifüj düzeneği, kimyasallar, kitaplar, dergiler, .bilgisayarlar... Her yerde örümcek ağı gibi kalın kablolar dolanıyor. Rhyme, adli araştırmaları evden yapmaya ilk başladığında sürekli sigortalar atıyordu; bunca tedbir o yüzden. Burada harcanan elektrik koca sokakta yakılandan fazla.

"Komut, ses şiddeti, düzey üç." Ulusal Radyo yayınının sesi kısıldı.

Dedektif laf attı, "Zamanın ruhuna ayak uyduramıyoruz, galiba?"

Rhyme'de karşılık yok, gözü ekranda.

Sellitto döndü, "Naber Jackson!" diye seslenerek eğildi; New York Polis Departmanı kanıt kutusu üzerine yayılmış uzun tüylü minik köpeği okşadı. Köpekçik, sahibi gibi geçiciydi burada; Thom'un yaşlı halası uzun bir hastalıktan sonra bir süre önce Connecticut-Westport'da vefat etmiş, genç adama mirasın içinde bu minik Havana kıvırcığı da kalmıştı. Frizland Bişon kırması olan hayvancık Küba kökenli. Thom hayvansever birini bulana kadar Jackson bu laboratuvarda kalıyordu.

Sellitto doğrulurken, "Linç, durum berbat," dedi. Paltosunu çıkarmaya davrandı, vazgeçti. "Vay canına, amma da soğuk. Mevsim rekoru filan mı?"

"Bilmem. Hava raporu dinleyecek vaktim olmuyor." Yayın yönetmenine göndereceği mektuba okkalı bir açılış düşünmeye çalışıyor.

Sellitto üsteledi, "Çok, ama çok kötü."

Rhyme, kaşını kaldırıp soran gözlerle baktı Sellitto'ya.

"İki cinayet, aynı kişinin işine benziyor. Aşağı yukarı aynı."

"Lon, ortalık canına okunmuş kurban dolu. Bu kez neden çok kötü oluyor?" Rhyme, incelenmesi gereken olaylar arasında boş geçen sıkıcı günlerde her zaman olduğu gibi yine keyifsiz. Hakkından geldiği o kadar suçlu arasında, baş edemediği tek 'suç' var, o da olaysız kalmak.

Sellitto ustasıyla yıllarca birlikte çalıştığı için suç uzmanının ruh hali umurunda değil. "Ana binadan telefon ettiler. Omzu kalabalıklar senin Amelia ile birlikte olayı ele almanı istiyorlar. Üstelediler, başkası olmaz, diyorlar."

"Demek ille de Rhyme diyorlar..."

"Sana işin bu yanını çıtlatmayacağıma söz verdim. Biliyorum, sen dayatmayı sevmezsin."

"Şu işin berbat yanına geçebilir miyiz, Lon? Fazla ısrarcı sayılmam, değil mi?"

"Amelia nerede?"

"Westchester'da bir olayı araştırıyor. Yakında döner."

Tam o sırada dedektifin telefonu çaldı, tek parmağı havada 'sen bir dakika bekleyiver' demeye getirdi, kafasını sallayıp notlar aldı, sonra kapayıp Rhyme'c döndü. "Evet, şöyle oluyor: Dün gece bilmem kaçta bizim fail, adamımız yani..."

"Adam mı? Erkek olduğunu ne bildin?"

"Tamam', tamam, suçlunun cinsiyetinden haberimiz yok!"

"Cinsiyet mi?"

"Ne olmuş cinsiyetine?"

"Lon, cinsiyet dendi mi dilbilim alanına çakılıp kalırız.

Değişik dillerde eril ve dişil organizmaları biyolojik açıdan tanımlamaya yarar, bu sözcük."

"Dilbilgisi, yok neydi o geçenlerde söylediğin, bilmem ne dersi için teşekkürler. Kulağıma küpe olsun, başım sıkışırsa yararı olur belki. Her neyse, adamımız zavallı garibin tekini Hudson Nehri üzerindeki tekne tamir rıhtımına kadar sürüklüyor. Bunu nasıl becerdiğini henüz bilemiyoruz; ancak kurbanını, kadın veya erkek her ne halt ise, rıhtıma elleriyle asılmaya mecbur bırakıyor ve sonra kalkıp bileklerini kesiyor. Kurban, suya düşmemek için, öylece asılı olarak bir süre daha, görünüşe bakılırsa arada feci kan kaybedecek kadar, direniyor ve dayanamayıp kendini azgın sulara bırakıyor."

"Peki ceset?"

"Yok, daha bulunamadı. Sahil koruma ve acil olay ekipleri çift koldan araştırıyoruz."

"Çoğul konuştun; çift olan ne?"

"Doğru, anlatayım. Çok geçmeden ikinci bir telefon daha geldi. Şehir merkezinde, Broadway'de, Cedar Street'in orada, bir iç avluyu araştırmamız

istendi. Üniformalılardan biri orada ağzı ve eli ayağı bantlı, sırtüstü yatan bir ceset buluyor. Katil, kurbanın boğazına otuz kiloluk demir çubuk dayamış. Maktul, gırtlağına basan ağırlıktan kurtulmak için çırpınıp durmuş."

"Demek otuz kiloluk çubuk. Buradan, güç hesabı yaparsak suçlu erkek olabilir."

O sırada Thom, kahve, bisküvi ve çörek getirdi. Kilodan yana dertli olan Sellitto önce Danimarka bisküvilerine daldı. Diyetini ancak tatillerde bozmaya izinli. Yarım bisküvi yedi, kalanını bırakıp ağzını sildi. "Kısacası kurban gırtlağını ezdirmemeye çalışıyor; demir çubuğu havada tutmak için epeyce uğraşmış olmalı; fakat çubuk otuz kilo! Sonunda pes ediyor."

"Kurbanın kimliği?"

"Adı Theodore Adams. Battery Park yakınlarında oturuyormuş. Dün gece 911 acile kadının biri telefon ediyor. Erkek kardeşiyle akşam yemeği için sözleştiğini, adam ortalıkta görünmeyince polise başvurmak istediğini söylüyor. Kadının bildirdiği isim bu."

Lincoln Rhyme genellikle yumuşak tanımlamalardan hoşlanmaz. Bu kez duruma 'kötü' sıfatı yakıştırmaya razı oldu.

Öte yandan en azından 'ilgi çekici' bile sayılır. "Aynı fail olduğunu nereden çıkarıyorsun?"

"Saldırgan iki olay yerinde de imzasını bırakmış. Ortada iki tane saat var."

"Çalışır haldeler mi?"

"Evet. Birincisi rıhtımın kenarında kan gölünün ortasında, öteki Adams adlı kurbanın başucunda. Katil sanki kurbanlar can çekişirken saati görsün, belki aynı zamanda da duysun, istemiş."

"Şunları bir tarif et bakalım. Saatleri, diyorum."

"Eski moda şeyler. Bütün bildiğim bu kadar."

"Bomba yok mu?" Bugünlerde, yani Büyük Olay'dan beri, tikleyen tıklayan tüm kanıtlar düzenli olarak patlayıcı kontrolünden geçiyor.

"Yok. Patlama filan yok. Yine de araştırma ekibi bunları Rodman's Neck laboratuvarına gönderdi. Biyolojik, kimyasal kontrol için. Saatlerin markası aynı. Öyle diyorlar. Tutanaklardan birinde, 'ürkütücü' görünüşlü deniyor. Kadranın üzerinde ay var. Ha, belki kafamız basmaz, anlamayız diye, katil tutmuş saatlerin altına not bırakmış. Bilgisayar çıktısı. El yazısı yok."

"Ne demiş, peki?"

Sellitto, belleğine sığınmak yerine elindeki notlara göz attı. Rhyme, dedektifin bu titizliğini sever. Parıltılı zekâlardan değildir ama köpek gibi alır kokuyu; işini ağır, ama mükemmel yapar. Kağıttan okudu:

"Soğuk Ay gökleri ayaza kesti
Mehtap düştü yerin cesedi üstüne
Dolunay, ölümün tam saati!
Çıkıyor ölüm, doğumun yoluna."

Başını kaldırıp Rhyme'e baktı. "İmza, 'Saatçi' diyor."

Rhyme meraklandı, tek kaşı neredeyse alnının tepesinde.

"Elimizde İki kurban var... Bir de ayın şekli... " Astronomi işe karıştıysa genellikle katilin birden fazla cinayet işlemeye niyetli olduğu söylenebilir. "Adamın kıyım listesi uzun, anlaşılan."

"Neden senin kapını çaldım sanıyorsun, Linç?"

Rhyme, *Times* için yazmaya niyetlendiği yazının girişine göz atıp metin programından çıktı. Büyük Olay'ın Öncesi ve Sonrası üzerine yazacağı şeyler sonraya kalsın bakalım.

Üçüncü Bölüm

08:08, Salı

Pencerenin dışından hafif bir ses geliyor. Sanki ezilen kar çıtırdıyor.

Amelia Sachs dolanmayı bırakıp dışarıya, bembeyaz ve sessiz arka bahçeye göz attı. Kimseyi göremedi.

Sachs, kentin yarım saat kadar kuzeyinde, bozulmamış Tudor stili yazlık evinin ölüm sessizliğinde tek başına. Bu sessizliğe ancak ölüm yaraşır, diye geçirdi aklından; evin sahibi artık canlılar dünyasını terk ettiğine göre... Tatil bittikten sonra bina satılığa çıkacak.

Bir çıtırtı daha. Sachs kent kızı olduğundan Manhattan'ın saldırgan gürültüsüne ve bitip tükenmeyen uğultusuna alışmıştı kulakları. Evin aşırı sessizliğinde tedirgin, bekledi.

Karda yürüyen birinin ayak sesleri mi?

Siyah kot pantolon ve lacivert kazak üzerine siyah deri ceket giymiş uzun boylu, kızıl saçlı dedektif, dalgın dalgın saçlarını düzelterek sese kulak verdi. Pencereden bir çatırtı daha. Sessizce ceketinin fermuarını açtı. Tetikte... Gerekirse belindeki Glock'a anında ulaşabilir. Çömelip dışarıyı taradı gözleriyle. Görünürde bir şey yok.

Yeniden işine döndü. Lüks deri koltuğuna ilişti, koca masanın üzeri darmadağın; gözden geçirmeye başladı. Sinir bozucu bir görevdi bu; çünkü tam olarak neyi aradığını bilemiyordu. Öyledir, olay yeri daha önce ikinci, üçüncü, belki dördüncü kez incelenip altüst olmuşsa neyi aradığını bilemezsin. Aslına bakılırsa buraya olay yeri demek için bile bin şahit ister. Binada saldırgan izine rastlanmadı, cesetle karşılaşılmadı, talan belirtisi yok. Burası Benjamin Creeley adlı şahsın seyrek kullandığı yazlık eviydi; kendisi buraya son olarak, kilometrelerce ötede öldürülmesinden bir hafta önce uğramıştı.

Yine de dikkatle, tekrar tekrar araştırmak zorunda; çünkü Amelia Sachs çoğu zaman olay yeri inceleme uzmanı olarak çalışıyorsa da, bu kez amacı başka. Şef dedektif olarak meslek hayatının ilk cinayet soruşturmasını yürütüyor.

Bir çıtırtı daha geldi, dışarıdan. Buz, kar, dal, geyik, belki sincap... Aldırmıyor ve birkaç hafta önce bir urgan parçasında gözüne çarpan düğüm nedeniyle giriştiği araştırmasını sürdürüyordu.

Bu urgan parçası, iki hafta önce New York-Upper East Side'daki evinin merdiven tırabzanında asılı bulunan elli altı yaşındaki Ben Creeley'in yaşamına son veren urgan parçasıydı. İntihar mektubu masanın üstünde duruyordu; ortada şüphe çekecek kanıt yoktu.

Adamın ölümünden hemen sonra, Suzanne Creeley, her nedense doğruca New York Polisi'ne başvurmuştu. Kocasının kendini öldürdüğüne inanmıyordu. Aynı zamanda mali müşavirlik yapan zengin işadamının son zamanlarda biraz içine kapandığı doğruydu ama bu hali, üzerinde çalıştığı bazı karmaşık tasarıların yorgunluğundan olmalıydı. Arada bir üzerine çöken durgunluk hallerini intihara yol açacak depresyon işareti saymak saçmalıktı. Duygusal çöküntü, zihinsel problem yaşamamıştı hiç, ayrıca sakinleştirici kullanmıyordu. Creeley'in mali durumu sağlam görünüyordu. Yaşam sigortası poliçesinde ya da vasiyetinde son zamanlarda yapılmış değişiklik saptanmadı. İş ortağı Jordan Kessler'i iş seyahatinde, bir müşterisinin Pennsylvania ofisinde buldular. Kessler, kendisiyle yapılan kısa görüşmede, Creeley'in son zamanlardaki durgunluğunu onayladı ama ortağının ağzından intihara dair hiçbir söz duymadığını özellikle belirtti.

Sachs, olay yeri araştırmalarında Lincoln Rhyme'in emrinde çalışıyor ama daha fazlasını yapmak için can atıyordu. Önemli Olaylar Grubu çevresinde kulis yaptı; kendisine cinayet veya terörizm olaylarından birinin soruşturma şefliğinin verilmesini bekliyordu. Sonunda Merkez Bina'dan biri, Creeley olayında dosyayı kapatmadı, araştırmayı sürdürme görevini Sachs'a verdi. Genel kanı, Creeley'in intihara eğilimli olmadığı yolundaydı. Sachs ortada şüphe uyandıracak bir kanıta rastlayamadı. Fakat bir şey keşfetmişti. Adli Tıp raporuna göre; öldüğünde Creeley'in sağ başparmağı kırık ve sağ kolu alçıdaydı.

Bu durumda adamın kendini astığı ipin ilmeğine kendi başına düğüm atması olanaksızdı.

Sachs bunun mümkün olmadığını biliyordu, çünkü oturup başparmağını kullanmadan onlarca kez denemişti. Bir olasılıkla adam düğümü ölümünden bir hafta önce geçirdiği bisiklet kazasından evvel atmış olabilirdi. Ancak kim ilerki bir tarih için planladığı intiharın ilmeğini önceden atmayı akıl eder ki.

Sachs, ölümün şüpheli olduğuna karar verip olay için cinayet dosyası açtı.

Fakat olay iyice karmaşıklaşıyordu. Cinayette olayı ya ilk yirmi dört saat içinde çözüp dosyayı kapatırsın ya da araştırma aylarca uzar gider. Eldeki

bir iki kanıt yani Creeley'in ölmeden önce içtiği içkinin şişesi, intihar notu ve ucu ilmekli ip; hiçbir ipucu vermiyordu. Olayın görgü tanığı yoktu. New York Polisi'nin raporu kısacık, yarım sayfalık bir yazıydı. Olayı ilk araştıran dedektif, intiharlarda hep olduğu gibi işini üstünkörü yapmış, dosyayı kapamıştı; Sachs'a işe yarayacak başka bilgi vermedi.

Şüpheli taraması, Creeley'in çalıştığı ve ailesiyle birlikte çoğu zamanını geçirdiği kent merkezine uzandıysa da dişe dokunur sonuç çıkmadı. Sachs'a, ölünün Manhattan'daki iş ortağıyla enine boyuna bir görüşme yapmak kalıyordu, o kadar. Şu andaysa, Creeley'lerin pek az kullandıkları ve yeterince incelemeye alınmamış yazlık evinde bir iki ipucu bulmak için didinmekte.

Fakat hiçbir şey bulamıyor. Sachs arkasına yaslanarak yakın zamanlarda çekilmiş bir fotoğrafa daldı: Creeley, işadamı gibi görünen biriyle havalimanı pistinde, bir firmanın özel jeti önünde el sıkışıyordu. Arka planda çalışan petrol kuyuları ve boru hatları... Creeley gülümsüyor. Pek kederli bir hali yok... Fakat böyle şipşak çekilivermiş fotoğraflarda kim suratını asar ki?

Birden çıtırtılar; çok yakından geldi, pencerenin ardından. Ardından bir daha. Bu kez daha da yakından

Bu sincap filan değil.

Anında 9 milimetrelik ilk kurşunu pırıltılı namluya sürüİü, kalan on üçüyse şarjörde hazır on dörtlük Glock ortaya çıkıverdi. Sachs sessizce ön kapıdan süzüldü, oradan evin köşesine doğru ilerledi. Silahını iki eliyle kavramış ama öne uzatmıyor, sağ dirseğini beline yapışık tutuyor. Köşe dönerken darbe alma olasılığına karşı namlu asla ilerde olmaz; böyle yanlış tutuş ancak filmlere yakışır. Hızla çevreye göz gezdirdi. Evin bu yanı temiz görünüyordu. Siyah çizmeleriyle buz tutmuş kaldırımı yoklayarak devam edip arka tarafa geçti.

Sachs durup çevreye kulak kabartıyor.

Evet, duyduğu kesinkes ayak sesi. Biri galiba çekinerek evin arka kapısına doğru gitmeye çalışıyor.

Bir duraklama... Bir adım. Yine sessizlik.

Sachs, tam sırası, diye geçirdi aklından. Evin arka köşesine yaklaşmayı denedi.

Davrandığı anda ayağının altındaki buzun azizliğine uğradı, üç beş santim de olsa ayağı kaydı, şaşırdı, istemeyerek derin bir soluk aldı. Çıkardığı ses duyuldu mu, kendini ele verdi mi acaba? Emin değildi.

Fakat başkasının evinde habersiz dolanan biri için bu kadarı fazlaydı.
Arka bahçeden karları ezerek koşan ayak sesleri duyuldu.
Allah kahretsin...
Hedefin kurduğu bir tuzak olabilir kaygısıyla çömelip Glock'u doğrulttu, köşeden baktı. İnce yapılı, kot pantolonlu ve anoraklı birinin kara bata çıka koştuğunu gördü.
Canı cehenneme! Bu koşarak kaçmalar yok mu, nefret ediyor. Sachs boylu boslu kadın ama eklemleri felaket, arteriti var; koşmak zorunda kalmak onun için ölüm.
"Polisim ben. Dur diyorum sana!" Çaresiz, kaçanın peşinden koşmaya başladı.
Sachs takipte tek başınaydı. Buraya gelirken Westchester Kasaba Polisime haber vermemişti. Destek çağrısı için ancak 911'i kullanabilirdi ancak bunu yapacak zamanı yoktu.
"Bir daha söylemeyeceğim. Olduğun yerde kal!"
Peşpeşe koca arka bahçeyi geçtiler ve sonra evin arkasındaki koruya girdiler. Güçlükle soluk alıyor, kaburgalarının alt yanından yükselen sızı, dizlerinin sancısına karışmış olarak dayanabildiği kadar hızla koşmaya çalışıyordu; ama boşuna... Öndeki, arayı giderek açmaya başladı.
Durum bombok, adamı göz göre göre kaçıracağım.
Neyse ki, doğa duruma el koydu. Ucu kardan fırlamış bir dal parçası kaçanın ayağına takıldı, adam böğürerek yere kapaklandı. Sachs adamın iniltisini on metre geriden duydu, nefes nefese yetişti ve Glock'un namlusunu kaçanın boynuna yandan dayayıp soluklandı. Adam çırpınmayı bıraktı.
"Canımı yakmayın! Lütfen..."
"Susss."
Kelepçeler ortaya çıktı.
"Eller arkaya... "
Kaçak çırpınıyor. "Bana bir şey yapmayın! Ben bir şey yapmadım..."
"Eller..."
Kaçak beceriksizce söyleneni yaptı. Daha önce hiç kelepçe yemediği belli. Sandığından çok daha genç. Daha doğrusu yeni yetme, yüzünde ergenlik sivilceleri bile duruyor.
"Canımı yakmayın! Lütfen..."
Sachs soluğunu yatıştırıp gencin üzerini aradı. Kimlik, silah, uyuşturucu yok. Biraz para ve anahtarlık. "Adın ne senin?"

"Greg."
"Soyadın?"
Bir anlık kararsızlık . "Witherspoon."
"Buralarda mı oturuyorsun?"
Önce bir soluklandı, sonra yutkundu, başıyla sağ yanını işaret etti. "Şuradaki evde, Creeley'lerin kapı komşusuyuz."
"Kaç yaşındasın?"
"On altı."
"Peki, neden kaçtın?"
"Bilmem. Korktum işte!"
"Polisim, diye bağırdığımı duymadın mı?"
"Duymasına duydum ama polise... Yani kadın polise benzetemedim. Siz sahiden polis misiniz?"
Sachs çıkarıp kimliğini gösterdi. "Evde ne yapıyordun?"
"Yandaki evde oturuyoruz biz."
"Onu daha önce söylemiştin. Ne yapıyordun, onu anlat."
Oğlanı doğrultup olduğu yere oturttu. Çocukcağız ürkek ürkek bakıyordu.
"Evde biri olduğunu fark ettim. Bayan Creeley ya da ne bileyim aileden biri gelmiş filan sandım. Ona bir şey söyleyecektim. Sonra içeriye bir baktım, sizi gördüm. Öyle silahlı filan görünce... Ödüm patladı. Sizi de ötekilerden biri sandım."
"Ötekiler kim?"
"Gizlice eve girenler! İşte Bayan Creeley'e haber vermek istediğim şey buydu."
"Demek eve gizlice girenler oldu."
"Evet, birilerini gizlice eve girerken gördüm. Birkaç hafta oldu. Şükran Günü sırasında filandı."
"Polise haber vermedin mi?"
"Hayır. Sanırım bildirsem daha doğru olacaktı ama bu işlere bulaşmak istemedim. Görünüşleri biraz... Ürkütücüydü."
"Gördüklerini anlat bakalım."
"Ben dışarıdaydım, bizim arka bahçede... Onları gördüm. Arka kapıya sokuldular, sonra... Bir şeyle uğraşıp kilidi zorladılar, içeri girdiler."
"Beyaz, kara derili?"
"Hepsi beyazdı galiba. O kadar yakında değildim. Yüzlerini seçemedim. Bunlar böyledir, biliyorsunuz işte, bu tip adamlar. Kot pantolonlu, anoraklı.

Biri ötekine göre daha boylu bosluydu."

"Saç renkleri?"

"Bilmiyorum."

"İçerde ne kadar kaldılar?"

"Bir saat olmuştur."

"Arabalarını gördün mü?"

"Yoo..."

"Yanlarında bir şey götürdüler mi?"

"Ya, evet. Bir kasetçalar, cd'ler, televizyon. Birkaç tane de oyun götürdüler galiba. Ayağa kalkabilir miyim?"

Sachs çocuğu çekip ayağa kaldırdı, doğruca eve götürdü. Arka kapının levyeyle zorlanmış olduğu belliydi. Adamlar temiz iş görmüşlerdi.

Evde çevreye göz attı. Oturma odasındaki dev ekran televizyon hâlâ yerindeydi. Vitrinde zevkle seçilmiş porselen yemek takımları duruyordu; gümüş takımlar da öyle... Hırsızlıktan söz etmek zordu. Bir iki şey götürerek asıl amaçlarını gizlemiş olabilirler miydi?

Sachs zemin katını gözden geçirdi. Ev görünürde temiz ve derli topluydu. Şömine hariç! Doğalgazla çalıştığı halde içindeki küller çarptı gözüne. Bu şömineleri tutuşturmak için kâğıda ne gerek vardı! Soyguncular ateş yakmayı mı denemişlerdi?

İçindekilere dokunmadan el fenerini şömineye tuttu, sadece yanmış kağıt ve küller vardı...

"Bahsettiğin adamlar buraya geldiklerinde ateş yaktılar mı?"

"Bilmiyorum. Belki yakmışlardır."

Ayrıca şöminenin önünde çamur izleri gördü. Olay yeri

inceleme çantasını arabasının bagajında bırakmıştı. En iyisi özel toz kullanıp şöminenin çevresindeki, çalışma masasındaki parmak izlerini almak; külle çamuru ve işe yarayabilecek başka kanıtları da toplamaktı...

O sırada cep telefonu titredi. Ekrana göz attı, Lincoln Rhyme'den gelen, 'Kente geri dön, DERHAL!" mesajını gördü. Haberi aldığını ve gerekeni yapacağını yazıp mesajı gönderdi.

Gözü şöminede, acaba yanan neydi, diye düşünüyordu.

"Bu durumda..." diyerek zihnini böldü Greg, "Ben şimdi gidebilir miyim?"

Oğlanı baştan aşağı süzdü. "Bilmiyorum haberin var mı, sahibinin ölümünden sonra polis ölüm anında evde ne var ne yoksa her bir şeyin listesini çıkarır."

"Ya?" Oğlan bakışlarını aşağıya çevirdi.

"Bir saat içinde Westchester Polisimi arayıp buradaki eşyayı listeye göre kontrol etmelerini söyleyeceğim. Eksik çıkarsa bana haber verirler, ben de senin adını verir, ana babana telefonla durumu bildiririm."

"İyi ama..."

"Adamlar hiçbir şey çalmadı, değil mi? Onlar gittikten sonra sen arka kapıdan, girip canının istediğini... Neler aldın?"

"Sadece bir iki şey; hepsi ödünçtü. Todd'un odasından aldım."

"Bay Creeley'in oğlu mu?"

"Hı-hı. Zaten oyunlardan biri benimdi. Geri vermeyi unutmuştu."

"Gelelim şu adamlara. Onlar herhangi bir şey aldı mı?"

Kısa bir kararsızlık anı... "Pek sanmıyorum."

Sachs kelepçeleri çıkardı. "Her şeyi geri getireceksin, gecikmek yok. Garaja koyarsın. Kapıyı açık bırakacağım."

"Olur., tabii... Söz veriyorum," dedi çocuk nefes nefese. "Kesinlikle... Yalnız... " Başladı ağlamaya. "Şey, ben biraz pasta yemiştim. Buzdolabında duruyordu. Yani nasıl geri... Ben onlara yenisini alayım."

"Merak etme. Yiyecekleri listeye almazlar."

"Almazlar mı?"

"Sen aldıklarını topla, hepsini geri getir, yeter."

"Söz veriyorum. Gerçekten..." Kol ağzıyla gözyaşlarını silerek gitmeye davrandı.

"Bir şey daha... Bay Creeley'in kendini öldürdüğünü duyduğunda, olay seni şaşırttı mı?"

"Evet."

"Neden?"

Çocuk gülmeye başladı. "Onun 740'ı vardı. Uzunundan demek istiyorum. Onun gibiler, yani BMWsi olanlar kendini öldürür mü, hiç?"

Dördüncü Bölüm

09:43, Salı

Korkunç ölümler bunlar.

Amelia Sachs çok vahşete tanık olmuştu, ama cinayetin böylesini aklı almıyordu.

Westchester'dan aradığında, Rhyme acele Güney Manhattan'a gidip kendine Saatçi adını veren cani tarafından birkaç saat arayla işlendiği anlaşılan iki cinayetin olay yeri taramasını yapmasını söylemişti.

Sachs iki olaydan ilkine, Hudson üzerindeki rıhtıma ulaşmıştı bile. Olay yerini taramak gerçekten zordu. Bir kez ceset ortada yoktu, ayrıca nehre doğru esen sert rüzgâr olası kanıtların tümünü sürüp götürmüş olmalıydı. Elde kalanları her açıdan fotoğraflayıp videoya çekti, saatin bulunduğu yeri tam olarak belirlemeye çalıştı. Bomba ekibi saati kontrol için işe giriştiğinde birçok ipucunu berbat etmiş, diye hayıflandı.

Patlamaya hazır bomba söz konusu olunca başka çare yoktu, tabii.

Eğilip yarısı kana bulanmış not kağıdını aldı. Ayrıca buz tutmuş kan lekelerinden örnek topladı. Can havliyle rıhtıma tutunmaya çalışan kurbanın ahşaba geçirdiği tırnaklarından kalan izleri özellikle inceleyip tutanağa geçirdi. Bulduğu kısa ve enli, cila görmemiş tırnak kırığından kurbanın erkek olduğunu tahmin ediyordu.

Katil rıhtım alanına kapıdaki zinciri keserek girmişti. Sachs, kullanılan kesme aletinin izini sürme umuduyla zincirden parça aldı. Ne girişte ne de buz tutmuş kan gölünün çevresinde parmak, ayak, tekerlek izine rastlayamadı.

Çevrede bulunan herhangi bir görgü tanığı da yoktu.

Adli Tıp'ın raporuna göre kurban Hudson'a düştüyse, ki öyle görünüyor, soğuk suda on dakika içinde ısı kaybından ölmüş olmalıydı. New York Polis Merkezimin dalgıçları ve Sahil Koruma, nehirde cesedi ve olası kanıtları aramayı sürdürüyordu.

Sachs öteki olay yerinde, Broadway'in yakınındaki Cedar Street'e açılan geçidin ağzında, Theodore Adams'ın cesedinin başındaydı şimdi. Otuzlarındaki kurban, ağzı el ve ayak bilekleri koli bandıyla bağlı,, sırt üstü yatıyordu. Katil, üç metre kadar yukarıdaki yangın merdivenine ip atıp iki ucu delinmiş bir buçuk metrelik ağır bir metal çubuğu yere paralel bağlayıp

kurbanın tam tepesine, gırtlağına basacak biçimde asmış, ipin öteki ucunu da adamın eline vermişti. Bağlı olduğu için Theodore yerinden kıpırdayıp çubuğun altından kaçamamış; belki biri geçer, görür de kurtarır umuduyla gücü yettiğince ağır çubuğu gırtlağına değdirmemek için çırpınmıştı.

Belli ki, oradan geçen biri olmamıştı.

Ölüm gerçekleşmiş ama çubuk gırtlağı ezmeye devam etmiş ve ceset aralık ayazında donup kaskatı olmuştu. Sürekli bastıran ağırlık altında kurbanın boynu iki üç santimlik yamyassı bir şeye dönüşmüştü.

Cesedin yüzü bembeyazdı, gözlerde ölümün bilinen donuk bakışları vardı. On, belki de on beş dakika süren o can havliyle çırpınma sırasında yüzü kim bilir nasıl renkten renge girmişti. Zorlandığı için önce insanın yüzü kızarır, sonra morarma başlar, gözler yuvalarından fırlar...

Bu cinayetleri kim işlemişti Tanrı aşkına? Ölüm anını iyice uzatacak yöntemler seçtiği açıkça görülüyordu.

Giysileri ve saçlarıyla olay yeri izlerini kirletmemek için beyaz Tyvek tulum giymiş olan Sachs, New York Polisimin Queens'daki olay yeri araştırma ana merkezinden dedektif arkadaşları Nancy Simpson ve Frank Rettig ile durumu değerlendirirken kanıt toplama aygıtlarını hazırlamıştı. Hemen yakında olay yeri ekibinin tam donanımlı acil destek otosu hazırdı.

Kendi ayak izleri saldırganınki ile karışmasın diye tabanlarına lastik bant geçirdi. Bu da Rhyme'in sivri önerilerinden biriydi. Sachs kızıp "İyi ama Rhyme, üzerimde Tyvek oluyor; günlük pabuçlarımla dolaşmıyorum ki olay yerinde!" diye karşı çıkacak olduğunda, Rhyme bıkkın gözlerle süzmüştü onu. "Demek öyle! Affedersin, gidip Tyvek tulum edinmek saldırganın hiç aklına gelmez, öyle mi? Alt tarafı kaç para bu tulumlar, söylesene Sachs! Kırk dokuz doksan beş!"

Sachs başta cinayeti organize suç örgütü ya da psikopat işi olarak yorumladı; böyleleri rakibe veya karşı tarafa mesaj vermek için bu türden 'işim imzamdır ahbap' sahneleri düzenlemeye meraklıdırlar. Öte yandan toplum düşmanı sosyopatlar, karanlık saplantı veya gizli cinsel takıntılarını sadistçe tatmin etmek uğruna, cinayeti iyice karmaşıklaştırıp ayrıntılı uygulamaya düşkün olurlar. Bunları cinsel takıntı ya da şehvet değil de, sadece zulüm olsun diye de yapabilirler. Sachs sokaklarda devriye gezdiği yıllarda, başkasına acı yaşatmanın başlı başına iktidar ve güç gösterisine, eziyet etmeninse alışkanlığa dönüştüğünü görmüştü.

Üniformasının üzerine deri ceket çekmiş Ron Pulaski göründü. Bu sarışın, kıvrak zekâlı genç adam, New York Polisi sokak devriyeliğinden

gelmedir. Sachs'a, Creeley olayında çıraklık yapıyor ve Rhyme istedikçe de ona yardım ediyordu. Hatta bir defasında, suçlu kovalarken yaralanıp uzun süre

hastanede kalınca yönetim genç memura malulen emeklilik teklif etmişti.

Çaylak, Sachs'a gelip danışmıştı. Genç karısı Jenny ile durumu konuştuklarını anlatmıştı. İşbaşı mı yapmalıydı, yoksa yukardan gelen bu emeklilik önerisini kabul mu etmeliydi? Kendisi gibi polis olan ikizi de araya girince Pulaski sonunda terapiyi sürdürüp göreve geri dönmeye karar vermişti. Sachs ile Rhyme tuttuğunu koparan bu delikanlıyı beğendiler, bir iki yerin ipini çekerek fırsat oldukça onun araştırmalarına katılmasını sağlamışlardı. Pulaski bir ara Sachs'a içini dökmüştü. Büyük patronla yüz-göz olmak imkansızdı ne de olsa. Göreve dönme kararında, kolu bacağı felçli Rhyme'in zorlu günlük tedaviyi hiç aksatmadan sürdürmedeki inadından çok etkilendiğini çıtlatmıştı.

Pulaski üzerinde Tyvek olmadığı için olay yerini çevreleyen sarı bantlara gelince durdu. Uzaktan ustasını izlerken, cesedin demirin altında ezilen boynunu gördü, sırtı ürperdi. "Ulu Tanrım!" diye mırıldanmaktan kendini alamadı.

Sachs, iyi, diye düşündü. Polis olacak insan, görevde karşılaştığı durumun doğal dehşetiyle mesleğin gerektirdiği soğukkanlılık arasında ince dengeyi kurabilmeliydi. En iyi polisler, meslek yaşamı boyunca karşılaştıklarından etkilenir, şoka girer, öfkeye kapılırlar. Sachs kendisi de her gün dehşete kapılma duygusunu kaybetmemeye çalışıyordu.

Pulaski ustasına Sellitto'nun öteki memurlarla birlikte saldırıyı duyan veya Theodore Adams'ı tanıyan olup olmadığını araştırmak üzere güvenlik görevlileri ve büro çalışanlarıyla görüşmeye gittiğini söyledi ve bomba ekibinin hâlâ saatleri incelediklerini, işleri bitince Rhyme'e teslim edeceklerini ekledi. "Ben şimdi çevredeki tüm otoların plakalarını almaya gidiyorum. Dedektif Sellitto öyle söyledi," dedi.

Sachs'ın arkası Çaylak'a dönüktü; başını sallamakla yetindi. Şu anda yan bilgilere kafa yoracak hali yoktu. Sahneyi enine boyuna incelemesi gerekiyor, kafasını dağıtmak istemiyordu. Olay yeri araştırması, tanım yerindeyse, olaydan kalan cansız kalıntıların incelenmesi anlamına gelir. Yine de, bu işi iyi yapabilmek için sahnenin kendine göre bir canlılığı olduğunu sezmek gerekir. Olay Yeri Polisi, duygusal ve zihinsel olarak kendini suçlunun yerinde hissetmeli ve olayın korkunç senaryosunu zihninde canlandırabilmelidir. Katilin aklından geçen neydi? Elinde

tabanca, sopa ya da bıçakla nerede duruyordu? Duruşu ve tutumu nasıldı? Bekleyip çırpınan kurbanını seyretti mi, yoksa hemen tabana kuvvet kaçtı mı? Kendi yarattığı sahnenin farkında mıydı; nelere takıldı, nelerden irkildi? Kaçış yolu... Bu iş şüphelinin profilini, medyanın çok sevdiği ama polisin pek ender yararlanabildiği psikolojik portresini tasarlamaktan farklı. Olay yerindeki bunca ayrıntıyı saman yığınında iğne arar gibi tarayıp güvenlik güçlerini şüphelinin kapısına kadar götürecek o minnacık şeyi bulmak...

Sachs'ın şu anda derdi, öteki, yani başkasının yaşamına hunharca son veren o katil olmak.

Olay yerini aşağıdan yukarıya, soldan sağa tarayarak bakışlarıyla didik didik ediyor: kaldırım taşlan, duvarlar, ceset, demir ağırlık...

Ben O'yum şimdi... O katil benim. Kafamdan geçen ne? Bu kurbanlarla ne alıp veremediğim vardı? Neden ille de belli şekilde kıyıyorum canlarına? Neden şimdi, neden rıhtımlar üstünde, neden bu kaldırımda?

Gel gelelim ölüm nedeni o kadar alışılmadık, katilin aklından geçenler Sachs'a öylesine yabancı ki, bu sorulara karşılık bulamıyor şimdilik... Telsizini aldı; "Rhyme, orada mısın?"

"Ya hangi cehennemde olacaktım?" Sesi alaycı. "Haber bekliyordum. Sen nerelerdesin? İkinci olayda mısın?"

"Evet."

"Gördüklerini anlat bakalım, Sachs."

Ben, O'yum... Mikrofona anlatmaya başladı.

"Rhyme, geçidin ağzındayım. Burası bir aralık, boydan boya mal teslim yeri, arkada çıkış yok. Kurban geçidin ağzında, sokağa yakın."

"Ne kadar yakın?"

"Beş metre kadar; otuz metrelik geçidin başında."

"Oraya nasıl gelmiş?"

"Görünürde iz yok ama öldürüldüğü noktaya kadar taşınmış olmalı; ceketinin sırtında ve pantolonda tuz ve mıcır buldum."

"Cesedin yakınında kapı var mı?"

"Evet. Kapılardan birinin hemen önünde sayılır."

"O binada mı çalışıyormuş?"

"Hayır. Meslek bilgileri elimde. Serbest yazar. İş adresi, evi..."

"Orada ya da yakındaki binalardan birinde müşterisi olabilir."

"Lon araştırıyor."

"Güzel. Şu cesede en yakın kapı nerede? Katil oralarda kurbanı beklemiş olabilir mi?"

"Olabilir."

"Bina bekçisine açtır o kapıyı, ardında ne var ne yok, bir araştır bakalım."

Lon Sellitto araştırma alanına ayak basmadan, kenardan seslendi. "Tanık filan yok. Sanki herkes kör, herkes sağır sanki içine edeyim! Geçide bakan binalarda kırk, belki elli büro var. Kurbanı tanıyan birini, tabii varsa eğer, bulmak epey sürebilir."

Sachs durumu Rhyme'e danıştı, sonra patronlarının cesedin yakınındaki arka kapıyı açtırmasını istediğini Sellitto'ya söyledi.

Sellitto buz gibi avuçlarını nefesiyle ısıtmaya çalışarak, "Tamamdır," dedi ve hızla uzaklaştı.

Sachs, olay yerini fotoğrafladı, videoya çekti. Cesette ve çevresinde cinsel bağlantılı eylem izi aradı, bunu çağrıştıracak hiçbir şey bulamadı. Sonra olay yerini 'kareleme yöntemi' ile bir kez daha gözden geçirmeye girişti; geometrik sırayla her bir santimetre kareyi tarayarak fiziksel kanıt aradı. Rhyme, çoğu cinayet uzmanının tersine, elbette bir felaket söz konusu değilse, olay yerine kalabalık ekip girmesine karşı olduğu için, Sachs alanı zihninde karelere bölüp tek başına inceledi.

Cinayeti işleyen, her kimse, çok dikkatli biri olmalıydı; not kağıdı, saat, demir çubuk, ip ve paket bandından başka belirgin hiçbir iz bırakmamayı becermişti. Durumu Rhyme'e aktardı, cevabını aldı.

"Katilin niyeti işimizi kolaylaştırmak olamaz değil mi Sachs!"

Tam iş üzerindeyken Rhyme'in dalgacılığı çekilir gibi gelmiyor. Bu, bok yoluna gitmiş, vahşice öldürülmüş kurbanın başında araştırma yapan kendisi değil nasıl olsa. Sachs bu yersiz espriyi duymazdan geldi, işini sürdürdü, cesedi bir an önce adlı tıpçıya devredebilmek için temel gözlemleri yaptı. Kurbanın kişisel eşyalarını topladı, parmak izi aldı, pabuçlarının elektrostatik izini çıkarttı, ev hayvanı tüyü almakta kullanılan yapışkanlı ruloyla giysilerin üzerinden, sonradan araştırmada işe yarayabilecek toz, kıl ne varsa topladı.

Görünüşte kurban buraya arabayla getirilip demir çubuğun altına yatırılmıştı ancak ortada tekerlek izi yoktu. Geçit boyunca karı eritsin diye yollara önceden kaya tuzu serpildiğinden lastiklerin kaldırım taşlarında işe yarar iz bırakması mümkün değildi.

Derken gözü bir şeye takıldı. "Rhyme, burada bir gariplik var. Yerde, gövde çevresinde, aşağı yukarı bir metrelik bant halinde bir şeyler var."

"Sence ne olabilir?"

Sachs eğilip mercekle inceleyince bunları ince kuma benzetti. Tahminini Rhyme'e söyledi.

"Buzlanmayı önlemek için mi serpmişler?"

"Hayır, değil. Sadece cesedin çevresinde var. Geçit boyunca bakıyorum, başka yerde yok. Kar ve buzlanma için kaya tuzu kullanıyorlar." Birkaç adım geri çekilerek yeniden göz attı. "Yine de çok ince bir tabaka gibi görünüyor. Sanki... Tamam Rhyme! Katil zemini süpürmüş. Süpürge kullanmış."

"Süpürmüş mü?"

"Evet, süpürge izleri fark ediliyor. Sanki cesedin çevresine bir iki avuç kum serpilmiş, sonra da süpürülmüş... Katilin işi olmayabilir de; çünkü rıhtımda böyle şey yoktu."

"Peki, cesette veya demir çubuk üzerinde var mı bu kumdan?"

"Bilmiyorum, bakayım, bekle... Evet var."

"Demek ki bu numarayı cinayetten sonra yaptı. Sachs, katil bir şeyleri gizlemek istemiş... "

Katilin marifetlisi bazen olay yerine kum, kedi kumu, yerine göre un bile serper; ardından elektrikli süpürgeyle bir dolanır, ufak tefek ne iz kaldıysa serptiği malzemeye yapışıp toz olur gider.

"...Tamam da, neden buna ihtiyaç duydu?"

Rhyme'in sorusu kulağında, gözü cesette ve parke taşlarıyla kaplı zeminde, bir kez daha kendini katilin yerine koymaya çalıştı Sachs. Ben O'yum.

Neden süpürmek zorundayım?

Evet, failler parmak izini siler, suç aletini, varsa göze batacak başka kanıtları yanında götürür ama pek ender izleri karartacak malzeme kullanırlar. Gözlerini kapadı, tüm gücünü toplayıp kendini gırtlağındaki demirin ağırlığından kurtarmaya çalışan genç adamın üzerine eğilmiş bakarken hayal etmeye çalıştı.

"Belki katil bir şeyleri devirdi, döktü..."

"Hayır, pek sanmam. O kadar dikkatsiz olamaz."

Rhyme'e hak verdi, kafa yormaya devam etti: Elbette, çok dikkat ediyorum. îyi de neden süpürme gereği duydum?

Ben O'yum...

Rhyme'in fısıltılı halindeki sesi kulağında, üsteliyor. "Neden?"

"Şimdi adam... "

"Adamı bırak Sachs, O sensin, unuttun mu!"
"Tamam, ben çok titizimdir işimde. Tüm kanıtları ortadan kaldırmaya özen gösteriyorum."
"Doğru, ancak süpürmekle ne kazanıyorsun? Olay yerinde oyalanıp zaman yitiriyorsun. Bana kalırsa derdin başka."
Sachs kendini iyice kaptırıyor. Demiri kaldırdığını, ipin ucunu kurbanın eline tutuşturduğunu hayal ediyor. Bir yandan da dehşetten gözleri yuvalarından uğramış adamın korku dolu, allak bullak yüzünü seyrediyor. Şimdi saati baş ucuna yerleştiriyor. Saat; tik-tak, tik-tak... Kurbanın yavaş yavaş can verişini seyrediyor.
Ortada kanıt bırakmamışım, yine de süpürüyorum...
"Kafanı çalıştır Sachs. Katilin niyeti ne?"
Tamam, katil benim...
Bir an geçiyor. "Rhyme! Olay yerine geri dönme olasılığım var."
"Ne dedin?"
"Olay yerine geri geleceğim. Yani ben değil katil, olay yerine geri dönecek. O yüzden zemini süpürüyor. Bize, kimliğini saptamamız için işimize yaracak hiçbir şey bırakmak istemiyor. Saç kılı, kumaş lifi, ayak izi, ayakkabısının tabanında bu zeminden kalmış çamur izi... Bu tür kanıtlardan gizlendiği yere ulaşmamızdan korktuğu yok, umursamıyor bunu; zaten böyle iz bırakmayacak kadar usta. Hayır, çekindiği şey başka; geri döndüğünde onu tanımamıza yarayacak kanıt bırakmamaya çalışmış."
"Pekâlâ, doğru olabilir. Belki de röntgenci. İnsanları ölürken, polisi olayla cebelleşirken seyretmeye bayılıyordur. Ya da peşindekileri gözlemlemek istiyor... Böylece avcısını avlamayı planlıyor... "
Yorumu duyan Sachs ürperdi, çevresine göz attı. Her zamanki gibi vakti bol şaşkınlar kalabalığı karşı kaldırımda dikilmiş seyrediyorlar. Katil acaba aralarında mı; durmuş onu mu seyrediyor?
Rhyme devam ediyor: "Belki de çoktan uğramıştır olay yerine. Sabah erkenden gelip kurbanın ölüp ölmediğini kontrol etmiştir. Bu durumda... "
"O zaman başka bir yerde, olay yerinin dışında, kaldırımda ya da sokakta bazı kanıtlar bulabiliriz demektir!"
"Aynen."
Sachs olay yerini çevreleyen sarı bantların altından geçip sokağa göz attı. Ardından binanın önündeki kaldırımı taradı. Burada, karın üstünde yarım düzine kadar ayak izi buldu. İzler arasında Saatçi'ye ait olanı var mı, bilmesi olanaksız; yine de geniş tabanı derin çizgili botun sahibi, herhalde

erkek, geçidin ağzında bir iki dakika dikilip soğukta ayak değiştirmiş olmalı. Yeniden çevreyi gözden geçirdi, oracıkta dikilmeyi gerektirecek neden göremedi. Genel telefon, posta kutusu ya da pencere yoktu.

"Burada, geçidin Ccdar Street'e açılan ağzında şüpheli bot izleri görüyorum... Bayağı iri, büyük numara." Alanı tanımlayıp kar yığınını karıştırdı. "Evet, burada bir şey buldum."

"Nedir?"

"Metal maşada banknotlar; maşa altından." Lateks eldivenin içinde soğuktan sızlayan parmaklarıyla parayı saydı. "Yeni yirmilikler... tamamı üç yüz kırk dolar. Tam da bot izlerinin dibinde."

"Kurbanın üzerinden para çıkmış mıydı?"

"Altmış kağıt, onun banknotları da yeniydi."

"Fail belki de parayı önce aşırdı, kaçarken düşürdü."

Sachs parayı kanıt torbasına koydu, yeni araştırma alanını iyice taradı ama başka şey bulamadı.

Ofis binasının arka kapısı açıldı, bina güvenlik görevlilerinden biriyle birlikte Sellitto göründü. Sachs kapı ağzında, kapıda ve kapının açıldığı loş koridorda parmak izi saptayıp fotoğraflarken geri durup yol verdiler. Titizlikle çırpınan Sachs'ın milyonlarca parmak izinden söz ettiğini duyan Rhyme'in kahkahası telsizin kulaklığından taşıp onlara kadar gelmişti. Araştırmadan hiçbir ipucu çıkmadı.

Derken buz gibi soğukta aniden bir kadın çığlığı ortalığı çınlattı. "Aman Tanrım, olamaz!"

Kendini olay yerini sınırlayan sarı bantlara doğru atan kırkına yakın, iri yarı kumral kadın, görevli devriye tarafından engellendi. Elleriyle yüzünü kapamış hıçkırıyordu. Sellitto oraya doğru seğirtti, "Kendisini tanır mıydınız, hanımefendi?" diye sordu. Sachs da yanaştı.

"Ne oldu, nasıl olmuş? Yok, olamaz... Aman Tanrım..."

"Onu tanıyor musunuz, hanımefendi?"

Kadın ağlamaktan perişan bir halde başını cesetten öteye çevirdi. "Kardeşim... O, değil mi? Amanın... Aman Tanrım, bu kardeşim olamaz..." Kadın, kar üzerine diz üstü çöküp kaldı.

Sachs, önceki gece kardeşinin kaybolduğunu bildiren kadın olmalı, diye düşündü.

Lon Sellitto, şüphelilere karşı bir pitbull köpeği kadar serttir ama iş kurbana, kurban yakınlarına gelince insanı şaşırtacak kadar, alabildiğine şefkatli davranır. Yumuşacık, ağır Brooklyn ağzıyla, "Çok üzgünüm. Evet,

kaybettik kendisini," diyerek eğildi ve kadının kalkıp geçidin duvarına yaslanmasına yardım etti.

"Kim yaptı bunu? Niye?.. " Kadının çığlık çığlığa, gözünü kardeşinin ölüsünün bulunduğu dehşet tablosuna dikmiş bağırıyordu: "Kim yapabilir böyle bir şeyi ? Kim?.."

Sachs araya girdi. "Bilemiyoruz efendim. Biz de çok üzüldük, ama bulacağız. Size söz veriyorum."

Kadın nefes almakta zorlanarak ona döndü ve "Lütfen, lütfen kızım bu sahneyi görmesin," diye yalvardı.

Sachs kadının ardına doğru, telaşla yarısı kaldırıma park edilmiş arabaya baktı. Ön koltukta başını yana eğmiş, çatık kaşlarla kendisine bakan yeni yetme kızın gözleriyle karşılaşınca, öne çıkıp kızla dayısının arasına girmeye çalıştı.

Barbara Eckhart, maktulün kız kardeşinin adı bu... Mantosunu giymeye vakit bulamadan kendini arabadan dışarıya attığı için şimdi duvar dibinde soğuktan titriyordu. Sachs kadını alıp az önce incelediği servis girişine, lobiye götürdü. Sinir krizi geçiren kadın lavaboya gitmek istedi, döndüğünde yüzü hâlâ kireç gibiydi ama en azından gözyaşlarına hakim olabiliyordu. Kağıt havluyla yüzünü silerek Upper East Side'da oturduğunu, Teddy'nin, yani kardeşinin de buraya yakın oturduğunu anlattı. Önceki gece şehir merkezinde buluşup birlikte akşam yemeğine çıkmaya karar vermişler ama Teddy'den ses çıkmamış. Polisi aramış, gencin tanımına uygun kaza ya da suç kurbanı olmadığını söylemişler. Gece yarısını geçene kadar kadın telefonla merak içinde sağı solu aramış, sonuç çıkmayınca işin peşini bırakmış. Bu sabah polisten cesedinin bulunduğunu duyunca da, kızını alıp olay yerine koşmuştu.

Katil kardeşini neden öldürmüş olabilirdi? Barbara'nın bu konuda hiçbir fikri yoktu. Kardeşi bekârdı; serbest çalışıyor, reklam metni yazarlığı yapıyordu. Çevresinde sevilirdi, düşman edinecek biri değildi. Yok, öyle üçlü aşk ilişkisi filan da yoktu, kıskanç koca kurbanı filan olamazdı. Ayrıca kanunsuzluğa, uyuşturucuya bulaşmışlığı da yoktu. Zaten New York'da yeniydi, iki sene önce gelmişti.

Göründüğü kadarıyla kurbanın organize suçla bağlantısının olmaması Sachs'ın canını sıktı. Bu açıdan bakınca olaylarda psikopat parmağı şüphesi ön plana çıkıyordu ve profesyonellerin hesaplaşmasından çok daha tehlikeli bir durumun söz konusu olduğu anlaşılıyordu.

Sachs, cenazenin kaldırılma yöntemini anlattı. Adli Tıp görevlisi tarafından en yakın akrabasına yirmi dört, en fazla kırk sekiz saat içinde teslim edilirdi. Barbara'nın yüzü taş kesildi. "Teddy'nin canına neden bu şekilde kıydılar? Ne geçiyordu, katilin aklından?"

Amelia Sachs'ın böylesi sorulara verecek cevabı yoktu ne yazık ki.

Kadının Sellitto'nun yardımıyla arabasına gidişini seyreden Sachs, küçük kızın pencere kenarından kendisine dikilmiş gözleriyle bir kez daha karşılaştı. Bakışları dayanılır gibi değildi. Çocuk, dayısının gerçekten öldüğünü çoktan öğrenmiş olmalıydı ama yine de gözlerinde minik bir umut kıvılcımı vardı.

O minicik umut da tümüyle uçup gidecek şimdi.

Annesi kendini arabaya atıp kızını kucakladı.

En soğukkanlı polis bile şok olur, öfkesini bastırmakta zorlanır.

O yüzden zaten, böylesi anların acısı insanın yüreğini ezer.

Açlık başına vurmuştu.

Vincent Reynolds, eski kiliseden bozma geçici barınaklarında, küf kokan rutubetli yatağında uzanmış yatıyordu; ruhunu ayartan açlık duygusu armut biçimli göbeğine vuruyor ve midesi guruldıyordu.

Cinayetleri planlayıp yürüttükleri merkez üssü Manhattan'da, Hudson kıyısında, terk edilmiş bölgedeki eski bir Katolik kilisesiydi. Gerald Duncan şehrin yabancısıydı, Vincent'sa New Jersey'de bir apartman dairesinde oturuyordu. Vincent, bende yatar kalkarız dediyse de Duncan, öyle şey olmaz, diyerek kestirip atmıştı. İkisinin de esas adreslerinden uzak durması şarttı.

Adam ders verir gibi konuşuyordu. Hayır, bunu kötü bir şey olarak yapmıyor; sanki oğluna öğüt veren bir babaymışçasına davranıyordu.

Vincent, "Kilisede mi yatıp kalkacağız?" diye merakla sormuştu. "İyi ama, neden?"

"Çünkü, on dört buçuk aydır satılık. Yani meraklısı yok. Ayrıca bu kış aylarında arayan soranı hiç olmaz." Vincent'a kısa bir bakış atıp eklemişti. "Meraklanma. Bina ibadet yeri olmaktan çıkarıldı."

"Resmen mi?" Vincent, işlediği günahlardan ötürü, eğer varsa cehenneme atılmayı çoktan hak ettiğinin farkındaydı. İster kutsanmış ister kutsanmamış olsun, kilise binasına izinsiz girmek günahlarının en hafifi sayılırdı.

Satış işlerini yürüten komisyoncu binayı bir güzel kilit altına almıştı ama Saatçi, kilit açmada değme çilingirden usta çıkmıştı. Duncan arada eskiden

saatçi çıraklarının çilingir olarak yetiştirildiğinden söz etmişti zaten. Arka kapılardan birini beğenip kilidini olduğu gibi yerinden söküp yerine asma kilit taktı. Sokaktan ya da yan patikadan görülmeden rahatça girip çıkıyorlardı binaya. Duncan ayrıca ana kapının kilidini değiştirip anahtar deliğine balmumu yapıştırmıştı. Onlar dışarıdayken biri kapıyı kurcalayıp açmaya çalışırsa hemen haberleri olacaktı.

Bina karanlıktı ve her yanından rüzgâr giriyordu. Yine de içeriye sinen ucuz temizlik malzemesi kokusu bir türlü çıkmıyordu.

Duncan yapının müştemilat bölümünde, ikinci katta, papazdan kalma yatak odasına yerleşmişti. Koridorun karşı tarafındaki büroda ise şu anda uzanmış olan Vincent kalıyordu. Odada katlanır sedye gibi bir yatak, masa, mikrodalga fırın ve buzdolabı vardı. Her zaman aç olan Vincent'ın olmazsa olmazı, mutfak köşesiydi tabii. Komisyoncu şirket yapının elektriğini kestirmemiş; ayrıca su boruları donmasın diye ısıtma tesisatı kapatılmamıştı.

Vincent burayı ilk gördüğünde, zaman tutkusunu bildiğinden Duncan'a takılmış, "Yazık, saat kulemiz yok. Hani Big Ben gibi..." diyecek olmuş ve hemen cevabını almıştı.

"Aslında Big Ben oradaki çanın adı, saatin değil."

"Canım Londra Kulesi'ndekini diyorum!"

"Hayır, Saat Kulesi..." İhtiyar sektirmeden yanlış düzeltmişti, "...Parlemento Binası'nda. Sir Benjamin Hall'un adı verilmiş. 1850'lerde İngiltere'nin en büyük çanıydı. Eskiden saatlerde akrep, yelkovan yoktu; zamanı çalan çanın sayısından öğrenirdin."

"Yaa..."

"Bizdeki 'elock' sözcüğü bildiğin alet olarak saat anlamını sonradan kazandı; Latince *'eloca'* yani çan sözcüğünden türemedir."

Adamın bilmediği yok!

Vincent çok hoşlanıyor arkadaşının bu yanından. Gerald Duncan'ın her şeyini beğeniyor, ona hayran. Toplum dışı iki kişi olarak gerçek dost olabileceklerini hayal ediyor. Aslına bakılırsa Vincent arkadaş yoksunu. Arada bir, bilgisayar operatörü, avukat asistanı tanışlarıyla filan bir iki kadeh atmak için oraya buraya çıktığı olur ancak Akıllı Vincent olarak çenesini sıkı tutmaya çalışır; garson kız ya da yan masadaki kadınlar hakkında yanlış anlama gelecek laf etmeye müthiş çekinir. Açlık insanın dikkatini dağıtıyor! (Bak, Sally Anne yüzünden başına neler geldi, neler...)

Vincent ile Duncan birbirine adamakıllı zıt iki kişi aslında. Tek ortak yanları, yürcklerindeki karanlık sır. Bu karanlık girdabın yaşam biçimi ve politik anlayış olarak insanı nasıl değiştirdiğini ancak böylesi sırları paylaşanlar bilir.

Evet, Vincent bu adamla gerçek dost olmak için her şeyini feda etmeye hazır.

Kalkıp buz gibi suyla yıkandı. Joanne, şu kumral çiçekçi kız aklından bir türlü çıkmıyor. Bugün ziyaretine gidecekler. Sıradaki kurban o.

Vincent küçük buzdolabını açıp bir açma çıkarıp av bıçağıyla enlemesine ikiye böldü. Bıçağın ağzı yirmi santim, ustura gibi keskin. Açmaya krem peynir sürüp yerken iki kola devirdi. Hava buz gibi, soğuktan burnu sızladı. Titiz Gerald Duncan bina içinde bile eldiven kullanmayı şart koşuyor, insanı bunaltıyor. Neyse, bugün hava adamakıllı soğuk, eldiven işe yarıyor.

Yeniden uzandı yatağa, Joanna'nın çıplak vücudunu hayal etmeye çalıştı.

Bugün, sırası gelecek...

Müthiş açlık hissediyor, açlıktan bayılacak. Midesi kazınıyor, bağırsakları kuruyacak sanıyor. Ruhu buhar olup uçacak sanki. Joanne ile kalp kalbe kucaklaşamazsa duman olup savrulacak.

Bir kutu Dr. Pepper içti, yanında torbayla cips atıştırdı. Üstüne tuzlu gevrekler yedi.

Yine de aç... Açlıktan bayılacak...

Vincent Reynolds, kadınlara cinsel saldırının bir tür açlık olduğunu kendi başına akıl edebilecek adam değil. Bu yorumu yapan terapisti Dr. Jenkins.

Tutuklandığı tek olay olan Sally Anne meselesinde, doktor hissettiği özlemin hiçbir zaman kaybolmayacağını anlatmıştı. "Bu tutkulardan kurtulman olanaksız. Bir bakıma bunlar da açlık benzeri duygular. Pekâlâ, açlık hakkında ne biliyoruz, bir düşünelim. Açlık doğal güdü. Açlığımızı duyumsamamak olanaksız. Sen de aynı fikirdesin, değil mi?"

"Evet efendim."

Terapist açlık duygusunu önleyememckle birlikte, "Söz konusu yemek ise, açlığımızı uygun biçimde gidermenin doğru yollarını bulmalıyız," diye uyarmıştı. "Anlıyor musun, ne demek istediğimi? Miden açsa, yemek zamanı gelince uygun biçimde doyurursun karnını, bir iki şey atıştırıp idare edemezsin. İnsan ilişkilerine gelince, güvenilir ve sağlıklı ilişki ararsın, evlenir çoluk çocuklu bir aile yaşamı kurarsın."

"Anlıyorum efendim."

"Güzel. Sanırım biraz yol almaya başlıyoruz. Sen de aynı fikirdesin, değil mi?"

Ve böylece verilen mesajı almıştı. Gerçi mesajdan anladığı iyi kalpli doktorun kastettiğinden epeyce farklıydı ama yine de Vincent, mide açlığı benzetmesini tutkularına rehber belledi ve kızlarla kalp kalbe kucaklaşmayı yani karnını doyurmayı ancak iyice acıktıkça yaşamaya karar verdi. Eh, bu yöntemle karnını adamakıllı doyurabilse, Sally Anne olayında başına geldiği gibi yarı aç yarı tok saldırıp beceriksizlik yapmayacaktı.

Harika!

Siz de aynı fikirde değil misiniz, Dr. Jenkins?

Vincent tuzlu açmaları atıştırıp üstüne gazozunu içtikten sonra oturup kız kardeşine bir mektup daha yazmaya başladı. Akıllı Vincent sayfa kenarlarına bir iki karikatür de çiziktirdi. Kız kardeşinin beğeneceğini umuyordu. Kötü çizer sayılmazdı.

Dostu kapısını tıklatıyordu.

"Gelsene."

Gerald Duncan kanadı açıp kapı ağzında dikildi. Birbirlerine günaydın diyerek selamlaştılar. Duncan'ın odası düzenliydi. Masasında her şey mükemmel bir simetriyle yerleştirilmişti. Elbiseleri ütülüydü ve hepsi milimi milimine beş santim aralıklı olarak askılara asılmıştı. İşte bu nokta dostluklarına engel olabilirdi! Vincent pasaklının tekiydi...

"Bir şeyler atıştırmak ister miydin, Duncan?"

"Hayır, teşekkürler."

Saatçi'nin o kadar sıska olması da bu yüzden zaten. Pek seyrek yemek yiyor, hiç acıkmıyor. Dost olmalarına bir engel daha... Vincent yine de bu kusuru hoş görmeye karar veriyor. Ne yani, kız kardeşi de pek az yer; bu yüzden onu sevmekten vazgeçiyor mu!

Duncan kendine kahve yapmaya girişti. Suyu kaynatırken buzdolabından kavanozu çıkarıp ölçüyle iki dolu kaşık çekilmemiş kahve aldı, el değirmenine boşaltıp kolu çıtırtı kesilene kadar on iki kez çevirdi. Öğüttüğü kahveyi fincanının üzerine yerleştirdiği plastik süzgecin içindeki kâğıt filtreye boşalttı, süzgeci hafifçe sarsarak dipteki kahveyi düzeltti. Vincent, bu adamın kahve yapışını seyretmeye bayılıyor.

Titiz mi titiz...

Duncan altın cep saatini çıkardı, özenle kurup yeniden cebine yerleştirdi, kahvesini içip bitirdi. Adam sanki ilaç içiyor. Başını kaldırıp Vincent'a

baktı. "Bizim çiçekçi kızı, Joanne'ı eliyorum, kapmamıza az kaldı. Gidip kolaçan etmek ister misin? Yalnız mı, ne yapıyor? Bir bakıver."

Öneri anında midesini ayaklandırdı; haydi sana uğurlar olsun, Akıllı Vincent!

"Elbette!"

"Benim Cedar Street'e gidip geçidin ağzında polis ne yapıyor, ona bakmam gerek. Karşımızdaki kimmiş, bilelim."

Kimmiş...

Duncan ceketini giyip çantasını omzuna astı. "Hazır mısın?"

Vincent başıyla evet işareti yapıp hemen krem rengi parkasını, şapkasını ve güneş gözlüklerini kuşandı...

Duncan talimat veriyor. "Benim için öğreniver, siparişleri almak için atölyeye gelen giden oluyor mu, yoksa tek başına mı çalışıyor? İşin doğrusu kızı atölyesinde haklamak istiyorum ama sonunda onu Explorer'ın arkasına atmak durumunda kalabiliriz."

Saatçi, Joanne'ın zamanın çoğunu dükkândan birkaç blok uzaktaki atölyesinde geçirdiğini önceden öğrenmişti. Atölye sessiz, biraz da loş. Kıvırcık kahverengi saçlı, uzunca ama güzel yüzlü kadınının hayalini iştahının ortasına yerleştiren Aç Vincent onu bir türlü aklından çıkaramıyor...

Birlikte aşağı kata inip kilisenin arkasındaki patikaya çıktılar. Duncan demir kapıdaki asma kilidin kancasını takarken yine sordu. "Ha, sana bir şey daha soracaktım. Yarınki var ya... O da kadın. Arka arkaya iki olacak yani. Bilmiyorum, ne kadar sık yapmayı seviyorsun, senin şu şeyi... Nasıl diyordun? Kalp kalbe mi?"

"Öyle, evet."

"O işin adını neden böyle koydun?" Duncan bu, üsteler. Vincent, katilin bitip tükenmeyen merakını iyi biliyor.

Bu deyim de tutukluluk günlerinde dost bildiği cezaevi doktoru Dr. Jenkins'den. Canı ne zaman isterse aklından geçeni, hissettiklerini anlatmak için bürosuna çıkabileceğini; şöyle kalp kalbe dertleşebileceklcrini söylerdi.

Nedense Vincent bu sözlere pek bağlandı. Ayrıca bu deyim insanın ağzında 'tecavüz' kelimesinden çok daha temiz duruyor.

"Bilmem! Öylece yapıveriyorum." Arkasından, üst üste iki kadınla da olur, fazlasından zarar gelmez, diye açıklama getirdi.

Ah Dr. Jenkins, bazen yedikçe iştahınız artar.

Siz de aynı fikirde değil misiniz?

Yaya kaldırımında buzlu yerleri kollayarak yürürlerken Vincent dayanamayıp sordu. "Ec? Joannc'a ne yapacaksın?"

Kurbanlarını harcarken Duncan'ın tek kuralı var: Ölüm yavaşça gelmeli. Her zamanki kesin, tarafsız ses tonuyla bu kuralı uygulamanın öyle söylendiği kadar kolay olmadığını anlattı. Duncan'ın, sonu ölümle bitecek işkenceler uygulayarak tutukluları itiraf ettirmenin yollarını anlatan *Sorgulamada Uç Yöntemler* adlı bir kitabı vardı. Gırtlağın üstüne ağırlık koymak, bileklerini kesip kan kaybından can çekişerek ölmelerine yol açmak...

"Bak Vincent, kumralın işinin uzun sürmesini istemiyorum. Ağzını tıkayıp ellerini arkadan bağlayacağım. Sonra karınüstü yatırıp telle ellerini ayak bileklerine bağlayacağım."

Vincent manzarayı hemen kafasında canlandırdı. "Yani dizleri bükülmüş olacak, değil mi?"

"Doğru. Kitapta var. Resimleri görmüş müydün?"

Vincent başını hayır anlamında salladı.

"Kız bacaklarını bu açıda uzun süre tutamaz. Bacak kasları konuma direnip düzleşmeye çalışır, tel giderek boynunu sıkmaya başlar, sonunda kendi kendini boğar. Sanırım bu sekiz, on dakika kadar sürer." Gülümsedi. "Dakika tutacağım. İş bitince sana haber vereceğim, sonra kız tamamen senin... "

Böyle kalp kalbe seansına can kurban!

Patikadan sokağa dönerlerken dondurucu bir rüzgâr çıktı, Vincent'ın fermuarını kapamayı unuttuğu parkasının önü açılıverdi.

Vincent ürkerek durdu. Kaldırımda, bir iki metre öteden kirli seyrek sakallı, hırpani ceketli bir genç yürüyor. Omzunda sırt çantası sallanıyor. Vincent, öğrenci olmalı, diye geçirdi aklından. Çocuk başını önüne eğmiş, soğukta hızla gidiyor.

Duncan ortağına döndü. "Sorun nedir?"

Vincent çenesiyle belini işaret ederek kemerinde kılıfıyla asılı duran av bıçağını gösterdi. "Galiba gördü! Ben... Kusuru bakma. Fermuarımı kapatmalıydım ama..."

Duncan'ın dudakları büzüldü.

Aman, aman! Vincent dostunun keyfini kaçırmaktan korktu. "Ben hemen... Gidip haklarım, tabii istersen."

Katil, hızla uzaklaşan öğrencinin arkasından bakıp Vincent'a döndü. "Kimseyi öldürmüşlüğün var mı?"

Vincent adamın delici mavi bakışları altında ezildi. "Yo!"

"Bekle burada." Duncan sağa sola bakındı, öğrenciden başka kimse yok. Elini cebine atıp önceki gece, rıhtımdaki kurbanın bileklerini kestiği maket bıçağını çıkardı, hızlı adımlarla öğrencinin peşine düştü. Vincent arkasından bakakaldı. Genç, köşeye varmadan Duncan birkaç adım dibine kadar yanaşmıştı; birlikte doğuya saptılar.

İşte bu felaket bir şey... Titiz davranmamıştı Vincent, başlarına iş açmıştı. Duncan ile kurulacak dostluk, kalp kalbe fırsatı uçup gitmişti. Neden? Çünkü salaklık etmişti... Vincent çığlık atmak, ağlamak istiyordu.

Eli parkasının cebine gitti, bir Kit-Kat buldu, kağıdıyla birlikte ağzına tıkıştırıp yedi.

İç bunaltan beş dakikalık bekleyişin ardından Duncan elinde buruşuk gazete kağıdı topağıyla çıkageldi.

Vincent hemen atıldı, özür diledi.

"Tamam, tamam, sorun çözüldü." Duncan'ın sesi sakindi. Kâğıda sarılı maket bıçağı kan içinde. Bıçağı gazeteyle silip kapattı. Kâğıdı buruşturup toparlayarak kan içindeki eldivenlerle birlikte savurup attı. Yeni bir çift eldiven giydi. Zaten Vincent her zaman yanlarında iki, üç çift eldiven bulundurmalarını şart koşuyordu.

"Ceset, çöp konteynırında. Üstünü çöple örttüm. Şansımız varsa kimse fark etmeden kent çöplüğünü, belki denizin dibini boylar."

"Bir şeyin yok ya?" Vincent, katilin yanağında kırmızı bir iz görür gibi olmuştu.

Duncan omuz silkti. "Dikkatsizlik ettim. Çocuk biraz direndi. Mecburen önce gözlerini yarmak zorunda kaldım. Bak, unutma. Biri direndiğinde yarıver gözlerini. Dirençleri hemen çözülür, rahatça istediğin muameleyi çekersin."

Yarıver gözlerini...

Vincent ağır ağır başını salladı.

"Bir dahaki sefere daha dikkatli olacaksın, değil mi Vincent?"

"A, tabii. Söz. Gerçekten."

"Şimdi git, çiçekçi kızı yokla, sonra gel, saat üç buçukta beni müzede bul."

"Tamam, sözüm söz."

Duncan mavi bakışlarını bir kez daha Vincent'a dikti. Dudağında seyrek rastlanan bir gülücük vardı. "Kafanı bozma. Problem çıkmıştı. Anında çözümlendi. Büyük planların yanında sözünü etmeye değmez."

Beşinci Bölüm

10:58, Salı

Teddy Adams'ın cesedi, kederli akrabalarıyla birlikte gitmişti.

Olay yeri resmen boşaltılıp halka açılırken Sellitto hemen Rhyme'in evinin yolunu tuttu. Ron Pulaski, Nancy Simpson ve Frank Rettig geçidin ağzını kapayan sarı bantları topluyorlardı.

Adams'ın yeğeninin gözlerindeki gizli umut kıvılcımının etkisini hâlâ üzerinde taşıyan Amelia Sachs, olay yerini her zamankinden daha büyük bir titizlikle taramıştı. Kalan kapıları, suçlunun kullanabileceği tüm giriş çıkışları yeniden gözden geçirmişti. Ancak yeni kanıt bulamamıştı. Meslek yaşamında, böylesine karmaşık bir cinayette bu kadar az ipucuyla ortada kalmışlığı hiç olmamıştı.

Malzemesini toparladıktan sonra zihnini Benjamin Crecley olayına çevirdi. Kurbanın karısı Suzanne'ı arayıp Westchester'daki evlerine hırsız girdiğini bildirdi. Kadının olay hakkında bilgisi olsun istiyordu.

"Bundan haberim yoktu. Neler çaldıklarını biliyor musunuz acaba?"

Sachs kadınla daha önce birkaç kez görüşmüştü. Çok zayıf -her gün koşu yapardı-, güzel yüzlü, kısacık kır saçlı bir hanımdı.

"Çalınan bir şey yok herhalde." Sachs komşu oğlandan söz etmek istemedi. Yeterince korkutmuştu zaten çocuğu, bir daha böyle haltlar karıştırmayacağından emindi.

Kadına, birinin şöminede bir şey yakıp yakmadığını sordu. Hayır, son zamanlarda eve uğramamışlar bile.

"Sizce neler oluyor?"

"Bilemiyorum. Ancak intihar boyutu giderek daha şüpheli hale geliyor. Ha, bu arada kapının kilidini değiştirseniz iyi olacak."

"Bugün birini gönderirim. Teşekkür ederim dedektif. Bana inanıyor olmanız beni nasıl rahatlatıyor, bilemezsiniz."

Sachs telefonu kapattıktan sonra Creeleylerin evinden gelen kül, çamur ve diğer bulguları, Saatçi olayı kanıtlarından ayrı olarak paketleyip inceletmek üzere istek formu ve tutuklama emri kartları doldurdu. Simpson ile Rettig'e yardım etti, tüm kanıtları midibüse doldurdular. Demir çubuğu torbalayıp yerleştirmek için iki kişi gerekmişti.

Sacks işi bitirip midibüsün kapısını kapattı. Dönerken gözü karşı kaldırıma ilişti. Soğuktan seyircinin çoğu çekip gitmişti ama Cedar Street'de, Chase Plaza'nın bitişiğinde yenilenmekte olan eski binanın önünde dikilmiş, elindeki *Washington Post'u* okuyan biri dikkatini çekti.

Bir gariplik vardı. Bu havada gazeteyi köşe başında dikilerek okumak olacak iş değildi. Borsa için telaşlandıysan ya da son kaza olayını merak ediyorsan sayfaları çabucak çevirip bir göz atarsın; borsada ne kadar battığını, kilise servis otobüsünün yokuş aşağı kaç metre sürüklendiğini öğrenip yoluna gidersin. Isıran rüzgâr altında altıncı sayfa dedikodularına takılıp kalmazsın.

Beklenmedik meraklıyı tam seçemiyordu; adam, elindeki gazete ve inşaat molozu yığını arkasında yarı gizlenmiş gibiydi. Yine de şüphesini ayaklandıran kanıtı yakaladı. Seyircinin ayağındaki botlar kalın tabanlıydı; geçit ağzında karda bulduğu derin izlerin sahibi olabilirdi pekâlâ. Sachs durumu tarttı. Ekibin çoğu olay yerinden ayrılmıştı. Simpson ile Rettig de silahlıydılar ama taktik eğitimleri yoktu. Ayrıca şüpheli karşı kaldırımda; yolun ortası boydan boya -hangi tören için ise artık- bir metre yüksek demir parmaklıklarla kapatılmış durumda. Bulunduğu yerden harekete geçse adam tabanları yağlayıp rahatça kaçabilir. Yakalama manevrasını çok daha usturuplu planlaması gerekiyor.

Pulaski'ye gidip fısıldadı. "Sana göre saat altı yönünde biri var. Onun ifadesini almak istiyorum. Şu elinde gazete olan..."

"Fail o mu?"

"Bilemem. Belki. Şimdi şöyle yapıyoruz. Ben gözlem ekibiyle midibüse biniyorum. Beni Doğu köşesinde bırakacaklar. Senin de... Sen düz vites kullanabilir misin?"

"Elbette."

Parlak kırmızı Camaro'sunun anahtarlarını uzattı. "Cedar'dan Batı'ya, Broadway'e yönel, otuz metre kadar gidip aniden dur, usulca bariyerden atla, karşı kaldırımdan buraya doğru yürü."

"Şüpheliyi toparlayayım mı?"

"Evet. Sahiden gazete okuyorsa konuşur, kimliğini kontrol eder işimize döneriz. Öyle değilse sanırım dönüp senden kaçacak, kollanma düşecek."

"Anlaşıldı."

Sachs olay yerini son kez dolanıp araştırıyor numarası yaptı, kahverengi ekip midibüsüne bindi, eğilip ötekilere, "Bir sorunumuz var," diye haber verdi.

Nancy Simpson ve Frank Rettig dönüp baktılar. Simpson montunun fermuarını açıp elini silahının kabzasına koydu.

"Hayır, ona gerek yok. Ne olduğunu anlatayım..." Durumu kısaca özetledi. Direksiyon başında talimat bekleyen Simpson'a, "Doğu'ya devam," dedi. "Işıklardan sola döneceğiz. Sadece yavaşlayacaksın. Ben arabadan atlayacağım."

Pulaski, Camaro'ya binip kontağı açtı, kendini alamadı ve o seksi eksoz gürültüsünü yakalama hevesiyle aniden gazı kökledi.

Rettig, Sachs'a döndü. "Yani durmamızı beklemeyecek misin?"

"Hayır, yavaşlayalım yeter. Şüpheli benim de sizlerle gittiğimi sansın."

"Anlaşıldı, tamamdır."

Midibüs Doğu'ya doğru hareket etti. Sachs yan aynadan Pulaski 'nin arabayı nasıl azdırdığını görünce dudakları arasından, yavaş evlat, diye mırıldandı. Motor zaten yüksek beygir, vites dişlileri pençe gibi yapışıyor... Neyse, çocuk beygirleri ustaca gemledi ve sülün gibi sürdü arabayı, Camaro ters yönde uzaklaştı.

Midibüs, Cedar-Nassau kavşağında virajı alırken Sachs kapıyı açarak seslendi. "Devam et! Yavaşlama, devam..."

Simpson karlı kaygan yolda direksiyona verdi kendini, sarsmadan sürmeyi becerdi, şefine iyi şanslar diledi.

Sachs midibüsden aşağı atladı.

Hayda! Hesabı tutmadı. Hızı doğru hesaplayamamıştı. Az daha yuvarlanıp tekerleklerin altına gidecekti. Hemen ayaklandı, buzlu sokakları bolca tuzladıkları için yol bakıma içinden bir teşekkür gönderdi. Kendini toparlayıp gazeteye dalmış görünen adama doğru yürümeye başladı. Şüpheli onu fark etmedi.

Birinci sokağı geçti, ikincisine varmadan montun önünü açıp Glock'un kabzasından kavradı. O arada Pulaski şüphelinin hizasını on metre kadar geçmiş, arabayı kaldırıma yanaştırıp inmiş ve adamı uyandırmadan bariycri bir sıçrayışta aşmıştı bile. Şüpheliyi, bir yanı bariyer öte yanı yenilenen binanın iskelesiylc çevrili, sandviçin ortasındaki sosis gibi kıskaca aldılar.

Plan güzel, ama ne yazık ki her güzelin bir kusuru oluyor.

Sachs'ın bulunduğu kaldırımın tam karşısında, İmar ve İskan binasının önünde iki silahlı görevli nöbet tutuyor. Gençler inceleme sırasında olay yerinde ekibe yardımcı olmuşlardı. İçlerinden biri Sachs'ı fark edince el salladı, "Bir şey mi unuttunuz dedektif?" diye sesleniverdi.

Hay kahrolası! Gazeteli adam yıldırım gibi arkasına dönünce Sachs'ı gördü, gazeteyi fırlattığı gibi atıldı, bariyeri bir hamlede aştı ve yolun ortasından Broadway'e doğru tabanları yağladı. Pulaski ile Sachs engelin öte yanında kalmışlardı. Adam hızla sıçradı ama aceleden ayağı bariyere takıldı, yüzükoyun buzlu zemine yapışıp kaldı. Sachs duraladı, toparlanmaya çalıştığını görünce şüphelinin arkasından koşturdu. Pulaski de ayaklandı, ikisi birlikte on metrelik avantajını kullanıp giderek arayı açan kaçağın peşine düştüler.

Sachs telsizini çıkarıp açtı, nefes nefese haykırdı. "Dedektif Beş Sekiz Sekiz Beş! Cedar Street cinayetiyle bağlantılı şüphelinin peşinde yaya takipteyiz. Şüpheli Cedar üstünde Batı'ya ilerliyor; dur, hayır, Güney Broadway'e'saptı. Destek verin."

"Anlaşıldı dedektif Beş Sekiz Sekiz Beş. Bulunduğunuz yere ekip sevk ediliyor."

Yakınlarda bulunan radyolu mobil devriyelerden ve ekip arabalarından hemen karşılık geldi, şüphelinin yolunu kesmek için yön değiştirdiklerini bildirdiler.

Sachs ile Pulaski, Battery Park'a ulaştıklarında önlerindeki kaçak tökezleyerek durakladı. Çevresine bakınınca metro istasyonunu fark etti.

Dedektif, aman metroya atmasın kendini, diye geçirdi zihninden. Kalabalık arasında kendini kolayca kaybettirebilir.

Herif, yapma bunu...

Kaçak omuz üstünden bir kez daha bakıp kendini basamaklara attı.

Sachs nefes nefese durup Pulaski'ye seslendi: "Koş peşinden!" Derin bir soluk verdi; bir yandan da bağıra çağıra direktif vermeye devam ediyordu. "Ateş açacak olursa silahına davranmadan önce hedefin arka planını iyi kolla. Ateşli silah kullanacağından şüphe edecek olursan, tereddüt etme, bırak savuşsun."

Pulaski'nin yüzü asıldı ama emri başıyla onayladı. Sachs onun silahlı çatışmaya hiç girmediğini biliyordu. Delikanlı heyecanlıydı," Siz nereye?..."

"Beni bırak, sen koş hemen!"

Çaylak derin nefes alıp ileri atıldı. Sachs metro girişine koştu, Pulaski'nin basamakları üçer beşer atlayıp inişini seyretti, oradan karşı kaldırıma geçip yarım blok kadar Güney'e koştu, silahını çekip gazete satış kulübesinin arkasına sindi.

Saymaya başladı... dört, üç, iki...

Bir!

Öne geçip metro girişine dikti gözlerini ve tam beklediği gibi oldu, şüphelinin koşarak merdivenlerden çıktığını gördü, Glock'u hedefe doğrultup bağırdı. "Kıpırdama!"

Yoldan geçenler çığlıklar atarak yere kapaklandı. Şüpheli ise yaptığı numaranın çakıldığına bozulmuş, bir karış suratla olduğu yerde dikilip kaldı. Sachs kaçağın geri çıkacağını tahmin etmişti; çünkü metro ağzında, girişi sanki ilk kez görüyormuşçasına abartılı şaşkınlığından huylanmış, adamın istasyon manevrasını önceden planladığını anlamıştı. Kaçak yorgun argın kaldırdı kollarını.

"Yere yüzükoyun yat."

"Ne oluyor canım! Ben..."

"Derhal yat."

Adam namlunun ucunu görünce sözünü dinledi.

Sachs koşturmadan nefes nefese, tüm eklemleri sancı içinde, diziyle kaçağın sırtının ortasına çöküp kelepçeye davrandı. Adam acıdan kıvranıyordu ama Sachs umursamadı; daha doğrusu hiçbir şeye aldıracak hali yoktu.

"Bir şüpheli yakalamışlar."

Haberi getiren adam ile Lincoln Rhyme laboratuvarda karşılıklı oturuyorlardı. Kırklarında, orta boylu, yakışıklı bir polis olan Dennis Baker, ağır suç masasında, Sellitto'nun bölümünde teğmendi. Valilikten emir almıştı, Saatçi olayını başka cinayete meydan vermeden çözmesi gerekiyordu. Konu üst kademelerde tartışılırken Sellitto'nun Rhyme ile Sachs'ı araştırmaya katması için 'ısrarcı' olan da Dennis Baker'dı.

Rhyme'in tek kaşı havada. Şüpheli mi? Suçlu, olaydan sonra genellikle suç yerine şu veya bu nedenle uğramadan edemez de, Sachs'ın yakaladığı gerçek katil mi, bundan emin değil.

Baker cep telefonunu açıp dinlerken başını salladı. Teğmen, aktör George Clooney'e çok benzer; kendini işe vermiş ciddiyeti, neşesiz suratıyla tam da üst kademelere yakışır polislerden. Ancak birlikte iki tek atmaya gelince sıkıntıdan patlatır insanı.

Teğmen, Birinci Bölge'den, yani Emniyet Sarayı'ndan çıkıp gelmeden önce Sellitto, Rhyme'e, "İyi bir adamdır, yanında olması da iyidir," demişti.

"Güzel de, işe burnunu sokmaya kalkışır mı?"

"Sana engel çıkaracak kadar değil."

"Yani?"

"Adam büyük başarı peşinde ve senin ona bunu sağlayabileceğini düşünüyor. Merak etme, sana gereken tüm desteği sağlar."

Burası iyi işte, ellerindeki kadro dar çünkü. Zaman zaman birlikte çalıştıkları Roland Bell var bir de; o da New York Polisi'nden; güney bölgesinden transfer edildi. Dedektif Bell kişilik olarak Rhyme'in tersidir, yumuşak tabiatlı ve en az onun kadar metodik çalışmaya meraklıdır. Ancak dedektif iki oğluyla birlikte Kuzey Carolina'da tatilde. Tarheel'de şeriflik yapan kız arkadaşını ziyarete gitti.

Ayrıca başları sıkıştıkça yardımlarına koşan FBI'dan Fred Dellray anti-terör uzmanı ve gizli görev ustasıdır. Aslında eldeki cinayetler federal suç kapsamına pek girmese de Dellray, Büro'nun olanaklarını Sellitto ve Rhyme için seferber eder, ölümle biten suçlarda yardımcı olur, ama ortalarda görünmüyor. Anlaşılan FBI'ın şu sıralarda birçok Enron tipi dev kurumsal suçla başı dertte. Dellray de bu soruşturmalardan birine saplanıp kaldı.

Bu durumda, Tanrı Baker'ı tam zamanında göndermiş oldu. Ayrıca adamın kent yönetiminde etkili biri olması da çok iyi. Teğmen telefonu kapattı ve Sachs'ın şüpheliyi sorguya çekmekte olduğunu söyledi. Şüpheli pek konuşkan değilmiş.

Sellitto, patronun ısrarla ekibe kattığı adli araştırma teknisyeni Mel Cooper'ın yanında oturuyor. Cooper laboratuvar uzmanı; olay yeri kanıtı değerlendirmedeki yeteneğinin cezasını çekiyor. Rhyme gece gündüz dinlemez, her olayda işin teknik yönünü yürütmesi için çocuğu anında yanında ister. Bu sabah Queens'de laboratuvarda çalışırken Rhyme'den telefon geldiğinde, annesiyle kız arkadaşını hafta sonu için Florida'ya götürmeyi planlandığından söz etmeye kalktı.

Rhyme'in cevabı, "Daha iyi ya! Kendini hemen buraya at, o dertten kurtul. Gel burada keyfimize bakalım!" oldu.

"Yarım saat içinde yanınızdayım." Cooper başka ne diyebilirdi ki Şimdi laboratuvar masasına oturmuş kanıtların gelmesini beklerken, elinde lastik eldivenler, Jackson'ı, yani ayağının dibine kıvrılmış köpeği bisküviyle besliyordu.

Rhyme homurdandı. "Bak, eğer tahlillerde köpek kılı kirlenmesi olursa, karışmam."

Cooper eldivenleri çıkarıp bir başka çifte uzanırken, "Pek tatlı şey ama... " diyecek oldu.

Suç uzmanı oflayıp pufladı. Lincoln Rhyme'in sözlüğünde 'Tatlı şey' diye bir kavram yoktu.

Sellitto'nun telefonu çaldı, dinleyip kapadı. "Sahil Güvenlik ve bizim dalgıçlar henüz cesede ulaşamamış. Bir yandan da kayıp listeleri taranıyor."

O sırada olay yeri ekibi geldi, Thom'un yardımıyla, Sachs'ın topladığı kanıtları doldurdukları midibüsü iterek laboratuvara girdiler.

Tam zamanında gelmişlerdi.

Baker, Cooper ile birlikte dışarı çıkıp plastiğe sarılı metal çubuğu, geçit ağzı olayında kullanılan cinayet aletini yüklenip getirdiler.

Olay Yeri görevlisi adli emanet kartlarım teslim etti, Cooper alıp imzaladı. Görevli iyi günler dileyip çıkarken Rhyme'in gözü kanıtlardaydı, başını çevirip adama bakmadı bile. Bu onun yaşam nedeniydi çünkü. Omuriliğini sakatlayan kaza bile suçlu peşinde koşma tutkusunu -saplantı demek daha doğru- bir nebze olsun yatıştırmamıştı. Onun için suç kanıtları, bu kedi fare oyununun temel taşlarıydı.

Her olayı müthiş heyecanla bekler, neredeyse sevinçle karşılar, bir yandan da suçluluk duygusundan kurtulamazdı. Kendini mahcup hissederdi. Çünkü onun sevinci bir başkasının kederi üzerine kuruluydu. İşte rıhtımdaki kurbanla öteki, Theodore Adams; onların aileleri, dostları... Hayır, onların acısına karşı vurdumduymaz değildi, üzülüyordu. Yine de ne yapar eder, trajediyi sarıp sarmalayıp zihninin derinliklerinde bir yerlere itelerdi.

Bazılarına göre katı, buz kalıbı bir yürekti onunki; bu yoruma kendisi de katılırdı aslında. Öyleydi, uğraştıkları alanda mükemmeli yakalayanlar, kişiliklerinden gelen bazı nitelikleri sayesinde, bazen de bunlar yüzünden, başarılı olurlardı. Rhyme'in keskin zekâsı, bükülmeyen kararlılığı ve sabırsız inadı, suç uzmanlarında ön koşul olan 'olaya duygusal mesafe koyma' yeteneğiyle çakışıyordu.

Gözü kutularda, kanıtları röntgen gibi tararken Ron Pulaski çıkagcldi. Rhyme, delikanlıyı göreve ilk başladığı günlerden tanırdı. Ron emniyete gireli bir yılı geçtiği ve aslında iki çocuklu aile babası olduğu halde, Rhyme'in gözünde hâlâ 'Çaylak'. Bazı takma adlar nedense insana yapışıp kalır.

Rhyme laboratuvar kalabalığına döndü. "Amelia birini sorguya aldı, tamam. Ancak gerçek suçlu mu, bilmiyoruz.

Zaman yitirmeye niyetim yok. Biz şimdi katilin o olmadığını varsayacağız." Pulaskı'ye baktı. "Bana olay mekanını tanıt, bakalım. Birinciden, rıhtımdan başla."

"Peki..." Pulaski tedirgin, çevresine bakındı. "Rıhtım Hudson üstünde, yaklaşık 22. Sokak hizasında. Nehre doğru on altı buçuk metre uzanıyor, su düzeyinden beş buçuk metre yükseklikte. Cinayet..."

"Ceset bulundu, demek!"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Öyleyse, *muhtemel* cinayet demek istiyorsun."

"Haklısınız. Evet efendim. Muhtemel cinayet rıhtımın en ucunda, yani Batı ucunda, dün akşam altr ile sabaha karşı altı arasında işlenmiş. Bu saatler arasında liman kapalı oluyor."

Elde çok az kanıt var. Tırnak parçası bir erkeğe ait olmalı. Mel Cooper'ın kan tahlilinin sonuçlarına göre kan insana ait, AB pozitif. Kurbanın plazmasında A ve B antijenleri, yani proteinleri var; bu, anti A ve anti B antijeni er iyse yok demek oluyor. Bunlarla birlikte Rh proteini de bulunmakta. AB antijenleriyle birlikte Rh pozitif, kurbanı en seyrek üçüncü kan grubuna, nüfusun yüzde üç buçukluk dilimine dahil ediyor. Ek tahliller yapıldı, kurbanın erkek olduğu kesinleşti.

Ayrıca yaşlıca biri olduğu sonucuna varıldı. Kalp problemi olmalıydı, çünkü kanı sulandırıcı ilaç kullandığı saptandı. Kanda uyuşturucu, iltihap veya herhangi bir hastalık izine rastlanmadı.

Ne parmak, ne ayak, ne de lastik izi var; olay yeri tam anlamıyla kanıt yoksulu.

Sachs'ın liman sahası girişindeki zincirden getirdiği parçayı inceleyen Cooper, suçlunun kullandığı kesme aletinin sıradan tel örgü kesme makası olduğu sonucuna vardı. Makas bulunsa, kesme izini karşılaştırıp aletin o işte kullanıldığım kanıtlamak olası; ama kesiğe bakarak makasın kaynağına ulaşmak olanaksız.

Rhyme olay yerinde çekilen fotoğrafları gözden geçiriyor. Özellikle, kanın rıhtım yüzeyinde yayılış biçimine taktı. Kurbanın, rıhtımın ucundan göğüs hizasına kadar aşağı sarkmış olarak, can havliyle parmaklarını kalas aralıklarına sokup orada tutunmaya çalıştığını tahmin etti. Tırnak izlerinden sonunda gücünün kesildiği anlaşılıyor. Rhyme'in aklına takılmıştı: Acaba katil, kurbanın tepesine dikilip ne kadar beklemişti?

"İkinci olayın mekanını anlatın bana."

Sözü Pulaski aldı. "Anlatayım. Cinayet, Broadway yakınında Cedar Street'e açılan bir geçidin baş tarafında işlenmiş. Geçit çıkmaz, sonunda bina var. Eni, dört yetmiş. Uzunluğu otuz iki metre. Zemin parke taşı."

Rhyme hemen cesedin, geçidin ağzından beş metre içerde bulunduğunu hatırladı.

"Ölüm zamanı nedir?"

"Bulduğumuzdan en az sekiz saat önce gerçekleşmiş ölüm. Cesedi inceleyen Adli Tıp doktoru öyle söyledi. Ceset soğuktan donup kaskatı kesildiğinden, kesin zamanı saptamaları biraz zaman alacak." Genç polisin kusuru, polis ağzı ile konuşma merakı.

"Amelia bana servis ve yangın çıkış kapılarından söz etmişti. Bunların akşam kaçta kilitlendiğini soruşturan oldu mu?"

"Yapılardan üçü iş yeri. İkisinde servis kapıları sekiz otuzda, üçüncüsünde onda kilitlenmiş. Öteki binaysa devlet dairesi, saat altıda kapanıyor. Saat onda temizlik işlerinin gece servisi gelip çöpleri alıyor."

"Ceset saat kaçta bulundu, demiştiniz?"

"Sabah yedi sularında."

"Anlaşıldı. Kurbanın cesedi geçidin ağzında en azından sekiz saat boyunca öylece durmuş. Son kapı da saat onda kilitlenmiş ve çöp o sıralarda alınmış. Bu durumda cinayet gece, onu çeyrek geçe ile on bir arasında işlenmiş oluyor. Park etmiş taşıtların durumu nedir?"

"İki blok yarıçapında daire içindeki araçların plakasını aldım." Pulaski elindeki dev not defterini gösterdi.

"Nedir o elindeki şey?"

"Ah, evet, tüm araçlar hakkında not almıştım. Yararı olabilir diye düşündüm de. Hani işte, park edilen nokta, şüpheli bir yanı var mı, bildiğiniz şeyler."

"Zamana yazık. Bize isim ve adres bulmak için plaka yeleri i. Yerel ya da ulusal kayıt sistemlerine girer aradığımızı billuruz. Arabanın şasisiymiş, lastikler kabakmış, kimin arka koltuğunda esrar çubuğu varmış, bizi ilgilendirmez... Ee? Yapıldı mı?"

"Ne yapıldı mı?"

"Resmi kayıtlarda plakalar tarandı mı?"

"Henüz değil."

Cooper bilgisayarın başına geçip araştırmaya başladı, plaka kayıtlarındaki tüm isimler temiz çıktı. Rhyme'in isteği üzerine, cinayet saatinde çevrede park cezası alan olup olmadığını kontrol etti. Yoktu.

"Pekâlâ... Mel, kurbanın adını gir, tara. Soruşturmaya uğramış mı? Hakkında herhangi bir şey var mı?"

Adams hakkında eyalet soruşturma kaydı bulunamadı. Pulaski, kız kardeşinin ifadesini özetledi. Kurbanın herhangi bir düşmanı ya da ölümüne neden olacak kişisel sorunu yoktu.

"O halde kurban olarak neden bu kişiler seçiliyor? Rasgele mi?.. Tamam, Dellray çok meşguldür, ama bu çok önemli. Arayın kendisini, Adams adını verin, girsin ana sisteme, tarasın. Bakalım onların kayıtlarında bir şeyler var mı?"

Sellitto telefona davranıp Federal Büro'yu aradı. Dellray, 'kurcaladıkça boka batan' cinsten bir mali suç araştırmasıyla boğuşmaktaydı. Yine de onları kırmayıp federal kayıtları ve gündemdeki dosyaları taradı. Theodore Adams

sonuçları olumsuz çıktı.

Rhyme, "Pekâlâ," dedi, "başka bir nokta yakalayana kadar, çılgın bir katilin rasgele seçilmiş kurbanları var, önümüzde." Fotoğraflara göz atıp kükredi. "Nerede şu Tanrının cezası saatler?"

Anında arandı bomba ekibi. Saatlerde biyolojik, toksik tehlike olmadığı saptanmış. Rhyme'e ulaştırmak üzere yola çıkarılmış.

Banknot masasındaki para ATM'den yeni çekilmiş. Banknotlar temiz. Cooper, altın maşanın yapay deri kulaklarında bazı izler yakaladı, ancak sonuçta işe yaramadı. Örnekler gönderildi, FBI'ın birleştirilmiş parmak izi tanıma sisteminde eşleşme bulunamadı.

Adams'ın cebinden çıkan paradaki parmak izlerinden de bir şey çıkmadı. Seri numaraları, Hazine Bakanlığı kayıtlarında suça alet olmuş veya aklamada kullanılmış 'kirli para' olarak görünmüyordu.

Rhyme, geçit ağzında izlen bozmak için kullanılan malzemeyi hatırladı. "Kum nasıl çıktı?"

Cooper, başını mikroskoptan kaldırmadan, "Sıradan," dedi, "inşaattan çok oyun bahçelerinde kullanılan cinsten. Başka şeyler bulabilir miyim, diye bakacağım."

Rhyme, Sachs'ın söylediklerini hatırladı. Rıhtımda kum kalıntısı yoktu. Sachs'a bakılırsa, suçlu geçit ağzındaki kurbana uğramayı aklına koymuş olmalıydı. Rıhtımdaysa, Hudson'dan esen sert rüzgârın nasıl olsa sileceğini var sayarak izleri gizleyecek bir şey kullanmaya gerek görmemişti.

"İyi de aleti neden askıya aldı, peki?"

"Neyi?"

"Kurbanın boynunu ezen demir gergi çubuğunu diyorum; iki ucunda iğne gözü gibi delikler var." Rhyme, kentte cinayet kurbanlarını inşaat sahalarına

atıvermek moda olduğu için, yapı işlerinde kullanılan avadanlık tiplerini iyi bilirdi. Cooper ile Sellitto birlikte çubuğu tarttılar, kırk kilo geldi; sonra okkalayıp inceleme masasına taşıdılar. İki buçuğa yedi buçuk santim kesitli masif demir gergi çubuğunun uzunluğu iki metreye yakındı. İki ucuna matkapla delik açılmıştı. "Bunlar daha çok tersanede, ağır araç ve vinçte, anten ve köprü yapımında kullanılır."

Cooper araya girip, "Bu çubuk meslekte karşılaştığım en ağır cinayet aleti!" dedi ve anında kesin bilgi tutkunu ustasından karşılığı aldı.

"O yazlık ev azmanından da mı?.." Lincoln Rhyme, birkaç ay önce kendisini aldatıp duran kocasını 3. Cadde ortasında kocaman dört çeker cibiyle ezip geçen kadını hatırlatıyordu.

Cooper çatlak tenor sesiyle şakıdı. "Ah, evet... Şu uslanmak bilmeyen hovarda olayı..." Hemen işine döndü, suç aleti üzerinde parmak izi aradı, bulamadı. Çubuğu eğeleyip biraz metal talaşı topladı, şöyle bir baktı. "Demir olmalı. Paslanma başlamış." Kimyasal analiz, tahminini doğruladı.

"İmalatçısı, satıcısı hakkında ipucu yakalayabildin mi?"

"Yok, hayır."

Rhyme'in suratı asıldı. "İşte bu kötü. Vilayette en azından elli yerden temin edilmiş olabilir. Amelia hemen yakında bir inşaattan söz etmişti... "

Pulaski atıldı, "Ya, evet!" dedi. "Beni oraya gönderdi, baktım, ama bu türden çubuk kullanmıyorlarmış. Size söylemeyi unutmuşum."

"Demek unutmuşsun. Neyse. Bildiğim kadarıyla Belediye Queensboro Köprüsü'nde çalışma yaptırıyor. Orayı bir deneyelim. Queensboro inşaat ekibini arayın, bu gergi demirinden kullanıyorlar mı, öğrenin. Kaybolan bir şeyleri, bir eksikleri var mı, araştırsınlar."

Çaylak hemen cep telefonuna davrandı.

Kum örneğini analiz etmekle uğraşan Cooper seslendi. "Tamamdır, burada bir şeyler yakaladık. Talyum sülfat var."

"Neymiş o?" Sellitto'nun kimyası zayıftı.

"Fare zehiri." Bilge patronun bilmediği yok. "Bizde yasaktır bu madde, ama göçmen çevrelerinde kullanılır. Göçmenlerin çalıştığı binalarda bazen rastlanır. Yoğunluk oranı ne?"

"Çok yüksek... Öte yandan Amelia'mn topladığı atıklarda, örnek aldığı zemin toprağında hiç yok. Demek ki suçlu bunu uğradığı başka bir yerden getirdi."

"Belki de sonraki kurbanını bununla öldürmeyi planlıyordun" Rhyme, Pulaski'nin yorumunu tutmadı; başını hayır anlamında salladı. "Bu maddeyi

silah olarak kullanmak kolay iş değildir. İnsan öldürmek için büyük miktar gerekir, göze batar, hemen fark edilir. Siz şimdi son zamanlarda ele geçirilen kaçak kimyasalları ve bu madde konusunda çevre korumaya ihbar yapılmış mı, araştırın bakalım."

Telefonlar edildi.

Rhyme ekibine döndü. "Şimdi de şu el, ayak bağlamakta, ağız tıkamakta kullanılan bantlara bir bakalım."

Cooper, dikdörtgen kesilmiş parlak gri bant parçalarını incelemeye başladı. Bandın ayırıcı özelliği yok, ülkenin her yerinde satılan sıradan ürünlerden. Yapışkan yüzlerdeki kalıntılar, Sachs'ın olay yerinden topladığı buzlanmayı önleme tuzu ve Saatçi'nin izini yok etmek için kullandığı kum örnekleriyle çakışıyor, o kadar.

Banttan da umut kesilince, işe yarar kanıt arayan Rhyme, kurban Adams'ın olay yerinde çekilen fotoğraflarına bel bağladı. Tekerlekli iskemlesini araştırma masasına sürdü, gözlerini ekrana dikti. "Bantların kesik kenarlarına göz atsana."

"İlginç!" Cooper, bir ekrandaki fotoğrafa, bir elindeki bant parçasına baktı.

Teknisyeni şaşırtan bant parçalarının çok düzgün kesilerek müthiş özenle yapıştırılmış olmasıydı. Genelde parça rulodan aceleyle yırtılır, bazen de saldırgan dişiyle koparır. Böyle durumlarda iş kolaylaşır, kalan salya izinden suçlunun DNA'sına ulaşmak sorun olmaz. Saldırganın zamanı azdır, bantla uğraşmaz, telaşla kurbanın ağzını tıkar, elini ayağını sarı verir. Saatçi ise bandı keskin bir aletle kesmiş. Parça uzunlukları aynı.

Pulaski telefonu kapayıp öğrendiklerini rapor etti. "Köprüde şu anda yapılan işlerde iğne başlı gergi demiri kullanılmıyormuş."

Öyle olsun bakalım... Rhyme, sorulara bir çırpıda cevap bulmayı beklemiyor zaten.

"Peki, kurbanın eline tutuşturulan ipten ne haber?"

Cooper örneği gözden geçirdi, bilgisayarda bazı bilgi kaynaklarını taradı ve başını salladı. "Sıradan bir ürün, peşini kovalayacak ipucu vermiyor."

Rhyme çenesiylc, laboratuvarın köşesine dizilmiş beyaz kartonları işaret etti. "Haydi, çizelgemizi hazırlamaya girişelim. Baksana Ron, el yazın güzel midir?"

"Pek fena sayılmaz."

"İşimizi görsün yeter. Yaz bakalım."

Olayları incelerken eldeki tüm kanıtları çizelgeye geçirmek Rhyme'in vazgeçilmez alışkanlığıdır. Bu listeler onun için falcının önündeki kristal küre gibidir. Listelenen fotoğraflara, notlara, krokilere dalar gider. O arada suçlunun kim olduğuna, nerede saklandığına, ne zaman ve nerede yeniden harekete geçebileceğine kafa yorar. Asılan çizelge kartonlarını seyretmeye başladı mı, Lincoln Rhyme meditasyona geçmiş sayılır.

"Başlıkta onun adı olsun. Kibar davranıp kendisini hangi adla anmamızı istediğini açıkça belirttiğine göre biz de onu 'Saatçi' olarak isimlendirelim."

Pulaski patronun söylediklerini yazmaya başlarken Cooper da içinde minicik toprak örneği olan küçük deney tüpünü eline alıp mikroskobun başına geçti ve en az büyütmeyle işe girişti. Mikroskopta temel kural budur; yüksek dereceden başlanırsa, sanatsal olarak ilginç, ancak polis araştırmalarında işe yaramaz soyut görüntüler elde edilir.

"İlk bakışta bildiğimiz sıradan toprak gibi görünüyor. Yine de içinde başka neler var, iyice bakalım." Eser miktarda kanıtları ayrıştırarak, nitelik saptamakta kullandığı kromatograf kütle spektrometresinde incelemek üzere bir örnek hazırladı.

Sonuçlar belli olunca ekrandan başını kaldırıp üstada baktı. "Tamamdır, biraz yağ, nitrojen, üre, klor... ve protein var. Şimdi de tam profili çıkaralım..." Biraz sonra bilgisayar ekranı bol yan bilgiyle donandı. "Evet, proteinimiz balık kaynaklı."

Pulaski, "O zaman bizim cani belki de bir balık lokantasında çalışıyor," dedi. "Bir dakika, Çin Mahallesi'nde balıkçı tezgâhı açıyor olmasın! Yok, bekle, markette balık reyonu işletiyor..."

Rhyme kafası çalışan gençleri sever ama düşünmeden laf edilmesinden hiç hoşlanmaz.

"Buraya baksana, Ron. Kalabalık önüne çıkıp söylevine, 'Sözlerime başlamadan önce, sizlere bir şey söylemek istiyorum' diyen takımına ne denir?"

"Hımm. Bir düşüneyim."

"Bu lafta gariplik yok mu? Adam konuşmaktaysa, söze zaten başlamıştır, değil mi?"

Pulaski'nin tek kaşı havada kaldı.

"Vurgulamaya çalıştığım şu; kanıtları incelemeye başlamadan önce bir şeyler yapılır."

"Ne gibi, yani?"

"Gelen kanıtın olay yerinde elde edildiği noktaya dikkat etmek gibi, örneğin! Söyle bakayım, Sachs balık proteinini nerede bulmuş?"

Pulaski kanıt etiketine göz attı. "Haaa!"

"Bu 'haaa' dediğin nereden çıkmış?"

"Kurbanın ceketinin iç tarafından, astardan."

"O halde kanıt bize kim hakkında bilgi vermiş oluyor?"

"Kurban hakkında. Suçluyla ilgisi yok."

"Kesinlikle! Adams'ın ceketinde bu maddeye rastlamamız önemli mi? Kim bilir? Belki yararlı olur. Burada önemli nokta, işi aceleye getirip kentteki tüm balıkçı dükkânlarına telaşla ekip yollama yanlışına düşmemektir. Bu bakış açısında anlaştık mı, Ron?"

"Elbette, anlaştık."

"Çok memnun oldum. Yaz bakalım şimdi şu balıklı toprağı kurbanın kanıt dökümünün altına da işimize bakalım... Adli Tıp'tan otopsi raporu hâlâ gelmedi mi?"

Cooper, "Biraz zaman alır," dedi ve ekledi, "Noel civarında elimizde olur."

Sellitto'nun neşesi yerinde; "Demek geldi çattı cinayet mevsimi..."

Pek kavrayamayan Pulaski alnını kırıştırdı. Üstadı Rhyme imdadına yetişti. "Yıl içinde en fazla kan bayram günlerinde ve tatil dönemlerinde dökülür. Unutma Ron, stres adam öldürmez. İnsanlar kıyar birbirinin canına. Stres cinayetin bahanesidir."

Cooper'ın narası duyuldu. "Burada lifler görüyorum! Kahverengi..." Dönüp kanıt torbasındaki etikete baktı. "Kurbanın ayakkabısı ve kol saatinin kayışından."

"Ne lifi, belli mı?"

Teknik adam bu kez FBI lif örneği dosyalarını taradı. "Görüldüğü kadarıyla oto endüstrisi kaynaklı."

"Katilin araba kullanıyor olması mantıklı elbette. O koca demir çubuğu metroyla getirecek değil ya... Demek oluyor ki, bizim Saatçi arabasını geçidin ağzına yanaştırmış, kurbanı öldüğü noktaya kadar sürüklemiş. Taşıt hakkında ne biliyoruz?"

Araştırma net sonuç vermedi. Lif, kırk kadar değişik marka araba, kamyon ve cipte kullanılan paspas türünden olabilirdi. Tekerlek izlerine gelince, onun arabayı park edebileceği noktalar buzlanma tuzu kaplıydı. Bu nedenle lastikler kaldırım taşlarına doğrudan temas edip iz bırakmış değildi.

"Araç konusunda da elde var sıfır. Pekâlâ. Katilin aşk mektubuna göz atalım, o halde."
Cooper, plastik saydam zarftaki beyaz kağıdı çekip çıkardı.

"Soğuk Ay gökleri ayaza kesti
Mehtap düştü yerin cesedi üstüne
Dolunay, ölümün tam saati!
Çıkıyor ölüm, doğumun yoluna. "
Saatçi

"Öyle mi?"
"Öyle olan nedir?" Pulaski, üstadın tek sözcüğünü kaçırmak istemiyor.
"Dolunay. Açıkça anlaşılıyor. Bugün, değil mi?"
Pulaski atılıp Rhyme'in *New York Times'mı* karıştırdı. "Öyle. Tam dolunay."
Baker dayanamadı. "Soğuk Ay, büyük harfle yazılmış; ne demek istemiş, bununla?"
Cooper internette arama yaptı. "İşte bu, ay takvimine ait bir ay adı... Biz güneş takvimi kullanıyoruz. Güneş çevresinde üç yüz altmış beş günde dönüyoruz. Ay takviminde ise zaman yeni aya göre ölçülür. Ayların adı, insan ömrünün adımlarını tanımlar. Yılın dönüm noktalarına göre; mesela ilkbaharda Çilek Ayı, sonbaharda Hasat Ayı, Avcı Ayı gibi. Soğuk Ay, bizdeki Aralık ayına denk geliyor. Aralık ayında, ömür çizgisinde hiçbir halt olmuyor. Yani aralık ölüm ayı."
Rhyme yılların deneyimiyle iyi biliyor ki; katil, aydan, mehtaptan söz etti mi, işin sonu seri cinayete varır. Gerçi ayın etkisiyle insanların suça yöneldiği üzerine epey yazılıp çizilmiş ama Rhyme'in yorumu başka. Ona kalırsa suçu asıl tetikleyen, konu üzerinde bu kadar safsatanın üretiliyor olması. Steven Spielberg'in *Üçüncü Türden Yakın İlişkiler* filminden sonra New York Polisi'ne uzaylılar tarafından kaçırılma şikayetleri yağmıştı!
"Sen şimdi 'Saatçi' ve 'Soğuk Ay' başlıklarını birlikte gir arama motoruna. Ha, bu arada, ay takvimindeki diğer ay adlarını da tara."
On dakika boyunca FBI Şiddet Suçlusu Tanıma Programı, Ulusal Suç Bilgi Merkezi ve eyalet bilgi kaynaklan tarandı, bir sonuca varılamadı.
Rhyme, doğrudan dörtlüğün girilip taranmasını istedi. Düzineyle edebiyat sitesine bakıldı ama faydasız. Cooper, başları sıkıştıkça hatırını sordukları New York Üniversitesi 'nden bir edebiyat profesörünü aradı. Adam dörtlüğü

hiç duymamış. Dörtlük ya hiç bilinmeyen bir şiir, dolayısıyla kitaplara, antolojilere girmemiş; ya da Saatçi'nin kişisel marifeti.

Cooper, dörtlüğün kâğıdını araştırdı. "Sıradan bilgisayar baskı kâğıdı, Hewlett Packard Laser Jet çıktısı... Yakalanacak bir özelliği yok."

Rhyme umutsuzca başını eğdi. Katil eğer seri işler yapmak niyetindeyse şu anda yeni avını kolluyor, hatta öldürüyor bile olabilir.

Az sonra Amelia Sachs geldi, ceketini çıkarıp attı. Dennis Baker ile tanıştırdılar. Polis şefi Sachs'ın araştırma ekibinde oluşuna sevindiğini söyledi; meslekteki ününün yaygınlığından söz etti. Belli ki adam bekâr, lafını gülücüklerle süsleyip hafiften asılıyor. Sachs hızlı, profesyonel bir el sıkışmayla yetindi. Bu sulu üsluplar polis kadınların günlük yaşamının parçasıdır...

Rhyme o ana kadar kanıt üzerinden yürütülen çalışmayı özetleyince, Sachs, "Pek sonuç çıkmadı demek," diye mırıldandı ve ekledi, "Bu katil sıkı adam."

Baker araya girdi. "Şüpheliden ne haber?"

Sachs arkasındaki kapıyı işaret etti. "Bir iki dakika sonra Inırada olacak. Biz görüşmek isterken kaçtı ama, aradığımız adam o değil. Kimliğini araştırdım. Evli, beş yıldır aynı firmada borsa danışmanı olarak çalışıyor, hakkında soruşturma yok." Başıyla gergi çubuğunu gösterdi. "Şunu taşıyabileceğini bile sanmam."

Kapı vuruldu. Sachs'ın arkasında iki polis arasında elleri kelepçeli talihsiz kaçak belirdi. Ari Cobb otuz-otuz beş yaşlarında, düzinesi beş kuruşa işadamı kontenjanından derli toplu görünüşlü, boyluca biri. Paltosu güzel, belki de kaşmir ama sokağın çamuru sıçramış eteklerine. Koşturmaca sırasında lekelenmiş olmalı. Adamakıllı tedirgin olduğu belli.

İlk soru Sellitto'dan. "Hikâyen nedir? Anlat bakalım."

"Kendisine de söylediğim gibi..." Gücenik bakışlarla Sachs'ı süzüyor. "...Ben Cedar Street'deki metro durağına gidiyordum, dün gece yani... Paramı düşürmüşüm. Hah işte!" Iiliyle kanıt masasında duran kâğıt para maşasını gösteriyor. "Orada duruyor. Sabah parayı düşürdüğümü fark edince aramak için oraya geldim. O sırada polisi gördüm. Bilemiyorum işte. Bulaşmak istemedim, hepsi bu. Borsa danışmanıyım da... Herkesin ağzına düşmekten hoşlanmayan müşterilerim var. İşimden olmaktan çekmiyorum." O ana kadar Rhyme'in tekerlekli iskemlede oturduğunu fark etmemişti anlaşılan, birden gözlerini kırpıştırdı, derken toparlanıp haklı adam havasını yeniden takındı.

Giyim kuşamı araştırıldı, kendisini cinayete bağlayacak ne bir kum tanesi, ne kan izi, ne de başka bir olumsuzluk bulunabildi. Sachs gibi Rhyme da adamın aranan Saatçi olmadığını anlamıştı ama ne olur ne olmaz, ortadaki suç cinayet, dikkati elden bırakmamak gerekti. Sert bir tavırla emretti. "Alın şunun parmak izini!"

Cooper söyleneni yaptı, izleri karşılaştırdı ve sonuç olumsuz çıktı, parmak izi eşleşmedi. Ulusal suç kayıtlarında adamın adı yoktu. Motorlu taşıtlar ana listeleri tarandı; Cobb adına tescilli araç görülmüyor, adamın arabası yok. Arkasından kredi kartları kontrol edildi, bankalar arandı, son günlerde araba kiralamadığı da ortaya çıktı.

Sellitto yine araya girdi. "Parayı ne zaman düşürdüm, demiştin?"

Dün gece işten 19:30 civarında çıkmış, arkadaşlarıyla bir iki kadeh atmaya gitmiş, 21:00 sularında çıkıp metroya doğru yürümeye başlamış. Cedar boyunca ilerlerken, metro kartını çıkardığını hatırlıyor. Parayı herhalde o sırada düşürmüş olmalıyım, eliyor. Derken metroya binmiş ve de 21:45 gibi, Upper East Side'daki evine varmış. Karısı iş seyahatinde olduğu için doğrudan eve girmeyip yandaki bara takılarak karnını doyurmuş. Gecenin on birinde evine gitmiş.

Sellitto telefona sarılıp adamın öyküsünü kontrol etti. İşyerindeki gece bekçisi çıkış saatini doğruladı. Kredi kartı ekstresi, saat dokuzda Water Street'deki bir barda hesap ödediğini kanıtlıyordu. Oturduğu binanın kapıcısı ve bir komşusu, söylediği saatte eve döndüğüne şahitti. Bu durumda 21:15 ile 23:00 arasında iki adamı kaçırıp birini rıhtımda haklayıp hemen arkasından geçidin ağzında Teddy Adams'a dehşetengiz bir ölüm töreni düzenlemesi olacak iş değil.

Sellitto inatla üsteledi. "Buraya bak, biz burada çok ciddi bir cinayeti araştırmakla meşgulüz, anlaşıldı mı! Olay tam da senin oralarda dolandığın saatlerde gerçekleşti. Bize ipucu verecek bir şeyler takıldı mı gözüne?"

"Yok, hayır, yok bir şey... Yemin ederim, elimden gelse size yardımcı olurdum, ama... "

"Katil yeni bir saldırı daha planlıyor olabilir."

"Yazık, çok üzülürüm," Cobb böyle diyor ama sesinden umurunda olmadığı belli. "Paniğe kapılmıştım ben. Bu da suç değil, herhalde."

Sellitto iki resmi polise döndü. "Bir iki dakikalığına dışarı alın beyefendiyi."

Adam çıkınca Baker, "Zamana yazık..." diyecek oldu.

Sachs hayır anlamında başını salladı. "Bir şeyler biliyor, eminim; önsezim öyle söylüyor."

Rhyme, polisin bilimselliğine kendi deyimiyle 'sıradan halk hurafesi' karıştığı anlarda, hoş gördüğünü biraz da belli ederek işi Sachs'a bırakır. Bir yanda tanıklar, psikoloji bilimi, öte yanda, Tanrı esirgesin, önsezi!

"Pekâlâ, çok güzel, senin önsezin ne yapmamızı emrediyor, söyle bakalım."

Karşılık Sachs'dan önce Sellitto'dan geldi. "Benim bir fikrim var," dedi. Ceketinin önünü açtı, her daim buruşuk gömleği ortaya çıktı, cep telefonunu arandı, sonunda buldu.

Altıncı Bölüm

11:03, Salı

Vincent Reynolds, Soho'nun buz gibi sokaklarında yürüyordu. Bölgenin, Broadway'in doğusunda kalan terk edilmiş, insana ürperti veren, ışıkları mavimsi sokaklarında takipte. Şık lokantalar ve butikler birkaç sokak ötede. Çiçekçi kızın peşinde, on beş metre kadar gerisinde yürüyor. Joanne, az sonra kendisinin olacak.

Gözleri kadının üzerinde. Her zamanki açlık içini eziyor; Gerald Duncan'ı ilk tanıdığı gece hissettiği o keskin elektrik akımı vücudunda dolanıyor.

Şu Sally Anne'den, hani kontrolünü kaybettiği için tutuklandığı olaydan sonra, kendine daha akıllıca davranmaya söz vermişti... Artık kar maskesi takacak, görüp tanıyanlasın diye kadına arkadan saldıracak, prezervatif kullanacaktı... (Zaten kaput fena bir şey değil, işinin çabuk bitmesini engelliyor). Kendi çöplüğünde, evinin yakınında avlanmak yok. Kadına hücumda sık sık taktik, teknik ve semt değiştirecekti. Polis seri tecavüzcü olduğunu çakmamalı. Önceden çok iyi planlayacak, yakalanma tehlikesi belirdiği anda, o hayal ettiği zevki yaşamaktan vazgeçmeyi bilecekti.

Evet, teoride ulaştığı düzey bu. Ancak bir yıldır açlığını bastırmak zorlaştıkça zorlaşıyor. İçgüdü ağır bastı mı, sokakta yalnız gördüğü ilk kadına hemen sahip olma tutkusu alevleniveriyor. Evet hemen, şimdi, şu anda! Gören olursa bana ne....

Açlık insana neler yaptırmaz!

İki hafta kadar önce, işyerinin bulunduğu sokağın ilerisinde her zaman gittiği yerde çikolatalı pasta ve kolasıyla meşgulken gözü garson kıza kaydı. Kız yeni olmalı, daha önce görmüş değil; yuvarlak yüzlü, ince yapılı; sarı saçları bukle bukleydi. Göğsüne bakmış, üstten iki düğmenin açık olduğunu görünce ruhundaki açlık yanardağ gibi fışkırmıştı.

Kız gülümseyerek hesabı getirirken ona sahip olmaya kesin karar vermişti.

Garson kızın sigara içmek için yandaki dar sokağa kadar gitmek üzere patronundan izin istediğini duyunca hesabı ödeyip hemen kendini dışarıya atmıştı. Geçide kadar gidip çevreye bakındı. Kız orada mantosuyla duvara dayanmış başka tarafa bakıyordu. Vakit geçti. Vincent öğleden sonra üç ile

gece on bir arası vardiya yapan avlara düşkündü. Yaya kaldırımından arada bir gelip geçen vardı ama olsun, geçitte in cin top oynuyordu. Hava bayağı soğuktu, kaldırım taşları da buz gibi olmalıydı. Ne yapsın, kızın sobasında ısınırdı artık.

Tam o anda birinin kulağına, "Beş dakika bekle," diye fısıldadığını duydu.

Vincent ürküp döndü ve karşısında yuvarlak yüzlü, ince yapılı, elli yaşlarında, çok sakin tavırlı bir adam gördü. Yabancı, Vincent'ın omzu üstünden geçidi süzüyordu.

"Ne dedin?"

"Bekle."

"Sen de kimsin?" Vincent'ınki korku değildi; bir kez yabancıdan beş parmak daha uzun, ayrıca ondan daha cüsseli, kiloluydu. Yine de adamın masmavi gözlerindeki ürkütücü bakışla büyülenmiş gibi donakalmıştı.

"Kim olduğum önemli değil. Sohbet ediyormuşuz gibi yap."

Vincent'ın kalbi küt küt atıyor, elleri titriyordu. "Sittir git başımdan!" diyerek gitmeye davrandı.

Yabancı yumuşacık sesiyle arkasından, "Bekle," diye fısıldadı. Sanki insanı hipnotize edecek...

Tecavüzcü bekledi.

Bir iki dakika sonra, lokantanın geçide bakan arka kapısının karşısına düşen binanın girişi hareketlendi. Garson kız oraya seğirtti, girişin önünde iki adamla buluşup fısıldaştı. Adamlardan biri sivil, öteki resmi polis.

"Aman Tanrım." Vincent'ın gırtlağı kupkuru.

Yabancı sokulup duruma açıklık getirdi. "Bu tuzak. Kadın aslında polis. Sanırım lokanta sahibi dükkânında bazı numaralar çeviriyor. Suçüstü yapmak için hazırlık yapıyor polis."

Vincent kendini çabuk toparladı. "Ne olmuş? Bundan bana ne?"

"Kafandan geçeni yapsaydın şu anda ellerin kelepçeli olacaktı. Belki de kurşunu yemiş, ölmüştün."

"Demek kafamdan geçenler..." Vincent masumu oynamaya kararlıydı. "Siz neden söz ediyorsunuz, anlamıyorum."

Yabancı hemen karşılık vermedi. Sadece gülümsedi. Konuyu değiştirdi. "Buralarda mı oturuyorsun?"

Uzunca bir sessizlik. "Yok. New Jersey'de."

"İşin şehir merkezinde mi?"

"Ha, öyle."

"Manhattan'ı iyi bilir misin?"

"Eh epeyce..."

Adam, Vincent'ı tepeden tırnağa şöyle bir süzdü ve kendini tanıttı. Uzak Batı'dan Gerald Duncan. Başka yere gidip sohbet etmeyi teklif etti. Üç sokak ötede bir kafe bulup oturdular. Vincent yeniden pasta aldı, gazoz içti. Duncan kahveyle yetindi.

Sonbaharın bastıran soğuklarından, berbat havadan, şehir bütçesinden, Manhattan'ın zengin sokaklarından söz ettiler.

Derken Duncan konuya girdi. "Düşündüm de Vincent... Küçük bir iş var, eğer ilgilenirsen tabii. Yasaları dert etmeyen birine ihtiyacım var. Ayrıca tatmin fırsatın olur, senin şu... merakını yani." Başıyla arka tarafları, geçit yönünü işaret ediyor.

Vincent'ın kurnazlığı üzerinde, cevabı yapıştırdı. "Yetmişli yıllardan kalma durum komedisi koleksiyonu mu topluyoruz?"

Duncan güldü. Vincent bu adamı tuttu.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"New York'a topu topu iki, üç kez gelmişimdir. Sokakları, metro hatlarını, trafik düzenini, kentin semtlerini... ayrıca polisin çalışma biçimini iyi tanıyan, bilen birine ihtiyacım var. Ayrıntıları sonra anlatırım."

Vay canına...

Adama sormanın tam sırası. "Peki, sizin mesleğiniz?"

"işadamıyım. Konuyu bu kadarla kapayalım."

Bak sen...

Vincent içinden hemen buradan gitmesi gerektiğini geçirdi. Ama aklından geçeni yapamadı, çünkü adam merakını tatminden söz ediyor. Açlığını yatıştırmayı vaat eden her olanak uğruna, tehlikeli bile olsa, her şeyi göze almaya hazır. Yarım saat kadar daha sürdü sohbet. Kendileri hakkında bazı özellikleri gizleyip ötekileri çekinmeden konuşarak karşılıklı dertleştiler. Duncan, asıl merakının ince işçilikle yapılmış antika saat toplamak olduğunu söyledi. Kendisi tamir ediyormuş. Kırık dökük parçalardan yeni baştan saatler yaptığı olmuş.

Vincent günün dördüncü tatlısını da mideye indirdikten sonra merakla sordu. "Garson kızın polis olduğunu nereden anladın?"

Duncan bir an düşündü ve, "Hani sen içerde atıştırırken tezgâhın ucunda bir adam dikiliyordu. Hatırladın mı? Koyu renk elbiseli olanı."

Vincent başım salladı.

"Ben onu bir aydır takip ediyorum. Öldüreceğim o adamı."

Vincent sırıttı. "Dalga geçiyorsun benimle..."

"Hayır, şaka yapmıyorum."

Ve Vincent bu sözün şaka olmadığını deneyerek öğrendi. Gerald böyle biri. Öyle, Akıllı Gerald/Aç Gerald diye bölünüyor. Adam, çift sıfatlı tek bir kişi; Sakin ve Titiz Gerald.

O gece, sıradan olaymış gibi Walter Handleman'i öldüreceğini söyledi ve dediğini yaptı. Ağzı tıkaçlı adamın bileklerini kesti, kan kaybından yavaş yavaş can vermesini seyretti.

Hudson'ın buz gibi çamurlu sularına düşüp sürüklenene katlar kurbanının başında bekleyerek sözünü tuttu.

Saatçi, o ilk sohbette, New York'a belli kişileri öldürmek için geldiğini açık seçik söyledi. Kurbanlar arasında kadınlar ela olacaktı. Vincent dikkatli olmaya söz verirse bu bayanları, ölü gövdelerini tabii, yirmi otuz dakikayı geçmemek üzere onun zevkine terk etmeye o anda söz vermişti. Vincent cesetlerle ne istiyorsa yapabilirdi. Karşılığında Gerald'a yardımcı olmak ister miydi... Şehirde rehberlik etse, sokak ve ulaşım sistemini gösterse, olay sırasında nöbet tutsa ve bazen kaçış arabasını hazır etse, yeterliydi.

"Evet, ne dersin, ilgileniyor musun?"

"Sanırım evet." Vincent'ın cevabı sakindi ama yüreği pır pır ediyordu.

Ve artık Vincent işinin başındaydı; Üçüncü kurban Joanne Harper'ın peşinde, canla başla çalışıyordu. Vincent, kurnazlığı tuttuğu bir anda kurban adayına 'çiçekçi kız' demeyi uygun görmüştü ve kızın adı öyle kaldı.

Kadının anahtarını çıkarmasını; kilidi açıp atölyesinin arka kapısından içeri süzülmesini izleyerek, pencerenin kirli camından diğer tarafı gözetleyebileceği bir lamba direği bulup yaslandı, cebinden bir şekerleme çıkarıp yalamaya başladı.

Eli kemerine gitti, oraya sıkıştırdığı avcı bıçağının şişkinliğini yokladı. Gözleri, pencerenin kiri pası arkasında beliren çiçekçi kızın gölgesindeydi. Joanne ışıkları yaktı, sonra mantosunu çıkarıp astı, sonra dükkânın içinde dolaşarak çalışmaya başladı; yalnızdı.

Gözü kızda, eli bıçağın sapında.

Çilli mi acaba... Parfümü ne güzel kokuyordur, kim bilir... Canı yandıkça sızlanır mı ki... Acaba şey yaparken...

Yok, hayır! Böylesi hayalleri kafasından kovmalı. Buraya sadece bilgi toplamak için geldi. Kural dışına çıkıp Gerald

Duncan'ı hayal kırıklığına uğratması doğru olmaz. Derin bir nefes aldı, buz gibi hava ciğerlerini yaktı.

Tamam da Joanne çok yakınında, pencerenin dibinde, hani elini uzatsa... Gözünü kızdan alamıyor. Aaah! Kız öyle güzel ki...

Avuçları terlemeye başladı. Neden olmasın, şimdi kızı kapıp işini görür, sonra eli kolu bağlı kurban edilmek üzere Duncan'a teslim eder. Bak bu çözüm uygun, dostlar arasında uzlaşılır, canım...

Ne de olsa insanın beklemeye tahammül edemediği anlar olur.

Açlık insana neler yaptırmaz.

* * *

Bir dahaki sefere sıkı giyin! Sen hangi mevsimdeyiz sandın?

Kötü kötü kokan taksinin arka koltuğunda oturmakta olan otuz bilmem şu kadar yaşındaki Kathryn Dance, ellerini ısı vermeyen ısıtıcıya uzatıp yokladı; sıcağı bırak soğuk bile değil çıkan hava. Koyu kırmızı ojeli parmaklarını ovuşturdu, eteğini hafifçe kaldırarak siyah naylon çoraplar içindeki dizlerini havalandırdı.

Dance, sıcaklığın yıl boyu üç aşağı beş yukarı yirmi derece civarında dolaştığı bir yerden geliyor. Oralarda çocukların birazcık kar görüp kızak kaymasını istiyorsan, Carmel Vadi Şosesi'ne çıkıp bir dünya yol alman gerekir. Buradaki seminere katılmak üzere New York uçağına yetişebilmek için, son anda bavulunu hazırlarken, Doğu Kıyısı'nın aralık ayında Himalayalar kadar buz keseceği her nasılsa aklından gidivermiş.

Akıl yürüterek kendini avutmaya çalıştı. Burada geçireceğim günlerde, Meksika'da aldığım iki buçuk kiloyu veririm diyordum, diye düşündü. Meksika'da tek yaptığı, sigara dumanına boğulmuş odada yerinden kıpırdamadan oturup dağa adam kaldırmaktan gözaltına alınan şüpheliyi beş gün boyunca sorguya çekmek olmuştu. Eğer kilo veremezsem bari bu Cazla yağlar soğuktan korusa ya... O kadar ağırlığı taşıyıp da ayazda faydasını görememek yazık olur. İncecik mantosuna iyice sarındı.

Kathryn Dance, Monterey'den; Kaliforniya Soruşturma Bürosu görevlisi. Ülkenin en saygın sorgulama ve *'kinestetik(Devinim)'* uzmanlarından. Davranış bilimci. Tanık ve şüpheli sorgularında vücut ve konuşma dilini inceleyerek gerçeği ortaya çıkarıyor. Son üç gündür New York'ta yerel savcı ve polise davranış bilimleri semineri vermekte.

Sorguda davranış kalıpları meslekte bilinen bir şey, ama kinestetik seyrek uygulanıyor. Kathryn Dance içinse hayatın lümünü kapsayan benzersiz uzmanlık alanı, onsuz olamıyor. Dance'a bir bakıma insan bağımlısı da

denebilir. Kimi gözlemlese heyecanlanır, karşısındakinin elektriğini hemen yakalar. Onu sıkan da olur, ona meydan okuyan da. Şu yerküre üzerinde kımıl kımıl kaynayan milyarlarca birbirine benzemez yaratık ne garip, ne güzel ve ne korkunç şeyler söyler... Dance onların hissettiklerini hisseder, onların korktuklarından korkar ve sevinçlerinden zevk alır.

Dance, üniversitede gazetecilik okuduktan sonra hemen mesleğe atıldı. Gazetecilik, doymak bilmez merakını yatıştırmak isteyen gençler için biçilmiş kaftandır aslında. Çalışmaya habercilikle başladı, polis muhabiri oldu, yolu mahkeme salonlarına düştü. Oralarda, saatler boyu, yüzlerce avukat, suçlu, tanık, şüpheli, jüri üyesi ve hakim seyredip dinledi. Derken kendinde farklı bir yetenek olduğunu keşfetti. Tanığı gözlemleyip konuşmasını dinlerken nerede yalan, nerede doğru söylediğini anında fark ediyordu. Jüriye bakıyor; sıkkın mı, dalgın mı, öfkelendi mi, allak bullak mı oldu, şüpheliye mi inanıyor yoksa savcıya mı; hemen anlıyordu. Hangi avukatın savunmada çuvallayacağını, hangisinin tuttuğunu koparacağını sanki daha baştan biliyordu.

Polisleri iyi tanır; görevine vicdanıyla bağlananla, salla başını al maaşını takımını hemen ayırt edebilirdi. Vaktiyle, ilk bakışta birinci gruba koyduğu saçı erken ağarmış FBI ajanı takılmıştı gözüne; delikanlı Sen Jose taşra teşkilatında çalışıyordu. Kathryn o sırada gazetesi adına bir çete soruşturmasını takip etmekteydi. Gümüş saçlıyı mahkemede kendinden emin ve mizah dolu ifade verirken görünce, ona anında vuruldu. Nasıl olsa gazeteci ya, duruşmayı bahane edip genç ajana söyleşi önerdi; ancak delikanlı ondan uyanık çıktı ve söyleşinin sonuna kalmadan randevu teklif etti. Sekiz ay geçti geçmedi, Kathryn ile William Swenson evlendiler.

Bir süre sonra muhabirlikten bıkan Kathryn Dance meslek değiştirmeye karar verdi. Bir dönem ev yaşamı allak bullak oldu. îki küçük çocukla bir yandan eş, öte yandan öğrenci olarak çok yoruldu. Sonunda Kaliforniya Üniversitesi-Santa Cruz'dan psikoloji ve iletişim yüksek lisansı alıp bir danışma bürosu açtı. Avukatlara, jüri ön seçimlerinde adayları ayıklama konusunda danışma vermeye başladı. Yetenekliydi ve gayet iyi para kazandı. Altı sene kadar önce bundan da sıkılıp yeniden meslek değiştirmeye karar verdi. Yorulmaktan çekinmeyen, eşine arka çıkmayı seven kocası ve hemen yakında, Carmel'de oturan anne ve babasının desteğini alarak yeniden okullu oldu. Sacremento'da, Kaliforniya Eyalet Soruşturma Bürosu Eğitim Akademisi'ne devam etti.

Ve Kathryn Dance polis oldu...

Kaliforniya Polisi, kinestetik eğitimini resmen tanımadığı için, Dance soruşturmalarda teknik anlamda diğer polisler gibi görev aldı. Cinayet, adam kaçırma, uyuşturucu, terör türünden olaylarla uğraşıyordu. Ancak yeteneği çabuk keşfedildi, sorgulama ekiplerinin aradığı uzman eleman haline geldi.

Kathryn aslında halinden memnundu; sorguya çağrıldığında hiç sevmediği sivil takip ve kanıt toplayıp değerlendirme işlerinden kurtuluyordu.

Dance saatine baktı Bu hatır işi ne kadar sürerdi acaba? Gerçi akşamüstü uçağına yer ayırtmıştı ama JFK Havalimanına gitmek için epeyce zaman ayırmak gerekiyordu. Bu şehirde trafik San Jose 101 otoyolundan bile daha berbattı. Uçağı kaçırmaması gerekiyordu. Bir an önce evine, çocuklarına dönmek istiyordu.

Hayret bir şey, olay dediğin bitmiyor; büroya gitmediğinde masandaki dosyalar azalacağına çoğalıyor, oraya yığılıp kalıyordu...

Taksi zınk diye durdu. Dance yan gözle dışarıya doğru hakti. "Doğru adreste miyiz?"

"Söylediğiniz yer burası."

"Polis karakoluna benzer yanı yok da... "

Sürücü, yanı başında yükselen oymalarla süslü yapıya baktı, "Evet benzemiyor," dedi ve ekledi, "Altı yetmiş beş, madam."

* * *

Aklından hem evet hem hayır, diye geçirdi, Dance. Tamam, burada polis var ama burası karakol değil.

Sellitto onu binanın girişinde karşıladı. Dance ile dün, bir numarada, Emniyet Sarayımda verdiği seminere katıldığı sırada tanışmış, soruşturdukları seri cinayet olayında yardımcı olmasını rica etmişti. Buluşma adresini telefonla bildirdiği için, kadıncağız geleceği yeri karakol sanmış olmalıydı. Dance içeriye girince şaşırdı. Nereden baksan özel bir konuttu burası ama buradaki donanım kendi çalıştığı eyalet karargâhında bile yoktu.

Evin sahibi de donanımdan aşağı kalmıyordu, hani.

Sellitto'nun önceden anlatmayı unuttuğu bir başka nokta da buydu.

Dance, adalet mekanizmasından çoğu kişi gibi Rhyme'in adını duymuştu; ancak bu harikulade zeki soruşturma dehasının özel yaşamından, New York

polisinde oynadığı rolden habersizdi. Adamın engelli oluşunu hemen unuttu. Kathryn Dance, özel olarak vücut dilini takip edemiyorsa, doğrudan insanların gözünün içine bakardı. Ayrıca bu konuda deneyimliydi; vaktiyle Kaliforniya ofisinde felçli bir arkadaşı olmuştu, onun tekerlekli iskemlede dolaştığını da çokluk unuturdu.

Sellitto önden giderek konuğu Rhyme ile tanıştırdı. Dance adlı uzun boylu dedektif, Amelia Sachs'ın elini sıkarken, hemcinsinin gerginliğini ve onun büyük sefile arasındaki ilişkinin meslek sınırını aştığını hemen sezdi. Aradaki elektriği yakalamak için kinestetik uzmanı olmaya gerek yoktu zaten. İçeri girerken Sachs'ı üstadın kulağına eğilmiş, parmaklarını okşayarak bir şey fısıldanıp gülüşürken görmüştü.

Sachs konuğu sıcak karşıladı. Diğer polislerle de selamlaşıldı ve tanışma faslı sona erdi.

Dance, kulağının arkasında çınlayan sesi fark etti. Kulaklıklar omzundan sallanıyordu. Ah şu ipod! Hemen kapattı aleti. Onsuz olamıyor, bir türlü.

Sellitto ile Sachs cinayetleri, yürütülmekte olan araştırmayı ve soruşturma safhasını birlikte özetlediler. Sivil olmasına rağmen soruşturmanın komutanının Rhyme olduğu anlaşılıyordu.

Üstat tartışmaya pek katılmıyor. Gözü kocaman beyaz kartonlarda. Olay yerlerinden gelen kanıtlar satır satır işlenmiş. Dance ekibin diğer üyelerine kulak verirken arada homurdanan Rhyme'i gözlüyor. Adam yan gözle kartondan bir şey okuyor, düşünüyor, sanki denklemde eksik bulmuş gibi başıyla kovalıyor düşünceyi. Arada bir gözlerini kapatıyor. Konuşmalara da bir belki de iki kez katıldı zaten. Açıkça Dance'ı yok saydı.

Bu hoşuna gitti konuğun. Şüpheyle karşılanmaya alışıktı. Bildik polis tipine benzemiyordu çünkü. Bir-altmış beş boyu, her zaman ensesinde küçük bir Fransız topuzu şeklinde toplanmış açık kestane saçları, açık pembe ruj, iki yandan sarkan ipod kulaklıkları, annesinin kendi eliyle yaptığı altın takılarıyla yadırganmasa şaşardı. Hele o acayip iskarpinleri... Dance, polis olarak gününü şüpheli peşinde koşarak geçirmiyor ne de olsa.

Sonradan fark etti; Lincoln Rhyme'in ilgisizliği giyim kuşamı yüzünden değil. Polisin soruşturma tekniklerini pozitif bilimler üzerine inşa etmekte, *yani forensikde* ısrar eden çoğu büyük usta gibi o da, kinestetiği yani tanık veya şüpheli ile uzun uzun görüşmeyi boş iş olarak görüyor. Belki Dance'ın çağrılmasına bile karşı çıkmıştır.

Dance'a gelince, o elbette fiziki kanıtları önemsiyor ama Ligi alanı bu değil. Onun derdi suçun insani yanı; fiili, failin üzerinden çözmeye

giriştiğinde içi içine sığmıyor.

Kinestetik, forensiğe karşı... Pekâlâ Dedektif Rhyme, haydi bakalım!

Yakışıklı, kibirli ve de sabırsız ağır suç uzmanı konuğu görmezden gele dursun, Dance çok garip bulduğu cinayetlerin tüm ayrıntısını zihnine yazmayı sürdürdü. Kendini Saatçi olarak tanımlayan katilin marifetleri adamakıllı iğrençse de Dance kolay sarsılacak kadın değil. Böylesine vahşi vakaları görmüşlüğü var. Ayrıca Kaliforniya'da, Charles Manson'ın cinayette vahşetin standartlarını koyduğu yerde yaşıyor, bunlara alışık yani.

Toplantıya katılan başka bir dedektif, New York polisinden Dennis Baker, ondan özel olarak ne beklediklerini özetledi. Ortada, olayla bağlantılı bazı şeyler bildiği düşünülen bir tanık var; ama bir türlü konuşmuyor adam. Ne yapmalı?

Sachs şüphesini aktardı. "Bir şey görmedim diyor, ama bana kalırsa gördü."

Dance, buralara kadar bir şüpheliyi değil tanığı konuşturmak için geldiğine hayıflandı. Gerçek suçlularla hesaplaşmayı seviyor çünkü; rakip ne kadar çetin ve hilebaz olursa o kadar iyi. Öte yandan tanıklar daha kolay çözülür, iş çabuk biter, uçağı kaçırma tehlikesi ortadan kalkar.

Takıma döndü, "Elimden geleni yaparım," dedi. Çantasına uzanıp karıştırdı, açık pembe yuvarlak çerçeveli gözlüklerini bulup taktı.

Ari Cobb hakkında ayrıntılı bilgi Sachs'dan geldi. Tanık bilgi vermeye çekiniyor, bir araya getirilen bilgi parçalarından anlaşıldığı üzere olay gecesinde yaptıklarını doğru sırasıyla açıklayamıyor, sabah sabah tabanları yağlayıp kaçıyor...

Dance, Rhyme'in bakıcısının sunduğu kahveyi yudumlarken anlatılanları dikkatle dinledi.

Tanığı iyice tanıdı, zihnini toparlayıp bilgileri kafasında düzenledi ve ekibe döndü. "Anlaşıldı. Yapmak istediğimi size anlatayım. Önce yıldırım eğitim. Dün seminerde Lon bu konuları öğrendi, ama görüşmeyi nasıl yürüteceğimi sizlere de anlatayım. Kinestetik geleneksel olarak bir şahsın fiziki davranışlarını yani vücut dilini gözlemleyip duygusal dünyasına ulaşarak doğru mu yalan mı söylediğini anlamak demektir. Şimdilerdeyse, benim de aralarında olduğum çoğu uzman bu kavramı iletişimin her türlüsünü tanımlamak için kullanıyor. Yani sadece vücut dili ile sınırlamıyoruz kendimizi, inceleme alanına sözü ve yazıyı da katıyoruz.

"İlk adım olarak tanığın temel davranış modelini okumaya çalışacağım. Yani doğru olduğundan bizim de emin olduğumuz kendi doğrularını nasıl

dillendiriyor, onu göreceğim. Adı, işi, mesleği filan gibi. Jestleri, vücudunun duruşu, sözcük seçimi, söyleme tarzını kafamda not edeceğim.

"Temel bilgileri aldıktan sonra sorulara geçip gerilimin ortaya çıktığı anlara bakarım. Oralarda ya yalan söylüyordur ya da sorduğum soruyla bağlantılı olan önemli bir kaçış noktası var demektir. Oraya kadar tanıkla aramızda geçen 'söyleşi'; yalan söylediğini saptadığım andan itibaren sorguya dönüşür. Onu farklı tekniklerle, gerçeğe ulaşıncaya kadar azar azar yontacağız."

Baker araya girdi. "Mükemmel..." Soruşturmadan sorumlu olan Rhyme ama belli ki Dennis Baker da merkezin adamı; konuşkan tarzına bakılırsa o da soruşturmanın politik gidişatından sorumlu olmalı.

"Sözünü ettiğimiz bölgenin haritası var mı elimizde? Olayın geçtiği sokakların coğrafyasını iyi öğrenmem gerekiyor. Bunları bilmeden iyi sorgu yapılamaz. Ben hep öznenin yaşam alanını iyi tanımak gerekir, derim."

Sellitto dayanamayıp kahkahayı patlattı. Dance meraklı bir gülümsemeyle kendisine bakınca gülüş nedenini açıklamaya girişti. "Lincoln da forensik için aynı şeyi söylüyor. Olayın coğrafyasını bilmiyorsan, boşlukta yüzüyorsun demektir! Doğru mu Linç?"

"Affedersin?" Suç uzmanı soğuk.

"Yaşam alanı, diyorum; kavramı beğendin mi?"

"Ah, ya... " Dance, Rhyme'in kibar gülümseyişinde 'boş ver' lafını dilinden düşürmeyen oğlunun umursamaz tavrını yakalıyor.

Dance haritaya gömülüp dikkatini Aşağı Manhattan sokaklarına yöneltti. Olay yerini ve Ari Cobb'un bir akşam önce işten çıktıktan sonra dolaştığı yöreyi Sachs ile birlikte Pulaski tek tek gösterdiler, o da ezberledi.

Sonunda çevreyi yeterince öğrendiğine kanaat getirdi: "Hazırım, haydi işimize başlayalım. Tanık nerede?"

"Koridorun sonundaki odada."

"İçeri gelsin, bakalım."

Yedinci Bölüm

12:03, Salı

Biraz sonra devriye polisleri içeriye kısa boylu, derli toplu ve pahalı giyimli işadamını getirdi. Tanığın tutuklu olup olmadığından Dance'ın haberi yoktu ama bileklerini ovuşturmasından, bir kaç dakika öncesine dek kelepçeli olduğu belliydi.

Korku ile öfke arasında gidip gelen adamı selamlayıp başıyla yer gösterdi. Tam karşısına oturttu. Aralarında hiç engel yoktu. Tekerlekli büro sandalyesini ayaklarıyla iterek aradaki mesafeyi, soran ile cevaplayan arasında olması gereken açıya uygun bir biçimde ayarladı. Bu mesafeyle oynayarak kişiyi istenilen derecede tedirgin veya rahat ettirmek mümkündür. Dance şimdi tanığı esir alacak kadar yakın, kendine güven duymasını sağlayacak kadar da uzak olmayan bir noktada beklemekteydi. Derslerinde söylediği bir tekerleme vardır: Gergini gereceksin.

"Bay Cobb, benim adım Kathryn Dance. Polisim. Sizinle önceki gece gördükleriniz hakkında konuşmak isliyorum."

"Bu kadarı da saçma! Onlara anlattım..." Başıyla Rhyme'i işaret ediyor. "Gördüğüm her şeyi söyledim."

"Olabilir, ancak ben yeni geldim. Sizin daha önce verdiğiniz cevaplardan ne yazık ki benim haberim yok."

Basit sorularla başlayıp karşılıkları çabucak not almaya başladı. Tanık nerede oturuyor, işyeri nerede, evli mi bekar mı... Cobb'un gerilim karşısındaki tepkisini ölçtü. Cevapları can kulağıyla dinledi. "Söyleşinin en önemli adımları, gözlemek ve dinlemektir; konuşmak en sonra gelir."

Söyleşi yapan önce karşısındakinin kişilik tipini saptamalı. İçe mi dönük, dışa mı. Bu kişilik tanımlarının, herkesin sandığı gibi çekingenlikle, taşkınlıkla ilgisi yoktur. Buradaki ayrım, insanların nasıl karar aldıklarıyla ilintilidir. İçe dönük kişinin kararında ağırlık, sezgi ve duygudadır; dışa dönük kişiyse mantık ve akılla karar vermeye çalışır. Kişiliği doğru saptamak söyleşiyi yapana doğru soruları bulmak ve bunları uygun tavır ve ses tonuyla söylemek açısından yol gösterir. Örneğin içe dönük biriyle gergin ve tane tane konuşmaya başlarsanız hemen kabuğuna çekilir.

Ari Cobb ise klasik dışa dönük kişilik örneği; üstelik bayağı, ukala; alttan almanın alemi yok. Kathryn Dance'ın en sevdiği tip. Böylelcriyle söyleşi

yaparken vurdukça vuracaksın.

Cobb sorulardan birini yarıda kesti. "Ne zamandır beni burada tutuyorsunuz. İşe gitmem gerek. Olan biten benim kusurum değil."

Dance incecik gülümsedi. Saygılı ama kesin tavırla, "Sorunumuz kusur meselesi değil... Şimdi, söyle bakalım Ari, önceki geceyi anlat."

"Bana inanmıyorsunuz. Yalancı diyorsunuz bana. Suç işlendiği sırada ben orada değildim."

"Yalan söylüyorsun demek istemiyorum. Fakat işimize yarayacak bir şeyler görmüş olman mümkün. Sana önemli gelmemiş olabilir. Görüyorsun, benim işimin bir yanı da insanlara unuttuklarını hatırlatmak. Şimdi seninle önceki gecenin olayları arasında şöyle bir geziye çıkalım. Belki yeni bir şeyler hatırlarsın."

"Pekâlâ, ben bir şey görmedim. Ben sadece paramı düşürdüm. Hepsi bu. Durumu yüzüme gözüme bulaştırdım, iş federal soruşturmaya kadar vardı. Bu kadarı da rezillik, ama!"

"Biz yine dün geceye dönelim. Adım adım gidiyoruz. Büronuzda çalışıyordunuz. Stenfeld Kardeşler Yatırım. Hardsfield İş Merkezi'nde.

"Öyle tabii."

"Bütün gün mü?"

"Evet."

"İşten kaçta çıktım demiştiniz?"

"Yedi otuzda, birkaç dakika önce."

"Binadan ayrılınca ne yaptınız?"

"Hanover's'te içki içmeye gittim."

"Evet, orası Water Street'te." Her adımda, olayın ne kadarını bildiğinize dair meraklarını kamçılayacaksınız.

"Öyle. Martini ve Karaoke gecesiydi. Orada buna Melotini deniyor. Melodiden geliyor... "

"Zekice."

"Orada buluştuğumuz bir grup var. Sık sık gideriz. Bazı arkadaşlar, işte. Yakın dostlarım."

Dance, karşısındakinin vücut dilinden bir başka şey daha eklemek istediğini sezdi. Belki de arkadaş isimlerinin tek tek sorulacağını sandı. Görgü tanığı göstermekte acele varsa, gizlenen yalan çok demektir. Sorgulanan, genelde çok konuşursa, polisin söylenene inanıp işin arkasını araştırmaya üşeneceğini sanır; ya da ahmaklık edip akşam sekizde içki

masasında olan adamı, yedi buçuktaki soygundan sorumlu tutmayı akıl edemez.

"Kaçta çıkmıştınız?"

"Saat dokuz gibi."

"Ve eve gittiniz."

"Evet."

"Doğruca Upper East Side'a?"

Başıyla onaylıyor.

"Taksi mi çevirdiniz, Limuzin mi çağırdınız?"

"Elbette Limuzin!" Sorgucusunu küçümsüyor. "Hayır, metroya bindim."

"Hangi istasyondan?"

"Wall Street."

"Oraya nasıl gittiniz?"

"Dikkatlice yürüyerek." Sırıtıyor. "Kaldırımlar buz tutmuştu."

Dance inceden gülümsedi. "Peki. Hangi sokaklardan geçmiştiniz?"

"Watcr Street boyunca gittim, Ccdar'a sapıp Broadway'e doğru yürüdüm, oradan güneye indim."

"Cedar boyunca gördüklerinizi anlatın bana."

"Anlatacak bir şey yok ki... Esrarengiz olaylara rastlamadım, katil veya hortlak filan da görmedim. Gecenin o saatinde oralarda in cin top oynar. Hava soğuktu. Çevreye bakacak halim yoktu."

"Gelip geçen taşıt olmuyor muydu?"

"Çok seyrek. Neden soruyorsunuz bütün bunları?"

"Anılarımızı hatırlamaya çalışırken çoğu zaman zihnimiz bize oyun oynar da... Şimdi siz Cedar boyunca kaldırımda yürümektesiniz. Geçit ağzından geçtiniz. Beklenmedik bir görüntüyle karşılaşmadınız, öyle mi?"

"Hayır, hiçbir şey görmedim." Böyle söylerken gözü Dance'ın iki parmağını süsleyen üç altın yüzükten kulağındaki yunus balığı küpelere kayıyor.

"Şimdi o nokta, sizin banknot maşanızı kaybettiğiniz yer. Nasıl düştü, dersiniz?" Dance'ın sesinde ve sorusunda tehdidin izi bile yok. Ari Cobb gevşedi. Saldırgan havası gitti. Sorgucunun gülümsemeleri, sakin sesi, tanığı iyice rahatlattı.

"Tahmin edebildiğim kadarıyla, metro pasomu çıkarırken düşmüş olmalı, diye düşünüyorum."

"Ne kadar para vardı, demiştiniz?"

"Üç yüzden fazla."

"Yazık..."
"Öyle, yazık!"
Dance çencsiyle plastik kanıt torbasında duran para ve maşayı işaret etti. "Anlaşılan parayı banka ATM'sinden yeni çekmiştiniz. Tam da para kaybedilecek zaman, yani; daha yeni çekmişsiniz... "
"Ne yapalım." Hayıflandığını gizlemeyen bir sırıtış.
"Metroya kaçta bindiniz?"
"Dokuz otuzda."
"Biraz daha geç olmasın?"
"Dediğim gibi. Peronda beklerken saatime baktım. Tam olarak söyleyeyim, dokuz otuz beş." Gözü saatine kaydı. İri bir altın Rolex. Adam, sorgucusunun gözüne batırarak böyle pahalı saatin yanılmayacağını vurgulamaya çalışıyor.
"Peki sonra?"
"Eve vardım, oturduğum binanın dibindeki bara gidip yemek yedim. Eşim şehir dışındaydı. Kendisi avukat. Büyük şirketlerin mali işlerine bakıyorlar. Çalıştığı büronun ortaklarındandır."
"Pekâlâ. Evinize kaçta döndünüz?"
"On bir gibi. Bizim kapıcı onlara teyit etti." Bu kez Sellitto'ya fırlatıyor kötü bakışı; "Ama sizinkiler bir türlü inanmıyor."
"Cedar Street'e geri dönelim. Yanan ışık var mıydı? İnsanlar evlerinde, dairelerinde miydi?"
"Hayır. Oralarda sadece büro, mağaza falan var. Konut yok, insan oturmaz."
"Lokanta da mı yok?"
"Bir iki tane var ama onlar sadece öğle yemeği servisi yapar."
"Gözünüze inşaat falan çarptı mı?"
"Sokağın güney yakasında bir binayı yeniliyorlar."
"Gelip geçen yayalar?"
"Yoktu."
"Giderken yavaşlayan, şüphe çekici arabalar?"
"Hayır," diye dikleniyor Cobb.
Dance, laboratuvardaki tüm ekibin ikisini de dikkatle gözlediğinin farkında. Giderek sabırsızlandıklarını biliyor; o muhteşem 'İtiraf Anı' bekleniyor. Çevredeki gerilimi yok saydı. Orada kendisinden ve tanıktan başka kimse yok onun için. Kathryn Dance şu anda kendi dünyasında, daha

doğrusu oğlu Wes'in sözcükleriyle 'alanını' savunuyor. Wes ailenin atleti, yakıştırmaları hep spor dilinden olur.

Dance tuttuğu notları karıştırdı, baktı ve defterini kapadı. Pembe gözlükleri çıkarıp başka bir gözlük taktı. Okuma yazma bitti, şimdi de uzaklara bir bakalım, diyor sanki. Aslında camlar iki gözlükte de aynı ama pastel renkli iri ve yuvarlak çerçeve yerine minik dikdörtgen, siyah çerçevelerle yırtıcı ve zalim görünüyor. Soranlara, "Bunlar Terminatör gözlüklerim," diye açıklar, Dance. Sandalyesini biraz daha ileri sürdü, Cobb'a iyice yaklaştı. Adam hemen bacaklarını çaprazlayıp büzüldü.

Dance'ın sesi şimdi daha bir sert, kaşıyıcı. "Ari, o para gerçekten nereden çıktı, söylesene."

"Ne?"

"Para, diyorum. Banka ATM'sinden mi çektin?" Daha önce para konusu geçtiğinde tanığın gerilim düzeyinin arttığını saptamıştı. Adamın gözleri yine dimdik sorgucusuna bakıyordu ama gözkapakları hafifçe düşmüş ve nefes alışı değişmişti. Bunlar tanığın doğruyu söyleme kalıbından adamakıllı uzaklaştığı anlamına geliyordu.

"Evet, oradan çektim."

"Hangi banka?"

Bir an sessizlik. "Size söylemek zorunda değilim."

"Öyle ama istersek banka kayıtlarınıza girmek üzere hakim kararı çıkartabiliriz. Ayrıca, sonuç alıncaya kadar da sizi burada tutmaya hakkımız var. İki üç gün sürebilir."

"Kahrolası ATM'ye gittim ben!"

"Ben orasını sormuyorum. Bilmek istediğim, banknot masasındaki paranın nereden geldiği."

Tanık başını eğdi.

"Sen benimle dürüst konuşmadın Ari. Bu durumda başın gerçekten belada. Şimdi, parayı anlat."

"Bilmiyorum. Belki birazcığı bizim firmanın günlük masraf kasasındandır."

"Yani dün almıştın?"

"Öyle sanırım."

"Ne kadar?"

"Ben... "

"Patronun muhasebe kayıtları için de hakim kararı çıkarabiliriz."

İşte bu noktada panik patladı. Nefes nefese, "Bin dolar," diyebildi.

"Pekâlâ, paranın kalanı nerede? Banknot maşasında üç yüz kırk var. Gerisi?"
"Birazını Hannover's'te harcadım. İş yemeğiydi canım! Yani yasaya uygun. İş icabı... "
"Paranın kalanı nerede, diyorum?"
Yine sessizlik. "Birazını eve bıraktım."
"Evde mi? Karın iş seyahatinden döndü mü? Kendisini ararsak bize paranın evde olduğunu teyit edebilir mi?"
"Daha gelmedi."
"O zaman bir dedektif göndereyim, evde arasın. Para evin neresinde, dedin?"
"Hatırlayamıyorum."
"Beş yüz dolar bu. Beş yüz doların nerede olduğunu nasıl bilmezsin?"
"Bilmiyorum işte. Siz benim kafamı karıştırıyorsunuz." "Dün gece evinin dibindeki barda ne yedin?"
"Bir hamburger... "
"Yanında ne verdiler?"
"Hımm, kızarmış patates."
"Sana servisi yapan kim?"
"Kim mi? Barmen... Çok kalabalıktı, oturacak masa bulamadım."
"Adı ne, barmenin?"
"Ah, şey. Jack. Soyadını bilmem zaten. Eğer siz..." "Hesabı nasıl ödedin?"
"Nakit."
"Ne kadardı?"
"On dolar kadar."
"Bir şey içtin mi?"
"Birkaç bira."
"Demek hamburger ile iki bira için on dolar hesap çıktı. Az değil mi?"
"Demek istediğim, on doları hamburgere verdim."
"Ama ben sana hesap ne kadardı diye sordum; hamburger kaç paraydı, demedim."
"Ben hamburgerin fiyatını anlamışım."
Makineli tüfek gibi hızla sorduğu sorulara gelen cevaplar öncesindeki saniyelik gecikmeler Dance'a gerçeği anlattı. Ari Cobb önceki gece o bara asla gitmemişti. Eğilip adamın burnuna kadar sokuldu, rakibi kendi yarı

alanına iyice sıkıştırdı. "Sen Cedar Street'de ne yapıyordun, doğrusunu söyle."

"İçine ettiğimin metrosuna gidiyordum, dedim ya..."

Dance, Manhattan planını kaptı. "Hanover's şurada, metro ise burada." Parmağıyla her vuruşunda planın kalın kağıdı pat diye ses veriyor. "Bak, Hanover's ile Wall Street metrosu arasını Cedar'dan dolanıp bu kadar uzatmanın anlamı ne? Neden bu kadar uzun yürüyesin?"

"Spor olsun diye. Şehrin şıklığından da, pis ızgara kokusundan da uzak bir yürüyüş olsun istedim."

"Demek kaldırımlar buz tutmuş, ısı sıfırın altına düşmüşken dolanmak istedin. Bunu sık yapar mısın?"

"Hayır efendim. Dün gece canım öyle istemiş, bir kez de Cedar'dan yürüyeyim demişim."

"Pekâlâ. Oralardan bir kez geçtiğine göre sen bu Cedar Street'in orasını burasını nasıl bu kadar iyi biliyorsun?"

"Biliyorum işte! Kılı kırk yarmanın alemi ne?" Adamın alnında boncuk boncuk ter birikmeye başlamıştı.

"Parayı düşürdüğün sırada diyorum, metro pasosunu cebinden çıkarmak isterken eldivenlerini çıkardın mı?"

"Hatırlamıyorum."

"Bana kalırsa çıkarmış olmalısın. Kışlık eldivenle elini cebine sokman mümkün değil."

"Öyle olsun. Madem siz görmeden bilmeyi beceriyorsunuz... Evet, çıkardım."

"Gecenin o soğuğunda, metro istasyonuna daha on dakikalık yolunuz varken, paso için eldiven çıkarmanızın nedenini sorabilir miyim?"

"Sen benimle böyle konuşamazsın!"

Dance, alçak sesle ama kesin bir tavırla karşıladı tepkiyi. "Ve sen, metro peronunda saatine bakmış değilsin; bakmadın, değil mi?"

"Hayır baktım. Dokuz buçuğu dokuz geçiyordu."

"Mümkün değil. Gecenin o saatinde metro peronunda beş bin dolarlık altın saate uluorta bakmaya cesaret edemezsin sen."

"Anlaşıldı, benden bu kadar. Başka tek kelime alamazsın ağzımdan."

Sorguyu yapan karşısındakinin açığını yakaladı mı, sorgulanan, hissettiği yoğun baskıdan sıyrılmak için değişik yollara sapar. En yıkıcı, baş edilmesi en zor olan yöntem öfke krizidir. Ardından ruhsal çöküntü başlar ve bu tanığı her şeyi reddetmeye götürür. Sonunda da pazarlığa razı olur. Bu akış

çizgisinde sorgucunun payına düşen, şüphelinin çöküntü evrelerini iyi saptayıp gerektikçe onu yatıştırmaktır. Arada kriz- çöküntü ikilemi yineledikçe sakinleştirmek gerekir. Yine de sonunda tanık durumu kabullenir, yani itiraf için hazır hale gelir.

Dance'a göre Cobb öfke çıkışları yapmakla birlikte aslında sürekli reddetme evresinde gidip geliyordu. Böylelcri hemen hafıza problemine gizlenmeye kalkışır, olmazsa sorgucunun söyleneni anlamadığını savlayıp sürekli karşı çıkar. Söyleşide reddeden kişiliklerle baş etmenin en doğru yolu, Dance'ın yaptığı gibi, sorguyu 'olgulara yüklenerek' sürdürmektir. Dışa dönük kişilerde doğrudan o kişinin cephesindeki zayıflıklar hedef alınır, söylediklerindeki çelişkiler yakalanır, savunması adım adım kırılır.

"Ari, on dokuz otuzda işyerinden ayrıldın, Hanover's'e gittin. Bunu biliyoruz. Orada bir buçuk saat kadar kaldın. Oradan çıkıp yolundan iki sokak ötedeki Cedar Street'e saptın. Cedar çevresini çok iyi biliyorsun çünkü sık sık o sokaktan kız kiralıyorsun. Önceki gece kızın biri arabasıyla geçerken geçidin ağzında bir yerde durdu. Pazarlık ettiniz, parasını ödedin, arabasına girdin. Arabadan onu çeyrek geçe civarında çıktın. İşte orada, belki de karının arayıp aramadığını kontrol etmek için cep telefonuna davrandın ya da kıza bahşiş bırakmak istedin ve elini cebine attın ama arada parayı düşürdün. O sırada katil arabasıyla geçide girdi, sen olanları gördün, bir şeyler gördün. Ama ne? Neydi gördüğün?"

"Görmedim..."

"Evet gördün." Dance, aynı tonda karşıladı adamı, gözlerini ona dikti, başka şey söylemedi.

Cobb sonunda çözüldü. Başını eğdi, omuzları düştü, söyleşi boyunca çapraz tuttuğu bacaklarını iki yana açıp öne eğildi. Dudakları titriyordu. Henüz itiraf noktasında değildi. Yine de Dance onu gerilim-tepki zincirinde red ile pazarlığa oturma arasında bir yerlere getirmeyi başardı. Sorgucunun taktik değiştirme zamanı gelmişti. Cobb'a sıcak davranıp alan mahkumiyetini gevşetirken çıkış yolu ve arada bir şeyler kurtarma umudu da vermeli. En çok uyum gösteren tanıklar bile onurlu bir yenilgi ister; yaptıklarının bedeli olarak en kötüsünden biraz daha iyisini bekler. Önünü keserseniz size karşı duvarını örüverir.

Dance, gözlüklerini, çıkarıp arkasına yaslandı. "Bak Ari, senin yaşamını berbat etmeye niyetimiz yok. Korktun. Anlayışla karşılamak gerek. Yalnız bizim peşinde olduğumuz, önlemeye uğraştığımız adam çok tehlikeli bir katil. Şimdiden iki kişinin canına kıydı, cinayet işlemekten kaçınacağını

sanmıyoruz. Onu bulmamıza yardım edebilirsen, bugün burada bize anlatacaklarını kamuoyuna duyurmayız. Hakimden arama izni, karına ya da patronuna telefon filan yok."

Baker'a bir bakış attı, dedektif pası hemen aldı. "Doğru, anlaşmaya uyarız."

Cobb derin bir nefes koyuverdi. Gözlerini döşemeye dikip mırıldandı. "Lanet olsun! Alt tarafı üç yüz boktan dolar. Hangi akla hizmet bu sabah oraya gittim ki... "

Açgözlülük ve salaklık yüzünden... Kathryn Dance'ın söze dökmediği açıklama cümlesi böyle ama yerine, "Hepimiz yanlış yaparız," dedi.

Tanık ikilemde. Of etti, puf etti... "Anlıyor musun, çok saçma. Yani gördüğüm çok bir şey değil demek istiyorum. Anlatsam inanmayacaksınız. Görmedim desem yalan olmaz.

Hatta ortalıkta insan bile görmedim."

"Bizimle açık konuşuyorsun, sana inanıyoruz. Devam ct."

"On buçuktu, belki biraz daha sonradır. Ben çıktıktan sonra... Yani kızın arabasından inince doğru metroya yöneldim. Siz haklısınız. Durup cebimden telefonumu çıkardım. Kapatmıştım, mesajları kontrol etmek için açtım. Para o sırada düşmüş olmalı. İşte o sırada geçidin baş tarafında bir arabanın kuyruğunu gördüm. Geçidin içine doğru baktım, dipte stop lambaları yanıyordu."

Sachs merakla araya girdi. "Nasıl bir arabaydı?"

"Arabayı seçemedim, sadece stop lambalarını fark ettim. Yemin olsun başka şey görmedim."

Dance anlatılanı inandırıcı buldu, Sachs'a göz etti.

"Durun!" Rhyme ilk kez ağzını açıyor... "Geçidin dibinde mi?"

Demek ki sorguyu başından beri takip ediyormuş...

"Doğru. Ta dibinde. Derken geri vites lambaları yandı ve bana doğru yaklaşmaya başladı. Baktım sürücü hızla geliyor, yürümeye devam ettim. Arkamdan acı bir fren sesi geldi, araba durmuş olmalıydı, motor sesi kesildi. Kimse o, hâlâ geçidin içinde kalmıştı. Bense yürümeye devam... Derken araba kapısı kapandı ve o gürültü geldi. Sanki büyük bir demir parçası yere düşmüş gibi çınlama. Hepsi bu kadar işte. Kimseyi görmedim. Geçidin orada yürüyordum. Gerçekten... "

Rhyme, Dance'a baktı; kinestetikçi başıyla hafif bir işaret çaktı. Adam doğruyu söylüyordu.

"Birlikte olduğun kızı tarif et." Emir, Dennis Baker'dan; onun da çorbada tuzu olmalı. "Kızla bir konuşayım, bakayım."

Cobb sektirmeden tanımlamaya girişti. "Otuzlarında, Afro-Amerikan, kısa kıvırcık saçlı. Arabası Honda sanırım. Plakasını görmedim... Güzeldi." Eklediği son sözcükle dokunaklı bir final yapıyor, kendisine inanıldığından emin olmak istiyordu.

"İsmini de duyalım."

Cobb içini çekti. "Tiffanee. İki 'e' ile bitiyor, sonunda 'y' yok."

Rhyme hafifçe güldü. Cooper'a seslendi. "Vice'e sor bakalım. Cedar müdavimi kızlar? bir araştırsın."

Dance bir iki soru daha sorduktan sonra Sellitto'ya döndü, tanık senindir, der gibi işaret ederek sonucu özetledi. "Anladığım kadarıyla Bay Cobb burada bize tüm bildiklerini olduğu gibi anlattı." İşadamını süzdü, içtenlikle, "Bize yardımcı olduğunuz için teşekkür ederiz," dedi.

Ari Cobb gözlerini kırpıştırıyordu. Kapanış sözlerinin pratikte ne anlama geldiğini kavrayamamıştı. Kathryn Dance ise kurbanıyla oynamıyordu, bu hiç adeti değildi. Sorgu sırasında karşısına aldığı insanla asla alay etmezdi. Suratına tükürüldüğü, kafasına eşya atıldığı durumlar bile olmuştu ama kendisine ters laf edilmesini ve pis bakışları kişisel hakaret olarak algılamazdı. Kinestetik yönteminde temel kural şudur: Asıl düşman sorguya çekilen kişi değil, o kişinin gerçeğe engel olmasıdır; çünkü bazen bilmeden de gerçeğe ulaşılmasına engel olabilir.

Sellitto, Baker ve Sachs üçlüsü bir süre tartıştılar, sonunda işadamını suçlama kaydı tutmadan serbest bırakmaya karar verdiler. İyice ürkmüş olan adam, Dance'a baka baka çıkıp gitti. Dance, korku ve hayranlıkla iç içe, biraz nefret, bolca kin saçan bu bakışı iyi tanır.

Tanığa yol verildikten sonra Rhyme, gözünü cinayet yerini gösteren krokiden ayırmadan ekibine seslendi. "İşte bu çok enteresan. Her nedense adamımız kurbanı geçidin dibinde öldürmekten vazgeçiyor, geri geri geliyor ve cinayeti kaldırıma beş metre kala işlemeye karar veriyor... İlgi çekici bir durum. Tespit iyi de, bize yararı olur mu?"

Sachs umutlandı. "Biliyor musun, yararlı olabilir. Gördüğüm kadarıyla geçidin dibinde kar yoktu. Oraya tuz serpilmemiş olabilir. Dinle, ayak ve lastik izi bulabiliriz, geçidin dibinde."

Rhyme telefona sarıldı, sesten kimlik tanıtma sistemini kullanarak bir yerleri aradı, olay yerine acil ekip gönderilmesini istedi. Kısa süre sonra cevap geldi. Taze tekerlek iziyle kurbanın ayakkabı ve saat kayışında

bulunanla aynı cinsten kahverengi lif bulunmuştu. İz ve lifin fotoğrafları anında bilgisayar ekranına geldi; ayrıca aracın jant ölçülerini çıkarıp bildirdiler.

Dance, fiziki kanıtlarla uğraşmayı sevmediği halde gözü önünde dönen çarkın işleyişindeki kusursuzluğa hayran kaldı. Özellikle Rhyme ile Sachs, öngörüsü güçlü bir takım oluşturuyorlardı. On dakika geçmeden ekibin teknik adamı Mel Cooper gözlerini ekrandan ayırmadan sevinçle, "Jant boyutuna ve şu kahverengi liflere bakarsak aracımız büyük olasılıkla Ford Explorer; en fazla iki, hadi bilemedin üç yaşında olmalı," deyince şaşırıp kaldı.

Rhyme'den ses geldi. "Bahse girerim ikinci söylediğin doğru."

Dance'ın aklına takıldı; iyi ama üstat arabanın yaşına neden takılıyor? Sachs, kinestetikçinin kaşlarını havaya kaldırdığını hemen fark etti, tahminini açıkladı. "Frenler öttü ya."

Vay canına...

Sellitto, telaş arasında Dance'a seslendi. "Mükemmeldin Kathryn. Herifi şeyinden yakaladın!"

Sachs yanaşıp usulca, "Nasıl becerdin bu işi?" diye sorunca anlatmaya başladı. "Aslında öylesine olta attım, diyelim. Önce anlatılan her şeyi not ettim. İş sonrası gidilen bar, metro, nakit para ve banknot maşası, geçit... Sonra bunları zihnimde tek tek zaman sırasına ve mekana yayılma biçimine göre dizdim. Sorgu sırasında *kinestetik* tepkilerini, yani vücut, ses, söz olarak davranış modelini çıkardım. Para konusu en fazla rahatsız olduğu noktaydı. O halde, parayla aslında yapmaması gereken nasıl bir halt karıştırmış olabilirdi? Hele onun gibi dışa dönük ve kendini beğenmiş bir işadamı ne yapardı? Ya uyuşturucudur ya da seks. İyi ama Wall Street borsacısı uyuşturucusunu sokak köşesinden almaz, aracısı vardır. Ne kalıyor geriye? Sokak orospusu! Basit yani."

Gözü işte, kulağı kirişte Cooper'ın yüzü ışıdı, üstadına seslendi. "Tereyağından kıl çeker gibi, değil mi Lincoln?"

Dance, suç uzmanının omuz silktiğini gördü, tavra gücenmekten çok, baştan ayağa felçli adamın nasıl çalıştığına şaştı.

Rhyme sonucu olağan karşılıyor. "Evet, iyi gitti. Bulmamız zaman alacak bazı kanıtlara erken ulaşmış olduk." Bakışları hâlâ beyaz kartonlarındaydı.

"Haydi ama Linç! Suçlunun araç marka ve modeline, hatta yapım yılına ulaştık. Şu kadıncağız olmasa haberimiz olmayacaktı." Sözcük seçme

özürlü Sellitto bu kez Dance'a dönüp gönlünü almaya çalıştı. "Kişisel saldırı olarak alma. Bizimki tanıklara hiç güvenmez de... "

Rhyme'in kaşları çatıldı. "Bilgi yarışması yapmıyoruz Lon. Hedefimiz gerçeğe ulaşmak. Kendi tecrübelerim bana tanık lafına pek kanma, fizik kanıtlara güven, diyor. Hepsi bu. Gücenmece yok."

Dance hak verdi. "Bizim meslekteki temel tartışmayı çok güzel özetlediniz. Ben de kurslarımda aynı şeyi söylüyorum. Bizim görevimiz kötü adamı hapse tıkmak değil gerçeği yakalamak olmalı... Kaliforniya'da bir olay oldu. İdam sırasını bekleyen mahkumlardan biri, idamdan bir gün önce affedildi. Benim özel dedektiflik yapan bir arkadaşım tam üç yıl o mahkumun avukatı için çalıştı, işin aslını öğrenebilmek için çırpındı. Olayın aslında göründüğünden çok farklı olduğuna inanıyordu. İdama sadece on üç saat kala mahkumun masum olduğu ortaya çıktı...

Özel dedektif yıllar boyu gerçeğin peşinde koşmasaydı, o adam şimdi ölmüş olacaktı."

Suç tarihinden söz edildi mi Rhyme hiç dayanamaz; hemen araya girdi. "Ben neler olduğunu biliyorum. Tutuklunun yalancı tanık yüzünden hüküm giymiş olduğu ortaya çıktı, ayrıca DNA analizi adamı kurtardı."

Dance, "Hayır, aslında cinayete tanık olan kimse yoktu. Gerçek katil cinayet mahalline, yanlış yere hüküm giyen adamı suçlu çıkaracak sahte fiziki kanıtlar bırakmıştı. Polis orada yanıldı," diye diretti.

"Haydi bakalım, buna ne demeli şimdi..." Sellitto'nun yaptığı sululuğa Sachs da ortak oldu, birlikte kahkahayı başlılar. Rhyme, ikisine de yüzünde buz gibi bir ifadeyle baktı ve Dance'a, "Hanımefendi, olay haklıdan yana sonuçlanmış, ne kadar güzel. Şimdi kendi işime baksam iyi olacak," dedi ve bakışları yeniden kartonlarına döndü.

Dance hepsiyle vedalaştı, mantosunu giyerek yol gösteren Sellitto'nun peşine takıldı. Sokağa çıkınca çamur ve buzdan sakınarak, kaldırım kenarlarında sekerek ipodun kulaklıklarım takıp müziği açtı. Şu an dinleme listesinde folk-rock, İrlanda şarkıları ve arada bir yinelediği, Rolling Stones'dan gümbür gümbür iki parça var. Vaktiyle gittikleri konserde kocası ve onun ahbaplarına Mick Jagger ile Keith Richard'm kinestetik analizini yapmış, hepsini gülmekten kırıp geçirmişti.

Taksi çevirmek için elini kaldırdığı anda içini bir türlü yarım kalmışlık duygusu kapladı. Önce anlamadı. Derken sıkıntının kaynağını keşfetti. Saatçi olayına kenarından takılmış, hevesi kursağında kalmıştı.

Joanne Harper'ın keyfi yerindeydi.

Titiz, bakımlı, otuz iki yaş güzeli, Soho'daki çiçekçiden doğuya doğru üç sokak ötedeki atölyesinde dostları arasında dolanıyor.

Onun can dostları güller, nadide orkideler, egzotik horoz ibiği çeşitleri, türlü türlü krizantemler, kırmızı antoryum ve de kızıl zencefil çiçekleri...

Atölye zemin katta, depodan dönüştürülmüş serin ve havadar, geniş bir mekan. Çiçekçi kız, 'dostlarını' korumak için bölümlerin çoğunda ışık yakmaz. Yarı karanlık da olsa leylak ve gübre kokan serin, loş atölyesini seviyor. Tamam, atölye Manhattan'ın göbeğinde ama sakin bir ormanın kuytusuna sığınmış kadar keyif veriyor ona.

Kendine güveni tam, önündeki kocaman sırça vazoya çiçekçi köpüğü yerleştirmekte.

Evet keyfi yerinde.

Neşeli olması için neden çok... Üzerinde çalıştığı proje bayağı gösterişli olacak; buket tasarımlarını gönlünce yapacak; her şeyi ona bıraktılar.

Ayrıca dün geceki randevunun büyüsü hâlâ üzerinde.

Ah, o Kevin yok mu! Nasıl da bilir borazan çiçeğinin serpilmek için dip suyunun süzülmesi gerektiğini... Eylül boyunca kızıl kızıl çiçek açan kayakoruklarından söz etmeyi... Nereden çıkardı gece vakti, Donn Clendenon'un üç sayı üst üste yaparak Meteorlar'ı, Baltimor karşısında galip getirdiği 1969 karşılaşmasını. Bu arada gururla hatırlıyor; babası o maçta iki sayıyı da yakalamış, Kodak makinesiyle çekmişti.

Kevin güzel çocuk; Kevin güldü mü gamzeleri çıkıyor ortaya. Ne eskisi, ne yenisi... karısı da yok!

Bundan iyisi can sağlığı.

Ön camdan bir gölge geçti. Başını kaldırıp baktı, kimseyi göremedi. Burası East Spring Street'in en tenha köşesi, pek gelen geçen olmaz. Camlara göz attı. Söylemeli, Ramon bir güzel silsin bunları. Neyse, havalar düzelene kadar idare eder canım...

Vazoya çiçekleri koymayı sürdürürken Kevin aklından çıkmıyor. Acaba bu ilişkiden bir şey çıkacak mı?

Belki evet, belki hayır.

Aslında bunun önemi, yok; yok mu acaba? Peki, onun gibi bir BKK'nın, yani otuz ikisine gelmiş bekar kentli kadının 'mış' gibi yapmaktan başka çaresi mi var! Yine de önemli olan birlikte eğlenebilmek. Bir iki yıldır Manhattan'ın altını üstüne getirip boşanma acısını geçici programlarla idare etmek zorunda kaldıktan sonra, şimdi sahici bir adama rastlamış, çok mu...

Joanne Harper, *Sex and the City*'deki kızıl saçlı dilberi andırır biraz. Kente on yıl önce ünlü bir ressam olma umuduyla geldi. East Village'de dükkân vitrini görünümlü bir stüdyoda oturup resim yapıyor, TriBeCa galerilerinden birinde satıyordu. Ancak sanat dünyasında işler bambaşka. Çok kıran kırana, çok zavallı, çok... Doğrusunu söylemek gerekirse bu hava ona gerçek sanat dışında kalmak gibi geldi. Ayakta kalmak için çılgın olacaksın veya dertli kadını oynayacaksın ya (la onunla bununla yatacaksın; en iyisi piyasaya bol parayla gireceksin. Sonunda resmi bırakıp grafiği denedi, ondan da çabuk bıktı. Birden aklına esti, TriBeCa'ya iş yapan bir iç mekan düzenleme firmasına attı kapağı, bu mesleği seviverdi. Aç da kalsam, dedi, hiç olmazsa sevdiğim işi yaparken öleyim...

Hayatın cilvesi işte; o işte gerçekten çok beğenildi, birkaç yıl önce kendi firmasını kurdu. Şimdi bir yandan Broadway'deki dükkânım çalıştırıyor; bir yandan da buradan, Spring Street atölyesinden, şirket bürolarına günlük taze çiçek veriyor. Toplantı, tören ve özel davetlere büyük ölçekli buket, çelenk, süsleme yapıyor.

Vazonun başında, yaptığı düzenlemeyi alıcı gözle inceledi. Biraz daha köpük ekledi, yeşili az bulup okaliptüsle süsledi, mermer çakıl aranıp buldu ve özenle aralara yerleştirdi. Çiçekler taze olmalı, vazoyu gönderirken yerleştirecek. Birden hava serinlemiş gibi, ürperdi. Başını gölgelerin oynaştığı duvara kaldırıp saate baktı. Fazla zaman kalmamış, diye geçirdi aklından. Bu akşam siparişleri Kevin götürecek. Sabah lelefon etti, öğleden sonra uğrayacağını söyledi. Hatta arada, hey baksana, işin yoksa gidip bir kapuçino filan içerdik, diye ağız aramasın mı! Daha dün buluştuk, bugün hemen kahve? Bak hele!

Cama yine bir gölge düştü.

Koşup pencereden baktı, yok kimse. Ama bayağı tedirgin oldu. Gözleri ön kapıya kaydı. O kapıyı hiç kullanmaz. Önüne kutular yığılı. Hep kapalı durur... Yoksa kilitlemeyi unuttu mu? Gözlerini kısıp baktı ama güneşten yansıyan ışık gözünü aldı, iyi göremedi. Emin olmak için çalıştığı tezgâhın arkasından dolanıp mandalı yokladı. Evet, kapıyı kilitlemiş. Göz ucuyla dışarıya bir daha bakayım dedi, nefesi kesildi. Dışarıda, kapının önündeki kaldırımda, iki karış uzağında dev gibi bir adam dikiliyordu. Çok boylu, kilolu biri, elini gözüne siper edip cama yapışmış içeriyi dikizliyor. Eski moda pilot gözlüğü takmış, cam aynalı, gözleri görünmüyor. Başında beyzbol kepi, üstünde beyazı kaçmış bir parka... Camdan yansıyan güneş

yüzüne vuruyor, zaten pencereler kirden kapkara; dikizlediği kadının hemen burnunun dibinden ona baktığını fark edemiyor.

Joanne olduğu yerde donakaldı. Arada sırada içerisini merak edip camdan göz atanlar olur ama bu adamın gergin hali, cama abanisi farklı; görüntüsü insanın aklım başından alıyor. Ön cam kırılmaz cinsten değil. Çekici, tuğlayı vurup kırmak istese, kolayca yapar. Ayrıca Soho'nun bu en ıssız köşesinde biri saldırsa farkına varan olmaz.

Joanne kapı önünden usulca kaçtı.

Adam ya gözü alıştığından ya da camın temiz kalmış bir yerini bulduğundan içerideki hareketi fark etti, kadını görünce şaşırıp kendini geri attı. Sanki kafasında pazarlık yapıyormuş gibi bir süre dikildi kaldı, sonra çark edip gitti, kayboldu. .

Çiçekçi kız yeniden kapıya yaklaştı, yüzünü cama dayayıp dışarısını kolaçan etti ama adamın hangi yöne gittiğini anlayamadı, işinin başına döndü. Herifin ürkütücü bir hali vardı. Orada dikilişi, öyle başını omuzlarına çekmiş kambur duruşu; elleri ceplerinde, gözünde o garip gözlükle bakışı...

Joanne vazoyu yana itip bir kez daha baktı kapıdan yana. Hayır, adam ortada yoktu. Sezgileri ayaklandı, hemen çıkıp doğruca çiçekçiye gitmeye karar verdi. Oturur ertesi sabahın ısmarlama listesini kontrol eder, Kevin gelene kadar tezgâhtar çocuklarla çene çalardı.

Mantosunu giydi, ön kapıdan çıkmaya çekindi, arkadaki servis kapısından kendini dışarı dar attı. Sokakta sağa sola bakındı. Adam yoktu. Broadway'e, batıya, iri gövdeli adamın gittiği yöne doğru yürümeye başladı. Bir yapı aralığından fışkıran pırıl pırıl güneş sanki ısıttı içini. Parlak ışıkta bir an kamaşan gözlerini kısmak zorunda kaldı, çevresini iyi göremez oldu. Joanne durakladı, yandaki geçidin ağzından geçmek istemedi. Ya adam oradaysa? Kuytuya sinip onu bekliyorsa?

Bu kez ters yöne, doğuya döndü, Prince Streef den dolanarak gitmeye karar verdi, Broadway'e. Oralar daha da ıssızdı ama hiç olmazsa sokağa açılan dar geçitler yoktu. Mantosuna iyice sarındı, başını omuzları arasına sıkıştırıp hızlandı.

Çok geçmedi, iriyan herifin görüntüsü zihninden silindi gitti, Kevin gelip gönlündeki tahta yeniden kuruldu.

Dennis Baker gelişmeleri rapor etmek üzere merkeze kadar gitti, takımın geri kalanı yeniden kanıtlara döndü.

Faks telefonu çalınca Rhyme sabırsız gözlerini aygıta dikti; işe yarayacak bir haber geliyor olabilirdi. Ne yazık ki, çıkan sayfalar Amclia Sachs'a gelmiş! Sachs yazıları okurken Rhyme'in bakışları üzerinde. Üstat da kadının yüzünü okumaya çalışıyor. Bu bakışı iyi tanır; tazı, tilkinin peşinde...

"Neymiş, Sachs?"

Sachs'ın başını sallamasından memnun olmadığı belliydi. "Benjamin Creeley'in Westchester'deki evinde bulduğum kanıtlar hakkında... İzlerden bir şey çıkaramamışlar. Nasıl olsun ki! Şömine maşası ve Creeley'in bürosu üzerindeki deri eldiven izleriydi alt tarafı. Masa çekmecelerini kim eldivenle açar?"

Elbette ülkede eldiven izi dosyası biriktirecek kurum bulmak olanaksız. Neyse. Sachs eğer şüphelide o izlerle çakışan deri eldiven bulursa iş değişir; ikinci dereceden sağlam kanıt sayılacağı için adamı içeri tıkmaya yeter.

Sacks yine faksa göz attı. "Peki, şöminenin önünde bulduğum toprak? Yok... Creleey'in bahçesindckiyle çakışmıyormuş. Daha çok endüstri bölgelerinden olabilir, diyorlar." Yine kâğıda baktı. "Şömine külünde kokaine rastlanmış." Rhyme'e acı bir gülücük gönderdi. "Eğer ilk cinayet kurbanım uyuşturucu kullanıcısı çıkarsa, hiç de masum biri sayılmaz."

Rhyme omuz silkti. "İster rahibe ister uyuşturucu satıcısı olsun, cinayet cinayettir. Elinde başka neyin var?"

"Şöminede bulduğum kül olmuş şeyler... Laboratuvarda pek bir şey kurtaramamışlar ama bak ne bulmuşlar..." Uzatıp bir fotoğraf gösteriyor. Görüntü mali kayıtlara benziyor; daha çok hesap defteri ya da muhasebe çizelgesini andırıyor. Milyonlarca dolarlık hesap görünüyor. "Görüntü firma logosuna benziyor, diyorlar. Teknisyenler hâlâ sürdürüyor araştırmayı.

Muhasebe kayıtları mali suçlar uzmanına gidiyor, bakalım o ne diyecek. Ayrıca Creeley'in takviminden parça bulunmuş. Yağ değiştirme günü, berber randevusu filan... Kendi canına kıymaya değecek haftalık program sayılmaz, ama neyse... Ayrıca ölümünden bir gün önce St. James tavernasına gitmiş." Parmağıyla kurbanın ajandasından kalan sayfanın faksına tıp tıp vurup düşünüyor.

Nancy Simpson'ın notu, mekan hakkında fikir veriyordu. Rhyme'e okudu. "Orası Doğu 9. Sokak'ta bir bar; çevrede batakhane olarak bilinirmiş. Peki, bizim milyoner mali danışmanın orada işi neydi, o zaman? Bu işte bit yeniği var..."

"Sandığın gibi olmayabilir."

Rhyme'in itirazını dinledi, sonra dönüp salonun ters köşesine doğru yürüdü. Üstat, mesajı alıp tekerlekli iskemlesiyle kadını takip etti.

Sachs onun yanı başına çömeldi. Elini avuçlarına alacak sandı, Rhyme; sağ elinin parmak uçları ve bileğine biraz da olsa his geleli, el ele tutuşmak ikisi için de büyük heyecan. Ancak Sachs, özel yaşam ile iş ilişkisini ayıran ince çizgiyi aşmadı, geri durdu. "Rhyme..." diye fısıldadı.

"Biliyorum ne olduğunu."

"Bırak sözümü bitireyim."

Karşılığı öfkeli bir homurtu.

"Bu işin peşini bırakamam."

"Öncelikler Sachs! Senin olayın Saatçi'ye göre daha önemsiz. Creeley'ye ne olduysa oldu, altından intihar yerine cinayet çıkacak olsa bile, katil herhalde seri cinayetler işlemiyor. Ama Saatçi öyle... Bizim önceliğimiz Saatçi olmalı. Hele adamımızı bir ele geçirelim, Creeley olayına ondan sonra bakarız; merak etme kanıtlar yerli yerinde bizi bekler."

Kadın başını iki yana sallıyor, itirazı var. "Ben öyle sanmıyorum Rhyme. Düğmeye bastım bir kere. Sorular sormaya başladım. Bu işlerin nasıl dallanıp budaklandığını bilirsin. Olayın dedikodusu yayılmaya başlamıştır. Kanıt, şüpheliler, hepsi şu anda ortalıktan toz olmaya başlamıştır bile."

"Evet, Saatçi de şu anda yeni kurbanına silah doğrultmuş olabilir, tamam mı! Yeni birini haklıyor olabilir şu anda...

Bak, inan bana adamı zamanında kıstıramazsak ve yeni bir cinayet daha olursa bize fena ödetirler. Baker, yukarıdan özellikle istendiğimizi söyledi."

İstemek neymiş, emredildi...

"Merak etme, işi berbat etmem. Sen de biraz azarlanmaya razı ol; ben o dosyanın peşini bırakmıyorum. Eğer Bo Hauman taktik operasyon başlatacak olursa ne yapar eder yetişirim."

Üstat abartılı bir şekilde somurttu. "Taktik operasyon ha? Keşke adamın kimliğini saptasak da iş yakalamak için operasyon düzenlemeye kalsa!"

Sachs kahkahayı patlattı ve Rhyme ancak o zaman, kadının kendi eli üzerinde duran elinin sıcaklığını hissetti. "Nazlanma hadi Rhyme, polis dünyası bu. Herkesin başı kalabalık, kimde tek soruşturma lüksü var? Aynı anda çoğu ağır suç masasından, düzineyle dosyaya bakılıyor. îki dosyayı çok görme bana, beceririm. Merak etme sorun çıkmaz."

Rhyme, nedenini tam bilemediği bir kötü sezginin etkisiyle kararsızdı; neden sonra "Umarım iyi olsun Sachs, ters bir şey olmasın da," dedi.

Dedektife başarılar dilemekten başka çaresi yoktu.

Sekizinci Bölüm

13:25, Salı

Uğradığı yer demek burası...

İçinde sararmış tek bir kuru sap kalmış sidik kokulu çiçekliğin yanı başında duran Amelia Sachs kir içindeki pencereye bakıyor.

Semti bildiği için mekânın kötü olduğunu tahmin etmişti ama bu kadar rezil bir yer olmasını da beklemiyordu. St. James Tavernası'nın önündeki kaldırımda, devrilmiş beton kazığın üzerine çıktı. Bar, Doğu 9. Sokak'ta; mahalleler, semtin ortasından geçen Kuzey-Güney bulvarının iki yanına A, B, C, D olarak dağıldığı için semtin adı Alphabet City. Birkaç yıl öncesine kadar bölge suçlu yatağıydı. Aşağı Doğu Yakası çetelerden temizlendiğinden küçük suç dünyası buralara sığınmıştı. Buralar şimdilerde biraz düzelmeye başlayarak yıkık dökük binaları tamir ettirip lüks konutlara dönüştürmeye meraklı olan orta sınıf kadın erkek kalabalığının ilgi alanına girdi. Yine de hırgür eksik olmuyordu. Sachs'ın ayağının dibinde, kar üstünde bir uyuşturucu şırıngası var; kol boyu uzaklıktaki pencere pervazına bırakılmış dokuz milimetrelik kovan öylece duruyor.

Peki, finans danışmanı-yatırımcı, iki konut sahibi ve ayağını Mercedes ile yerden kesen Benjamin Creeley denen adam, ölümünden bir gün önce buralarda ne arıyordu?

Kocaman, pasaklı taverna gündüz vakti pek kalabalık değil. Leş gibi kirli camdan içeriye baktı. Bar taburelerine tünemiş, yakınlardaki masalara yayılmış yaşlı ve tombul kadınlar, iskeleti çıkmış ihtiyarlar, günlük besinini şişeden alan mahalle halkı... Dipte ufak bir girinti var, belli ki orası mekândaki itlerin köşesi. Kot pantolonlu, tulum ve iş gömleği giymiş dört beyaz, bağırış çağırış içiyorlar. Kahkaha ve küfürler pencerenin dışından bakan Sachs'ın kulağına kadar geliyor. Aklına hemen, eskiden mafyanın uğrak yerlerinde saatler boyu pinekleyen ağırkanlı, daha doğrusu düpedüz tembel ama tehlikeli ve sıradan çete üyeleri geldi. Bir bakışta şu dörtlünün insan harcamaya çekinmeyecek belalı tipler olduğunu anladı.

İçeri girip L biçiminde barın kısa ucunda kendine kuytu bir yer bulup oturdu. Barda servisi elli yaşlarında, dar, uzun suratlı bir kadın yapıyor; tırnaklar kıpkırmızı ojeli, saçlar folk şarkıcıları gibi tepesinde oldukça kabartılmış... Halinden bıkkınlık akıyor. Sachs görüntüyü kafasında

yorumlamaya girişti. Aslında görmüş geçirmiş biri değil kadın; ufku sadece gördüğü böylesine yerlerle sınırlı, o kadar.

Diyet kola istedi.

"Hey, Sonja!" Ses dipteki girintiden geliyor. Sachs barın pislik içindeki aynasından mekânı kolaçan etti. Bağıran dipteki takımdan; adamakıllı dar kot pantolon, deri ceket giymiş sarışın, çakal bakışlı serseri, epeydir içiyor olmalı. "Dickey seni istiyor. Oğlan utangaç. Gelsene buraya. Gel de şu utangaç çocuğu bir yoklayıver."

"Hassittir!" Terslenen Dickey olmalı.

"Gelsene be! Sonja, tatlım gel, şu çekingen oğlanın kucağına otur. Merak etme, rahat edersin. Yayla gibi dümdüz. Seni rahatsız edecek bir şeyi yok!"

Pis kahkahalar...

Sonja ortadaki pis şakanın kurbanlarından birinin de kendisi olduğunun farkındaydı ama oyunu bozmadan o tarafa doğru seslendi. "Dickey mi? O benim oğlumdan bile küçük."

"Daha iyi ya... Sen alışıksındır ufak çocuklara..."

Kahkahalar iyice azıyor.

Sonja'nın gözleri, Sachs'a takılıyor, ortadaki şakaya katılarak sanki tüm dünya kadınlarına karşı işlenen suça ortak olmuş gibi hemen bakışlarını kaçırıyor. Sarhoş kaprisi çekmek zor; neyse ki ilgileri çabuk dağılır. Onların dünyasında öfke de coşku da uzun sürmez. Çok geçmeden, laf dönüp dolaşıp spora ve müstehcen fıkralara döküldü.

Sachs gazozunu yudumlayıp Sonja'ya döndü. "Nasıl gidiyor?"

Kadın mesafeli bir gülücükle, "İyidir," deyip kesip atıyor. Müşterinin acımasına ihtiyacım yok havalarında. Üstelik karşısındaki kadın daha genç, güzel ve ayrıca ekmeğini böyle batakhanelerde kazanmak zorunda değil.

Kadın haklı. Sachs atak yapmaya karar verdi. Göze batırmadan parkasını araladı, polis rozetini gösterdi, Benjamin Creeley'in fotoğrafını çıkardı. "Bu adamı görmüşlüğün var mı?"

"Onu mu? Ha, bir iki defa. Ne olmuş?"

"Tanışıklığın oldu mu?"

"Yok, aslında hiç laflamadık. İçkisini verdim, o kadar.

Galiba şarap içiyor. Çünkü kırmızı şarap sorduğunu hatırlıyorum. Bizim şarap sirke gibi ama geri çevirmedi, içti. Efendiden biri. Bazıları gibi değil hiç." O bazılarının kim olduğunu anlatmak için dipteki köşeye bakmıyor bile. "Fakat bu adamı uzun zamandır buralarda göremedik. Belki bir aydır

uğramıyor. Son geldiğinde kavgaya bulaşmıştı zaten. Ben de bir daha gelmez demiştim."
"Ne olmuştu?"
"Ne bileyim! Bağırış çağırış bir şeyler oldu, adam kapıdan fırladığı gibi toz oldu gitti."
"Kimle tartışıyordu?"
"Görmedim. Sadece duydum."
"Uyuşturucu filan kullanırken gördün mü?"
"Yo."
"Adam intihar etti; kulağına geldi mi?"
Sonja'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yok yahu!"
"Bu olayın peşini bırakmıyoruz da... Bak, sana bu sorduklarım aramızda kalsın, tamam mı."
"Elbette, tamamdır."
"Bana, onun hakkında bir şeyler anlatabilecek misin?"
"Hey Tanrım, adamın adını bile bilmiyorum ki... Bak, galiba bir, iki, hayır üç kez geldi. Ailesi var mıymış?"
"Evet, var."
"Kötü, yazık. Dayanması zor iş."
"Yeniyetme bir oğlu var."
Sonja kederle başını salladı. "Belki Gerte daha iyi tanıyordur adamı. O barda benden daha uzun süre duruyor."
"Şu anda buralarda mı?"
"Yok be, ama gelir. Söylcyim seni arasın mı?"
"Bana numarasını ver."
Kadın numarayı karaladı. Sachs tezgâha iyice eğilip çenesiyle Creeley'in fotoğrafını işaret etti. "Burada özellikle buluştuğu biri var mıydı, hatırlayabilecek misin?"
"Tek bildiğim oraya girip halvet oluyorlardı. Hani hepsinin tıkıştığı şu dip var ya... "
Milyoner işadamı ve oradaki güruh? Creeley'in Weschester köşküne girip şöminesinde evrak kebabı yapanlar, oradakilerden ikisi miydi, acaba?"
Sachs aynadan bira şişeleri, küllükler dolusu izmarit ve dişlenip sıyrılmış tavuk kanadı kemiklerini gözden geçirdi. Bu herifler bir çetenin adamı olmalıydı. Belki esas teşkilattan ihale alan genç taşeron elebaşlarıdır. New York'da 'Sopra-nos' modeli pek yaygın. Ufak işlere bulaşıyorlar ama sağı solu belli olmayan sakat tipler. Oysa mafya iş bitirirken halka zarar

vermekten kaçınır, kokaine bulaşmaz ve artık kaçak içkiyle uğraşmıyor. Mafya, yeraltı dünyasının işini bilen yarısı... Creeley-çete ilişkisi olasılığını kafasında evirip çevirdi. Durum karışık gibi.

"Şuradakilcri uyuşturucu kullanırken gördün mü hiç?"

Sonja başını şiddetle iki yana salladı. "I-ıh!"

Sachs yine sokularak fısıldadı. "Hangi takımın tayfası bunlar, biliyor musun?"

"Takımın tayfası?"

"Hangi çetenin adamı, diyorum. Patronları kim, kime hesap veriyorlar? Hiçbir şey bilmiyor musun?"

Sonja şaşırdı, bir an duraladı, acaba bu kadın dalga mı geçiyor gibilerden baktı Sachs'a ve kahkahayı patlattı. "Bunlar çete üyesi filan değil. Biliyorsun sanıyordum. Bunlar polis!"

Sonunda duvar saatleri, yani Saatçi'nin kartvizitleri, bomba birliğinden 'temizdir' etiketiyle süslenmiş olarak getirildi.

"Yani şimdi bunların içinde minik kitle imha silahı bulamamışlar mı?"

Rhyme'in ağzından bal akıyor yine! Çok kızgın. Her şeyden önce saatlerin doğrudan onun eline teslim edilmeyişine bozuluyor; bombacıların laboratuvarında kim bilir kaç iz yok olup gitmiştir. Ayrıca insan bir işi bu kadar uzatır mı? Pulaski kanıt emanet belgesini imzalayıp saatleri getiren üniformalıyı gönderdi.

Rhyme, iskemlesini inceleme masasına yanaştırdı. "Haydi bakalım, elimizde ne var, bir görelim." Cooper saatleri torbadan çıkarıp masaya koydu. İkisi de aynı, tek fark rıhtımda bulunanın alt tarafındaki kurumuş kan izi. Saatler eski model, elektrikli değil, elle kuruluyor. Fakat iç aksamları yeni, günümüz saatlerine benziyor. Saat düzenekleri kapalı kutu içine alınmış. Bomba imha ekibi buralarını da kurcaladığı halde hâlâ çalışıyorlar, hem de doğru... Dış kutular siyah boyalı, ahşap. Kadranlar eskitilmiş beyaz metalden, sayılar Romen rakamı, akrep ile yelkovan da siyah ve uçları ok gibi sivri. Saniye çubuğu yok ama saatler saniyede bir "klik" sesi çıkararak çalışıyor. Saatlerin en garip tarafıysa kadranların üst yarısında, ayrı bir yuvarlak çerçeve içinde ayın halleri; yeni aydan çeyreğe, çeyrekten yarıma, yarımdan üç çeyreğe oradan da dolunaya ve tekrar yeni aya dönecek şekilde resmedilmiş. Dolunay ince dudaklı bir insan yüzü olarak görünüyor.

Soğuk Ay gökleri ayaza kesti...

Cooper, saatleri her zamanki titizliğiyle ele aldı. İlk saptamaları bildirdi. Sürtünme eşiğinde hiç aşınma yok; izler yok denecek kadar az ve bu bilgiler, Sachs'ın daha önce olay yerinde topladıklarına hiçbir yenilik getirmiyor. Özetle, Saatçi'nin otosundan ya da evinden kalma kanıt olarak işe yaracak hiçbir iz yok... "Saatlerin arka yüzünde etiketler varmış, gördüğüm kadarıyla sökülmüş. Dikdörtgen şeklinde yapışkan izleri var. Fiyat etiketi olamaz, çünkü lekeler çok büyük. Ayrıca üretici bilgisi hiç değil, çünkü firma damgasını doğrudan ahşaba basmış."

Pulaski atıldı. "O halde etiketler, satın aldığı dükkâna ait olmalı."

"Demek öyle olmalı." Rhyme'in ters elektriği Thom'u bile çileden çıkartıyor. Genç polis, ağzını açtığına pişman. Üstat devam ediyor. "Üretici damgasını oku bakalım."

"Arnold Products. Framingham, Massachusetts." Cooper, Google'a girip sayfayı buluyor. "Saat, deri malzeme, büro aksesuarı ve de hediyelik... Seçkinci firma. Fiyatlar ucuz değil. Düzineden fazla saat modeli var. Elimizdekiler Viktor- yenmiş. Pirinç döküm, orijinal mekanizma, mobilyası meşe; 1800'lerde İngiltere'de satılan bir saat model alınarak üretiliyor. Toptan fiyatı elli dört dolarmış... Perakende satışımız yoktur. Resmi satış temsilcimize başvurunuz."

"Seri numaraları?"

"Sadece mekanizmada. Saatler numarasız."

"Anlaşıldı. Haydi bakalım, telefona sarıl."

"Ben mi?" Pulaski'nin kaşı gözü oynuyor.

"Hı-hı, sen!"

"Ama benim şeyi... "

"Firmayı arayıp mekanizmanın seri numarasını veriyorsun."

Çaresiz baş eğiyor Pulaski; "Numarayı veriyorum ve ardından saatleri hangi mağazaya göndermiştiniz, diye soruyorum"

"Aynen!"

Çaylak telefona davrandı, Cooper'dan numarayı alıp çevirdi.

Katil alışverişi kendisi yapmamış olabilirdi elbette. Belk de bir mağazadan çalmıştı. Birinin evinden yürütmüş de olabilirdi. Eski eşyalarından kurtulmak isteyen birinden rasgele satın almış olamaz mıydı?

Rhyme olası sorularını sormak zorundasın, diye hayıflandı.

Bir yerden başlaman gerekiyor.

KANIT ÇİZELGESİ 1

SAATÇİ

Suç Mahalli No: 1

Yer:

- Tekne tamir rıhtımı
  22. Sokak.

Kurban:

- Kimliği bilinmiyor
  Hudson Nehri,
- Erkek
- Orta yaşta veya daha da yaşlı; yüksek tansiyonu veya kalbi olabilir (kanında pıhtılaşma önleyici ilaca rastlandı).
- Kanında başka ilaca, iltihaba, hastalığa rastlanmadı.
- Sahil Güvenlik ile Acil Kurtarma Birimi dalgıçları, cesede ve olası başka delillere ulaşmak için New York Limanı'nda araştırmayı sürdürüyor.
- Kayıp listeleri taranıyor.

Fail:

- Aşağıya bakınız.

Olay Akışı:

- Fail, kurbanını su üstünde rıhtımın kenarına elleriyle asılmak zorunda bırakıyor, suya düşünceye kadar tek tek parmaklarını veya bileğini kesiyor.
- Saldırı zamanı; Pazartesi akşamüzeri 18:00 ile salı sabahı 06:00 arası.

Kanıtlar:

- Kan; AB pozitif.
- Kırık el parmağı tırnağı: cilasız, enlice.
- Rıhtım giriş kapısından zincir parçası; sıradan demir makası ile kesilmiş, makasın izi sürülemiyor.
- Saat: Aşağıya bakınız.
- Şiir: Aşağıya bakınız.
- Rıhtım kenarında ahşabı tırmalayan tırnakların yaptığı çentikler.
- Görünür kalıntı, parmak ve/veya ayak izi yok; olay yerinden taşıt geçmemiş; tekerlek izi yok.

Suç Mahalli No: 2

Yer:

Kurban:

Yer:

- Cedar Street'e çıkan geçit, Broadway yakınında; üç iş hanının arka yüzü buraya bakıyor; (arka kapılar 18:30'dan itibaren 22:00'ye kadar kapanmış oluyor). Yapılardan biri devlet dairesi. (18:00'de kapanıyor).
- Geçit çıkmaz. Eni dört metre seksen santim, boyu otuz üç metre. Zemin kaldırım taşı; ceset, Cedar'dan dört metre seksen santim içerde bulundu.

Kurban:

- Theodore Adanıs.
- İkametgâhı Battery Park.
- Metin yazarı; serbest çalışıyor.
- Bilinen düşmanı yok.
- Geçide açılan yapılarla ilişkisi araştırıldı. Bağlantısı yok.
- Kurbanın üzerinde balık proteini izi içeren toprak bulundu.

Fail:

- Saatçi.
- Erkek.
- Hiçbir veritabanında Saatçi'yle ilgili bilgiye rastlanmadı.

Olay Akışı:

- Kurban araçtan geçide sürükleniyor. orada üzerine demir çubuk asılıyor. Gırtlağı ezilmiş bulundu.
- Kesin sonuç için Adli Tıp uzmanının raporu bekleniyor.
- Cinsel taciz belirtisi yok.
- Ölüm zamanı: Pazartesi gecesi 22:15 ile 23:00 arası.

Kanıtlar:

- Saat.
- Patlayıcı, biyolojik veya kimyasal öğeye rastlanmadı.
- Rıhtımdaki saatin aynısı.
- Parmak izi yok, kalıntı çok az.
- Arnold Products yapımı. Framingham, MA. Dağıtımcı ve satıcı listesi için telefonla aranıyor.
- Fail tarafından her iki cinayet yerine şiir bırakılmış.
- Bilgisayar çıktısı, üreticisi belirsiz kağıt üzerine. HP LaserJet Yazıcı çıktısı.

Metin:

Diğer:

Metin:

"Soğuk Ay gökleri ayaza kesti
Mehtap düştü yerin cesedi üstüne
Dolunay, ölümün tam saati!
Çıkıyor ölüm, doğumun yoluna. "
Saatçi

- Şiir hiçbir veritabanında yok; kendi yazmış olabilir.
- Soğuk Ay, ay takviminde bir ayın adı; ölüm ayının.
- Cesedin cebinde 60 dolar bulundu, seri numarası, parmak izi bağlantısı yok.
- İzleri temizlemek için ince kum kullanılmış. Kum sıradan, yeni satın alınmış. Olay yerine dönmeyi mi planlamış?
- Metal çubuk, yetmiş beş kilo, iki ucu delikli. Geçidin geniş çevresindeki inşaatlarda kullanılmıyor. Başka kaynak bulunamadı.
- Ağız tıkama ve bağlamada kullanılan paket bantları sıradan ama titizlikle kesilmiş, şaşırtıcı. Hepsi aynı boyda.
- Kumda talyum sülfat, (fare zehri) bulundu.
- Kurbanın ceket astarına bulaşmış toprakta balık proteini var.
- Çok az kalıntıya rastlandı.
- Kahverengi lifler, büyük olasılıkla oto endüstrisinde kullanılan paspaslardan.

Diğer:

- Araç.
- Ford Explorer olması muhtemel; üç yaşında olduğu sanılıyor. Kahverengi paspası var.
- Pazartesi gecesi olay yeri çevresinde plakaları alınan araçlardan hiçbirine ceza kesilmemiş.
- Vice'a sokak fahişeleri sorulacak. Tanık bulunabilir mi?

Yerel yönetimlerde geniş bir 'bizim çocuklar' örgütlenmesinin varlığından söz edilir; para, iktidar ve bürokratik güç üçgeni, siyasilerden bürokratlara, büyük firma ortaklarına, sendikalara ve oradan işçilere kadar çelik örümcek ağları gibi baştan aşağıya her tarafı sarar... Teşkilatlanmanın başı sonu belli değil.

New York da bir istisna değil elbette; ancak Amelia Sachs'ın şu anda ayaklarına dolanan ağın 'bizim çocuğu' biraz farklı; esas oyuncu bir 'bizim kızkardeş'.

Bu kızkardeş, ellisini geçmiş bir hanım; mavi üniformasının göğsü hayli kalabalık. Şeritler, demirler, rozetler; bir dolu takdir ve başarı! Amerikan bayrağı rozeti de var. Politikacıymış gibi halk içine çıkması gereken yüksek rütbeli New York polislerinin yakasında da bu rozetlerden vardır. Fakat onlar beyaz üzerine kırmızılı ya da mavili olur. Kadının uzun suratı asık mı

asık; ekstra özen görmemiş kırçıl saçları kulak hizasından çepeçevre dümdüz kesilmiş.

Marilyn Flaherty emniyet müfettişi; teşkilatta bu rütbeye ulaşabilmiş birkaç kadından biri. Müfettiş, hiyerarşide yüzbaşıyı geçer. Flaherty, operasyon masasında müdür. Doğrudan kent emniyet müdüründen emir alır. Operasyonun görev alanı çok geniş; diğer idari birimler ve teşkilatlarla ilişkileri düzenliyor. Hükümet ve devlet büyüklerinin ziyaretleri gibi planlı olanlar yanında terörist saldırı gibi beklenmedik olaylarda güvenliği sağlamaktan sorumlu. Flaherty'nin en önemli görevi, New York Emniyeti ile Belediye Başkanlığı arasındaki ilişkileri yürütmek.

Flaherty bu konuma, Sachs gibi sıradan polis olarak başlayıp dişiyle tırnağıyla çabalayarak gelenlerden. İki kadın da tesadüfen aynı semtten, ikisi de Brooklyn çocuğu. Komşu mahallelerde büyümüşler. Müfettiş mesleğe sokak devriyesinde başlamış, çok kaldırım aşındırmış; oradan soruşturma bürosuna sıçramış, derken karakollardan birine komiser yardımcısı olarak tayin edilmiş ve sonra almış yürümüş... Sert, biraz da ters. Her bakımdan müthiş denebilir bu kadına. Geniş, kalın yapılıdır. Yeri geldiğinde, emniyet gücünün üst kademelerinde bir kadının cebelleşmesi gereken sorunlarla baş edebilecek kadar sıkıdır da üstelik.

Görevde ne kadar başarılı olduğunu anlamak için duvarındaki çerçeveli dost ahbap fotoğraflarına bakmak yeter. Belediyenin yüksek bürokratları, büyük müteahhitler ve işadamları... Birinde oturaklı, çıplak başlı bir erkekle deniz kıyısında bir evin terasında yan yana oturmuşlar. Ötekinde Metropolitan Operası'nda -Sachs hemen tanıdı adamı- Donald Trump kadar zengin biri ile kol kola. Başarının bir başka ölçeğini de şu anda, merkezde, yani Emniyet Sarayımda oturmakta oldukları büronun boyutlarından çıkarabilir insan. Flaherty yolunu bulup limana bakan bir köşe ofis kapıvermiş. Sachs'ın tanıdığı başka kodamanların hiçbirinde böyle güzeli yok...

Sachs, Flaherty'nin tam karşısında oturuyor, müfettişin nefis cilalı, pahalı masası ayırıyor ikisini. Üçüncü kişi ise vali yardımcılarından Robert Wallace. Zengin, kat kat gerdanlı; kendinden emin bir hali var adamın, ak saçları tipik politikacı imajına uygun biçimde başının çevresini hale gibi çevirmiş. Günlük kıyafetleri var üstünde; resmiyetten kaçınmış. Demek polisteki rüşvet dedikodusu belediyeye çabucak ulaşmış; Wallace, Noel tatilini kısa kesip Long Island'dan buraya koşmak zorunda kalmış.

"Sen Herman Sachs'ın kızısın." Flaherty, sözüne onay beklemeden Wallace'a döndü. "Devriyeydi. İyi adamdı. Kendisine takdirname verdikleri törende ben de vardım."

Sachs'ın babası görev yıllarında epey takdirname almıştı. Flaherty acaba hangisinde bulunmuştu. Karısının boğazına bıçak dayamış adamı tatlı sözlerle vazgeçirdiği olayda mı? Ya da görevde değilken rastladığı bakkal soygununda vitrin camından içeri dalarak hırsızı yakaladığı zamanki mi? Yoksa Rialto sinemasında ekranda Steve McQueen kötüleri haklarken, yerde patlamış mısır taneleri üzerinde acıyla kıvranan hamile Meksikalı anneyi doğurtup bebeği kurtardığı için mi?

Wallace merak içinde. "Mesele nedir? Anladığımız kadarıyla bazı polislerin suça bulaşması söz konusu. Doğru mu?"

Flaherty çelik grisi gözlerini Sachs'a çevirerek işaret etti.

Haydi, söyle çocuk...

"Evet, bu mümkün. Bir uyuşturucu durumu var. Ayrıca şüpheli bir ölüm söz konusu."

Wallace hece aralarında nefes alarak, "Anlaşıldı," dedi. İş adamlığından gelen başkan yardımcısı, rüşveti yerel yönetimden kazımakla görevli. İşinde acımasız. Geçen bir yıl içinde iskân müfettişleriyle öğretmenler sendikası yöneticilerinin karıştığı büyük bir sahtekârlığı ortaya çıkardı. Polisin pisliğe bulaşmış olma olasılığı aklını başından alıyor.

Flaherty ise tersine, yüzünün tek çizgisi kıpırdamadan oturuyor.

Sachs, müfettişin sert bakışları altında Benjamin Creeley'in intiharını, kurbanın kırık başparmağı nedeniyle olayı şüpheli bulduğunu, ayrıca evindeki yakılmış kanıtları, kokain izlerini ve de St James'de yuvalanan polislerle olası ilişkisini anlattı.

"118'in polisleri."

East Village'deki 118. Bölge'yi kastediyor. St James'in, 'Bölge'nin beslendiği haraç merkezi olduğunu öğrendi, çünkü.

"Ben gittiğimde dördü bardaydı, ama zaman zaman diğerleri de uğruyor. Creeley'in onlardan hangisiyle buluştuğunu bilmiyorum. Bir ikisi mi yoksa beş altısı mı, fikrim yok."

"İsimlerini aldın mı?"

Wallace'ın sorusu üzerine, "Hayır," dedi. "Almadım, çünkü bu noktada çok soru sormaktan kaçındım. Creeley'in 'Bölge'den birileriyle gerçekten görüşüp görüşmediğini kanıtlayamadım daha. Ancak görüşmüş olma olasılığı çok yüksek."

Flaherty sağ elinin orta parmağındaki elmas yüzükle oynuyor. Taşı kocaman. Bir de kalın altın bileziği var, tüm süsü bu ikisi. Hiç kımıldamadan oturuyor Flaherty, ama Sachs adı gibi biliyor, kadın iyice tedirgin. Polisin kirlenmesinden söz edilmesi bile şehir yönetiminin tüylerini ürpertir. 118'deki durum ise iyice akıl karıştırıyor. O karakol koca kente örnek gösteriliyor. Orada yüksek rütbeli görevli oranı diğer karakollara göre daha yüksek. Oradan Ana Bina'ya yükselen polis sayısı her yerden fazla.

Wallace araya girdi, "118'de herhangi bir problem çıkmış mıydı?"

Flaherty soruyu, "Hayır," diye cevaplıyor. "Böyle şeyler hiç kulağıma gelmedi."

Sachs konuşmayı sürdürdü. "Onlarla Creeley arasında bağlantı olabileceğini anlayınca gidip ATM'den birkaç yüz dolar çektim, St James'in kasasındaki tüm banknotlarla değiştirdim. Paranın bir bölümü tabii ki oradaki polislerden gelmeydi... "

"Güzel." Flaherty elindeki Mont Blanc kalemi dalgın dalgın sumenin üzerinde dolaştırıyor. "Ve hemen seri numaralarını kontrol ettin."

"Evet, öyle yaptım. Hazine ve Adalet Bakanlığı kirli para listelerinde yok. Bununla birlikte kimyasal analizde hemen hepsinde kokain izine rastlandı. Bir de eroin."

Wallace dehşet içindeydi; "Yapma yahu!" dedi.

Flaherty onu yatıştırdı. "Durun, olay yanlış anlaşılmasın." Sachs şefıyle bakışarak anlaştı, vali yardımcısına müfettişin demek istediğini açıklamaya girişti. Piyasada elden ele dolaşan yirmiliklerin çoğunda eser miktarda uyuşturucu kalıntısı bulunur. Burada sorun, St James'deki polislerin kasaya ödediği paranın hemen hemen tümünde varolan izrer; sıkıntı burada.

"Yani Creeley'in şöminesinde bulunan ile aynı uyuşturucu kompozisyonu mu?" Flaherty dikkatli.

"Hayır. Ayrıca barda onları uyuşturucu kullanırken gören de olmamış."

Wallace sözü uyuşturucudan cinayete taşıyor, "Söz konusu polislerin ölüm olayında parmağı olduğuna dair elinizde kanıt var mı?"

"Yok, hayır. Böyle bir şeyi ima bile etmiyorum. Kafamı kurcalayan şöyle bir senaryo. Polislerden olaya bulaşan oldu ise, Creeley'in çeteyle tanışmasına aracılık etmiş olmalı; arkasından duruma göz yumup, işadamı para aklıyor veya uyuşturucu tezgâhı çeviriyorsa aradan haracını almış olabilir. "

"Geçmişte polise düşmüş mü?"

"Creeley mi? Hayır. Ayrıca karısıyla konuştum. Eşini asla uyuşturucu kullanırken görmediğini söyledi. Ancak çoğu kullanıcı, sırrını kimseye sezdirmeden yapıyor, bu işleri zaten. Ayrıca toptan satıcıysa ve kendi de kullanmıyorsa gizlemeyi becerebilir."

Müfettiş omuz silkiyor. "Tamamen masum da olabilir. Belki de Creeley, St James'de iş arkadaşıyla buluşuyordu. Ölümünden hemen önce orada biriyle tartıştığını mı söylemiştin, sen?"

"Öyle anlaşılıyor."

"Yani bir iş anlaşması ters gitmiş olabilir. Olayın 118 ile hiç ilgisi de olmayabilir."

Sachs başını sallayarak yoruma katıldı. "Kesinlikle... St James'in polis memurlarının uğrak yeri olması tümüyle rastlantı olabilir... Creeley, yanlış kişilerden borç aldığı veya bir olaya görgü tanığı olduğu için ortadan kaldırılmış da olabilir."

Wallace gerindi, pencereden ayaza rağmen pırıl pırıl parlayan gökyüzüne baktı. "Ortada ölüm var; en doğrusu olayın üzerine gitmek. Hem de hemen. İçişleri'ne söyleyelim, olaya el koysun."

Polisin karıştığı suçlarla İçişlcri'nin ilgilenmesi gerek, kural bu; ancak Sachs yürüttüğü çalışmanın en azından bu noktasında, araştırmanın onlara bırakılmasını hiç istemiyor. Soruşturmayı daha sonra devreder. İsteği, katili önce kendi eliyle yakalamak.

Flaherty güzelim kalemini şöyle bir yokladı; dokununca sanki kafası daha iyi çalışmaya başlamıştı. Erkeklere saplantının, alışkanlığın her türlüsü serbest; fakat kadınlar, hele bu kademelere yükselmişlerse, dikkatli olacaklar. Tırnaklar manikürlü, renksiz cilası kusursuz. Flaherty kalemini çekmeceye bırakırken hükmünü verdi. "Yok, İçişleri bu işe karışmasın."

"Neden?"

Wallace'ın sorusuna başıyla itiraz etti. Sonra ekledi. "Orası, 11 Sile çok içli dışlı. Laf yayılabilir."

"Siz öylesi daha doğru diyorsanız..."

"Doğrusu bu."

Ardından Sachs'a döndü ve soruşturmanın İçişleri'ne verilmeyeceği haberiyle coşan kadının sevincini kursağında bıraktı. "Buradan birini bulup soruşturmayı ona vereceğim. Üstlerden biri olsun."

Sachs çekingen ama yine de sordu. "Müfettiş, ben devam etmek isterim."

"Sen yenisin. Şimdiye kadar İçişlcri'yle ilgili soruşturma deneyimin olmamış." Anlaşıldı, Müfettiş ev ödevini iyi yapmış. "Bunlar çok farklı

meseleler."

"Size hak veriyorum ama baş edebileceğimi biliyorum." Sachs kendini haklı görüyor. Durumu ortaya çıkaran kendisi. Araştırmayı buralara kadar getirmiş. Ve bu ilk cinayet soruşturması olacak! Lanet olsun, şimdi kalkmışlar elinden almak istiyorlar.

"Bu iş olay yeri araştırmasına benzemez."

Sachs'ın sesi sakin. "Creeley Cinayeti davasında soruşturmayı yöneten benim; teknik soruşturma yapmıyorum."

"Yine de, ben böylesi daha doğru diyorum. Neyse, soruşturmanın tüm dosyalarını bana getir; elinde ne varsa."

Sachs öne eğilmiş, işaret parmağının tırnağını başparmağa batırmış öylece oturup kalıyor. Soruşturmayı kaptırmamak için ne yapmalı?

O sırada başkan yardımcısı imdada yetişiyor; bir şey hatırlamış olmalı, kaşları çatılıyor, Sachs'ı süzüyor. "Bir saniye. Siz, şu tekerlekli iskemleye çakılan eski polisle birlikte çalışan kişisiniz, değil mi?"

"Evet, Lincoln Rhyme ile..."

Yardımcı bir an düşündü, Flaherty'ye döndü. "Bana kalırsa bırak, soruşturmasını yapsın, Marilyn."

"Neden?"

"Kızın altın gibi bir ünü var."

"Bizim ünle, isimle filan işimiz yok. Bize deneyimli biri gerek. Alınmaca yok."

Sachs'dan aynı tonda karşılık geliyor. "Alınmadım zaten."

"Bunlar çok hassas konular. Anında alevlenir."

Ancak Wallace fikrinden vazgeçmeye niyetli değil. "Başkan bu işe bayılacak. Öncelikle bu hanım Rhyme'in çalışma arkadaşı ve Rhyme basının gözbebeği; ayrıca resmen görevde değil. Halk, Bayan Sachs'ın bağımsız ve tarafsız bir soruşturma yürüttüğünü düşünecek."

Demek halk... Sachs sözcüğü aradan cımbızlamıştı. Başkan yardımcısının 'halk' dediği gazeteci ordusu olmalı.

"Ben öyle gürültülü patırtılı soruşturma istemiyorum," diye kestirip attı Flaherty.

Sachs acele etti. "Öyle olmayacak. Zaten benimle birlikte çalışan tek memur var."

"Kimmiş o?"

"Devriyeden. Ronald Pulaski. İyi çocuk. Genç ama becerikli."

Uzun bir sessizlik. "Nasıl devam edeceksin?"

"Creeley'in 118 ve St James ile bağlantısı hakkındaki araştırma derinleştirilmeli. Bu arada yaşamı da incelenmeli, ölümüne mal olabilecek başka nedenler de araştırılmalı. İş ortağı ile görüşmek istiyorum. Belki müşterilerden biriyle ya da üstünde çalıştığı işle problemi oldu. Ayrıca Creeley ile uyuşturucu arasındaki ilişkiyi mercek altına alacağım."

Flaherty ikna olmuşa pek benzemiyordu ama, "Pekâlâ, senin dediğin olsun, öyle yapalım," dedi. "Ama bana sürekli bilgi vereceksin. Sadece bana, başkasına değil."

Nihayet! Sachs müthiş rahatlamıştı, ikiletmeden cevabı yapıştırdı. "Elbette!"

"Sadece şahsen veya telefonla. Elektronik posta, sözlü ya da yazılı not yok..." Yüzü asılıyor. "Bir nokta daha var, elinde başka soruşturma var mı?"

Altıncı his olmadan müfettiş olunmuyor demek ki. Kadın tek soruda Sachs'ı en çekindiği noktadan yakaladı.

"Yardımcı olduğum cinayet soruşturması var... Saatçi."

Flaherty'nin yüzü daha da asıldı. "Ha, demek o vakayla da uğraşıyorsun? Bilmiyordum... Seri katil yanında St. James'deki durum hafif kalır."

Rhyme'in sözleri Sachs'ın kulaklarında yankılanıyor: *Senin olayın Saatçi'ye göre daha önemsiz.*

Wallace düşüncelere daldı. Başını kaldırıp Flaherty'ye döndü. "Burada aklı başında yetişkin insanlarız. Hangisi yönetim için daha kötü? Birkaç kişiyi öldüren adam mı, yoksa bizim kontrol etmemize fırsat kalmadan patlarsa, basının anında üstüne atlayacağı emniyet teşkilatındaki bir skandal mı? Gazeteciler yoldan çıkmış polis hikayelerine kan görmüş köpekbalığı gibi dalar. Hayır, biz bu olaya dönelim. Bu iş büyük."

Sachs, başkan yardımcısının yorumu duyunca ürperdi. *Birkaç kişiyi öldüren adam...*

Ancak ne yazık ki ikisinin amaçları aynıydı. Sachs, Creeley soruşturmasında sonuna kadar gitmek istiyordu.

Kendini aynı gün içinde ikinci kez aynı cümleleri tekrar ederken buldu. "İki dosyayı çok görmeyin bana, beceririm. Merak etmeyin sorun çıkmaz."

Zihnindeki o tanıdık şüpheci ses rahat durmuyor: *Umarım iyi olsun Sachs.*

Dokuzuncu Bölüm

13:57, Salı

Amelia Sachs, laboratuvardan Pulaski'yi kapıp yola koyuldu. Rhyme, bu ekipten adam aparma işinden hiç memnun olmamıştı ama Çaylak o sırada boş gibiydi.

"Siz bu yavruyla en fazla kaç yaptınız?" Pulaski parmağının ucuyla torpido gözünün kapağına dokunuyor. Sachs'ın 1969 SS Camaro'sundalar. Lafını hemen düzeltiyor. "Yani arabayı kastediyorum."

"Arada yanlış laf da olur, o kadar sıkma kendini, Ron. Yüz yetmiş yapmıştım, bir keresinde."

"Vay!"

"Arabaları seviyorsun galiba!"

"Ben aslında motosiklet severim. Biliyor musunuz, lisedeyken iki motosikletimiz vardı. Biri kardeşimin, diğeri benim..."

"Benzer mi?"

"Nasıl?"

"Motosikletler diyorum."

"Ha, ikiz olduğumuz için demek istiyorsunuz. Yani annem hep bir örnek olalım istedi ama biz aramızda hiç öyle yapmadık; haylazdık, söz dinlemezdik. Öyle gitti, işte. Annem şimdi çok gülüyor halimize ama; üniformalarımız aynı ya! Neyse, biz o zamanlar her istediğimizi alamazdık. Yani git, Honda 850'dcn iki tane kap gel, olmadı. Artık ikinci, üçüncü el, ne bulduysak..." Yüzünde kurnaz bir gülümseme vardı. "Bir gece, Tony uyurken garaja indim, onunki daha iyiydi, motorunu indirip benimkiyle değiştirdim. Hiç fark etmedi."

"Hâlâ kullanıyor musun?"

"Tanrı insanı seçime zorluyor. Ya çocuk, ya motosiklet! Jenny'nin hamile kaldığı hafta, Queens'den şanslı bir herif bedavaya yakın fiyata gerçekten bakımlı bir Moto Guzzi sahibi oldu." Sırıtıyor. "Özel motoru da cabası!"

Sachs güldü ve görev planını anlatmaya başladı. Takip etmek istediği birden fazla ipucu vardı. St. James'deki adı Gerte olan öteki barmen, kısa süre sonra işe başlayacaktı; onunla mutlaka konuşması gerekiyordu. Ayrıca Pittsburgh'a yaptığı iş gezisinden dönen Creeley'in ortağı Jordan Kesslcr ile görüşülecekti.

Ama daha önce yapacakları bir şey vardı.

"Gizli çalışmaya var mısın?"

"Olur, neden olmasın."

" 118'in St James'e takılan memurlarından biri beni hatırlayabilir. Şimdi karar sana kalmış. Gizli mikrofon filan istemiyoruz. Kanıt peşinde değiliz, sadece bilgi topluyoruz."

"Ben ne yapıyorum?"

"Evrak çantamda. Arka koltukta." Acele vites düşürdü, dönemeçte savruldular ama güçlü arabayı hemen toparladı. Pulaski arka koltuktan araya düşen çantayı aradı. "Aldım."

"En üstteki belgeler."

Pulaski başını sallayarak incelemeye başladı. Başlıkta *Tehlikeli Kanıtların Kayıt ve Kontrolü* yazıyordu. Belgeye iliştirilmiş notta, ateşli silah ve kimyasallar gibi tehlikeli kanıt kayıtlarının düzgün tutulup tutulmadığına dair kontrollerin nasıl yapılacağı anlatılıyordu.

"Bu uygulamadan haberim yoktu."

"Duyman olanaksız, çünkü hepsini ben yazdım." Çırağına niyetini özetledi. 118. Bölgemin ciğerine girip kayıtlara bakarak tüm kanıtların gerçekten yerli yerinde olup olmadığını kontrol etmek istiyordu. Bunun için derli toplu bir bahaneye gereksinim vardı.

"Onlara, tüm kanıtlara bakıyorum dersin ama bana sadece geçen yıl ele geçirilen uyuşturucuların kaydı lazım. Suçluları, tarih, miktar ve tutuklayanları yaz. Sonra bunları Bölge Savcısı'nın aynı davalar için hazırladığı raporlarla karşılaştıracağız."

Pulaski söylenenleri can kulağıyla dinledi. "Böylece, uyuşturucunun kayıt altına alındığı tarih ile sanığın mahkemeye sevk edildiği veya suçsuz çıktığı tarih arasında malzeme kaybımız var mı; bunu öğreneceğiz değil mi?" dedi.

"Umarım. Fark varsa kimin aldığını bilemeyiz tabii ama başlamak önemli. Haydi bakalım, git casusçuluk oyna." 118'den bir blok ötede depoya benzer evlerinin olduğu pasaklı bir East Village sokağında durdu. Pulaski'ye son kez sordu: "İçin rahat mı?"

"Doğrusunu isterseniz şimdiye dek ne böylesi ne de benzeri bir iş yapmış değilim. Ama deneyeceğim." Elindeki belgeye baktı, bir an kararsız kaldı sonra arabadan atlayıp gitti.

Sachs, Çaylak uzaklaşınca telefonu eline alıp New York polisinden, FBI'dan, DEA'dan güvenilir dostlarını aradı.

118. Bölge'de organize suç, cinayet ve uyuşturucu olaylarında hiç şüpheli beraat veya dava düşmesi duyup duymadıklarını sordu. Kimse böyle bir şey duymamıştı, ama istatistiklere bakılırsa tutuklama sayısının yüksekliğiyle övünülen bölgede başlatılan organize suç soruşturmasının pek az yapıldığı görüldü. Buradan dedektiflerin yerel çeteleri kolladığı ortaya çıkıyor. FBI ajanı, East Village'ın giderek yenilenen nüfusuyla sınıf atladığından ve dolayısıyla da geleneksel mafyanın buralara kaymaya başladığından söz etti.

Sachs bu kez kent merkezinde çete takibi yapan arkadaşını aradı. East Village'e, biri beyaz öteki Jamaikalı, ağırlıkla kokainle uğraşan iki pervasız gençlik çetesinin hakim olduğunu öğrendi. Tanığı ortadan kaldırmak, borcunu zamanında ödemeyeni, kazık atmaya kalkanı şişlemek gibi işleri hiç çekinmeden yapıyorlardı. Merkezdeki dedektif yine de, birini öldürüp intihar süsü vermenin bu çetelerin üslubu olmadığını söyledi. Adamın kellesini anında Mac-10 veya Uzi ile tarayıp soğukkanlılıkla bira veya Jameson içmeye giden tiplerdi bunlar.

Bir süre sonra elinde bir tomar not kağıdıyla, Pulaski çıkageldi. Bu çocuk kalemi eline aldı mı *her şeyi* yazıyor...

"Söyle bakalım, nasıl gitti?"

Pulaski zevkten dört köşe ama belli etmemeye çalışıyor. "Tamam galiba."

"Hallettin mi?"

Çaylak havalı bir tavırla omuz silkti. "Şöyle oldu. Nöbet masasındaki çavuş önce beni içeriye bırakmak istemedi. Ben de havamı attım. Sen bana mani olmakla ne yaptığını sanıyorsun? Emniyet Sarayımı arayacağım. Yukarıdakilere senin yüzünden bilgi alamadığımı sen söylersin o halde, deyince, anında yol verdi, inanın ben de şaşırdım!"

"İyi yapmışsın." Sachs yumruğunu uzatıp Ron'unkiyle tokuşturdu. Delikanlı görevini iyi yaptığı için çok mutluydu.

Sachs arabayı çalıştırdı. East Village'den çıktılar. Karakoldan yeterince uzaklaşınca yeniden park etti ve Çaylak Ta birlikte iki listeyi karşılıklı kontrol etmeye başladılar. On dakika bile sürmedi, sonuçlar çıktı. Bölge Savcısı raporu ile karakol kayıtları arasında belirgin fark bulamadılar. Bütün yıl boyunca üç yüz gram kadar marihuana ile yüz gram kadar kokain karakolda kayda geçmemişti.

"Dikkat ettim, kayıtlarla hiç oynanmamış. Söylemediniz ama gerekir diye düşündüm."

"İyi etmişsin."

Bu durumda, 118'in kayıtlarından anlaşıldığına göre Creeley, St. James takımıyla ortak uyuşturucu satıyor olması nedeniyle ortadan kaldırıldı düşüncesi geçersizdi. Gram farklarının hiç önemi yoktu; çünkü olay yeri kayıtları telaşla yapılır, tahlil için sürekli örnek alınır, taşınırken kazayla dökülür, vs vs.

Memurlar bu bağlantı dışında da uyuşturucu satıyor olabilirdi, o da ayrı. Ya da uyuşturucuyu doğrudan kaynağından topluyorlardır. Belki de olay yerinde kayda geçmeden önce kayboluyordu. Hatta malı Creeley kendisi getiriyordu belki de...

Pulaski'nin ilk gizli göreviyle sorulardan birinin açık cevabı alınmış, ötekiler ortada kalmış oldu.

"Tamamdır, dosdoğru ileri, Ron. Şimdi seç bakalım, barmen mi istersin, işadamı mı?"

"Benim için gerçekten farkı yok. Yazı-tura atalım, ister misiniz?"

"Saatçi duvar saatlerini büyük olasılıkla Hallcrstein's Timepieces mağazasından almış." Rhyme ile Sellitto telefonu kapatıp sonucu bağırarak ilan eden Cooper'a döndüler. "Flatiron District'te."

Sachs tarafından kaçırılıp Creeley soruşturmasına sürüklenmeden önce, Pulaski ana firmanın satış müdüründen söz konusu saatlerin hangi dağıtımcıya gittiğini öğrenmiş, onları aramıştı, perakendeciyi bulup adres bildirmelerini bekliyordu. Dağıtım şirketi ancak cevap verebilmişti.

Cooper ayrıntıyı verdi. Dağıtımcı seri numarası kaydı tutmuyordu ama saatler New York'da satıldıysa, bunlar bölgenin tek perakendecisi olan Hallerstein's'den alınmış olmalıydı. Adres kent merkezinin güneyinde kalıyordu. 5. Cadde ile 23. Sokak'ın kesiştiği köşedeki tarihi üçgen bina yeni yapıldığında, çok eskiden mangal kömürüyle kızdırılan demir-döküm ütülerine benzetilmesi yüzünden adı Flatiron/c/e/mr *ütü* olarak kalmış semtte.

Rhyme, "Bakın, mağazayı araştırın," dedi. Kimsenin kalkıp gitmesine gerek kalmadan Cooper hemen internete girdi.

Hallerstein's kendi internet sitesini yaptırmakla uğraşmamıştı ama antika duvar, kol ve cep saati satışıyla ilgili tüm sitelerde hakkında bilgi vardı. Yılların firması... Patron Victor Hallerstein adında biri. İsmi tüm veritabanlarında tarandı; adamın suçla en ufak ilgisi yoktu. Sellitto açılış saatlerini öğrenmek için isim vermeden mağazayı aradı. Daha önce oraya gitmiş de, sahibini tanıyormuş gibi, Hallerstein'ın kendisiyle mi

görüşüyorum, diye sorarak küçük bir numara yaptı. Karşısındaki evet, deyince teşekkür edip telefonu kapadı.

"Ben gidip adamla bir konuşayım, ne anlatacak bir dinleyelim bakalım." Sellitto paltosuna davrandı. Tanığa beklenmedik anda gideceksin. Telefonla önceden randevu alırsan, gizleyecek şeyi olsun olmasın, o kişiye yalanlar hazırlaması için zaman vermiş olursun.

"Biraz bekle, Lon."

İriyarı dedektif dönüp seslenen Rhyme'e baktı.

"Ya adam Saatçi'ye saat satmadıysa, ne olacak?"

Sellitto hazırlıklıydı. "Ha, tamam. O yanını düşündüm. Ya Saatçi adamın ta

kendisiyse? Ya da adam bizimkinin ortağı veya arkadaşıysa diyorsun değil mi?"

"Belki de bütün bu tezgâhın arkasında o var; Saatçi onun için çalışıyor olabilir."

"Gereği düşünüldü, sen orada endişelenip durma, meseleyi toparlarım, merak etme."

Kulağında İrlanda arp müziği, Kathryn Dance aşağı Manhattan sokaklarında kayan trafiği, ışık cümbüşü halindeki Noel süslemelerini ve derme çatma karton işlerini seyrederek Kennedy Havalimanı'na doğru gidiyordu.

Arada kol kola, eldivenli elleri birbirine sıkı sıkıya kenetlenmiş aşıklar görüyordu. Tatil ve alışveriş havasındaydı herkes. Aklında Bili var. Acaba buralarda yaşamak ister miydi?

Ne garip, ne kadar minik şeyleri hatırlıyordu insan... Dile kolay, iki buçuk yıl sonra bile... Başka koşullarda olsa insana ne kadar uzun gelir.

Bayan Swenson?

Ben Kathryn Dance. Swenson kocamın soyadı.

Ya, öyle demek. Ben de Çavuş Wilkins. Kaliforniya Otoyol Devriyesi.

Otoyol devriyesi onu neden evden arıyordu ki?

Mutfağa girdi mi çıkmak bilmeyen Dance, Robcrta Flack'ten bir şarkı mırıldanıyordu yumuşacık. Akşam yemeği telaşındaydı. Karıştırıcının bir parçasını yerine uydurmaya çalışıyor; bezelye çorbası yapmakla uğraşıyor.

Bayan Dance, korkarım size bu haberi vermek zorundayım. Kocanızla ilgili.

Bir elinde ahize, ötekinde yemek kitabıyla dolanırken duraklamış, söylenenleri anlamaya çalışırken bakışları tarife yapışıp kalmıştı. Dance

kitabın o sayfasına sadece bir kez baktığı halde hâlâ kusursuz bir şekilde zihninde canlandırabiliyor... Fotoğrafın altındaki yazı aklında. "Çabucak hazırlayabileceğiniz sağlıklı ve leziz bir çorba; ayrıca çok besleyici."

İstese çorbayı hiçbir yere bakmadan yapabilir.

Ama o çorba yarım kaldı, bir daha asla yapmadı.

Kathryn Dance iyi biliyor, 'iyileşmesi' zaman alacak. Durumuna bu adı koyan, kederden kurtulmak için başvurduğu uzman. Ama bu doğru değil. Çünkü asla iyileşemiyorsun. Bu gerçeği çoktan anladı. Yanlan derinin üzeri kabuk bağlar ve iyileşir ama hep bir yara izi kalır. Zamanla acıyan yer uyuşur. Fakat derinin şekli değişmiştir bir kere.

Dance kendi kendine gülümsüyor. Kollarını kavuşturup dizlerini toplayarak büzüldüğünü fark ediyor çünkü. Kinestetik uzmanı ne de olsa; bu oturuşun meslekte nasıl okunduğunu, ne anlama geldiğini iyi biliyor.

Sokakların hepsi birbirinin aynı gibi geliyor şimdi Dance'a. Gri, donuk kahverengi kanyonlar, yer yer neon ışıklarıyla noktalanmış...

ATM. Salad Bar. Takma tırnak 9.95. Monterey Yarımadası'nın çam, meşe, okaliptüsle, bodur kaktüs öbekleriyle lekelenmiş kumluk dünyası, buranın tam tersi. Chevy taksinin içi kötü kokuyor, trafik yavaş ilerliyor. Yaşadığı kent, Pasifle Grove; San Fransisco'nun iki yüz kilometre kadar güneyinde, şık ve havalı Carmel ile Steinbeck'in *Sardalya Sokağı* romanıyla ün kazanmış çalışkan Monterey arasındadır. Viktoryen mimarisiyle 18.000 insan yaşar burada. Taksiyle sekiz sokak öteye gitmek için harcanan sürede Pasifle Grove baştan başa rahatça geçilebilir.

Karanlık ve hareket etmeye alan bırakmayan bir kalabalık; tam anlamıyla çılgınca... Her şeye karşın New York'u seviyor. Ne de olsa insan bağımlısı biri o; şimdiye kadar bu kadar çoğunu bir arada görmüşlüğü yok ki! Aklına takıldı, acaba çocuklar bu fikri nasıl karşılar?

Maggie hemen gidelim der, o kadarını iyi biliyor. Daha on yaşında, Times Meydanı'nın tam ortasında at kuyruğunu sağa sola oynatarak, bir reklam panolarına bir yayalara, bir trafiğe bir Broadway'e ve tiyatro afişlerine hayran hayran bakakalır.

Ya Wes?

Onun durumu farklı. Yaşı on iki, babası öldüğünden bu yana çok sıkıntı çekti. Gerçi artık eski şakacılığı ve kendine güveni geri gelmeye başladı sayılır. İlk kez bir iki ay önce içi rahat olarak onları büyükanneye bırakabildi ve Meksika'dan iade edilecek adam kaçırma suçlusunun sorgusuna gitti. Bill'in ölümünden beri ilk kez yurtdışına çıkıyordu.

Yokluğunda Wes'in sıkıntı çekmediğini görünce bir yıldır New York ve Eyalet Polisinin ortaklaşa teklif ettiği semineri yapmaya cesaret etti.

Annesinin yeşil gözlerini almış, ince yapılı, yakışıklı ve kıvırcık saçlı çocuk hâlâ ara sıra suskunlaşıyor, umursamaz ve öfkeli olabiliyor. Bunun birazı yaşı icabı, ne de olsa erkek çocuk; gerisiyse babasını çok erken yaşta yitirmiş olmasından. Davranış bilimleri uzmanı, bunların tipik davranışlar olduğunu, endişe etmemesini söylüyor, ama Dance çocuğun New York karmaşasına uyum sağlayabilmesi için henüz erken olduğunu düşünüyor; asla üstüne varmak istemiyor. Öte yandan Wes'in kendini toparlamasına belki yardımcı olur diye düşünmeye başladı. Eve dönünce çocuğa soracak. Bakalım New York'u gezmek ister mi? Dance, çocuklarının isteklerini anlamak için fal bakmak gerektiğinden söz eden ana babalan anlamıyor. Aslında çocuğa sormak yeterli.

Tamamdır, diye karar verdi. Eğer Wes'in de hoşuna giderse gelecek yıl Noel'den önce çocuklarını getirip kenti gezdirecek. Doğma büyüme Bostonlu olan Dance'ın Kaliforniya'dan tek şikayeti tek mevsimli olması. Evet havası güzel, ama hiç olmazsa tatillerde ağzını yüzünü biraz soğuk ısırsın; kar fırtınası, tipi yaşasın; ocakta çıtır çıtır yanan ateşin karşısında otursun, örümcek ağı gibi buzlanan camlardan karı seyretsin istiyor insan.

Dance tatlı hayalinden çalan cep telefonunun melodisiyle uyandı. Her defasında değişiyor bu ses, onun için şaşırıyor. Çocukların marifeti, telefonuyla oynayıp duruyorlar. Yine de haklarını yememesi gerek. Polis telefonunun asla kapalı kalmaması gerektiğini biliyor, bu temel kuralı hep gözetiyorlar.

Arayanın adına baktı.

Hımm. İlginç. Açsın mı, yoksa...

Kathryn Dance içgüdüsüne yol verdi ve cevaplama düğmesine bastı.

Onuncu Bölüm

14:45, Salı

İriyarı dedektif direksiyonda bunalmış; farkında olmadan göbeğini yokluyor, kravatını çekiştiriyor.

Kathryn Dance, Lon Sellitto'yu vücut dili açısından gözlem altına aldı. Sivil polis otosu Crown Vic. Kendisi de Kaliforniya'da aynı arabayı kullanıyor. New York sokaklarını yararak ilerliyorlar. Siren açık değil, sadece lambası çakıp duruyor.

Taksiyle havalimanına giderken telefonla arayan Sellitto. Bir kez daha yardım rica ediyor. "Biliyorum uçağın kalkıyor, biliyorum evine kavuşmak istiyorsun, fakat..."

Olay yerinde bulunan saatlerin muhtemel kaynağına ulaşmışlardı. Dance, satışı yaptığı sanılan kişiyi kendi yöntemiyle sorgulayabilir miydi; acaba? Saati satan, belki de aranan Saatçi'ydi. Bu noktada Kathryn Dance'ın gözlemlerine ihtiyaç vardı.

Dance öneriyi bir an kafasında tarttı ve kabul etti. Rhyme'den aceleyle çıkıp gitmek zorunda kalışına hayıflanıyordu zaten. Kendi soruşturması olmasa da, başlanmış işi yarım bırakmayı hiç sevmezdi. Taksiyi geri çevirip Rhyme'e döndü, orada bekleyen Lon Sellitto ile buluştu ve işte şimdi dedektifin arabasında; onunla birlikte şüpheliyi yoklamaya gidiyorlar.

"Beni geri çağırma işi sizin başınızın altından çıktı, değil mi?"

Sellitto vurguyu anlamazdan geliyor. "Nasıl dediniz?"

"Lincoln'a kalsa beni geri çağırmazdı. Benimle ne halt edeceğini bilemiyor."

Dedektif bir saniye duraladı, anında konuyu çevirdi. "Çok iyi iş çıkardınız şu tanıkla. Cobb'u diyorum."

"Biliyorum." Dance gülümsüyor. "Rhyme, ne işe yaradığımı anlıyor ama benimle ne yapacağını bilemiyor."

Bir duraklama daha. "Kanıtlarına tutkundur o."

"Herkesin bir kusuru vardır."

Dedektif bu kez güldü. Sireni açıp ortalığı inleterek gaza bastı, kırmızı ışıkta geçtiler.

Dance, direksiyondaki adamın ellerini, bakışlarını izliyor; kulağı sesinin tınısında. Gözlemlerini toparladı. Dedektifin aklı fikri Saatçi'de;

masasındaki diğer soruşturma dosyalarını unutmuştur bile. Bir gün önce verdiği dersi dinlerken, söylenen her sözü kapan, kıvrak zekâlı ve inatçı biri olduğu hemen belli oluyordu. Masaya yatırılan problemi, incelenen soruşturma tekniğini iyice anlayana kadar, uzayan tartışma yüzünden huysuzlananları umursamadan sorup durmuştu.

Canlı ama bayağı gergin; yine de Amelia Sachs'taki yıkıcı hava yok enerjisinde. Homurdanıp durması alışkanlıktan. Aslında kendisiyle çok barışık biri.

Dance'ın kusuru da bu çözümleme alışkanlığı. Bir davranışta, bakışta, öylesine söylenmiş bir sözde, insan denen mucizevi bilmecenin yeni bir parçasını yakalayıverir. Canı istediğinde bu iç gözü kapamayı bilir aslında. Ne yani, insan beyaz sek İtalyan şarabı ya da Anchor Steam birası yudumlarken masadaki dostlarını da mı çözümleyecek! Bunu yapsan, sana zevk verir ama karşındakilere eziyet olur. Yine de bazen zihin bildiğini okuyor; bu alışkanlık artık Kathryn Dance'ın kimliğinin parçası.

O bir insan tutkunu...

"Evli misiniz?"

"Evet. İki çocuğum var."

"Kocanız ne iş yapar?"

"Dulum ben." Farklı ses tonlarının yarattığı etkileri yakalamak Dance'ın mesleği. O nedenle bu iki sözcüğü bilerek özel vurguyla, umursamazlık ile ağırbaşlı ciddiyet arası bir havada, canım bu konuda konuşmak istemiyor, dercesine söyledi. Karşısındaki kadın olsa hemen havasından etkilenir, eline yapışarak acısına ortak çıkıp konuşturmak ister. Sellitto çoğu erkek gibi içten ama beceriksiz bir "üzüldüm" ile konuyu bağlayıp soruşturmada elde ettikleri yeni kanıtlara geçti. İpucu çokmuş ama bir yere vardığı yokmuş. Telaşla, sözü söze bindirerek anlatıyor. Komik, hoş bir adam bu Sellitto.

Ah Bili, biliyor musun, sen bu adamdan hoşlanırdın. Kendisi adamı beğendiğinin farkında.

Sellitto, saatin satın alındığı sanılan mağazayı anlattı. "Dediğim gibi, katilin Hallerstein olduğunu pek düşünmüyoruz. Ama, yine de bu adamın olayda parmağı olmadığı anlamına gelmemeli. Yani bu işte, bilirsin işte... Tehlikeli durumlar olabilir."

Dance uyardı. "Bende silah yok, bilesin."

Kanun, polisin silahını başka eyalette taşımasını yasaklıyor. Dance'ın sıkıntısı sadece bu kural değil; onun derdi Glock'unu talim atışı dışında hiç ateşlememiş olması. Emekliliğini kutlarken de böyle olmasını umut ediyor.

"Merak etme Dance, yanında ben varım."

'Hallerstein Saatleri.', iç karartıcı bir sokağın ortasında ambar ve toptancı depolarının arasına sıkışmış bir mağaza. Dance çevreyi gözden geçirdi. Bina pislik içinde, cephe boyası yaprak yaprak dökülmüş ama çelik parmaklıkla korunan Hallerstein vitrini pırıl pırıl, her türlü saatle dolu.

Dance mağaza girişine yanaşırken dedektife döndü. "Eğer mahzuru yoksa, kimlik ve tanışma faslını siz halledin, sonrasını bana bırakın. Anlaştık mı?"

Kendi çöplüğünün horozu olan polisler böyle isteklere gücenir ama Sellitto'nun böyle şeyleri takmadığını sezmişti. Adamın kendine güveni tam, yine de meslek adabı .izin almayı gerektiriyor. "Tamamdır, biliyorsun, bu maç senin, sen oynayacaksın. Bunun için gelmeni rica ettik zaten."

"Şu anda sana garip gelecek bir iki lafım olacak. Bak, eğer aradığımız suçlu olduğundan şüphelenirsem işaret parmaklarımı birbirine kilitleyerek öne doğru eğilirim." Bu davranış Dance'ın ani hareket olanağını kısıtlar ama tehdit algısını zayıflatıp şüphelinin bilinç altına rahatlama getirir, adamın silaha sarılma olasılığı zayıflar. "Suçsuz olduğuna kanaat getirirsem çantamı omzumdan alıp tezgâhın üzerine bırakırım."

"Anlaşıldı."

"Hazır mıyız?"

"Önden buyurun."

Dance düğmeye bastı, kapı açıldı, içeriye girdiler. Küçük bir yer. Her köşe tıka basa bin bir çeşit saatle dolu. Uzun kasalı dededen kalma sarkaçlılar, bunların masa için minyatürleri, üstüne saat monte edilmiş süslü heykeller, pırıl pırıl metal modern saatler, yüzlerce başka tip ve modelde orijinal cep ve kol saati...

Dibe doğru ilerlediler. Enine boyuna, hafiften saçı dökülmüş, altmış yaşlarında bir adam tezgâhın arkasında tamir etmekte olduğu saatten başını kaldırarak onları kuşkuyla süzdü.

Sellitto adamı selamladı. "İyi akşamlar."

Adam başıyla karşılık verirken mırıldandı. "Selam."

"Ben emniyetten Sellitto, kendisi de Memur Dance." Çıkarıp kimliğini gösterdi. "Siz Victor Hallerstein misiniz?"

"Evet, öyle." Yan tarafları büyüteçli gözlüklerini çıkarıp Sellitto'nun kimliğini inceledi. Gözleriyle değilse de dudak ucuyla gülümsedi, ellerini sıktı.

"Buranın sahibi siz oluyorsunuz..."

Dance'ın sorusu adamın çenesini hemen açtırdı. "Sahibiyim, evet. Baş ahçı da, bulaşıkçı da benim. On yıl oluyor burayı açalı. Hep aynı yerdeyiz. Neredeyse on bir yılı dolduracağız."

Gereksiz bilgi. Gizleyecek şeyi olan bol konuşur. Ama aniden karşısında iki polis görmenin tedirginliği de olabilir bu. Kinestetik kurallarından biridir; bir jest veya davranış tek başına fazla şey ifade etmez. Karşındaki hakkında kesin hüküm vermeye yetmez. Verilerin toplamına bakılır. Örneğin biri kollarını göğsünde kavuşturduysa göz teması, el hareketi, ses tonu, anlatılan konu ve sözcük seçimi, tümü birlikte değerlendirilmelidir.

Dahası, bu davranışlar aynı uyarı karşısında yineleniyor olmalı.

Kathryn Dance, derslerinde kinestetik çözümlemenin tek tek atılan goller olmadığını, hiç aksatmadan iyi oynanan bir maç gibi sürdürülmesi gerektiğini söyler.

"Buyurun, ne istemiştiniz? Polis, ha? Mahallede yine soygun mu oldu?"

Sellitto sezdirmeden Dance'a baktı, ustası oralı değil. Tersine çevresine bakınıp gülmeye başladı Dance. "Bu kadar saati ömrümde bir arada görmemiştim!"

"Yıllardır satıyoruz işte..."

"Satılık mı hepsi?"

"Birini beğenin, uygun fiyat verin, tamamdır." Adam bir kahkaha attı; ardından, "Aslında bazılarını satmam," diye ekledi. "Ama çoğu satılık, tabii. Nihayet burası bir dükkân, değil mi?"

"Şuradaki pek güzelmiş."

Adam Dance'ın gösterdiği saate göz attı; Art Nouveau tarzı, metal bölümleri altın, kadranı şatafatsız.

"Seth Thomas işi, bin dokuz yüz beş yapımı. Biçim özgündür, hâlâ iyi çalışıyor."

"Pahalı mı?"

"Üç yüz. Som altın değil, kaplamadır. Seri üretim... Siz pahalı bir şey mi bakmıştınız?" Parmağıyla seramik gövdeli bir saati işaret etti. Pembe, mavi, mor çiçeklerle bezenmiş rüküş çalar saati gören Dance'ın içi kalktı. "Örneğin bu, beş misli..."

"Yaa!"

"Bu şaşkınlığa yabancı değilim. Ne yaparsınız, saat meraklıları dünyasında birinin zevksiz bulduğunu diğeri sanat eseri sayar." Gülümsüyor. Endişe ve tedirginliğini tümüyle yenmiş değil ama biraz daha az savunmada şu an.

Dance kaşlarını çattı. "Öğlen, tam on ikide ne yapacağız peki? Kulağımıza tıkaç tıkayacağız herhalde."

Yine bir gülümseme. "Çoğunun gongu isterseniz kapatılabilir. Beni asıl çıldırtan guguklu olanlardır..."

Dance adama mesleğiyle ilgili bazı sorular daha sordu, o arada davranış modelini belirleyecek belirgin bir tavır, bakış, ses tonu ve sözcük dağarcığı biriktiriyordu.

Sonunda, ses tonunu sohbet kıvamında tutarak, "Bakın beyefendi, öğrenmek istediğimiz bir nokta var," dedi ve olay yerine bırakılan Arnold Products ürünü saatlerden birinin fotoğrafını çıkarıp önüne koydu. "Son günlerde bunun benzeri bir saat satın alan oldu mu, sizden?"

Göz hapsinde tutuyordu; adam fotoğrafa bakıyor ama yüzünde tek çizgi kıpırdamıyordu.

Yine de fazla uzun sürdü fotoğrafı incelemesi. Anlaşıldı, zihninde birşeyler tartıyordu.

"Pek hatırlayamadım desem yeridir. O kadar çok saat satıyorum ki inanın."

Hatırlamıyorum, unuttum edebiyatı! Daha önce Ari Cobb'un yaptığı gibi, gizleyecek konusu olan adamın inkâra sığınması. Adam fotoğrafı yeniden dikkatle, yardımcı olmaya özen gösterirmiş gibi inceledi; ama Dance'a hafifçe yan dönerek başını omzuna gömdü, sesi çatallandı. "Hayır. Gördüğümü hiç sanmıyorum. Hoşgörün, size yardımcı olmam mümkün değil."

Dance artık emin, adam yalana sapıyor. Yalnız kinestetik belirtilerden okumuyor bunu; adam bol ifadeli temel davranış modelinin dışına çıktı; yüzünde çizgi oynamıyor. Çünkü saatini tanıdı. Ancak neden saptı yalana? Bu işe bulaşmaktan kaçınmak mı istiyor? Saati müşterinin suçlu biri olduğunu bilerek mi sattı? Yoksa cinayete doğrudan karıştı mı?

Dance ne yapmalı şimdi... Ellerini önünde kavuştursun mu, çantasını tezgâhın üzerine mi bıraksın?

Dance kişilik tanımı yaparken daha önce dışa dönük Ari Cobb'da 'gönülsüz tanık' örneği saptamıştı. Hallerstein da gönülsüz; ama tam tersine, içedönük, içgüdü ve duyguyla karar veriyor. Çünkü saatlerine tutkuyla bağlı. Mesleğinin ustası ama esnaf olarak zar zor geçindiği belli. Çünkü kendisinin sevip beğendiği saatleri alıp satmakla yetiniyor. Piyasada sürümden kazanmak umurunda değil...

İçedönük kişiye gerçeği söyletmek için onunla dayanışma içinde olmak gerek; size inanmalı, karşınızda rahat hissetmeli kendini. Cobb ile yaptığı gibi üstüne varacak olsa bu adam anında donup kalır.

Dance, başını öne düşürüp hayıflanıyor. "Son umudumuz sizdeydi..." Bir yandan da Sellitto'yu gözlüyor. Güzel, dedektif sağolsun, tekniği kapmış. Hayal kırıklığına kapılmış polisi iyi oynuyor. Yüzünde acı bir tebessüm, başını iki yana sallıyor.

"Son umut mu?" Hallerstein şaşkın.

"Bu saatleri satın alan adam çok berbat bir suça karıştı. Elimizdeki tek ipucu şu saat."

Hallerstein'ın yüzünde beliren endişe sahici gibi ama Dance ne usta suratlar tanıdı, dikkati elden bırakmıyor. Fotoğrafı çantasına koyarken tanığın endişe düzeyini yükseltmeyi deniyor. "Saatleri, öldürdüğü kurbanların yanmasında bulduk."

Bakışlar anında dönüveriyor. İşte karşımızda endişe içinde bunalan bir satıcı var şimdi...

"Ortada cinayet mi var?"

"Evet, öyle. Dün gece iki kişi öldürüldü. Saatler bir tür mesaj olarak bırakılmış olabilir. Bundan emin değiliz." Dance alnını kırıştırıyor. "Bu iş iyice karışık. Birini öldürecek olsam ve de arkamda bir biçimde damgamı bırakacak olsam, kalkıp bunu kurbanın on metre ötesine gizlemem, öyle değil mi? İşaretimi cesedin hemen yanına, göze batacak bir yerlere koyardım... Böyle işte, ne yapacağımızı pek bilemiyoruz."

Dance satıcının tepkilerini dikkatle izliyor. Bilerek yanlış çizdiği sahneye kulak veren Hallerstein konudan hiç haberi olmayan biri gibi bakmıyor, olayın üzüntüsünü duyarak başını kederle eğiyor, hepsi o kadar. Katil olsa, anlatılan sahne ile kendi bildiği cinayet yeri arasındaki farkı yadırgayacak, çoğunlukla olduğu gibi göz çevresi ve burun dibinde kıpırtılar olacak. Nasıl olur, diyecek. Ben saati cesedin dibine bırakmıştım, acaba kim yerinden oynattı, diye meraklanacak. Zihindeki sorgulama, kesinlikle vücut diline ve mimiklere yansır.

En usta yalancı bile tepkilerini küçücük bir ölçeğe indirgeyebilir ama Dance'ın radarı sonuna kadar açık, hiçbir ayrıntıyı kaçırmaz... Sonunda mağaza sahibi sınavı başarıyla atlatıyor. Kinestetik uzmanı, adamın olay yerinde bulunmadığına karar verdi.

Çantasını omzundan alıp tezgâhın üzerine bıraktı.

Lon Sellitto, baştan beri beline yakın tuttuğu elini sakince aşağı indirdi.

Buraya kadar iyi ama Dance'ın asıl işi bundan sonra başlıyor. Satıcının katil olmadığını öğrendiler, yine de belli bir bilgi sahibi olduğu kesin. Dance, bu bilgiyi söküp almaya kararlı.

"Bay Hallerstein, cinayete kurban giden insanlar çok feci biçimde öldürüldü."

"Durun biraz, olay televizyonda vardı, değil mi? Adamcağızın boynunu ezmişler. Birini de nehre attılar. Haberlerde gösterdiler."

"Doğru."

"Yani... Saat oradaydı, öyle mi?"

Neredeyse 'benim saat' diyecekti ama diyemedi.

Balık oltada, sakın kaçırma Dance... Adamı başıyla onayladı. "Birilerine zarar vermeye devam edeceğini düşünüyoruz. Söylediğim gibi, son ümidimiz sizsiniz. Katile saat satmış olabilecek tüm saat mağazalarını araştırmaya kalksak haftalar alır."

Hallerstein'ın yüzü iyice bulutlanıyor.

Çaresizliği insanın yüzünden okuyabilirsiniz ama bu duygu sevecenlik, acı, hayal kırıklığı, keder, mahcubiyet gibi birbirinden çok farklı dürtülerden de kaynaklanabilir. Bilgi vermeye yanaşmayan tanığın asıl duygu kaynağını ancak kinestetik ortaya çıkarır.

Kathryn Dance bakışlarıyla karşısındakini derinliğine tarıyor. Adamın gözleri dalgın, parmağıyla üzerinde çalıştığı saati hafifçe okşuyor, diliyle dudak diplerini yalıyor. Birden işin aslını kavradı; Hallerstein şu anda ya kaç, ya döğüş evresinde.

Müthiş ürkek, kendisi için korkuyor.

Dance mesajı aldı.

"Bay Hallerstein, bize yardımcı olacak herhangi bir şeyler hatırlayabilirseniz güvenliğinizi garanti ederiz." Sellitto ile bakıştılar, dedektif sözü aldı. "A, elbette! Gerekirse mağaza önüne memur bile dikeriz."

Mutsuz tanık minicik saatçi tornavidasıyla oynayıp duruyor.

Dance fotoğrafı yeniden çıkardı. "Bir kez daha göz atsaydınız. Bakarsınız, belki yeni bir şey hatırlarsınız."

Adamın bir daha bakmasına gerek yok ki. Duruşu hafifçe kamburlaştı, göğsü çöktü, başı öne sarktı. Hallerstein hızla kabul evresine giriyor. "Kusuruma bakmayın." Duyulur duyulmaz fısıltıyla ekledi. "Yalan söyledim."

Halbuki Dance adama fırsat yaratmak istemiş; fotoğrafa üstünkörü, aceleyle bakmışım gibi bahanelere sığınarak itirafa geçmesini beklemişti. Fakat adam bahane aramıyor, umrunda bile değil. İtiraf saati gelip çattı; açık seçik konuşacak. Dance araya girmekten kaçındı.

"Saati ilk bakışta tanıdım. Mesele şurada. Adam, eğer birilerine söylersem geri geleceğini, canımı yakacağını, bütün saatlerimi, tüm kolleksiyonumu kırıp geçireceğini söyledi. Ayrıca benim cinayetten filan haberim yok. Yemin ederim. Adamın aklından zoru var sandım." Çenesi titriyor. Eli yine tamir etmekte olduğu saatin ahşap kutusuna gitti, okşadı. Çaresizlikten sığınacak yer aradığı belli. Dance adamın tedirginliğinde başka bir boyut daha seziyor. Kinestetik uzmanı, verilen tepkinin sorulan soru ya da anlatılan durumla orantılı olmasına çok dikkat eder. Hallerstein cinayet olayından ötürü sarsıldı; evet, kendisi ve birikimi için endişeleniyor; yine de verdiği tepki ortadaki duruma göre aşırı.

Dance tanığa bu noktadan sokulmaya karar vermişti ki adam kendiliğinden içini dökmeye girişti.

"Yani katil, kurbanlarını öldürdüğü yere bu saatlerden mi bırakıyor?"

Sellitto başıyla evetledi.

"O zaman size açıkça söylemem gerekiyor..." Sesi çatallandı, neredeyse fısıldayarak devam etti. "Satılan iki tane değil ki... Adam, toplam on adet saat satın aldı."

On Birinci Bölüm

15:30, Salı

"Kaç taneymiş?" Rhyme, Sellito'nun getirdiği haberle şaşkın, olamaz gibilerden başını iki yana sallıyor. "Demek *on* kurban planlıyor?"

"Öyle anlaşılıyor."

Kathryn Dance ile Sellitto üstadın iki yanına oturmuş, mağaza sahibinin tanımından yola çıkarak eski Identikit uygulaması yerine kullanıma giren sayısal yüz tanıma tekniği EFIT ile elde ettikleri Saatçi portresini gösteriyorlar. Aşağı yukarı ellisinde, yuvarlak yüzlü ve hafif gerdanlı, koca burunlu bir adam; gözleri şaşılacak kadar açık mavi. Hallerstein'ın söylediğine göre şüpheli bir doksan kadar, ince yapılı ve kısa siyah saçlı; üstünde koyu giysiler varmış ama ne giydiğini tam hatırlamıyor.

Dance mağaza sahibinden duyduklarını toparlamaya girişti.

Bir ay kadar önce adamın biri mağazaya telefon ediyor. Marka belirtmiyor ama belli bir tipte duvar saati aradığını söylüyor. Kadranında ayın evrelerini gösteriyor "olacak ve iyice yüksek sesle tik-taklıyacak. "Adam bu iki noktada ısrarcı; yani ayın evreleri ve yüksek sesin çok önemli olduğunu söylüyor."

Kurbanlar ölürken saat sesi kulaklarında çınlasın diye olmalı.

Satıcı, dağıtımcısına on adet saati ısmarlıyor. Mal geldiğinde adamımız nakit parayı bastırıp saatlerini alıyor. Adını vermiyor, nereli olduğunu söylemiyor, bunlarla ne yapacağından söz etmiyor ama saatten çok iyi anladığı belli. Satıcıyla kolleksiyonluk saatlerden konuşuyorlar; son günlerin me- /atlarında hangi antika parçayı hangi meraklının aldığından, kentte hangi saatçilik sergisi olduğundan söz ediyorlar.

Saatçi, aldıklarını dışarı çıkarırken Hallerstein'ın yardım önerisini reddediyor, gide gele teker teker hepsini tek başına taşıyor. "Derken adam taşımayı bitirip dönüyor, gözlerini Hallerstein'a dikiyor. Çok sakin biçimde, saatleri satın aldığını sağa sola söylerse Hallerstein'ın parmaklarını kırıp mağazasını darmadağın edeceğini söylüyor."

Mağazadan dişe dokunur kanıt elde edememişlerdi. Hallerstein nakitle çok fazla iş yapmadığından Saatçi'nin ödediği dokuz yüz doların çoğu hâlâ kasadaydı ama pek işe yaramıyordu. Hallerstein, "Parmak izi filan arıyorsanız boşuna," demişti. "Adamın elleri hep eldivenliydi."

Cooper paralarda iz aradı sadece Sellitto'nun tedbirli davranıp mağazada aldığı satıcının parmak izi örneğinin aynısını bulabildi. Seri numaralarını kontrol etti, para kirli işe bulaşmamış. Banknotları fırçalayıp ince iz aradı, sadece toz çıktı; sonucu hiçbir yere bağlayamadı.

Mağazada, Saatçi'nin telefon ettiği kesin zamanı ve yeri saptamaya çalışmışlar, mağaza telefonu hafızasında arama kayıtlarını bulmuşlardı. Zaman kesinleşmişti ama aramalar Manhattan'da genel telefonlardan birinden yapılmıştı, iz sürecek adrese ulaşılamazdı.

Vice'den telefon geldi. Wall Street çevresinde iş tutan, adının sonu *e* ya da *y* ile biten sokak fahişesi Tiffanee'yi bulamamışlar. Yakınlarda cinayet işlendiği duyulduğu için kızların çoğu çil yavrusu gibi kaçışmış, piyasada pek kimse kalmamış. Dedektif, işin peşini bırakmadıklarını söyledi.

Sonunda Rhyme'in gözleri duvardaki kanıt çizelgelerine, oradaki iki satıra takıldı.

Balık proteini içeren toprak...

Araçtan geçidin içine doğru sürüklenmiş...

Dönüp olay yeri fotoğraflarını yeniden taradı. Derken dışarıya seslendi. "Hey, Thom!"

Koridordan yardımcının sesi geldi, "Nedir?"

"Sana ihtiyacım var."

Thom koşarak geldi, "Ne var, ne oldu?"

"Yere uzan."

"Ne yapayım, dediniz?"

"Yere uzan. Mel, sen de onu masaya doğru sürükle bakalım."

"Ben de çok kötü bir şey oldu, sanmıştım."

"Olmadı ama... Hemen yere uzanmazsan olacak! Hemen!"

Thom duyduğuna pek inanamadı, yüzünde alaycı, garip bir gülümsemeyle patronuna baktı. "Şaka ediyorsunuz."

"Hemen! Çabuk!"

"Şu zemine mi? Olmaz."

"Ben sana, çalışırken kot pantolon giy, demiyor muyum? O pahalı şeylerden vazgeçemiyorsun bir türlü! Al üstüne o şeyi; bak, askıda duruyor. Haydi davran. Sırt üstü uzan."

Keyifsiz bir homurdanma. "Bu size pahalıya malolacak." Yardımcı çaresiz kabanı giyip yere yattı.

"Dur, çekin şu köpeği oradan!" Jackson oyun var sanarak sepetinden fırlamış, ortalıkta dolanıyor. Üstadın öfkesinden korkan Cooper ikiletmeden

koştu, köpeği kaptığı gibi götürüp Dance'ın kucağına bıraktı.
"Haydi, işimize bakalım artık. Olmadı! Sen şu fermuarını kapatsana! Ortalık kış kıyamet, anlaşıldı mı?"
"Kış kıyamet." Cooper çenesini tutamıyor. "Tamam da dışarısı, içerisi değil."
Thom yarı doğrulup fermuarı boğazına kadar çekti, yeniden uzandı.
"Mel, parmaklarını alüminyum tozuna batır, Thom'u oda boyunca çekerek sürükle bakalım."
Ekibin teknik adamı deneyin amacını sorgulayamadan işe koyuldu; parmaklarını koyu gri toza batırıp Thom'un tepesine dikildi.
"Neresinden tutayım?"
"Ben de bunu öğrenmek istiyorum zaten." Rhyme gözlerini kısıp şöyle bir baktı. "En verimli yöntem ne olurdu, dersin?" Cooper'a, Thom'un baş tarafına doğru eğilip adamın kabanının eteğini tutarak, yüzüne doğru sıyırmasını ve öylece sürüklemesini önerdi.
Cooper gözlüklerini çıkardı, kabanın eteğini kavradı, arada Thom'un kulağına eğilip, "Kusura bakma!" diye fısıldadı.
"Biliyorum biliyorum, sen sedece emir kulusun..."
Cooper söyleneni yaptı; nefes nefese kalsa da yardımcı döşemenin üstünde kayıp gitti. Sellitto yöntemden bayağı etkilenmiş, hayran hayran olaya dikmişti gözlerini. Kathryn Dance ise gülmesini zor tutuyor.
"Bu kadar sürükleme yeterli. Şimdi kabanı çıkarıp astarını görebileceğim biçimde açıp yere serin."
Thom doğrulup oturdu, kabanı çıkardı. "Artık yerden kalkabilir miyim, izin var mı?"
"Evet, evet, evet!" Rhyme'in gözü kabanın astarında. Yardımcı doğrulup kalktı, üstünü başını silkelemeye girişti.
Sellitto merak içinde. "Bu deneyin amacı neydi?"
Rhyme sırıttı. "Vay kerata! Kendisi farkında değil ama Çaylak haklı."
"Pulaski mi?"
"Hı-hı. O balık kalıntısının Saatçi'den kaldığını söylemişti. Ben kurbana ait diyordum. Gel şu astara bir bak. Aptallık etmişim... "
Cooper'ın alüminyum tozlu parmaklarının izi kabanın iç tarafında, tam da toprak lekesinin Theodore Adams'ın vücudunda rastlandığı bölgede. Saatçi, kurbanını geçitte sürüklerken bırakmıştı bu izleri.
"Aptallık ettim canım!" Rhyme, dikkatsizce akıl yürütüldü mü, özellikle bunu kendisi yaparsa köpürür. "Şimdi, geldik ikinci adıma. Balık proteini

hakkında ne kadar bilgi varsa hepsini istiyorum."

Cooper'ı yeniden bilgisayarın başına yollayan Rhyme, Kathryn Dance'ın saatine bakmakta olduğunu gözden kaçırmadı.

Sellitto da öyle. Yoldan çevirdiği dedektifin acelesi olduğunu hatırladı. "Uçağı kaçıracaksın, değil mi?"

"Sadece bir saatim kalmış. Yetişmem biraz zor. Noel kalabalığı var, havalimanında güvenlik kontrolü de uzun sürüyor. .."

Mahcup mahcup mırıldandı iriyarı dedektif. "Özür dilerim."

"Yardımcı olabildiysem, uğraştığımıza değdiyse, önemi yok."

Sellitto elini kemerine atıp cep telefonunu çıkardı. "Hemen ekip arabası çağırıyorum. Bir yandan siren, bir yandan ışıldak... Sizi yarım saatte yollarım havalimanına."

"Çok iyi olur. O zaman belki yetişirim."

Rhyme gözlerini kanıt çizelgesinden ayırmadan söze girdi. "Bir teklifim var."

Dance ile birlikte Sellitto aynı anda Rhyme'e baktılar.

Üstat, nihayet gözünü çizelgelerden ayırıp Kaliforniyalı ajana döndü. "Tüm masrafları bizden olmak üzere güzelim Ne w York'ta bir gece geçirmek istemez miydiniz?"

Dance'ın kaşları havada asılı kaldı sanki.

Sellitto da öyle, şaşırdı.

Üstat önerisini sadeleştirdi. "Bir gün daha kalsaydınız, diyecektim."

Sellitto kahkahayı patlattı. "Söylediklerine inanamıyorum, Linç!

Tanıkların işe yaramadığını söyler durursun. Ne o, sözünden dönüyor musun?"

Rhyme suratını astı. "Öyle değil Lon. Benim itirazım yaygın alışkanlığa, tanık konuşturma biçimine... Belli-bir yöntem yerine içgüdüsüne, sezgisine, yok bilmem nesine sığınıp tanık konuşturmaya kalkanlara. Boş iş bunlar. Bak Kathryn'e. O, yinelenen ve gözlenebilen tepkilere dayalı bir yöntem uyguluyor ve sınamaya açık çıkarımlara ulaşıyor. Tabii ki uyuşturucu analizinde A. 10 çözeltisi, sürtünme eşiği gibi laboratuvar verileri kadar kesin olmuyor ama yine de Kathryn... " Burada sözcüğü arıyor, "Yararlı..."

Thom gülmesini tutamıyor. "Yani yapabileceğiniz en iyi kompliman bu, öyle mi? Yararlı!"

"Araya girmene gerek yok Thom." Rhyme genç yardımcının ağzının payını verip Dance'a döndü. "Bu durumda, siz ne diyorsunuz, bakalım?"

Kadın sessiz, gözleri kanıt çizelgelerinde dolaşıyor. Bu bakışların ipucu satırlarından çok fotoğraflar üzerinde yoğunlaştığını hemen fark etti Rhyme. Özellikle Teddy Adams'ın cesedi, onun göğe dikili donmuş bakışları... Dance, "Evet, kalıyorum," dedi.

Vincent, 5. Cadde'de Metropolitan Müzesi merdivenlerini ağır ağır çıkıyor. Yukarıya vardığında nefes nefese. Aslında bacağına, koluna güçlüdür, özellikle bayanlarla kalp kalbe karşı oynarken hiç şikayeti yok ama işte vücut ham, sporda sıfır.

Çiçekçi kızın dükkânından doğruca yemeğe gitti. Vincent'da yemek atlatmak yok, günde üç kez adamakıllı doyuracak karnını. Sonra trene binip kendini buraya attı.

Az daha tecavüz edecekti Joanna'sına, çiçekçi kızına. Son anda yaradılışında gizli öteki kişiliklerden en seyrek ortaya çıkanı, Akıllı Vincent, dizginleri ele aldı. Dostuna ihanet etmek istemedi, günahın dayanılmaz çağrısına direndi. Daha doğrusu, en küçük anlaşmazlığı karşısındakinin "gözünü ustura ile yararak" çözümleyen bir dosta ihaneti göze alamadı.

Bilet alıp müzeye girerken kadının birini kız kardeşine benzetti. Önceki hafta kıza mektup yazıp Noel tatilinde New York'a davet etmiş, henüz cevap alamamıştı. Kardeşini şehirde gezdirmek istiyor canı ama olmaz zaten, Duncan ile çalışıyorlar, başları kalabalık. Yine de yakınlarda çıkıp gelse ne güzel olur. Vincent, kız kardeşiyle daha sık görüşseler, yaşamının değişeceğine inanıyor. Onunla birlikte olursa hayatı daha dengeli olur, açlık krizi biraz zayıflar, diye düşünüyor. Belki o zaman canı kalp kalbe karşı oynamayı bu kadar sık istemez.

İnanın, biraz da olsa kendimi değiştirmek isterdim, Dr. Jenkins.

Düşünceme katılır mısınız?

Kız belki de yılbaşı için gelir. Times meydanına gidip fener alayını seyrederler.

Vincent müze girişinden geçti. Gerald Duncan'ı bulacağı yer belli. Örneğin Nil Hazineleri ya da Britanya İmparatorluğu mücevherleri gibi önemli gezici sergilerin açıldığı salonlarda dolanıyordur. Şu anda birinci katta "Eski Çağlarda Horoloji" başlığı altında antik Yunan'dan kalma el sanatları sergileniyor.

Duncan, horoloji biliminin zaman ve zaman ölçen aletlerle uğraştığını anlatmıştı. Vincent için porno dükkânları ne ise, horoloji de Duncan için o;

onsuz olamıyor. Genelde mesafeli ve soğuk olan adamın yüzü, burada sergilenen ufak tefek nesnelere bakarken ışıyıveriyor. Vincent dostunun hoşlandığını gördükçe mutlu oluyor.

Duncan'ı, tütsü saati denilen pişmiş topraktan yapılma kapların başında buldu, yavaşça yanına sokuldu.

"Neler öğrendin, bakalım?" Duncan soru sorarken başını çevirmedi bile. Önündeki vitrinin camından yansıyan Vincent'ı gözleyebiliyor. Duncan budur işte, her an tetiktedir, görmek istiyorsa hiçbir şeyi kaçırmaz.

"Kız dükkânda tek başınaydı. Ben oradayken başka gelen olmadı. Yarım saat kadar önce Broadway'deki mağazaya geçti, adrese çiçek servisi yapan o herifle buluştu. Birlikte çıktılar. Ben mağazayı arayıp patronu sordum..."

"Nereden?"

"Elbette genel telefondan, inan..."

Titiz mi titiz.

"...Sekreter, kahve içmeye gittiğini söyledi. Bir saate kadar döner, dedi. Artık mağazaya gelmezmiş. Demek ki, bana kalırsa, kahveden sonra atölyeye gidecek."

Duncan, "Güzel," dedi.

"Peki, sen neler keşfettin?"

"Rıhtımı halatla kapamışlar ama nöbetçi yok. Nehirde polis motorları gördüm, demek ceset henüz bulunamadı. Cedar Strect'de olay yerine pek yanaşamadım. Olayı ciddiye alıyorlar. Çok polis var. İki tanesi şef olmalı, biri pek güzel."

"Kadın mı, sahiden mi?" Aç Vincent gizlendiği delikten fırladı. Kadın polisle kalp kalbe karşı yaşamak hiç aklına gelmemişti. Canı çekti, düşüncesini beğendi.

Hem de çok...

"Genç, otuzlu yaşlarında. Kızıl saçlı. Kızıl saçtan hoşlanır mısın?"

O da sorulur mu, Sally Anne'ın kızıl saçlarını nasıl unutur. Kızın tepesinde debelenirken o kızıl saçlar kirli battaniyenin üstüne nasıl dalga dalga yayılıyordu...

Açlık beynine sıçradı. Ağzı gerçekten sulandı. Elini cebine atıp karıştırdı, çikolatasını buldu, aceleyle atıştırdı. Aklı Duncan'ın söylediğinde. Kızıl saçlı polis kadından söz etmekle, ne demek istedi Duncan? Ama adam başka ayrıntı vermeden yan taraftaki vitrine ilerledi, eski sarkaçlı saatleri incelemeye başladı.

"Vincent, zamanı kesin ölçme ihtiyacını ilk neye borçluyuz, biliyor musun?"

Profesör kürsüde; bir çubuk çikolataya Aç Bay V'den Akıllı Bay V.'ye dönüşen öğrencisi ders dinlemeye hazır.

"Hayır."

"Trenlere."

"Demiryolu mu diyorsun?"

"Evet. İnsanın ömrü tek bir kente sığıyorken her yerleşim güne istediği saatte başlayabiliyordu. Londra'da sabahın sekizi iken, Oxford'da hayat sekiz onsekizde başlasa kimin umurunda! Oxford'a gitmek istediğinde, atlıyordun atına, karanlığa kalmadıysan sorun yoktu. Fakat iş demiryoluna gelince, tren istasyondan zamanında kalkmadı mı, arkasından gelen onun üstüne bindiriverir, sonuç pek tatlı olmaz."

"Haklısın."

Duncan sarkaçlı saat vitrinini de bıraktı. Vincent sabırsız, hemen çıkıp Joanne'sına kavuşmak istiyor. Duncan oralı değil, yürüyüp salonun ortasındaki kalın camlı vitrinin başına geçti. Vitrin çepeçevre kadife kılıflı zincirle kuşatılmış, yanıbaşında dev gibi nöbetçi dikiliyor.

Duncan camın ardındaki esere dikti gözlerini. Altın ve gümüş kaplama, aşağı yukarı yirmi beş santim derinliğinde, kırk beşe kırk beş bir kutuya benziyor. Ön yüzünde on iki adet kadran, bunların üstlerinde kalana küreler, yıldızlar, kuyruklu yıldızlar ve astroloji işaretlerini andıran garip harflerle rakamlar var. Kutunun üzeri de oymalı, değerli taşlarla süslenmiş.

"Duncan, bu nedir?"

"Delphi Düzeneği... Yunanistandan gelme. En az bin beş yüz yıllık. Şu sırada sergi sergi gezdirerek dünyayı dolaştırıyorlar."

"Peki, ne işe yarıyor bu?"

"Çok şeye. Oradaki kadranları görüyor musun? Onlar dünya, güneş ve gezegenlerin hareketlerini hesaplamaya yarıyor." Vincent'a şöyle bir baktı. "Aslında dünya ve gezegenlerin güneş çevresinde dönüşlerini gösteriyor. Döneminde devrimdi bu ve tabii kafirlik sayılıyordu. Kopernik'in güneş sistemi modeli, bundan bin yıl önce keşfedilip hesaplanmış; inanılacak gibi değil."

Vincent, lise fen dersinden Kopernik diye bir isim hatırlıyor. Ama bu dersten en fazla aklında kalan Rita Johnson adlı kız. Etli butlu kumral kızı, yazdan kalma ılık bir sonbahar gününde, okul yakınlarında yüzüstü

çimenlere yapışmış, başını hasır çantasının altına gizlemiş ve nazlı bir sesle, "Lütfen hayır, yapma lütfen," diye inlerken hatırlıyor.

Duncan, "Ve şu kadrana bak," diyerek Vincent'i tatlı hayalinden uyandırdı.

"Gümüş olan mı?"

"Hayır, platin o, saf platin."

"Platin altından da değerli, değil mi?"

Duncan soruyu duymazdan geldi. "O kadran *ay* takvimini gösteriyor. Özel bir takvim yani. Bizim şu anda kullandığımız Gregoryen takvimindeysc üç yüz altmış beş gün var, ayların uzunluğu farklı. *Ay* takvimi Gregoryen'den çok daha tutarlıdır, ayların gün sayısı hep aynıdır. Öte yandan aylar güneşin düzenine uymaz. Yani, diyelim Nisan'ın beşinde başlayan ay. ertesi yıl bambaşka bir günde başlayabilir. Bu az önce gördüğün Delphi Düzeneği ise iki modeli birleştirip *ay-güneş* takvimini hesaplamamıza yarıyor. Gregoryenden de, saf ay takviminden de nefret ediyorum." Duncan'ın sesinde tutkunun titreşimleri var. "Her iki takvim de işgüzar, gerçeği idare eder, o kadar!"

Demek bu takvimlerden nefret ediyor...

"Ay-güneş'e gelince... Zariftir, gerçek zamanla uyum içindedir. Mükemmeldir."

Çenesiyle Delphi Düzeneğimi işaret ediyor. "Çoğu kimse düzeneğin orijinal olduğuna inanmıyor; çünkü bilim adamları onunla yapılabilen hesapları bilgisayarsız gerçekleştiremiyor. Birilerinin o kadar yüzyıl önce bu kadar mükemmel bir hesaplama aracı yapabileceğine inanamıyorlar. Ama ben düzeneğin orijinal olduğunu düşünüyorum."

"Çok para eder mi?"

"Değer biçmek olanaksız... Düzenek hakkında düzineyle dedikodu, söylenti var. Yaşamın ve evrenin gizlerini açıklayabildiği söyleniyor."

"Sen buna inanıyor musun?"

Duncan metaldan yansıyan pırıltıları seyrediyor... "Bir bakıma evet. Doğaüstü güçleri var mı dersen, elbette öyle şey yok! Yine de önemli bir marifeti var. Zaman kavramlarımızı birleştirip teke indiriyor. Zamanın sonsuz akışını anlamamıza yardımcı oluyor. Düzenek, ister bir saniye ister bin yıl olsun, zamana farklı davranmıyor. Her nasılsa, bütün bu zaman aralıklarını yüzde yüz kesinlikle ölçebiliyor." Başıyla kutuyu işaret etti. "Eskiler zamanı kendi başına bir güç olarak algılıyordu. Kendine has güçleri olan ayrı bir tanrı gibi. İşte o anlayışın elle tutulur biçimi bu

Düzenek oluyor. Bana göre günümüzde de zamanı böyle kavrasak çok iyi olur. Bugünün tek bir saniyesi, yarının bin yılını nasıl etkiler, bir anlayabilsek... O bir saniyenin geleceği tümüyle değiştirebileceğini görebilsek keşke!"

Evrenin büyük düzeni...

"Harika birşey canım!"

Sözleri hayranlık dolu ama ses tonundan, dostuna katılmadığını ele veriyor, Vincent.

Duncan bu duruma alınmıyor, cep saatine bakıyor. Hatta, yüzü çok seyrek ışıyan katilin dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

"Çılgın fikirlerimle kafanı şişirdim, gevezelik ettiğim yeter. Haydi, gidip çiçekçi kızımızı ziyaret edelim."

Devriye polisi Ron Pulaski'nin dünyası; karısı ve çocukları, annesi ve ikiz kardeşi, Ouecns'de üç yatak odalı müstakil evi bir de yakın arkadaşları ve onların eşleriyle birlikte çoluk çocuk ızgara partileri yapıp yiyip içmekten (ayrıca kendine has kebap sosu bile var, çok beğeniliyor) ibarettir... Düzenli koşar, spor yapar. Harçlıklarından bakıcı parası arttırıp karısıyla sık sık sinemaya kaçarlar. Bir de boş zamanlarında, ikiz kardeşinin avuç içi kadar diyerek alay ettiği daracık arka avlusunda çalışıp uğraşmayı sever.

Sade bir yaşamın insanı. Bu yüzden Benjamin Creeley'in ortağı Jordan Kessler ile konuşmaya giderken iyice rahatsız. Sachs'ın Camaro'sunda attıkları yazı-turada kendisine barmen yerine zengin ortak düşünce Kessler'e telefon etmiş, iş gezisinden döner dönmez buluşmak üzere görüşme ayarlamıştı. Adamın uçağı, uçağı derken gerçekten kendine ait jet uçağı, havalimanına yeni indi; şoförü, patronunu uçak kapısından alıp işyerine getirmekte ve Pulaski onunla buluşmak üzere yolda...

Keşke barmen bana düşseydi, diye hayıflanıyor. Çok zengin insanlarla karşılaşmayı hiç sevmez.

Kessler, havalimanından doğruca aşağı Manhattan'da müşterilerinden birinin ofisine gideceğini, Pulaski'ye randevuyu ertelemek istediğini söyledi. Fakat Çaylak, Sachs, kurbanın ortağıyla mutlaka konuş dediği için vazgeçmedi, sonunda adamı razı etti. Kessler buluşması, beyefendinin gitmesi gereken müşterisinin binasında, giriş katındaki Starbucks kafede gerçekleşecekti.

Çaylak, Penn Energy Transfer Binası'na geldi, lobiye girdi. Çelik ve camdan inşa edilmiş muazzam bir yerdi burası; her yanda mermer

heykeller, duvarlarda şirketin petrol boru hatlarının dev fotoğrafları var. Boruların her biri ayrı renkte boyanmış. Bayağı artistik. Demek artık sanayi tesisleri de süslü oluyor... Pulaski fotoğrafları çok beğendi.

Starbucks'a girer girmez biri el salladı, yanına çağırdı. Pulaski adamın masasındaki fincanı farkedincc kendisine kahve alıp yanına gitti, el sıkıştılar. Kessler, kcrliferli bir bey; seyrek saçları, parlayan çıplak başını örtecek biçimde göze batacak kadar özenle taranmış. Koyu mavi gömleğinin yaka ve manşetleri beyaz, tahta gibi sert duruyorlar. Manşetine düğme yerine som altın zincir takmış.

İlk sözü Kessler alıyor. "Burada buluşmaya razı olmakla iyi ettiniz, teşekkürler. Yönetim katında bir polisle görüştüğümü görse, müşterim kimbilir neler düşünür."

"Ne yapıyorsunuz, bu şirket için?"

"Mali danışmanlık; bizim meslek böyledir işte, oradan oraya koşturup durur insan." Kahvesinden bir yudum alıyor, bacak bacak üstüne atıyor, alçak sesle, "Ben'in ölümü korkunç bir şey. Korkunç üzüldüm. Duyduğumda inanamadım... Eşi, çocuğu bu acıya nasıl dayanacak?" Çok hayıflanıyor, başını iki yana sallıyor, sorusuna kendi karşılık veriyor. "Nasıl dayansınlar, eminim mahvolmuşlardır. Evet... Sizin için yapabileceğim bir şey var mı Memur Bey?"

"Daha önce anlattığım gibi, ölüm olayını incelemeye devam ediyoruz."

"Anlıyorum, elimden gelen her türlü yardımı yapmaya hazırım."

Kessler tedirgin değil. Polisle konuşmaktan rahatsız olmuş hali yok. Pulaski'ye, kendisinden bin kere daha düşük gelirli biri olduğunu hissettirecek biçimde davranmıyor.

"Bay Creeley'in uyuşturucu sorunu varmıydı?"

"Uyuşturucu mu? Ben böyle şeye şahit olmadım. Bir keresinde sırt ağrıları yüzünden epeyce bir süre hap içtiğini biliyorum. Yalnız bu çok eskidendi. Ayrıca kendisini, nasıl desem, öyle dağınık bir halde asla görmüş değilim. Ama şunu söyleyeyim size, biz iş dışında pek görüşmezdik. Kişiliklerimiz biraz farklıdır. İş hayatında birlikteydik tabii, uzun yıllardır ortağız ama özel yaşamlarımızda... Özel yaşamımızı birbirimize pek açmazdık. Hani ayda yılda bir, müşteriyle biraz sosyalleşmek gerektiğinde, birlikte yemeğe çıktığımız olurdu... "

Pulaski, sohbete dökülen görüşmeyi rayına oturtmayı denedi. "Yasadışı uyuşturucuyla bağı olabilir mi, sizce?"

"Ben'in mi? Hayır." Kessler kahkahayı basıyor.

Pulaski kafasındaki soru listesini yeniden toparlamaya çalıştı. Sachs hepsini ezberlemesini istemiş, sık sık önündeki kağıda bakacak olursa, sorgudaki ağırlığını yitireceğini söylemişti.

"Kendisini, size tehlikeli biri gibi görünen bir yabancıyla, ya da suç çevrelerinden olduğunu sezdiğiniz biriyle konuşurken gördüğünüz oldu mu?"

"Asla."

"Dedektif Sachs'a, karamsar bir hali olduğunu söylemişsiniz."

"Doğrudur."

"Bu karamsarlığın nedenini biliyor musunuz?"

"Yooo. Yine belirteyim, biz özel konularımızı paylaşmazdık." Kessler bunları söylerken dirseğiyle masaya yaslanıyor, altın manşet zinciri tok bir sesle masaya değiyor. Zincirin ederi en az Pulaski'nin aylığı kadar olmalı.

Genç polisin aklına birden karısı takılıyor. Kadının, gevşe biraz, dediğini duyar gibi. Sakin ol sevgilim, çok iyi gidiyorsun... İkiz kardeşi aradan sesleniyor: Sıçmışım adamın som altın manşet zincirine, senin aslan gibi tabancan var oğlum, güç sende...

"Bay Kessler, depresyon durumunu saymazsak, son günlerde ortağınızın davranışlarında olağandışı bir şey fark ettiğiniz oldu mu?"

"Doğrusu evet, fark ettim. Her zamankinden fazla içmeye başlamıştı. Kumara takılıyordu. Birkaç kez Las Vegas'a, Atlantic City'ye gittiği oldu. Oysa asla yapmazdı böyle şeyler."

Pulaski bir fotokopi çıkarıp adamın önüne koydu. "Bu size tanıdık geliyor mu?" Amelia Sachs'ın "Westchester'de Creeley'lerin şöminesinde bulduğu çoğu yanık belgenin kurtarılan bölümü. "Bilanço, muhasebe kaydı falan olmalı."

"O kadarını görüyorum." Kessler hafiften terslenmeye başladı. Adam haklı, muhasebeden anlayan asıl o.

"Bay Creeley'in belgeleri. Sizce neyle ilgili olabilirler?"

"Bilemem. Nerede bulundu bunlar? Neden böyle buruşuk halde?"

"Bulduğumuzda böyleydi..."

Sachs, sakın yanık olduklarını söyleme, diye uyarmış; Pulaski de, yani herife nefes payı bırakmadan bel altına mı çalışayım, diye sormuştu. Sonra da kadının önünde böyle sözcükler kullandığına pişman olmuş, kulaklarına kadar kızarmıştı. İkiz kardeşi olsa asla utanmaz. İkisinin her şeyleri aynı ama kendisinde fazladan utangaçlık geni var galiba...

Zihnini toparladı. "... Epeyce yüklü bir parayla ilgili olmalı."

Kessler hesaplara yeniden göz attı. "Yok canım! Bir iki milyon, o kadar."
"Acaba karısı ve oğlu ile ilişkileri iyi miydi?"
"Öyle görünüyordu. Hiçbir şikayeti yoktu."
"Karamsarlık meselesine dönecek olursak, depresyonda olduğunu nereden anladınız? Size bir şey anlatmadığına göre... "
"Sürekli telaşlıydı. Her şeyden tedirgin oluyordu. Kafasını işe veremiyordu. Belliydi, içini kemiren bir şeyler vardı."
"Size, St. James Tavernası'ndan hiç söz etti mi?"
"Nasıl?"
"Manhattan'da bir bar."
"Hayır. Zaman zaman işten erken çıktığını biliyorum. Ahbaplarıyla buluşup içiyordu sanırım. Ama böyle bir yerden bana hiç söz etmedi."
"Hakkında soruşturma açılmış mıydı?"
"Hangi konuda?"
"Yasadışı herhangi bir konuda."
"Hayır. Soruşturma olsa duyardım."
"Bay Creeley'in müşterileriyle takıştığı oldu mu?"
"Hayır. Bütün müşterilerimizle ilişkilerimiz mükemmeldi. Ortalama ciroları S ve P Beş Yüz'e göre üç dört misli büyük. Herkes halinden memnun?"
S ve P... Pulaski sözün burasını anlayamadı, not etti. Arkasına 'herkes halinden memnun' diye ekledi.
"Bana müşteri listenizi gönderebilir misiniz?"
Kessler tereddüt etti. "Doğrusunu söylemek gerekirse, onlarla ilişki kurmasanız çok iyi olur." Başını şöyle bir eğip bakışlarını genç polisin gözlerinin içine dikti.
Pulaski aynı bakışla karşıladı hamleyi. "Neden?"
"Yakışıksız kaçar. Böyle şeyler iş çevrelerinde tatsızlık yaratır. Daha önce söyledim ya..."
"Öyle de efendim, biraz düşünecek olursanız, ortada ölüm olayı varken polisin bir iki sorusundan kimse gocunmaz, değil mi?"
"Haklısınız, ben de sanmam."
"Tüm müşterilerinizin Bay Creeley'in ölümünden haberi oldu mu?"
"Evet."
"İşte biz de olayın arkasını kovalıyoruz... Belki bizi bekliyorlardır bile."
"Bazıları için bu doğru, ama müşterilerimizin bir bölümü için aynı şeyi söyleyemem."

"Bu arada siz de durumu toparlamak için bir şeyler yaptınız, değil mi? Müşteriyi yatıştırmak için belki halkla ilişkiler şirketi tuttunuz, belki hepsi ile kendiniz şahsen görüştünüz?"

Kessler yine kararsız kaldı. Sonunda, "Sizin için bir liste yaptıracağım," dedi.

Evet, dedi Pulaski, kendi kendine. Al sana gol! Sevincini belli etmemek için kendini zor tutuyor.

Amelia Sachs, esas soruyu en sona bırak, diye kulağını bükmüştü, sırası geldi. "Efendim, Creeley'in şirketteki payına ne olacak?"

Soruda hafif bir ima gizli olduğu apaçık. İşin tümüne sahip olmak için ortağının canına kıymış olabilirsin... Kessler oralı değil; ya imayı fark etmedi, ya da atılan taşı ciddiye almıyor. "Onun payını satın alacağım.' Ortaklık anlaşmamızda bu var. Suzanne, ortağımın karısı yani, hisselerin piyasa değerini hakkıyla alır. İki taraf için de iyi olacak."

Pulaski söylenenleri yazdı. Dönüp cam kapıdan görünen lobi duvarlarındaki dev fotoğrafları gösterdi. "Sizin çoğu müşteriniz bunlar gibi büyük şirketler mi oluyor?"

"Biz esas olarak kişilere hizmet veririz; büyük yöneticiler, idare kurulu üyeleri ile çalışırız..." Kahvesine bir şeker daha atıp karıştırdı. "Serbest girişimcilik deneyiminiz oldu mu, bu dünyayı tanır mısımz?"

"Ben mi?" Pulaski sırıtıyor. "Yok. Yani amcalarımdan biri, bir zamanlar denemişti. Ama tepetaklak gitti. Demek istediğim kendisi değil, lokantası... "

"Bir girişim başlatıp gelişmesini, büyüyüp bambaşka boyutları yakalamasını görmek müthiş keyiflidir." Kessler kahvesinden bir yudum aldı, yeniden karıştırdı. Masaya doğru eğildi. "Anlaşılıyor, ortağımın ölümünde intihardan daha farklı bir yön olduğunu düşünüyor, polis."

"Biz sahada ayak basmadık yer bırakmayı sevmeyiz." Pulaski bu söylediğiyle neyi vurgulamak istediğini tam bilemedi. Adamın dolambaçsız saldırısı karşısında aklı karışmış, sözcükler ağzından öylece çıkıvermişti. "Sanırım soracaklarım bu kadardı, efendim. Yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim."

Kessler kahvesini yudumlayıp bitirdi. "Aklıma başka şeyler takılırsa sizi ararım. Kartvizitiniz var mı?"

Pulaski kartını uzatırken işadamı, "Benimle görüşen şu kadın polis; adı neydi onun?" diye sordu.

"Dedektif Sachs."

"Tamam, evet. Eğer size ulaşamazsam onu mu arayayım? Kendisi hâlâ bu araştırmada mı görevli?"

"Evet efendim."

Pulaski söyledi, Kessler kartın arkasına Sachs'ın adını ve cep telefonunu yazdı. Çaylak, Rhyme'in numarasını da verdi.

İşadamı başıyfa üst katları işaret etti. "İşe dönsem iyi olacak."

Pulaski bir kez daha teşekkür etti. Kahvesini bitirip binadan çıkarken petrol boru hattı fotoğraflarına son bir bakış attı. Bunlar müthişti. Küçük boyda bir tanesi olsa, çalışma odasına assa, fena olmaz... Yok canım, Penn Energy'nin hediyelik eşya standı filan yoktur. Burası Disneyland mi?

On İkinci Bölüm

15:53, Salı

Enine boyuna bir hanım küçük kafeden içeri girdi. Üstünde siyah manto var, saçları kısa, kot pantolonlu. Kendisini böyle tanımlamıştı, söylediği kılıkta geliyor. Amelia Sachs dipteki masalardan birinden el salladı.

Gelen kadın Gerte, St. James'de çalışan öteki barmen. İşe giderken uğrayıp Sachs ile görüşmeye razı oldu.

Duvarda sigara içilmez işareti asılı ama kadın oralı değil, kızarık parmakları arasında sigarasını evirip çeviriyor. Garsonların ses çıkardığı yok. Sachs durumu lokanta esnafının meslektaşlar arası konukseverliğine yoruyor.

Kadın, dedektifin kimliğine koyu renk gözlerini kısarak şöyle bir bakıyor, alçak sesle söze giriyor. "Sonja, bazı sorular sormak istediğinizi söyledi. Ama neyle ilgili konuşacağımızdan bahsetmedi."

Demek Sonja her şeyi önceden kadına anlatmış. Sachs hiç renk vermedi. Gerektiği kadarıyla konuyu bir kez daha özetledi ve Ben Creeley'in fotoğrafını çıkarıp gösterdi. "İntihar eden işte bu adam." Gerte hiç şaşırmış görünmüyor. "Biz de onun ölümünü araştırıyoruz."

"O adamı bir iki kez, aslında üç defa gördüm." Dönüp kara tahtada yazılı günün menüsüne göz attı. "St. James'de bedavaya yiyoruz. Ama servise yetişemem şimdi. Öyle ya, seninle konuşmak için buraya uğradım."

"Sana yemek ısmarlayayım, ister misin?"

Gerte hemen elini salladı, garson kadın yanaşınca yemeğini söyledi.

Garson, Sachs'a döndü. "Siz bir şey alır mısınız?"

"Bitki çayınız var mı?"

"Lipton'u bitkiden sayarsak, evet var."

"Bir fincan alayım."

"Yiyecek bir şeyler?"

"Yok hayır, teşekkür ederim."

Gerte karşısındaki ince yapılı kadın polisi sessizce şöyle bir süzdü. Boyunu, kilosunu kestirmiş olmalı. İmalı bakışlarla sırıttı. Uzatmadı, konuya girdi. "Şimdi, şu kendini öldüren adam diyorum, arkada eş, çoluk çocuk bıraktı mı?"

"Evet, ailesi var."

"Kötü olmuş. Adı neydi?"

Lafa böylesi sorularla başlayan Gerte'den pek bilgi çıkmayacağı belli oldu. Sonja'dan fazlasını bilmiyor kadın. Tek hatırladığı, Creeley'in son üç ay içinde, ayda bir kez bara uğradığı... Barın dip tarafında polislerle birlikte oturduğunu sanıyor ama pek emin değil. "Bizim orası bayağı çalışır, anlıyorsun musun?"

Sachs, çalışmadan ne anladığımıza bağlı, diye geçirdi aklından. "Oradaki polis memurları arasında şahsen tanıdıkların var mı?"

"Karakol takımından mı? Elbette, bazılarını tanırım."

İçecekler gelene kadar Gerte birkaç isim verdi, bazı özelliklerini sıraladı ancak hiçbirinin soyadını bilmiyor. "Uğrayanların çoğu iyi çocuktur. Bazılarıysa tam pislik. Ama bütün dünya böyle değil mi? Şuncağızm..." Çenesiyle Creeley'in fotoğrafını işaret ediyor. "Hatırlıyorum da, pek gülmezdi yüzü. Hep sağına soluna bakmır, omzunun üzerinden arkasını kollar, pencereye göz atar. Bir gerginliği vardı sanki." Bunları söylerken kahvesine şeker, süt koyuyor; koymuyor, sanki boca ediyor.

"Sonja'nm anlattığına göre, son gelişinde kavga etmiş. Sen başka tartışmasına şahit oldun mu, Gerte?"

"Yoo."

Faydasız, diye düşündü Sachs. Bu kadından işe yarar bilgi çıkmayacak.

Barmen kadın sigarasından derin nefes çekip, dumanı tavana üflüyor. Kırmızı dudaklarında anlamsız bir gülücük, yan gözle Sachs'ı süzüyor. "Peki, sizler bu adamla neden o kadar ilgileniyorsunuz?"

"Usuldendir, ilgileniriz."

Gerte, bu işlerden anlarmış havasında çevresine bakındı, başını salladı. "St. James'e *iki* kişi uğruyor ve çok geçmeden birbiri ardına ikisi de ölüyor. Ve sen usuldendir, diyorsun, öyle mi?"

"İki mi?"

"Haberin yokmuydu?"

"Hayır."

"Aalamıştım zaten. Bilsen, daha baştan ederdin sözünü."

"Anlatsana."

Gerte susuveriyor, gözü başka yere kayıyor. Sachs kadının ani durgunluğuna şaşıyor ama gereksiz. Çünkü kadın hamburger ile patates kızartmasının geldiğini görmüş, masaya konmasını beklemekte. Garsona yarım ağızla teşekkür ediyor, arada Sachs'a dönüp omuz silkiyor. "Sarkowski. Frank Sarkowski."

"Nasıl oldu?"
"Soygun sırasında öldürüyorlar, öyle duydum."
"Ne zaman?"
"Kasım başlarında. İşte o sıralarda, falan."
"St. James'de kimlerle görüşürdü?"
Yine omuz silkiyor. "Bazı bazı dip tarafa takılırdı, bütün bildiğim bu."
Sachs da çenesiyle Creeley'in fotoğrafını gösteriyor. "Tanışırlar mıydı?"
Kadının gözü hamburgerinde; bilmem demek için ağzını açmak yerine yine omuz silkmekle yetiniyor. Bir yandan hamburgerin üst yarısını açıp mayonez sürüyor, öte yandan tek eliyle ketçapı açmaya uğraşıyor. Sachs uzanıp sorunu çözüyor.
"Nasıl oldu, diye sormuştum."
"Aslını astarını tam bilmiyorum. Soygun filan, herhalde. Vurmuşlar adamı."
"Ne yapardı, bu adam?"
"İşadamı işte. Aracı, iş bitirici bir tipe benziyordu. Duyduğuma göre Manhattan'da oturuyormuş, parası bolmuş. Zaten kotunu bile Gucci'den giyinen biriydi. Kendisiyle hiç sohbetimiz olmadı. Şunu ver, hesabı al, o kadar..."
"Öldürüldüğünden nasıl haberin oldu?"
"Kulağıma çalındı. Kendi aralarında çene çalıyorlardı, duydum."
"118. Bölge'den gelen memurlar mı?"
Kadın başıyla evetledi.
"Duyduğun başka ölüm olayı var mı?"
"Yok."
"Başka suçlar? Haraç, saldırı Olayı, rüşvet?"
Gerte kafasını iki yana salladı. Ketçabı alıp hamburger ekmeğinin üzerine sürdü, patates daldırmak için tabağın kenarına da bol bol akıttı. "Yok, bilemem. Tüm duyduğum, bildiğim bu kadar."
"Teşekkürler." Sachs, hesap için masaya bir onluk bıraktı.
Gerte paraya baktı. "Tatlısı iyidir buranın. Börek de var. Buraya geldin mi, mutlaka böreğinden yiyeceksin."
Sachs, hesaba beş dolar daha bıraktı.
Gerte başını kaldırıp baktı, kurnazca güldü. "Oturup bütün bunları sana neden anlattım? Merak ediyorsun, değil mi?"
Sachs da gülümseyerek karşılık verdi. Evet, merak ediyor.

"Sen anlayamazsın. Dipteki odaya doluşan o herifler, o polisler var ya... Bize, bana ve Sonja'ya bakışları, yüzümüze karşı ettikleri laflar, bu arada unuttukları efendice hitap tarzı, duymadığımızı sanıp arkamızdan söyledikleri... hepsi!" Başını kederle iki yana salladı, kırgın bir sesle devam etti. "Yani ekmeğimi kazanmak için içki dolduruyorum kadehlerine, tamam mı? Benim işim bu. Fakat... Kimsenin benimle dalga geçmesine tahammül etmek zorunda değilim! Herkesin biraz saygıya hakkı var, öyle değil mi?"

Joanne Harper, Vincent'in rüyalarındaki kız, atölyeye henüz dönmüş değil.

East Spring Street'te, ışıkları yanmayan atölyenin karşısına park eden ikili,

Mobil-Yardım adını taktıkları jipte bekliyor. Duncan üçüncü kurbanını öldürecek. Vincent uzun zamandır açlığını çektiği kalp kalbe karşı heyecanını yaşayacak. İkisi de hazır.

Jip öyle ahım şahım bir araba sayılmaz ama güvenli. Saatçi, onu, kaybolduğu uzun süre farkedilmeyecek bir yerlerden çaldığını söyledi. Plakalar da çalıntı, bir başka sütlü kahverengi Explorer'dan alınma. Trafik polisi çevirecek olsa sorun çıkmayacak. Saatçi, genelde sadece plakaya bakıldığını, şasi numarası kontrolü yapılmadığını anlattı.

Vincent'ın aklı önce yattı, sonra takıldı. Ya polisin biri tutup plaka ile şasi numarasını karşılaştıracak olursa ne olacak? İki numara birbirini tutmayınca Explorer'ın çalıntı olduğu hemen ortaya çıkmaz mı?

Duncan'da çare tükenmez. "Ha, o durumda hemen öldürürüm memuru, olur biter."

Biz işimize bakalım...

Duncan cep saatini çıkarıp baktı, sonra geri koyup cebinin fermuarını kapadı. Omuz çantasını açtı. Duvar saati ve meslek aletleri titizlikle sıra sıra dizili. Saati kurdu, zaman ayarı yaptı, çantayı kapadı. Saatin tik-takları naylonun içinden Vincent'ın kulağına kadar geliyor.

Cep telefonlarına kulaklık taktılar, elleri boş kalsın diye. Vincent ara koltuğa polis telsizi dinleme düzenini kurdu. Bu cin fikir Duncan'ın elbette. Düğmeye bastı ve cızırtılı polis yayını başladı. Trafik kazaları, perşembe günü yapılacak törenler için trafiğe kapanacak sokaklar, Broadway'de kalp krizi, kapkaç olayları...

Dev kentin günlük yaşam telaşı...

Duncan üstünü başını yokladı, bütün ceplerinin kapalı olup olmadığını kontrol etti. Üstünde hiçbir iz kalmasın diye tüy alıcı yapışkanlı merdaneyle her tarafını temizledi. İçeri girip Joanne ile kalp kalbe karşı oynamadan önce aynı temizliği yapması için Vincent'ı uyardı.

Titiz adam, ne de olsa...

"Hazır mıyız?"

Vincent başıyla evetledi. Duncan arabadan indi, sağına soluna bakındı, atölyenin servis kapısına gitti. On saniye geçti geçmedi, kilidi açıverdi. İnanılmaz şey. Vincent hayranlıkla gülümsüyor. Ağzına iki çubuk çikolatayı birden attı, azgınca dişledi.

Çok geçmedi, sessize aldığı cep telefonu titredi, açtı. Duncan soruyor. "İçerdeyim, sokakta durum nasıl?"

"Arada bir iki araba geçiyor. Kaldırımlarda kimse yok. Atış serbest."

Kulağına maden madene çarpmış gibi bir iki çınlama geldi. Karşı uçtan Duncan fısıldıyor. "Kızı hazır edince seni ararım."

Çok geçmedi, Vincent'ın gözüne uzakta, kaldırım boyunca dükkâna doğru gelen koyu paltolu biri çarptı. Görünüşünden, gövdenin ahenginden kadın olduğu belli. Yaşasın, çiçekçi kız Joanne geliyor!

Açlıktan yüreği kazınıyor sanki.

Oturduğu yerde büzüldü. Kız onu görmemeli. Telefona davrandı.

Duncan'ın telefonu çıt etti, açıldığı belli oldu, o kadar. Boş konuşmak, 'alo' veya 'buyrun' gibi sözlere yer yok.

Başını hafifçe kaldırıp baktı, kız kapıda. Telefona fısıldadı. "Kız geldi. Yalnız başına. Her an içeri girebilir."

Katil karşılık vermedi, sadece kapanan telefonun çıt sesi duyuldu.

Ah bu çocuk, insanı nasılda kendine bağlıyor.

Joanne Harper ile Kevin, Kosmo's Diner'da oturup üçer kahve içtiler. Burası Soho'da karın doyurulmak için gidilen sıradan mekanlardan biri iken, bundan böyle özel bir yer oldu kız için. Sokaktan, atölyenin arka kapısının açıldığı aralığa saptı. Keşke yarım saat olsun uzayabilseydi sohbet. Kevin de istiyordu; anlatacak o kadar hikâye, şakalaşıp gülecek o kadar şey vardı ki. Diğer yanda da yapılacak işler... Gerçi ertesi akşama yetiştirmesi gerekiyor. Yine de olmaz, bu müşteri önemli, çiçek düzeni mükemmel olmalı. İstemeyerek Kevin'e işe dönmesi gerektiğini söyledi, ayrıldılar.

Dönüp sokağın köşesine baktı. O garip güneş gözlüklü, parkalı adamdan çok ürkmüştü. Görünürde kimse yok. İçeri girip kapıyı sıkıca kapadı, anahtarı iki kez çevirip kilitledi.

Mantosunu çıkarıp astı ve her zamanki gibi önce derin bir nefes aldı, içeriye sinmiş binbir güzel kokuyu içine çekti. Yasemin, gül, leylak, gardenya kokusu, gübreli toprak ve tüften yükselen buğu genzini yaktı. Joanne atölyenin baygın kokusuyla sarhoş olmaya bayılır.

Tezgâhın ışıklarını yaktı. İkinci demetin hazırlığına girişmeli. Önce, güzel bir vazo gerek. Seçmek için cicilerini biriktirdiği arka bölmeye geçmek istiyor ve... Çığlığı basıyor!

Ayağına bir şey değdi ve o şey zıplayıp kaçtı sanki. Korkuyla geriye sıçradı. Sıçan olmalı!

Eğilip baktı, kahkahayı patlattı. Yerde çiçekçi teli makarası duruyor. Bu şeyin ayak altında işi ne? Bunların hepsi yandaki duvarda kancalara asılı değil miydi? Gözlerini kıstı, yarı karanlığa alıştırıp çevreyi inceledi. Demek biri kayıp düşmüş, ayağı çarpınca yerde yuvarlanmış. Garip.

Atölyeyi geçmiş zaman çiçekçilerinin ruhu ziyaret etti herhalde, diye geçirdi aklından. Sonra da alaya aldığına pişman oldu. Zaten ortam alacakaranlıkta iyice ürkütücü. Birden zihninde, gözlüklü şişman acayip adamın görüntüsü belirdi. Kendini daha fazla korkutmanın alemi yok.

Eğilip tel makarasını aldı, yerine asmaya çalışırken durumu kavradı. Duvardaki kanca düşmüş. Hepsi bu canım! Fakat gözüne bir başka gariplik daha çarpıyor. Elindeki makara yeni gelenlerden, ucundan hiç tel kesmedi ki... Demek ki kesmiş, çünkü ucundan tel alındığı belli.

Yine gülümsedi. Aşk dediğin kızların aklını başından alır, ne yaptığını unutuverirsin.

Derken duraladı, kulak kabarttı. Hiç alışık olmadığı bir ses duyuyor gibi.

Nedir acaba?

Çok garip... Musluk su mu damlatıyor?

Hayır, hayır, bu su sesi değil, metalik...

Ürkütücü bir şey. Sanki saat tıkırtısı. Peki, nereden geliyor ses? Atölyenin kocaman duvar saati var ama sessizdir, çünkü elektrikli. Joanne çevreyi araştırdı. Sesin, soğuk hava deposunun arkasındaki penceresiz bölmeden geldiğine karar verdi. Her ne haltsa, birazdan gidip bakmalı.

Aldırma, büyütmenin alemi yok. Eğilip kancayı buldu, yerine takmaya girişti.

On Üçüncü Bölüm

16:36, Salı

Amelia Sachs, ani fren yaparak Ron Pulaski'nin önünde durdu, genç polis arabaya atlar atlamaz ona kuzey yönünde ilerleyen arabayı işaret etti, gaza bastı.

Çaylak, hemen Jordan Kessler ile yaptığı görüşmenin ayrıntılarına girdi. "Yasalara uyan, iyi birine benziyor. Yine de dedim, anlattıklarını Bayan Creeley'e sormalı. Yani, Creeley'in ölümünden Kessler'in çıkarı oluyor mu meselesi. Kadın, Kessler'e güvendiğini, her şeyin giderek düzeleceğini söyledi. Ortak, Creeley'in ölümüyle kazanmıyor. Ama kafam rahat etmedi, Creeley'in avukatını da aradım. Yanlış yapmadım, değil mi?"

"Neden yanlış olsun?"

"Bilmem. Ben yine de size bir sorayım, dedim."

"Bu meslekte daha fazlasını yapmak her zaman iyidir. Sorun gerekeni yeterince yapmayınca çıkar."

Pulaski başını iki yana sallıyor. "Lincoln'ın yanında çalışırken tembellik yapmak mümkün mü!"

Sachs anlamlı bir bakış atıp gülüyor. "Peki, avukat ne dedi?"

"Kessler ile kadının söylediklerini yineledi. Kessler, Creeley'in hisselerini piyasa fiyatından alıyor. Her şey yasaya uygunmuş. Kessler ayrıca ölen ortağının giderek içkiye ve kumara düştüğünü söylemişti ya, kadın ise bunu duyunca çok şaştı. Kocasının Atlantic City'lerde kumara gidecek biri olmadığını söyledi."

Sachs araya girdi. "Kumar deniyor ama belki de oralarda organize suç çevreleriyle ilişkisi vardı. Onlara çalışıyor ya da uyuşturucuya takılıyordu belki. Para aklıyor olabilir. O işlerde kazanmak kadar yitirmek de var, anlıyor musun?"

"Anlaşıldığı kadarıyla büyük para kaybı olmuş. Acaba yitirdiğini kapamak için tefeciye mi borçlandı, diye düşünüyorum. Ama karısı para kaybını sorun etmiyor. Kocamın geliri çok iyiydi, imkanlarımız geniş, birkaç yüz bin dolarla yıkılmazdı, diyor. Yine de, tahmin edeceğiniz gibi durumun pek hoşuna gitmediği belli. Şimdi, Kessler tüm müşterileriyle aralarının iyi olduğunu söyledi. Ben de tam listesini istedim. Müşterilerle yüzyüze konuşsak daha doğru olur, diye düşünüyorum."

"Doğru diyorsun Pulaski. İş giderek çatallaşıyor. Ortada bir ölüm daha var. Soygun sırasında cinayet olabilir." Sachs, Gerte ile görüşmesini, ondan duyduğu Frank Sarkowski'nin ölümünü özetliyor. "Şimdi, sen olayın dosyasını aramaya bak."

"Derhal bulurum."

"Ben... "

Sachs sözünü yarım bıraktı. Dikkatle dikiz aynasını gözetliyor. Midesine sancı gibi saplanıyor gördüğü şey. "...Demek öyle!"

"Ne oldu?"

Sachs karşılık vermedi, sakin bir dönüşle sağa saptı, iki üç blok ötede aniden sola döndü. "Anlaşıldı, takip ediliyoruz. Bir iki dakika önce görmüştüm. Mercedes bizi takip ediyor, aynı dönüşleri yaptı. Sakın belli etme, bakma."

Pencereleri koyu camlı, siyah Mercedes peşlerinde.

Sachs bir kez daha saptı, aniden durdu. Sert frene hazırlıksız yakalandı genç polis, savrulunca emniyet kemeri canını yaktı, "Ah!" dedi.

Mercedes yoluna devam ediyor. Sachs arkadan baktı ama plakayı kaçırdı. Ancak Alman markasının en lüksünden ve pahalı modeli olduğunu farkedebildi.

Hızlı bir U dönüşü ile peşine takılmayı denedi. Tam önlerinde ikinci sıraya servis kamyonu yanaşınca iş uzadı, Mercedes kaybolup gitti.

"Kimdi bunlar?"

Sachs düşünceli. "Belki de rastlantı. Her zaman takip edilmiyor insan. Ve bak, inan bana, kimse yüz elli bin dolarlık arabayla takip yapmaz."

Soğuk vücudunu okşuyorsun, betonun üzerine serilip kalmış çiçekçi kızın. Yüzü, yerlere saçılmış beyaz gül yaprakları gibi bembeyaz.

Soğuk vücut, göklerin ayazında kayıp giden donuk ay gibi... Ama henüz yumuşak, ölümün sertliği ete tam işlememiş.

Kesiyorsun giysinin kumaşını, bluzu açıyorsun, sutyeni de...

Değip okşuyorsun...

Bakıyorsun tadına...

Bu hayaller dolduruyor Vincent Reynolds'ın kafasını. Mobil-Yardım Servisi'nin direksiyonunda oturuyor. Karşı kaldırımdaki dükkânın karanlık vitrinini gözetlemekte. Nefes nefese. Joanne'ya neler yapacağını kuruyor. Açlık canına tak demiş, bekliyor.

Hayallere radyonun cızırtılı sesi saplanıyor. *"Trafik dört iki, acaba olanak var mı, Nassau ile Pine arasındaki bariyerleri çoğaltmak gerekiyor."*

"Elbette, hemen yaparız. Tamam."

Konuşma zararsız. Ne kendisi, ne de Duncan için tehlike yok. Hayallere devam...

Tadına bak, dokun, okşa...

Dostu katil şu anda belki de Joanne'yı yere yatırıyor, bir güzel bağlıyor... Birden Vincent'ın kaşları çatıldı. Ya Duncan kızın oralarını elliyorsa? Memelerini, bacak aralarını filan?

Müthiş kıskandı.

Joanne kendisinin yavrusu, Duncan'ın değil! Hay allanın belası! Canı çok istiyorsa gitsin kendisine başka kız bulsun!

Yok olmadı, biraz sakinleş Vincent. Açlık başına vurdu senin. Öyle, sen çok acıkınca, seyrettiğin filmlerdeki zombiler gibi açlık senin ruhunu esir alıveriyor. Duncan senin dostun. Kızla oynaşmak istiyorsa, bırak yapsın. Paylaşırsınız işte, fena mı...

Vincent sabırsızlıkla saatine baktı. Amma da uzun sürdü bu iş! Duncan, zamanın mutlak olmadığını söylemişti. Bilim adamları bir keresinde deney yapmışlar. Saatin birini kulenin tepesine, ötekini deniz yüzeyi hizasına koymuşlar. Yukarıdaki, aşağıdakine göre daha hızlı çalışıyormuş. Eğer sevdiğin bir şey yapıyorsan zaman hızlı, beklemek zorunda isen yavaş ilerler.

Tam şu andaki gibi. Haydi, haydi acele edelim.

Torpido gözünün üzerinde duran radyo yine cızırdadı.

"Merkezden, aşağı Manhattan 'daki ekiplere. Spring Street 'e yönelin. Broacbvay, doğu kesimi. Çevredeki çiçekçiler taranacak. Durum, Sokak İki İki-Rıhtım ve dün geceki Cedar cinayetileriyle bağlantılı. Tedbir elden bırakılmayacak."

"Amanın, Tanrı aşkına!" Vincent'ın gözü radyoda. Hemen telefonun yeniden arama düğmesine basıyor. Sokağa göz atıyor, henüz polis yok.

Telefon çalıyor; birinci, sonra ikinci zil...

"Aç şu telefonu!"

Çıt sesi. Telefon açılıyor ama planlandığı gibi Duncan ses vermiyor. Vincent emin, Duncan karşısında.

"Hemen çık! Çabuk! Polis geliyor."

Çok hafif bir soluma duyuluyor ve telefon kapanıyor.

"Burası mobil ekip Üç Üç Yedi. Olay yerine üç dakika mesafedeyiz."

"Tamam, devam edin Üç Üç Yedi... Bu ekip dışında... Şimdi raporunu aldık, On Üç Dört de olay yerine yöneliyor... Spring Street, Dört Bir Sekiz'de şu anda cinayet teşebbüsü yaşanıyor. Yakındaki birimler, acil olay yerine."

"Anlaşıldı, tamam."

"Mobil ekip Dört Altı Bir; biz de olay yerine yöneldik. "

Vincent telaşla söyleniyor. "Tanrı aşkına, çık artık, hemen gel..." Heyecan içinde. Aracı vitese geçirirken dükkânın önünde şangırtı koptu. Cam kapıyı eline geçirdiği ilk vazoyla kıran Duncan kendini dışarı attı, buza yayılan cam kırıkları üstünde koşarken ayağı kayıp sendeledi, toparlanıp can havliyle araca ulaştı. Vincent gazı kökledi.

"Yavaş sür." Vincent, katilin emrine uydu. "İlk sokağa sap."

İyi ki yavaşlamış. Tam o sırada buzda savrularak önlerindeki köşeden polis arabası fırladı.

İki ekip otosu daha yanaştı, polisler atlayıp dükkâna doğru koşturdu.

Duncan çok sakin. "İşıkta dur bakalım. Panik yapma, oldu mu..."

Vincent tepeden tırnağa titriyor. Gaza basmak, ne olursa olsun kaçıp kurtulmak istiyor. Duncan durumu sezdi. "Yok, hayır. Herkes gibi davran, yeter. Sen de ne olmuş diye merak ediyorsun. Polis arabalarına bak. Bunda yanlış bir şey yok."

Vincent çevreye bakmıyor.

Yeşil yandı. Arabayı yavaşça kaldırıp yola koyuldu.

Çağrıya uyan başka arabalar lastik gıcırdatarak hızla geçip gidiyor, olay yerine doğru.

Radyoda sürekli yeni ekiplerin raporu duyuluyor. Merkezden, saldırganın kimliği hakkında bilgi olmadığı haberi geliyor. Mobil-Yardım'dan söz eden yok, bu iyi. Vincent'ın elleri ter içinde ama arabayı kuralına uygun, şeridin tam ortasından, sağa sola kaçırmadan sürüyor. Sonunda, çiçekçiden epeyce uzaklaşınca Duncan'a dönüp fısıldadı. "Bizim olduğumuzu anladılar."

Duncan önce kavramıyor. "Kim kimi anlamış?"

"Polisler bizi, diyorum. Radyodan, ekip otolarını bu çevredeki çiçekçilere gönderdiler. Dün geceki cinayetle bağlantılı filan deniyordu."

Gerald Duncan sakin, durumu değerlendiriyor. Öyle korkmuş, öfkelenmiş hali yok. Sadece kaşlarını çatıyor. "Demek bizim orada olacağımızı biliyorlardı. İlginç. Nasıl anlamış olabilirler?"

"Bilmem. Ben şimdi arabayı ne yana süreyim?"

Dostu karşılık vermiyor. Gözünü yoldan ayırmıyor, susuyor. Derken çok sakin bir sesle, "Şimdilik sen devam et, biraz kafa yormam gerek," diyor.

"Demek kaçırdınız!" Telefonda Rhyme'in öfkeli sesi patlıyor. "Nasıl oldu bu iş?"

Olay yerine yetişen Sachs çiçekçinin önünde. Soruyu yanıbaşımda dikilen Lon Sellitto karşılıyor. "Zamanlama hatası de. Şans ondan yana de. Ne bileyim ben, içine tükürdüğümün!. ."

"Demek şans işi?" Rhyme'in tersliği üzerinde. Sanki şans, anlamadığı dilden bir sözcük. Telefonda bir an sessizlik. Derken, "Bekle bir dakika..." duyuluyor. "Kullandığınız frekans şifreli değil mi?"

Karşılık Sellitto'dan geliyor. "Biz şifrelideyiz ama Dokuz Bir Bir çağrılarında Merkez şifresiz... Hassittir! Demek ilk çağrıları duydu.

Anlaşıldı, bundan böyle Saatçi olayında iletişim şifreli."

Bu kez soru doğrudan Sachs'a. "Olay yeri sana ne diyor Sachs, anlat."

"Daha şimdi geldim."

"Oyle ise durma, araştır."

Çıt...

Telefon pat diye yüzüne kapanıyor.

Ah be huysuz adam... Sellitto ile bakışıyorlar. Pulaski'yi, Spring Street çağrısını duyar duymaz Sarkowski cinayet dosyasını bulsun diye yol üstünde bırakıp olay yerine gazlamıştı.

Aynı anda iki araştırmanın da üstesinden gelirim...

Öyle olmasını dileyelim Sachs...

El çantasını Camaro'nun arka koltuğuna fırlatıp attı. Arabayı kilitleyip olay yerine dönerken, Saatçi'nin üçüncü kurbanı olmaktan kıl payı kurtulan Joanne Harper ile satış mağazasında yaptığı görüşmeden dönen Kathryn Dance'a rastladı.

Derken dükkânın önüne farları sönük sivil bir araba yanaştı. Dennis Baker dışarı fırlayıp telaşla Sachs'a koştu.

"O muymuş?"

"Öyle..." Karşılık Sellitto'dan geliyor. "İlk varan ekip içerde yine saat buldu. Aynı tipten."

Sachs endişeli. Üçü gitti, kaldı yedi adet, diye geçiriyor aklından.

"Yanında aşk mektubu filan bulamadınız mı?"

"Bu kez yok. Ama kıl payı kaçırdık, ondandır. Yazacak zamanı olmamıştır."

"Çağrıyı ben de duydum. Peki, nasıl haberiniz oldu saldırıdan?"

"Şansımız varmış. Çevre Koruma, bir iki cadde ötede bir zehirli atık arıtma deposuna baskın yapıyor, büyük miktarda yasa dışı talyum sülfat yani' fare zehiri yakalıyor. Öte yandan Lincoln, Adams cinayetinde bulgulanan balık proteininin orkide gübresi olarak kullanıldığını keşfetti. Bunun üzerine Sellitto akıl etti, baskın yeri çevresindeki tüm çiçekçi ve çevre düzeni yapan işyerlerinin araştırılmasını istedi."

"Fare zehiri ha!" Baker kahkahayı patlatıyor. "Şu Rhyme yok mu... Her şeyi düşünür, değil mi?"

Sellitto onayladı. "Hem de nasıl."

Dance aralarına katıldı. Görüşmede yakaladığı noktalan aktarmaya başladı. "Joanne Harper kahve içmeye çıkıp dükkâna döndüğünde, çelenk telini farklı yerde buluyor. Kadın bu işe şaşıyor ama aldırmıyor. O arada tiktaklar kulağına çalınınca huylanıyor. Derken arka bölmelerde ayak sesi duyar gibi olunca hemen 911 'i arıyor."

Sözün arkasını Sellitto getirdi. "Bu arada biz de ekip arabalarını zaten çevreye yönlendirmiş olduğumuz için, kadının canına kıymaya vakit bırakmadan yetişmiş olduk."

Dance, çiçekçi kızın kendisine neden saldırıldığını bilemediğini söyledi. Uzun zaman önce boşanmış, ama eski kocasını yıllardır görmüyormuş. Bildiği kadarıyla herhangi bir düşmanı da yokmuş. Joanna, ayrıca o gün erken saatlerde iri yan, beyzbol kepi giymiş, krem rengi parkalı birinin pencereden içeriyi gözlediğini fark etmiş. Pencere kirli olduğu için daha fazlasını görememiş. Güneş gözlüğü yüzünden adamın suratını tarif edemiyor...

Dance, olayın ilk kurban Teddy Adams ile bağlantısı olup olmadığını yoklamak için soruyor; kız böyle birini hiç tanımadığını söylüyor.

"Kızın durumu nasıl, Dance?"

"Sarsılmış durumda, ama işinin başına döndü. Tabii şu anda burada, atölyede değil; çok ürktü, Broadway'deki mağazaya gitti.

Sellitto tedbiri elden bırakmıyor. "Biz bu'herifı enseleyene kadar kızın işyerinin önüne ekip otosu bağlamak şart." Anında telsizine davranıp planı organize etti.

Nancy Simpson ile Frank Rettig, Sachs'a yanaştılar. Aralarında, başında arkadan sarkan uzun kukuletası, üzerine bol gelen ceketiyle soğuktan titreyen, bir deri bir kemik bir delikanlı var. Simpson çocuğu öne sürüyor.

"Beyefendi yardımcı olmak istediğini söylüyor. Devriye arabasına kendi gelip başvurdu."

Dance, önce bakışıp Sachs'ın sessiz onayını aldı, sonra delikanlıya dönüp neler gördüğünü sordu. Aslında kinestetik uzmanına gerek olmadığı belli; çocuk sorumluluk sahibi yurttaş olmanın hevesiyle anlatıyor. Sokakta yürürken birden gürültüyle çiçekçinin camından birinin fırladığını görüyor. Orta yaşlı biri olmalı. Koyu renk giyimli. Delikanlıya, Sellitto ile Dance'ın saatçi dükkanındaki adamın tarifi üzerine hazırladıkları robot resim gösteriliyor. "Tamam, bu herif olabilir."

Adamın sarımsı kahverengi cipe koşup atladığını söylüyor çocuk. Direksiyondaki herif beyaz, yuvarlak yüzlü, güneş gözlüğü var, ama hepsi o kadar; şoför hakkında daha fazla bir şey söyleyemiyor.

Baker hayıflanıyor. "Bunlar iki kişi miymiş? Demek ortağı da var."

İkinci adam, büyük olasılıkla Joanne'ın daha önce atölye penceresinde fark ettiği adam olmalı.

"Araba Explorer'mıydı?"

"Valla ben cip markalarını pek tanımam... Explorer mı bilemem. Cip işte."

Sellitto plakayı merak ediyor. Şahitin plakadan haberi yok.

"Hiç olmazsa arabanın rengini öğrendik," diyor Sellitto, telsize davranıp acil taşıt izleme emri çıkarıyor. Bölgedeki tüm telsizli devriye arabaları, trafik polisleri, diğer görevli devriyeler, hepsi, bej rengi ve içinde iki kişi olan Explorer peşine düşüyor.

Sellitto'nun acelesi var, araştırmayı canlandırmak için sesleniyor, "Hadi bakalım, iş başına!"

Simpson ile Rettig atılıp olay yeri inceleme ekipmanlarını kurmaya giriştiler. Olay yeri parçalı; dükkân içi ve saldırganın fırlayıp kaçtığı vitrin ve kaldırım, arkadaki geçit, karşı kaldırımın orada Explorer'ın park ettiği yer...

Kathryn Dance ve Sellitto toparlanıp Rhyme'e döndüler. Baker, elinde robot resimle Spring Street boyunca rastladığı herkesi çevirip soruyor; iş yerlerine dalıp çıkıyor, depolara girip çalışanların bilgisine başvuruyor...

Sachs olay yerinden bulabildiği her kanıtı topladı. İlk bulunan saatte patlayıcı olmadığına göre bomba imha ekibini aramaya gerek görmedi. Saat ile birlikte eldeki kanıtları paketledi, üstünden Tyvek tulumunu sıyırıp deri ceketini giydi, aceleyle Camaro'suna koşturup kontağı çevirdi, kaloriferi sonuna kadar açtı.

Elleri üşüdü, arka koltuğa uzanıp deri çantasından eldivenlerini çıkarmaya davrandı ve... Çantanın içindekiler koltuğa döküldü.

Kaşları çatıldı Sachs'ın. Çantasının çıtçıtı kapalı olmalıydı, açık unutmaz, bu konuda çok titiz. Çünkü içinde her daim iki yedek Glock şarjörü, göz yaşartıcı gaz tüpü bulundurur. Gelip park ettiğinde çantayı kapattığını iyi hatırlıyor.

Yan pencereye baktı, eldiven izleri var. Camın contaları yerinden oynamış. Biri çelik lama ile kilidi kurcalayıp arabaya girmiş.

Sen polis ol, olay yeri incelerken araban soyulsun! İlk kez geliyor başına.

Çantanın içindekileri tek tek kontrol etti, kaybolan bir şey yok. Para ve kredi kartları yerinde duruyor. Yine de bankayı aramalı, hırsız kart numaralarını yazıp almış olabilir. Şarjörler tamam, gaz tüpü de. Sachs, eli Glock'da, etrafa göz attı. Araştırma yapan polislerin orada küçük bir meraklı kalabalığı gördü. Arabadan inip kalabalığa sokuldu, hırsızlığı farkeden var mı diye sordu, gören olmamış.

Arabaya dönüp çevresindeki ayak izlerini kontrol etti, bagajı açıp pratik olay yeri araştırma ekipmanını çıkardı, Camaro'nun içini dışını tarayıp parmak izi aradı. Bir şey bulamadı. Takımları toplayıp bagaja yerleştirdi, yeniden şoför mahalline girip koltuğa çöktü.

Tam o sırada yarım blok kadar gerideki bina aralığından kocaman siyah bir arabanın yavaşça yola çıkmakta olduğunu fark etti. Pulaski'yi yoldan aldığı zaman gördüğü Mercedes geldi aklına ama emin olamadı. Şimdi fark ettiği arabanın markasını iyi seçememişti çünkü. U dönüşü yapıp peşine takılsam mı, derken araba çoktan trafikte kayboldu.

Rastlantı mı, değil mi?

İçerisi ısınmaya başladı. Emniyet kemerini bağlayıp birinci vitese taktı, yavaşça kaldırdı arabayı. Her ne halse, diye geçirdi aklından, çalınan bir şey yok ya...

İki üç bina ya geçti ya geçmedi, üçüncü vitese davranırken soru kafasına dank etti: Hırsızın Camaro'da aradığı neydi? Madem parası, banka kartları yerinde, o halde neyin peşindeydi?

Amelia Sachs meslek deneyimiyle iyi biliyor. Suçlunun davranış nedenini çözemiyorsan çekineceksin; çünkü türünün en tehlikelisi onlar...

On Dördüncü Bölüm

17:34, Salı

Topladığı kanıtları, Rhyme'erde Mel Cooper'a teslim eden Sachs, lateks eldivenleri eline geçirip iş başı yapmadan önce doğruca köpek maması kutusunu buldu, birkaç bisküvi çıkarıp götürdü, Jackson'a uzattı, hayvan hepsini anında yalayıp yuttu.

"Rhyme, yardımcı köpek almayı düşünür muydun?"

"İşte şuradaki var ya!"

Sachs dudak büktü. "Jackson mu? Yok canım..."

"Elbette! Çok yardımcı oluyor kendisi. Gelip gideni meşgul ediyor, benim konuk ağırlamama gerek kalmıyor!"

Sachs gülüyor. "Ben sahiden sana yardımcı olacak bir köpek demek istedim."

Rhyme'e, terapistlerinden biri gerçekten yanına yardımcı köpek almasını önermişti. Çoğu inmeli insan, ister koluna, ister dört uzvuna birden inme inmiş olsun, çokluk yardımcı köpek edinir. Başına gelen kazadan sağ kurtulduktan sonra görüşmeye başladığı terapist konuyu açınca Rhyme inatla ayak diremişti. Nedenini tam olarak bilemiyor ama bir başkasına, bir desteğe muhtaç kalma düşüncesine tahammül etmek ona güç geliyordu. Şu andaysa, böyle bir çözüm hiç de fena olmaz, diye geçiyor aklından...

Hemen çatıldı kaşları. "Bunlara viski servisi yapmayı öğretmek mümkün olur mu acaba?" Birden gözlerini köpekten kaldırıp Sachs'a dikti. "Ha bak, telefondan seni aradılar. Jordan Kessler diye biri."

"Kimmiş o?"

"Kim olduğumu bilir, dedi."

"Ha, bir dakika... Tabii canım, Creeley'in ortağı olmalı."

"Seninle görüşmek istedi. Burada olmadığını söyleyince sana haber bıraktı. Firma çalışanlarıyla konuşmuş, hepsi Creeley'in son günlerde sıkkın ve dalgın olduğunu söylüyormuş. Bu arada müşteri listesiyle ilgileniyormuş; ancak hazırlaması bir iki gün alır, dedi."

"Birkaç gün alır, demek..."

"Öyle söyledi."

Ryhme'in gözleri, Cooper'ın yanıbaşındaki masada, Sachs'ın düzenlediği kanıtlardaydı. Gittikçe 'Diğer Olay' olarak nitelediği St. James işinden

koparak, 'Benim Olayım' diye sahiplendiği Saatçi soruşturmasına kayıp gitmişti dikkati: "Hadi şu kanıtlara bakalım"

Sachs lastik eldivenlerin parmak aralarını düzelterek kutuları açmaya, torbaları boşaltmaya girişti.

Saat, önceki iki olayda olduğu gibi çalışıyor ve saniyesi saniyesine doğru. Tek fark, alttaki ay düzeneği dolunaydan hilale doğru biraz ilerlemiş.

Cooper ile birlikte saati açıp içini gözden geçirdiler; işe yarar ipucu bulamadılar.

Olay yerinde hiç ayak izi yok; katil üstünü başını sağa sola sürtüp iz bırakmamış; silah da bulunamadı. Rhyme'in aklına takıldı. Acaba katil, çiçekçi telini kesmek için özel bir alet mi kullanmıştı? Ya da önceki veya şu anki mesleğiyle, bu her ne ise artık, ilgili özel bir teknik uygulamış olabilir mi? Fakat hayır, Joanne'nın kendi çiçekçi makasını kullanmış. Öte yandan, ambalaj bantları gibi telleri de aynı uzunlukta kesmiş.

Yüz doksan iki santimlik teller! Bunlarla çiçekçi Joanne kızımızı mı bağlayacaktı, yoksa onun canına kıymak için cinayet aleti olarak mı hazırlamıştı... Rhyme anlam veremiyor.

Joanne Harper, birlikte kahve içmek üzere arkadaşıyla buluşmak için atölyesinden çıkarken kapıyı kilitlemişti. Kanıtlardan saldırganın kilidi açarak içeri girdiği anlaşılıyor. Bunda şaşılacak yan yok; saatler konusunda bu kadar usta birinin kilidi kolayca açacak kadar çilingirlikten anlaması doğal...

Bilgisayardan trafik ruhsata girilince, kent merkezinde tam 423 adet bej Explorer sahibinin kayıtlı olduğunu gördüler. Aralarında ceza kaydı olan iki kişi var. Altmışını geçkin olanı düzinelerle yanlış park cezası ödemiş. Gençten biri ise kokain satıcısı. Rhyme, bu gencin Saatçi'ye asistanlık eden kişi olup olmadığını araştırmalarını istedi. Ama hayır; adam şu anda hapiste. Saatçi, listenin kalanındaki isimlerden biri olabilir belki ama hepsiyle tek tek görüşmek ne mümkün! Yine de Sellitto, olay yeri yakınında; Aşağı Manhattan'da kayıtlı bulunanları taramaya niyetlendi. O arada acil taşıt izlemeden haber geldi; aranan renkte birkaç Explorer durdurulmuş ama Saatçi ve asistanının tanımına uyan kişilere rastlanmamış.

Sachs, saldırganın muhtemel izleri dışında atölyenin kendi malzemesinden de örnekler getirmişti. Ve evet! Kafayı taktıkları toprak ve balık proteini, kimyasal gübre olarak çiçekçide aynen bulunmaktaydı, demek ki adam önceki olay yerine Joanne'ın oradan geldi, bu kesin.

Örnekler binanın içinden ve arkadaki geçide yığılmış boş gübre torbalarından alınan örneklerle de uyuşuyor.

Rhyme başını sallayıp duruyor.

Sellitto meraklandı. "Kafana takılan ne?"

"Sorun proteinde değil. Mesele bu malzemenin *ikinci* kurban Adams'ın neden üstüne başına bulaşmış olduğunda..."

"Peki, neden?"

"Şundan: Suçlu, daha önceden, cinayetten önce yani çiçekçiye girmiş. Belki kurbanın durumunu, mekândaki alarm düzeneğini veya varsa kameraların yerini filan araştırmıştır. Yani katilimiz, suç mekanlarını olaydan önce adamakıllı kolaçan ediyor. Demek oluyor ki bu kurbanları özel bir nedenle seçiyor. Tamam da, bu canına yandığımın 'özel neden'i ne ola ki?"

Çıkmaz geçit ağzında boğazı ezilerek öldürülen adamın suçla herhangi bir alışverişi, bilinen düşmanı yok. Aynısı Joanne Harper için de geçerli. Öte yandan kız, Adams'ın adını bile duymamış; aralarında bağ yok, yani. Buna karşılık ikisi de Saatçi denen katilin boy hedefi. Nasıl oluyor bu? Neden bu insanları seçiyor? Rhyme bu soruya takılıp kaldı...

Rıhtımda adı sanı bilinmeyen bir kurban, ardından işinde gücünde bir genç adam, üstüne bu çiçekçi kız... Saatçi, hangi özellikleri yüzünden bu insanların tepelerine biniyor? Bağlantı ne?

"Başka neler buldunuz, bakalım?"

Cooper, elindeki plastik zarfı gösterip doğruluyor. "Kara tanecikler." Zarfın içinde mürekkep lekesi gibi siyah benekler var.

Sachs araya giriyor. "Onlar Saatçi'nin çelenk teli topunu aldığı, büyük olasılıkla kızı beklerken gizlendiği noktadan toplandı. Aynı beneklerden kapının önünde, Explorer'a yetişmek için camı kırıp çıktığı kaldırımda da buldum."

"Pekâlâ, koyun bakalım spektrometreye, görelim."

Cooper, taneciklerden birkaç örnek seçti, gazlı kromotograf/kütlesel spektrometre aygıtına yerleştirip bunsen lambasını ateşledi. İki dakika geçmeden ekranda sonuçlar belirmeye başladı.

"Söyle bakalım Mel, bulgularımız ne?"

Teknik adam iki parmağıyla gözlüklerini burun-kaş çukuruna iyice yerleştirerek ekrana yapıştı. "Bir kez organik malzeme bunlar... Şöyle böyle yüzde yetmiş üç azot alkalinler... Sonracığıma kalanı çok çemberli aromatik hidrokarbonlar ve de kompleks... "

"A-ha! Çatıda kullanılan zift."

Kathryn Dance şaşkınlık içinde kahkahayı patlattı, "Onu da mı bildiniz?"

"Öyledir," dedi Sellitto, "Lincoln zamanında tüm kenti dolaşıp bulduğu her türlü malzemenin kimyasını kanıt dosyasına işlerdi... Seninle yemeğe çıkmak amma da keyifli olmalı Linç; sofrada analiz için yanında tüpler, torbalar da götürürmüydün, ha!"

"O durumları en iyi eski eşim bilir. Sen ona sormalıydın." Rhyme'in yüzünde hınzır bir gülümseme, akhysa zift lekelerinde. "İddiaya girerim, katilimiz o arada başka bir kurbanını gözlemek için çatısı yeni yapılmış veya onarılmış bir yapının tepesinde dolaştı!"

Cooper atıldı, "Belki de yaşadığı yer söylediğin gibidir."

"Olmaz," dedi Rhyme, "Bu havada elinde kadeh *kendi* çatısına çıkıp gün batımına karşı içkisini yudumladığını sanmam. Gelin, manzarayı başkasının çatısından dikizlediğinde karar kılalım. Şu anda olaylar üçgeninde kaç çatının yapıldığını veya tamirde olduğunu bulun bana."

"Yüzlerce, belki de binlerce olabilir."

"Hayır, Sellitto, bu havada o kadar çok olmaz."

Havası bozulan dedektif huysuzlandı. "İyi, hoş da, sözünü ettiğin çatıyı nereden bulalım biz?"

"A.S.T.E.R.!"

"O da nedir?" Ekibin yabancısı Dance iyice şaşırıyor.

Rhyme, aklı başka yerde, yarım ağızla kurumun adını açıyor: "İlerletilmiş Uzay Isıl Emilim ve Yansıtma Radyometrisi. Bu bir aygıt ve onun kullandığı yazılımının adı oluyor. Terra Uydusuna monte edilmiş durumda. Uydu NASA ile Japon hükümetinin ortak marifeti. Uzaydan yeryüzünün ısıl resimlerini çekiyor. Dünya çevresini her... Kaçtı, ne kadardı Mel?"

"Yaklaşık doksan sekiz dakikada bir turluyor. Tabii tüm dünya yüzeyini bütünüyle taraması on altı gün sürüyor."

"Araştır bakalım, New York üzerinden en son ne zaman geçmiş? Benden selam söyler, kentin ısıl görüntülerine ihtiyacı varmış, dersin. Bir zahmet uyar onları, 90 santigrat civarındaki alanları belirleyiversinler. Sanırım zift ısısı uygulama sırasında 90-100 aralığında. Böylece katilimizin sürttüğü alanı biraz daha daraltmış oluruz."

Cooper talepte netlik arıyor. "Tüm kenti mi istiyorsunuz?"

"Saatçi, Manhattan'a yoğunlaşmışa benziyor. Önce buradan başlayalım."

Cooper telefona sarıldı, konuştu ve sonucu rapor etti. "işe giriştiler. Ellerinden geleni yapacaklarmış."

Thom, o sırada Dennis Baker'ı içeriye aldı. Teğmen paltosunu çıkarıp büyük bir zerafetle ikram edilen kahveyi alırken söze girdi. "Çiçekçinin çevresinde başka tanık bulamadık. Bir saat araştırdık. Ya gerçekten birşey gören olmadı ya da gördüklerini polise anlatmaya cesaret edemiyorlar. Bu herif herkesi adamakıllı korkuttu anlaşılan."

"Bize daha fazlası gerek." Rhyme'in pes etmeye niyeti yok; gözünü Sachs'ın çizdiği olay yeri şemasından ayırmıyor. "Şu cip neredeydi, bakalım... "

"Atölyenin karşında, kaldırıma yanaşıp beklemiş." Üstadın cümlesi aslında soru değil; aracın nerede olduğunun farkında; ancak kadının kendini tutamayıp cevap vereceğini biliyor. "Peki, önünde arkasında park etmiş başka araç var mı?"

"Hayır."

"Anlaşıldı, arabaya atıyor kendini, en yakın sapağa kadar sürüyor ve trafik kalabalığında izini kaybettirmek için bir tarafa sapıyor. Trafik kuralı çiğneyip dikkat çekmek istemeyeceği için aracı dikkatle sürüyor, keskin ama temiz biçimde alıyor virajı..." Hız yapıp ani fren yapınca olduğu gibi, keskin virajı yavaş alınca da mükemmel izler kalır. "Sokak hâlâ trafiğe kapalı tutuluyorsa, olay yeri ekibinin gidip ilk sapağı sağlı sollu baştan aşağı taramasını istiyorum. Biraz uzak olasılık ama değer." Baker'a döndü, "Siz olay yerinden yeni döndünüz, değil mi? On, on beş dakika olmuş mudur?"

"Aşağı yukarı," diye karşılık veren Baker yorgunluktan perişan koltuğa serilmiş, kahvesini yudumlamakta.

"Siz oradan ayrılırken sokak hâlâ trafiğe kapalı mıydı?"

"Pek dikkat etmedim ama galiba öyleydi."

Rhyme sadık adamına döndü, "Öğren bakalım Sellitto," dedi. "Eğer öyleyse hemen gönder ekibini."

Dedektif telefon etti; ne yazık ki sokak tekrar trafiğe açılmış. Katili taşıyan Explorer'ın bıraktığı izler, aynı dönüşü yapan ilk ya da ikinci oto tarafından çoktan bozulmuş olmalı.

"Çattık belaya!" Rhyme dişlerinin arasından homurdanıyor, bir yandan da gözleri yeniden kanıt çizelgesinde dolaşıyor. Uzun zamandır böylesine belalı ve çetin bir olaya çatmadığını düşünüyor.

Thom kapı pervazını tıklatıp içeriye yeni birini aldı; gelen pahalı, siyah manto giymiş orta yaşlı bir bayan. Kadın Rhyme'e tanıdık geldi ama kim olduğunu önce çıkaramadı.

"Selam, Lincoln."

Kadını o an tanıdı. "Müfettiş, siz misiniz..."

Marilyn Flaherty, Rhyme'den yaşlıdır ancak ikisi de aynı dönemde yüzbaşılığa yükseldi ve birkaç özel görevde birlikte çalışmışlıkları var. Zeki ve kariyere düşkün biri olarak hatırlıyor kadını... Tabii içinde bulunduğu yarışma koşulları gereği erkek iş arkadaşlarına göre biraz fazla atak ve girişken... Birkaç dakika eski, yeni ortak tanıdık ve meslektaşlarından söz ettiler. Kadın müfettiş sözü Saatçi olayına getirdi, ondan da konuşuldu.

Müfettiş bir ara Sachs'ı kenara çekti, soruşturmanın nasıl gittiğini sordu. Tabii kastettiği 'Diğer Soruşturma'. Rhyme istemeden de olsa kulak misafiri olmuştu; Sachs'ın işe yarar ipucu yakalayamadığını itiraf ettiğini duydu. 118. Bölge kanıt odasından göze batan uyuşturucu hırsızlığı yoktu ortada. Creeley'in ortağı ve firma çalışanları işadamının son günlerde sıkıntılı ve dalgın olduğunu teyit etmiş, kendini içkiye verdiğini söylemişlerdi. Ayrıca son günlerinde Las Vegas ve/veya Atlantic City'ye takıldığı ortaya çıkmıştı.

Flaherty noktayı koydu, "Organize suç bağlantısından söz etmek mümkün."

"Ben de öyle düşünüyorum, efendim." Sachs, ayrıca iş çevresinde Creeley'e diş bileyen, kuyruk acısı olan birine rastlayamadığını, bu arada araştırmayı derinleştirmek için gelecek kesin müşteri listesini beklediğini anlattı.

Öte yandan Suzanne Creeley, eşinin uyuşturucuyla, suç örgütleriyle hiçbir bağlantısı olmadığını söylüyor ve intihar ettiğine inanmıyor...

"Ve efendim, bu arada elimizde bir başka ölüm olayı var."

"Bir cinayet daha mı?"

"Evet; St. James'e birkaç kez uğramış olan bir şahıs. Creeley'in buluştuğu aynı çevreyle ilişki kurmuş olabilir diyorum."

Rhyme'i bir düşüncedir aldı. Demek ortada bir ölü daha var. Kabul etmek zorunda; şu 'Diğer Soruşturma' giderek yepyeni boyutlar kazanmaya başladı.

Flaherty konunun peşini bırakmıyor. "Peki, ölen şahsın kimliği?"

"Bir başka işadamı. Frank Sarkowski. Manhattan'dan."

Flaherty gözleriyle laboratuvarı, kanıt çizelgelerini, araç gereci tarıyor. "Katilin kim olduğuna dair herhangi bir ipucun var mı?"

"Bana kalırsa cinayet bir soygun sırasında gerçekleştiriliyor. Yine de dosyayı incelemeden bir şey söyleyemem."

Müfettişin hayal kırıklığı yüzünden okunuyor.

Sachs ise adamakıllı gergin.

Rhyme havayı geren nedeni iyi biliyor. Ah be Sachs, duygularını gizlemeyi hiç öğrenemeyeceksin.

Uzayan suskunluğu Flaherty bozuyor. "Şimdilik İçişleri'ni işe karıştırmayacağım."

Soruşturmayı kızın elinden almayacakları belli oldu.

Nihayet Sachs rahatlayıp kendine geliyor.

Ne de olsa Sachs için sevindi Rhyme. Gerçi yine de kalbinin derinliklerinde, kızın dosyayı İçişleri'ne geri verip sadece kendi soruşturması adına çalışmasını istemiyor değil.

Flaherty konuyu değiştirdi. "Şu genç memur, adı Ron Pulaski, değil mi? Doğru dürüst çalışıyor mu, bari?"

"İyi iş çıkarıyor, efendim."

"Wallace'ı haberdar ederim dedektif." Müfettiş Flaherty dönüp Rhyme'i başıyla selamlayarak "Lincoln, görüştüğümüze memnun oldum. Kendini fazla yorma," dedi. "Müfettiş, yine görüşürüz."

Flaherty kapıya yöneldi, resmi geçit yapan bir general havasında vakur adımlarla dışarı çıktı.

Amelia Sachs işine döndü; telefona davranıp Pulaski'ye Sarkowski hakkında neler öğrendiğini sormaya hazırlanırken kulağının dibinde, "Büyük Engizisyoncu'ya uğurlar olsun!" diye fısıldandığını duydu, sese döndü, karşısında kahvesine şeker koymakta olan Sellitto'yu buldu. Dedektif başıyla bina girişini işaret edip seslendi, "Şöyle ofisime buyurun bakalım!"

iki dedektif, ötekileri içerde bırakıp birlikte yarı karanlık antreye çıktılar.

"Engizisyoncu, ha? Flaherty'ye böyle mi diyorlar?"

"Yaa, öyle derler. Ama kötü biri olduğunu sanma."

Sachs başıyla onayladı, "Biliyorum. Kadını araştırdım."

"Deme yahu!" İri yarı dedektif dalgasını geçiyor. Kahvesini yudumladı, üstüne Danimarka kurabiyesini devirdi ve Sachs'ın kulağına eğilip alçak sesle, "Bana bak," dedi; "şu anda ben bu bok herifin, bizim Saatçi'nin olayına boğazıma kadar battım zaten... O yüzden St. James'de neler dönüyor, bilemiyorum. Tamam da, senin elinde haraca bulaştıklarından şüphe edilen polisler varsa, nasıl oluyor da soruşturmayı İçişleri yerine sen yürütüyorsun, anlat bakalım?"

"Flaherty, olayı İçişleri'ne devretmeyi henüz erken buluyor da ondan. Wallace dosya hemen devredilsin diyormuş ama Müfettiş razı olmuyor."

"Wallace mı? Hangi Wallace?"

"Robert Wallace. Belediye Başkan Yardımcısı."

"Haa, şimdi anladım, tanıyorum herifi. Her tarakta bezi var! O zaman daha iyi ya, dosyayı içişleri bölümüne teslim et, kurtul. Müfettiş hanım neden istemiyor bunu?"

"Soruşturmayı kendi komutasında olan biri sürdürsün istiyor. 118 takımının Merkez Bina ile fazla içli dışlı olduğunu söyledi. Birileri Içişleri'nin de bu pisliğe bulaştığını keşfeder ve onlar da bu işe karışmaya başlarsa, haber sızar, kanıtlar silinir, olay örtbas edilir, diye korkuyor."

Şaşkınlıktan Sellitto'nun alt dudağı sarkıp öyle kaldı; belli, kafası karıştı ama bir yandan da sırdaşlığa kabul edilişine seviniyor. "Olur mu olur..." Sesini iyice alçalttı, "Ve sen de, soruşturmayı kendin yapmak istediğin için... Fazla itiraz etmedin, öyle mi?"

Göz göze geldiler. Sachs, "Evet, öyle," diye karşılık verdi.

"Demek sen istedin, onlar da, al buyur, dedi." İriyarı dedektifin yüzünde buz gibi bir gülümseme...

Sachs telaşlandı, "Ne demek istiyorsun?"

"Yani şimdi top sende."

"Ne var bunda?"

"Tamam da, kimin kalesine gol atacağını sanıyorsun sen? Bak, birşeyler ters giderse, her hangi bir bokluk olursa, diyelim asıl puştlar paçayı kurtardı fakat dürüst insanlar lekelendi... Her adımını doğru atmış olsan bile kabak senin başına patlayacak. Flaherty hemen işin içinden sıyrılır, İçişleri misler gibi temize çıkar. Öte yandan senin bulandırdığın çamuru sessizce temizlemek için namuslu memurların yolunu açmak şart olur, bunlar geçer öne ve birden herkes senin adını bile unutuverir."

"Şimdi benim tezgâha mı geldiğimi söylüyorsun?" Pek inanamadı Sachs. "İyi ama Flaherty soruşturmayı almamı istemedi ki! Dosyayı İçişleri'ne vermek üzereydi..."

"Hadi ama Amelia, uyan! Diyelim kız ile oğlan buluştu, yiyip içtiler, eve dönüş vakti geldi. Tam kapı ağzına gelmişlerken oğlan, 'Baksana, çok güzel vakit geçirdik ama seni eve, yukarı davet etmem doğru olmaz', dese, o kıvamda kızın edeceği ilk laf nedir?"

"Hadi doğru yukarıya... Haaa! Zaten oğlanın kafasında planladığı da bu... Yani Flaherty başından beri benimle oyun oynuyor diyorsun."

"Benim söylediğim şu: Müfettiş soruşturmayı senin elinden almadı, doğru değil mi? İstese anında alabilir miydi? Evet, saniyesinde alırdı."

Sachs allak bullak; eli saçıyla oynarken tırnağı kafa derisini kanatıyor, farkında değil. Emniyet Müdürlüğü'nün üst katlarında dönen usta işi politika midesini bulandırıyor; zaten hemen hiç tanımadığı bir zeminde, manevraların oyuncağı olduğunu anlıyor.

"Şimdi, sana söylemek istediğim şu: Keşke, kariyerinin bu noktasında böylesi bir soruşturmayı sırtlanmasaydın. Artık yükü sırtına aldın bir kez. Madem öyle, hiç aklından çıkarma bu söylediğimi, artık başını hiç kaldırmayacaksın. İçine sıçayım, en iyisi görünmez ol... "

"Ben... "

"Bırak da lafımı bitireyim. Görünmez ol dememin iki nedeni var. Birincisi, millet senin kötü polis peşinde olduğunu fark ettiği anda dedikodu çarkı dönmeye başlar. Şu memur rüşvet alıyormuş, öteki torbacılık yapıyormuş... Artık her ne haltsa! O andan sonra memur aslında temiz olsa da fark etmez. Dedikodu grip gibidir, anında bulaşır. Salgın başladı mı, istesen de önünü alamazsın. Dedikodu alıp başını gider, bu arada namuslu çok memurun da kellesini alır götürür."

"Pekâlâ, ikinci nedenin?"

"Cebinde emniyet kimliği var diye kendini dokunulmaz sanmayacaksın. Tamam, 118'den boka batmış bir memur kalkıp sana bir halt yapamaz; bu racona ters. Ama ne olur? Onun birlikte halt karıştırdığı siviller, üniformalıyı iplemez. Emir geldiği anda, ikiletmez, seni bulup haklarlar da cesedini Kennedy Havalimanı uzun süreli park yerinde bir arabanın bagajında buluruz... Tanrı korusun seni çocuk. Tamam, git ensele çürümüş takımını. Fakat tedbiri elden bırakma. Sakın Rhyme'e kötü haber vermek zorunda kalmayayım, sonra beni asla affetmez."

Sachs antreye açılan koridorda, gözleri boşlukta, mutfağa dalmış halde Sellitto'nun anlattıklarını kafasında evirip çevirirken Ron Pulaski çıkageldi.

Hemen Saatçi soruşturmasındaki gelişmeleri gence özetledi, kendi olayına döndü. "Sarkowski soruşturmamız ne alemde?"

Genç polis not defterine davranıp sayfaları çevirmeye girişti. "Eşinin adresini buldum, gidip kendisiyle konuştum. Şimdi, kurban elli yedi yaşında, beyaz, erkek, tamam mı... Manhattan'da işyeri var. Hakkında suç kaydı yok. Bu kasım ayının dördünde öldürülüyor. Arkasında sözünü

ettiğim kadını yani eşini, dul ve ergenlik çağında biri erkek biri kız iki çocuğunu babasız bırakıyor. Ölüm nedeni tabanca kurşunu. Adam... "

"Ron?" Sachs'ın sesinde 'hele bir dur' uyarısı var.

Genç polis çekinerek duraladı. "Ah, kusuruma bakmayın. Haklısınız, aldım başımı gidiyorum!"

Sakinleşip sözlü raporuna devam etti. "Adamın diyordum, Manhattan'da, Batı Yakası'nda bir evi var ve orada yaşıyordu. Ayrıca, işyeri bakımı ve atık toplamayla uğraşan bir şirketi var; büyük firmalara ve kent çevresindeki işletmelere çalışıyormuş... "

"Şirketinin kayıtları temiz; kent, eyalet ve de federal düzeydeki araştırmada pislik gözükmüyor. Suç örgütleriyle bağlantı, hakkında sürdürülen soruşturma filan yok. Şahsen de soruşturmaya uğramamış, tutuklanmamış. Sadece geçen yıl aşın hızdan bir kez ceza yemiş."

"Ölümüyle ilgili şüpheli var mı?"

"Hayır."

"Soruşturmayı yürüten hangi karakol?"

"Bölge Bir Üç Bir."

"İyi ama öldürüldüğü yer *Queens*, Manhattan değil."

"Doğru söylüyorsunuz."

"Olay yeri tam neresi?"

"Karısı da pek emin olamadı. Katil cüzdanını, parasını alıyor ve oracıkta göğsünden üç kurşunla vuruyor."

"Ya St. James? Kocasından burası hakkında birşeyler duymuş mu?"

"Yoo, hayır."

"Creeley'i tanıyormuymuş?"

"Kadın bilemiyor, tanıdığını pek sanmıyor. Kendisine fotoğrafı gösterdim, kim olduğunu çıkaramadı." Çaylak bir an durakladı, kararsız kaldı, sonunda konuyu açmaya karar verdi. "Bir şey daha var. Galiba yine gördüm, hani şu Mercedes vardı ya... "

"Gördün demek."

"Beni bıraktığınız yerden, lambalara kadar yürümemek için, hızlıca karşıya geçerken gelen araba var mı diye arkama bakıyordum. Tam göremedim ama o araba olduğunu sanıyorum. Plakayı da alamadım. Yine de size bildireyim, dedim."

Sachs sıkıntıyla başını salladı. "Beni de ziyaret edenler oldu." Pulaski'ye arabada başına gelenleri anlattı. Kendisinin de Mercedes'i gördüğünden emin olduğunu söyledi. "O şoför var ya, üşenmeden peşimizde dolaşıyor,"

dedi ve Pulaski'nin ellerine bakmayı akıl etti. Elinde sadece kalın not defteri var. "Peki, dosya nerede?"

"Orada sorun var. Ne dosya, ne kanıt, hiçbir şey yok. Bir Üç Bir'in kanıt odasını baştan aşağı taradım. Yok bir şey."

"Anlaşıldı, bu iş iyice çatallaşmaya başladı. Demek kanıt filan yok!"

"Hepsi kayıp."

"Yani dışarıya mı verilmiş?"

"Belki de öyledir ama bilgisayar listeleri boş. Biri alsa, başka bölgeye gönderilmiş olsa bilgisayarda görürdüm. Ama bu arada soruşturmayı yürüten dedektifin ismini aldım. Queens'de ikamet ediyor. Yeni emekli olmuş. Adı Art Snyder." Üzerinde adamın adı ve adresi yazılı kağıdı uzatırken sordu, "Kendisiyle konuşmamı ister misiniz?"

"Hayır, ben gider görüşürüm. Sen burada kal, oturup tüm bulgularımızı kartona geçir. Resmin bütününü bir görelim bakalım. Ama sakın laboratuvarda yapma bu işi. Oraya girip çıkan belli değil, çünkü." Olay Yeri uzmanları, başka polisler sürekli Rhyme'e gelip bilgi veriyor, kanıt getiriyor. Sachs, düzenbaz polislerle ilgili soruşturmadaki gelişmeleri herkes görsün istemiyor. Pulaski'ye, başıyla Rhyme'in fizik tedavi odasını gösterdi. "Notlarımızı orada saklayalım."

"Nasıl isterseniz ama zaten pek uzun sürmez. Bitirince sizin yanınıza, Snyder'ın oraya geleyim mi?"

Sachs'ın aklına yeniden takıldı Mercedes. Sellitto'nun sözleri kafasından çıkmıyor.

Kennedy Havalimanı uzun süreli park yerinde arabanın bagajında...

"Boşver. İşini bitirince bir yere ayrılma. Lincoln'a yardımcı ol." Gülerek ekledi, "Belki sıkıntısını dağıtmasına yararın olur."

KANIT ÇİZELGESİ 2

SAATÇİ

Suç Mahalli No: 1

Yer:	**Kurban:**

Yer:

- Tekne tamir rıhtımı
  Hudson Nehri, 22. Sokak.

Kurban:

- Kimliği bilinmiyor.
- Erkek.
- Orta yaşta veya daha da yaşlı; yüksek tansiyonu veya kalbi olabilir (kanında pıhtılaşma önleyici ilaca rastlandı).
- Kanında başka ilaca, iltihaba, hastalığa rastlanmadı."
- Sahil Güvenlik ile Acil Kurtarma Birimi dalgıçları, cesede ve olası başka delillere ulaşmak için New York Limanı'nda araştırmayı sürdürüyor.
- Kayıp listeleri taranıyor.

Fail:

- Aşağıya bakınız.

Olay Akışı:

- Fail, kurbanını su üstünde rıhtımın kenarına elleriyle asılmak zorunda bırakıyor, suya düşünceye kadar tek tek parmaklarını veya bileğini kesiyor.
- Saldırı zamanı; Pazartesi akşamüzeri 18:00 ile salı sabahı 06:00 arası.

Kanıtlar:

- Kan; AB pozitif.
- Kırık el tırnağı; cilasız, enlice.
- Rıhtım giriş kapısından zincir parçası; sıradan demir makası ile kesilmiş, makasın izi sürülemiyor.
- Saat: Aşağıya bakınız.
- Şiir: Aşağıya bakınız.
- Rıhtım kenarında ahşabı tırmalayan tırnakların yaptığı çentikler.
- Görünür kalıntı, parmak ve/veya ayak izi yok; olay yerinden taşıt geçmemiş; tekerlek izi yok.

Suç Mahalli No: 2

Yer:

Kurban:

Yer:

- Cedar Street'e çıkan geçit, Broadway yakınında; üç iş hanının arka yüzü buraya bakıyor; (arka kapılar 18.30'dan itibaren 22.00'ye kadar kapanmış oluyor). Yapılardan biri devlet dairesi, (18:00'de kapanıyor).
- Geçit çıkmaz. Eni dört metre seksen santim, boyu otuz üç metre. Zemin kaldırım taşı; ceset, Cedar'dan dört metre seksen santim içerde bulundu.

Kurban:

- Theodore Adams.
- İkametgâhı Battery Park.
- Metin yazan; serbest çalışıyor.
- Bilinen düşmanı yok.
- Eyalet ve federal seviyede suç kaydı yok.
- Geçide açılan yapılarla ilişkisi araştırıldı. Bağlantısı yok.

Fail:

- Saatçi.
- Erkek.
- Hiçbir veritabanında Saatçi'yle ilgili bilgiye rastlanmadı.
- Ellerinde balık proteinli toprak izi olmalı.

Olay Akışı:

- Kurban araçtan geçide sürükleniyor, orada üzerine demir çubuk asılıyor. Gırtlağı ezilmiş bulundu.
- Kesin sonuç için Adli Tıp uzmanının raporu bekleniyor.
- Cinsel taciz belirtisi yok.
- Ölüm zamanı: Pazartesi gecesi 22:15'den 23:00'e kadar.

Kanıtlar:

- Saat.
- Patlayıcı, biyolojik veya kimyasal öğeye rastlanmadı.
- Rıhtımdaki saatin aynısı.
- Parmak izi yok, kalıntı çok az.
- Arnold Products yapımı, Framingham, MA.
- Saat, katil zanlısına markanın bölge dağıtımcısı Manhattan'da bulunan Hallerstein's firması tarafından satılmış.
- Fail tarafından her iki cinayet yerine şiir bırakılmış.
- Bilgisayar çıktısı, üreticisi belirsiz kağıt üzerine, HP LaserJet Yazıcı çıktısı.

Metin:

Diğer:

Metin:

"Soğuk Ay gökleri ayaza kesti
Mehtap düştü yerin cesedi üstüne
Dolunay, ölümün tam saati!
Çıkıyor ölüm, doğumun yoluna. "
Saatçi

- Şiir hiçbir veritabanında yok; kendi yazmış olabilir.
- Soğuk Ay, ay takviminde bir ayın adı; ölüm ayının
- Cesedin cebinde 60 dolar bulundu, seri numarası, parmak izi bağlantısı yok.
- İzleri temizlemek için ince kum kullanılmış. Kum sıradan, yeni satın alınmış. Olay yerine dönmeyi mi planlamış?
- Metal çubuk, yetmiş beş kilo, iki ucu delikli. Geçidin geniş çevresindeki inşaatlarda kullanılmıyor. Başka kaynak bulunamadı.
- Ağız tıkama ve bağlamada kullanılan paket bantları sıradan ama titizlikle kesilmiş, şaşırtıcı. Hepsi aynı boyda.
- Kumda talyum sülfat, (fare zehiri) bulundu.
- Toprakta balık proteini var; kurbana değil faile ait.
- Çok az kalıntıya rastlandı.
- Kahverengi lifler, büyük olasılıkla oto endüstrisinde kullanılan paspaslardan.

Diğer:

- Araç.
- Ford Explorer olması muhtemel; üç yaşında olduğu sanılıyor. Kahverengi paspası var.
- Pazartesi gecesi olay yeri çevresinde plakaları alınan araçlardan hiçbirine ceza kesilmemiş.
- Vice'a sokak fahişeleri sorulacak. Tanık bulunabilir mi?
- Fahişe sorgularında ipucuna ulaşılamadı.

Hallerstein ile Görüşme

Fail:

Kanıtlar:

Fail:

- Elektronik robot resim; Saatçi kırklı yaşların sonunda, belki elli civarında; yüzü yuvarlak, gerdanı katmerli, koca burunlu, solgun açık mavi gözler. 1.80'den uzun olmalı. İnce yapılı. Saçlar siyah ve orta uzunlukta. Üstünde takı taşımıyor. Koyu renk giysili. Adı bilinmiyor.
- Her türlü saat hakkında adamakıllı bilgili; son açık arttırmalarda satılan antika saatlerin hepsinden haberli. Kentteki saat sergilerini gezmiş olmalı.
- Satıcı firmanın patronunu susması için tehdit etmiş.
- 10 adet saat satın almış. 10 kurban mı planlıyor?
- Ödemeyi nakit yapmış.
- Kadranında ayın hallerini gösteren ve gürültülü çalışan saatleri seçiyor.

Kanıtlar:

- Saatler, Flatiron semtinde Hallerstein's firmasından edinilmiş.
- Ödenen nakit üzerinde parmak izi yok; banknotlar kirli para değil, seri numaraları araştırmasından sonuç çıkmadı. İpucu verecek başkaca iz bulunamadı.
- Satıcı firmayı telefon kulübesinden aramış.

Suç Mahalli No: 3

Yer:

- Spring Street, no 481.

Kurban:

- Joanne Harper.
- Bilinen saldırı nedeni yok.
- Şahıs, ikinci kurban Adams'ı tanımıyor.

Fail:

- Saatçi.
- Suç ortağı.
- Suç ortağının, kurban tarafından daha önce görülmüş olması mümkün.
- Suç ortağı beyaz, iri yarı, güneş gözlüklü, soluk beyaz parka ve kepli.
- Cipin şoförü.

Olay akışı:

- Atölyeye girmek için maymuncuk kullanılmış.
- Ölüme neden olacak saldırı yöntemi kestirilemedi. Muhtemelen çiçekçi teli kullanılacaktı.

Kanıtlar:

Diğer:

Kanıtlar:

- Kurbanın atölyesinden balık proteini (orkide gübresi).
- Ayrıca talyum sülfat.
- Hepsi aynı uzunlukta kesilmiş çiçekçi teli. (Cinayet aleti olarak kullanılmak üzere mi hazırlandı?)
- Saat.
- Diğerlerinin benzeri. Nitrata rastlanmadı.
- İz yok.
- Yazılı not veya şiir bırakılmamış.
- Ayak ya da parmak izi yok. Arkada bırakılmış silah veya başka bir kanıta rastlanmadı.
- Siyah benekler - çatı zifti.
- Zift kaynağı için, New York'un A.S.T.E.R. ısıl fotoğrafları bekleniyor.

Diğer:

- Fail, saldırı öncesi kurbanı kontrol ediyor. Kurbanları belli bir nedene göre mi hedef alıyor? Öyle ise kurban seçme kriteri ne?
- Elinde polis telsizi var; şifresiz yayınlara erişebiliyor.
- Araç.
- Bej rengi cip
- Plaka bilinmiyor.
- Acil taşıt izlemeye arama emri verildi.
- Bölgede 423 bej rengi Explorer kayıtlı. Soruşturmaya uğramış araç sahipleri tarandı. İki şahıs saptandı. Biri çok yaşlı; diğeri uyuşturucudan hapiste.

BENJAMİN CREELEY CİNAYETİ

- Benjamin Creeley, 56 yaşında, görünüşe göre kendini asarak intihar etti. Çamaşır ipi. Ancak başparmağı kırıktı; ilmeği kendi başına nasıl düğümledi?
- Bilgisayarda hazırlanmış notta, ağır depresyona daya- namadığı için kendini öldüreceğini yazmış. Ancak depresif durumunun kendine kıyacak kadar derin olmadığı kanısına varıldı. Zihinsel / duygusal çöküş nedeniyle tedavi görmüşlüğü yok.
- Şükran Günü sıralarında iki kişi evine giriyor ve büyük olasılıkla bazı kanıtları yakıyor. Şahıslar beyaz ama yüz tarifleri yok. Biri, ötekine göre daha iri. Evde bir saat kadar kalıyorlar.
- Westchester'deki evde kanıtlar:
- Eve kilit zorlanarak girilmiş; kapıyı açan işinin ustası.
- Şömine aletlerinde ve Creeley'in masası üzerinde deri dokusu izleri.
- Şömine önündeki toprak kalıntılarının asiditesi, ev çev- resindekinden daha fazla, kimyasal atık izleri var. Bir endüstri sahasından mı gelme?
- Şöminede kokain külü izine rastlandı.
- Şöminedeki küller.
- Maliye kayıtları, hesap cetvelleri; hesaplarda milyonlarca dolar gözüküyor.

- Belge küllerindcki logolar araştırılıyor, hesaplar mali polis muhasebe uzmanına gönderildi.
- Ajanda notlan: Arabanın yağı değiştirilecek; berber randevusu; St. James Tavernası'na gidilecek.
- St. James Tavernası:
- Creeley buraya değişik zamanlarda uğramış.
- Saptanabildiği kadarıyla, burada bulunduğu sürede uyuşturucu kullanmamış.
- Burada kimle / kimlerle buluştuğu bilinemiyor ancak yakındaki New York Emniyet Müdürlüğü 118. Bölge'den polislerle buluşmuş olabilir.
- Bu mekâna son gelişinde, ölümünden hemen önceki günlerde, kimliği saptanamayan bazı kimselerle kavgaya tutuşmuş.
- St. James karakol polislerinin elinden çıkma paralar araştırıldı; temiz çıktı ancak eroin izine rastlandı. Eroin, 118. bölgeden çalınmış olabilir mi?
- Karakol bölgesinde eksik uyuşturucu miktarı çok fazla değil. 170-200 gram kadar marihuana, 120 gram kokain kayıp.
- 118. Bölge'de çete suçu araştırmaları dikkati çekecek kadar az; bununla birlikte durumun kasıtlı olduğuna dair kanıt bulunmuş değil.
- Doğu yakasında iki çetenin varlığından söz edilebilir ama bunları şüpheliler arasında saymak olanaksız.
- Creeley'in ortağı Jordan Kessler ile görüşüldü; dul eşiyle irtibat sürdürülüyor.
- Her iki taraf da maktulün kesinlikle uyuşturucu kullanmadığını belirtti.
- Suç çevreleriyle ilişkisine rastlanmadı.
- Son dönemde aşırı içkiye düşmüş; kumara başlamış; sık sık Las Vegas ve Atlantic City'de görülüyor. Kumar kaybı büyük ancak Creeley'in bütçesi uygun; kaybı kolaylıkla kaldırabilirdi.
- Depresyon nedeni açık değil.
- İş ilişkileri, müşterilerinin listesi hazırlanmakta.
- Kessler'in ortağının ölümünden bir kazancı olmuyor.
- Sachs ve Pulaski, bir Mercedes tarafından takip ediliyor.

FRANK SARKOWSKİ CİNAYETİ

- Sarkowski 57 yaşındaydı, Manhattan'da işletmesi vardı, hakkında polis kaydı yok. 4 Kasım'da öldürüldü. Ardında dul bir eş ve ergenlik çağında iki çocuk bıraktı.
- Kurbanın Manhattan'da kendine ait binası ve işletmesi var. Firması, başka firma ve fabrikaların bakım, onarım ve temizliğini yapıyordu.
- Soruşturmayı yürüten, dedektif Art Snyder.
- Şüpheli yok.
- Soygun mu / Cinayet mi?
- İşleri mi bozulmuştu?
- Queens'de öldürüldü. Neden buralara uğradığı anlaşılamadı.
- Dosya ve kanıtlar kayıp.
- Öğrenebildiğimiz kadarıyla Creeley ile tanışıklığı yok.
- Ne firması, ne de kendisi adına suç kaydına rastlanmadı.

On Beşinci Bölüm

18:27, Salı

Tek katlı ev Long Island City'de; Manhattan ve Roosevelt Adaşımdan East River üstlerine, Queens'in bir parçasına bakıyor.

Noel süslemeleri bolca ve özenle asılmış, yan patikanın karı, buzu titizlikle kürenmiş ve dibe park edilmiş araba kar yağışına rağmen pırıl pırıl yıkanmış, bakımlı. Yapının pencere doğraması kazınıp temizlenerek yeni kat boyamalar için hazırlanmış; veranda önünü genişletmek üzere tuğlalar istiflenmiş. Evin sahibinin kendine son zamanlarda yeni yeni boş zaman ayırmaya fırsat bulduğu ve bunu iyi kullanmaya karar verdiği hemen belli oluyor.

Amelia Sachs kepenk kanadını açıp kapıyı tıklattı.

Kapı bir kaç saniye içinde açıldı. Altmış yaşlarındaki ev sahibi kısık gözlerle Sachs'ı süzmeye başladı hemen.

"Dedektif Snyder, siz misiniz?" Sachs, emekli adamın eski rütbesini vurgulamaya özen gösteriyor. Babası hep, nezaket namludan üstündür, derdi...

"Öyle, benim. Buyur gir, dışarda kalma. Sen Amelia oluyorsun herhalde."

Sachs soyadıyla hitap ediyor, senli benli içeri davet edildi. Demek ki savaşı hangi zeminde sürdürmek istediğini belli ediyor emekli polis. Sachs gülümsedi, adamın elini sıkıp içeri girdi. Çöken akşamın solgun mavisi pencerelerden sızarak, sevimsiz oturma odasını iyice donuklaştırırken şöminede yanan ıslak odun dumanına evdeki kedinin kokusu karışıyordu. Bu koku ceketini çıkarıp gıcırdayan divana ilişen Sachs'ın hassas burnuna kadar geldi. Divanın sağında solunda, hepsi kol eriminde bulunan üç uzaktan kumanda aletinin varlığı, buranın evin kralına ait olduğunu gösteriyor.

"Bizim hanım daha gelmedi." Yine kısık gözlerle Sachs'ı süzdü. "Sen, Herman Sachs'ın kızı mısın?"

Demek kız sayılıyorum...

"Evet doğru. Birlikte çalışmışlığınız var mı?"

"Eh, bazı bazı. Büroda ve de Manhattan'da bazı soruşturmalarda birlikteydik. İyi adamdı. Emeklilik kutlaması görkemli olmuş, sabaha kadar

sürmüş diye duymuştum. Gazoz, su falan gibi bir şey ister misin? Kusura bakma alkol yok."

Lafı bastıra bastıra söyleyişinden ve kılcal damarları adamakıllı göze batan kızarmış burnundan, belli yaşa gelmiş bir çok memur gibi başının şişeyle dertte olduğu anlaşılıyor. Ancak şu sıra bırakmış olmalı. Aferin ihtiyara!

"Ben bir şey almayayım, teşekkürler... Bir iki şey soracaktım, o kadar. Emekli olmadan hemen önce siz bir soyguna bağlı cinayet soruşturması yürütmüştünüz. Kurbanın adı Frank Sarkowski."

Gözler yerdeki halıda. "Ha evet, hatırladım adamı; iş güç sahibi biriydi. Soygunda, itiş-kakış arasında vurulmuş."

"Dosyayı görmek istedim, bulunamadı. Kanıtlar da ortada yok."

"Dosyası yok mu?" Snyder hafiften şaşırdı, omuzları şöyle bir kalkıp indi, ama o kadar. "Merkezdeki arşiv odası... Zaten hep darmadağındır."

"Ne olup bittiğini öğrenmem gerekiyor."

"Acayip. Pek hatırlayamadım." Snyder egzamalı elinin üstünü kaşıyor. "Biliyorsun işte, o *türlü* soruşturmalardan biriydi. Hani tek bir kanıt bile bulunmaz ya... Sıfıra sıfır, elde var sıfırdı. Haftasına aklından çıkar gider. Senin de başına gelmiştir canım!"

Havası, alay ile meydan okuma arası. Acemi olduğun belli, seni daha yeni dedektif yapmışlar, böyle davaları nereden bileceksin sen, onu bırak, belki de amir olarak ilk soruşturman bu, demeye getirdiği belli oluyor.

Sachs renk vermedi. "Hatırladığınız kadarıyla anlatın bana."

"Adamı in cin top oynayan şu şeyde, arabasının içinde ölü vaziyette bulduk. Ne para, ne cüzdan yok. Cinayet aleti hemen dibindeydi."

"Neydi o cinayet aleti?"

"Eşkalsiz Smith&Wesson taklidi. Silmişler, parmak izi filan bulunamadı."

İlginç. Eşkalsiz, tabancaya seri numarası işlenmemiş anlamına gelir. Kimliksiz silaha gereksinim duyan serseri takımı bunları sokak piyasasında kolayca bulur. Fabrikada damgalanmış tabancanın numarasını sonradan tümüyle silmek olanaksızdır. A.B.D.'li silah endüstrisi ürününü damgalamak zorundadır. Bazı yabancı üreticilerse seri numarası damgalamadan sürer malını piyasaya. Profesyonel katil işini bu türlü silahla görür, sonra umursamaz, çoklukla da tabancayı olay yerine bırakarak çekip gider.

"Olay sonrasında muhbirlerden hiç ses çıkmadı mı?"

Bir çok cinayet olayı, fail sonradan dilini tutamadığı, ganimetiyle ya da cesaretiyle sağda solda övündüğü için çözülür. Laf yayılır, çift taraflı çalışan kulağı delik biri dedikoduyu duyar, kendi açığını örtbas ettirmek adına pazarlık konusu yapıp polise çıtlatıvcrir.

"Yok, çıkmadı."

"Şu in cin top oynayan olay yeri neresiydi, peki?"

"Kanalda. O büyük tanklar var ya..."

"Doğal gaz tankları diyorsunuz?"

"Hah, orası!"

"Ne işi varmış, kurbanın oralarda?"

Snyder omuz silkti. "Bilemem. Adamın bakım, temizlik şirketi vardı. Galiba müşterilerinden biri o taraflardaymış, onları yoklamaya mı gitmiş, ne... "

"Olay yerinde elle tutulur kanıt bulunamadı mı? Kalıntı filan? Parmak izi? Ayak, tekerlek izi?"

"Bizim elimize öyle bir şeyler geçmedi." Bir yandan da sulanıp duran gözleriyle kadın meslektaşını izlemekte. Biraz şaşırmış gibi. Belki de, New York Polisimin yeni kuşağı bunlar mı, iyi ki emekli olup zamanında kurtulmuşum, diye geçiriyor aklından.

"Olay göründüğü gibi miydi? Yani soygunda beklenmedik terslik oldu sonuçta da iş cinayete vardı. Siz buna ikna olmuş muydunuz?"

Bir anlık kararsızlığın ardından, "Bayağı ikna olmuştum."

"Ama tümüyle değil..."

"Soyguncunun iş kazası değil gibime geliyor. İşte kasıt var."

"Profesyonel mi?"

Snyder omuz silkti. "Demek istediğim çevre ıssız, ortada kimseler yok. Yaşanan bir sokak bulmak için yarım kilometre yol tepmen gerek. Sadece fabrikalar, depolar filan. Acemi beylerin dolanacağı yerler değil oralar. Bahane de yok zaten. Katil, diye düşünmüştüm, önce hakladı sonra soygun diye gözükmesi için parayı ve cüzdanı aldı. Üstüne de silahı oraya bıraktı. O zaman da aklıma infaz olayı geliyor."

"Fakat mafyayla bağlantılı görmüyorsunuz?"

"Ben o yönde ipucu bulmuş değilim. Maktulün firmasında çalışan biri, tam o sıralarda bir iş anlaşmasının bozulduğunu söylemişti. Büyük parasal kayıp olmuş. Hikayeyi kurcaladım, bir yere varamadık."

Bu durumda Sarkowski, belki Creeley de, organize suç örgütüyle bağlantılıydı. Uyuşturucu veya kara para aklama işine bulaştı. Anlaşmazlık

oldu, adamı ortadan kaldırdılar. Durum bu ise, Mercedes numarası da açıklık kazanıyor; çete gözcüleri ya da vurucu ekibi soruşturmanın ne alemde olduğunu sürekli yokluyor olmalılar. 118'de görevli ortakları da soruşturmayı çaktırmadan sabote ediyorlar...

"Sizin soruşturma sırasında Benjamin Creeley adı kulağınıza çalınmış mıydı?"

Emekli polis başıyla olumsuzladı.

"Kurban yani Sarkowski'nin St. Jamcs'e sık sık uğradığından haberiniz var mıydı?"

"St. James... Dur biraz, şu Alphabet City'deki barı mı diyorsun? Hani köşede, bizim şeyden dönünce..." Yaşlı polisin cümlesi yarım kaldı.

"Evet orası. Bölge Bir Bir Sekiz."

Snyder suskunlaştı. Gerilmişti. "O tarafını bilmiyordum. Hayır."

"Evet, oraya çok sık takılıyormuş. Biraz şaşırtıcı sayılmaz mı? Batı Yakası'nda oturup merkezde iş tutan biri ne diye ters tarafta kuytu bir semtte gezip tozsun. Bu konuda bildiğiniz bir şeyler var mı?"

"Yok. Hiç haberim yok." Odada sağa sola bakmıyor. "Şimdi sen bana, 118'den biri kapını çalıp Sarkowski olayını hasıraltı et, dedi mi demek istiyorsun. Öyle şey olmadı. Biz görevimizi kuralına uygun yapıp bitirdik sonra da öteki olayların peşine düştük."

Sachs, yaşlı polisin gözlerinin içine bakıyor. "118. Bölge hakkında ne biliyorsunuz?"

Snyder uzaktan kumandalardan birine uzanıp aldı, elinde evirdi çevirdi, yine yerine bıraktı.

"Ben ne demiştim?" Uzun aranın üstüne gelen Sachs'ın ikinci sorusu emekli polisi iyice şaşırttı, "Ne dedin?"

Sachs, Snyder'in bakışlarının boş içki rafına kaydığını, gözlerinin çakmak çakmak olduğunu görüyor, sözünü sürdürüyor. "Benim hafızam çok kötüdür."

"Hafızan kötü mü?"

"Neredeyse kendi adımı bile doğru dürüst hatırlayamam."

Snyder adamakıllı şaşırıyor. "Yazık, daha çocuk sayılırsın!"

"İnanın öyle..." Gülüyor Sachs. "Kapınızdan çıktığım anda buraya geldiğimi unuturum. Adınızı, yüzünüzü hatırlamam bile. Silinirsiniz kafamdan. Tamamen. İnsan hafızası çok garip, değil mi!"

Snyder mesajı almasına aldı ama kararsız. Kafasını hayır anlamında sallayarak fısıltıyla, "Yapma böyle şeyler" dedi. "Daha gençsin.

Öğreneceğin çok şey var... Uyuyan köpeği uyandırmanın alemi yok."

"Doğru diyorsunuz ama ya köpekler zaten uyumuyorsa?" Eğilip Snyder'a sokuldu. "Ortada bize güvenen iki dul kadın ve de yitirdikleri babaları için ağlayan çocuklar var."

"İki mi?"

"Evet. Creeley, size sözünü ettiğim adam. O da Sarkowski'nin gittiği bara takılıyordu, St. James'e. Anlaşıldığı kadarıyla 118'den tanıdıkları vardı. Ve ikisi de öldü."

Snyder'ın gözü kocaman düz ekran televizyonda. Alet muhteşem.

"Evet, kulağınıza gelen neydi?"

Şimdi de gözlerini zemine dikmiş, daha önce fark etmediği bir lekeyi inceliyor gibi kımıltısız bakıyor. Belki de ilk emeklilik hevesiyle giriştiği evi adam etme planlarına yerdeki halıyı değiştirmeyi de eklemeli. Sonunda, "Bazı dedikodular. Ama bak, hepsi o kadar. Sana dürüstçe söyleyeyim. Ad veremem, bilmiyorum çünkü. Şu şudur diye bildiğim bir şey yok."

Sachs, adamın kararsızlığını yatıştırıcı ve güven verici bir baş sallamasıyla, "Dedikodu da yeter," diyerek karşıladı.

"Kepçe ucuyla, elden ele bir şeyler dolaşıyor, deniyordu. Hepsi bu."

"Para mı? Ne kadar?"

"Bak, kepçe değil kazanla da olabilir, orasını bilemem. Belki de sadece cep harçlığıdır... "

"Devam edin."

"Tabii, benim ayrıntısından haberim yok. Hani sokakta devriye gezersin, biri peydahlanır yanındaki ortağınla bir iki laflar, hani açık seçik anlaşılmaz konuşulanlar, ama sen meseleyi hafiften çakarsın. İşte öylesi durumlar."

"Hatırladığınız isim var mı?"

"Yok, yok! Bu dediğim çok önceleri oluyor. Ancak ortada para döndüğü belli. İşin ödeme ayağı nasıl yürüyordu, bilemiyorum.

Miktardan haberim yok. Kim verir, kim alır, kendi gözümle görmüşlüğüm de yok. Tek bildiğim, tezgâh nasıl dönüyorsa artık, işin öteki ayağı Maryland. Sonunda bütün para oraya gidiyor, deniyordu."

"Tam olarak nereye?"

"Ben ne bileyim."

Sachs duyduklarını tartıya vurdu, asıl senaryonun ne olduğunu kestirmeye çalıştı. Creeley veya Sarkowski'nin oralarda, Maryland merkezinde, Ocean City ya da Rehobeth sahilinde evleri mi vardı? 118'in

polisleri mi, yoksa Baltimore'da iş tutan çeteler mi? Demek ki bu yüzden Manhattan, Brooklyn veya Jersey çevresine dair tek bir ipucu bulamıyor.

"Şimdi bana Sarkowski dosyası gerekiyor. Bana yol gösterebilir misiniz?"

Snyder kararsız. "Sağa sola telefon etmek lazım..."

"Teşekkürler."

Sachs kalkmaya davranırken Snyder, "Otur," dedi. "Bırak da bir iki laf edeyim. Sana çocuk dedim. Tamam, böyle laf etmemem lazımdı. Delikanlı kadınsın sen, öyle kolay pes etmiyorsun. Akıllısın da. Kim olsa sendeki cevheri anlar. Gelgelelim meslekte ne de olsa yeni sayılırsın. Şunu anlaman şart. Bir Bir Sekiz hakkında ne düşünürsen düşün, sahiden bir halt karışmıyorlarsa bile, bu işler öyle sandığın gibi siyah beyaz olmaz. Kendine bir sor bakalım, ikisi arasındaki fark ne? Orada burada dolanan üç beş dolan mı yargılayacaksın? Bazen rüşvetçi memurun teki, bir bebeciğin hayatını kurtarıverir. Bazen de melek gibi polis, toz konduramazsın adama, kalkar el sürmemesi gereken şeye el uzatıverir. Hayatın, sokakta o kadar koşturmanın bedeli bu işte." Zihnindeki karışıklık alnına taşındı sanki, kaşları oynuyor. "Demek istiyorum ki... İsa aşkına bunu en iyi senin bilmen lazım."

"Ben mi?"

"Elbette!" Genç kadını tepeden tırnağa süzüyor. "Onaltıncı Cadde Kulübü... "

"Haberim yok, o dediğiniz yerden."

"Oooo, bir anlatsam kesin hatırlarsın."

Ve emekli polis genç meslektaşını karşısına oturtup bir bir anlattı...

Dennis Baker sohbet arasında Rhyme'e, "Duyduğuma göre sizin Sachs çok iyi nişancıymış," dedi.

Laboratuvarda erkek muhabbeti var. Kathryn Dance yeniden yer ayırtıp eşyalarını bırakmak üzere otel yolunda, Amelia Sachs ise Öteki Soruşturma peşinde. Pulaski, Cooper ve Sellitto hepsi birarada; bir de emanet köpek Jackson, o da erkek!

Rhyme övünerek Sachs'ın tabanca atış kulübündcki başarılarını, kazandığı yarışmaları anlattı. Büyük şehir şampiyonu olmasına ramak kalmış, ikinci olmuş; gelecek yıl yine katılıp bu kez birinci olmaya kararlıymış.

Baker başıyla olumladı. "Kendini iyi korumuş. Akademiden yeni mezun olmuş acemiler kadar diri görünüyor." Avucuyla göbeğini sıvazladı. "Benim

de yeniden spora başlamam gerek."

Tekerlekli sandalye mahkumu Rhyme'e gelince, kazadan sonra, öncesine göre çok daha fazla kültürfizik yapar oldu. Her gün düzenli olarak özel motorlu bisikletinde ve bilgisayarlı yürüyüş bandında çalışıp duruyor. Haftanın belli günlerinde ise su tedavisi görüyor, havuzda çırpınıyor. Disiplinli çalışıyor, çünkü iki hedefi var. Her şeyden önce o güne, yani umudunu hiç yitirmeden beklediği ayaklanıp yürüyeceği o güne kadar kaslarını zinde tutmak istiyor. Öte yandan kültürfizik sayesinde kan dolaşımı ve sinir uçlarını harekete geçirerek vücudunun ölü bölgelerine yavaş yavaş can getirebileceğine inanıyor. Son bir iki yıl içinde, doktorların asla yeniden kazanamayacağını söylediği bazı becerilerini ilerletmeyi başardı bile.

Bakcr'ın ilgisinin sadece kızın sportmenliğiyle, silahşörlüğüyle sınırlı olmadığını hemen sezdi; zaten arkadan gelen soru şüphesinde yanılmadığını gösterdi. "Rhyme, ikiniz çıkıyormuşsunuz... Öyle diyorlar."

Amelia Sachs pervaneleri çeken ışık gibi meslektaş çevresinde. Baker da bu alevde tutuşmak isteyen meraklılardan, anlaşılan; kız boşta mı diye zemin yokluyor. Dedektifin sorusuna kahkahalarla güldü. *Birlikte çıkmak*. Sokağa çıkacak hali mi var! Eh, pekâlâ. "Öyle de diyebilirsin dedektif!"

"Zor olmalı." Baker göz kırpıyor, o anda ölçüyü kaçırdığını anlıyor. "Dur canım, ben öyle demek istemedim."

Ama Rhyme, dedektifin ne demeye getirdiğini biliyor. Kastettiği sakat biriyle sağlıklı kadın ilişkisindeki güçlükler değil; Rhyme'in özürlü gövdesiyle ilgilenmiyor bile. İşaret etmek istediği nokta bambaşka. "Baker, ikimizin de polis oluşuna takıyorsun, değil mi?"

Öteki soruşturmaya karşı kendi soruşturması...

Baker başıyla evetlcdi. "Bir keresinde FBI ajanı bir kızla çıkıyordum. Sonunda yetki bölgelerimiz çatışınca aramız bozuldu."

Rhyme gülüyor. "Bak meseleyi çok doğru bir yerden yakaladın. İlk eşim bizim meslekten değildi ama yeterince didişmekten geri kalmıyorduk. Blaine eline ne geçerse iyi fırlatırdı hani! Epey kıymetli masa lambamın canına okudu. Ayrıca güzelim Baush & Lomb mikroskobum gitti! Keşke aleti eve götürmeseydim... Aslında eve getirişim hadi neyse de, tutup yatak odasında komodinin üzerine koyup orada çalışmaya devam etmeye kalkışmam kötü oldu!"

"Yatağa eş yerine mikroskop atan adamın hikâyesini anlatmıycam, söz!" Salonun öte ucundan takılan Sellitto.

"Bana sorarsan şu anda yaptın bile."

Rhyme böyle diyerek Baker'ın yol açtığı muhabbeti tadında bırakıp işe döndü; tekerlekli iskemlesiyle Pulaski ile Cooper'ın yanına sokuldu. İkili, çiçekçiden gelen tel yumağından parmak izi almaya çalışıyor. Rhyme'in iddiasına göre Saatçi teli eldivenli eliyle açmayı başaramamış, büyük olasılıkla çıplak elle uğraşmış olmalı. Fakat sonuçsuz; parmak izi bulunamadı.

Sokak kapısının açıldığı duyuldu, Sachs laboratuvar kapısında belirdi. Deri ceketini çıkarıp gördüğü ilk sandalyeye savurdu. Yüzü asık. Şöyle bir selamladı ortalığı. "Var mı yeni ipucu?"

"Henüz yok, hayır. Acil taşıt izleme, birkaç benzer aracı çevirmiş ama sonuç yok."

Sachs, gidip Pulaski'nin hazırladığı Creeley soruşturma çizelgesine göz attı

ama baktığını pek görmediğini anladı Rhyme. Sachs çırağına döndü. "Baksana Ron, Sarkowski soruşturmasını yürüten dedektif bana St. James'e takılan bizim 118'deki ahbaplara para aktığı yolunda dedikodular olduğunu söyledi. Ayrıca Maryland ile bağlantı var. Açığa çıkaracağız bu pisliği, parayı da bulacağız, bu işe bulaşanları da... Bana kalırsa tezgâhın arkasında Baltimore o. s. var."

"Organize suç mu, yani?"

"Benden farklı akademide okumadıysan evet; o. s. demek organize suç demek."

"Özür dilerim."

"Hemen sağa sola telefon et. Bak bakalım, New York'da Baltimore çevresinden gelip iş çeviren kimler var. Ayrıca, Creeley ve Sarkowski ile 118'den herhangi birinin orada yeri var mı, araştır. Maryland'e sık sık gidip gelenleri kurcala."

"Hemen oraya gidip..."

"Hayır, isim vermeden telefonla ara."

"Şahsen gitsem çok daha iyi öğrenirdim. Belki de..."

"*Daha iyisi* benim dediğimi yapman!"

Şef pek öfkeli...

"Tamam." Pulaski iki elini havaya kaldırıp teslim oluyor.

Dipten yine Sellitto'nun sesi geliyor. "Baksanıza! Komutanın neşesi yerinde ama orduda espri anlayışı yok olmak üzere."

Sachs'ın yüzünden okunuyor gerginliği. Sakinleşmeye çalıştı, usulca, "Ron, tedbiri elden bırakmamalı" dedi.

Bu, tipik bir Lincoln Rhyme tarzı özür dileme oldu ama olsun, Pulaski kırılmadı, tescili oldu. "Haklısınız."

Sachs soruşturma çizelgelerine şöyle bir göz atıp Rhyme'e döndü. "Seninle konuşmamız gerek. Baş başa." Baker'a baktı, "Kusura bakmazsanız..."

"Asla, ne demek. Zaten takip etmem gereken başka soruşturmalar da var." Paltosunu aldı, "Bana ihtiyacınız olursa genel müdürlükteyim," deyip çıktı.

"Eee? Söyle." Rhyme'in sesi kadife gibi...

"Yukarıda. Yalnız."

"Pekâlâ." Rhyme merak içinde. Neler dönüyor acaba?

İkisi birlikte minik asansöre sığışıp üst kata çıktılar, Rhyme önde iskemlesinde, Sachs arkada yatak odasına geçtiler.

Kadın hemen bilgisayarlardan birinin başına geçip çılgın gibi yazmaya başlayınca adam iyice meraklandı. "Ne var, ne oldu?"

"Bir iki dakika izin ver bana." Gözleri ekranda, bir takım dosyalara girip çıkıyor.

Rhyme, kadında iki gariplik gözlemliyor... Sachs'ın bir eli sürekli saçlarını karıştırıp kafasını tırnaklıyor; dişlemekten başparmağının tırnak diplerini cılk yara etmiş. Ayrıca kadının için için ağladığından emin. Tanıştıklarından beri olsa olsa bir iki kez gözyaşı döktüğüne şahit olduğu Sachs gerçekten sıkıntıda...

Parmakları klavyede uçar gibi koşturuyor. Neredeyse ekran, tuşun hızını yakalayamayacak...

Rhyme dayanamadı artık, sevgilisi için endişeli; sonunda ağzından kararlı ve sert bir, "Sachs, anlat bana!" çıktı.

Kadın bakışını ekrandan ayırmadan başını sallıyor... Aniden döndü, Rhyme'e dikti gözlerini. "Babam..". Babam kötü, kötü polismiş!" Sözcükler gırtlağına tıkanıyor.

Rhyme tekerlekli iskemlesiyle masaya yanaşırken kadın yeniden bilgisayara döndü. Göz ucuyla bakıyor Rhyme, ekran eski gazete alıntılarıyla dolu.

"Babam rüşvet alıyormuş," diye fısıldarken gerginlikten bacakları titriyor.

"İmkansız." Rhyme, tanışmalarından önce kanserden ölen Herman Sachs'ı şahsen tanımış değil. Baba Herman ömrü boyunca sokaklarda

devriye polisiydi, semtten semte taşınıp durdu. (O yüzden zaten, Sachs çıraklık döneminde devriye gezerken eskiler ona 'Portatifin Kızı" adını takmıştı.) Polislik mesleği kanındaydı Herman'ın. 1937'de, Berlin'de polis komiserliği yapan nişanlısının babası Heinrich Sachs ile birlikte ailece göçmüşlerdi buralara. Vatandaşlığa kabul edilince önce Heinrich, ardından Herman New York Polisi'ne girdiler.

Sachs geleneğinden bir memurun pisliğe, rüşvete bulaşması inanılır şey değil; Rhyme iddiaya inanmadı.

"St. James olayını kurcalarken daha önceki cinayeti soruşturan dedektifle görüştüm. Babamla birlikte çalışmışlar. Yetmişlerin sonunda bir skandal patlak veriyor. Haraç, rüşvet, hatta saldırıya varan pislikler. Düzineden fazla üniformalı ve sivil memura suçüstü yapılıyor. Bunlara Onaltıncı Cadde Kulübü deniyormuş."

"Doğru. Hatırlıyorum."

"Ben o zamanlar daha minicik çocuktum..." sesi gırtlağında boğuluyor, "Evde böyle bir şey duymadım, memuriyete girdikten sonra da çalınmış değil kulağıma. Annem babam da sözünü etmedi. Ama işte, babam onlardan biriymiş."

"Sachs, olmaz öyle şey, inanmam. Annene sordun mu peki?"

Başıyla evetliyor. "Dedi ki, sadece lafmış. Enselenen üniformalılardan birkaçı paçayı kurtarmak için savcıya isim vermeye kalkışmış."

"Öyledir, îçişleri'yle ilgili bir rezillik oldu mu pazarlık başlar. Önüne gelen aklındakini söyleyiverir, kurunun yanında yaş da yanar. Diyeceğim hepsi bu."

"Hayır Ryhme. *Hepsi bu* kadar değil. İçişleri'ne uğrayıp kayıtlara girdim, dosyayı bulup baktım. Sonuç raporunda suçlu olduğuna inanıldığı yazıyor. Olaya karışan iki memur yeminli ifade veriyor. Herman'ın dükkân sahiplerinden rüşvet aldığını, dolandırıcıları kolladığını, Brooklyn çetelerine karşı açılan bazı büyük davalarla ilgili dosya ve kanıtları yok ettiğini gözleriyle gördüklerini söylemişler."

"Rivayet, dedikodu."

"Hayır, değil; hepsi kanıtlı, ispatlı. Sus payı almış, üzerinde parmak izi var. Ayrıca bizim garajda ele geçirilen seri numarasız tabancalarda da iz buluyorlar." Fısıltıyla devam ediyor. "Ayrıca Balistik, tabancalardan birinin daha önceki yıl cinayette kullanıldığını saptıyor. Babam suç aletini gizliyormuş, bir düşün Rhyme! Bunların hepsi bir bir yazılı dosyada.

Parmak izi uzmanının raporunu gördüm. İzlerin fotoğrafını gözlerimle gördüm diyorum sana..."

Rhyme susup kaldı... "Pekâlâ, öyleyse yakasını nasıl sıyırıyor?"

Kadın acı acı gülüyor. "İşte asıl burası gülünç! Suç mahalli araştırma ekibi nedense kanıtların ağzına sıçıp ortalığı batırıyor. Kanıt dizini ve gözaltı raporları nedense kuralına uygun tutulmuş değil. Avukat da mahkemede tüm kanıtların bu nedenle reddedilmesini sağlıyor, olay kapanıyor."

Kanıtlar bulgu sırasına göre kartlara işlenip numaralanır, raporlanır. Sonradan kanıtlarla oynanmasın, yanlışlıkla değiştirilip sanığın tutuklanmasına neden olacak adaletsizlik ortaya çıkmasın diye alınan tedbirlerden biri de budur. Herman Sachs davasında kanıtlar üzerinde oynandığına dair işaret yok; kendisi dokunmadıysa kanıtlarda parmak izi olması mümkün değil. Buna rağmen kuralların adilce uygulanması şart; kanıt dizini kartları doldurulmamışsa, hemen her davada reddedilir, kural bu.

Sachs gözlerinin yaşını kurularken "Evime uğradım," diye söze girdi. "Oturup babamın elimde olan tüm fotoğraflarını gözden geçirdim. Yüzlercesinde, yargılanıp suçlu bulunan polislerle yan yana... Birkaçında kumsalda birlikteler. Bir de bilmediğim bir gazinoda oturuyorlar. Derken... Tony Gallante ile birlikte fotoğraflarını görmez miyim!"

Bay Ridge'li mafya babalarından biri, bu adam.

"Babanla Gallante yan yana, öyle mi?"

"Birlikte sofraya oturmuş yemek yemekteler Rhyme! Babamın mesai arkadaşı babacan bir polis vardı, Joe Knox, o da Onaltıncı Cadde Kulübü'ndenmiş, öyle gözüküyor; işte onu aradım. Doğruca babamın durumunu sordum. Önce konuşmak istemedi. Ben arayınca tedirgin olduğu belli. Kararsız kaldı ama sonunda hepsinin doğru olduğunu söyledi. Babaçığımla bu Knox ve daha birkaç memur, yıl boyunca esnafı, müteahhitleri haraca kesiyorlar. Kanıtları hasırath ediyorlar, yeri gelince şikayet etmeye kalkanı hırpalıyorlar filan..."

"Herkes babamın ağır ceza alacağını beklerken, mahkemede kanıtlar devreden çıkınca, paçayı kurtarıyor. Olaydan sonra adı *Paçayı Kurtaran'a* çıkıyor babamın."

Dinmeyen gözyaşlarını yeniden silerek ekranda belge taramaya devam ediyor. Bu kez Rhyme'in şifresiylc New York Polisi arşivlerinde olayın ayrıntılarına bakıyor. Rhyme iyice yanaştı masaya, ekranı görebilmek için

kadının dibine kadar sokuldu; teninin kokusunu duyacak kadar iç içeydiler. "Bak Rhyme, Onaltıncı Cadde takımından tam on iki memur suçlanmış. İçişleri'nin üç başka memur hakkında bilgisi varmış ama kanıt eksikliği yüzünden dava açacak dosyayı oluşturamamışlar. Babam bu üç kişiden biri... Aman Tanrım! Paçayı Kurtaran... "

Kendini koltuğa attı, elleri yine saçlarında, kafa derisini yüzecek gibi kurcalayıp duruyor başını. Neden sonra yaptığının farkına vardı, eli cansız gibi kucağına düştü. Tırnaklarında taze kan...

"Nick'in başına o iş geldiğinde, diyorum..." Sachs derin bir nefes alıp duraklıyor, "O zaman rüşvete, haraca batmış polisten beteri olamaz sanıyordum. Daha kötüsü olamaz... Ve bir bakıyorum, babam da *öyle* imiş."

"Sachs..." Rhyme tam şu anda elini kaldırıp şevkatle sevdiği kadının elini tutabilmek için neler vermezdi. Amelia'nın yüreğini dağlayan zehirin hiç olmazsa birazını içinden çekip alabilirdi sanki. Özürlü gövdesine hapsolan ruhu isyan halinde...

Sachs susmak istemiyor, içini boşaltabilmek için anlatıyor. "Kanıtları ortadan kaldırmak adına rüşvet topluyorlardı, Rhyme. Bunun adı ne, biliyorsun. Bunların marifeti yüzünden kim bilir kaç suçlu paçayı kurtardı, anlıyor musun!" Yeniden ekrana döndü. "Kimbilir kaç paralı katil sıyırmıştır adaletten? Ölüp giden masumlara yazık değil mi?"

On Altıncı Bölüm

19:20, Salı

Vincent'ın açlığı başına vurmaya başladı yine. Dalga dalga üstüne geliyor kabaran iştahı. Sokakta gördüğü her kadında gözü kalıyor.

Hepsiyle göz zinası yaptıkça iyice azıyor.

Kısacık saçlı bir sarışına rastladı; zavallı kız alışverişten dönüyor olmalı, elinde torbası... Şu anda kızın tepesine binmiş, sarışın baş avuçlarının arasında kıpırdanıp duruyor olsa...

Bak şuradaki kumrala. Saçı tıpkı Sally Anne'inki gibi upuzun, başlığının altından sarkmış sallanıp duruyor at kuyruğu. Sanki kızın kalçalarını elleriyle yoğururken kasları avuçlarında kıpır kıpır ediyor; hayalinde buralara kadar götürüyor işi.

Ah, bak bir sarışın daha! Bu döpiyesli, elinde bond çantası. Acaba şöyle bir orasını burasını yoklayiverse çığlığı basar mı? Bu tipi tanıyor, mutlaka yırtma yırtma bağırır.

Bu kez direksiyonda Gerald Duncan oturuyor; ara sokaklar ve ana caddeler arasında mekik dokuyarak kuzeye doğru yol alıyorlar.

Katil çenesiyle polis telsizini işaret etti. "Bak, yayın düzeni değişti." Telsizden artık sadece sıradan görev dağıtımı ve trafik bilgileri yayınlanıyor. "Kanal değiştirdiler."

"Yeni kanalı arayıp bulayım mı?"

"Bulsan da fayda etmez, perdelemişlerdir. Bunu baştan beri niye yapmadılar, anlayamadım."

Vincent yeni bir kumral farkediyor. Amanın nefis parça! Kadın Starbucks'tan çıkmakta. Ayağında çizmeler... Vincent çizmeye bayılır.

Acaba daha ne kadar dayanabilecek, kendisi de merak ediyor.

Uzamaz. Belki bu gece, belki yarın. Duncan ile ilk karşılaştıklarında ustası ona ortak 'proje' için işe girişinceye kadar kalp kalbe karşı olayına ara vermesi gerektiğini şart koştuğunda Vincent, tamam, demişti. Neden olmasın... Saatçi, kurbanlarından tam beşinin kadın olacağına söz vermedi mi? İki kurban adayı pek genç sayılmazmış, orta yaşlı filan. Eğer canı çekerse, usta için sorun yokmuş. Elbette biraz tatsız ama fırsatı tepmenin alemi yok, diye içinden geçirmişti Akıllı Vincent.

O yüzden bağrına taş basmış, sabırsızlıkla sırasını bekliyordu.

Duncan düşünceli. "Biz olduğumuzu nereden bildiler? Bu noktaya kafa yoruyorum."

Biz mil Bu adam da bazen komik laflar ediyor. Ayrıca bilenler *kimi*

"Bir fikrin var mı?"

"Yoo!" Vincent nereden bilsin.

Duncan'ın öyle kızıp köpürdüğü yok. Ne garip adam bu usta? Oysaki üvey babası, kafası bozuldu mu avazı çıktığı kadar bağırır, azarlardı Vincent'ı. Örneğin Sally Anne olayı duyulunca etmediğini bırakmamıştı. Aslına bakılırsa, tadına bakarken kızlar karşı koymaya kalkıştı mı, Vincent kendisi de fena bozulur hani. Duncan bunu yapmaz. Öfkenin mükemmelliğe zarar verdiğini söylüyor. Aklını dünyanın büyük planına vereceksin, öyle söylüyor. Her zaman ana plan vardır, onu uygularsın. Arada küçük kayıplar önemli değildir, üzülüp gücünü harcamaya değmez. "Büyük Planı yüzyıllar, binyıllardır önemli olan zaman kavramıyla ele alacaksın. İnsanoğlu açısından da öyle; tek bir ömrün ne önemi var! Önemli olan kuşakları yitirmemek."

Vincent ne desin, aynı fikirde olduğunu söylüyor. Ama ona kalırsa her bir kalp kalbe karşı da çok önemli onun için; tek fırsatı bile heba etmeye gönlü razı değil. O yüzden sormadan edemiyor. "Bir daha denemeyecek miyiz? Joanne'ı yani?"

"Şu sırada olmaz, sabret, yanına muhafız dikmiş olabilirler. Kızı halletmeyi becersek bile, bu kez neden ille de onu öldürmek istediğimi merak edecekler. Kurbanları tesadüfen seçtiğimi sanmaları gerek. Şimdi bizim yapacağımız iş..."

Aniden sustu. Dikiz aynasından arkayı gözlüyor.

"Ne oldu?"

"Polis. Yan sokaktan devriye otosu çıktı. Önce öte yana dönecekti, sonradan manevra yaptı, arkamızdan geliyor. New York Polisi."

Vincent omuz üstünden geriye baktı. Tepesindeki ışıldakla beyaz devriye arabası bir sokak kadar arkalarından geliyor; hatta giderek arayı kapatıyor gibi.

"Bizim peşimizde, değil mi?"

Duncan gördüğü ilk dar sokağa sapıp hızlandı. Sonraki kavşakta güneye döndü. "Şimdi ne görüyorsun?"

"Atlattık galiba, ama... Bekle biraz. Hah, işte orada! Bizim peşimizde. Kesinlikle öyle."

"Oradaki sokak, gelen ilk kavşaktan sağa döneni diyorum, Batı Yakası Şosesi ile kesişiyor mu?"
"Evet, sap oraya." Vincent'ın avuçları ter içinde.
Duncan gazladı, tek yönlü sokakta hızla ilerleyip şoseye gelince, güneye saptılar.
Derken Duncan önlerini gösterdi. "Önümüze mi geçtiler? Şu karşıdaki nedir? Işıldaklar çakıyor."
"Evet!" Vincent polis arabasını görüyor, peşlerinde işte! Handiyse haykıracak, "Peki, şimdi ne yapacağız?"
"Sen sıkı tutunmana bak." Kılı kıpırdamayan Duncan direksiyonu aniden kırdı, virajı olmayacak ustalıkla döndü...

Lincoln Rhyme sessizlik istiyor. Sellitto'nun elinden düşürmediği cep telefonuyla bitmez tükenmez görüşmeleri, Baltimore çeteleri üzerine bilgi toplamak için orayı burayı arayıp duran Ron Pulaski 'nin inişli çıkışlı iletişim telaşı dikkatini dağıtıyor.
Çevrenin uğultusunu silip zihnini kurcalayıp duran şeye yer açması gerek.
Ancak aradığı nedir, biçimlendiremiyor. Belli belirsiz bir anı aklına takılıp duruyor.
Hatırlamaya çalıştığı birinin adı mı, olay mı, bir yer mi, emin değil. Ama *biliyor*, can alıcı bir nokta var, hatırlayabilmek için yırtınıyor!
Ama ne?
Gözlerini kapayıp aradığı sanki üç boyutlu bir şeymiş gibi zihninde ona odaklanmaya çalışıyor...
Görüntüyü tam yakalayacakken, anı buhar olup gidiyor.
Sanki küçücük bir çocukken Orta Batı'da, Şikago yakınlarında yaşadığı evden fırlayıp kırlarda koşturduğu günlerde, üfürük otu yolup o top gibi çiçeksi şeyin bir nefeste gökyüzüne dağılışını seyrediyor...
Rhyme çocukluğunda bayılırdı koşturmaya. Üfürük otu üflesin, ağaçlardan savrulup helikopter gibi döne döne alçalan kelebek kanatlı tohumcukları yere düşmeden yakalamaya çalışsın... Gerçek kelebeklerin, arıların, yusufçukların peşinde koştursun... Hepsini tek tek yakalayıp iki parmağının ucuna alsın, incelesin; kitapları karıştırıp içlerinde yazılı bunca şeyi öğrensin... Çok severdi. Lincoln Rhyme delicesine merak ederdi her şeyi; bilime olan merakı küçücük bir çocukken bile anlaşılabilirdi.
Koşmak... Nefes nefese koşmak.

Şu anda eli ayağı tutmayan koskoca bir adam ama yine de bir çeşit koşuda. Zihninden kayıp geçen elle tutulmaz tohumcukların peşinde. Kovalamaca sadece beyninde olsa da çocukluğunun nefes kesen koşularının heyecan ve gerilimini aynen yaşıyor.

Hah işte... Orada, bak orada...

Tam yakalayacak...

Tüh! Kaçırdı...

Alacağın olsun! Cehenneme kadar yolun var...

Yok, düşünmeye çalışma, zorlama. Bırak kendi gelsin.

Dikkatini zihninin bulutumsu dünyasına bıraktı. Hatırlayabildiği anılar, bütününü yakalayamadığı anı kırıntıları arasında uçuşuyor. Tıpkı çocukluğunda koşarken ayağını kâh serinlik kokan çimene, kâh ateş gibi yanan kuru toprağa başarmış gibi. Masmavi göklerde binlerce metre yüksekte kaynaşıp duran beyaz yağmur bulutları altında, hışırdayan kamışlıklardan boy atmış mısır tarlalarına atlaya atlaya...

Uçuşan binlerce üfürük otu, kanatlı tohumcuk, çekirge, ağustosböceği ve ardıç kuşlarının tüyleri gibi çocukluk anılarına karışan bir dolu cinayet, adam kaçırma, hırsızlık, dolandırıcılık, suç mahalli fotoğrafları, raporlar, notlar, kayıtlarla emniyet bürokrasisi, kanıt listeleri, mikroskop vizöründe yakaladığı o gizli sanat, gaz halindeki elementlerin prizmatik tayf değerleri, bu sayıların ekranda oluşturduğu grafik tepecikler ve vadicikler...

Tamam, tamam, defolun hepiniz!

Ve gözlerini açtı.

"Luponte," diye fısıldadı, kendi kendine.

Duyuları dumura uğramış, gövdesi farklı bir keyif hissiyle dolmuş, coşmuştu. Nedenini bilmese de şu Luponte sözcüğünün arkasında belli bir çözümün gizli olduğunu seziyor.

"Bana dosyayı getirin!" Bilgisayar başında oturan Sellitto çarptı gözüne. "Dosya!

O dosya lazım bana!"

İri yarı dedektif ekran üzerinden baktı. "Bana mı diyorsun?"

"Evet, sana diyorum."

Sellitto kıkırdamaya başladı. "Demek dosya diyorsun. Senin dosyan bende mi yani?"

"Hayır sende değil, bende. Sen git, onu bul, diyorum."

"İyi de ne dosyası? Soruşturma filan mı? Bizde mi?"

"Sanırım öyle. Ama dönemi hatırlamıyorum. Tek bildiğim içinde Luponte lafı geçiyordu." Sözcüğü harf harf heceledi. "Epey zaman önce olmalı."

"Suçlunun adı mı?"

"Pek sanmam. Belki. Ama belki şahit, belki de sadece dosya adı ya da tutuklayan dedektif veya müfettiştir. Bilemiyorum, devriye memuru da olabilir, ne bileyim..."

Luponte...

"Rick... Haline bakıyorum, ciğer görmüş kedi gibi yalanıp duruyorsun!"

"Halime yakıştırdığın deyim bu mu yani?"

"Bilemem. Kulağıma hoş geldi, o kadar. Neyse, şimdi Luponte dosyası peşindeyiz. Dur, bir iki telefon edeyim. Önemli olay mıydı, hatırlıyor musun?"

"Psikopat katilin teki ortalıkta dolaşırken seni *önemli* olmayan ıvır zıvır ile hiç uğraştırır mıyım Lon!"

Tam üstüne faksın çıtırtısı duyuldu, Rhyme gözünü alete dikti. "A.S.T.E.R. Isıl Görüntüleri mi? Cooper çıktıya baktı, "Yok, Amelia'ya gelmiş; nerelerde bu kız?"

"Üst katta."

Rhyme çağırmaya niyetlendi, davranmasına kalmadı, Sachs'ın içeri girdiğini gördü. Yüzü durulmuş, kızarıklığı gitmiş, bakışları pırıltılı. Amelia hiç makyaj yapmaz, diye geçirdi aklından, ama bu kez ağladığını gizlemek için biraz sürünmüş olmalı.

Cooper çıktıdan başını kaldırıp seslendi, "Sana gelmiş Sachs. Küllerin ikincil analiz sonuçları. Kanıt şeyden gelmiş, isim olarak ne yazıyor bakayım... "

"Creeley'dir."

"Evet, sonunda muhasebe cetvelinin üzerindeki logoyu görüntülemeyi becermişler. Anonim şirket muhasebesinde kullanılan yazılımlardanmış. Şüpheli durum yok. Ülkede binlerce yeminli mali danışmanlık bürosunda bulunur bu program."

Sachs yoruma omuz silkerek uzanıp gelen raporu aldı, okudu. "Ve Queens Bölgesi, çizelgenin okunabilen bölümünü mali polis bilirkişisine inceletti, sonuç olarak belirsiz bir şirketin yönetici kadrosunun maaş ve prim bordrosunu gösterdiği bildirildi. Şüpheli bir durum saptanamadı..." Sachs düşünceli, "Demek mühim bir şey değil. Anlaşılan eve girenler, her

kimse artık onlar, Creeley ile St. James bağlantısı açığa çıkar korkusuyla ne buldularsa yakmışlar."

Rhyme sevdiği kadının gözlerindeki endişeyi yakaladı. "Çok rastlanır, soruşturma ekibini yanıltmak için ilgisiz malzeme bilerek de yakılmış olabilir."

"Ya, öyle tabii. İyi ki söyledin Rhyme. Yaşa!"

Telefonu çaldı. Açıp dinleyince yüzü karardı. "Nerede?... Anlaşıldı." Hemen not aldı, "Tamam, hemen geliyorum. Pulaski! Şu kurbanın, Sarkowski'nin yani, dosyasıyla ilgili izi yakaladık galiba. Bakmaya gidiyorum."

"Ben de geleyim mi, ister misiniz?"

Sahhs şimdi daha sakin, gülümsüyor; ancak gülücük dudağının kenarında, havada. Rhyme yapmacık olduğunu görüyor. "Gereği yok, sen burada kal, Ron. Teşekkürler."

Deri ceketini kaptığı gibi başka tek söz etmeden fırlayıp çıktı.

Hızla kapanan dış kapının gürültüsüne Sellitto'nun cep telefon zili karıştı. Dedektif açtı, karşı tarafı dinledikçe heyecanı arttı, başını kaldırıp laboratuvardakilere döndü. "Duyduk duymadık demeyin! Acil taşıt izleme bej Explorer'ı bulmuş. Şoför mahallinde eşkale uygun iki beyaz erkek var. Şimdilik gözden kaçırmışlar, ama devriyeler takipte... " Yine kulak kabarttı telefona. "Şu anda Batı Yakası Karayolu üzerinde Houston'da... Nehir boyundaki büyük garajın orada sıkıştırmışız. Çıkışlar kesilmiş. Bu iş burada bitiyor, galiba."

Hemen polis telsiz yayını açıldı, herkesin gözü minik plastik ses yükselticide. Sonunda iki devriye polisinin raporu duyuldu. Explorer garajın ikinci katında terkedilmiş halde bulunmuş. Aranan şahısların izine rastlanmamış.

"Bilirim o garajı! Kalbur gibidir orası. Beğendikleri köşeden tüyüp gitmiştir herifler..."

Bo Haumann ile yörede görevli bir teğmenden yeni sözlü rapor ulaştı. Garaj çevresindeki sokakları karış karış taramaya başlamışlar.

Sellitto hayal kırıklığını gizleyemiyor, sıkıntı içinde başını sallayarak diğerlerine umut vermeye çalışıyor. "En azından araçlarını ele geçirdik. Explorer'dan çok ipucu yakalarız. Amclia'yı çağıralım da olay yerini bir güzel tarasın bakalım."

Rhyme'i aldı bir sıkıntı. İki soruşturmanın çakışıp kafa kafaya geleceğini biliyordu ama işin bu kadar çabuk olacağını kestirememişti.

Sellitto haklı, kızı acele geri çağırmak şart oldu.

Her şeye karşın çağırtmamaya karar verdi. Çok iyi tanıyor sevdiği kadını; belki kendinden bile daha iyi biliyor onun yüreğinden geçeni. St. James soruşturmasını neden yarım bırakamıyacağını biliyor, anlıyor, saygı duyuyor.

Rüşvete, haraca batmış polisten beteri olamaz.

Amelia uğruna bunu göze almalı.

"Olmaz. Kızı rahat bırakın."

"İyi ama, böyle olmaz ki Linç?"

"Başka birini buluruz."

Laboratuvarda gerilim elle tutulacak kadar yoğunlaşıyor, sessizlik uzadıkça uzuyor. Derken bölünüyor, "Ben yaparım efendim."

Rhyme törenle sağ yanına dönüyor.

"Sen mi yapacaksın Ron?"

"Evet efendim! Ben beceririm."

"Pek sanmam."

Çaylak gözlerini büyük ustanın gözlerine dikti, nefes alıp vermeden ezberini dökmeye başladı. "Şöyle ki, ölümle biten çoğu olayda kurban cesedinin fiilen bulunduğu noktayı, suç mahallinden elde edilen en öncelikli kanıt sayma yanılgısına düşeriz. Yanlış, vahşete duyduğumuz insanca tepkiden, katilin cana kıydığı için vicdan azabıyla her şeyi olduğu gibi bırakıp kaçtığını sanmaktan kaynaklanır. Suçlunun, araştırma ekibini yanıltmak üzere olay yerindeki tüm izleri silip bambaşka kanıtlar bırakmış olabileceğini meslek düsturu olarak akıldan çıkarmamak şarttır. Daha da önemlisi..."

"Bu söylev de neyin nesi..."

"Sizin ders kitabınızdan efendim. Eserinizi okudum. Aslına bakılırsa üst üste üç kez okudum."

"Ne yani! Oturup ezberledin mi?"

"Sadece önemli yerleri..."

"Peki önemsiz bulduğun yerler... Onlar hangisi!"

"Demek istediğim, belli temel kuralları ezberledim."

Rhyme bir an sessiz; genç adamın hevesini tartıya vuruyor kafasında. Çocuk deneyimsiz. Ama en azından olaym ayrıntılanndan haberli; iyi gözlemci, dikkati de fena sayılmaz. "Pekâlâ Ron. Ama bak, benim sözümden asla çıkmayacaksın. İkimizi görsel-işitsel olarak birbirimize

bağlayacaklar, olay yerinde benim yönlendirmem olmadan tek adım atmayacaksın, anlaştık mı?"

"Anlaştık, efendim."

Rhyme alaycı bir gülücükle karşılıyor Pulaski'yi. "Vay, demek anlaştık! Teşekkürler, onayını da aldık, haydi o zaman, hemen hazırlan, fırla."

Nefes nefese kaçıyorlar... ikisinin de elinde araçtan boşalttıkları her şeyi tıktıkları kocaman birer branda torba, kan ter içinde koşmaktan bitkin düştüler.

Duncan ile Vincent, Hudson Nehri yakınındaki park görününce koşmayı bırakıp yürümeye başladılar. Peşlerindeki polisleri atlatıp arabayı terkettikleri garajdan ancak iki sokak ötedeler.

Vincent'ın paranoyakça bulduğu şu sürekli eldivenle dolaşma meselesi sonunda işlerine yaradı; arkada iz bırakmadılar.

Vincent ardına baktı. "Takip etmiyorlar. Bizi göremediler demek ki!"

Duncan bir fidan bulup tutunuyor, gırtlağını temizleyip çimene tükürüyor. Vincent de bitkin, sızlayan göğüs kafesini ovuşturmakta. Derin derin soluyorlar; ikisinin de ağzından, burnundan vapur dumanı gibi buhar çıkıyor. Katilin sinirleri hâlâ sapasağlam, öfkesiz. Tersine merakı kamçılanmış durumda. "Explorer'ı tanıdılar. Arabayı biliyorlardı demek. Nasıl olur? Anlayamıyorum. Nereden öğrendiler? Ayrıca peşimizdeki esas ekipte kimler var? Evet... Cedar Street'dc gördüğüm kızıl saçlı kadın polis... Belki de odur."

Kadın!..

Derken Duncan omzunda asılı koca torbanın fermuarının açık olduğunu fark etti. "Olamaz, hayır," diye fısıldadı. Galiba en sonunda o da telaşlanıyor.

"Ne oldu?"

Katil tek laf etmeden çantayla birlikte çimenlere çöktü, içini karıştırmaya başladı. "Eksik var! Kitap ve mermiler cipte kalmış!"

"Üstlerinde adımız yazmıyor herhalde, parmak izi de bırakmadık... Doğru değil mi?"

"Doğru. Onlardan kimliğimize ulaşamazlar." Başını kaldırıp Vincent'a Jıkti gözlerini. "Baksana, senin o gofret kağıtları, içecek kutuları filan? Eldivenlerini hiç çıkarmamıştın, değil mi?"

Dostunu hayal kırıklığına uğratma endişesiyle sürekli tetikte olmuş, hep dikkat etmişti Vincent. Gururla başını salladı, sessiz bir 'hayır' çekti

dostuna.

Duncan geriye, garaj tarafına bakıp daldı. "Ama yine de... Yakalayacakları en ufak iz bile tehlikeli. Birer birer de olsa içerdeki düzenekten bir çark, bir vida daha öğrenirsen sonunda sistemin tümüne ulaşman kolaylaşır. Kafan çalışıyorsa, belli sayıda parça buldun mu o sistemin çalıştığını kavramaya başlarsın. Hatta kimin elinden çıktığını bile anlarsın." Ceketini çıkarıp tutması için Vincent'a uzattı. Gri fanilasını giydi, çantayı karıştırıp beyzbol kepini çıkardı, başına geçirdi.

"Kilisede buluşuruz. Doğruca oraya gidiyorsun. Hiçbir nedenle mola vermeyeceksin. Sakın sağa sola takılma."

"Peki, sen ne yapıyorsun?"

"Garaj karanlık, üstelik çok büyük. Dört bir yanında nöbet tutacak kadar polis bulamazlar. Hem sonra bizim kaçtığımız yan kapıyı dışardan görmek olanaksız. Orayı gözden kaçırmış, adam dikmeyi atlamış olabilirler... Ayrıca şansımız yaver gittiyse, henüz Explorer'ı tespit etmemiş olabilirler. Bıraktığımız her şeyi arabadan alacağım."

Maket bıçağını alıp çorabının içine yerleştirdi. Cebine baktı, küçük kalibreli tabancasını çıkarıp şarjörü kontrol etti, dolu olduğundan emin olduktan sonra yine aynı cebine yerleştirdi.

Vincent, "Ya herifler..." dedi, nefeslendi. "Eğer arabayı buldularsa, ne olacak?"

Duncan sükunet abidesi. Sakin. "Duruma göre, zor kullanmak gerekse de, unuttuklarımızı mutlaka toparlamalıyım."

On Yedinci Bölüm

20:13, Salı

Garajın dondurucu soğuğunda spot altında pırıl pırıl parlayan Explorer'ı seyreden Ron Pulaski ömründe ilk kez kendini bu kadar gergin ve baskı altında hissediyor.

Olay yerinde tek başına.

New York polisinin iki efsane ismi, Lon Sellitto ile Bo Haumann aşağıda, garajın birinci katında, komuta merkezindeler. Olay yeri ekibinden iki teknisyen spotları kurup eline malzeme çantalarını verdiler, delikanlıya biraz da ürkütücü gelen havayla iyi şanslar dileyip çekip gittiler.

Tyvek tuluma sığabilmek için ceketini çıkarıp kenara atmıştı, şimdi soğuktan titriyor.

Haydi karıcığım Jenny destekle beni, diye geçiriyor içinden. Gerginlik anlarında hep yapar bunu. İyiliğimi düşün Jenny... Heyecan, kafasından geçenleri diline düşürdü, sesli olarak bir de erkek kardeşiyle her zaman paylaştıkları, ha gayret bokunu çıkarmayalım şu işin, temennisini ekledi.

Teknisyenler başına taktıkları telsiz telefonu güvenli kanalla doğrudan Rhyme'e bağlayacaklarını söylemişlerdi ama şu ana kadar cızırtıdan başka şey duyulmadı.

Derken birden, "Söyle bakalım elde ne var?" sorusu kulağının dibinde patladı. Büyük usta Lincoln Rhyme!

Delikanlı korkudan olduğu yerde sıçradı, hemen sesi düşürdü.

"Şöyle efendim, cip tam karşımda duruyor. Altı yedi metre ötemde. Araç garajın bayağı terkedilmiş bölgesinde..."

"Bayağı terkedilmiş öyle mi? Bu laf, *aşağı yukarı eşsiz* veya *bir çeşit hamile*, demeye benzedi. Yanında yöresinde başka araç var mı, yok mu?"

"Evet, var."

"Kaç adet?"

"Toplam altı efendim. Söz konusu araçtan uzaklıkları, üç ile altı metre arasında değişiyor, efendim."

"Efendim mefendimi bırak, nefesini daha önemli konulara sakla."

"Anlaşıldı."

"Araçlar boş mu? İçlerinde saklanan var mı?"

"Acil Kurtarma Birimi hepsini kontrol etti."

"Aralarında kaportası hâlâ sıcak olan var mı peki?"
"Ha, bilemiyorum. Hemen yokluyorum." Ah, neden önceden kontrol etmedim...
Hepsini dolaştı, iz varsa silmemek için elinin tersiyle yokladı.
"Hayır yok.Hepsi soğuk.Epey zamandır buradalar herhalde." "Anlaşıldı. Demek ki şahidimiz olmayacak. Yakın zamanda garajdan çıkış olmuş mu yani çıkışa doğru taze tekerlek izi görüyor musun?"
"Hiçbiri yeni görünmüyor, hayır. Sadece Explorer'ınki..."
"Öyleyse ikinci kaçış araçları yoktu. O halde yaya kaçtılar. Bizim için daha olumlu... Ron, şimdi de olay yerinin genel resmine bakalım."
"Üçüncü Bölüm."
"Bu bok kitabı ben yazdım zaten tamam mı? Bir kez daha dinlemeye tahammülüm yok."
"Anlaşıldı, genel fotoğrafa bakıyoruz. Araç savruk parkedilmiş, ayrım çizgisine dik duruyor."
"Aceleleri vardı, zaman yitirecek halleri yok. Takip edildiklerini biliyorlar. Ayak izi görüyor musun?"
"Hayır, zemin kuru."
"En yakın kapı nerede?"
"Araçtan sekiz metre uzaklıkta. Merdiven sahanlığına çıkış var."
"Ve acilciler iyice aradı, öyle mi?"
"Evet, arandı."
"Genel resim üzerine başka ne söyleyebilirsin?"
Pulaski çevresine bakındı, üçyüz altmış derecelik dönüşü yapıp bir kez daha bakındı. Burası bomboş garaj. O kadar... Tüm dikkatini topladı, gözlerini kısıp işe yarar ipucu bulma umuduyla yeniden baktı. Ama işte yok bir şey! Çekine çekine itiraf etti, "Bilemiyorum."
"Bu meslekte *bilmek* kavramına asla sığınmayacaksın." Rhyme kısa süreliğine sevecen bir öğretmen... "Dedektiflik sürekli bahse girmeye cesaret ezmektir. Şimdi, gözüne en çok batan ne? Aldığın izlenim... Haydi, yumurtla bir şeyler."
Pulaski isteneni anında yapamadı! Derken kafasına takıldı, "Neden ille de buraya park etmişler?" diye sesli düşündü.
Mırıltıyı anlayamayan Rhyme seslendi, "Nasıl dedin?"
"Gözüme en çok ne batıyor, diye sordunuz. İşte ben de buraya park edişlerine şaşıyorum. Neden doğruca merdivene açılan çıkışa kadar

sürmemişler arabayı? Bunu yapmadılar, peki; o zaman neden arabayı kuytuya gizlemeyi denemediler?"

"Bam telinden yakaladın Ron! Bu soruları aslında akıl edip ben sormalıymışım. Sence neden? Neden oraya park ettiler?"

"Belki paniğe kapıldılar!"

"Olabilir. Aferin bize. Dikkat et, dikkatsizce park edilmişe benzemiyor... Üzerinde düşünmeye devam edelim. Tamam, şimdi de karelajı sahanlık kapısından arabaya, arabadan yeniden kaçış noktasına doğru yürüyerek tara bakalım. Sonra da arabanın çevresini araştır, altına üstüne ve park ettiği yerin hizasına gelen tavan dilimini iyice kontrol et. Karelajı biliyormuydun?

"Evet..." Pulaski *efendim'i* son anda yutkunuyor.

Sonraki yirmi dakika boyunca Pulaski ileri geri yürüdü; garaj zeminini taradı, tavanın Rhyme'in tanımladığı bölümünü inceledi. Tek milimetre kare atlamadı. Havayı kokladı, garajın eksoz-yağ-temizlik ilacı kokusundan ipucu çıkaramadı. Kendine kızdı, telsiz radyoya rapor Verdi. "Hiçbir şey bulamadım." Ancak suç uzmanı tepki vermedi, Ron'a cipin içini aramasını söyledi.

O arada cipin şasi ve plaka numarası araştırılmış ve bunların gerçekten Sellitto'nun daha önceden saptadığı, kokain bulundurma suçundan bir yıllığına Riker's Island hapishanesinde yattığı için üzerinde durulmayan kişiye ait olduğu saptanmıştı. Suç aleti olarak el konulan Explorer, şerifin açık arttırmaya çıkarmasına dek korunduğu açık otoparktan Saatçi tarafından çalınmış olmalı. Katil zekice kotarmış bu işi diye aklından geçirdi Rhyme. Kimse farkına varmaz bunun, çünkü aracın Hacizli Araçlar listesine kaydı haftalar alır; gerçekten arttırmaya çıkarılması ise aylar sürer. Plakalar sahte değil, ancak Newark Havalimanı'nda park edilmiş yine bej rengi bir başka Explorer'dan sökülmüş.

Rhyme'in ağır ve yumuşak ses tonuyla söze girişi, gözünü garajdan ayırıp dikkatini kulaklığa veren Pulaski'yi meraklandırdı. "Ron, ben araba meraklısıyım. Bayılırım arabalara. Tıpkı kitap gibi. Bize o kadar çok şey söylerler ki..."

Pulaski hemen ustasının kitabında bu konuyu anlattığı bölümü hatırladı. Ezberindekini aynen söylemedi ama çenesini de tutamadı, "Elbette! Şasi ve ruhsat numarası, tamponlar, satıcı firma ve diğer reklam yapıştırmaları, teknik muayene ve eksoz ölçüm... "

Kulağında kahkalar patladı. "Ron, dediğin ancak taşıt sahibi zanlı ise doğru. Ama bizim araç çalıntı. Asıl sahibinin iki saniyeliğine yağ değiştirip

benzin almaya alıştığı yer, zamanında John Adams Lisesi'nde iftihara gcçmişliği falan şu anda işimize pek yaramaz, değil mi!"

"Sanmam."

"Ben de öyle, sanmam. Çalıntı araba bize neler söyleyebilir."

"En önce parmak izleri."

"Pek güzel. Arabanın içinde nereye dönse iz bırakır insan. Direksiyon simidinden, vites kolundan başla; kalorifer, radyo vesaire düğmesi, kapı kollan... Saymakla bitmeyen yüzlerce şey. Ve tüm bu noktalarla birlikte parlak yüzeyler. Sağolsun araba endüstrisinin kalbi Detroit! Arada Tokyo, Hamburg ve diğerlerine de bir selam çakalım. Şimdi ikinci önemli neden: Çoğu insan arabasına şahsi bond çantası, ıvır zıvır çekmecesi muamelesi yapar. Hani evde nereye koyacağımızı bilemediğimiz her şeyi mutfakta bir çekmeceye tıkıvcririz ya, işte tam öyle. Aracını koklayıp sahibinin kişiliğini yansıtan pis kokuları yakalamayı bileceksin. Araç, hatıra defteri gibidir; üstelik içine yalan yazmaya üşeniriz. Araştırmada ilk adım. FK'den başlayacaksın."

Pulaski kısaltmayı hemen hatırladı. Fiziki Kanıtlar.

Çaylak tam arabanın içine doğru eğilirken arkasından metal sürtünmesine benzer tıkırtılar geldi. Sıçrayıp çevresine, garajın yarı karanlık dip taraflarına doğru bakınıp sesin kaynağını aradı. Katta yalnızdı çünkü. Ustasının hep öne sürdüğü, olay yeri tek başına taranmalı, kuralına uyduğundan ekip kalabalığını aşağı kata göndermişti. Belki de sıçandır. Ya da çatıdaki buzlar erimiş, damlamakta; olabilir. Şimdi de bir 'çıt!' sesi. Sanki saat tıkladı.

Haydi bırak safsatayı, işinin başına dön. Spotlar sıcaktan çıtırdıyor belki. Korkak alıştırma kendini. Göreve kendin gönüllü oldun...

Ön koltukları inceledi. "Önde kırıntılar var; öyle böyle değil, ortalık dolu."

"Ekmek kırıntısı mı?"

"Her türlü pislik atıştırılmış burada. Kurabiye, bisküit kırıntısı, mısır gevreği var... Patates kızartması, çukulata kırıkları. Yapışkan lekeler görüyorum. Gazoz dökülmüş sanırım. Hey, bu da ne! Arka koltuğun altında ağırca bir şey hissediyorum... Bu iyi işte. Mermi kutusu buldum."

"Markası ne?"

"Remington. Üstünde otuz iki kalibre yazıyor."

"Kutunun içinde ne var?"

"Mermi var tabii."

"Emin misin?"
"Henüz açmadım da... Yani açayım mı kutuyu?"
Usta sessiz kaldığına göre, aç şunu, demek istiyor.
"Ha-ha! Kurşunlar. Hepsi otuz ikilik. Ama kutu tam dolu değil."
"Kaç eksiği var?"
"Yedi."
"Bak, bu işe yaradı."
"Nasıl?"
"Sonra anlatırım."
"Şuna bakın!"
"Neye bakıyorum?"
"Kusura bakmayın, telsiz telefonda olduğumuzu unutmuşum. Burada sorgulama teknikleri üzerine kitap buldum. Ama içindekiler daha çok işkence tekniklerine benziyor."
"İşkence mi?"
"Evet, işkence."
"Satın alma mı, kitaplıktan çalma mı?"
"Üstünde fiyatı, içinde satın alma makbuzu, iç kapağında kütüphane fişi... Hiçbir şey yok. Sayfalar çok yıpranmış. Kitap kiminse artık, tekrar tekrar okunmuş."
"Akıl yürütmen tutarlı, mükemmel çıkarım yaptın Ron. Kitabın doğrudan şüpheliye ait olduğunu söylemek hata olurdu. Aklımızın gözlem kapısı hep açık olacak, zihnimizin karışmasına asla izin vermeyeceğiz."
Rhyme'in minik söylevi pek övgüye benzemese de Çaylak yürekten sevindi.
Pulaski özel elektrikli süpürgeyle koltukların altını, üstünü, kenar köşeyi dolanıp toz aldı; süpürgenin ucunu biraz da havaya tuttu. Mikroskopik parçacıklar analizde işe yarayacak.
"Köşe bucak her yerini taradım. Sanırım aramayı bitirdim."
"Torpido gözü?"
"Kontrol ettim, boş."
"Gaz, debriyaj, fren pedalları?"
"Hepsini tek tek kazıdım. Fazla kalıntı bulamadım."
"Pek güzel. Koltuk arkalıklarındaki baş yastıklarını gözden geçirdin mi?"
"Ah, işe bakın, oralara bakmadım."
"Saç kırığı olur, losyon sürünmüştür üzerine."
Pulaski, "Şapka, kep giyiyor olabilirler," diye itiraz edecek oldu.

Ustanın uzun söylevi anında kulaklıklara dolmaya başladı:

"Uzak ihtimal desen de, bizim Saatçi şapkalı, keplidir belki ama Hindistanlı Sih, rahibe, uzay adamı, sünger avcısı değildir; yani saçını başını tümüyle örtmemiştir. O nedenle sen en iyisi benim tezi de hesaba kat, git o yastıkları incele. Göreyim seni."

"İşe giriştim bile," demesine kalmadı, Pulaski yastıklarda tutam tutam kır ve siyah saç buldu. Çaresi yok, bulguyu ustasına itiraf edecek. Suç uzmanı onu yüzlemedi, "Güzel," deyip öteki adımı duyurdu. "Bulduklarını plastik torbaya koy, ağzını güzelce kapa. Şimdi sıra parmak izinde. Hedef, Saatçi'nin asıl kimliğini öğrenmek."

Pulaski soğuk, rutubetli garaj katında burnunun üzerindeki o kaynakçı gözlüğü benzeri acayip şeyle, bir elinde minik spot, öteki elinde Magna fırça, buram buram terleyerek köşe bucağa iz tozu püskürtüp püskürtüp parmak izi kovaladı.

Zaman geçtikçe Rhyme sabırsızlanarak "Nasıl gidiyor?" diye homurdandı. Çaylak elinden geleni yapıyor ama karşılık vermeye çekiniyor. "İşin gerçeği, tek bir parmak izi bulamadım."

"Yani tam iz bulamadın; olsun, iz parçalı da olsa bana yeter."

"Hayır, öyle demek istemedim efendim. Ortada *hiç* iz yok. Yani aracın hiçbir yerinde... "

"İmkansız!" diye tepki veren Rhyme'i inandıramıyacağını anlayınca aklı ustanın kitabına gitti. Üç tür iz vardı değil mi. Plastik, yani kilde, çamurda kalan üç boyutlular; görülebilen, yani çıplak gözle yakalayabildiklerimiz; bir de ancak teknik araçlarla saptayabildiğimiz gizli olanlar. Üç boyutlu ize çok az rastlıyoruz. Görülebilen tip de seyrek sayılır. Gizli izse her yerde bulunur

Saatçi'nin Explorer'ı hariç.

"Sürtünme lekesi de mi yok?"

"Yok."

"Olacak iş değil. Koca arabayı beş dakikada nasıl silip tertemiz edebilirler ki? O zaman aracın dışını tara, her tarafını. Özellikle kapı kenarlarını, benzin tankı kapağını."

Pulaski, elleri titreyerek söyleneni yapıyor. Acaba Magna fırçasını sürerken beceriksizlik mi etti? Kimyasalları yanlış mı püskürttü? Yanlış gözlük mü takmıştı.

Geçen yıl kafasına aldığı o kötü yaranın fiziksel sıkıntıları sürüyor hâlâ. O günden beri travma sonrası gerilimleri, panik ataklar yaşıyor. Ayrıca

sadece karısına itiraf ettiği bir kusuru daha kaldı. "Bu biraz karışık bir şeymiş. Tıbbi nedenlerden ötürü, diyor doktor. Bazen zihnim dağılıveriyor, iyi düşünemiyorum." Ödü patlıyor, kazadan sonra bir türlü eski Ron olamıyorum korkusuyla içi içini yiyor. Artık eskidiğine dair duyduğu o endişe... Kafası kardeşi kadar çalışmıyor sanki; aslında okuldayken IQ'ları aynıydı. Ayrıca son günlerde kendini Lincoln Rhyme'in ekibine pek yakıştıramıyor. Ustaya gelen soruşturmalarda, şüpheliler ateş gibi oluyor, öylesi suçlularla aşık atmak ne haddime, diye geçiyor kafasından...

Sonunda kendini yatıştırmayı başardı. Dur bakalım, bir mola ver, yeniden düşün. Duruma kendi kusurun yol açtı sanıyorsun. Sen akademideyken en iyi yüzde beşin içinde değil miydin? Ne halt ettiğinden haberin var, yaptığın işi biliyorsun. Sen çoğu polise göre iki misli gayret gösteriyorsun... "Söylediğim doğru Lincoln. Bir biçimde, hiçbir iz bırakmadan savuşmayı becermişler... Bir dakika, hattan ayrılmayın, sakın!"

"Kaçacak yerim mi var? Buradayım Ron."

Pulaski büyüteçli gözlük taktı. "Tamam, oldu, bir şey yakaladık. Şu anda elimde pamuk iplikçikleri var. Bej rengi. Bir çeşit ten rengi de sayılabilir."

Rhyme fırsatı yakaladı mı azarı sektirmez. "Yine mi hem öyle, hem böyle!"

"Tamam, ten rengi. İddiasına girerim, bunlar eldivenden kalma."

"Sonuç olarak şüphelimiz Saatçi ve kalfası, çok dikkatli ve zeki adamlar." Rhyme'n sesinde titreşen endişeyi yakalayan Pulaski tedirgin oldu. Şüpheliler Lincoln Rhyme'de de tereddüt uyandırıyorsa iş boka sarıyor demektir. Çaylak ensesinden kuyruk sokumuna kadar titrediğini, sırtından aşağı soğuk ter boşandığını hissetti; titremesi soğuktan değil, içinde uyanan korkudan. Birden duyduğu ilk sesi hatırladı. Sonra o saat tıklaması.

Tik tak, tik tak...

"Lastik oyuklarında, soğutma ızgarasında dişe dokunur şeyler yok mu?"

Pulaski eğilip baktı. "Karla karışık bol çamur."

"Örnek topla."

Son söylenenleri de yaptı. "Bitti."

"Olay yerinin fotoğraf ve videosunu çek. Nasıl yapacağını biliyor musun?"

Biliyor. Kardeşinin evlilik fotoğraflarını o çekmişti.

"Gelelim olası kaçış yollarına. İncele bakalım."

Pulaski sil baştan çevreye göz gezdiriyor. O da ne, bir şey sürtündü gibi, ayak sesi miydi yoksa? Çatıdan su damlıyor. Şıp sesi ile tık sesi birbirine

giriyor. Yok, saat tıkırtısı bu! Gerginlik giderek üzerine abanıyor ama kendini işine veriyor. Kafasında karelere böldüğü mekanı araçtan başlayarak bir kez daha ileri geri tarayarak kaçış noktasına doğru ilerlemeye başladı. Yerlere bakarken arada tepeye çatıya da bakıyor. Ne diyor, Rhyme kitabında...

Suç mahalli üç boyutludur.

"Şimdilik yeni ipucu yok."

Kulaklıklar bir kez daha ustanın homurtularıyla inlerken Pulaski dondu kaldı. Ayak sesi benzeri bir ses duymuştu.

Hemen silahına davrandı ama boşuna. Ancak o zaman fark etti, Glock giydiği tulumun içinde kalmıştı. Aptalım ben! Acaba tulumu açıp silahı kemeriyle dıştan beline mi bağlasa?

Böyle yaparsa olay yerinde iz kaybına yol açar mı?

Disiplini bozmak doğru olmaz...

Sonuç olarak tabanca Tyvek tulumun içinde.

Burası kocaman ve eski bir garaj. Elbette orası burası çatırdayacak. Sakin ol...

Saatçi'nin gönderdiği kartpostallar olarak gördüğü duvar saatlerinin üzerinden kendisini süzen aydede yüzlerini inceleyen Lincoln Rhyme, katilin gizli ithaf metnini bir türlü çözemiyor.

Ay suratlıların bakışı da bir acayip. Gözler efsunlu gibi süzüyor insanı; ancak ser verip sır vermiyor.

Sadece tik-tak sesi. Telsiz radyoysa suskun. Derken garip sesler geldi. Bir şey sürtündü, ardından patırtılar. Yoksa sadece parazit mi duyduğu?

"Ron? Beni duyuyor musun?"

Karşılık yok, sadece tik...tak...tik...tak.

"Ron?"

Çatırtı koptu. Metal sesi.

Rhyme başını dikti. "Ron? Ne oluyor, Ron?"

Yine cevap yok.

Haumann'ı arayıp Ron'a bakmasını istemek üzere telsiz radyoda kanal değiştirmeye niyetlenirken Pulaski'nin paniklemiş sesini aldı. "Acele destek! 10 13...Ben..."

10 13 polis telsizlerinde kullanılan en acil çağrı.

"Cevap ver bana Ron! Orada mısın?"

' 'Yapamıyorum... "

Ve son bir hırıltı duydu Rhyme.

Hat kesildi.
Felaket.
"Mel, bana Haumann'ı bağla!"
Cooper acele düğmeleri çevirdi, Rhyme'e kulaklığını işaret ederek, "Hattasın," diye bağırdı.
"Bo, ben Rhyme. Pulaski'nin başı belada. Benim hattan 10, 13 çağrısı aldım. Sen duymadın mı?"
"Olumsuz. Ama hemen gidiyoruz."
"Explorer'a en yakın merdiven sahanlığını tarıyordu."
"Anlaşıldı."
Rhyme artık ana kanala bağlandı, tüm yayınları duyabiliyor. Haumann taktik destek birimlerini harekete geçiriyor. Arada sağlık ekibi çağırmayı unutmadı. Kendi ekibini garaja yayarak tüm çıkışları tutmalarını istedi.
Suç uzmanı gerginlik ve öfkesini, ensesini tekerlekli iskemlesinin baş desteğine vurarak yatıştırmaya çalışıyor.
Asıl öfkesi Sachs'a. Öteki Soruşturma'yı seçip Rhyme'in soruşturmasını yüzüstü bırakmasaydı, yerine Pulaski'yi göndermek zorunda kalmayacaktı. Kendine de kızıyor. Sen nasıl acemi memurunu tehlikeli olduğu besbelli bir olay yerinde tek başına bırakırsın?
"Linc..." Sellitto'nun sesi bu, "Yetişmek üzereyiz. Henüz görüş alanına giremedik."
"Madem görüş alanında değil, o zaman bulamadın çocuğu! Halledemediğin işi ne anlatıyorsun bana!"
Polis telsizinde bağrışmalar, sorularla cevaplar birbirine karışıyor.
"Bu kat temiz."
"Cip görüş alanımda."
"Peki, Çaylak nerede?"
"Dikkat, orada birinin gölgesini görüyorum; saat dokuz'da."
"Olumsuz! Hata yapma, o dost ekipten."
"Bu köşeyi aydınlatın! Işık gerek, acele ışık!"
Derken bir anlık sessizlik; fakat Rhyme'e saatler geçti gibi geliyor.
Garajda ne oldu, olay ne?
Tanrı cezanızı versin! Bari biriniz bana durumu saniyesi saniyesine anlatsa ya...
Beyninde koşuşturan sorulara cevap alamıyor, kendi de bulamıyor. Çaresiz Pulaski'nin kanalına döndü.
"Ron?"

Kulaklığına ulaşan tek ses, karşı taraf mikrofonundan ardı ardına gelen kesik kesik cızırtılar. Sanki gırtlağı kesilmiş biri iletişim kurmaya çalışıyor ama artık ses çıkaramadığı için derdini sözcüklere dökemiyormuş gibi...

On Sekizinci Bölüm

20:26, Salı

"Hey, Amie. Konuşmamız gerek."
"Tabii, olur."
Sachs, Manhattan merkezinde, Hell's Kitchen yolunda; Frank Sarkowski cinayet dosyası peşinde koşturuyor. Ama aklı başka yerde. Olay yerlerine bırakılan saatlere kafa yormaya çalışıyor. Koşan zamanla duran zaman çelişkisi; Zaman hızla ilerlesin, bizi acılarımızdan çabuk kurtarsın istiyoruz ama olmuyor. O bildiği tempoyu asla bozmuyor. Bozulmayan tempo sürekli bir duruştan daha beter. İşte o an, zaman gerçekten yavaşlıyor, hatta bazen idam anındaki mahkumun kalbi gibi, tümüyle durduğu da oluyor.
"Konuşmamız gerek... "
Amelia Sachs yılların ardına gömülmüş bir sohbeti hatırladı.
Nick anlatıyordu, "Durum bayağı ciddi..." İki aşık Amelia'nın Brooklyn'deki dairesindeler. Kız o zaman henüz yeni; üstünde üniforması, ayağında ayna gibi parlayan siyah ayakkabıları... Babasının öğüdü kulağında: "Tatlı kızım, ayakkabılarının boyası, üniformanın ütüsünden çok daha fazla saygı toplar. Sakın unutma." Ve tutmuştu babasının sözünü...
Siyah saçlı, yakışıklı, gelişmiş pazularıyla Nick istese model olacak kadar havalı çocuktu. Meslekte daha kıdemliydi. Sachs'ın şimdiki halinden bile çok daha kovboy cüreti vardı Nick'de. Amelia, bir önceki yıl modellikten kazandığı son parayla aldığı şık kahve masasının kenarına ilişmiş, dinlemekte.
Nick'in gece sivil kılıkla göreve çıkması gerekiyor. Üzerinde kolsuz fanila, ayağında kot pantolon var, revolverini arkadan kemerinin içine sokmuş. Son olarak bir de sakalını traş edecek. Amelia aslında onu üç günlük sakallı seviyor. Gecenin planı:
Delikanlı görevden dönecekti ve geç de olsa akşam yemeğini birlikte yiyeceklerdi. Amelia sofrayı çoktan kurmuş; şarabı, mumları, salata ve füme somonu önceden hazırlamış; oturup sevgilisini beklemişti. Öykünün diğer tarafına gelirsek, bir süredir Nick'in geceleri işi çıkıyor bu yüzden de eve pek uğrayamıyordu. Sonuçta yine işe çıkmak zorunda, yemeden çıkacak, geç vakit gelince birlikte yiyecekler.
Belki de birlikte olamayacaklar.

Ama şimdi başka terslik var. *Bayağı ciddi* bir durumdan söz ediliyor.

İşte Nick karşısına dikilmiş duruyor. Ölü ya da yaralı değil şükür. Sivil görev, hani polislik mesleğinin en korkulu rüyası olan sivil kılıkla girişilen gizli görev sırasında, vurulmamış... Hanidir kamyon soyan çetelerin peşinde koşuyor. Vurgunlarda çok büyük paralar döndüğünden eli silahlı çeteci sayısı da çok. Son kez üç meslektaşıyla birlikte çıkmışlardı göreve. Acaba birine bir şey mi oldu? Amelia'nın yüreği eziliyor. Çünkü hepsini tanıyor çocukların.

Yoksa başka şey mi var?

Benden ayrılmak mı istiyor?

Kötü, çok kötü... Ama Doğu Yakası çeteleri ile mücadele eden dostlarından birini kaybetmektense, ayrılık acısına katlanmak yeğdir.

"Haydi, anlat Nick!"

"Bak Amie." Babası çağırır onu bu kısaltmayla. Yeryüzünde bu adı kullanmalarına izin verdiği iki erkek var; babası ve Nick. "Amie, mesele şöyle..."

"Ne olursa olsun, söyle bana." Amelia Sachs aklından geçeni dosdoğru söyler, Nick de öyle yapsın.

"Nasıl olsa yakında duyacaksın. Önce benden duyasın istedim. Başım büyük dertte... "

Anladığını sanıyor Amelia. Nick kovboyun tekidir, MP-5'ine sarılıp suçlularla dövüşmeye her zaman teşnedir. Halbuki Sachs çok daha iyi nişancı olduğu halde, tetik çekerken iki kez düşünmeyi bilir.

Babadan kalma öğüdü dinler: Tetiği çektin mi, kurşunun dönüşü olmaz; atarken ona göre düşüneceksin. Nick'in endişesini anlamlandırmaya çalışıyor. Karşılıklı ateş sırasında birini mi vurdu acaba? Yoksa arada masum birine mi değdi kurşunu? O zaman komisyon toplanır ve silahın haklı olarak ateşlenip ateşlenmediğini saptamaya çalışır. Bu iş sonuçlanana kadar da görevden alınacak demektir... Olsun!

Yüreği ağzında, kahroluyor sevdiği adam için. Ne olursa olsun, onunla birlikte, onun için mücadele edecek, kararlı. El ele verir bu sorunla başederiz, bana güven... diyecekti ki, Nick sözün sonunu getirdi. "Bana suçüstü yapıldı, Amie!"

"Sana mı... "

"Sammy ile bana... Frank R. de var arada. Şu kamyondan mal kaldırma işi yüzünden. Enselendik işte. Üstelik hesap çok yüklü." Sesi titriyor

delikanlının. Sevdiği adamı ağlarken hiç görmüş değil ama seziyor, neredeyse hüngür hüngür ağlayacak.

"Yakayı ele verdin, öyle mi?

Nick gözünü yere dikmiş Amelia'nın yeşil halısına boş boş bakıyor. Sonunda duyulur duyulmaz bir, "Öyle oldu..." çıkıyor.

Madem itirafa başladı, biraz rahatlasın artık. Arkasını getirsin.

"Durum sandığından kötü."

Daha kötü ne olabilir ki?

"İşi yapan biziz. Biz kendimiz kaçırıp soyuyorduk kamyonları."

"Yani sen bu gece... " Amelia'nın nutku tutuluyor, ağzı açık ama sesi çıkmıyor.

"Ah Amie, sadece bu gece mi! Bir yıldır sürüyor bu iş. Koca bir sene yedik biz bu boku. Depolarda adamlarımız vardı; nakliye gününü bize ispiyon ediyorlardı. Biz de kamyonların yolunu çevirip... Anlıyorsun işte gerisini. Ayrıntısını bilmene gerek yok." Suratı karmakarışık, yüzünü ovuşturup duruyor. "Biraz önce haberimiz oldu. Bizim için tutuklama emri çıkarılmış. Biri gammazladı herhalde. İpliğimiz pazara çıktı. Of yahu! Yakayı ele mi verdik biz şimdi?"

Amelia, delikanlının düzenli olarak geceleri sivil göreve çıkışlarını anımsıyor. En azından haftada bir kez kamyon kaçırıp soyan çete peşinde koştuğunu sanıyordu.

"Beni bu pisliğe bulaştırdılar. Başka seçeneğim yoktu... "

Evet, vardı; evet, senin elindeydi; evet, isteseydin hayır diyebilirdin. Ama şimdi bunları söylemenin ne yararı var. Tanrım, her zaman *seçme* hakkı kendi elimizdedir. Amelia Sachs kendi yanlışına özür bulmayı bilmez, başkası aynı bahaneye sığınmaya kalkışırsa asla kabul etmez. Delikanlı sevdiği kadını iyi tanıyor, tepkisini anlıyor. Aşklarının büyüsü bu karşılıklı anlayışta gizli.

Aşklarının büyüsü bu karşılıklı anlayışta *gizliydi.*

Aşkı kurtarmaya gelmemiş. "İşim bitik Amie, Büyüyü yıkan benim. Buraya, sana durumu anlatmaya, her şeyin bittiğini söylemeye geldim."

"Teslim mi oluyorsun?"

"Evet, galiba. Ne bok yiyeceğimi bilemiyorum ki!"

Genç kadın ne diyeceğini bilemiyor, dilinin ucunda tek bir sözcük bile yok sesi çıkmıyor. Kafasında sadece birlikte geçirilen mutlu anların soluk resimleri var, o kadar. Atış poligonunda saatlerce mermi yakışlar, Broadway

barları, buz gibi limonlu rom kokteyllerini ardı ardına devirişler, bu evde, hemen şuracıkta , şöminenin önüne yayılıp konuştukları...

"Amie, tüm hayatımı mikroskopla inceler bu herifler. Temiz olduğunu onlara söyleyeceğim ama seni sıkıştırmaya kalkacaklar. Seni bulaştırmamak için elimden gelen, gelmeyen her şeyi yaparım. Yine de seni bin bir soru ile taciz edecekler."

Böyle işlere neden bulaştığını ona sorsa mı? Nesi eksikti, neden yaptı bunu? Nick Brooklyn doğumlu, burada büyümüş. Yapılı, yakışıklı, mahallenin tipik uyanık çocuğu. Öyle yetişmiş. Bir süre kötü arkadaşlarla birlikte gezip tozmuş derken babasının öğütlerine kulak verip çevresini değiştirmiş, hayatını doğru yolda kurmaya girişmiş. Peki o haylaz gençlik günlerine neden geri dönüyor? Heyecan olsun diye mi? Yoksa para için mi? Bak şimdi! İşin bu yanı takılıyor kafasına. Pekâlâ, bir yıldır parayı nasıl gizledi Amelia'dan? Nereye saklıyordu vurgun parasını?

Neden düştü bu yola?

Amelia'nın aşkını kurtarma şansı yok, bitti.

"Ben artık çekip gideyim. Seni seviyorum Amelia."

Nick eğilip kıpırtısız duran kadını alnından öptü.

Kapıyı çekip çıkışını görmedi, sadece kapanan kapıyı duydu. Masada yanan mumlara daldı gözleri; şarap rengi mumlar kısalıp eriyen çizgiler halinde süzülerek kendi diplerinde birikirken, birlikte geçirdikleri o sonsuz anları, sonu gelmeyen geceleri hayal ederken, zaman, işte o an, gerçekten durmuştu.

Seni sonra ararım...

Demişti, ancak hiçbir zaman aramadı.

Aynı anda yediği çifte darbeye; sevdiği adamın suça bulaşmasına ve aşklarının bitişine dayanamayarak devriye görevinden istifa edip büroda, masa başı bir işte çalışmaya karar verdi. Mesleğine, üniformasına geri dönmesi, o sıralarda rastlattığı Lincoln Rhyme sayesinde oldu. O günden beri meslek yeminini bozan polislerden ölümüne nefret ediyor. Pisliğe bulaşan polis Amelia Sachs için yalan söyleyen politikacıdan, eşini aldatan insandan, acımasız çeteci takımından bile daha iğrenç, daha sefil...

Bu nedenle St. James çetesinin aslında 118. Bölge polislerinden bazılarının kurduğu bir ekip olup olmadığını araştırıp bulması şart; olayı çözemezse Sachs'ın içi asla rahat etmeyecek. Üstelik eğer gerçekten işin içinde polis varsa, işi kotaran çetelerle birlikte olaya bulaşan hiçbirinin gözünün yaşına bakmayacağı, babası bile olsa onları affetmeyeceği kesin.

Arabasıyla hızla gelip yanaşırken kayıp kaldırıma bindirerek durdu. Sachs aceleyle arabadan çıkarken New York Polisi'ne ait park belgesini torpido gözünün üst tarafına fırlattı, kapıyı hızla, sanki geçmişle bugün arasında açılmış koca deliği sıkıca tıkamak istercesine çarparak kapattı.

"Hay, kahretsin! Bu ne pislik!"

Garajda, Saatçi'nin arabasının bulunduğu katta arkadaşlarına seslenen polis, yerde yüzükoyun yatan birini gösteriyor. Koşup gelen meslektaşı da şaşkınlık içinde ona katılıyor.

"Vay canına! Dediğin kadar var."

Bir başkası sokuluyor; sokulduğu anda da mesleğine dair tüm bildiklerini yitirerek, "Ö-ö-ö!" diyor ve öğürüyor.

Sellitto ile Bo Haumann koşarak yetiştiler. 'Olay' çevresine üşüşen memurların arasından sıyrılmaya çalışırken Sellitto bağırıyor.

"İyi misin, evlat! Sen iyi misin?"

Ron Pulaski, yerde pis kokulu çöp yığınının ortasında yatan adamın tepesinde. Kendi üstü başı da pislikten nasibini almış, nefes nefese öylece dikiliyor. Başını salladı, hasar yok, demeye getirdi. "Ödümü patlattı. Yok, bir şeyim yok. Vay canına! Evsiz barksızın biri ama gücü kuvveti bayağı yerinde."

Sağlık görevlisi koşup geldi, adamı sırtüstü çevirdi. Pulaski'nin taktığı kelepçeler adamın bileklerinde şangırdadı. Saldırganın gözleri ateş saçıyor, çılgın gibi bakmıyordu tepesindeki kalabalığa. Üstü başı yırtık, kir-pas içindeydi. Çok kötü kokuyordu. Pantolonuna işemiş, belden aşağısı ıslak. Az önceki 'Bu ne pislik' ve 'Ö-ö-ö' çığlıkları bu yüzden demek...

Haumann durumu ele alıyor. "Neler oluyor Pulaski?"

"Olay yerini taramaktaydım," İşaret parmağıyla sahanlığın hayali çerçevesini çiziyor, "Çünkü görünüşe göre şüpheliler bu noktadan kaçmışlar... "

İçinden, ifadedeki belirsizliğe kızıp lafını kesiyor.

Yeni baştan alıyor. "Şüpheliler, diyorum, kaçarken bu merdivenleri kullanmışlar; burası kesin. O nedenle bu belirli alanda ayak izi saptamaya çalışmaktaydım. Arkamda gürültü oldu, döndüm, bu şahsı elindeki şu şeyle üzerime yürürken gördüm." Parmağıyla yerdeki demir boruyu gösterdi. "Silahımı zamanında çekmeye fırsat bulamayınca çöp tenekesini kaptım, üzerine fırlattım. Boğuşmaya başladık. Bir iki dakika kadar sürdü. Sonunda saldırganı, boynunu çift kapana alarak durdurdum."

"Biz o tekniği kullanmaya yetkili değiliz." Haumann'ın meslek disiplini kesin.

"Saldırganı, o an aklıma gelen ilk yöntemle etkisiz hale getirdiğimi arz etmek istemiştim, efendim."

Taktik kuvvet şefi başıyla olumladı. "Şimdi doğru."

Pulaski aranıp mikrofon-kulaklığı buldu, başına yerleştirdi ve bir anda yerinden sıçradı. Kulak dozunu patlatan bir ses, "Isa aşkına, sağ mısın, öldün mü, söylesene! Ne oluyor orada?" diye haykırıyor.

"Ah! Özür dilerim, Dedektif Rhyme..."

Pulaski olan biteni özetledi.

"Peki, yaran beren, bir şeyin var mı?"

"Hayır, iyiyim."

"Güzel. Şimdi... Tanrının cezası silahını neden tulumun içinde unuttun, anlat bakalım."

"Gözden kaçırmışım efendim. Bir daha asla olmayacak efendim."

"Doğru, bir daha asla olmasın. Söyle şimdi, sıcak olaylarda oyunun temel kuralı neymiş?

"Sıcak olay?"

"Evet, şüphelinin olay yerine geri gelme olasılığı var ise olay yeri *sıcak*, deriz. Oyunun kuralıysa şudur: Araştırma yaparken alabildiğine titiz olacaksın amma... Asla kendi güvenliğini savsaklamayacak, kıçını hep kollayacaksın! Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim!"

"Gelelim olay yeri araştırmamıza... Bu şamatada kaçış noktasındaki tüm izlerin içine edildi değil mi?"

"Aslına bakarsanız sadece çöp saçıldı etrafa. Şüpheliyi çöp kovasıyla bertaraf etmek zorunda kaldım. Kova da ağzına kadar... "

iyice çileden çıkan Rhyme sözü kendi tamamlıyor, "...pislikle dolu olduğundan, ortalık battı! O halde hemen toparlanıyorsun, tüm pisliği dikkatle temizliyorsun, bana yirmi dakika içinde tüm kanıtları topluyorsun. En ufak tozu bile, anlaşıldı mı! Becerebilecek misin?"

"Evet efendim. Ben hemen..."

Çaylak emir tekrarını bitiremeden Rhyme bağlantıyı anında kesti.

Acil müdahaleden iki memur ellerine lateks eldivenleri geçirip evsiz yurtsuz zavallıyı tekerlekli sedyeyle götürürken Pulaski temizliğe girişti. Bir yandan da Rhyme'in ses tonunda sezdiği bildik havanın ne olduğunu anımsamaya çalışıyordu. Sonunda hatırladı. Küçükken evin yakınlarındaki

tren hattında ikiziyle birlikte, rayların üzerinde, kollarını iki yanlarına açarak yarış yaparlarken babası onları yakaladığı anda, öfkesine karışan yavrularını sağ bulma sevinciydi iki sesteki benzer tını.

Sanki casus deli adam...

Hell's Kitchen'da köşe başlarından birinde Arthur Snyder trençkotu, atkısı, havı dökülmüş tüylü Bavyera fötrü ile John le Carre romanından fırlamış yabancı casus eskisi havasında dikilmekte.

Amelia Sachs onu gördü, yanına yanaştı.

Snyder, beklediği kadını gördüğünü belli belirsiz baş hareketiyle vurgulayıp çevresini kaçamak bakışlarla kolaçan etti, Times Meydanı'nın kalabalığından sakınarak ters yöne, batıya, tenha sokaklara doğru yürüdü.

"Arayıp çağırdığınız için teşekkür ederim, Snyder."

Emekli polis hafifçe omuz kaldırmakla yetindi.

"Ne tarafa gidiyoruz, acaba?"

"Bir ahbabımla buluşacağım. Şu sokakta haftada bir bilardo oynarız kendisiyle. Telefonda konuşmak doğru olmazdı."

Casus temkinlidir...

Sıska biri belirdi diplerinde; doğal sarışın değil, sarı boya saçlarını inek yalamış sanki, dümdüz arkaya yatırmış; harçlık dileniyor. Snyder adamı alıcı gözle şöyle bir taradı, ancak ondan sonra çıkarıp bir dolar verdi. Adam savuşurken teşekkür edişi küfürden beter, anlaşılan ihtiyardan beşlik koparmayı umuyordu.

Sokak boyu birlikte yürümeye devam ettiler. Işıksız bir mağazanın önünden geçerlerken Sachs kalçasında sürtünme hissetti. Bir daha, bir daha. Ne oluyor, yoksa emekli tonton asdıyor mu! Sachs omuz üstünden ardına bakınca, Snyder'ın elindeki katlanmış kağıdı gizlice kendisine vermeye çalıştığını fark etti, notu aldı, sokak lambasının altına gelince açıp göz attı.

Kağıt, dosya veya kitaptan çekilmiş bir fotokopi.

Snyder kulağına sokulup usulca fısıldıyor, "Bu, günlük evrak kayıt defterinin ilgili sayfa kopyası. 131. Bölge arşivinden."

Sachs sayfadaki listeyi taradı, ortalardaki kaydı buldu:

Dosya No: 3453496, Sarkowski, Frank

Konu: Cinayet

Gönderildiği yer: 158. Bölge.

Talep eden: ______________

Gönderildiği tarih: 28 Kasım.

İade edildiği tarih: _____________

"İyi ama birlikte çalıştığım devriye arkadaş orada arşivi inceledi, dosyanın dışarı verildiğine dair bilgi bulamadı, evrak kayıtlarında."

Snyder gençlerin acemiliğini hoş görüyor, gülümsüyor. "Dediğin çocuk sadece bilgisayara bakmıştır. Ben de baktım, tabii. Zamanında girmiş, sonradan silmiş olmalılar. Benim getirdiğim, kayıt defterine anında elle işlenmiş bilgi."

"Peki, dosyanın ne işi vardı 158. Bölge'de? Neden oradan istettiler?"

"Bilemem. Oralarda dolaştırılmasının hiç alemi yokta."

Sachs çenesiyle elindeki kağıdı işaret ediyor; "Peki siz bunu nereden aldınız?"

"Bir dostum bulmuş. Meslektendir kendisi, vaktiyle birlikte çalışmıştık. Sıkışan dostlarına yardımını esirgemeyen biridir. Kendisine konuyu açtığımı çoktan unutmuştur."

"O halde dosya 158'de. Peki, orada hangi birimde olabilir, dosya odasında mı?"

Snyder soruyu sahiplenmedi. "Fikrim yok."

"Çok teşekkürler Snyder."

Emekli polis yine mesafeli; ellerini kavuşturup konuyu değiştirdi. "Hava berbat, dondum." Yan gözle arkayı, sağı solu kolluyor. Sachs da bakındı, huylanmaya başladı. Sokağın ilerisindeki kavşaktan geçmekte olan o siyah araba görüş açısına girip yavaşladı galiba...

Snyder durdu. Çenesiyle harap dükkânı gösteriyor. Girişte kocaman solgun tabela. *Flanagan 's Pool & Billiards. Est. 1954.* Salonda hem on beş, hem üç toplu masa var demek ki. "Ben şuraya giriyorum."

"Tekrar teşekkürler."

Snyder tedbiri elden bırakmış değil; önce kapıyı açıp içeriye bir göz atıyor. Ardından daha iyi görebilmek için bileğini ileri uzatıp gözlerini kısarak saatine baktı, Sachs'a döndü. "Times Meydanı'nda bu eski yerlerden pek kalmadı. Biz buralarda çok ikili devriye gezdik. Bilir misin?"

Sachs, "Ben de 42. Cadde'yi çok arşınlamıştım," diye karşılık verirken yeniden arkasına, kavşağa baktı; siyah araba kaybolmuştu.

Snyder hâlâ bilardo salonunu seyrediyor. Sesinde bir hüzün. "Özellikle yaz günleri aklımda. Hele ağustos sıcakları... Çeteci takımı, zincir kaçkınları bile sokağa burnunu çıkaramazdı, öyle boğucu olurdu havalar. Lokantası, barları, sineması... Bunların bazılarında, girişte, herhalde kırklı, ellili yıllardan kalma olmalı, özel tabelalar olurdu: Modern Havalandırmamız Bulunuyor. Hah! O zamanlar mekanlar müşteri çekmek

için klimalarıyla böbürlenirlerdi. Şimdi herşey değişti. Sen ne dersin? Elbette zamanla değişiyoruz."

Snyder kapı kanadını daha da açıp dumanlı salona girerken söylendi. "Zaman geçip gidiyor, canına yanayım!"

On Dokuzuncu Bölüm

21:01, Salı

Yeni araçları Buick Le Sabre.

Vincent, kilise önündeki kaldırım kenarına motoru çalışır vaziyette park etmiş olan arabada yan koltuğa yerleşirken merakla Duncan'a baktı. "Nereden buldun bunu?"

"Aşağı Doğu Yakası." Duncan o garip bakışını Vincent'a dikerek söylüyor lafını.

"Seni kimseler görmedi, değil mi?"

"Sahibi gördü. Ama çok kısa süreliğine. Merak etme, kimseye tek laf etmeyecek." Eliyle tabancasını koyduğu cebi üstten şöyle bir sıvazlarken çenesiyle de daha önce maket bıçağıyla öğrencinin gırtlağını doğradığı köşebaşmın ardını gösteriyor. "Çevrede polise rastladın mı, Vincent?"

"Yoo. Yani ben hiç görmedim."

"Güzel. Temizlik İşleri çöp konteynerini çoktan alıp götürmüş, ceset çöp mavnasında açık denize ulaşmıştır."

Yarıverdim gözlerini...

Duncan, dudağının kenarında çarpık bir gülümseme; "Explorer'a yanaşamadım. O katta ortalıkta pek polis yoktu, derken evsiz barksız garibin biri çıktı ortaya. Patırtı çıkardı. Kavga, gürültü... Kargaşa çıktı ve kat polisle doldu. Çekip gitmek zorunda kaldım."

Yola çıktılar. Vincent'ın nereye gidildiğinden haberi yok. Duncan on dakika kadar önce telefon edip kendisini beklemesini söyleyince apar topar aşağı inmişti. Arabaya göz gezdirdi. Buick eski, her yanı tütün kokuyor. Şimdi buna ne ad takmalı! 'Asil Mavi' dese mi? Olmaz, komik değil. Olmadı, yeni arabaya isim bulamadı. Akıllı Vincent şu sıra zekâdan yana biraz durgun... Bir süre sessiz kaldı, sonra dayanamayıp konuyu açtı. "Senin en beğendiğin yiyecek ne?"

"En beğendiğim... Ne?"

"Yiyecek. Ne yemek istersin?"

Duncan dudak büküp yan yan bakıyor. Ciddiyete bak adamdaki, sevdiği yemeği bile düşünerek bulacak. Bunu hep yapıyor. Önce düşünüyor, kafasında hazırladığı karşılığı sonra veriyor. Ama işte bu soruda çuvallattı

adamı. Duncan gülmeye başladı. "Ben öyle pek fazla düşkün değilimdir yemeğe, anlıyor musun?"

"İyi ama çok beğendiğin bir şeyler olmalı, değil mi?"

"Bilmem, hiç düşünmemiştim. Neden sordun?"

"Yani... Belki fırsat olursa bir akşam bize bir şeyler hazırlarım diye düşünmüştüm. Böyle işlerde becerikliyimdir. Spagetti... Bildiğin bütün makarnalar filan. Spagetti sever misin? Ben minik köftelisini yaparım. Kremalı sos yapmasını da bilirim. Öylesine Alfredo diyorlar. İstersen domateslisini de yapabiliriz."

"Bana kalırsa, domatesli derim. Yani lokantada yiyecek olsam domates soslusunu tercih ederdim."

"O zaman tamam, ben sana yaparım. Kim bilir, belki kızkardeşim de New York'a gelir, o akşam ziyafet hazırlarım. Ziyafet dediysem, öyle uzun boylu bir şey değil tabii. Sadece üçümüz."

"Bak bu çok..." Duncan etkilenmişe benziyor, memnun başını sallıyor. "Kimse bana yemek pişirmedi, şeyden beri... Diyeceğim, çok uzun zamandır bana yemek hazırlayıp önüme koyan olmadı."

"Belki gelecek ay yaparız."

"Bak, gelecek ay olur işte. Kızkardeşin nasıl biri?"

"Benden birkaç yaş küçüktür. Bankada çalışıyor." Göz ucuyla Duncan'ı şöyle bir süzüyor. "O da böyle bir deri bir kemik... Yok canım,.sen sıskasın demiyorum. Sadece, sizler hani bana göre daha incesiniz, anlıyor musun?"

"Evli mi, çoluğu çocuğu var mı?"

"Yok canım, aklını işle bozmuş. Mesleğinde bayağı iyi."

Duncan onaylıyor. "Tamam, gelecek ay. O sıralarda New York'a tekrar dönmüş olurum. Birlikte oturup akşam yemeği yeriz. Sana yardımcı olamam, çünkü mutfaktan anlamam. Kusura bakmazsın artık."

"Zaten kendim pişireceğim yemekleri. Ben mutfak işlerini severim. Yemek Kanalı programlarını kaçırmam."

"Güzel, ama tatlılar benden. Hazır alır getiririm. Biliyorum, sen tatlıya bayılırsın."

"Harika!" Vincent'ın iştahı anında ayaklanıyor. Gözleri dışarıya, gece mavisine bürünmüş soğuk ve ıssız sokaklara kayıyor. "Ne tarafa gidiyoruz?"

Duncan hemen cevap vermiyor, ilerde beliren trafik ışıklarını hesap edip yavaşlıyor ve tam kırmızı ışık yandığında, ön tekerlekler çamurlu kar

altında yarı silinmiş yaya çizgisi dibine geldiğinde, arabayı durdurup Vincent'a dönüyor. "Bak sana bir hikâye anlatayım."

Vincent'ın gözü kulağı Duncan'da.

"1714 yılında İngiliz Parlementosu, açık denizde de kullanılabilecek hassas ve kolay taşınır saati icat edecek olana verilmek üzere yirmi bin İngiliz lirası ödül koydu."

"O zamanlar için bayağı paraymış, ne dersin?"

"Çok büyük para. Gemilerde mutlaka doğru çalışan saat gerekiyordu, çünkü gerçek zaman bilgisi eksikliği yüzünden kaptanlar okyanuslarda rota şaşırıyor; bu yüzden her yıl binlerce denizci telef oluyordu. Rota çizmek için enlem ve boylamı kesin olarak hesap edebilmen gerekir. Enlemi gece yıldızlara bakarak kestirebilirsin; ancak boylamı hesaplayabilmek için, hani biliyorsun, günümüzde de saat farkları boylama göre belirleniyor, hassas zaman ölçüsü gerekir. Şimdi, İngiliz saat ustası John Harrison, ödülü almaya niyetleniyor. 1735'de çalışmaya başlıyor ve sonunda gemilerde kullanılabilecek küçük ve Atlantik yolculuğu boyunca sadece birkaç saniye sapan saati yapmayı başarıyor. Saat ne zaman bitmiş dersin? 1761'de."

"O kadar yıl uğraşmış demek!"

"Elbette. O saati yaratmak için politikacılarla, rekabetle, fırsatçı tüccarlarla ve Parlemento üyeleri ile didişmek ve elbette binbir mekanik bilinmezlikle başetmek zorunda kalıyor. Ama yılmıyor, hiç ara vermeden çalışıyor. Tam yirmi altı yıl boyunca..."

Bu arada yeşil yandı, Duncan yavaşça kaldırdı arabayı, giderek hızlandı. "Nereye gittiğimize gelince, şu anda listemizdeki öteki kızı ziyarete gitmekteyiz. Planda biraz kayma oldu, biliyorsun, ama böyle şeyler bizi durduramaz. Gecikme önemsiz... "

"Büyük planla kıyaslanırsa... "

Katilin dudaklarında hoş bir gülümseme yandı, söndü; dostuna dönüp bakışlarıyla alkışladı onu.

Rhyme ekibi süzüyor. "Her şeyden önce şunu bilelim, garajda güvenlik kamerası var, değil mi?"

Sellitto soruya kahkahayı basıyor. Gülüşü tanıyor Rhyme; 'O garajda, kamera! Sen rüyanda mı gördün!' anlamına geldiğini biliyor, üstelemiyor.

Baker, Sellitto ve Pulaski hep birlikte laboratuvardalar. Pulaski'nin garajda topladığı kanıtlar inceleniyor. Pulaski'ye saldıran evsiz Bellevue'ye götürüldü, soruşturma ile bağlantısı olmadığı anlaşıldı. Adamcağız paranoyak şizofren, cezai ehliyeti yok.

Evsizden söz edilirken Pulaski'nin, "Yanlış zamanda, yanlış yerde..." diye söylendiğini duyan Rhyme, taşını attı. "O mu, sen mi?" Ardından yeniden ortaya sordu. "Peki cipin bulunduğu garaj diliminde... Güvenlik kamerası yokmuymuş?"

Bir kahkaha daha.

Rhyme renk vermemeye çalışıyor. "O halde Ron'un bulduklarını inceliyoruz. Önce tabanca mermilerini görelim?"

Cooper seğirtip kutuyu Rhyme'e yetiştirdi, önünde durup açtı, içindekileri gösterdi.

32 kalibrelik ACP mermi kullanan pek yoktur. Yarı otomatik tabanca içindir. Daha ufak olan 22 kalibreliklere göre menzili daha uzundur ama 38'lik ya da 9 mm. merminin vurucu gücüne erişemez. 32'likler genelde kadın işi olarak görülür. Piyasa payı pek büyük olmasa da ülkede sayı olarak çok kişide olduğu biliniyor. Bu silahı birinin üstünde yakalarsan, o kişinin aleyhine mahkemede ikinci dereceden kanıt olarak sunabilir, o kişinin Saatçi olduğunu bile iddia edebilirsin. Ancak Cooper'ın işi başından aşkın; tüm şehirdeki silah satıcılarını arayarak son günlerde bu mermi kutusunu satın alan müşterinin peşinden gidecek vakti yok.

Kutuda yedi adet mermi eksiği var. Autauga Mk II, şarjörü tam doluyken yedi tane aldığına göre aranan silah bu marka olmalı. Rhyme'in yorumu böyle. Ancak aynı mermiler, Baretta Tom Cat, North American Guardian ve LWS 32 şarjörüne de uymakta. Katil, sayılan markalardan herhangi birini de kullanıyor olabilir. Rhyme bu noktada takımı uyanıyor. Mermiler, şüphelinin tabanca bulundurduğunu düşündürüyor; yine de tabanca sahibi olduğu veya yanında taşıdığı konusunda önyargılı olmamak gerek...

Rhyme, bu mermilerin çekirdek ağırlığının 4,5 gramı aştığını, bu nedenle yakın mesafeden atıldığında, kurbanı olduğu yere mıhlayabilecek kadar tehlikeli olduğuna işaret etti, Pulaski'ye döndü. "Haydi Çaylak, fırla, doğru tahtaya!" Genç polis keçe kalemi kapıp kanıt çizelgelerinin başına geçti.

Explorer'da bulunan kitabın tam adı, *Sorgulamada Uç Teknikler*'di.

Utah'da küçük bir kitabevi yayınlamış. Kağıt, baskı, dizgi ve metin üçüncü sınıf.

Yazar belli değil; özel birliklerde askerlik yaptığından dem vuruyor. Uygulanan teknikler, tutuklu gerçeği itiraf etmediği takdirde ölümle sonuçlanacak cinsten. Suda veya türlü biçim ve araçlarla kişiye, gırtlağını sıkarak, değişik yollarla nefes almasını önleyerek, buzlu suda donmasına yol açarak suçunu itiraf ettirene kadar işkence etmenin yolları... Arada,

itiraf elde etme uğruna, kurbanın gırtlağına ağırlık koyarak, bileklerini keserek ölümü zamana yayma 'teknolojileri' de anlatılıyor.

Baker dehşet içinde. "İsa aşkına! Katilin teknikleri bunlar... Şimdi herif bu yollarla toplam *on* kurbanın kanına mı girecek?"

Rhyme araya giriyor. "Hemen iz aransın." Ona göre şu anda kitap sahibinin psikolojik renkleri değil, somut kanıtlar önemli.

Cooper bir tabaka temiz saman kağıt yaydı masaya, kitabı aldı, sayfaları tek tek açıp üzerine silkeledi. Bir şey çıkmadı.

Parmak izi de bulunamadı tabii.

Daha korkuncu, kitapta anlatılan sorgu teknikleri, özel olarak o iş için üretilmiş makine, düzenek, gerektirmiyor; öyle olsa Rhyme hemen bunların üreticilerini arattırıp iz sürecek. Her evde bulunan ufak tefek el aleti, çamaşır ipi, mutfak bıçağı gibi sıradan şeyler, yazarın sorgu tekniği saydığı işkencelerle, sayısız insanın canına kıymaya yeter.

Cooper araştırdı, kitabı ne internette ne de belli başlı kitabevi zincirlerinde bulamadı; dağıtım listelerine almıyorlarmış. Asıl satış, açık arttırma sitelerinde ve beyaz Amerika'yı her türlü azınlık öfkesinden, halkın farklı etnik kökenlilerinden ve özellikle devletin kendisinden korumaya yarayacak her türlü şeyi bulunduran bazı sağcı ve yarı askeri örgütler aracılığıyla yapılıyor. Rhyme, son yıllarda pek çok terörist soruşturmasında danışmanlık yaptı; bunların epeycesi El Kaide ve diğer kökten dinci örgütlerle bağlantılıydı ama yerel teröristlerin de saldırılardan geri durmadığını biliyordu. Ülke yönetiminin yerli malı terörizme karşı yeterli önlem almayışından şikayetçi.

Yayıncıya telefon edildi, yardımcı olmaya niyetleri olmadığı belli. Rhyme karşı tarafın tavrına hiç şaşırmadı. Kitabı okuyucuya doğrudan satmıyorlarmış, dağıtımcıların listesini istiyorsa mahkeme kararı getirmeliymiş... Hakim kararı çıkartmak haftalar alır.

Dennis Baker ahizeye sokulup araya girdi. "Anlamıyor musunuz siz! Binleri sizin yayını işkenceyle adam öldürürken ders kitabı olarak kullanıyor!"

"Yok canım! Zaten kitap bu işlere yarasın diye yayınlandı. Anlamayacak ne var bunda!" ve karşı taraf, firma yöneticisi olmalı, telefonu suratlarına pat! diye kapattı.

"Vay canına! Bela bu herifler..."

Eldeki diğer kanıtlara dönüldü. Pulaski'nin Explorer radyatör panelinden derlediği kuru çamur ve yaprak artıkları, lastik izleriyle dikiz aynası tipleri

belli bir ipucuna götürmüyor. Buna karşılık arabanın şasisinden alınan örnekler, Cedar Street'e açılan aralığın ağzındaki izi gizlemek için serpilen kumla çakışıyor.

Koltuklarda rastlanan kırıntıların, mısır ve patates gevreği, tuzlu çatal, çikolatalı gofret ve yerfıstığı ezmeli çubuktan; lekelerin de gazozdan kalma olduğu anlaşıldı. Bu arada gazozdaki şekerden, bunu içenin diet yapmadığı anlaşıldı. Buluntu kalabalık ama belli bir şüpheliye bağlama olanağı yok. Yine de, eğer bir kişiye ulaşılırsa, arabayla bağlantısını kanıtlamak bakımından araştırmaya yeni bir tuğla daha eklenmiş sayılır.

Kısa pamuk iplikçiklerinin, Pulaski'nin işaret ettiği gibi her yerde bulunabilecek sıradan marka iş eldivenlerinden gelme olduğu anlaşıldı. Belliydi, arabayı çalar çalmaz adamakıllı temizleyip hiç iz bırakmamışlar, direksiyona her keresinde eldivenle geçmişler...

Böylesiyle ilk kez karşılaşıyorlar. Saatçi'nin ne kadar parlak zekâlı, işinde nasıl titiz olduğu meydanda. Peşine düştükleri cani pek sıkı!

Koltuk arkalıklarındaki baş yastıklarından gelme saç telleri bayağı uzun, yirmi üç santim; hafif kır düşmüş, siyah. Saç kanıt olarak çok işe yarar, üstelik olay yeri iyi aranırsa bol bulunur. Ya kendiliğinden düşer, ya da itiş kakış sırasında biri ötekininkini yolar. Bununla birlikte olay yerinde bulunan saç örneği renk, boy, kalınlık, incelik, boya veya diğer kimyasallar bakımından şüphelininkiylc çakışsa bile ancak ikinci dereceden kanıt sayılır. Kişiye özel saç teli bulunmaz, genelde üzerine bulaşmış salgı aranır; buradan DNA tahliliyle caniye ulaşılabilir. Pulaski'nin bulduğu kılda böylesi izler yok. Rhyme, eldeki örneğin Saatçi'ye ait olmadığından emin. Çünkü Hallerstein'in tarifi üzerine hazırlanan robot resimde saçlar orta boy. Saatçi'nin yardımcısıysa, Joanna Harper onu gördüğünde kepliydi. Bu durumda saç katil çırağının, denebilir. Öte yandan Saatçi peruk takmış, kıl oradan düşmüş ise... Hemen Cooper'a saç telinde yapıştırıcı arattı; hayır, öyle bir iz yok. Rhyme, bu noktada saçın araba çalınmadan önceki sahip ya da yolcusundan kalma olduğuna karar verdi. Yimi üç santimlik saç telinden sahibinin erkek mi kadın mı olduğu anlaşılamaz ama üstat bu saç örneğinin kadından geldiğine karar verdi. Kır düşmüş olması orta yaşa işaret ediyor. O yaşta erkek bu kadar uzatmaz saçını. Olsa olsa omuz başına kadar belki de daha kısa..

"Bizim Saatçi ya da çırağının kız arkadaşı mı var? Yoksa üçüncü ortak mı? Durum pek öyle söylemiyor ama... Her ne halse, bu noktayı da işleyelim bakalım kartonumuza."

"Çünkü... " Pulaski giriyor araya, sanki önceden duyduğu metni yineliyor, "...Madem bilmiyoruz, o halde kendimize sormalıyız."

Rhyme kaş yıkıyor ama genç adamın araya girişine kızmadığı belli. "Pekâlâ, başla yeterince uğraştık, o halde şimdi de ayaklara bakalım!"

Pulaski'nin tek bulduğu iz, tabanı düz ve kırk sekiz numara ayakkabıya ait. Beton zeminde göllenmiş yağmur suyuna basılmış, ıslak iz oradan başlıyor, altı adım devam ediyor, merdiven çıkışına varmadan kayboluyor. Çaylak'a göre izler ya Saatçi, ya da çırağından kalma; çünkü araba ile çıkış arasında, en kısa kaçış yolu üzerinde. Çaylak akıl yürütmeye devam ediyor. İzler arasındaki aralıklar bayağı fazla, ayrıca topuklar belli değil... "O halde izleri bırakan koşuyordu. Bakın, bu sizin kitaptan değil ama bu açıklama mantıklı görünüyor."

Bu çocuğu beğenmemek mümkün mü! Rhyme'in keyfi yerinde.

Ancak araştırmayı fazla ileri götürmedi. Kösele tabanda belli bir üretici firmaya ait özelliğe ulaşamadılar. İzlerden, ayakkabı sahibinin yürürken ağırlığını nasıl dağıttığını kestirdiler, anormallik yok. Olsa, oradan kişinin ayak sağlığına ve varsa ortopedik sorunlarına kadar akıl yürütecekler...

"En azından koca ayaklı biri olduğunu biliyoruz."

Rhyme, Çaylak'ın önermesini hemen sorguluyor. "Benim bilmediğim ayakkabı kuralı mı var? Kırk üç numara ayağı olan birinin, kırksekiz numara ayakkabı giymesi yasak mı?"

"Püf noktasını gördüm efendim"

Rhyme, gören öğrenir, diye geçirdi aklından. Kanıtları yeniden gözden geçirdi. "Elimizde olanlar bunlar, öyle mi?"

"Evet, elimden geleni yaptım.

"İyi yapmışsın."

Rhyme kanıttan çok sonuçtan memnun değil. Pek de önemsemiyor. Asıl merak ettiği başka. Olay yerini tarayan Sachs olsaydı, sonuçlar farklı mı olurdu... Evet, olurdu, diyor içinden. Sellitto'ya döndü. "Luponte dosyasından ne haber?"

"Şimdilik elde var sıfır. Biraz daha ipucu versen, araştırma daha verimli olacak ama... "

"Daha fazlasını bilsem, arar kendim bulurdum!"

Çaylak'ın gözü kanıt çizelgelerinde. "Bütün bunlara bakarak... Biz şüpheli hakkında hemen hiçbir şey bilmiyoruz, demek ki... "

Hayır, pek öyle sayılmaz, biliyoruz. Rhyme öfkeli, söze döküp takımı ürkütmek istemiyor. Şu Saatçi denen kerata, diyor içinden, müthiş akıllı

biri...

KANIT ÇİZELGESİ 3

SAATÇİ

Suç Mahalli No: 1

Yer:

- Tekne tamir rıhtımı; Hudson Nehri, 22. Sokak.

Kurban:

- Kimliği bilinmiyor.
- Erkek.
- Orta veya daha da yaşlı, yüksek tansiyonu veya kalbi olabilir (kanından pıhtılaşma önleyici ilaca rastlandı).
- Kanında başka ilaca, iltihaba, hastalığa rastlanmadı.
- Sahil Güvenlik ile Acil Kurtarma Birimi dalgıçları, cesede ve olası başka delillere ulaşmak için New York Limanı'nda araştırmayı sürdürüyor.
- Kayıp listeleri taranıyor.

Fail:

- Aşağıya bakınız.

Olay Akışı:

- Fail, kurbanını ırmak üstünde rıhtımın kenarına elleriyle asılmak zorunda bırakıyor, suya düşünceye kadar bir bir parmaklarını veya bileğini kesiyor.
- Saldırı zamanı: Pazartesi akşamüzeri 18:00 ile salı sabahı 06:00 arası.

Kanıtlar:

- Kan; AB pozitif.
- Kırık el tırnağı; cilasız, enlice.
- Rıhtım giriş kapısından zincir parçası; sıradan demir makası ile kesilmiş, makasın izi sürülemiyor.
- Saat: Aşağıya bakınız.
- Şiir: Aşağıya bakınız.
- Rıhtım kenarında ahşabı tırmalayan tırnakların yaptığı çentikler.
- Görünür kalıntı, parmak ve/veya ayak izi yok; olay yerinden taşıt geçmemiş; tekerlek izi yok.

Suç Mahalli No: 2

Yer:

- Cedar Street'e çıkan geçit, Broadvvay yakınında; üç iş hanının arka yüzü buraya bakıyor; (arka kapılar 18:30'dan itibaren 22:00'ye kadar kapanmış oluyor). Yapılardan biri devlet dairesi, (18:00'de kapanıyor).
- Geçit çıkmaz. Eni dört metre seksen santim, boyu otuz üç metre. Zemin kaldırım taşı; ceset, Cedar'dan dört metre seksen santim içerde bulundu.

Kurban:

- Theodore Adams.
- İkametgahı Battery Park.
- Metin yazarı; serbest çalışıyor.
- Bilinen düşmanı yok.
- Eyalet ve federal seviyede suç kaydı yok.
- Geçide açılan yapılardaki iş yerleriyle ilişkisi araştırıldı. Bağlantı bulunamadı.

Fail:

- Saatçi
- Erkek.
- Hiçbir veritabanında Saatçi'yle ilgili bilgiye rastlanmadı.

Olay Akışı:

- Kurban araçtan geçide sürükleniyor, orada üzerine demir çubuk asılıyor. Gırtlağı ezilmiş bulundu.
- Kesin sonuç için Adli Tıp uzmanının raporu bekleniyor.
- Cinsel taciz belirtisi yok.
- Ölüm anı: Pazartesi gecesi 22:15 ile 23:00 arası. Kesin zaman için Adli Tıp uzmanının raporu bekleniyor.

Kanıtlar:

- Saat.
- Patlayıcı, biyolojik veya kimyasal öğeye rastlanmadı.
- Rıhtımdaki saatin aynısı.
- Parmak izi yok, kalıntı çok az.
- Arnold Products yapımı, Framingham, MA.
- Saat, katil zanlısına markanın bölge dağıtımcısı Manhattan'da yerleşik Hallerstein's firması tarafından satılmış.
- Fail tarafından her iki cinayet yerine şiir bırakılmış.
- Bilgisayar çıktısı, üreticisi belirsiz kağıt üzerine, HP LaserJet Yazıcı çıktısı.

Metin:

Diğer:

Metin:

"Soğuk Ay gökleri ayaza kesti
Mehtap düştü yerin cesedi üstüne
Dolunay, ölümün tam saati!
Çıkıyor ölüm, doğumun yoluna. "
Saatçi

- Şiir hiçbir veritabanında yok; kendi yazmış olabilir.
- Soğuk Ay, ay takviminde bir ayın adı; ölüm ayının.
- Cesedin cebinde 60 dolar bulundu; seri numarası, parmak izi bağlantısı yok.
- İzleri temizlemek için ince kum kullanılmış. Kum yerli, yeni satın alınmış. Fail, olay yerine dönmeyi mi planlamış?
- Metal çubuk, yetmiş beş kilo, iki ucu delikli. Geçidin geniş çevresindeki inşaatlarda kullanılmıyor. Başka kaynak bulunamadı.
- Ağız tıkama ve bağlamada kullanılan paket bantları sıradan ama titizlikle kesilmiş, şaşırtıcı. Hepsi aynı boyda.
- Kumda talyum sülfat, (fare zehiri) bulundu.
- Toprakta balık proteini var; kurbana değil faile ait.
- Çok az kalıntıya rastlandı.
- Kahverengi lifler, büyük olasılıkla oto endüstrisinde kullanılan paspaslardan.

Diğer:

- Araç.
- Ford Explorer olması muhtemel; üç yaşında olduğu sanılıyor. Kahverengi paspası var.
- Pazartesi gecesi olay yeri çevresinde plakaları alınan araçlardan hiçbirine ceza kesilmemiş.
- Vice'a sokak fahişeleri sorulacak. Tanık bulunabilir mi?
- Fahişe sorgularında ipucuna ulaşılamadı.

Hallerstein ile Görüşme

Fail:

Kanıtlar:

Fail:

- Elektronik robot resim; Saatçi kırklı yaşların sonunda, belki elli civarında; yüzü yuvarlak, gerdanı katmerli, koca burunlu, solgun açık mavi gözler. 1.80'den uzun olmalı. İnce yapılı. Saçlar siyah ve orta uzunlukta. Üstünde takı taşımıyor. Koyu giysili. Adı bilinmiyor.
- Her türlü saat hakkında adamakıllı bilgili; son açık arttırmalarda satılan antika saatlerin hepsinden haberli. Kentteki saat sergilerini gezmiş olmalı.
- Satıcı firmanın patronunu susması için tehdit etmiş.
- 10 adet saat satın almış. 10 kurban mı planlıyor?
- Ödemeyi nakit yapmış.
- Kadranında ayın hallerini gösteren ve gürültülü çalışan saat seçiyor.

Kanıtlar:

- Saatler, Flatiron semtinde Hallerstein's firmasından edinilmiş.
- Ödenen nakit üzerinde parmak izi yok; banknotlar kirli para değil, seri numaraları araştırmasından sonuç çıkmadı. İpucu verecek başkaca iz bulunamadı.
- Satıcı firmayı telefon kulübesinden aramış.

Suç Mahalli No: 3

Yer:

- Spring Street, no 481.

Kurban:

- Joanne Harper.
- Bilinen saldırı nedeni yok.
- Şahıs, ikinci kurban Adams'ı tanımıyor.

Fail:

- Saatçi.
- Suç ortağı.
- Suç ortağının, kurban tarafından daha önce görülmüş olması muhtemel.
- Suç ortağı beyaz, iri yarı, güneş gözlüklü, soluk beyaz parka ve kepli.
- Cipin şoförü.

Olay akışı:

- Atölyeye girmek için maymuncuk kullanılmış.
- Ölüme neden olacak saldın yöntemi kestirilemedi. Muhtemelen çiçekçi teli kullanılacaktı.

Kanıtlar:

Diğer:

Kanıtlar:

- Kurbanın atölyesinden balık proteini (orkide gübresi).
- Ayrıca talyum sülfat.
- Hepsi aynı uzunlukta kesilmiş çiçekçi teli. (Cinayet aleti olarak kullanılmak üzere mi hazırlandı?)
- Saat.
- Diğerlerinin benzeri. Nitrata rastlanmadı.
- İz yok.
- Yazılı not veya şiir bırakılmamış.
- Ayak ya da parmak izi yok. Arkada bırakılmış silah veya başka bir kanıta rastlanmadı.
- Siyah benekler - çatı zifti.
- Zift kaynağı için, New York'un A.S.T.E.R. ısıl fotoğrafları bekleniyor.

Diğer:

- Fail, saldırı öncesi kurbanı kontrol ediyor. Kurbanları belli bir nedene göre mi hedef alıyor? Öyle ise kurban seçme kriteri ne?
- Elinde polis telsizi var; şifresiz yayınlan erişebiliyor.
- Araç.
- Bej rengi cip
- Plaka bilinmiyor.
- Acil taşıt izlemeye arama emri verildi.
- Bölgede 423 bej rengi Explorer kayıtlı. Soruşturmaya uğramış araç sahipleri tarandı İki şahıs saptandı. Biri çok yaşlı; diğeri uyuşturucudan hapiste.

Saatçi'nin Explorer'ı

Yer:

- Hudson Irmağı Houston Street köşesinde katlı otoparkta ele geçirildi.

Kanıtlar:

- Explorer'm sahibi hapiste. Araca polis tarafından el konup güvenlik altma alınmış; açık arttırma günü beklenirken buradan çalınmış.
- İlginç biçimde katta ortalık yere ve çıkışa uzak park edilmiş.
- Mısır ve patates cipsi, tuzlu çatal, çikolatalı gofret kırıntıları. Yerfıstığı ezmeli çubuk kırıntıları. Gazoz lekeleri, normal, diet değil.
- Bir kutu Remington marka 32 kalibrelik otomatik tabanca mermisi, yedi adet eksik. Tabanca, Autauga MK II olabilir.
- Kitap: Sorgulamada Uç Teknikler. Katil, insan öldürme tekniklerini bu kitaptan mı örnek alıyor? Yayıncıdan işe yarar bilgi edinilemedi.
- Kır düşmüş siyah saç örnekleri. Kadına ait olabilir.
- Aracın tamamında hiçbir ize rastlanamadı.
- İş eldivenine ait bej renkli pamuk lifleri.
- Geçit ağzındaki kum ile benzeşen örnekler.
- Tabanı düz, kırk sekiz numara ayakkabılar.

Yirminci Bölüm

21:38, Salı

"Bir soruşturma dosyası arıyordum."

Kadın, ağzında sakız, "Ya, olur," diyerek karşılıyor; şaklata şaklata çiğnemeye devam ediyor.

Şak!

Amelia Sachs Aşağı Manhattan'da, 118'den pek de uzak olmayan 158. Bölge arşiv odasında; Sarkowski soruşturması dosya numarasını gece nöbetçisi kadın memura vermiş, bekliyor.

Kadın memur döver gibi dolaştı tuşlarda, ekrana göz attı, umursamaz havalarda, "Yok, bende öyle dosya yok," dedi.

"Emin misiniz?"

"Yok işte!"

"Bak sen..." Sachs gülümsüyor, "Ne tarafa firar etmiş olabilir acaba?"

"Hangi tarafa ne etmiş?"

"Dosya, buraya kasım ayının yirmi sekizi veya yirmi dokuzunda, Bir Üç Bir'den gönderilmiş. Anlaşıldığı kadarıyla buradan biri istetmiş."

Şak...

"Bakıyorum işte. Evrak kayda geçmemiş galiba. Buraya gönderilmiş diyorsun... Emin misin?"

"Yüzde bin beş yüz diyemem. Ama..."

"Yüzde bin beş yüz değil demek... " Sakızı sinirli sinirli çiğnemeye devam ediyor. Sigara paketi klavyenin yanıbaşında hazır, mola verir vermez kapıp aşağıya koşacak.

"Dosyanın kaydedilmeden, direk olarak elden teslim alınması gibi durumlar söz konusu oluyor mu?'"

"Ne gibi durumlar?"

"Yani gelen giden dosyalar anında kaydedilmiyor mu?"

"Doğrudan dedektiflerden birinin adına gelmişse, onun masasına gider, o kaydeder. Her seferinde kaydedilir yani. Kural böyle."

"İsme gönderilmemişti..."

"Bak o zaman doğruca şuraya konur." Çenesiyle kocaman evrak sepetini gösteriyor; üzerinde *sırada* etiketi var. "Artık kime lazımsa, iner aşağıya, kendi alır, gider yukarıya, oturur işler. Mutlaka kaydedilmesi gerek."

"Ama görüyorsunuz, bu yapılmamış."
"Yapılmış olması lazım. Çünkü yapılmazsa dosyanın nerede olduğunu nereden bileceğiz?" Ağzmdakiyle boğuşmayı bırakmayan çene bu kez başka bir kutuyu işaret ediyor; üzerindeki etiket: *Kaydet!*
Sachs daha fazla dinlemedi, evrak sepetine daldı.,
"Hişt! Orayı karıştıramazsın."
"Ama, derdimi anlatamadım, galiba!"
Bu kez sakız baloncuk olup yüzüne doğru patlayıveriyor, kadında ses yok.
"Bak, dosya buraya geliyor. Sen arıyorsun ortada yok. Bu durumda ben ne yapayım?"
"İstek doldur, bana ver. Biri ilgilenir, sonunda bulunur."
"Gerçekten bulunur mu dersin? Bana kalırsa, kendim aramazsam bulunacağı yok." Sachs, kadının arkasındaki raflara göz gezdiriyor. "İzninle, ben en iyisi şöyle bir bakıvereyim."
"Olmaz öyle şey."
"İki dakika bile sürmez."
"Olmaz dedik... "
Sachs kadının yanından geçip dosya torbalarını karıştırmaya başladı. Memur arkasından bir şeyler söylendi ama o, kadının ne dediğini dinlemedi.
Tüm dosyalar numaralı ve soruşturma aşamasına göre farklı renklerde işaretlenmiş. Ağır suç soruşturma dosyaları üzerinde özel bant var; onlar kırmızı. Sachs son dönem dosyalarına yöneldi, numaraları tek tek kontrol etti ve artık emin oldu; bu Sarkowski Dosyası sır olmuş, bulunamayacak.
Doğrulup dikildi, elleri belinde dosya yığınlarına bakakaldı.
Arkadan bir erkek sesi. "Selam!"
Sachs arkasına dönünce uzun boylu, beyaz gömlekli, lacivert pantolonlu, saçına kır düşmüş adamla yüzyüze kaldı. Asker kökenli biri olmalı, havası öyle. Gülümseyerek Sachs'ı süzerken soruyor. "Siz kimdiniz?"
"Dedektif Sachs."
"Ben de müfettiş muavini Jefferies..."
Genelde bu rütbedekiler bölge şefidir. İsim daha önce kulağına çalınmıştı ama adam hakkında bilgisi yok fakat belli ki çalışkan biri. Bu saatte, gecenin dokuzunda hâlâ iş başında olduğuna göre...
"...Size nasıl yardımcı olalım dedektif?"

"Burada, 131. Bölge'dcn gönderilmiş bir dosya olacaktı. İki hafta kadar önce. Yürütmekte olduğum soruşturma için bakmam gerekiyor."

Müfettiş, az önce Sachs'ı kendisine gammazlayan kayıt memuruna dönüp soran bakışlarını üzerine dikti. Kadın arşiv girişinde dikilmiş duruyor. "Bizde yok efendim. Kendisine de söyledim."

"Buraya gönderildiğinden emin misiniz dedektif?"

"Gönderen bölgenin kayıtlarına göre öyle görünüyor."

Jefferies yeniden memuruna döndü. "Kaydı yok mu?"

"Hayır."

"O zaman sıradakiler sepetinde olmalı, öyle değil mi?"

"Orada da yok."

Müfettiş başını sallayıp bakıyor. "Dedektif, gelin benimle, ofise çıkalım. Elimizden ne geliyor, bir bakayım."

"Teşekkür ederim, efendim."

Sachs kayıttaki kadını es geçti. Edepsizi şımartmanın alemi yok.

Bir sürü koridor geçtiler, sağa sola saptılar. İkisinin de ağzını bıçak açmıyor. Sachs'ın artritli bacakları, adamın asker adımlarına yetişmekte güçlük çekiyor.

Müfettiş Jefferies köşe ofisine daldı, Sachs'a masasının önündeki koltuğu gösterdi, üzerindeki pirinç levhada *Halston P. Jejferies* yazan kapıyı örttü.

Sachs oturdu.

Jefferies birden öne eğilerek dedektifin burnuna kadar sokuldu, masaya yumruğu indirdi. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Adamın sarımsak kokan nefesi yüzünü yaladı, Sachs kokudan kendini geriye zor attı. "Ben... Ne demek istiyorsunuz..." Cümle sonuna ekleyeceği 'efendim' sözcüğünü son anda yutkundu.

"Nereden çıktın sen?"

"Nereden mi çıktım?"

"Sıçtığımın karısı! Hangi bölgedensin, sen?"

Sachs bir an söylecek söz bulamadı. Adamın öfkesi karşısında şaşkın. "Teknik olarak Büyük Soruşturmalar bölümünde çalışıyorum... "

"Teknik olarak, ne demek? Ne bok oluyor bu Teknik? Sen kime çalışıyorsun bakayım?"

"Ben bu soruşturmanın başındaki dedektifim. Denetmenim Lon Sellitto. Biz, ağır suçlar bölümündeyiz; ben..."

"Sen dedektif filan değilsin!"

"Ben... "

"Üstünün lafını kesme, anlaşıldı mı? Asla! Anladın mı dediğimi?"

Sachs'ın tüyleri diken diken. Ağzını açıp karşılık veremiyor.

"Söylediğim anlaşıldı mı?"

"Tamamen."

"Sen dedektifliğe terfi edeli çok olmadı, öyle değil mi?"

"Öyle."

"Hemen anladım zaten. Rütbesinin hakkını gerçekten verebilen memur kurallara uymayı bilir çünkü. Kalkar, önce müfettiş muavinine çıkar, kendini tanıtıp dosyayı incelemek istediğini bildirir. Ya sen, sen ne yaptın? Ne o, yine mi sözümü kesmeye kalkışacaksın?"

Sachs'ın niyeti öyleydi ama, "Hayır," deyip sustu.

"Senin yaptığına, amirine hakaret derler. Beni çiğnemeye kalktın. Sen..." Öfkeden tükürükler saçıyor adam; damlalar Sachs'ın yanağına kadar ulaşıyor.

Müfettiş nefeslendi, durakladı. Acaba şu anda söze girmek, herifin lafını kesmek olur mu? Aldırmadı, "Size hakarel etmek gibi bir niyetim yoktu," dedi. "Soruşturma yürütüyorum. Belli bir dosyaya gereksinim duydum ve gittikçe o dosyanın kayıp olduğu ortaya çıkıyor, mesele bu."

"Demek, 'Kayıp olduğu ortaya çıkıyor'. Nasıl laf bu? Bir şey ya ortadadır, ya kayıptır. Sen eğer yapıyorum dediğin soruşturmayı da dilini kullandığın gibi öyle sallapati yürütüyorsan vay halimize. Dosyayı kendin kaybetmediğini nereden bilelim? Şimdi paçanı kurtarmak için tutmuş başkalarını suçlamaya kalkışıyorsundur belki."

"Dosya, Bir Üç Bir'de evraktan çıkmış, buraya gönderilmiş."

"Gönderen kim?"

"Sorun orada. Evrak Kayıt'da, gönderen hanesi boş."

"Buraya gönderilen başka dosyalar da var mı?" Müfettiş artık masasının kenarına ilişmiş, dedektife tepeden bakıyor.

Acaba ne demek istiyor? Sachs'ın kaşları merakla çatıldı.

"*Nereden gönderildiği belirsiz*, başka dosyalar da biliyor musun?"

"Ne demek istediğinizi anlayamadım?"

"Benim burada görevim ne?"

"Özür dilerim, anlamadım."

"Ben bu 158'de ne halt ediyorum?"

"Sandığım kadarıyla bölgenin başında bulunuyorsunuz."

"Sandığım kadarıyla imiş! Ben ne rütbeli memurlar bilirim, sokaklarda telef olan. Çünkü hep *sandılar*. Vurulup öldüler. "

Görüşmenin tadı iyice kaçmaya başladı. Sachs'ın bakışları dondu, gözlerini kaldırıp adamın gözlerine dikti. Göz yarışında pes etmeye niyeti hiç yok.

Jefferies meydan okumayı fark etmedi, ekledi. "Senin o mükemmel aklınla sandığın gibi bu bölgeyi yönetmek dışında, aynı zamanda kadro yerleştirme komitesi başkanıyım. Her yıl binlerce dosya gözden geçiren, yeni suç eğilimleri nasıl oluşuyor diye inceleyen, üzerimize düşeni en mükemmel şekilde yapabilmek için görev yerlerinde ne çeşit kaydırmalar yapılması gerektiğine karar veren benim. Büyük şehirle, eyaletle el ele çalışıp ihtiyaçları temin ediyorum. Sen sanıyorsun ki bütün bunlar boş iş! Öyle değil mi?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Evet, bü işler boş değil, küçük hanım. O dediğin dosyaları ben gözden geçirir, sonra yerine iade ederim... Şimdi gelelim o merak ettiğin dosyaya; hangisi o?"

Sachs konuşmaya niyetlendi ama sustu. Hangi dosya olduğunu bu herifin bilmemesi daha iyi. Deminden beri olup bitenin hiçbir anlamı yok. İlk bakışta, müfettiş dosyayı saklamış olsa, böyle hıyar gibi niye parlasın? Öte yandan, şüpheyi savuşturmak için yapmış olamaz mı? Tüm hikâyeyi kafasında yeniden tartıyor. Kayıt memuresine sadece numara vermişti, Sarkowski adını anmış değil. Aşağıdaki sersem kafalı, o kadar uzun numarayı aklında tutmuş olamaz. Sakinleşti. Adama bakarak, "Dosya adı vermek istemem," dedi.

Adamın gözü seğirmeye başladı. "Yani sen bana..."

"Hayır, size hiçbir şey söylemeyeceğim."

Jefferies başını sallıyor. Görünüşü sakin. Derken, birdenbire masaya yeniden bir yumruk indi. "Bana bak, dünkü bok! Sen bana dosya adını hemen vereceksin; şu anda söyleyeceksin, anlaşıldı mı?"

"Hayır."

"Emre itaatsizlikten attırırım seni memuriyetten!"

"Elinizden ne geliyorsa yapın."

"Bana dosyanın adını, kayıt numarasını vereceksin. Şimdi söyleyeceksin."

"Yoo, söylemeye niyetim yok."

"Bak, denetmenini ararım!" Jefferies öfkeden boğulacak, histeri nöbetleri geçiriyor sanki. Sachs, adamın fiziksel saldırının eşiğinde dolaşıyor olmasından çekiniyor.

"Denetmenimin haberi yok bu işten."

"Hepiniz aynı bokun soyusunuz." Öfkeden gırtlağı kuruduğu belli, sesi çatallanıyor. "Memur olurken size altın kokart verdiler sanki. Polislikle ilgili her boku, bu işin tüm inceliklerini bildiğinizi sanırsınız. Sen daha çocuksun be, ço cuk... Üstelik kendini kurnaz sanıyorsun. Benim karakoluma geliyorsun, beni dosya çalmakla suçluyorsun öyle mi?"

"Hayır, öyle değil."

"Bak işte, emre itaatsizlik ediyorsun. Yine kestin sözümü! Sen daha polisliğin ne demek olduğunu bilmiyorsun."

Sachs adamı uysal bakışlarla süzüyor. Artık sakin, bambaşka bir düzlemde hissediyor kendini. Gelecekte başına iş açılabileceğinin farkında ama biliyor, şu anda bu adam, onun kılına bile dokunamaz. "Ben şimdi gidiyorum."

"Başın büyük dertte küçük hanım. Kokart numaran aklımda. Beş, sekiz, sekiz, beş. Unuttum sandın, değil mi! Görürsün sen. Her fırsatta başına iş açacağım. Sabahtan akşama kadar evrakla uğraşmaya ne dersin? Kimsenin bu şekilde bürosuna gelip ona uluorta hakaret edemezsin, anladın mı!"

Sachs yürüyüp geçti adamın dibinden, kapıyı ardına kadar açtı, hızla koridora çıktı. Elleri titriyor, nefes nefese.

Adamın öfkesi, neredeyse çığlık halinde koridor boyunca peşinden geliyor. "Kokart numaran aklımda. Şimdi telefon ediyorum. Bir daha benim buraya gelmeye kalkışırsan pişman ederim seni. Hey, küçük hanım, ne dediğimi duyuyor musun?"

ABD Ordusu'ndan teğmen Lucy Richter, Greenwich Village'deki eski kooperatif dairesine geldi. Kapıyı kilitleyip yatak odasına geçti, göğsü taltiflerle parlayan koyu yeşil üniformasını çıkarırken önce üşendi, yatağın üzerine savurup atacaktı ama vazgeçti; kimlik ve güvenlik kartını her zamanki yerine, göğüs cebine güzelce yerleştirerek gömleğiyle birlikte elbise dolabına astı. Botlarını boyayıp pırıl pırıl cilaladı, dolap kapağının iç yüzündeki kundura gözüne yerleştirdi.

Acele duşunu aldı, üstüne eski sabahlığını çekip yatak odasındaki kaba dokuma halıya uzandı, dışarıda inen geceyi seyretmeye başladı. Barrow Street üzerindeki binalar, rüzgâra kapılmış dallar arasında bir parlayıp bir sönen ışıklar ve karanlık gökte Aşağı Manhattan üzerinde gümüş gibi parlayan mehtaba daldı. İçini rahatlatan tanıdık manzara, bu. Küçücük kızken de aynı yerde oturup manzarayı seyrederdi.

Lucy hanidir dış görevde, ülkesine izinli döndü. Uzun jet yolculuğu boyunca yaşadığı mahmurluğu ve yorgunluğu yeni yeni üzerinden atıyor. Şimdi, kocası henüz işteyken yalnız başına dinlenmekten mutluluk duyuyor. Pencereden seyrettiği manzaraya çocukluk anıları ve son günlerin olayları karışmakta.

Gelecek merakı da var tabii. Galiba önümüzdeki saatler zihnimizi yaşadıklarımızdan çok daha fazla meşgul ediyor.

Çocukluğu bu evde geçti, bu samimi, dost çevrede büyüdü. Buraları çok seviyor. Anne babası emeklilik günlerini başbaşa geçirmek için evden ayrılıp kentin öteki ucuna taşındılar, daireyi yirmi iki yaşındaki kızlarına bıraktılar. Üç yıl geçti, erkek arkadaşı evlilik teklif ettiği gece Lucy, tek koşulla evet, dedi. Evlilik yuvası burada kurulacaktı.

Village'deki günlük yaşama bayılıyor, kanlı canlı genç kadın için biçilmiş kaftan burası. Gençlik arkadaşlarıyla gezip tozdular, çevrenin altını üstüne getirdiler... Ve üniversite eğitimi yarım kaldı ama yaşıtları arasında her zaman en hamaratı oydu. Kafeteryalarda, olmadı'bürolarda ufak tefek işlerde çalışmaktan kaçmadı, harçlığını hep kendi çıkardı. Koca New York'un ortasında kendine has renkleriyle farklı minik bir kent olan Greenwich Village'de günlük yaşamdan, kültür ortamından her zaman keyif aldı. Güneye bakan penceresine yerleşip gecesini gündüzünü, dört mevsimini ezbere bildiği manzaraya dalar, gelecek planları yapar, bazen de hiçbir şey düşünmeden öylece oturmayı severdi.

O acılı eylül sabahı göğe yükselen alevlere, toza dumana karışan, ardından manzarasının içinden çekip alınan iki dev yapıdan kalan boşluğa kendi gözleriyle şahit olana kadar...

Kentin silüetiyle birlikte kendi yaşamı da o andan itibaren değişiverdi.

Lucy günlük yaşamını sürdürerek içindeki öfkenin din meşini, acının sağılmasını bekledi ama umduğu gibi olmadı, içinde yaratılan boşluk duygusunu yatıştıramadı. Yine bir sa bah vakti, *Seinfeld* seyretmeye bayılan, Demokrat Parti yanlı sı ve de kendi ekmeğini organik undan kendi pişiren sıskacık genç kız kapıyı çekip evden çıktı, Broadway trenine atladığı gibi Times Meydanımın yolunu tuttu, orduya yazıldı.

Akşam, eve gelen kocası Bob'a askerliğe karar verişini tek sözcükte özetledi: Yapmalıydım... Bob sarılıp alnından öptü Lucy'yi, elini bırakmadan öylece sustu; o da tek kelime etmedi, caydırmaya çalışmadı. Bob iki nedene, iki inancına bağlar o andaki suskunluğunu. Kendisi askerliği donanmada balıkadam olarak yapmıştır, askerlik döneminin herkes

için öğretici olduğuna inanır. Ayrıca Lucy'sine güvenir, onun sezgileriyle her zaman doğruyu bulduğuna inanır.

Lucy temel eğitimi tozlu Texsas kışlalarında aldı, oradan ülke dışına gönderildi, Bob'un asker hayranı patronu, kargo servisindeki işinden bir yıllığına ayrılmasına izin verince çözüm bulundu; daireyi kiraya verdiler, o da karısının peşinden gitti. Lucy Almanca öğrendi, her türlü askeri vasıta şoförlüğünde ustalaştı ve bu arada kendi doğuştan gelme yeteneğini keşfetti; düzen kurup yönetmekte müthiş becerikliydi. Kışlada, yakıt dağıtım işinin başına koydular onu. Petrol ürünleri ve diğer yedek parça temini ve anında gerekli birime ulaştırma işini başarıyla yürütüyor.

Savaşı benzin ile mazot kazanır; depolar boşsa yitirdin demektir. Yüzyıldır zafer buna bağlı değil mi!

Günün birinde teğmen onu karşısına aldı, iki haber verdi. Bir, onbaşılıktan çavuşluğa terfi etmişti; iki, Arapça öğrenmesi için okula gönderilecekti.

Bob, ABD'ye geri döndü, Lucy eşyasını-toplayıp C 130'a yüklediği gibi ağır sisler ülkesinin yolunu tuttu.

Yeni görevlere hevesliysen, talihine razı olacaksın! durumları...

Lucy anayurdundan ilk ayrıldığında sadece manzara değiştirmiş gibiydi; şimdi ise tümüyle manzarasız bir ülkeye düşmüştü yolu. Göz alabildiğine uçsuz bucaksız çöl; tepede insanın etini dağlayan güneş, ayağının altında kavurucu kum. Kumun bir düzine çeşidi olduğunu orada öğrendi. Zımpara gibi deri yüzeni, pudra gibi yaşamın her alanına sızan, insanın tüm gözeneklerine kadar dplanı... Görevi de ağırlaştı. Berlin'den Köln'e giden kamyonun yolda benzini tükense, Ick telefonla benzin tankeri gönderiverirdin; savaş alanındaysa en küçük tedbirsizlik, insan hayatına mal oluyor.

Ve Lucy görev süresince *tek* hata yapmadı.

Uykusuz saatler boyunca tanker, mühimmat kamyonu rotalarını kanaviçe yapar gibi ustaca düzenledi. Arada günlük akışın dışına çıkıldığı olurdu; örneğin Römork'lara koyun sürüsü yüklenecekse coşar, kolları sıvayıp çobanlık oynardı. Ya da haftalardır açlık çeken ücra bir köye gıda yardımı ulaştırılacaksa, en önce o gönüllü olurdu. Söz dinlemeyen haşarı koyunlar aklına geldikçe hâlâ gülüyor...

Şimdi yine ufuk çizgisi dolu dolu, kendi toprağında. Kafeteryalar, şık restoranlar dünyasında artık. Koyun sürüleri arasında kumanya atıştırmak

zorunda değil. Genzi yakan kum, eti dağlayan güneş, ufku hapseden sonsuz sis... Yok.

Her şey, deniz aşırı seferinde yaşadıklarından çok farklı.

Güzel de Lucy Richter, pes edecek kadın değil. O yüzden sürekli güneye bakıyor; gözünü, değişen manzaradaki büyük boşluktan ayıramıyor.

Böyle mi gidecek? Yoksa...

Telefon çalıyor. Ani sesle yerinden sıçradı. Son zamanlarda böyle oldu; ani gürültü oldu mu ürküveriyor. Telefon, çarpılan kapılar, eksoz patlaması...

Ürperdi. Telefona uzanıp aldı. "Alo?"

"Naber, kız!"

Semtten eski bir kız arkadaşı arıyor.

"Claire, sen misin?"

"Ne yapıyorsun?"

"Ürperti bastı... "

"Baksana, saat kaç, farkında mısın?"

"Bilmem... "

"Hangi saat diliminde kaldın, sen?"

"Allah bilir!"

"Bob evde mi?"

"Yoo, gece mesaisi var."

"Güzel. Peynirli turta yemeye gidelim mi?"

"O kadarla kalacak mıyız?" Lucy ayartılmaya hazır.

"Üstüne Beyaz Rus?"

"Üstüne bastın. Votka ve kahve likörü ve de kremalı kokteyl. Tamam, oldu!"

Buluşmak için yakınlarda bir restoran seçip sözleştiler.

Lucy, güney manzarasındaki eksiğe son bir bakış atıp ayaklandı, üstüne spor fanilasını çekti, montunu da kaptığı gibi daireden fırladı, zemin kata kadar koşa koşa indi.

Bina girişinde aniden biriyle burun buruna gelince şaşalayıp durdu.

"Merhaba Lucy!" diye sevinçle seslendi karşısında iki büklüm duran ağır tütün ve kâfuru merhem kokan bina görevlisi... Lucy daha çocukken bu adam yaşlıydı, şimdiyse iyice çökük. İki elinde iple bağlanmış iki eski gazete paketini dışarıya, kaldırıma sürüklemeye çalışıyor. Genç kadın, minicik kalmış ihtiyardan iki karış uzun, en azından on kilo daha fazla; hemen davrandı, paketleri ötekinin elinden kaptığı gibi kaldırıma taşıdı.

"Zahmet etmeseydin Lucy!"
"Bay Giradello, şu kadarcık sporu esirgeme benden."
"Sana spor ne gerek! Oğlumdan bile güçlüsün sen..."
Dışarının ayazı Lucy'nin genzine doldu; hoşuna gitti serin hava, canlandı.
"Akşamüstü gelirken üstünde pırıl pırıl üniforman vardı, gördüm. Yeni ödül ahyormuşsun, öyle mi?"
"Perşembeye. Bugünkü sadece provaydı. Ama verdikleri ödül değil; ordu seninle iftihar eder gibisinden bir şerit takacaklar."
"Bu dediğin ödül değil de, ne, peki?"
"Güzel soru. Sahiden bilmiyorum farkını, ama ödül, *kazandığın* bir şey oluyor. Bu göğüse kurdele takma numarasıysa maaşa zam yapmamak için bulmuşlar."
"Anan baban seninle iftihar ediyordur." Yaşlı adamın tavrında, iftihardan kendine de pay çıkaran tatlı bir yan var.
"Elbette, doğrudur."
"Benden selam söyle onlara."
"Söylerim... Oldu, ben biraz donuyorum galiba, Bay Giradello. En iyisi gideyim. Kendinize sahip olun tamam mı?"
"İyi akşamlar."
Lucy, vıcık vıcık çamur içindeki kaldırım boyunca adımlarını kollayarak yola koyuldu. Arada, karşı kaldırımın orada park etmiş mavi Buick arabayı fark etti. Şoför mahallindeki adamın kendisine uzun uzun baktıktan sonra eğildiğini, elinde gazoz şişesiyle doğrulup bir dikişte bitirdiğini gördü. Garip! Bu ayazda buz gibi gazozu nefessiz içmek de neyin nesi? Lucy'nin aklı İrlanda kahvesinde. Şöyle sıcacık, içinde duble Bushmills viski ve de üstünde köpük köpük bol krema...
Dönüp önüne, kaldırıma baktı, aniden durup yön değiştirdi. Aklından geçenlere gülüyor. Onsekiz aydan beri karşılaşmadığı tek tehlike kalmıştı, o da çamur olmuş karda kayıp düşmek...

Yirmi Birinci Bölüm

22:12, Salı

Rhyme ile Kathryn Dance salondan bozma laboratuvarda oturuyorlar. Dance'ın kucağından inmeye yanaşmayan Jackson'ı saymazsak şu anda ikisi yalnız ama sofrada üçü birlikteydi, nazlı köpek nefis yemeğe ortak oldu.

Thom'un elinden çıkma Burgonya usûlü mantarlı biftek, pilav, salata ve yanında Caymus Cabernet şarabından oluşan ziyafet masası daha yeni toplanıyor.

Dance yemeği pek beğendi. "Thom, tarifi soracağım ama kendim beceremem diye çekmiyorum."

"Ah, evet, sonunda beğenisini gizlemeyen bir konuğumu/ oldu!" Thom, attığım taş değdi mi bari, gibilerden yan gözle Rhyme'i süzüyor.

Patron pek oralı değil. "Beğenmesine beğendim. Abarl manın lüzumu yok."

"Kendisine kalırsa yediği şey 'güveç' oluyor." Çenesiylc ana yemek servisini gösteriyor. "Fransızcasını ağzına almaya üşenir. Lincoln, karın doyurma fiili hakkında ne düşündüğünüzü bir de bayana söylesenize... "

Suç uzmanı omuz silkiyor. "Ne yediğime aldırmam, o kadar. "

Thom, "Efendim, yemeği depoya yakıt doldurmakla bir tutar kendileri!" diye söylenerek masayı servis arabasına topladı, mutfağın yolunu tuttu.

Rhyme konuyu değiştirecek...

Dance'ın kucağında yaltaklanan Jackson'ı süzerek, "Sizin evde de var mı?" diye sorarak giriyor söze.

"Evet iki tane. Bizimkiler, bu minik delikanlıya göre kocaman. Her hafta üç dört kez çocuklarla birlikte kumsala çıkarıyoruz yaramazları. Onlar martı peşinde, biz de onların peşinde, koşturup duruyoruz. Bir spor, bir spor, sorma! Ama meraklanma, ardından Monterey'de kordon boyunda tıka basa yiyip harcadığımız kalorileri geri alıyoruz."

Rhyme mutfakta bulaşık yıkayan Thom'u gözledi. İyi, çocuk işine dalmış. Fısıltıyla "Hani az birşey şundan olsa, hiç fena olmazdı..." diye mırıldandı. Dance'ın ağzını arıyor, kendisine suç ortaklığı yapmaya razı edecek...

Dance'ın kaşları çatıldı.

Rhyme'in niyeti belli. Gözü raftaki Glenmorangi'de. Halis İskoç viski likörü. "O şişeyle buluştursana, beni..." Gözü bu kez hemen yakınında ama

uzanması olanaksız kalın camdan bardağına kayıyor. "Kimseye sözünü etmeyeceksin, değil mi?"

"Asıl tehlike Thom mu?"

Rhyme, göz kapaklarıyla evetliyor. "İçki yasağı komutanı! Bayağı sıkıyor canımı."

Kathryn Dance, insanın canının bir şey çekmesinin ne demek olduğunu iyi bilir. Olsun bakalım! Kendisi de Tijuana'ya dönünce aldığı üç kiloyu vermek zorunda ama burada yaşadığı dolu dolu günlere değer doğrusu. Köpeği kucağından indirdi, sessizce kalkıp şişeye uzandı, cimrilik etmeden doldurdu bardağı, götürüp tekerlekli iskemle kolluğundaki bardakhğa yerleştirdi, kamışın ucunu Rhyme'in ağzına yanaştırdı.

"Teşekkürler!" Nasıl da keyifle emiyor kamışı...

"Dance, kendi görev yerinde aldığın saat ücretinin iki mislini ödeteceğim sana. Haydi, sen de bir kadeh al. Thom nasıl olsa sana karışamaz."

"En iyisi ben kafein küründe kalayım." Kahvesini doldurdu, şeker süt koymadı, yerine, masaya uzanıp tek bir yulaf kurabiyesi aldı. Marifetli Thom bunları da kendi yapıyor.

Dance saatine baktı. Kaliforniya'da vakit henüz üç saat erken. "Bana birkaç dakika izin. Evi yoklayayım,"

"Tabii, buyur."

Cepten aradı, evde telefonu Maggie açtı.

"Nasılsın, tatlım?"

"Anneciğim!"

Maggie konuşkan çocuk; önce, on dakika boyunca anneannesiyle Noel alışverişine gidişlerini anlattı. Sonunda, "Eve döndük, ben hemen Harry Potter'ımı aldım elime, onu okuyorum," diyerek sözü annesine bıraktı.

"Yenisini mi?"

"I-ıh!"

"Yani aynı kitap; kaçıncı kez okuyorsun aynı kitabı?"

"Bu altıncı."

"Başka şeyler de okumak istemez misin? Ufkun biraz daha genişler."

Maggie asla altta kalmaz. "Ooo, ama anneciğim! Sanki sen Bob Dylan'ı üst üste binlerce kez dinlemiyorsun? Hani *Blonde on Blonde* albümünü? Ya U2?"

Akıl yürütmesine diyecek yok. "Beni alt ettin tatlım. Araya *sanki* sıkıştırmasan daha doğru olacak."

"Anne eve ne zaman dönüyorsun?"

"Sanırım yarın. Seni seviyorum. Kardeşini verir misin?"

Telefona Wes çıktı, onunla da bir süre sohbet ettiler. Oğlanın konuşması daha bir tutuk, daha bir ciddi havalı. Ne zamandır karate dersi almak istediğinden söz ediyordu; bu kez doğrudan sordu, izin istedi. Annesi, o türlü döğüş sporlarından kaçınmasını, hiç olmadı futbol, beyzbol oynamasını istiyor. Çocuğun fizik yapısı tenise, jimnastiğe daha uygun ama... Wes'in ilgisi ötekilerde.

Sorgu uzmanı Kathryn Dance öfke problematiğini derinliğine bilir. Sorgu sırasında suçlu kadar kurbanın da öfkelendiğine çok şahit oluyor. Wes'in karate tutkusunun, babasının ölümünden sonra tepki olarak gelişen öfkeden kaynaklandığının farkında. Yarışıp kazanma isteği doğal ama çocuk dövüş sporu kıskacına düşmemeli. Özellikle acısı taze iken ve bu küçük yaşında... Başkaldırıdan kaynaklanan şiddet, yetişme çağındaki gençler için büyük tehlike.

Oğluyla, verdiği karar üzerine uzun uzun konuştu.

Saatçi soruşturmasında Rhyme ve Sachs ile birlikte çalışırken zaman kavramı üzerine yeniden düşünmeye başlamıştı. İşinde, çocuklarıyla ilişkisinde zaman boyutu ne kadar önemli yer tutuyor... Örneğin zaman, öfkenin ilacı, zamanla yatışıyor insan. Ani öfkenin .ortalama üç dakikadan fazla sürmediğini meslek deneyimiyle biliyor. Ayrıca öfkeye kapılan, karşısındaki önünde zayıf düşer. Karşılıklı gürültü patırtıya girişilirse bu kez sorgucu zemin yitirir. Bunları düşünerek Wes'e, doğrudan hayır demedi, önce bir iki kere tenis dersi almaya razı etti. Kulağında, oğlanın arkadaşlarından birine nasıl yakındığı kalmış: "Öf yaa! Annen polisse yandın!" Bu lafı duyduğundan beri hatırladıkça gülüyor Dance.

Wes, tartışma tenise saplanınca konuyu değiştirdi, neşeyle televizyonda gördüğü bir filmi anlatmaya başladı. O ara ufaklığın cep telefonu çaldı. Arkadaşından mesaj gelmiş, işi de aceleymiş. "...Hoşça kal, seni çok seviyorum anneciğim, yakında gelirsen görüşürüz."

Çıt...

Bir anlık 'seni seviyorum anneciğim', telefondaki o uzun bilek güreşine değdi, doğrusu.

Telefonu çantasına kaldırıp Rhyme'e döndü. "Çoluk çocuk?"

"Benim mi? Yoo, hayır. Bilemiyorum. Çoluk çocuk sahibi olmak kim, ben kim... "

"Çocuk sahibi oluncaya kadar herkes öyle düşünür."

Rhyme'in bilinçaltı, çocuklardan soruşturmaya sıçramak istiyor; gözünü, kadının her daim doktor steteskopu gibi boynunda sallanan ipod kulaklıklarına dikti. "Gördüğüm kadarıyla müziğe pek düşkünsün... Nasıl ama! Mükemmel çıkarım yaptım!"

Dance şakayı fark etmedi, ilgisini savundu. "Müzik hobim."

"Gerçekten mi? Çalar mısın?"

"Hayır, ara sıra söylerim. Vaktiyle folklorcuydum. Şimdilerde, atıyorum çocuklarla köpekleri karavana, taşraya çıkıp unutulmuş şarkı türkülerin peşinde koşuyorum."

Üstadın kaşları kalktı, zihninin meslek dışı dosyalarını kurcaladı sanki. "Kulağıma çalınmıştı bu iş. Siz buna ne diyordunuz?"

"Alanla uğraşanlar bu işe derlemecilik der."

"Tamam. Ondan işte."

Sonunda sohbet, Kathryn Dance'ın içinde sakladığı özeline, büyük tutkusuna gelip dayanmıştı, heyecanlandı. Dağ bayır en ücra köşelerde dolaşarak, halk müziğini doğrudan çalınıp söylendiği yerlerde kayda alma peşindeki folklorcular kuşağının çocuğuydu Dance. Geleneğin en ünlü ustası Alan Lomax, ABD, Meksika ve Avrupa'da gezip eski şarkıları, ağıtları derlemişti. Dance uzun süre Atlantik kıyılarını dolaştı; bu bölgeler çok uzun zamandır incelendiğinden şimdilerde daha içerilere, Nova Scotia, Batı Kanada, Bayou bölgesi ve Latin çoğunluğun yaşadığı güney ve merkezi Kaliforniya yaylalarına yöneldi. Çalınıp söylendiği yerde banda alıp katalogladığı epeyce parça var.

Bütün bunları Rhyme'e anlattıktan sonra, yakın bir dostuyla sürekli yeniledikleri kendi internet sitelerinden söz açtı. Müzisyenler ve müziğin otantik çevresi hakkında bilgi veriliyor, şarkılardan örnekler sunuluyormuş. Ayrıca müzisyenlerin yaratıcı haklarını koruyor, indirilen şarkılardan elde edilen geliri sanatçısına aktarıyorlarmış. Bu amatörler arasından profesyonel şirketlere parça verenler, bağımsız filmlere müzik yapanlar da çıkmış.

Kathryn Dance daha ötesini anlatmadı, müzikle arasında var olan bambaşka boyuttan Ryhme'e söz etmeyi gereksiz buldu.

Dance mesleğin omuzlarına yüklediği ağırlığı çoğu zaman taşıyamaz oluyor. Görevini iyi yapabilmesi için tanıkla, tutukluyla derinliğine bağ, çok içerde bir yerlerden ilişki kurması gerekiyor. Psikopat bir katilin karşısında, kol eriminde bir mesafede oturup onunla saatler, günler, bazen haftalar süren bir mücadeleye girişiyor; akıl yarıştırma açısından sorunu yok hatta

tersine zihni bileniyor. Fakat Dance'ı tüketen, bunca kurulmuş ilişkinin içindeki insani yanı, tüm yaşam gücünü sömürmesi. Çünkü sınırı aşmak zorunda kalıyor. Karşısındakinin duygu dünyasını gözlemlemekle yetinemeyip onun duygularıyla bütünleşiyor. Görev bitiyor, haftalar boyunca ne duygu yükünü atabiliyor sırtından ne de kulaklarında uğuldayan seslerden kurtulabiliyor:

Si, si, okey, tamam, karıyı düzen benim. Doğradım gırtlağını... Arada oldu işte, kızcağıza mecburen kıydım. Öteki de orada dikilmiş bakıyor, beni gördü. Tanıdı. Onu da harcadım. Demem şu ki... Ne halt edeydim, yani? Başkası olsa yapmaz mıydı, diyorsun? Mecbur yapardı... O karı var ya, hani öldürdüğüm, inan hak etti gebermeyi. Çünkü bak, bana öyle bir bakış attı ki! Suç bende değil... Hani sigara var diyordun? Bir sigaranızı içebilir miyim madam?

Müzik, işte bu korkunç yüklerin mükemmel ilacı. Kathryn Dance eğer Sonny Terry ve Browny McGee ya da U2 veya Dylan onlar da değilse David Byrne müziğine kendini bu denli kaptırıyorsa, suçunu gururla itiraf eden bir katilin sesini unutmak içindir. Misal Carlos Mendoza canisi; bu adam kurbanının gırtlağını parçalarken çırpınıp duran kadının parmağındaki nikâh yüzüğünün her nasılsa avucunu kanattığını ilan şikayet etmişti; işte bunu yeniden ve yeniden duymamak için: *Acıdı, diyorum, anlıyo musun! İnan kötü acıttı. Ağzına sıçtığımın orospusu benle inatlaşıyordu...*

Rhyme'in sorusu pek uzaktan geliyor. "Profesyonel olarak söylediğin oluyor mu?"

Evet, bazı bazı. Ama Boston, daha sonra Berkeley ve San Fransisco'da, Kuzey Yaka döneminde geçen yıllar kızın tüm enerjisini çalmış. Seyirci karşısına çıkma özelinde, ilişki sanıldığı gibi şarkıcı ile seyirci arasında değil, söyleyenle müziği arasındadır; böyle diyor. Dance başkalarının kendilerini nasıl ifade ettiklerine veriyor önceliği. Yaşam, aşk, sevgi üzerine ne söyleyip nasıl şarkıya döküyorlar. Sonunda ise kendinde keşfettiği temel bakışı özetliyor. Müzikte ve mesleğinde profesyonel seyirci olmayı seçmiş.

"Evet, profesyonelliği denedim Rhyme. Ama şunu öğrendim ki müzik işim değil, o benim can dostum."

"Demek önce juri danışmanlığına geçtin, oradan da polisliğe, aramıza geldin. Yüz seksen derecelik dönüş olmuş."

"Var sen hesap et!"

"Nasıl oldu bu dönüşüm?"

Dance kararsız. Kendisi hakkında konuşmayı sevmez. Kuralını bozmak istemiyor. Önce kulak ver, sonra aç ağzını. Yine de Rhyme'e yakınlık duyuyor. Aslında karakter bakımından rakip sayılırlar, bununla birlikte amaçları ortak. Ayrıca adamdaki kararlılık ve hedef kovalamadaki inat gibi ortak yanları var. Rhyme ile benzeşiyorlar. Avdan çok avcılığın kendisini seviyorlar.

Baklayı ağzından çıkardı. "Jonny Ray Hanson yüzünden... Jonny; 'h'siz yazılıyor adamın adı."

"Suçlu mu?"

Dance başıyla olumladı ve öyküyü anlatmaya başladı. Altı yıl önce Eyalet kendisini jüri seçimi ile görevlendirmiş. Kamu davası. Taraflar, *Kaliforniya Eyaleti - Hanson.*

Hanson, otuz beş yaşında sigortacı; Oakland'ın kuzeyindeki Contra Costa kasabasından. Boşandığı karısının evinde soygun teşebbüsü oluyor. Kadın o gece evde yok. Tesadüfen devriye gezen şerif yardımcıları durumu farkediyor, adamın peşine düşüyorlar ama şüpheli kaçıyor.

"Bütün bunların ilginç tarafı yok gibi gözüküyor, fakal dahası var. Şerif durumu ciddiye alıyor, çünkü Hansonlarla ilgili olayların geçmişi var. Koca, daha önce eski karısını defalarca tehdit etmiş, iki kez de fiili saldırıda bulunmuş, o yüzden genel gözetim altında. Bunun üzerine adamı bulup sorguya çekiyorlar. Hanson suçlamayı reddediyor ve bırakıyorlar. Derken elde yeterli kanıt olduğuna inanıp bu kez resmen tutuklayıp hakkında dava açıyorlar."

Önceki suçlarını dayanak yapıp B ve E maddelerine göre adamı beş yıl kadar hapse atarak karısına ve üniversite çağındaki kızına biraz rahat nefes aldırmayı umuyor şerif.

"Kadın ve kızıyla savcının bürosunda biraz konuşmuştum. Perişandılar. Hallerine gerçekten üzülmüştüm. Sürekli korku içinde yaşıyorlar, kolay değil. Hanson kapı altından yazısız boş mektuplar atıyor, telefona garip garip mesajlar bırakıyor. Bir sokak ötede köşeye dikiliyor, gözetim kuralı o noktaya kadar izin veriyor ya, saatlerce karısıyla kızını gözetliyor. Olur olmaz zamanda eve lokantadan yemek göndertiyor falan. Görünüşte her şey yasal ama mesaj belli: Gözüm her zaman üzerinizde, ona göre!"

Evden çıkabilmek için ana-kız kılık değiştirip saklanarak yola düşüyor, adam görmesin diye on beş yirmi kilometre ötedeki alışveriş merkezlerine gitmek zorunda kalıyorlar...

Dance, tutarlı bir jüri kurduğuna inanmış; yalnız yaşayan kadınlara ve profesyonellere ağırlık vermiş mesela. Kurbanlara daha bir özenle yaklaşırlar diye düşünerek öyle aşırı olmamakla birlikte bazı meslek adamlarını liberal kesimden seçmeye çalışmış. İddia makamına tavsiye vermek için dava boyunca mahkemede bulunarak jüriyi izleyip seçimdeki yanılgılarını saptamaya çalışmış, şüpheliyi gözlemlemiş.

"Mahkemede Hanson'u göz hapsine aldım. Bana göre adam kesin suçluydu."

"Yine de bir şeyler ters gitti değil mi Dance?"

Dance başını önüne eğiyor; "Bazı tanıklara ulaşılamadı, diğerlerinin ifadelerinde tutarsızlıklar vardı. Kanıtlar kayboluyor bazen de hatalı biçimde toplanmış oldukları ortaya çıkıyordu. Hanson yer ve zaman açısından sağlam şahitler gösterdi; iddia makamı tersini ispatlayamadı. İddianamedeki tüm temel savlar savunma avukatı tarafından, nasıl becerdiyse artık, tek tek çürütüldü. Savcılık bürosuna mikrofon yerleştirildiğinden şüphelenildi sonradan. Ve de adam beraat etti!"

"Çok kötü olmuş..." Rhyme başını kaldırıp Dance'a baktı, kafasını salladı. "Ama hikâye henüz sona ermedi galiba, bana öyle geliyor."

"Ne yazık ki haklısın. Dava bittikten iki gün sonra Hanson karısı ve kızını alışveriş merkezine kadar takip ediyor... Otoparkta sıkıştırıp ikisini birden bıçakla doğrayıp öldürüyor. Kızın erkek arkadaşı da olay yerinde. Hanson onu da bıçaklıyor ve o kalabalıkta kaçmayı başarıyor... Bir yıl kadar sonra yakalandı."

Dance kahvesini yudumladı. "Cinayetten sonra savcı, duruşma sırasında nelerin yanlış gittiğini araştırmaya başladı. Benden, suçlunun şerif bürosunda alınan ifade tutanaklarım incelememi istedi."

Yüzünde acı bir gülümseyiş: "Metni okuyunca ayağım yere değdi. Görüşmeyi yapan şerif yardımcısı ya tecrübesizmiş ya da üşengecin teki. Hanson hin oğlu hin, belli; herifle kedinin fareyle oynadığı gibi oynamış. İddianamenin içeriğini bir güzel öğreniyor şerif yardımcısının ağzından. Hangi tanıkları tehdit edeceğini, hangi kanıtları ortadan kaldırması gerektiğini, hangi yer ve zamanlar için görgü şahidi yaratacağını saptıyor sonra da iddianameyi paramparça ediyor."

Rhyme öfkeyle iki yana sallıyor başını. "O arada bir yığın başka bilgi kırıntısı da biriktirmiştir kafasında."

"Aynen öyle. Şerif yardımcısı olacak dangalak soruyor: Hanson sen hiç Mili Valley'e gittin mi? Söz dolaşıyor, yeniden soruyor: Marin County'deki

alışveriş merkezlerine sık sık uğrar mısın? Bütün bu bilgicikler adama karısı ve kızının gittiği çevredeki tüm yerler hakkında ipucu sağlamış. Katil, Mili Valley'i seçiyor, alışveriş merkezinin hemen yakınında basbayağı çadır kurup bekliyor! Orası başka kasaba yöncti mine bağlı olduğu için kadınla kız orada korunmuyor, iyi mi! Ve Hanson orada yapacağını yapıyor.

O gece savcılıktan eve dönerken daha rahat olmasına karşılık 101. büyük otoyol yerine 1 numaraya, Pasifik Sahil Şeridi şosesine saptım, oradan gittim. Yol boyunca düşündüm. Jüri danışmanı arayan herkese saati yüz elli dolardan hizmel veriyorum, ev bakıyorum, buraya kadar ahlaksızlık filan yok, sistem böyle çalışıyor. Tamam ama o sorguyu ben yapmış olsaydım, büyük olasılıkla Hanson hapsi boylar, üç can da kurtulurdu, diye düşünmekten alamadım kendimi, iki gün daha düşündüm, gidip akademiye yazıldım... Ve gerisi, bildiğin gibi işte. Şimdi, gelelim senin hikâyene?"

"Nasıl polis olduğumu mu soruyorsun?" Omuz silkmeye çalıştı, yapabildiği kadar oynattı omuz başlarını. "Doğrusunu istersen öyle Dramatik yanı filan yok. Aslında sıkıcı bile sayılır. Mesleğin içine öylece düşüverdik."

"Ne demezsin!"

Rhyme kahkahayı patlattı.

Dance ciddi, dalgın dalgın Rhyme'i süzüyor.

"Sözüme inanmadın mı Dance?"

"Afedersin, dalmışım. Yoksa seni mi inceliyordum? Uluorta insan gözlemlemek istemiyorum ama arada kaçıyor. Kızım, bazen kendisine laboratuvar faresiymiş gibi baktığımı söyler durur."

Rhyme viskisinden birkaç yudum daha yudumlayarak sırıttı. "Eee! Sonra?"

Dance'ın tek kaşı havada. "Sonrası ne?"

"Kinestetik ustası için çetin cevizim galiba; benim gibi birinin içini okumak zordur. Beni gerçekten yakalayamadım değil mi?"

Bu kez kadın gülüyor. Kahkahası içten. "Merak etme, içini dışını okurum senin de. Gövde dili adamına göre konuşkan, adamına göre ketumdur. Sen sadece yüzün, bakışların, başını konumlandırışınla normal insanın tüm gövdesiyle söylediğinden çok daha fazlasını açık ediyorsun."

"Deme! Sahi mi?"

"Böyledir bu işler. Aslında yüzü okumak daha kolaydır. Tüm veriler daracık alana yoğunlaşır."

"Demek kitap gibiyim; aç, bak, sayfa sayfa oku!"

"Hayır efendim, kimseyi kitap gibi açıp okuyamazsın. Sadece bazı kitapları okumak ötekilerden daha kolaydır, hepsi bu."

Rhyme artık hep gülüyor. "Hatırlıyorum da... Hani birini sorguya çekerken verdiği tepkileri sistematize ediyordun. Öfke, içine kapanma, inkâr ve pazarlık... Kazadan sonra epeyce terapi gördüm. İtiraz ettim ama; ben yatalaktım, diğerleri ayaktaydı. Mücadele eşit değildi. Yenik düşüyordum. Terapist takımıysa, bana, derin kederin kritik gelişimi üzerine epey masal anlattı. Onlarınkiyle senin liste birbirine çok benziyor."

Kathryn Dance, derin kederin safhalarından haberli, iyi biliyor; ama aynı günde ikinci kez özelini daha fazla açmak istemiyor. "İnsan zihni harikadır. Niyet ederse, ister fiziksel, ister psişik travmanın yarattığı zıtlıklarla başetmeyi çok iyi becerir."

Rhyme gözlerini kaçırıyor. "Öfke ile sürekli mücadele halindeyim."

Kadın koyu yeşil gözlerini bir an Rhyme'in içini okumak ister gibi ona dikti, hemen toparlandı. "Hayır değil, sendeki hal sanıldığı gibi gerçek öfke değil; sen öfkenle oynamayı öğrenmişsin."

"Haydi canım! Elden ayaktan düşmüşüm zaten! Öfkemden kudurmaz mıyım?"

"Ben de 'kadın' polisim, ne olacak! Yerine göre sen gibi beni de bol bol itip kakıyorlar. Bin bir nedenle depresyona giriyoruz ikimiz de ve yine çok şeyi inkar ediyoruz. Ama öfke dedin mi... Hayır, seninki gerçekten öfke değil. Sen yol almışsın. Notunu istiyorsan söyleyeyim. Kabullenme aşamasındasın."

"Kağıt üstünde..." Çenesiyle kanıt çizelgelerini gösteriyor; "Katil peşinde koşmadığım zamanlar fizik tedavimi harfi harfine uyguluyorum. Benden istenenden fazlasını bile yapıyorum, Thom öyle söylüyor. Sınırları aşırı zorluyormuşum hem de. Bu durumda kabullenme aşamasında olmadığım, kaderime meydan okuduğum belli olmuyor mu?"

"Kabullenme kavramını yanlış anlamışsın. Kimse sana tepkiyi yasaklamıyor. Gerçek durumu kabullenecek, buna karşı mücadele edeceksin elbette. Bütün gün oturacak değilsin ya. Ah! Afedersin, unuttum, sen gerçekten kımıldamadan oturmak zorundasın."

Afedersin, özür olarak söylenmiş değil. Rhyme kendini tutamıyor, keyifle gülüyor. Dance da için için seviniyor. Pis şaka makyajı altında sonunda yaraya neşteri attığını, cerahati akıtmaya başladığını görüyor. Çok önceden keşfetmişti Rhyme'i; alınmayacağını, öyle yapay inceliklere, diplomatik kibarlığa ihtiyacı olmadığını biliyor.

"Gerçeği kabulleniyorsun. Değiştirmeye çalışıyorsun ama mücadelede yol alamadığın zaman kendine yalan söylemiyorsun. Ortada meydan okuma var. Durumun gerçekten zor ama yine de duyduğun sıkıntı öfke değil."

"Dance, sen yanılıyorsun."

"Hah! Yakalandın, iki kez kırptın gözünü! Kinestetikte stres tepkisi. Ağzından çıkana kendin de inanmıyorsun."

Bu kadın beni mat edecek diye geçiriyor içinden; yenilginin böylesi içini ferahlatıyor, kahkahayı patlatıyor. "Seninle baş edilmez kadın!" diyerek keyifle viskinin"dibini höpürdetti.

"Ah Lincoln, en temel açmazını yakaladım. Beni artık kandıramazsın. Yine de dert etme, sırrın emin ellerde."

Bina kapısının açılıp kapandığı duyuldu, bir an sonra Amelia Sachs laboratuvara girdi. Hanımlar selamlaştılar. Sachs'ın duruşundan, gözlerindeki bulutlanmadan endişeli olduğu apaçık belli oluyor. Sokağa bakan pencereye gidip dışarıyı kolaçan etti, storları indirdi.

Rhyme meraklandı, "Mesele nedir?"

"Biraz önce komşum telefon etti. Bugün bizim binaya yabancı biri gelmiş, beni sormuş. Adının Joey Treffano olduğunu söylemiş. Kendisini tanırım, birlikte devriyeye çıkardık. Neyle uğraştığımı öğrenmek istemiş, bir sürü soru sormuş, binanın orasını burasını gezmiş. Komşum huylanmış, beni aradı."

"Sen de işin içinde adının Joey olduğunu söyleyen başka biri olduğundan şüpheleniyorsun... O herif Joey değildi, öyle mi?"

"Üstüne bastın. Joey geçen yıl meslekten istifa edip Montana'ya yerleşti."

"Belki de işi düştü, geri döndü, seni görmek istedi."

"Eğer öyleyse eve uğrayan hortlamış hali. Çünkü çocuk geçtiğimiz baharda motorsiklet kazasında can verdi... Ayrıca hem Ron hem ben hanidir takip ediliyoruz. Üstelik bu sabah biri çantamı karıştırdı. Çanta arabada kilitliyken oldu bu iş. Arabama girmişler."

"Nerede oluyor bu halt?"

"Spring Street'de, olay yerinde. Çiçekçinin orada."

Bu son haber Kathryn Dance'ın düşündüklerini doğruladı. O ana kadar yerine oturtamadığı bir gözlem yeniden kafasını kurcalamaya başladı. Sonunda düğüm çözüldü: "İkinize söylemem gereken bir nokta var... Belki hiç anlamı yok, ama bilmeniz şart."

Vakit epeyce geç de olsa Rhyme tüm ekibi günü değerlendirmek üzere bir araya getirdi. Sellitto, Cooper, Pulaski ve Baker hazır.

Amelia Sachs tek tek hepsini süzüyor.

Ortaya konuştu. "Hepimizin bilmesi gereken bir sorunumuz var. Biri, beni ve Ron'u takip ediyor. Az önce Kathryn de birisini gördüğünden söz ediyor..."

Kinestetik uzmanı başını sallayarak söyleneni doğruladı.

Sachs çırağına döndü. "Bana o Mercedes'i senin de fark ettiğini söylemiştin. Bir daha gördün mü?"

"Yok, hayır. Son kez öğleden sonra görmüştüm, zaten size anlattım."

"Ya sen Mel? Gözüne çarpan bir şey?"

"Sanmam." İnce uzun teknisyen, sorudaki anlamsızlığı hazmetmek için gözlüğüyle oynayarak zaman kazanmaya çalışıyor, "Bilmem, dikkat etmedim..." ama dilini tutamıyor, "Zaten bu işlerden anlamam. Biz laboratuvar teknisyenleri takip edilmeye pek alışık değiliz de... "

Gülen olmadı. Sellitto girdi araya. O da birini sezinler gibi olduğunu söyledi.

Sachs bu kez Baker'ı yokladı. "Peki, sen Dennis, bugün Brooklyn'deyken gözlendiğin hissine kapıldığın oldu mu?"

Polis şefi şöyle bir durakladı, başını iki yana sallayarak, "Ben mi? Brooklyn'de değildim ki," diye karşıladı soruyu.

Sachs'ın yüzü asıldı. "Yani... Oralarda dolaşmıyordun?"

"Hayır."

Sachs, başından beri Baker'ı gözlemleyen kinestetik uzmanına dönüp baktı, Kaliforniyalı kadın polisin başını hafifçe eğdiğini görünce birden dönerek elini Glock'una attı, Dennis Baker'ı göğüsledi. "Dennis, hemen aç kollarını, ellerini görelim."

Teğmenin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ne dedin?"

"Seninle şöyle bir konuşalım, diyoruz."

Konu önceden aralarında tartışıldığından salonda kimseden ses çıkmıyor. Pulaski yine de heyecanlı, eli belinde. Lon Sellitto, Baker'ın arkasına geçti.

"Hey, hey, hey!" Baker iyice huylandı, omzu üzerinden arkasındaki iri yarı dedektifin gözlerini yakalamaya çalışıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

Karşılık Rhyme'dcn geliyor. "Sana bir iki soru yöneltmek zorundayız Dennis."

Kathryn Dance'ın ekibe duyurmak istediği şey, çok hassas bir gözlemdi; herhangi bir takipten falan şüphelenmiş değildi. Sachs, müfettiş Baker'ı

huylandırmamak için kinestetik uzmanını takip şüphesine ortak etmeyi seçmişti.

Dance, dikkat çekici bir davranış fark etmiş, zihninin bir köşesine yazmıştı. Bir süre önce Spring Street'in polisçe kesilip kesilmediği sorulduğunda, Baker, olay yeri incelemesi sırasında çiçekçinin ör ünde olduğunu söylerken laboratuvardakilerle göz temasından kaçınmış, gereksiz yere bacak bacak üstüne atmıştı ve Dance, huylu huyundan vazgeçmediğinden, adamın oturuşuna takılıp bu hareketi, adam bir şeyler mi gizliyor acaba, diye yorumlamıştı. Müfettiş Baker olay yerinden yeni ayrıldığından, sokağın trafiğe açılıp açılmadığını fark etmediğinden söz ederken neden yalan söylüyor olsundu. O nedenle o anki gözlemi kafasından silip atmıştı.

Dance, olay yerinde Sachs'ın arabasına girenler olduğunu, özel eşyasının karıştırıldığını öğrendiğinde, teğmenin de o sırada orada olduğunu anımsadı ve adamın garip davranışını bu olaylarla birleştirdi. Hemen Nancy Simpson arandı, Baker'm olay yerini ne zaman terk ettiği soruldu. "Sachs'ın hemen arkasından o da gitti," karşılığını aldılar.

Baker ise bir saat kadar daha kaldığını söylemişti.

Ayrıca Simpson, teğmenin Brooklyn'e doğru gittiğinden söz etti

Tüm noktalar birleştirilince ortaya çıkan resmin son bir kez sınanması gerekir. Sachs'ın Brooklyn sorusu, Dance'a yeni gözlem fırsatı yaratmak içindi.

"Dennis, arabama girdin, çantamı karıştırdın, bir." Sachs acımasız.

"Evime gittin, eski bir meslektaşımın adını vererek komşumdan beni soruşturdun, iki... "

Teğmen inkâr eder mi? Ederse kötü. Dance ile Sachs sezgilerinde yanıldıysa, hamle çok fena geri tepecek.

Neyse, Baker gözünü indiriyor, yere bakıyor. "Bakın hepsi yanlış anlaşıldı."

"Komşularımla görüştün!"

"Evet."

Sachs, daha bir sokuldu, adamın tepesine dikildi. İkisinin boyu hemen hemen aynı ancak öfkesi Sachs'ı sanki bir karış uzun gösteriyor. "Siyah Mercedes ile peşimizi kovalayan sen misin?"

Şaşkınlıktan Baker'ın kaşları alnının tepesine fırladı sanki. "Polis maaşıyla mercedeslere binecek halimiz mi var!"

Dance'ın bakışları, adam doğru söylüyor, diyor.

Sessizlik oldu. Rhyme, teknisyene göz etti, Cooper bilgisayarda oto ruhsat kayıtlarına girdi, araştırdıktan sonra başını ekrandan kaldırdı. "Hayır, onun aracı değil."

Evet, şüphelerden biri boş çıktı ancak Baker'ın bir şeylere bulaştığından emin olan Rhyme üsteledi: "Pekâlâ, anlat bakalım Dennis."

Baker umutla Sachs'a döndü. "Amelia, soruşturmada görev almanı gerçekten ben istedim. Lincoln ile ikiniz birlikte mesleğin A takımısınız. Ayrıca itiraf edeyim, medyadaki süksenizi kıskanıyorum. Sizlerle birlikte benim adım da geçer diye umdum. Şefleri bağladıktan ve soruşturmayı size verdirdikten sonra bu kez en tepeden arandım. Problem var dendi."

Sachs irkildi. "Neymiş o?"

"Evrak çantamda bir kağıt var." Başıyla Pulaski'ye yanıbaşında duran eski püskü Bond çantayı işaret etti. "Katlanmış olan. En üstte, sağ yanda duruyor..." Genç adamın çantayı açıp kağıdı bulmasını bekledi. "E-posta çıktısı."

Sachs kağıdı Pulaski'nin elinden aldı, yutar gibi okudu, yüzü asıldı, bir an öylece dikilip kaldı. Yavaşça Rhyme'in yanına gitti, kağıdı tekerlekli iskemlenin neredeyse masa kadar geniş kolçağına yaydı. Üstat, gizli notu dikkatle okudu. Yazı Emniyet Sarayı'ndan. îmza kodaman baş müfettişlerden birine ait. New York Polisi'nde görevli bir dedektif ile Sachs'ın yıllar önceki ilişkisi söz konusu ediliyor. Bu Nicholas Carelli, vaktiyle adam ve mal kaçırma, rüşvet ve darptan suçlu bulunup hapse atılmış. Sachs'ın şahsen olaya karışmadığı teyit ediliyor ama Carelli yakınlarda açığa alındığı için yüksek rütbeli takımı endişelenmişler; acaba eski polis, Dedektif Sachs ile ilişkiye geçmeye kalkar mı diye merak etmişler. Kadın polisimizin yasadışı işlere bulaşmayacağından eminmişler amma, adının eski hükümlü ile birlikte anılıyor olması polis gücünü, e-postada yazıldığı şekliyle, 'mahcup' durumda bırakabilirmiş...

Sachs öksürüp gıcığını rahatlattı ama sustu, ağzını açmadı. Rhyme, iki gencin macerasından haberli. Nick ile Amelia'nın

birbirlerini nasıl sevdiklerini, evlenmeye karar verişlerini ve oğlanın gizli suçlu yaşamı yüzünden aşklarının nasıl paramparça olduğunu biliyor.

Baker gerçekten mahcup. "Özür dilerim, tepeden gelen emirle başka nasıl başedeceğimi bilemedim. Benden saniye saniye ayrıntılı rapor istendi. Seni gördüğüm yerler, hakkında öğrenebildiklerim, hepsi... İş ve boş saatlerin dahil. Bu Corelli ve başka tüm arkadaşlarınla olan ilişkilerin... "

"Seni gidi..." Rhyme burnundan soluyor. "Demek bu yüzden kız hakkında ağzımdan laf kapmaya uğraşıyordun! Mesleğin içine sıçtı bu cins herifler!"

"Öfkelenmekte haklısın Rhyme ama ben burada kellemi ipe uzatmış durumda kalıyorum. Amelia'yı soruşturmadan koparmaya uğraştıkları belli. Bu geçmişle, bu yüksek profilli olayda görünmesini istemediler ama ben ısrar ettim, hayır olacak, dedim. Kendim göz-kulak olurum dememe kalmadı, pis casusluğu omzuma yıktılar."

"İyi ama ben Nick'i yıllar var ki görmedim! Delikten çıktığından bile haberim yok."

"Tamam, ben de yukarıya aynen böyle söyleyeceğim." Yine çantasını işaret etti, "Tuttuğum notlar orada, çantada." Pulaski yeniden çantayı karıştırdı, bir tomar kağıt bulup uzattı. Sachs alıp hepsini okudu, götürüp Rhyme'in önüne bıraktı. Takip raporunda, Amelia Sachs'ı gözlemlediği mekanlar, hakkında sordukları ve aldığı karşılıklar, adres defterindeki telefonlar ve ajandasındaki notlar, her şey var...

Sellitto, Baker'ın omzuna eğilip kulağına, "Meslektaş malına maymuncukla girdin, özel eşyasını karıştırdın, kişisel bilgilerini çaldın," diye fısıldadı.

"Haklısın. Çizmeyi aştım. Özür dilerim."

Rhyme henüz yatışmış değil. "Aklın nerdeydi? E-postayı alır almaz neden bana gelmedin?"

Sellitto da öyle. "Aramızdan herhangi birine anlatabilirdin."

"Emir en tepeden geldi. Çeneni sıkı tut, diye tembihlediler..." Sachs'a döndü. "Allak bullak ettim seni. Gerçekten özür dilerim. Kendi payıma seni ekipte tutmak için elimden geleni yapmaya çalıştım. Baskı karşısında bulabildiğim tek çare buydu. Zaten seni temiz bulduğumu kendilerine bildirdim. Çoktan geçti, gitti. Bak bana lütfen. Bu davayı kapatalım artık, oturup önümüzdeki işimize bakalım."

Rhyme kederle seyrediyor Sachs'ın yüzünü. Yüreğini en çok burkan, kızın donuk bakışları, kıpkırmızı yüzü, olay karşında kolu kanadı kırılmış hali... Öfkenin yarattığı canlılık da silinip gitmiş. Biliyor, Sachs'ın öfkesi aslında kendine; soruşturmayı geciktirdiği, bunca zaman ve emeği boşa harcattığı, yoldaşlarının başına iş açtığı için kendine kızıyor. Ah, Amelia... Seni böyle acı içinde, mahcup ve kırılgan görmeye tahammül etmek öylesine zor ki...

Yaralı kadın kimseyle göz göze gelmeden e-postayı Baker'a uzattı, deri ceketini aldı, dimdik yürürken el yordamıyla araba anahtarını bulup çıkardı,

zincirini sallayarak kapıdan çıktı, gitti...

Yirmi İkinci Bölüm

23:18, Salı

Vincent Reynolds lokantadaki kadını tepeden tırnağa inceliyor.

Otuz yaşlarındaki ince yapılı, tişörtlü, kısa saçlarını firketeyle tepesine toplamış kumral kadının bir erkek seyircisi daha var.

İkili, genç kadını Greenwich Village'de oturduğu eski apartmandan çıkıp ilk uğradığı bara, sonra birkaç sokak ötede şimdi bulundukları kafeye kadar sürekli takipte. Genç kadın ve ondan bir iki yaş daha genç olan yanındaki sarışın, neşeyle söyleşip gülüşüyorlar.

Lucy Richter yeryüzündeki son birkaç saatinin keyfini sürüyor.

Duncan direksiyonda; her zamanki düşünceli, sakin haliyle Buick'in radyosundan klasik müzik dinliyor. Aklından geçenleri anlamanın mümkünü yok.

Yanıbaşında Vincent. Onun derdi belli, tüm benliğini kavuran açlığı yatıştırmak için arka arkaya gofret atıştırıyor.

Sıçmışım evrenin büyük düzenine! Bana karı lazım, karı...

Duncan altın cep saatini çıkarıp baktı, dikkatle birkaç tur kurdu.

Vincent bu saati kaç defadır görüyor, her keresinde yeniden hayran kalıyor. Duncan saatin çok eski, Breguet adında bir Fransız ustanın işi olduğunu söylemiş, hükmünü eklemişti. "Bana göre Breguet dünyanın en mükemmel saatçisiydi."

Saatin görünüşte lüks yanı yok. Kadranı beyaz, Roman rakamları var, akrep ve yelkovandan başka ayın hallerini gösteren minik kolcuklar var; Duncan, nasıl yapıyorsa artık, bunları gözleyerek dakikayı, saati, günü, ayı, yılı anında hesaplıyor. "Sürekli Takvim" diyor bu düzeneğe. Vincent içini görmedi ama saatte *para-chute* varmış; yani yere düşünce durmuyor saat. Numarayı ilk Breguet denen o usta bulmuş...

Vincent kendi cinayet ustasına döndü. "Şimdi, kaç yıllık dersin, bu saat?"

"On iki yılında imal edilmiş."

"On iki mi? Yani Roma zamanından filan mı kalmış?"

Duncan gülümsüyor. "Hayır, anlatayım. İlk satış makbuzu üzerindeki tarih böyle. Yapılış tarihini buradan çıkarıyorum. On iki, Fransız Devrim Takvimime göre on ikinci yıl. Krallık yıkıldıktan sonra cumhuriyetçiler, İsa'nın doğumu yerine takvimi 1792'den başlattılar. İlgi çekici bir model

tasarlandı. Hafta, yedi yerine on gün sayıldı, ayların tümü otuz çekecekti. Artan günler altıncı yıla eklenecek, o yıl spora ağırlık verilecek... Hükümet, kendine göre, böylece takvimi daha eşitlikçi, ezilenleri onurlandıracak bir yapıya kavuşturduğuna inanıyordu. Yenilik çok karmaşıktı, uygulamada sorunlar çıktı, sonunda ömrü ancak ondört yıl sürdü. Birçok yenilikçi düşünce gibi kâğıt üstünde mükemmeldi, hayatın terazisine vurulunca kantarın topuzu kaçtı... "

Duncan altın cep saatine bakıyor. "O dönemin saatlerine hayranımdır. Zamanında saat, güç demekti. Öyle herkesin cebinde, duvarında göremezdin, çok pahalıydı. Saat sahibine, zamana hükmeden adam gözüyle bakılırdı. Sözleştiniz, adanı seni tam vaktinde bekliyor, sende saat yok. Erken geldiysen çaresiz kapısında bekleyeceksin, geç kaldıysan mahcup olacaksın. Saate zincir, köstek neden takılmaya başlandı? Adamın cebinde saat taşıdığı dışarıdan belli olsun diye! Saatçiler, o günlerde tanrı mertebesinde sayılırdı." Duncan nefestendi, hınzır gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Lafın gelişi söyledim ama bu bir bakıma gerçekten de doğrudur."

Vincent dudak büktü, kaşları havalandı, başını sallayarak ustasını onayladı.

"18. yüzyılda, saat kavramı üzerine felsefe geliştirenler oldu. Tanrı, evrenin mekanizmasını yarattı ve saatini kurdu, bıraktı ki işlesin... Kıyamete kadar kendi kendine işleyecek bir saat yani. O sıralarda Tanrımın isimlerine yenisi eklendi: 'Muhteşem Saatçi'. İster inan ister inanma, bu felsefe okuluna bağlı çok insan vardı; bunlar saatçilere, bir tür zaman dininin evliyası gözüyle bakıyordu."

Saatine son bir kez daha göz atıp özenle cebine yerleştirdi. Çenesiyle iki kadının bulunduğu yönü işaret etti. "Gidelim mi? Kızlar kalkmak üzere."

Arabayı vitese aldı, sinyal verip caddeye çıkardı, gaza bastı. Yakın zamanda birine canını, ötekine iffetini teslim edecek olan kurban adayını arkada bırakıp uzaklaştılar. Yazık, bu geceki avı ertelemek zorundalar. Duncan'ın öğrendiğine göre kadının kocası gündüzcü, akşam altı ile gece on arasında bir saatte eve dönebilirmiş.

Vincent keyifsiz, açlığını doyuramayacak, yatışmak için derin nefes almaya çalışıyor. Arada koca patates kızartması külahı boşalıveriyor. Aklı kadında. "İşi nasıl kıvıracaksın? Yani, hangi teknikle alacaksın canını?"

Duncan hemen karşılık vermedi. "Hatırlıyor musun, önceden bir soru sormuştun. İlk iki kurbanın can vermesi ne kadar sürdü, merak ediyordun."

Evet, can çekişme süresi aklına takılmıştı.

"Karşılaştıracak olursak, Lucy'nin can çekişmesi çok daha uzun sürecek."

Vay canına... El kitabı kayıp ama demek adam içindekileri olduğu gibi ezbere biliyor. Bu teknik de bambaşkaymış. Kurbanı sırt üstü havaya asıyorsun. Bacaklar kalçadan 'L' harfi gibi yukarıya dikilmiş olacak. Sonra ağzını paket bandıyla sıkıca kapatıp burnundan su vermeye başlıyorsun. Ölümü istediğin kadar erteler, süreyi uzatabilirsin; sadece arada kısacık bir nefes alma payı bırak, yeter...

"İşkenceyi yarım saat kadar sürdüreyim, diyorum. Zaman elverirse, kırk dakikaya kadar çıkarım."

"Hak ediyor ama kaltak, değil mi?.."

Duncan adamının asıl merak konusunu seziyor. "Neden öldürmek için ille de belli insanları seçiyorum... Esas öğrenmek istediğin işin bu yanı."

"Ne bileyim... İşte!.."

"Sana hiç sözünü etmedim."

"Evet, anlatmadın."

İtimat edebilmek, zaman kadar değerli...

Duncan bir an için gözünü yoldan ayırıp Vincent'ı süzdü. "Biliyorsun, hepimizin günleri sayılı, bu dünyada. Belki sadece bir iki gün ya da ay. Belki yıllar... Umut dünyası, işte."

"Haklısın."

"Sanki göklerde, artık kişinin inancı her neyse, yukarıda, dünyaya gelmiş, geçmiş ve gelecek tüm insanların kocaman bir listesi var. Tanrının saati tıklarken akrep ile yelkovan bir yere geldi mi, tamam oluyor; sırası gelen gidiyor... Diyelim ki, benim de kendime göre bir listem var."

"On kişilik?"

"On kişi... Fark şurada, Tanrı'nın can alma nedenine akıl sır ermiyor. Oysa benim nedenlerim belli."

Vincent'de ses yok. Bir an kafası durdu, tüm varlığı söndü, sadece midesi kaldı. Yaşam vitesi, şu anda sadece sıradan Vincent'a takılı, sakin haliyle önemli şeylerden söz eden dos tunu midesiyle dinlemekte.

"Vincent, nihayet bana, sözünü ettiğim nedenleri seninle paylaşacak kadar güven vermeye başladın."

Ve Saatçi, anlatmaya başlıyor.

Mehtap, arabanın motor kapağından gümüş bir şerit gibi akarak Amelia Sachs'ın gözlerini alıyor. Tepedeki siren lambasını açmış, East River sahili boyunca sürüyor arabayı.

Son günlerde olup bitenler, az önce kendi durumu hakkın da duydukları... Tümünün altında eziliyor. Bir yanda meslek ahlakına sindiremediği gerçek var. Ben Creeley ile Frank Sarkowski cinayetleri mafya ile rüşvetçi polisin ortak marifeti. Öte yandan Müfettiş Flaherty soruşturmayı her an elinden alabilir. Ya Dennis Baker'ın ispiyonculuğa soyunması; üstüne Nick yüzünden amirlerinin kendisini güvenilmez ilan edişi...

Hepsinden beteri, babası hakkında duydukları tuz biber ekiyor.

Düşünüyor. Çok çalışarak, dur durak bilmeden didinerek, yaşamını ortaya koyarak işini yapmak için çırpmıyorsun. Sonunda yüreğinin en temiz köşesinden vurulacaksan, bu meslekte işin ne?

Vitesi dörtlcdi, yüz kırka çıktı, motor gecenin içinde kurt gibi uluyarak ileriye atıldı.

Babasından daha dürüst, güvenilir, görevine sadık polis mi vardı! Ama bak, sonunda başına neler gelmiş... Yok hayır, meseleyi böyle görmek doğru değil, böyle düşünmemesi gerek. Hiçbir halt gelmedi başına adamın; kötü yolu kendi seçti.

Babasını nasıl hatırlıyor? Sakin, şakacı polis memuru Herman Sachs iş çıkışı dostlarıyla oto yarışı seyreder, kızını yanına alıp Nassau beldesinin altını üstüne getirip oto hurdalıklarında az bulunur karbüratör ve eksoz susturucusu, işe yarar conta avına çıkardı. Artık biliyor, o sevimli maskenin altında bayağı kötü, hiç tanımadığı bir insan gizleniyormuş.

Yüreğine ateş düştü bir kez, Amelia Sachs'a rahat, huzur yok. Şüphe içini kemiriyor, yaşamın tümünü birden sorguluyor ve sonu nereye varacaksa varsın, tüm riskleri alıp ileriye atılmak, gerçeğe ulaşmak istiyor. Bu inat başına çok işler açtı. Olsun! Masumlar kurtulunca, suçlular deliğe tıkılınca ferahlıyor ya...

Doğru yolda sürdürdüğü koşusunu içindeki ateşe borçlu ancak aynı ateş babasını da kötü yola düşürmüş...

Aniden araba savruldu. Sachs aynı hızla refleksini konuşturdu, direksiyonu toparladı.

İyi ama neden, neden, neden?

Yine de bu soruların boş olduğunu seziyor. Lincoln hep ne der; suçlunun suçu neden işlediğine takma kafayı, önce *nasıl* işlendiğine bak! Açgözlülük, ihtiras, hayal kırıklığı, intikam mı; yoksa o an aklına mı esti... Bunlarla zaman yitirme. Polisin aklından çıkarmaması, cevaplaması gereken tek soru: Doğru olduğuna inandığım şeyi mi yapacağım? Yoksa biraz idare

etsem hepsi hallolur mu diyeceğim? Aslında ölçü herkes için geçerli. Seçim her zaman senindir.

Brooklyn Köprüsü'nü geçer geçmez savrularak otoyola saptı. Sağa sola doğru bunca viraj daha aldıktan sonra; güneye doğru bastırdı.

Sonunda aradığı rıhtıma gelince frenlere asıldı; araba kaydı, kaydı, rıhtım ucunda suya üç metre kala emniyet çizgisinin tam üstünde durdu. Amelia Sachs hışımla arabadan fırladı, kapıyı ardından çarptı. Hızla küçük otoparkı geçti, beton duvarı bir sıçrayışta aştı. Uyarı tabelasına boş veriyor, ıslıklar çalarak esen sert rüzgâra aldırmadan rıhtım boyunca yürüyor.

Vay canına, amma da ayaz var!

Alçak ahşap parmaklıklara varınca durdu, eldivenli elleriyle kalasa abandı, kaldı. Anılar üşüşüyor başına...

On yaşında...

Sıcak bir yaz akşamı, babasıyla birlikte yine buradalar.

Rıhtımdan suyun üzerine uzanan sabit iskele ayağının üzerine çıkarmış babası onu, sıkı sıkı tutuyor. Amelia korkusuz, çünkü babası ona mahalle havuzunda yüzmeyi çok iyi öğretmiş. Rüzgâr ikisini birlikte suya uçursa bile dert değil, bir güzel yüzer, merdivenden turnanı verirler rıhtım üstüne. Güle oynaya yarışır, el ele tutuşup üç metreden, bu kez çivileme, atarlar kendilerini karanlık ama ılık sulara.

On dört yaşında...

Babasının elinde kahve termosu, kendisinde gazoz kutusu, parmaklığa yaslanmış suyu seyrediyor, annesinden söz ediyorlar. "Rose biraz heyheylidir Amie. Yoksa seni sevmediğini sanma. Unutma bunu, seni çok sever. Ne yapalım, huyu böyle. Ama seninle gurur duyuyor inan. Bana geçen gün senin için ne dedi biliyormusun?"

Ve çok sonraları, Ameila, akademiyi bitirip babası gibi polis olduktan sonra...

O gün yine aynı Camaro ama o zamanlar araba hızına yakışır orijinal sarı boyalı, kendisinin üzerinde gıcır gıcır üniforması, babasıysa yün ceket altına kadife pantolonuyla tam bir emekli memur, buluşup anı tazelemeye gelmişler...

"Başımda bir dert var, Amie."

"Dert mi?"

"Fiziki bir şey. Boş ver, yaşlılık, işte..."

Amelia devamını bekliyor. "Kanser... Meraklanma, ciddi değil. Tedaviye başlıyorum."

İşaret parmağının tırnağı başparmağına gömülüyor, kan...

Biraz ayrıntı verdi; kızına karşı her zaman ikirciksiz davranmıştır. Derken, babasında hiç görmediği kadar ciddi bakışlar; başını sallıyor Herman. "Asıl derdim daha büyük... Daha yeni beş kağıt kaptırdım berbere, saçımı kestirdim; yakında hepsi dökülecek, ona yanıyorum."

Eliyle saçlarını karıştırırken yüzünde muzip bir tebessüm belirmiş, "Yazık oldu, keşke bir kenara koysaymışım parayı," demiş, konuyu kapatmıştı Herman Sachs.. .

Amelia Sachs hüngür hüngür ağlamaya başladı. Gözyaşından utandı, "Hay allah kahretsin," diye yüksek sesle azarladı kendini. Sus, ağlama...

Söylemekle olmuyor. Sel gibi akan gözyaşları, ayazda, yanaklarında buz damlalarına dönüşüp yüzünü yakıyor.

Arabaya dönüp gazladı, doğruca Rhyme'e gitti. Eve vardığında onu üst katta yatakta uyurken buldu.

Aşağı inip fizik tedavi odasına, Pulaski'nin Creeley/Sarkowski soruşturması için hazırladığı kanıt çizelgelerine bakmaya gitti. Gördüğü manzara karşısında hiç hali yokken bir gülmedir aldı. Çaylak çizelgeleri dikkatle hazırlayıp duvara asmış, kimseler görmesin diye üzerlerini çarşafla bir güzel örtmüş! Gidip bezi kaldırdı, derli toplu notları gözden geçirdi, yeni gelişen birkaç noktayı ekledi.

KANIT ÇİZELGESİ 4

BENJAMİN CREELEY CİNAYETİ

- Benjamin Creeley, 56 yaşında, görünüşe göre kendini asarak intihar etti. Çamaşır ipi. Ancak başparmağı kırıktı; ilmeği kendi başına nasıl düğümledi?
- Bilgisayarda hazırlanmış notta, ağır depresyona dayanamadığı için kendini öldüreceğini yazmış. Ancak depresif durumunun kendine kıyacak kadar derin olmadığı kanısına varıldı. Zihinsel / duygusal çöküş nedeniyle tedavi görmüşlüğü yok.
- Şükran Günü sıralarında iki kişi evine giriyor ve büyük olasılıkla bazı kanıtları yakıyor. Şahıslar beyaz ama yüz tarifleri yok. Biri, ötekine göre daha iri. Evde bir saat kadar kalıyorlar.
- Westchester'deki evde kanıtlar:
- Eve kilit zorlanarak girilmiş; kapıyı açan işinin ustası.

- Şömine aletlerinde ve Creeley'in masası üzerinde deri dokusu izleri.
- Şömine önündeki toprak kalıntılarının asiditesi, ev çevresindekinden daha fazla, kimyasal atık izleri var. Bir endüstri sahasından mı gelme?
- Şöminede kokain külü izine rastlandı.
- Şöminedeki küller.
- Maliye kayıtları, hesap cetvelleri; hesaplarda milyonlar ca dolar gözüküyor.
- Belge küllerindeki logolar araştırılıyor, hesaplar mali polis muhasebe uzmanına gönderildi.
- Ajanda notları: Arabanın yağı değiştirilecek; berber randevusu; St. James Tavernası'na gidilecek.
- Queens emniyet laboratuvarı kül analizleri.
- Şirkette kullanılan muhasebe programı logosu.
- Mali polis muhasebe uzmanı: standart muhasebe hesap cetvelleri.
- Evrak, mali bilgileri gizlemek için mi, polisi yanlış yöne sevketmek için mi yakıldı?
- St. James Tavernası:
- Creeley buraya değişik zamanlarda uğramış.
- Saptanabildiği kadarıyla, burada bulunduğu sürede uyuşturucu kullanmamış.
- Burada kimle / kimlerle buluştuğu bilinemiyor; ancak yakındaki New York Emniyet Müdürlüğü 118. Bölge'deki polislerle buluşmuş olabilir.
- Bu mekana son gelişinde, ölümünden hemen önceki günlerde, kimliği saptanamayan bazı kimselerle kavgaya tutuşmuş.
- St. James karakol polislerinin elinden çıkma paralar araştırıldı; temiz çıktı ancak eroin izine rastlandı. Eroin, 118. bölgeden çalınmış olabilir mi?
- Karakol bölgesinde eksik uyuşturucu miktarı çok fazla değil. 170-200 gram kadar marihuana, 120 gram kokain kayıp.
- 118. Bölge'de çete suçu araştırmaları dikkati çekecek kadar az; bununla birlikte durumun kasıtlı olduğuna dair kanıt bulunmuş değil.
- Doğu yakasında iki çetenin varlığından söz edilebilir ama bunları şüpheliler arasında saymak olası değil.
- Creeley'in ortağı .lordan Kessler ile görüşüldü; dul eşiyle irtibat sürdürülüyor.
- Her iki taraf da maktulün kesinlikle uyuşturucu kullanmadığını belirtti.
- Suç çevreleriyle ilişkisine rastlanmadı.

- Son dönemde aşırı içkiye düşmüş; kumara başlamış; sık sık Las Vcgas ve Atlantic City'de görülüyor. Kumar kaybı büyük ancak Creeley'in bütçesi uygun; kaybı kolaylıkla kaldırabilirdi.
- Depresyon nedeni açık değil.
- İş ilişkileri, müşterilerinin listesi hazırlanmakta.
- Kessler'in ortağının ölümünden bir kazancı olmuyor.
- Sachs ve Pulaski, bir Mercedes tarafından takip ediliyor.

FRANK SARKOWSKİ CİNAYETİ

- Sarkowski 57 yaşındaydı, Manhattan'da işletmesi vardı. Hakkında polis kaydı yok. 4 Kasım'da öldürüldü. Ardında dul bir eş ve ergenlik çağında iki çocuk bıraktı.
- Kurbanın Manhattan'da kendine ait binası ve işletmesi var. Firması, başka firma ve fabrikaların bakım, onarım ve temizliğini yapıyordu.
- Soruşturmayı yürüten dedektif Art Snyder.
- Şüpheli yok.
- Soygun mu / Cinayet mi ?
- Soyguna direndiği için mi öldürüldü? Olay yerinde ele geçirilen cinayet silahı taklit
  Smith&Wesson 38'lik spesiyal; parmak izi yok; daha önce suç kaydı yok. Soruşturma dedektifi, profesyonel katil işi olduğundan şüphelenmiş.
- İşleri mi bozulmuştu?
- Queens'de öldürüldü. Neden buralara uğradığı anlaşılamadı.
- Olay yeri ilçenin ıssız bölgesinde, doğal gaz depoları çevresi.
- Dosya ve kanıtlar kayıp.
- Dosya 28 Kasım veya bu tarihe çok yakın bir zamanda 158. Bölge'ye aktardmış; geri gönderilmemiş. Talep eden memurun adı belli değil.
- 158'de dosyanın hangi bölüme gittiği de anlaşılamadı.
- Müfettiş yardımcısı Jefferies konunun araştırılmasını zorlaştırıyor.
- Öğrenebildiğimiz kadarıyla Creeley ile tanışıklığı yok.
- Ne firması, ne kendisi adına suç kaydına rastlanmadı.
- 118. Bölge memurlarının para yediğine dair dedikodular var. Paranın oradan Maryland'de bilinmeyen bir şahsa veya yere ulaştırıldığı söyleniyor. Baltimore mafyasının parmağı var mı?

Sachs çizelgeyi yarım saat kadar dikkatle inceledi, sonunda yorgunluk ve uykusuzluktan başı önüne düşmeye başladı. Üst kata çıkıp soyundu, kendini duşa attı; cildini ısırdığı halde sonuna kadar açılmış sıcak suyun altında uzun süre kalıp kendine gelmeye çalıştı. Çıkıp kurulandı, üstüne bir tişört çekti, ipek şortunu giyip yatak odasına geçti.

Rhyme'in yanına uzandı, başını onun göğsünde bıraktı.

"Amelia, iyi misin?"

Rhyme'in yarı uykulu sorusuna karşılık vermek yerine uzanıp onu yanağından öptü, arka üstü döndü, gözü saatin sayısal ekranına takıldı, uzun uzun rakamların sıçrayışını seyretti. Rakamlar ağır, çok ağır ilerliyor; her dakika koca gün gibi uzun... Sabahın 03:00'ü olmak üzere. Derken dalıp gitti...

İKİNCİ KISIM

Zaman, içinde yanarak kül olduğumuz ateştir.

Delmore Schwartz

Yirmi Üçüncü Bölüm

09:02, Çarşamba, sabah

Lincoln Rhyme uyanalı yarım saati geçiyor. Sahil koruma ekibinden genç bir memur geldi, New York limanında denizden çıkarılan 44 numara, kolları kan içinde bir erkek ceketi getirdi. Bulan teknenin kaptanı, aranan cesetten olabilir, diye düşünerek hemen Rhyme'e göndermiş.

Ceket, Macy's süpermarketler zincirinin kendi markası, sahibini saptayabilecek başkaca hiçbir iz, ipucu yok.

Üstat, yatak odasında Thom'un yardımıyla fizik terapi jimnastiği yapmış, ayrıca bakıcının deyimiyle 'sabahın hijyenik görevleri'ni de yerine getirmiş olarak hazır. Rhyme'e kalsa, bu hijyen mijyen laflan yerine, şoku kaldırabileceği varsayılan konuklar önünde, 'çiş, kaka teferruatı' deyip geçecek de...

Rhyme uyandığında çoktan kalkıp aşağıya inmiş olan Amelia Sachs merdivenleri çıkıp odaya girdi. Ceketini bir iskemleye attı, üstada bakmadan yanından geçip pencereye gitti, perdeleri ardına kadar açtı, karşıda uzanan Central Park'ı seyre daldı.

Thom'un sezgileri çok güçlü, anında ortada bir sorun olduğunu anlayıp izin istedi, "Ben gidip kahve filan yapayım," diyerek kapıyı çekti, dışarı çıktı.

Kızdaki tavır da neyin nesi? Rhyme'in keyfi kaçtı. Bir önceki günün kişisel sorunlarıyla uğraştığı yetmemiş gibi, şimdi de bu...

Amelia hâlâ insanın gözünü alan sabah ışığında parıldayan park manzarasını seyretmekte, dönüp yüzüne bakacağı yok. "Eee, neymiş bakalım bu soğuk ziyaretin sebebi?"

"Argyle Güvenlik'e uğradım."

"Şu illüzyonist dosyasını kapadığımızda *Times*'da adın çıkınca seni arayanlar, değil mi?"

"Doğru." '

Argyle uluslararası bir güvenlik şirketi; dev şirket yöneticilerine koruma veriyor, bazı yabancı ülkelerde pek moda olan fidye için adam kaçırma olaylarında, firma çalışanlarını kurtarma işlerinde uzman. O sırada Sachs'a, polislikte aldığının iki katını teklif etmişlerdi. Ayrıca yasal olarak pek az güvenlik şirketinin sağlayabileceği gizli silah taşıma ruhsalı vereceklerdi.

Bu yetkiyle birlikte egzotik, tehlikeli dünya köşelerine göndereceklerini duyunca Amelia önce heveslenmiş, ama sonra aniden vazgeçmişti.
"Yani, sonuç?"
"Çekip gidiyorum Rhyme."
"Polislikten istifa mı edeceksin? Ciddi misin?"
Kadın başıyla evetliyor. "Bayağı kararlıyım. Kendime başka yol çizeceğim. Orada da iyi şeyler yapabilirim. Ailelerin güvenliğini sağlarım, çocukları korurum. Sık sık anti-terör faaliyetleri oluyor."
Central Park'ın yapraklarını dökmüş çıplak ağaç gövdelerine dalıp gitme sırası şimdi Rhyme'de.'Aklında, bir gece önce Kathryn Dance ile sohbetini yaptıkları ilk terapi günlerinin bunalımları var. Doktorlarından biri, New York Polisi uzmanlarından zeki çocuk Terry Dobyns ne demişti: "Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez!" Çocuğun vermeye çalıştığı umut, o zaman yaşadığı ağır depresyonla ilgiliydi...
Genç doktorun sözü kafasının içinde at koşturuyor.
Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez.
"Demek öyle!"
"Rhyme, galiba en doğrusu bu. Buna mecburum."
"Baban yüzünden mi?"
Amelia'nın bakışları evet diyor. Eli saçlarına gitti. Tırnakları kafa derisini kanatacak. Can acısı, kimbilir belki de bambaşka bir acı, yüzüne yansıdı.
"Saçmalık bu Sachs!"
"Hayır, daha fazla sürdüremem... Polisliği, yani."
"Biraz ani olmuyor mu sence?"
"Bütün gece, sabaha kadar düşündüm. Ömrümde hiçbir şeye bu kadar kafa yormadım desem yeri."
"En iyisi sen düşünmeye devam et. Her kötü haberde istifa mı edilirmiş... "
"Kötü habermiş! Sen ne diyorsun? Babam hakkında bildiğim herşey yalanmış."
"Hayır efendim, herşey değil; adamın hayatının sadece bir boyutu..."
"Ama en önemli boyutu Rhyme. Herşeyden önce adam polisti."
"O dediğin çok uzun zaman önceydi. Onaltıncı Cadde Kulübü, sen bebekken dağıldı."
"O zaman daha az rüşvetçi mi sayılıyor?"
Rhyme karşılık vermedi.

Amelia'nın gözleri isyan ediyor. "Olayın kendisine değil, ayrıntılarına mı takılayım istiyorsun? Kanıtta doz mu arayayım Rhyme? İstersen birkaç damla eritici damlatıp kirliliğin yüzdesini ölçelim! Tek bildiğim şey şu; ağzımın tadı kaçtı artık. Mesleğe bakışım değişti."

"Ne kadar güç durumda olduğunu anlıyorum. Ama baban ne yapmış olursa olsun, sana da bulaştığını sanıp kendine haksızlık etme. Esas olan *senin* iyi polis olmayı becerebilmen. Mesleği bırakıp gidersen, mutlaka bazı soruşturmalar eksik, bazı suçlar cezasız kalacak."

"Soruşturmayı, ancak kalbimle sürdürebiliyorsam sonuçlandırabilirim ama durum o değil." İçini çekti. "Pulaski bayağı ilerledi; ben seninle çalışmaya başladığımda onun şimdiki halinden çok gerideydim."

"Çaylak iyi, çünkü ustası sensin."

"Yapma, bırak bunları..."

"Neyi?"

"Beni pohpohlamayı... Laf arasına övgü sokuşturma. Annem de babama böyle yapardı. Gitmemi istemiyorsan anlarım ama duygu kumarı oynama, olmuyor."

Rhyme kumarını çaresiz oynayacak. Yaraya merhem olacaksa her yolu denemeye hazır. Kazadan sonra ölümü bile denemişliği var, tecrübeli. Yokoluşun eşiğinde korkudan değil, yenilmeye tahammül edemediği için durakladı, geri döndü. Görüyor, şu anda Amelia psikolojik intihar peşinde. Öfkesine yenilip istifa ederse ölen ruhu olacak.

"Demek bula bula Argyle... Hadi canım sende! Şirket güvenliği tezgâhını ciddiye alan mı var! Hatta müşteri, daha doğrusu asıl onlar bile sigortacılara ayıp olmasın diye... "

"Hayır, atıp durma. Argyle'in ciddi kontratları var. İşe alınca önce okula gönderiyor. Yabancı diller öğreniyorsun... Kendi adli araştırma laboratuvarı bile var. Üstelik iyi para veriyor."

"Vay, vay... Sen ne zamandır kişiliğini parayla değişir oldun? Zamana bırak Sachs. Telaşa kapılma."

"Seni yüzüstü bırakmayacağım, tabii. Önce St. James'i çözeceğim. Şu Saatçi'yi yakalaman için elimden geleni yapacağım. Ama sonra..."

"Eğer istifa edersen, sen de biliyorsun, yukarısı hemen düğmeye basar, damgalanırsın. Geri dönmek isteyecek olursan, önün kesilir."

Amelia iskemle çekip Rhyme'in dibine oturdu; hissedebilen, parmaklarını oynatabilen sağ elini avuçlarına aldı, sıktı sıktı... "Ne yaparsam yapayım

bizi, ikimizi, bizim yaşamımızı etkilemeyecek." Asık yüzü ışıyıveriyor genç kadının. "Söz!"

Sen ve ben, Rhyme.

Sen ve ben, Sachs.

Rhyme gözlerini kaçırıyor. O bilim insanı, beyin adamı; beyni yüreğinin önünde.

Birkaç yıl önce çok zorlu bir olayla uğraşmış, soruşturmayı birlikte yürütmüşlerdi. Seri katil kurbanlarını önce kaçırıp kapatıyor sonra eziyet ederek öldürüyor. Manyağın bir de özel merakı var: İnsan kemiği! Katille kimse başedemiyordu.

Sonunda bu iki uyumsuz, kolu bacağı tutmayan yatalak Rhyme ile polis aşığının ihanetiyle yüreği yanan acemi Sachs başardı. Bir bakıma, yaşamlarındaki acıları karşılıklı gidererek, biri ötekinin eksiğini tamamlayarak bir tür bütünlük yaratmayı bilmiş, katili ensesinden tutup deliğe artırmışlardı.

Rhyme ne kadar inkar da etse, birlikte yarattıkları kararsız evrende yaşamına yön veren 'sen ve ben' sözcükleri oldu. Kadının seçiminde haklı olduğuna inanası gelmiyor. Ortak amaçta sapma olursa kurdukları evren dağılmaz mı?

Şu anda yaşadıkları, Bir Varmış Bir Yokmuş ilanı mı?

"Yoksa istifanı verdin mi, Sachs?"

Bir anlık kararsızlığın ardından, "Hayır Rhyme." Yavaşça deri ceketinin cebinden beyaz zarfı çıkarıyor. "Yazdım, hazır. Sadece götürmeden önce sana haber vermek istedim."

"Kesin kararını vermeden bir iki gün bekle. Sözüme uymak zorunda değilsin. Ricacı olan benim. Bir iki gün daha sabret."

Sachs dalgın; gözlerini, yaşamını tersine çevirecek zarftan ayırmıyor; uzun uzun bakıyor o kağıt parçasına... "Pekâlâ."

Şu haline bak Rhyme, neler düşünüyorsun... Aklını saatlerle bozmuş bir katilin kanlı cinayetleriylc uğraşmak yerine sen kalkmış Sachs'dan zaman dileniyorsun... Zihninden bunlar geçiyor olsa da Rhyme sevinçle, "Teşekkürler," diyor ve beyin o anda yüreği savıyor başından. "Haydi bakalım, işimize bakalım!"

"Rhyme, bak, söylediklerimi anlamak istemiyorsun..."

"Hayır, anlayacağımı anladım, tamam." İçinden, derin bir 'oh' çekiyor; duygu okyanusunda kulaç atmaktan kurtuldu nihayet. "Asıl sen bak, Saatçi katilimiz bizi bekliyor. Tek meselemiz o herif olmalı."

Kadını odada yalnız bırakıp minik asansörüne sürdü tekerlekli iskemlesini, heyecanla aşağıya laboratuvara, Mel Cooper'ın yanına indi ve ondan yeni günün ilk teknik kanıtını öğrendi. "Ceket kollarındaki kan AB pozitif. Rıhtımdaki ile çakışıyor."

"Güzel. O halde hemen A.S.T.E.R.'i ara, uydudan ısıl fotoğraf çekimleri taranmış mı, sor bakalım. Kentte taze ziftlenmiş çatıların yerini saptamaya çalışalım."

Teknisyen telefona sarıldı ama hattın öteki ucu Kaliforniya; orada henüz sabah olmadı; yine de dil döküp birilerini buldu, ikna etti, fotoğrafların yüklenmesini sağladı. Az sonra geldi görüntüler. Malzeme müthiş şaşırtıcı ancak yararlanması epeyce güç. Sellitto, dört yüze yakın yapıda aşırı çatı sıcaklığı saydı, durum çatallaştı. Çünkü ısıl fotoğraf sistemi, ısı kaynaklarını ayırt etmiyor. Çatı tamirde mi, inşaat mı yeni, yapılar Consalidated Edison'un merkezi ısıtma sistemine mi bağlı, yoksa gördükleri sadece kalorifer bacalarının sıcaklığı mı, belli değil.

Rhyme'de çare tükenmez. Hemen genel merkezi arattı, son dönemde yaşanan haneye tecavüz ve hırsızlıklarda, olay yerinin veya komşu bina çatısının tamirde olanlarını listelemelerini istedi. Çağrı, acil olarak ekiplere duyurulsun!

Telsiz başındaki kız kararsız; notu hemen ana bilgisayara yükleyeceğini söyledi.

Kızın sesinden, o kadar iş arasında ekiplerin acil sonuç almasının olanaksız olduğu belli; düştükleri çukur derin, kurtarıcı ip kısa. Rhyme itiraz edemedi. Kız haklı...

Lucy Richter dairesine girdi, kapıyı kapadı, kilitleyip güvenlik mandallarını taktı.

Anorağını portmantoya astı, göğsü *4 Piyade Birliği - Fort Hood*, sırtı *Sağlam Duruş ve Sadakat* baskılı tişörtünü çıkarıp kirliye attı. Kasları sızlıyor. Spor salonunda, dokuz derece meyil ve ciddi hızda tam beş mil koştu; üstüne yarım saat sınav, mekik ve diğer zor hareketler... Askerliğin yaşamına kattığı bir başka değer, kaslarının hakkını vermeyi öğrenmek oldu. İnsan fiziki sağlığına isterse boşverebilir, saçma bir gurur ve boşuna zaman harcama olarak görüp bırakabilir ama bunu geliştirmeyi denerse ne kadar yararlı olduğunu görür...

Günün devamını nasıl getireceğini hayal ederek çay suyu koydu, buzdolabından bol şekere bulanmış hazır bir lokma çıkarıp ağzına attı. Oğle

yemeğine annesine gitse mi? Arada yapacak çok iş var. Telefonlar edilecek, e-postalara bakılacak, kurabiye yapılacak ve de Perşembe günkü törenden sonra kutlama için ustası olduğu peynirli turtayı hazırlayacak. Ya da arkadaşlarıyla pastaneye gider, herşeyi hazır alıverir, olur biter.

Üşenirse, yatağa uzanıp dizi seyreder belki. Tembellik gibisi var mı?

Cennet günler başlıyor. İki haftalığına, karanlık sisler ülkesinden uzak kalacak. Her dakikanın keyfini sürmeye kararlı.

Karanlık sis... Bu deyiş, Bağdat çevresinde görev yapan yerli polislerden birinin; ondan duydu. Iraklı, kent üzerinde patlayan EYP'nin göğü kapkara dumana ve pusa boğduğunu görünce böyle demişti.

Amerikan Ordusu kısaltmalara bayılır; sözü edilen ordu envanteri dışında kalan El Yapımı Patlayıcılar. Filmlerde patlamalar aniden benzin parlatarak elde edilir. Ardında dert bırakmaz; sadece oyuncuların yüzündeki dehşet planları kalır, o kadar. Gerçekte ise EYP infilak ettiğinde yeri göğü ağır pis kokulu, insanın gözlerini ve ciğerlerini gerçekten yakan mavi-kara bir sis kaplar. Kum ve toz, kimyasal duman, buharlaşmış saç ve insan eti kokusu olay yerine çöker, saatlerce kalkmaz.

Karanlık sis, acıtır; yeni tip savaş gerçeğinin felaketi ondan sorulur; günümüzün dehşet sembolü karanlık sistir. Bu savaşta kendi yoldaşlarından başka kimseye, yandaş güçlere güvenemezsin. Çünkü eski bildik çatışma hattı yok. Karşılıklı sipere girilen cepheler kalmadı. Düşman kim, belli değil. Belki çevirmenin, bölükteki aşçı belki, yoldan geçen biri, yerli tüccar, el kadar çocuk, -iki büklüm bir ihtiyar bile olabilir, kim bilir... Ya silahlar? Savaş alanında karşılıklı mevzilenmiş Howitzer bataryaları, tanklar arama boşuna. Katliamın adı artık alışveriş torbasına sığacak kadar TNT veya C4 ya da C3; yerine göre kendi cephaneliğinden çalınmış patlayıcıların el yapımı harmanı. Bütün bunlar senin önünde, zaman zaman bombayı yapanın kendi halkı içinde öyle ustalıkla gizlenir ki, araşan da bulamazsın. Ama o an gelir, patlayıcı gelir seni bulur.

Sıcak su hazır. Lucy kalktı, dolapta çay poşeti ararken zihnini dolduran karanlık sisten uyandıran bir ses duydu. Doğrulup kulak kabarttı. Bu ses de nesi?

Evin içinde hafif, düzenli bir tıkırtı. Ürktü, midesi burkuldu. Evde eski usul zemberekli saat yok, ama tik-taklar ona benziyor.

Canına yandığımın, nedir bu be?

Önce öteberi dolu küçük yatak odasına daldı; içerisi karanlık. Hemen ışığı yaktı. Hayır, ses buradan gelmiyor. Avuçları terlemeye başladı, nefesi

sıklaştı, kalbi küt küt atıyordu.

Yok canım... Ses duyduğumu sandım. Kafayı üşütüyorum galiba. EYP'ler tik-taklamaz. Daha neler! Zaman ayarlılarda bile artık elektronik düzenek kullanılıyor...

Yani, koca New York'un ortasında bula bula onu mu buldular, evine bomba yerleştirmek için!

Kızım, sen en iyisi bir doktora filan görün.

Kendi yatak odalarına geçti. Yatak toplanmamış, olduğu gibi duruyor. Gardrobun kapısı açık kalmış, konsolu görmesini engelliyor. Belki de... Bir iki adım attı, durakladı. Tik-taklar buradan da gelmiyor; sesin kaynağı başka yerde. Koridora çıktı, kulak kabartıp her yanı kolaçan etti. Boşuna...

Derken banyoya girdi ve kahkahayı bastı.

Küvetin dibinde nereden çıktığı belirsiz eski usul bir duvar saati duruyor. Ahşabı siyah, eski bir şeye benziyor. Kocaman yuvarlak kadranı aydede suratına benzetmişler; sanki, insanın yüzüne bakıyor. Nereden çıktın, acayip şey! Acaba halası yine bodrumdaki eskilerden mi kurtulmak istedi? Belki de Bob satın almış, kendisi kulüpte spor yaptığı sırada, eve getirmiştir.

Güzel de, neden banyoya bıraksın?

Lucy mi saate bakıyor, yoksa aydede mi merakla onu süzüyor? Daha doğrusu ürkütücü bakışlarını onun üzerinden ayırmıyor, belli değil. Birden karanlık sisler ülkesinde yol kenarlarında yabancı askerleri seyreden minik kavruk çocukların yüzlerini hatırladı. Dudaklarında gülümseme mi, hüzün mü anlayamadığın eğri bir kıvrımla gelen geçene bakarlar; o sırada akıllarından geçen ne, sezemezsin. O bakışlar kurtarıcılarını mı selamlıyor, yoksa düşmanı mı lanetliyor, belli değil. Belki de onlar için başka bir gezegenden gelen uzaylılarız biz...

Lucy, Bob'a telefon edip saatin sırrını öğrenmeye karar verdi. Mutfağa gitti, çayı yaptı, elinde dolu fincanla banyoya döndü, sıcak suyu açtı.

Aylardan beri ilk kez bol köpüklü bir küvet sefası yaparak karanlık sisleri unutmaya çalışacak.

Lucy'nin oturduğu binanın önünde karargâh kuran Vincent, sokaktan geçen iki okullu kızı dikizlemekte. Arkalarından baktı ama kazınan midesine derman olamayacaklarına karar verdi. İki liseli kız çocuğu; daha bebe bunlar. Tamam, Sally Anne'de bu kadar falandı ama o zamanlar kendisi de aynı yaşlardaydı. Dengi dengineydiler yani.

Cep telefonundan Duncan'ın fısıltısı geldi. "Ben yatak odasındayım, kız banyoda yıkanmaya hazırlanıyor... İşimiz kolaylaştı."

Demek kısmette su sporları yapmak varmış...

Çok daireli binanın gireni çıkanı bol olduğundan kapıyı kurcalarken mutlaka gören olur endişesiyle Duncan üç kapı ötedeki binanın en üst katından taraçaya çıkmış, damdan dama geçerek yangın merdiveninden Lucy'nin yatak odasına girmişti. Kendisi yaşlı ama atletik yapılı. Dostlar arasında bir büyük fark daha...

"Tamamdır, şu anda işe girişmek üzereyim."

Eline sağlık, Duncan, diye aklından geçirirken telefondan, "Bekle biraz," uyarısı geldi.

"Ne dedin? Sorun mu var?"

"Telefonda konuşuyor. Bekleyeceğiz."

Açlığı başına vurmuş Vincent diken üstünde. Beklemek onun için ölümden beter.

Bir dakika geçti, derken iki, sonra beş...

"Usta, ne bekliyorsun, elini çabuk tut!"

"Hâlâ telefonda."

Vincent'ın öfkesi burnunda.

Allah belanı versin, karı... Keşke orada olsa, Duncan ile birlikte öldürseler orospuyu. Ne bok varmış, şimdi telefonda çene çalmanın sırası mı?

Cebinde ne bulursa kurt gibi atıştırıyor.

Derken Duncan ses verdi. "Kızı telefondan uzaklaştırmak şart oldu. Yeniden dama çıkıp merdivenlerden aşağı ineceğim; dairenin zilini çalarsam kız kapıya çıkar. Daha fazla sabredemeyeceğim."

Ustasını can kulağıyla dinlemek için bir an öne çıkan Akıllı Vincent, Duncan'ın son cümlesini söylerken sesinde titreşen minik heyecanı farkedip huylandı, dağıhverdi. Aç Vincent şüphe içinde akıllı yarısını geçiyordu. Demek sabredemezmiş! O ne anlar sabırdan!

Kız küvete girmek üzere soyunurken yine ses, bu kez saatin tik-takları değil. Yakınlarda bir yerde. İçeride mi? Koridordan mı geliyor? Yoksa dışarıdan, arka sokak aralığından mı?

Trink ediyor, metalik.

Ne ola ki?

Savaşçı kulağı metalin metalle çarpışmasıyla dolu. Makine yağı kokan mermi şeridi tüfek kundağına şak diye oturur, şarşörü Colt kabzasına basarken mandal çıt eder, araç kapısı gürültüyle çarpar şasiye... Yakıt görevlisinin çelik yeleğiylc kemeri salkım gibi alet edevatla doludur, nereye gitse şıngırdar. AK-47'ye mermiyi sessiz sürmek ne mümkün! Bradleyler, Humveeler arazide dans ederek giderken zangır zangır titrer. Metalin metali öpmesi de, dövmesi de gürültülüdür...

Yine klik, klik!

Ardından sessizlik.

Ani serinlik oldu, galiba pencere açık. Hangisi? Yatak odasınınki olmalı. Yarı çıplak yatak odası kapısına koşturdu, içeri baktı. Evet, pencere açık kalmış. Daha önce sesi bulmaya geldiğinde kapalı değil miydi? Emin olamadı.

Kendine gel, asker! Paranoyaklığın alemi yok. Ses bıktırdı ama. Burada EYP olmaz, intihar bombacısı yok, karanlık sis çökmez buralara.

Kendine gel.

Bir eliyle göğüslerini örterek, ne yapsın karşısı da apartman, gidip pencereyi kapadı, kilitledi. Aşağılara, sokak aralığına bakındı, kimseyi göremedi.

Tam o sırada daire kapısı vuruldu. Hızla o yana döndü. Nefes nefese. Üstüne bornoz çekip kapıya koştu. "Kim o?"

Bir an sessizliğin ardından, "Polis memuruyum. Her şey yolunda mı?" diye soran bir erkek sesi.

"Bir terslik mi var?"

"Acil çağrı aldık. Lütfen kapıyı açın. İyi misiniz?"

Lucy iyice telaşlandı. Yatak odası penceresi açık olduğuna göre eve hırsız girmeye çalışıyordu belki. Hemen bornozun kuşağını bağladı, sürgüleri çekip güvenlik zincirini çıkardı.

Mandalı çevirip kilidi açarken keşke daha önce kimlik sorsaydım demesine kalmadan kapı üzerine doğru hızlıca itilmeye başladı. Yıllardır bambaşka bir dünyanın kurallarına göre tetikte olmayı öğrenmiş, kendi toprağında da kötü insanların olabileceğini unutmuştu...

Amelia Sachs ile Lon Sellitto, Greenwich Village'de eskinin sakin mimarisini koruyan Barrow Street'e geldiler, güzel bir apartmanın önünde durdular.

"Burası mı?"

"Hı-hı..." diye homurdanan Sellitto'nun soğuktan ellleri mosmor, kulakları kızarmış.

Yapının yan yüzünden arkaya açılan geçide girdiler. Sachs çevreyi dikkatle gözden geçirirken sordu. "Neydi kızın adı?"

"Richter. Ön adı galiba Lucy."

"Hangisi onun penceresi?"

"Üçüncü kat."

Sachs'ın gözü yangın merdivenine takıldı, zihnine not aldı.

Daireye çıkmak için dönüp geçitten binanın önüne, sokağa çıktılar.

Barrow Street'in ortasına park edilmiş acil ekip otosu çevresine yığılan üniformalılar arasında Frank Rettig ve Nancy Simpson'u gören Sachs onlara yanaştı. "Saldırganın bizim Saatçi olduğundan emin miyiz?" Bir yandan da gözü, olay yerine yığılan kalabalıkta. Çünkü ilk cinayet yerinde zemini özellikle süpüren Saatçi tilkisinin dönüp dolaşıp kürkçü dükkânını ziyaret edeceğinden emin. Gözlediği yüzler arasında katile yakışır surat göremedi.

Durumu özetleyen Rettig'e kulak kabarttı. "Eminiz tabii, imzasını bırakmış. Duvar saati bulundu; ay suratlı kadranı var."

Sachs, peşinde Sellitto, daireye çıkmak için binaya yönel diler.

Nancy Simpson arkalarından seslendi. "Benden söylemesi..."

İkisi birden dönüp sözün gerisini bekledi.

Simpson başıyla binanın üst katlarını gösteriyor. "Yukarıda çekeceğiniz var!"

Yirmi Dördüncü Bölüm

11:04, Çarşamba

Ayazdan gelen Sachs ile Sellitto binaya girer girmez ma zotlu kaloriferin ılık havasıyla kucaklaştılar; çam kokulu, tertemiz loş merdivenden ağır ağır yukarı çıkıyorlar.

"Sellitto, adam içeriye nasıl girmiş?"

"Sıçtığımın herifi cin gibi. Keyfine göre bir delik bulmuş, girmiştir."

Sachs başını kaldırıp merdiven boşluğundan yukarıyı gözledi. Daire kapısına gelince durdular. Zilin üstünde "Richter / Dobbs" yazıyor.

Yukarıda çekeceğiniz var...

"Haydi girip görelim bakalım."

Sachs kapıyı açıp Lucy Richter'in dairesine girdi.

İçeride, saçlarını tepesine toplamış atletik yapılı genç kadın, konuştuğu üniformalıdan başını çevirip göğüsledi ikisini. Boyunlarında asılı kimliklerine göz atınca yüzü iyice karardı.

Burnundan soluyarak Sellitto'ya diklendi. "Takım komutanı siz misiniz?"

"Soruşturma ekibi dedektiflerinden Sellitto bendeniz." Sachs da kendini tanıttı.

Lucy Richter, yumruklarını beline dayadı, başladı veriştirmeye. "Siz ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz? Bilmiyoruz deneyin, hepinizin haberi var; o allanın belası sapık öldürdüğü kurbanın yanına saat bırakıp savuşuyormuş. Ve siz o sıkı ağzınızı açıp tek kelime etmez, kimseye haber vermezsiniz ha? Ben aylarca o boktan çöl cephelerinde, dönünce kendi evimde sapığın birinin elinde can vermek için savaşmadım! Neden gafil avlanıyorum? Çünkü arkadaşlarımız kamuoyuna bilgi vermeye tenezzül etmiyor!"

Kızı yatıştırmak için epeyce dil dökmek gerekti.

"Madam," diye söze girdi Sachs, "Adamın tarzı farklı; duvar saati bırakıp ölüm kararını önceden haber vererek işlemiyor cinayetlerini. Katil sizin evde iş başındaydı. Şansınız varmış."

Lucy Richter gerçekten şanslıydı.

Yarım saat kadar önce sokaktan geçen birisi, yangın merdiveninden çatıya çıkan adamı fark etmiş, hemen 91 l'i arayıp haber vermişti. Anlaşılan

Saatçi tırmanırken bir yandan sokağı kolluyordu, görüldüğünü anlayınca tabanları yağladı.

O andan itibaren mahalle tarandı, kaçanın izine rastlanamadı; Saatçimin robot resmi çevrede dolaştırıldı, benzer birini gören, tanıyan çıkmadı.

Sachs, ortağına göz attı, Sellitto devreye girdi. "Başınıza gelenlerden ötürü size özür borçluyuz, kusura bakmayın Miss Richter."

"Özürü bırakın, kusura devam etmeyin, halkı derhal uyarın."

Dedektifler bakıştı, anlaşılan başka çare yok. "Öyle yapacağız. Derhal halkla ilişkileri arıyacağım, yerel medyaya duyuru verilmesini isteyeceğim."

Sachs kıza sokuldu. "Dairenizi arayıp herhangi bir ipucu bırakmış mı bakmam gerekiyor. Bu arada olup bitenler hakkında size birkaç soru yöneltmemin sakıncası olur mu?"

"Bir dakika izin verin. Önce bir iki telefon edeyim. Ailem haberlerde duyunca merak eder; telaşlanmasınlar."

Sellitto atılıyor. "Biz önceden sorumuzu sorsaydık da, siz sonra..." Haberin yayılmasının önüne geçmeyi deniyor, ama olmuyor.

Lucy cep telefonunu çoktan çekmiş, hattı açmış bile. "Söyledim ya, bir iki dakika sabredin." Kız asker, tavrı kesin.

"Rhyme, orada mısın?"

"Konuş, Sachs." Suç uzmanı laboratuvarda, telsiz başında. Gelecek aylarda paraya kıyıp kızın alnına takabileceği yüksek çözünürlüklü video kamera edinmeyi düşünüyorlar. Geniş bant cep telefonu üzerinden olay yerinde Sachs'ın gördüğünü, oturduğu yerden Rhyme da seyredecek. Aralarında şakalaşırken düzeneğe isim bile taktılar; onların da James Bond oyuncağı olacak. Ancak Rhyme'in içine şüphe düştü bir kez. Bu gidişle, yeni yöntemin ilk uygulamasını Sachs ile paylaşamayacak.

Duygusallığı yenmesi gerek. Birlikte çalıştıklarına sık sık verdiği öğüde asıl kendisi uymalı. Her zaman ne der:

Biz adamı nasıl olsa yakalarız demek yetmez, Suçlu ortalıkta kol gezerken, tüm dikkatinizi toplamazsanız bu iş yürümez...

"Lucy'ye, Saatçi'nin robot resmini gösterdik. Tanımıyor."

"Bu kez hangi yoldan içeri girmiş?"

"Emin olamadık. Rutini bozmadıysa, daire kapısından girmiştir. Öte yandan önce dama çıkmış, oradan yangın merdivenine geçip yatak odası penceresini kullanmış da olabilir. İçeri girip saati yerleştirmiş ve kızı

beklemeye başlamış. Derken, her nedense yeniden pencereden çıkıp yangın merdivenine geçmiş. Tanık onu merdiveni tırmanırken farkediyor; Saatçi görüldüğünü anlayınca tırmanmaya devam edip damdan sıvışıyor."

"Dairenin neresine saklanıp beklemiş?"

"Duvar saatini banyoya yerleştiriyor. Yangın merdiveni öteki uçtaki büyük yatak odasının penceresi önünden geçiyor; demek ki orada da bulundu." Arada duruyor, kafasında kurduğu bağlantıyı tartıyor. "Tüm görgü tanıklarına soruldu, sokakta park eden yabancı araba olmamış. Bu durumda ortağıyla birlikte yaya çalışıyor olabilirler. Araçları elimizde çünkü."

Greenwich Village'den yarım düzine metro hattı geçiyor; birinden birini kullanarak kaçmak kolay.

"Sanmam." Rhyme'in aklı öylesine yatmıyor. Ona kalırsa Saatçi ve çırağı mutlaka araba kullanıyor. İlk marifetine araçla başlayan suçlu sonradan rutin değiştirmez, çaresiz değilse yine araç kullanır.

Sachs yatak odasından başladı, yangın merdivenine geçti, oradan yeniden içeri girip suçlunun takip etmiş olabileceği hatları gözden geçirerek banyoya kadar gitti. Çatıyı ayrıca inceledi, ziftli yalıtıma uzun zamandır dokunulmamış. Rhyme'e durumu haber verdi.

"Yok, Rhyme, hiçbir ipucu bırakmıyor. Sanki sürekli üzerinde kendi Tyvek'i ile dolaşıyor."

Ünlü Fransız suç uzmanı Edmond Locard'ın 'değiş-tokuş kuralı' adını verdiği teorisi şöyle: Fiziki bir suç söz konuysa, suçlu ile olay yeri arasında mutlaka kanıt değişimi olur. Suçlu olay yerinde mutlaka iz bırakır; kaçarken üstünde olay yerinden birşeyleri birlikte götürür. Kural, soruşturmacıyı kolayca yanlışa sürükleyebilecek kadar iyimser. Çünkü bazen suçludan kalan ipucu farkedilmeyecek kadar küçüktür, bulunması mümkün olmaz ya da ilk bakışta görürsünüz onu ama kanıtla suç arasında polisi doğrudan suçluya götürecek güçte bir ilişki yoktur. Uygulamadaki boşluklarına karşılık Locard Kuralı, suçlu-suç mekanı arasında belli bir maddi kanıt değiş-tokuşu olduğunu söylüyor.

Rhyme sık sık düşünür oldu. Son olaylar kendisi kadar, belki kendisinden de üstün zekâlı bir suçlunun marifetiyse ve bu kişi suçbilime yeterince vakıfsa, Locard Kuralımı atlatabilir, yani iz değiş-tokuşunu aşabilir mi? Saatçi acaba böyle biri mi?

"Sachs, bir düşünsene... Mutlaka iz, gözden kaçırdığımız bir ipucu kalmış olmalı. Kurban ne diyor?"

"Bayağı sarsılmış kızcağız. Kafasını toplayamıyor."
"Demek toparlayamıyor..." Uzun sessizlik. "Sachs, gizli silahımızı gönderiyorum. Bekle."

Kathryn Dance, Lucy Richter'in oturma odasında kızın karşısına yerleşti.
Asker kız Jimmy Hendrix posteri altında oturuyor. Posterin hemen yanında evlilik fotoğrafı asılı. Kocası yuvarlak yüzlü, neşeli bir genç; o da asker, tören üniformasıyla...
Dance, asker kızın koşullara bakarak bayağı sakin olduğunu gözlemledi. Üstelik, arada Sachs'ın fısıldadığına göre kafasını yoran gizlediği bir derdi olmalı. Kinestetik uzmanı, sıkıntının saldırıdan kaynaklanmadığını, başka yerden geldiğini sezdi. Lucy'de canını ucuz kurtarmışlığın gerilimi yok. Kafasındaki sorun çok daha derinde.
"Sizin için sıkıntılı olmayacaksa, olup biteni yeniden, baştan sona bir kez daha, ayrıntısıyla anlatır mısınız?"
"Orospu çocuğunu yakalamaya yararı olacaksa, neden olmasın." Sabah jimnastik salonuna gidip çalıştığını, dönüşte banyoda saati bulduğunu anlattı.
"Kafam bozuldu. Öyle tik-tak, tik-tak..." Yüzünde hafif ürküntü belirtisi. Döğüş ya da kaç durumu. Dance meslekten girip biraz kurcalayınca Lucy denizaşırı cephedeki bombalama olaylarından söz etti. "Önce biri armağan getirip bıraktı sandım ama soma bayağı korktum. Derken evin içinde esinti oldu, gidip baktım. Yatak odasının penceresi açıktı. O sırada zaten polis kapıyı çaldı."
"Olağan dışı başka bir nokta?"
"Hayır, hatırlayabildiğim kadarıyla, yok."
Dance sorularını ustalıkla sürdürüyor. Asker kızın Theodore Adams ile Joanne Harper'ı tanımadığı anlaşıldı. Kendisine kötülük etmek isteyecek düşmanı yok. Polise yardımcı olacağını sandığı bir şey kafasına takılmış ama bir türlü hatırlayıp dile getiremedi.
Genç kadın dobra ve cesur. 'Orospu çocuğu' deyiverdi çünkü. Yine de Lucy'nin, takıldığı noktayı dile getirmesine engel olan bir şey var; başına gelenlere bir türlü yoğunlaşamıyor. Klasik savunma direncinin arkasında yanlışı gizleme kaygısı değil, tehdit öğesine karşı, onu ürküten her neyse, gizlice engel dikme çabası.
Dance not defterini kenara bırakarak konuşmayı ifade verme havasından çıkardı, sıradan sohbete döndü.

"Şehirde neyle vakit geçiriyorsunuz, bakalım?"

Lucy, Ortadoğu cephesinden izinli geldiğini söyledi. Aslında kocası Bob ile Almanya'da buluşup izni oradaki dostlarıyla birlikte geçireceklermiş ama Perşembe günü Ordu, övgü brövesi takacakmış kendisine. New York'a tören için gelmiş.

"Ha, şu Orduya Destek Töreni."

"Evet, doğru."

"Kutlarız."

Genç kadının yüzü hafiften ışıdı. Dance incecik kıpırtıyı gözden kaçırmadı. Kendi içinde de bir şey pır pır etti; kocası Bili de, ölümünden dört gün önce ordu tarafından ateş altında gösterdiği cesaret için taltif edilmişti. İş arasına sıkışan duygusal paraziti çabucak kovdu Dance, başını eğerek askerin gururuna katıldığını gösterdi.

"A.B.D.'ye dönüyorsun ve şu talihsizliğe bak; bu katile çatıyorsun. Boktan bir durum. Sen o kadar uzaklardan kalk, memleketine dön... "

"Aslında oralar o kadar da kötü sayılmaz. Haberlerde öyle gözüküyor. Yine de zordur... Fakat siz başetmeyi öğrendiniz herhalde."

Dance, genç askerin gövde dilinin tam tersini söylediğini görüyor.

"Ah, demek öyle gözüküyorum. Üzerinize düşeni yapmak zorundasınız. Büyütmeye değmez." Böyle söylüyor ama parmakları birbirine kenetli.

"Orada ne yapıyorsunuz?"

"Yakıt dağıtımını yönetiyorum. Temelde ikmal kamyonlarına yakıt sağlıyoruz."

"Göreviniz önemli olmalı."

Pek umursamayan bir, "Sanırım, öyle."

"İzinli gelmek, burada olmak, çok keyifli olmalı."

"Siz askerlik yaptınız mı?"

"Hayır."

"Ne yalan söyleyeyim, askerlikte fırsatını buldun mu eğleneceksin de, dinleneceksin de... Denk gelirse üstlerinle bir iki kadeh bir şeyler parlatacaksın; terfi, kıdem, madalya, bröve veriyorlarsa koşup alacaksın."

Dance kızı açtıkça açıyor. "Törende kaç asker olacaksınız?"

"Hepimiz on sekiz."

Lucy hiç de rahat değil. Acaba tedirginliği, törende birkaç söz etmek zorunda kalacağı için mi? En çok korktuğu şeyleri sıralasa, kalabalık önünde konuşma yapmak, ayağına ip bağlayıp yüksekten atlamaktan daha üst sırada gelecek.

"Peki, tören çok kalabalık mı olacak?"

"Bilmem. Belki yüz, belki iki yüz kişi."

"Ailen de gidecek mi?"

"Tabii, herkes geliyor. Törenden çıkınca, burada, evde parti veriyoruz."

"Demek eğlence var ha; küçük kızım, parti yapacaksan ortalık yıkılmalı, der. Menüde ne var?"

"Orasını kurcalama!" Lucy keyifleniyor. "Burası Greenwich Village, sofra İtalyan olacak elbette. Fırında makarna, tereyağlı sarımsaklı karides, sosis. Mutfakta komutan annemle teyzemdir. Tatlılar da benden."

"Beni mahveden de bu sonuncusu, tatlılar... Galiba acıktım." Sohbeti bilerek yayan Dance, hemen toparlanmışı oynuyor. "Hoş gör, tatlının adı bile dikkatimi dağıtıverdi," diyor ama not defterini açmıyor. Lucy ile göz göze, konuyu değiştiriyor. "Bugünkü beklenmedik ziyaretçiye dönersek... Çay yapıyordum, demiştiniz. Sonra banyoda küvetin sıcak suyunu açtınız. Esintiyi hissedince yatak odasına gittiniz. Pencere açık... Ben ne soruyordum size? Ah, evet, alışılmışın dışında birşeyler fark ettiniz mi?"

"Yoo, hayır." Cevap yine aceleci; ancak bu kez gözlerini kaçırıyor, kararsız. "Bekle, biliyor musun... Bir gariplik vardı."

"Sahi mi?"

Dance, 'sohbete boğmuştu' deneğini. Genç kadını asıl sıkan noktanın Saatçi'nin ziyareti değil, ülke dışı görevi ve söz konusu tören olduğunu düşünmüştü. Bu endişeler dikkatini toplamasına izin vermiyordu. Askerlik yaşamından söz ettirerek kızı rahatlattı, günün olayına dönüp ayrıntıları hatırlamasını sağladı.

Lucy kalkıp yatak odasına yöneldi. Dance tek söz etmeden arkasından gitti, Amelia Sachs da peşlerine takıldı.

Asker odaya göz gezdiriyor.

Dance tetikte, sessiz bekliyor; belli ki kız anılarını tazelemeye çalışıyor. Çoğu sorgucu bu noktada susmayı bilmediğinden deneğin üzerine vararak olayı berbat eder. Anılar bulanıksa canlandırmaya yardımcı olabilirsiniz ama kimseye zorla hatırlatamazsınız.

Görüşme tekniğinin en önemli iki unsuru gözlem ve dinlemedir. Konuşma en son gelir.

"Kafama takılmıştı o zaman. Pencereden huylandım ama başka birşey daha vardı... Hah, buldum. Neye şaşırmıştım, biliyor musun? Şimdi hatırladım. Tik-takların kaynağını ararken daha önce de yatak odasına

uğramıştım ya, o sırada gözüme takılmıştı. Kapıdan konsolu görememiştim."

"Neden, yerinden mi oynamış?"

"Hayır, iş başka. Sabah spor yapmaya giderken güneş gözlüklerimi arıyordum, kapıdan başımı uzatıp baktığımda üstünde olduğunu görüp aldım. Sonra, sesi duyduğum zaman gidip baktığımda önce göremedim konsolu... çünkü gardrop kapağı ardına kadar açıktı."

"Öyleyse Lucy, adam saati bıraktıktan sonra odaya girip kapı arkasında veya gardrobun içinde saklanıyordu."

"Bana da öyle geliyor."

Dance gülümseyerek Sachs'a bakış atınca dedektif lateks eldivenlerinin parmak aralarını oturtarak gardroba sokuldu.

Bu ikinci çuvallama.

Duncan, direksiyonda her zamankinden de dikkatli, *titiz*.

Mutlak sessizlik içinde, inanılmaz derecede sakin. Durum, Vincent'ın sinirini iyice bozuyor. Ustası öfkelenip bağırsa, üvey babası gibi ortalığı yıksa çok daha rahat edecek. 'Ne halt ettin!' diye azarlasa... Herif, Sally Anne olayını duyunca küplere binmişti. 'Seni gidi şişko sapık seni!' Vincent, ustası bu işlerden bıkacak, çırağını yüzüstü bırakıp gidecek diye çekiniyor.

Vincent dostunu kaybetmeye dayanamaz.

Duncan ise aracı telaşsız sürüyor, şeridi kaptırmış hiç sollamadan gidiyor asla hız yapmıyor, kavşaklarda kırmızıyı sarıda atlamak için gaz vermiyor.

En kötüsü ağzını açmıyor.

Neden sonra dili çözüldü, Vincent'a olanları özetledi. Kızın uzun telefonunu kesmek üzere dışarıdan dolaşıp daire kapısını çalmaya karar verdikten sonra bina içine tepeden girmek için yangın merdivenine tırmanırken aşağıdan birinin bağırdığını duyunca eğilip bakmış. Dur, diye seslenen adamın cep telefonuna sarıldığını görmüş. Aceleyle yukarıya varınca batı yönünde dört beş çatı, teras aşıp uygun yerde iple aşağıya inmiş, apartmanların arka yüzü boyunca uzanan geçide atmış kapağı, oradan Buick'e ulaşmış.

Duncan arabayı titiz kullanıyor, tamam da, hedef neresi belli değil. Vincent önce polisi atlatmak için dolaşıyorlar sandı; ama peşlerinden gelen giden yok. Anlaşılan Duncan otomatik pilota bağladı, kent içinde kocaman daireler çizerek geziyorlar.

Saat kadranında dolanan akrep ile yelkovan gibi.

Bir kez daha kıl payı kurtulmuşlardı. İlk korku ve heyecan yatışınca Vincent'ın açlığı yeniden depreşti. Şakakları sızlamaya, başı ağrımaya, açlığı kasıklarına vurmaya başladı.

Yemezsek ölürüz.

Şu anda Michigan'da olsa, kızkardeşiyle birlikte gezscler, yemek yeseler, televizyon seyretseler. Yazık, kızkardeşi yanında değil, millercc uzakta; belki o da tam şu anda Vincent'ı düşünüyordur. Olabilir ama Vincent'a faydası yok, açlık başına vurdu çünkü. İşler yolunda gitmiyor ki! Çığlık çığlığa yırtması geliyor. Şimdi New Jersey'de yol boyu dizilmiş önü otoparklı mağazaların oralarda sürtse, ya da kenar köşe bir parkta volta atıyor olsa, kısmeti açılırdı. Belki sağlık koşusu yapan kolejli bir kız veya körpe bir sekreter çıkardı karşısına. Buralarda sürtmenin alemi...

"Kusuruma bakma." Duncan'ın sakin sesiyle kendine geldi, zihnindeki cümleyi 'yok' ile tamamlayamadı.

"Kusur mu?"

"Afedersin."

Bu özür Vincent'ın elini kolunu bağladı. Öfkesi uçtu gitti, söyleyecek söz bulamadı.

"Ne zamandır bana yardımcı oluyorsun. Gerçekten fedakarca çalıştın. Ve bak, sonu hüsran oldu. Seni eli böğründe bıraktım."

O an annesini hatırladı. Vincent henüz on yaşında, kadın oğlundan özür diliyor, seni Gus yüzünden ihmal ettim, diyor.

Arkası geliyor, bahane ikinci koca... Derken Bart denen he rif, arada Rachel teyzeyle 'tecrübe' yaşıyor ve üstüne üçüncü üvey babayı getiriyor eve.

Çocukken her keresinde annesine verdiği cevabı yineledi, Duncan'ın özürünü, "Sorun değil," diye karşıladı.

"Hayır Vincent, sorun... Ben sana evrenin büyük planı uğruna çalıştığımızı söyledim. Ama hedefin büyüklüğü, beceriksizliğimizi haklı kılmaz. Sana borçluyum ve söz, ödeşeceğiz."

İşte bu annesinden *asla* duymadığı ama hep özlediği cevap; annesi bunun yerine onu tek başına bırakır, bildiğini yap, derdi. Vincent'a da, teselli ödülü olarak bulduğunu atıştırıp televizyon seyretmek, komşu kızları gözetlemek kalırdı. Bıyığı terleyince ödül, kalp kalbe karşı oyunları oldu...

Yoo, dostuna güveniyor, Duncan sözünün eri. Lucy'yi, Vincent'ın kollarına bırakamadığına üzülüyor gerçekten. Bir kez daha yürekten bir çığlık atmak geliyor içinden ama bu kez nedeni başka. Sebep bu kez iyice

azmış açlığı, uğradığı hayal kırıklığı değil. Tersine yüreği sevinçten kabarıyor. Çocukluğundan beri içtenlikle edilmiş iki çift lafa hasret. Onu düşünen, onu sakınan kimsesi pek olmadı.

"Bak, Vincent, sıradaki başka. Bundan sonrakini diyorum, isteyeceğini pek sanmam."

"Neden? Yoksa çok mu çirkin?"

"Hayır, çirkinliğinden değil. Kadının ölümü biraz farklı olacak da... Çünkü bu kez kurbanı yakıyorum."

"Yapma!"

"Kitapta bir ispirto işkencesi vardı, hatırladın mı?"

"Yoo."

Kitaptaki işkence resimlerinde hep erkekler vardı; Vincent erkek meraklısı değil ki ilgilensin...

"Şöyle oluyor, suçlunun belden aşağısını soyup ispirto döküyorsun, ateşe veriyorsun. İspirto alevi çabuk söner, itiraf ederse kolayca söndürürsün. Tabii benim söndürmeye niyetim yok, sonuna kadar yanacak."

Duncan haklı, doğru söylüyor; Vincent, alevlerden kalanı ne halt etsin...

"Ancak, derdine çare olacak başka bir çözüm düşünüyorum."

Duncan kafasındaki planı tane tane anlatırken, her sözcük Vincent'ın ruhunda başka bir başka fırtınası yaratıyor...

"Böylesi herkesin yararına. En iyi çözüm bu olmaz mı, ne dersin Vincent?"

Güzel elbette, herkes için en iyi çözüm, ama *bir kişi* hariç! Zihni açılan Akıllı Vincent geri döndü; bulundukları duruma aldırmadan av üzerine hayaller kurarak keyifleniyor.

Rhyme'in gözü kanıt çizelgelerinde, kulağı sürekli açık duran telefon bağlantı sisteminde. Nihayet Sachs'ın sesi duyuluyor.

"Tamamdır Rhyme. Evde saklandığı yeri bulduk, dolapta beklemiş."

"Hangisinde?"

"Lucy'nin yatak odasındaki gardropta."

Rhyme gözlerini yumdu, "Bana tarif et."

Sachs mekanı bir bir anlatmaya başladı. Büyük yatak odası koridorun sonunda. Oda genişçe, kapı sola açılıyor, dolap sol duvarda, pencere sağda kalıyor. Arada yatak takımı, arka duvarda resimler. Saatçi'nin giriş yeri, evi dolaştığı hat, kaçış yolu... Diğer ayrıntılar. Herşeyi ölçüleriyle, nesnel ve titizlikle anlatıyor. Ah, Sachs, eğitimin ve mesleki deneyimin o kızıl

saçların gibi pırıl pırıl yanıyor. Çekip gidecek kız! Olay yeri taramasında onun gibisi var mı? Yerine onun gibisini yetiştirmek mümkün mü?

Onun gibisi yok, olmayacak da. Rhyme'in içi eziliyor.

Öfkeden kuduracak! Ama hayır, toparlan Rhyme. Kız orada uğraşıyor, anlattıklarına kulak ver.

Sachs gözlemlerini sürdürüyor. "Dolap eni... Tam iki metre. Giyim dolu. Kocanınkiler solda, Lucy'ninkiler sağda; dağılım yarı yarıya. Pabuçlar altta dizili, toplam on dört çift, dördü erkeğin, kalan onu asker kızın."

Bildik oranlar, diye düşünüyor Rhyme; vaktiyle kendi evliliğinde, o zaman yatak odasında duran gardrobundaki ayak kabıların oranı da aşağı yukarı böyleydi...

"Sachs, ayakta mı gizlenmiş, tabana mı uzanmış bu herif?"

"Uzanmış olamaz, taban kutu dolu."

Arada evden biriyle konuştuğu duyuluyor, yeniden mikrofona dönüyor. "Elbiselerin düzeni bozulmamış ama tabandaki kutulardan birkaçı yerinden oynamış, ve de... Burada o tanıdık zift kalıntılarından var."

"Peki, askıdaki hangi elbiseler arasına sığınmış, belli mi?"

"Lucy'nin asker üniforması ile ceket-etek takımı arasına."

"Bu iyi." Belli takım elbiseler, özellikle üniformalar, apolet, metal düğme, göğüsteki madalya ve bröve gibi çıkınlı bolluğuyla iz toplar, kanıt bulmada çok verimli olurlar. "Üniformanın sırtında mı, ön tarafında mı dikilmiş?"

"Önünde."

"Mükemmel. Düğme, madalya, bröve, taltif ne varsa hepsini tara."

"Anlaşıldı. Bana biraz zaman tanı, bekle."

Ve sessizlik.

Bekleyemez! Sabırsızlığı bir anda öfkeye dönüşüyor. Ama yapacak şey yok, bekliyor.

Derken sonuç geliyor. "İki saç teli ve bazı lifler buldum."

Rhyme, örnekleri evde oturanlannkiyle karşılaştırmasını isteyecekti, fırsat bulamadı. "Rhyme, kılları kızın saçıyla karşılaştırdım, onun değil... " Bu kez kocanın saçıyla eşleştirsin diye ağzım açacaktı, lafını yutmak zorunda kalıyor. "Tamam, kocanın saç fırçası zaten elimde, saç kılları kocadan, yüzde doksan dokuz eminim."

İyisin Sachs, çok iyisin.

"Liflere gelince... Kesin dışardan gelme. Evdeki hiçbir şeyle eşleşmiyor. Açık renk yünlü, belki süveterden. Dur bakayım, üniformanın göğüs cebi

düğmesinde bulduğuma göre... Bu yükseklik Saatçi boyundaki bir adamın omuz hizasına gelir. Körpe kuzu yünü yakadan gelme, olabilir."

Akıl yürütme mantıklı, yine de laboratuvarda dikkatle incelenmesi şart.

Sıkıntılı bir bekleyiş daha. "Hepsi bu kadar Rhyme."

"Oldu, hepsini toparla gel, burada birlikte gözden geçiririz." Hattı kapattı.

Görüşme boyunca konuşulanları Thom'a tek tek not ettirmişti, çocuğu savdı ve yeniden çizelgelere döndü ama aklı başka yerde. Her zamanki gibi ölümle bitmiş saldırı olaylarının kanıtlarına mı bakıyor yoksa Amelia Sachs ile birlikteliklerinin, son ortak anılarının cesedini mi seyretmekte...

Sellitto çoktan gitmişti. Sachs, apartman dairesinde kanıtları paketlerken Kathryn Dance'a dönüp teşekkür etti. Kinestetik uzmanı başını eğerek karşıladı teşekkürü, "Umarım görüşme yararlı olur," diye karşılık verdi.

"Oldu bile." Bir yandan da elindeki minik saydam poşeti Dance'a gösteriyor. "Olay yeri incelemesi bu işte. Sayenizde bu lifleri bulduk. Az görünüyor ama suçluyu tutuklamak için yeter de artar bile. Göreceğiz bakalım. Ben şimdi doğru Rhyme'e gidiyorum... Bak ne diyeceğim. Canın ister mi bilmem ama mahalleyi bir tarasaydın, diyorum. Ağızdan laf almakta müthiş ustasın Dance."

"Merak etme, dolaşırım. "

Sachs, Saatçi'nin robot resim kopyalarından bıraktı Dance'a ve toparlanarak çıkıp gitti.

Dance, Lucy Richter'e döndü. "İyi misiniz?"

"İyidir." Asker kız, olayın gerginliğini üstünden atmış, gülümsüyor. Mutfağa yönelip çaydanlığı yeniden ateşe koydu. "Çay ya da kahve filan alır mısınız?"

"Teşekkürler. Sizin çevrede biraz dolaşsam iyi olacak. Belki görgü tanığı bulabilirim."

Lucy'nin başı eğik, yerlere bakıyor. Kinestetik uzmanı için, iç dünyayı ele veren yeterli ipucu. Dance durumu fark etti ama hiç ses vermedi, bekledi.

"Kaliforniyalıyım demiştiniz. Hemen dönüyor musunuz?"

"Yarın, oda belki..."

"Vaktiniz olsaydı, birlikte kahve filan içeriz, demiştim." Elindeki kulp tutacağıyla oynuyor; örgü bezin üzerinde, *4. Piyade Birliği. Sağlam Duruş ve Sadakat*, yazılı.

"Memnuniyetle. Bir yolunu buluruz." Dance kartını çıkarıp arkasına otel telefonunu yazdı, ön yüzdeki cep telefonu numarasını daire içine alıp uzattı,

"Beni ara."

Lucy kartı aldı, "Arayacağım," dedi.

"Bir sorunun, sıkıntın yok, değil mi?"

"Elbette yok, merak etmeyin, iyiyim."

Dance başıyla selamlayıp asker kızın elini sıktı, daireden ayrıldı. Merdivenlerden inerken kendine, bir başka kincstetik kuralını hatırlatıyordu: Bu yöntemde aradığının peşinde olacaksın, senden gizlendiğini hissettiğin ilgisiz noktaların altını kurcalamanın alemi yok.

Yirmi Beşinci Bölüm

12:11, Çarşamba

Amelia Sachs, elinde küçük kanıt kutusuyla döndü.

"Neler gelmiş görelim bakalım, Sachs."

Sachs, kutuyu açıp olay yeri gözlemlerini bir kez daha yineledi.

New York Polisi dijital kanıt kataloguna göre Sachs'ın üniforma düğmesinde bulduğu lifler, deri pilot ceketlerine takılan yün örgü yaka ve kol ağızlarında kullanılan cinsten saf yün. Arada duvar saatinin testlerinin temiz çıktığına dair haber geldi. Bunda da da patlayıcı izine rastlanmadı. Önceki üç saat ile aynı ve parmak izsiz olduğu görüldü. Tek fark, kısa süre önce, mavi ispirtoyla silinmiş, kalıntıları var. Çiçekçi olayında olduğu gibi burada da şiir yok; Saatçi, ya zaman bulamadı ya da yeni yazılı mesaj bırakmak istemedi.

Rhyme, ölüm habercisi gibi sağa sola bırakılan duvar saati olayının kamuya duyurulmasına karşı çıkmadı ama faydasına da pek güvenemiyor. Olsa olsa katil bundan böyle saati önceden uluorta değil, kurbanın yardım çağırmasına olanak kalmadığından emin olduktan sonra bırakmaya başlar.

Sachs'ın, binada kaçış için kullanılabilecek tüm taraflarda yaptığı titiz araştırmadan da sonuç alınamadı.

"Başkaca kanıt ve araştırılmadan bırakılan köşe bucak yok Rhyme."

"Acaba öyle mi?" Öyle düşünmüyor Rhyme, kafasını sallıyor.

Locard Kuralı...

Ron Pulaski geldi, paltosunu çıkarıp koridorda astı, doğruca şefinin yanına gitti. Sachs'ın dikkatinin merakla hemen ona doğru kaydığı, Rhyme'in gözünden kaçmıyor.

Ah şu *Öteki* soruşturma...

"Pulaski, Maryland ilişkisinden birşeyler çıkarabildin mi?"

"Baltimore liman çevresiyle ilgili şu anda sürdürülen üç ayrı soruşturma var. Bir tanesi New York'la bağlantılı, o da sadece Jersey gemi tezgâhlarıyla sınırlı. Ayrıca o işte uyuşturucu bağlantısı yok. Denizcilik evrakında sahtecilik yapılmış ve çıkar sağlamak için rüşvet yedirmişler. Bu arada Baltimore polisinden haber bekliyorum; varsa, bölge ile ilgili eyalet çapında soruşturmaları listeleyecekler. Creeley ile Sarkowski'nin oralarda mülkü yok, öğrenebildiğim kadarıyla oralarla hiç iş ilişkileri olmamış. Creeley en

fazla Pennsylvania'ya kadar sokulmuş diyelim; orada düzenli görüştüğü iş ortakları varmış. Sarkowski derseniz, asla yerinden kımıldamayan işadamı örneği. Bu arada Jordan Kessler'den iş ortağı listeleri hâlâ gelmedi. Adamı kaçtır arıyorum, yine arayıp haber bıraktım, ses yok."

Pulaski'nin heyecanını bölen yok; devam ediyor. "Bir Bir Sekiz memurları arasında Maryland doğumlu olanlara rastladım, araştırdım. Hiçbirinin doğduğu yerlerle bağlantısı kalmamış: Biliyoruz, çünkü karakoldaki tüm isimleri tek tek Maryland emlak vergisi kayıtlarına girerek taradım... "

"Dur biraz," diye araya girdi Sachs, "Sahiden yaptın mı bütün bunları!"

"Yanlış mı oldu, efendim?"

"Ah, hayır, Ron. Yaptığın doğru. İyi akıl etmişsin." Amelia ile Rhyme'in bakışları kesişiyor; iki usta, biri gülümseyerek, öteki beğeniyle kaşını kaldırarak Ron'u onurlandırıyor.

"Belki doğru ama henüz sağlam ipucu yakalayamadım ki."

"Olsun Ron, kazıya devam."

"Elbette, aynen devam."

Sachs başıyla onaylayıp Sellitto'nun yanına gitti. "Bir şey soracağım sana. Halston Jefferies'i tanır mısın?"

"Bir Beş Sekiz'in Müfettiş Yardımcısı, onu mu?"

"Evet o. Nesi var adamın? Sigortası yanık galiba, anında parlıyor da... "

Sellitto kahkahayı patlatıyor. "Öyledir o, ne yaparsın, adam öfkekolik!"

"Yani terbiyesizliği sadece bana karşı değil, diyorsun."

"Yok canım! İnsanı sebepsiz azarlar." Ortaya laf atıyor. "Sizin ne işiniz var, o kaçık herifle?"

Sellitto bir yandan da Rhyme'e göz kırpıyor.

Rhyme'in keyfi yerinde, gülüyor. "Yoo, ne işim olacak o salakla! Bizimkinin *kendi* davası olmalı; hani *öteki* soruşturma, var ya, canım!"

Amelia'nın gücenik bakışlarını umursamaz görünüyor. Arada bir sıradanlaşıp edepsizlenmek insanı amma da rahatlatıyormuş! O sırada Rhyme'in aklından geçen özür bu.

Sachs ise altta kalmak istemiyor, durumu açıklamaya girişiyor. "Bana bir dosya gerekiyordu, doğruca oranın arşivine gittim diye edepsizlendi, kendisinden onay almadım diye bağırıp çağırmaya kalkıştı."

Sellitto anlayışlı. "Sense, 118'de olanları yukarıya hiç çaktırmadan araştırmak istiyorsun... " ,

"Aynen."

"Adamın huyu böyle. Geçmişte bazı sıkıntıları oldu. Karısı sosyetik kadındı..."

"Harika bir sözcük bu," dedektifin sözünü kesen Pulaski. "Sosyetik, sanki 'sosyalist' gibi, değil mi? Ses benziyor ama anlamları zıt... Bir bakıma..."

Sellitto'nun ters ters baktığını görünce Çaylak sesini kesti, yılların dedektifi kaldığı yerden sürdürdü. "Duyduğuma göre hatırı sayılır para kaybetmişler, Jefferies ile karısı, yani. Öyle böyle değil, *servet*. Senin benim gibi değil, biz sıfırın önüne kaç virgül konduğunu bile akıl edemeyiz, yani öyle büyük para. Karısıyla iş kurmaya kalkışmışlar. Jefferies de adaylığa hevesleniyor, Albany'den galiba. Ama para suyunu çekince boş elle adaylık olmuyor tabii. İş batınca karı da onu terkediyor mu bir güzel! O huysuzluğuyla kadını bir gün bıktıracağını hesap etmeliydi..."

Sachs her cümlede başını sallayarak Sellitto'yu dinliyor. O ara telefonu çalmasa, neredeyse Jefferies'e acıyacak. Cebine davrandı. "Evet benim. Ne vardı? ... Ya! Olamaz, peki nerede? On dakika içinde oradayım."

Yüzü bembeyaz, kimseye tek bilgi vermeden kapıya koştu, çıkıp gitti.

Camaro, Batı Yakası otoyolundan pek uzak olmayan 44. Sokak'ta kaldırıma çıkarak durdu. Sachs kapıdan fırladı, tanımadığı birinin beklediğini gördü. İri yarı, kürk kalpaklı ve kalın paltolu adam gözleriyle selamladı. Belli ki adam da onu önceden tanımıyor ancak Sachs'ın aracı park edişinden ve ön camdaki New York Polisi kartından buluşacağı kimsenin o olduğunu anlamış olmalı.

Adamın burnu, kulakları soğuktan kıpkırmızı, ayazda nefesi buharlanıyor, ayakları donmasın diye kar üstünde tepiniyor. "Uf, burası buz gibi! Daha başında bıktım şu kıştan, kıyametten. Siz, Dedektif Sachs oluyorsunuz, değil mi?"

"Hı-hı. Sende Coyle'sun?"

El sıkıştılar. Genç adam bayağı sıkı, eli güçlü.

"Olay nedir, memur arkadaş?"

"Buyrun, gelin, size göstereyim."

"Nerede?"

"Minibüste. Sokağın üst başında, park yerinde."

Ayazda koştururken Sachs, "Sen hangi bölgedensin?" diye sordu. Az önceki telefon konuşmasından dolayı, genç adamın da polis olduğunu biliyordu. Coyle kimliğini tam olarak dök tü ama Sachs trafik

gürültüsünden duyamadı. Sachs üsteledi. "Neredenim dedin? Merkez'de, Güney'den misin?"

Coyle, burnunu silmeye çalışırken yan gözle onayladı.

"Benim de görev yapmışlığım var orada."

"Coyle, "Öyle mi," dedi, sustu. Yolun Batı yakasında büyük otoparka doğru yol gösterdi. Parkın dip tarafında, Windstar modeli minübüsün yanında durdu. Camları islenmiş karanlık araç çalışır vaziyette. Coyle çevreye göz atıp minübüsün kapısını açtı.

Lucy Richter'in oradaki dükkân ve apartmanları sırayla tarayan Kathryn Dance bir yandan da kinestetikle adli bilimler arasındaki karşılıklı alışverişe akıl yormakta.

Kinestetik ile uğraşanın işi insanla; elinde tanık veya şüpheli olacak. Buna karşılık adli bilimler uzmanına kanıt gerek. Doğru da, araştırdıkları olayda insan da, fiziki kanıtlar da alabildiğine kıt.

Olayın bu yönü iyice sıkıyor canını. Şimdiye dek hiçbir soruşturmada başına gelmeyen bir durum.

Hanidir ortalığı tarıyor, ipucu verecek tanık çıkmıyor karşısına.

Biraz bakar mıydınız, beyefendi, hanımefendi, hey delikanlı söylesene, bugün öğle öncesinde polis gelmişti sokağınıza, haberiniz olmuş muydu, öyle mi, çok iyi, çevrede bir yabancı çarptı mı gözünüze, hani acelesi olan, koşturan, size kaçıyor gibi gelen. Ya da şüpheli bir durum falan, alışılmışın dışında bir hareket, falan? Bir zahmet şu robot resme bir baksanız...

Yok, kimse bir şeycikler görmemiş!

Arada, 'ürkek tanık' cinsinden birine rastlasa, konuşturmanın yolunu bulacak, o da yok. Bazı tanıklar ürkektir, kendilerinin ya da ailelerinin başına bir şey gelir korkusuyla gördüklerini, bildiklerini söylemezler. Ayaz altında kırk dakikalık koşuşturmada, olaydan ya da polisten haberi olan kimseye rastlayamadı.

Özür dilerim bayım, ah, evet, Kaliforniya kimliği, fakat şu anda burada New York Polisi adına çalışmaktayım, anlatabildim mi, merak ediyorsanız lütfen bu numarayı arayıp kontrol edin, hah, oldu mu, o halde acaba siz öğle üzeri...?

Sonuç sıfır.

Bir ara Dance şaşkınlıktan aklını kaçıracaktı. Apartmanın birinden çıkan adamı görünce dondu kaldı. Beyni durdu sanki. Adam, ölen kocasının tıpkısı, hiç fark yok. Kendine gelmeye çalıştı, kocasının ölüsünü iyilikle

andı, kafasını biraz toparladı. Adam, kadının halini farkedince durakladı, kaşları üzüntüyle çatıldı, yaklaşıp halini hatırını sordu.

Dance mahcup; olur şey değil, insan profesyonelliğini bu kadar kolay kaybeder mi? Yarım bir gülümsemeyle teşekkür etti. Adam, diğer komşular gibi hiçbir şey görmemiş; selamlayıp yoluna gitti.

Dance ipucu istiyor, şüpheliyi enseleyecek yardım gerek. Bütün polisler gibi derdi, ruh hastası ve tehlikeli birini sokaklardan uzaklaştırmak. Öte yandan enselendiği an tepesine binip uzun uzun konuşturmaya kararlı. Saatçi, tanıdığı suçluların hiçbirine benzemiyor. Herifin bu tik-tak merakı nereden geliyor, öğrenmek için can atıyor. Saat meraklısı suçluyu tanımlamak için aklına geliveren 'tik-tak' sözcüğüne için için güldü.

Yılmadı, bir sokak daha tek tek her rastladığını çevirip sordu, yardımcı olan çıkmadı.

Derken, alışverişten dönen birini gördü. Lucy'nin arka sokağında, alışveriş arabasını tıka basa doldurmuş ite kaka kaldırım boyunca giden adamı durdurdu, robot resmi gösterdi. İlk kez işe yarar bir karşılık. "Aaa, evet, galiba buna benzeyen birini gördüm..." Ama birden tereddüte kapıldı. "Bakın, öyle özellikle dikkat filan etmiş değilim," diyerek gitmeye davrandı.

Dance, anında, adamın çok daha fazlasını bildiğin anladı.

Ürkek tanık...

Ürkek mürkek, sonunda işte sana görgü tanığı. "Fakat mesele çok önemli."

"Bütün gördüğüm, sokakta koşan biri. Hepsi bu."

"Bakın ne diyeceğim. Arabada bozulacak şey var mı?"

Kadının lafı nereye getireceğini bilemeyen adam çekinerek, "Aslında yok bir şey," dedi.

"Şuralarda bir kahvemi içseniz, size bir iki şey daha sorsam, sorun olur mu?"

Adam, evet, olur deyip savuşmaya niyetlenirken iliklere işleyen bir rüzgâr çıktı, kaldırımın karını havalandırdı. Ayazdan korunmak için sıcak bir kahve fena olmazdı, hani. "Eh, içelim, bari. Ama bakın, daha fazlasını gerçekten bilmiyorum."

Sen hele bir masaya otur, ne bildiğini hep birlikte anlarız.

Amelia Sachs, minibüsün içinde.

Coyle'un yardımıyla Art Snyder'ı kaldırıp arka koltuğa oturur vaziyette yerleştirmeye çalışıyor. Emekli dedektif yarı baygın sayıklıyor ama Sachs sözcükleri seçemiyor.

Coyle minibüsün kapısını açıp gösterdiğinde, ihtiyar, kafası arkaya düşmüş halde koltuk arasında serili yatıyordu. İlk anda Sachs, Snyder'ın intihar ettiğini sanmıştı, aslında körkütük sarhoş olduğunu sonradan fark etti. Hafif hafif dürterek kendine getirmeye çalıştı. "Art!" diye seslenince gözlerini açtı, ama nerede olduğunu anlamadığı belli, gözleri boş bakıyor.

Sonunda iki polis bir olup emekli meslektaşlarını doğrultup koltuğa oturtmayı başardılar.

"Bırakın beni... Uyuyacağım! Rahat bırakın, ben uyu..."

"Minibüs kendisinin mi?"

"Hı-hı."

"Ne olmuş, nasıl gelmiş buraya?"

"Sokağın öbür başında Harry'nin Yerimde içiyormuş.

Bakmışlar çok sarhoş, içkiyi kesmişler. O da gücenip kapıyı vurmuş, çıkmış. Ben de tam o sırada sigara almaya gitmişim. Barmen beni tanır, polis olduğumu biliyor, meseleyi anlattı. Telaşlanmışlar, sarhoş haliyle direksiyona çıkıp ya kendini, ya başkasını yakacak diye çekiniyorlar. Neyse, çıkıp aradım, burada, gördüğünüz halde buldum. Cebinde sizin kartınız vardı, gerisi belli, işte..."

Art Snyder gözlerini bile açamıyor, yarı baygın, kalayı basıyor. "Defolun!"

Sachs, genç polise döndü, "Bundan sonrasını ben hallederim," dedi.

"Tek başınıza baş edebilecek misiniz?"

"Hallederim ama sen giderken bir zahmet taksi çevirir misin?"

"Oldu bilin."

Genç polis araçtan inip gitti. Sachs, eğilip Art'ın başına çömeldi, kolundan sarstı. "Hişt! Art?"

İhtiyar gözlerini açtı, başındakinin kim olduğunu anlamaya çalışıyor. Gözlerini kısıp bir kez daha baktı ve Sachs'ı tanıdı. "Sensin..."

"Art, seni evine götürüyoruz."

"Rahat bırak beni. Sittir git başımdan!"

Alnını vurmuş bir yere, kanamış; paltosunun kolu bir yerlere takılmış, yırtılmış. Az önce kusmuş olmalı, üstü başı çamur ve kusmuk içinde.

Homurdanıyor. "Başıma işler açtın, yetmedi mi? Ağzıma sıçtın, daha ne uğraşıp duruyorsun, benimle?" Gözleri yerinden uğramış, kan çanağı gibi.

"Defol git! Tek başıma kalayım. Bırak yakamı..." Dizüstü, emekleyerek şoför koltuğuna sürünmeye çalışıyor. "Git... Hadi defol!"
Sachs, adamı omuzlarından kavrayıp yerine oturttu. Snyder iri yarı adam, ağır ama içkiden hamur gibi olmuş, ne yana çeksen o yana devriliyor. Kabuk kabuk kusmuk bulaşmış elinin tersiyle ağzını silmeye çalıştı, doğrulmak istedi ama beceremedi, yeniden koltuğa yığıldı.
Sachs, döşemede duran yarım kiloluk boş viski şişesini işaret etti. "İyi becermişsin."
"Sana ne? Bu bok şişe boşmuş, doluymuş, sana ne?"
Sachs kırılmadı, tersine üsteledi. "Ne oldu, derdin ne?"
"Anlamadın mı? Sensin, *derdim sensin, sen!"*
"Ben mi?"
"Benim üstüme ne vazife! Fark etmezler, kimse huylanmaz sanıp ne soruşturuyorum... Bizim meslekte gizli saklı olur mu? Sitriğimin dosyası kimde? Ne oldu dosyaya... Derken ne oldu? Hani sana anlattığım can dostum vardı, her hafta bilardo oynadığımız, işte o, ne beni arıyor, ne de telefonuma cevap veriyor..." Ağzını koluna siliyor bu kez. "Derken bir telefon. O çocuk. Üç yıl ortağımdı benim görevdeyken. O karısıyla, ben bizimkiyle dördümüz birlikte gemi yolculuğuna çıkıyoruz, biletleri önceden almışız... Nc diyor? Vazgeçmişler, içine sıçayım! Neden? Çünkü ben fazla soru soruyormuşum! Emekli olmuşsun, ne kurcalıyorsun? Ya... Aslında evime geldiğin an kapıyı suratına çarpıp, sittir, git kıçını beğendiğin yere sürttür, demeliydim ama... "
"Art, bak, ben... "
"Yok, merak etme sen, hanımefendi! Senin adını çıtlatmadım, çıtlatmam da... Sordular, bir bok söylemedim." Şişeye uzandı. Baktı, boş. Savurup attı.
"Bak Art, çok iyi tanıdığım bir danışman var. Sana yardımcı... "
"Başıma bir de danışman mı çıkaracaksın? Sıçtığımın danışmanına ne *danışacağım*! Hayatımı nasıl mahvettiğimi mi?"
Sachs boş şişeye dalmış, daha doğrusu onun arkasına gizlenen geçmişe. "Tökezledin Art. Herkes tökezler."
"Olabilir ama benimki başka. Başka, *çünkü* ben herşeyi yüzüme gözüme bulaştırdım."
"Nasıl yani?"
"Çünkü ben polistim. Rezil ettim herşeyi. Ömrümü ziyan ettim."
Sachs ürperdi. Yaşlı adamın sözleri, kendi yüreğindeki fırtınayı canlandırdı; kendisi de aynı nedenler yüzünden mesleği bırakıp kaçmak

istemiyor mu? "Art, en iyisi seni evine bırakayım. Anlaştık mı?"

"Yüzlerce başka iş vardı, yapardım. Kardeşim tesisatçı. Kızkardeşim okudu, şimdi reklam ajansında çalışıyor. Şu kelebekli tv reklamı var ya, kadın şeyleri hani, onu kızkardeşim yaptı. Ünlü oldu, bakma. Ben de başka bir mesleği başaramaz mıydım, yani..."

"Sen şu anda biraz duygulu..."

"Kes!" Parmağım sallıyor Sachs'ın yüzüne doğru. "Beni ne kadar tanıyorsun da, hakkımda konuşmaya kalkışıyorsun! Buna hakkın var mı? Yok."

Sachs söyleyecek söz bulamıyor. Evet, karşısındaki yaşama dokunmaya hakkı yoktu. Susuyor.

"Kurcaladığın meselenin altından ne çıkarsa çıksın, kabak benim başıma patlıyor, anlıyor musun! Doğru yanlış fark etmez, okkanın altına giden ben oldum."

Emekli polisin çektiği üzüntü ve öfkesi Sachs'ın yüreğini burktu, adama sarıldı. "Art, dinle beni... "

"Çek ellerini üstümden." Başı arkaya kaykıldı, pencereye dayandı, kaldı...

O sırada Coyle taksiyle çıkageldi, şoförü minibüse yönlendirdi. Sachs, onunla birlikte Art Snyder'ı aracın arka koltuğuna yerleştirdi, şoföre adresi verdi, cüzdanını boşaltıp elli dolara yakın para bulup minibüs anahtarıyla birlikte uzattı. "Ben karısını arayıp haber veririm, kapıda sizi bekler." Şoför baş işaretiyle selamlayıp kapıyı çekti, otoparktan çıkarak kalabalık kent trafiğine karıştı.

"Teşekkür ederim Coyle." Genç polis başını eğip sessizce uzaklaştı. Meraklı sorularla işi uzatmadığı iyi oldu, diye aklından geçirdi Sachs.

Genç polis uzaklaşınca cebinden Snyder'ın tabancasını çıkardı. Emekli polise bir ara sarıldığında çaktırmadan kemerindeki kılıftan çekip almıştı tabancayı. Belki evinde bir silah daha var, ama olsun, canına kıyacak olursa hiç olmadı belindeki tabancayı kullanmamış olur. Silahın şarjörünü çıkarıp avucuna boşalttı, mermileri cebine attı, namluyu yokladı ve silahı ön yolcu koltuğunun altında yayların arasına sakladı. Minibüsü kilitleyip kendi aracına döndü.

İşaret parmağı yine başparmağının tırnak dibini oyuyor. Canı acıdı. Giderek öfkesi büyüyor. Kötü polis dedin mi, bunlar sadece para sızdırmakla, kanıt ortadan kaldırmakla yetinmiyor. Babası dahil, çürük memur çok daha büyük haltlar karıştırıyor olmalı. Şunun şurasında olayın gerçek yüzünü keşfetmeye çalışırken iş büyüdü, arada masumları da yakan

çetrefil ve tehlikeli bir hal almaya başladı. Snyder'ın yıllarca iple çektiği sakin emeklilik hayali, Sachs'ın gözü önünde kabusa dönüşüyor. Bütün bunlar niye? 118. Bölge'de dönen dolaplar yüzünden.

Yıllar önce babasının da karıştığı 16. Cadde çetesinin karıştırdığı haltlar yüzünden hepsinin aile bireyleri için yaşam nasıl bir daha asla eskisi gibi olmadıysa... Anneler ve çocuklar, ipotekli evleri bankalara zararına iade ettiler, okulu bırakıp eve ekmek getirmek için işe girdiler, dost çevresinden uzaklaştırılıp skandalin lekesini sonsuza kadar sırtlarında taşımak zorunda bırakıldılar.

Evet, hâlâ yol yakınken polislikten istifa etmeli, kurtulmalı. Gir işe Argyle'de, çamura batmış bu camiadan, politika pisliğinden uzaklaş, kendine yeni bir yaşam kur. Henüz vaktin varken. Bak, Art Snyder nasıl geç kaldı...

Ah, baba? Neden böyle yaptın?

Amelia Sachs bu sorunun cevabını asla bilemeyecek.

Şu Saatçi'nin aydede suratlı saatleri, nasıl kurbanı son nefesine kadar tik-tak takip edip son anda duruyorsa, zaman babası için de öylece akıp gitmiş, kızı cevabı bulamadan durmuştu.

Amelia'ya kalan artık sadece yorumlar. Her yakıştırma kapanması olanaksız bir başka yara açıyor yüreğinde.

Tek çare akrep ile yelkovanı tersine çevirmek; bu da olacak iş değil, tabii...

Tony Parsons, yanıbaşında alışveriş arabasıyla kafenin birinde masada karşılıklı oturmuş Kathryn Dance ile sohbette.

Gözlerini kısmış hatırlamaya çalışıyor. Başını salladı, "Yok, düşünüyorum ama aklıma başka şey gelmiyor," dedi, sırıttı. "Galiba kahve paranız boşa gidecek." Çenesiyle önündeki fincanı gösteriyor.

"Afiyet olsun, biz yine de bir deneyelim." Dance, karşısındakinin daha fazlasını bildiğini seziyor. Adam kafasında kurgulamadan doğruca gördüklerini anlatıyor. Sorgucunun arayıp da bulamadığı görgü tanığı tipi. Gördüğünü söylediği kişi kesinlikle katil. Bu saf görgü tanığı dün rıhtımda ve geçitte iki kişinin canına kıyan caniyi görmüş olmalı. Öte yandan Dance iyi biliyor. Sıradan görgü tanığı, komşusunun ufak numarasına, mağazada üç kuruşluk mal çalan yeni yetmenin hırsızlığına geldi mi bülbül kesilir de suç büyüdükçe dili tutulurak ifade vermekten kaçmaya başlar.

Tanık biraz çetin cevize benziyor ama olsun; Dance için fark etmez, zorluklara meydan okumayı seviyor. Kişiye sonunda suçunu itiraf ettirdiğinde, suçlu veya tanık ifadesini imzaladığı anda, bir dil savaşını daha kazanmış olmanın rahatlığıyla sorgu boyunca duyduğu hazzı unutup gidiyor.

Kahvesine biraz daha süt koyarken gözü vitrinde duran elma turtasına takıldı, iştahı kabardı. Kaç kalori eder, dörtyüz elli, biraz çok canım! İşine, Parsons'a döndü yeniden.

Adam kahvesini amma da şekerli içiyor. Kahvesini uzun uzun karıştıran tanık açılmaya hazır gibi. "Biliyor musunuz, üzerinde biraz daha konuşursak başka ayrıntıları da hatırlayabilirim, belki."

"Bakın, bu iyi fikir."

Tanık başıyla onaylıyor. "O zaman, şimdi sizinle şöyle bir kalp kalbe söyleşelim, derim..."

Yayvan bir gülüşle karşısındaki kadını süzüyor.

Yirmi Altıncı Bölüm

13:18, Çarşamba

Karşısındaki dedektif kadın, Vincent'a teselli ödülü olarak verildi.

Gerald Duncan'ın armağanı.

Duncan katil matil ama annesi gibi çıkmadı; söz verdiği ölü avı veremedi, yerine bu canlı sarışını uzatıyor arzularına.

Ayrıca bu manevra polisin hızını kesermiş, öyle diyor Duncan. Kendilerinden birinin tecavüze uğrayıp öldürülmesi, yani. Önce, ikinci cinayet yerinde gördükleri kızıl saçlıyı teklif etmişti Vincent'a. Ah, evet! Keşke olsa... Sally Anne gibi kızıl saçlı hem de... Sonradan, Greenwich Village'de, Buick'in içinde oturup Lucy Richter'in apartmanını gözlerken, kızıl saçlıya el uzatmanın olanaksız olduğunu fark ettiler. Çünkü yanında hep birileri oluyor. Derken öteki kadına kancayı taktılar. Sivil geziyor ama belli, o da polis. Görgü tanığı bulmak için olmalı, tek başına sokaklarda dolaşmaya başladı.

Duncan, Vincent'ı alıp mağazaya götürdü, ünce ona yeni kışlık mont aldı; elli dolarlık yiyecek ıvır zıvır, sabun, konserve, gazlı içecek filan alıp alışveriş arabasını doldurdular. Nedir, alışveriş arabasıyla sokaklarda hiç şüphe çekmezmiş; kılık da değiştirmişti zaten. Şu dost Duncan yok mu! Her bir şeyi önceden hesaplar. Plan şöyle: Vincent, ikinci kadın polise rastlayana kadar Greenwich Village sokaklarını arşınlayacak. Karşılaşınca lafa tutacak, Lucy Richter'lerden bir sokak ötedeki boş binaya yönlendirecek, orada bodruma indirip canının istediğini, canının istediği kadar hem de...

O arada Duncan'ın işi var, gidip sıradaki kurbanı halledecek.

Planlamanın burasında Duncan bir an durup gözlerini

Vincent'a dikti. "Acaba diyorum, öldürürken zorlanır mısın; kadın polisi, yani?"

Kendisine bu kadar büyük kıyak geçen dostunu düş kırıklığına uğratmamak uğruna, "Yok, canım!" dedi.

Ancak Duncan'ın gözünden hiçbir şey kaçmıyor. "Bak sana ne diyeceğim. Sen en iyisi kadını sıkıca bağla, bodrumda öylece bırak. Ben ötekinin işini bitirince arabaya atlar gelirim, kadının icabına bakarım."

Vincent çözüme sevindi, içi rahatladı.

Şu anda, açlık başına vurmuş halde avının tam karşısında, birkaç karış ötesinde oturmuş Kathryn Dance'ı seyrediyor. Bukleli saçlar, o bembeyaz ten, pürüzsüz gerdan, yemyeşil gözler... Etli butlu sayılmaz, balık etinde ama her şeyi ele avuca gelir hani! Kentte binlercesini gördüğü fotomodel taklidi cılız karılardan değil. Öylesini kim ne yapsın! İskelet mi düzeceksin, Vincent...

Kadının biçimli vücuduna aç.

Yemyeşil gözleri azdırıyor.

Vincent'ı çıldırtmak için adı bile yetiyor: Kathryn. Her nedense bu ismi, 'Sally Anne' ile aynı haz dünyasına yakıştırıyor. Nedenini bilemiyor. Belki ikisi de bir bakıma eski moda isimlerden sayıldığı için. Kadın polisin tatlılara iştahla göz atışını kaçırmıyor, bu bakışlar daha da kamçılıyor açlığını. Bak, o da tıpkı benim gibi, aç! Kadını arka sokaktaki bodrumda arkadan itip yüzüstü düşürmek için sabırsızlanıyor...

Vincent, yani yardımını esirgemeyen görgü tanığı Tony Parsons kendini kahveye veriyor, fincanı başına dikiyor. "Evet, siz şey diyordunuz, Kaliforniyalıymışsınız?"

"Evet, doğru."

"Oralar çok güzel olmalı, sanırım."

"Öyledir, evet. Özellikle bazı köşeleri. Şimdi, siz tam olarak ne gördüğünüzü hatırlayın, bana anlatın bakalım. Adam koşuyordu, değil mi? Bana onu tarif edin."

Vincent aklını başına alıp dikkatini toplaması gerektiğini biliyor. Boş binanın bodrumuna varıncaya kadar sabretmeli. Katil akıl verirken, "Dikkatli ol," demişti. "Mahcubu oyna.

Mahcup ne demek, biliyorsun. Çekingen. Hakkımda birşeyler biliyorsun, ama konuşmaya çekiniyorsun. Kararsızsın. Gerçek, samimi tanıklar öyledir."

Ve işte şimdi kadın polise, çekingen ve kararsız halde sokakta koşan adamı anlatıyor. Dance üst üste birkaç soru daha sorunca Gerald Duncan tanımına bir iki ayrıntı daha ekledi. Anlattıkları, elinde robot resim bulunduran polis için yeni şeyler değil. Dance yine de bazı notlar aldı.

"Başka hatırladığınız özellikler yok mu?"

"Hımm Hiç hatırlayamıyorum. Daha önce de söyledi
ğim gibi, bana göre uzaktaydı."

"Silahlı mıydı?"

"Pek sanmam. Peki, bu adamın tam olarak suçu ne?"

"Öldürme kastıyla saldırı."
"Aman yapmayın! Kimseye bir şey olmuş mu?"
"Hayır, talihimiz varmış."
Aslında *yokmuş*, diye geçiriyor içinden, Akıllı Vincent/Tony.
"Elinde, omzunda bir şey gördünüz mü?"
Cevapların karışık olmamalı Vincent. Kadın seni gaza getirmesin sakın.
Kaşlarını çatıp dudaklarını büzdü; düşünmesi gerekiyor ya... Çekingen ve kararsız, "Biliyormusun, galiba bir şey vardı. Bir şey taşıyordu, demek istiyorum. Torbaydı galiba. Aslında tam olarak göremedim. Çünkü bayağı hızlı koşuyordu... " dedi ve sustu.
Kathryn notlarından başını kaldırıp baktı. "Evet, devam edecektiniz, galiba?"
"Kusura bakma, benden bu kadar. Biliyorum, sizler için önemli, ama... "
Dance zorlamadı, "Zararı yok," dedi.
Bak, kadın sana gücenmiyor. Bir an için Vincent kendini suçlu hissetti, az sonra Kathryn'e reva göreceği kötülükten utandı.
Ama açlık üstün geldi, utancı sürüp attı zihninden. Utanacak ne var, istemek ayıp mı?
Açlığımızı bastırmazsak ölürüz.
Siz de aynı fikirde değil misiniz Dedektif Dance?
Karşılıklı kahvelerini yudumluyorlar. Vincent arada katil hakkında bir iki ayrıntı daha geveledi.
Kadın, sanki kırk yıllık dostmuş gibi şundan bundan söz ediyor. Derken Vincent zamanın geldiğine karar verdi. "Bak şimdi, birşey takılıyor aklıma... Önceden söylemeye çekindim doğrusu... Ben her gün buralardayım, anlıyor musun. Ya herif geri dönerse? Kendisini tanıdığımı anlamışsa?"
"Merak etmeyin. Biz tanığın kim olduğunu kimseye söylemeyiz. Ayrıca sizi koruruz. Ben size söz veriyorum."
Kurnazca bir çekingenlik ve kararsızlık anı. "Sahiden mi?"
"İnan söz. Size polis koruması vereceğiz."
Demek öyle... Vincent'ın kafasında şimşek çakıyor. Neden olmasın? Belki koruma polisi diye kızıl saçlıyı verirler!
Dikkatini topluyor, karşısındaki hazır ava dönüyor. "Çok iyi. O zaman söylerim. Adamın kaçtığı yeri gördüm. Sokağın ilerisinde bir binanın arka kapısında kayboldu. Koşarak içeri daldı."
"Kapı kilitli değil miydi? Yoksa anahtarla kendi mi açtı?"

"Kilitsiz olmalı sanırım. Arzu edersen sana gösteririm."

"Çok faydası olur. Bitirmiş miydiniz?" Dance çenesiyle fincanı işaret ediyor.

Vincent kahvenin sonunu yudumladı, "Hazırım," dedi.

Dance defterini kaparken Vincent zihnine yazdı; kadınla işini bitirince o defteri mutlaka almalı.

"Teşekkür ederim Dedektif Dance."

"Afiyet olsun, önemli değil."

Vincent alışveriş arabasını sürüp dışarı çıkarken Dance hesabı ödeyip onun peşine takıldı, birlikte kaldırım boyunca yürümeye başladılar.

"New York'da Aralık soğuğu hep böyle ısırır mı?"

"Aralık ayaz yapar, soğuk insanın içine işler."

"Donuyorum."

Yok canım, sahi mi! Bana göre ateş parçası gibisin...

"Şimdi ne yana götürüyorsunuz beni?" Dance adamın peşini bırakıp yavaşladı, sokak tabelasını okumaya çalıştı. Soğuk kış güneşi parıltısı gözünü alınca durdu, not defterini açıp sesli sesli not aldı. "Şüpheli, bir süre önce bu noktadan geçmiş; Greenwich Village, Sherman Sokak." Gözlerini kısıp çevresine bakındı, ayrıntıya girdi. "Sherman ile Barrow arasında kalan geçit boyunca koşarak kaçmış..." Vincent'a bakıp sordu. "Geçit, sokağa göre nerede kalıyor? Kuzey, güney... hangisi? Not alırken yanlış yapmamak lazım."

Bak sen, *bu da titizin* teki.

Ayazdan çok, başına vuran açlık yüzünden hemen akıl edemedi, bir an duraladı, "Güneydoğusunda kalıyor, herhalde."

Dance defterdeki yazısına bakıp gülüyor. "Yazarken elim titriyor, kendi yazdığımı okuyamıyorum bile. Sizin ayazınız da çekilmez yahu. Kaliforniya'ya dönmek için can atıyorum doğrusunu isterseniz."

Daha çok beklersin, küçük hanım...

Yeniden yürümeye başladılar.

"Evli misiniz Bay Parsons?"

"Hı-hı, evliyim. İki de çocuğumuz var."

"Benim de iki çocuğum var. Biri oğlan, biri kız."

Vincent başım sallıyor, bir yandan da aklına takılıyor. Kızı kaç yaşında, acaba?

"Demek sözünü ettiğiniz geçit burası?"

"Hı-hı. Koşup kaçtığı yer de orada." Arabayı çekiştirerek geçide saptı. Geçidin öte ucu boş bina; aşk yuvaları az ötede. Kasıkları şişiyor, şişiyor, heyecanı acıya dönüşüyor.

Elini mont cebine attı, bıçağının sapına yapıştı. Yoo, hayır, bu kadını öldüremez. Ama kadın razı olmayıp üstüne saldıracak filan olursa, kendini koruması gerekebilir.

Sen de gözlerini yararsın...

Görüntüsü hiç de hoş olmaz ama olsun, nasıl olsa dişileri yüzüstü yatırmayı seviyor.

Geçidin sapa yerine geldiler. Binanın arka kapısına on beş, yirmi adım kaldı.

Dance yeniden durdu, not defterini açtı, eldivenini çıkardı, sesli olarak not etmeye girişti. " Geçitte altı, yok hayır, yedi binanın arka tarafı boyunca yürünüyor. Dört çöp konteyneri var burada. Geçit zemini asfalt. Zanlı buradan güneye doğru koşmuş." Soğuktan morarmış, titreyen parmaklarıyla güç bela yeniden eline geçirdi eldivenini.

Yanıbaşında dikilen Vincent açlıktan tükenmek üzere. Arzu yiyip bitiriyor kocaman gövdesini. Nefesi sıklaştı, bıçağın sapı ter içindeki avucunda kayıp duruyor.

Kadın bir kez daha duraladı.

Şimdi! Kap şu kadını!

Bıçağı cebinden usulca çıkarmaya davrandı.

Ama yapamadı, geçidin karşı tarafından gelen siren sesi kulaklarında patladı, olduğu yerde bakışları dondu kaldı.

Kadın birden polis olduğunu hatırladı sanki, kulağının dibinde bağırıyor. "Eller yukarı. Hemen!" Öteki eli de omzunda.

"İyi ama..."

"Hemen, dedim!"

Tabancanın namlusunu kafatasına batıracak, o kadar bastırıyor.

Yok, hayır, yapma! Bıçağı cebinde, olduğu yerde bırakıp iki elini havaya kaldırdı.

Ne oluyor böyle?

Devriye arabası tam önlerinde fren yaparak durdu. Arkasından bir tane daha yanaştı. Araçlardan dört iri yarı polis fırladı.

Olmaz, yapmayın, yahu!

"Yat yüzüstü. Yere yat dedim!"

Kendinden geçmiş, şokta. Duymuyor, söyleneni yapacak hali yok.

Kathryn Dance geri çekildi. Polisler etrafını alırken Vincent direnmeye çalışıyor.
"Ben bir şey yapmadım! Ne yaptım ki, ben!"
"Bana bak, yat göbeğinin üstüne, haydi."
"Yerde buz var, pis, üstüm kirlenir! Hem ben bir şey yapmadım ki... "
Polis itiraz dinlemedi, savurup yüzüstü yere yatırdılar. Çivi gibi soğukta nefesi kesildi, sandı.
Tıpkı Sally Anne'da olduğu gibi, herşey sanki yeniden tekrarlanıyor.
Seni şişko herif, kıpırdayayım deme, sıçmayayım ağzına! Seni sapık seni!
Yook, olmaz, yapmayın!
Üstünde pençe gibi eller geziniyor, her yanı kurcalanıyor. Kolları arkaya kıvrılıp çekiştirilince canı çok yandı, ardından bileklerine geçirilen kelepçenin çıt ettiğini duydu. Tepeden tırnağa aradılar, ceplerini boşalttılar.
"Kimliği burada, bir de bıçak var."
Şu anda mı oluyor bütün bunlar, yoksa on beş yıl öncesini mi yaşıyor yeniden, Vincent ayırdına varamıyor.
"Ben ne yaptım ki! Size ne oluyor, yahu!"
Devriyelerden biri Dance'a döndü. "Sizi gayet iyi duyuyorduk, geçide girmenize hiç gerek yoktu."
"Aniden fırlayıp kaçmasından çekindim. Olabildiğince yakınında kalmak istedim."
Vincent iyice şaşkın. Ne oluyordu ki?
Dance, devriyeye Vincent'ı işaret ederek, "Kafeye girene kadar numarasını iyi becerdi; yalancı tanık olduğunu ancak masaya oturduğumuzda anladım."
"Yok be, çıldırdın mı sen? Ben..."
"Sözlerinle yüz ifaden birbirini tutmuyordu, vücut dilin bambaşka telden çalıyordu; sen benimle konuşmuyordun. Bambaşka planın olduğu her halinden belliydi. Niyetin her neydiyse, beni yönlendirmeye çalışıyordun... Sonunda derdinin beni yalnız başıma bu geçide sürüklemek olduğu anlaşıldı."
Dance, kafede hesabı öderken cüzdanıyla birrlikte cep telefonunu çıkarıp yeniden ara düğmesine bastığını, son konuştuğu dedektif ortağını arayarak fısıltıyla durumu özetleyip bölgeye yardım göndermesini istediğini, sonra telefonu açık bırakıp not defterinin altına gizlediğini anlattı.
Yüksek sesle not almaşının nedeni, geçtikleri sokakları adım adım duyurmak için... Vincent o zaman göz kenarıyla Kathryn Dance'ın ellerini

görmeye çalıştı. Kinestetik uzmanı bakışı kaçırmadı, not aldığı kalemi uzatıp gösterdi. "Öyle, ensendeki namlu buydu."

Vincent diğer polislere döndü. "Siz ne yapıyorsunuz, anlamıyorum. Yeter be, işin bokunu çıkardınız!"

"Baksana sen... Boşuna nefes tüketme. Dedektif bizimle ilişkiye geçmeden az önce, saldırıya karışanlardan birinin olay yerine geri döndüğü raporu geldi. Verilen eşkale göre şişman ve beyaz. Sokaklarda dolu bir alışveriş arabasıyla dolaşıyor. Ne dersin, sana benziyor mu?"

Adı Sally Anne, şişko oğlan. Kaçmayı başarıp polise haber vermiş. Yediğin haltları tek tek anlattı bize...

"İyi ama o, ben değilim! Ben bir şey yapmadım. Yanlışınız var. Sahiden yanılıyorsunuz..."

Resmi memurlardan biri sözünü kesti. "Öyledir, biz bu ağızları hep duyarız. Kalk da gidelim."

Koltuklayıp kaldırdılar, ekip arabasına götürüp arkaya tıktılar. Zihninde Gerald Duncan'ın sözleri yankılanıyor.

Kusuruma bakma. Seni yarı yolda bıraktım. Ama merak etme, sana borcumu ödeyeceğim...

Ve, Vincent Reynolds'un ruhunda tanımadığı bir güç uyandı. Ne pahasına olursa olsun dostuna ihanet etmemeye karar verdi.

Kocaman, armut gövdeli adam elleri arkadan kelepçeli olarak Lincoln Rhyme'in laboratuvarında, caddeye bakan pencerenin önünde oturuyor.

Sürücü belgesi ile Trafik Şubesi kayıtları karşılaştırıldığında Tony Parsons değil, New Jersey'de oturan, iş geçmişi ve banka numarası dışında hakkında fazla bilgisi olmayan beş altı yarı zamanlı iş bulma bürosuna kayıtlı, yirmi sekiz yaşındaki bilgisayar operatörü Vincent Reynolds olduğu ortaya çıktı. Sessiz, işverenin pek farkına bile varmadığı örnek çalışanlardan biri.

Vincent, öfke ve tedirginlik arasında gidip gelen ruh haliyle döşemeye bakıyor, arada bir kaçamak bakışlarla çevresindeki dedektifleri süzüyor. Gözü bir Rhyme'de, sonra Dance ile Sachs'da, derken Baker ile Sellitto'da.

Daha önce polise yolu düşmemiş, hakkında hiçbir soruşturma yapılmamış görünüyor. New Jersey'deki pasaklı apartman dairesinde yapılan aramada, Saatçi'yle ilişkisine dair ipucu bulunamadı. Anne babası, yakın arkadaşları, sevgilisi bile yok. Sadece, Detroit'deki kızkardeşine yazmakta olduğu yarım kalmış bir mektup bulundu. Sellitto, Michigan Eyalet Polisime kızın

telefonunu buldurup numarayı aradı. Kimse telefona çıkmayınca sesli mesaj bıraktı.

Pazartesi gecesi, rıhtım ve Cedar Street cinayetleri sırasında işte olduğu, ancak o zamandan beri işe gitmediği anlaşıldı.

Mel Cooper, dijital fotoğrafını çekip çiçekçi Joanna Harper'a e-postayla gönderdi. Kadından cevap geldi. Vincent'ın vitrin camından içeriyi gözleyen adama benzediğini ama güneş gözlükleri ve vitrin camlarının kirli oluşu yüzünden emin olamadığını söylüyor.

Ekip, Vincent'ın Saatçi'nin suç ortağı olduğundan emin, ancak eldeki kanıtlar zayıf. Evet, ayakkabıları kırk sekiz numara, jipin ele geçirildiği garajdaki ayak izleriyle ölçü tutuyor ama ayrıntılar ispat için yeterli değil. Rhyme, dolu alışveriş arabasının Dance'a veya başka bir memura yanaşmak için kurulmuş tuzak olduğundan emin. Ayrıca ıvır zıvır yiyeceklerin markaları, Pulaski'nin Explorer'da bulduğu kanıtlarla örtüşüyor. Yine de, Vincent'ın fiilen üzeri arandığında bulunan yiyecek artıklarıyla jipte bulunanların aynı olduğunu savunup mahkemede sonuç almak olanaksız.

Şişko genci nezarette tutup sorguya çekebilmek için sadece iki nedenleri var: Yasa dışı kesici alet bulundurmak ve yalancı tanıklara genellikle uygulanan polisi yanıltma suçlaması.

Bu arada Belediye Başkanlığı ile Emniyet Sarayı, Vincent'a sıkı bir işkence uygulanmasından yana. Baskıyla, tehditle de olsa mutlaka konuşturulması isteniyor. Dennis Baker üsteleyip duruyor; kendisine tepeden ağır baskı geliyormuş.

Kathryn Dance araya girdi. "Öyle olmaz, baskı yaparsan tespih böceği gibi kapanır, zorlamadan kurtulmak için olur olmaz hikâyeler uydurmaya başlar. Bilginiz olsun diye söyliyeyim, gerçek ve doğru bilgi istiyorsanız sakın işkenceye başvurmayın. Sakat yol, sakat cevap üretir."

Başka çare olmadığı anlaşılınca Rhyme ile Baker uzlaştı, şüphelinin sorgusu Dance'a devredildi. Saatçi'nin acele ele geçirilmesi için ipucu gerek; bu iş ıslak hortumla yapılamıyorsa bari kinestetik uzmanı denesin...

Kaliforniyalı üstat önce perdeleri sıkıca kapattı, sonra Vincent'ın tam karşısına bir iskemle çekti, aralarına engel koymadan bir metrelik mesafeye yerleşti. Durumu gözleyen Rhyme, bu aşırı yakınlığı zanlının iç dünyasına bilerek tecavüz olarak yorumladı; demek Dance böyle yaparak adamın savunmasını daha baştan zayıflatmış olacak. Öte yandan Vincent ani hamle yapacak olsa, kafasıyla veya dişleriyle kızı ağır hırpalayabilir. Mücadele alanı iki taraf için de riskli.

Belli, kız bilerek yapıyor bunu ve hiç renk vermiyor, aferin.

Dance, ölçülü bir gülümsemeyle sakin sakin lafı açıyor. "Selam Vincent. Sana hakların anlatıldı ve bizimle görüşmeye hazır olduğunu beyan ettin. Cesaretini takdir ediyoruz."

"Elbette, tamamen hazırım. Elimden geleni yaparım. Ama bu büyük bir..." Omuzlarını kaldırıyor. "Büyük yanlış anlama var burada."

"O zaman yanlışları birlikte düzeltelim. Her şeyden önce sıradan birkaç sorumuz olacak." Ad, soyad, adres, yaş ve işyerini, önceden suç kaydı olup olmadığını sordu.

Vincent suratını astı, çenesiyle Sellitto'yu işaret etti. "Bütün bunları ona söylemiştim."

"Kusura bakma, poliste böyledir, ben başka, o başka. Sorun olmayacaksa yeniden bakalım şunlara."

"Oldu, peki."

Rhyme gözünü Dance'dan ayırmıyor. Şimdi kanıtlanmış bilgileri yineliyor; demek ki adamın vücut dilinde doğruların kinestetik temellerini saptayacak. Kathryn Dance, üstadın tanıklık ve sorgular üzerine önyargılarını kırdığından beridir, suç uzmanı bu görüşmeleri dikkatle takip eder oldu.

Vincent'ın verdiği karşılıkları not ederken zerafetle baş sallıyor, arada, işbirliği yaptığı için teşekkür ediyor. İyi ama bu kadar kibarlık niye? Rhyme'a kalsa, tozunu attırır herifin!

Vincent gevşedi, sırıtıyor. "Bak, ben seninle istediğin kadar konuşurum, anlıyor musun, ama sen önce birilerini gönder, gördüğüm o adamı arasınlar. Avını elinden kaçırmak istemezsin değil mi? İçime dert oldu senin derdin. Bak, yardımcı olmaya kalktım, başıma neler geldi... Hayatımın macerası oldu bu iş."

Dance ve devriye polislerine anlattığı öykünün yararı olmadı tabii. Bina o arada araştırılmış, son zamanlarda içeri giren çıkan olmadığı kesin olarak saptanmıştı.

"Şimdi, olayları baştan sona bir kez daha gözden geçirelim. Sadece, sana zorluk çıkartmayacaksa, baştan sona değil, sondan başa doğru anlatmayı denemeni istiyorum."

"Nasıl?"

"Zamanı tersten sıralayacağız. Böylesi, insanın anılarını daha bir hızlı tazelemesine yardım eder. Son olaydan başla, başa doğru git. Şüpheli,

geçitteki o eski binanın kapısında kayboluyordu, değil mi? Gel, biraz ayrıntısına girelim. Kapı ne renkti?"

Vincent iskemlesinde şöyle bir döndü, kaşlarını çattı, dudaklarını büzdü... Başladı anlatmaya. Adam kapıyı omuzlayıp içeriye girdi. Kapının rengini hatırlayamıyor. Ondan önce ne olmuştu? Adam arka geçit boyunca koşuyor. Sokaktan sapmıştı oraya. Daha önce sokakta hızla kaçmaktaydı. Vincent sonunda başa geldi; Barrow Street'de, çevresini tedirginlikle kolaçan eden bir adam var; birden bire koşmaya başlıyor...

"Tamam," Dance hızla not almayı sürdürürken ekledi, "Teşekkür ederim Vincent." Derken kaşları hafifçe çatıldı. "Güzel de, neden bana adının Tony Parsons olduğunu söyledin?"

"Çünkü korkmuştun. Ben iyi bir iş yaptığıma inanıyorum. Gördüklerimi sana anlattım, bak, başıma neler geldi. Bir bakarsın kafamı çevirmeye fırsat kalmaz, gammazladığımı anlarsa gelip beni öldürür." Çenesi titriyor. "Keşke gördüklerimi kimseye anlatmasaydım. Ama anlattım işte ve şimdi ödüm kopuyor. Sana söyledim ya, artık korku içindeyim."

Adamın sızlanması Rhyme'in asabını bozuyor. İçinden, Kathryn Dance'a, adamakıllı haşla şu herifi, demek geliyor.

Dance yine kibar. "Pekâlâ, şu bıçak meselesini anlatsana bana."

"Tamam, anlıyorum, yanımda bıçak taşımamalıydım. Ne yapayım, birkaç yıl önce yolumu kesmişlerdi. Korkunçtu. Aptallık ettim. Evde bıraksaydım daha iyiydi. Çoğu zaman yanıma almam. Akıl edemedim işte. Bazen düşünemiyorum, sonra da başıma iş açıyorum."

Dance dinlerken ceketini çıkarıp yanındaki iskemlenin arkalığına astı.

"Herkes beladan uzak durmayı biliyor. Ağzımı açıyorum, kabahat benim üzerime kalıyor." Vincent'ın gözleri döşemede, ağzının kenarında eğri bir tebessüm...

Dance dinledi ve birden konu değiştirdi; cinayetlerden nasıl ve ne zaman haberi olduğunu, diğer saldırılar sırasında nerede bulunduğunu sordu.

Rhyme, soru biçimlerini yadırgadı. Yapay buluyor. Dance sorulara asılmıyor. Kendisine kalsa tanık göster diye iyice sıkıştıracak, Vincent'ın ifadesini darmadağın edecek. Şaşılacak şey, kadın ipuçlarını yakalayıp yakalayıp bırakıyor. Örneğin, Vincent'ın gösterdiği nedene razı oldu, kendisini o ıssız aralığa götürmesinin ardında başka bir sebep olup olmadığını sorgulamadı bile. Belli işte, boş binada sıkıştırıp öldürecekti Dance'ı. Belki de işkence yapıp polisin Saatçi soruşturmasında ne kadar ilerlediğini söyletecekti.

Kinestetik uzmanı, adamın karşılıklarına tepki göstermiyor, ne anlatıyorsa yaz babam yaz... Neden sonra Vincent'ın arkasında oturan Sachs'a rica etti. "Amelia, bir zahmet yardımcı olur musun?"

"Elbette, söyle."

"Bulduğumuz ayak izini Vincent'a göstersene."

Sachs yerinden kalktı, iz fotokopisini alıp Vincent'ın önüne geçti, elinde tutup adama gösterdi; dikildiği yerde kımıldamadan bekliyor.

"Bu ne, bu?"

"Ayak izi, senin ayakkabıların ölçüsünü tutuyor da." Dance gözünü Vincent'tan hiç ayırmıyor.

"Aşağı yukarı."

Dance baktığını gizlemeden izliyor adamı. Ağzını açıp başka söz etmiyor. Rhyme, kadının deneği mükemmel bir tuzağa doğru itelediğini sezmeye başladı. Heyecanlandı, gelişmeye kaptırdı kendini.

"Teşekkürler Amelia." Sachs yerine dönüp oturdu.

Dance iyice öne eğilerek Vincent'a yanaştı; şüphelinin kişisel dünyasına açıkça tecavüz ediyor. "Vincent, çok merak ettim, alışverişi nereden yaptın?"

Bir an kararsız kalıyor. "Şeyden yani, Gıda Sarayı'ndan."

Rhyme, işte o anda tezgâhı anladı. Vincent kapalı kutu, Dance arkadan dolaşıp dağıtacak adamı. Darbe sorusu gelecek! Madem New Jersey'de oturuyorsun, o kadar ıvır zıvırı neden Manhattan'dan satın alıyorsun, sokaklarda dolaştırıyorsun, be adam? Arabanı sürükleye sürükleye New Jersey'e mi götürecektin? Dance, Vincent ile göz göze, gözlüklerini çıkararak daha da sokuldu adama.

İşte şimdi gelmeli bu soru...

Fakat o ne? Kathryn Dance gülümsüyor. Baskı maskı yok!

"Teşekkür ederim Vincent. Sanırım hepsi bu kadardı. Baksana, susadın mı? Gazoz içer misin?"

"Ha, evet. Teşekkürler."

Dance, Rhyme'e döndü. "Ona birşeyler ikram edebilir miyiz?"

Patron başıyla evetledi. Sachs ile göz göze geldiler. İkisi de sakinlik içinde. Dance ne yaptığını sanıyor canım! Adamdan tek bir yeni bilgi öğrenemediler ki! Suç uzmanı, yazık, diye geçiriyor aklından; Dance, o kadar zamanı boşa harcadı. Yani, soracak başka soru mu bulamadı kadın? Üstüne de servis hizmeti verilsin istiyor. Rhyme, istemeye istemeye Thom'u çağırdı, kola getirtti.

Dance kutuya kamış yerleştirip elleri kelepçeli Vincent'ın ağzına uzattı, adam içeceği saniyesinde emip bitirdi.

"Vincent, sorun olmayacaksa bize beş dakika izin ver, kendi aramızda durum değerlendirmesi yapalım. Sonra oturup bu işi rayına oturturuz."

"Tamam, olur."

Devriye polisleri Vincent'ı alıp çıkardılar. Dance gidip kapıyı arkalarından örttü.

Baker'ın suratı da asık, başını iki yana sallayıp duruyor, umutsuz bakışlarla Dance'ı süzüyor. Sellitto dayanamıyor, alçak sesle, "Bir boka yaramadı," diye homurdanıyor.

Dance'ın kaşları çatıldı. "Yok, hayır, gayet iyi gidiyoruz."

Rhyme araya girdi. "Nasıl yani?"

"Tam iz üstündeyiz... Durumu size özetleyeyim. Önce temel davranış kalıplarını saptadım, sonra olup biteni tersten anlattırdım. Buraya kadar anlaşıyoruz sanırım. Ters zaman akışı, yalan söyleyen tanıkları yakalamakta çok işe yarar. Dürüst tanık, herhangi bir olay dizinini ister baştan, ister sondan olsun, yanlışsız anlatabiilir. Ama yalan söyleyeceksek, ancak baştan başlarsak mantıklı bir sıralama uydurabiliriz. Yalancı tersten başlayıp anlatmaya kalkarsa ipuçlarını doğru dürüst birloştıremez, çuvallar. Yani, Vincent'ın Saatçi'nin yardakçısı olduğuna yüzde yüz emin oldum."

"Eminsin demek!" Sellitto kasıklarını tutarak gülüyor.

"Aaa! Herşey apaçık ortada. Sorulara verdiği tepkilerde anıştırma bağlantıları darmadağınıktı. Kafede söylediği gibi kendi güvenliği açısından korku duyduğu yoktu. Hayır, Saatçi ile sorunu yok, onu tanıyor, ayrıca onun suç ortağı. Ama suçlarda payı ne, olaya ne derece bulaşmış, onu anlayamadım. Direksiyon başında kaçış anını beklemekle yetinmemiş, sanırım."

Baker da bu açıklamayla yetinmiyor. "Güzel ama, kendisine bu konuda soru yöneltmedin ki... Çiçekçiye ya da Greenwich Villagc'deki daireye yapılan saldırılar sırasında nerede olduğunu sorup sıkıştırmamız gerekmiyor muydu?"

Bu nokta Rhyme'e göre de eksikti.

"Yoo, hayır. O yanını kurcalamayacaksın. Oradan sıkıştırırsan, çıkmaza düştüğünü anlar, sonra hiç konuşturamazsın. Adam karmaşık ruhlu, kafasında binbir türlü düğüm var. Bana kalırsa gerilim tepkisi açısından ikinci evrede, depresyonda. Öfkesi içe dönmüş; yani, çözülmesi en güç durumda. Kilit noktadayız. Geleneksel yoldan gidecek olsam, kişilik

yapısını hesaba katarak kendisiyle aramda dostluk köprüsü kurmaya çalışmam gerekir. Ancak bu günler, belki haftalar alabilir. Bizim deneyecek bir günümüz bile yok. Tek şansımız, köktenci hamle."

"Ne, peki?"

Dance, Vincent'ın kullandığı kamışı göstererek, Rhyme'e döndü. "DNA testi emredebilir misiniz?"

"Evet. Ama sonuç almak zaman ister."

"Olsun, önemli olan kamışı gerçekten teste göndermiş olmamız." Gülüyor. "Asla yalan söyleme. Öte yandan şüpheliye her noktayı açıklamak zorunda değiliz."

Rhyme, laboratuvarın teknik bölümünde Pulaski ile birlikte kanıtları inceleyen Mel Cooper'ı çağırdı, durumu anlattı. Teknisyen hemen kamışı plastik torbaya koyup etiketledi, test isteğini doldurup paketi hazırladı ve gülerek dedektiflere seslendi. "Buyrun, teknik olarak DNA test talebiniz tamam, efendim. Laboratuvarımızın bu masasında hazır, henüz yan masanın haberi yok, hepsi bu."

Dance konusuna döndü. "Durum şöyle. Adam benden çok büyük bir noktayı gizlemekte. O kilit her neyse, Vinccnt'ı çok ama çok geriyor. Gözaltına alınması üzerine sorduğum sorulara kaçamak karşılıklar verdiğini birlikte gördük ama ayrıca bunları daha önceden bol bol prova ettiğini fark ettim. Bu adam deneyimli, daha önce polise düşmüş, sorgulanmış. Ama ne zaman olmuş, henüz bilemiyorum. Halbuki dosyası temiz görünüyor. O halde? Yasal boşluktan yararlanmış olmalı. Belki kanıt geçersiz sayıldı filan. Ya da olay sırasında bu adamın yaşı küçüktü! Ne derseniz deyin, bana göre, Vincent daha önce de polisle, mahkemeyle tanışmış. Nedeni hakkında bazı ipuçları yakaladım gibi. O yüzden ceketimi çıkarıp bluzla oturdum. Hoş gör Amelia, bu arada seni de adamın hemen önüne dikip uzun süre endam göstermeye mecbur ettim! Adam gözleriyle ikimizi yedi bitirdi! Belli etmemeye çalışıyor ama elinde değil. Buradan çıkarak, geçmişinde bir, belki daha fazla cinsel suç işlediğini düşünüyorum. Şimdi karar anı. Blöf yapıp adamı çözüyoruz.

Sorun şurada. Eğer restimi görürse, kumarı kaybederiz. Pazarlık gücüm sıfıra iner. Şimdi nazlanıyor, o zaman tepeme çıkar. Klasik yöntemle yine yıkarım Vincent'ı, ama o zaman işe yarar ifade elde etmek zaman ister..."

Sellitto, Rhyme'e yanaştı. "Ne diyeceksin? Ben zaten biliyorum da... "

Öyle, Rhyme'inde diyeceği belli; kitabında 'pes' etmek var mı! Canına okumalı, keratanın! "Benden tamam!"

Sellitto, Baker'a döndü. "Ya sen, Dennis?"

"Deneyelim, derim çünkü Saatçi'miz şu anda yeni kurbanının peşinde olabilir."

Bu kez Dance, soran gözlerle Sellitto'ya baktı. Üçüncü oy ne olacak, merak ediyor. Sellitto bakışı aldı. "Evet, merkezi arayıp bildirmek gerek; gerek de, hayır derlerse halimiz yaş, neyse... Tamam yapıyoruz, yola devam!"

Dance ekibi uyarıyor "Gözden kaçırmamam gereken bir nokta daha var. Kendimi denklemden çıkarmalıyım. Yani, Vincent'ın o arka geçitte benimle olan hesabını gözardı edeceğim, siz de bunu kabulleneceksiniz. İşin bu yanını kurcalarsam, adamla ilişkime kendi aramızdaki hesaplaşma da bulaşır, işin rengi değişir, ben bu adamı bir daha konuşturamam. Daha doğrusu sorguya sıfırdan başlamak zorunda kalırım."

Sachs pisliği hazmedemiyor. "İyi ama, biliyorsun herifin sana neler yapmak istediğini..."

"Ah, evet, niyetinin ne olduğunu ben de biliyorum. Biliyorum ama asıl hedeften şaşmamalıyız. Biz kimin peşinde yiz? Saatçi'nin. Durum gerektiriyorsa, ikincil sorunları kenara bırakmayı bileceğiz."

Sellitto, bakışarak Baker'ın onayını aldı sonra Dance'a dönerek başıyla onayladı.

Dedektif Dance sahneyi hazırlamaya girişti. Hemen en yakın ekrana yanaşıp klavyeyi tuşladı, kullanıcı adı ve şifre girdi. Beliren internet sayfasına gözlerini kısarak baktı, yeniden tuşladı ve ekranda, kimbilir hangi suçlunun DNA analiz bilgileri dönmeye başladı. Başını kaldırıp ötekilere döndü. "Bakalım etkisi nasıl olacak..." Çantasına açıp gözündeki kuzu gözlüklerini çıkardı, yerine kurt bakışlı olanları taktı. "Sahnemizin perdesini açalım bakalım." Kapıya gitti, açıp Vincent'ı çağırttı.

İriyarı adam, koltukaltları terden sırılsıklam içeri girdi. Sandalyeye çöktü. Tepeden tırnağa tetikte.

Sessizliği Dance bozuyor. "Korkarım başımız dertte. Sorun çıktı, Vincent."

Vincent şaşırıyor, gözlerinde şüphe kıvılcımları.

Dance, plastik kanıt torbasını kaldırıp içindeki kamışı gösteriyor. "DNA'dan haberin var, değil mi?"

"Sen ne demek istiyorsun?"

Rhyme merak içinde. Tezgâh tutacak mı? Balık, acaba yemi yutacak mı?

Vincent ya susmayı seçip de, tespihböceğkgibi içine kapanırsa? Yanımda avukat olmadan asla, derse. Hakkı var, isterse konuşmaz. Blöf boşa giderse Vincent'dan bir daha bilgi milgi alamazlar. Elleri böğründe, Saatçi'nin yeni kurban almasını beklemek, olacak iş değil...

Dance sakin. "Vincent, sen kendi DNA analizini görmüşmüydün?" diye sorup bilgisayar ekranını ona doğru çevirdi. "Bilmem haberin var mı? FBI'nın Kombine DNA İndeksleme Sistemi var. Kısa adı CODIS. Tecavüz ya da cinsel saldırı oldu mu, hemen suçlunun her türlü salgı, saç, cilt örneği alınır, analiz edilir ve sonuçları dosyalanır. Bak, prezervatif kullanılmış olsa bile bulaşır ve o saldırdığı vücut parçasında mutlaka DNA izi kalır. İşte bu DNA profili depolanır. Polis şüpheliyi yakalayınca DNA'sını indeks sistemiyle karşılaştırır, örnekle çakışan kayıt varsa, anında bulur. Şuna bir baksana."

CODIS başlığı altında düzinelerle rakam ve çizgi art arda dizili, karelenmiş ve çubuklu grafikler alt alta, üst üste ekranda yığılı duruyor. Tekniği bilmeyenin anlamasına olanak yok.

Vincent nefes nefese ama renk vermiyor; put gibi, kıpırtısız.

Rhyme ise adamın bakışlarını kontrol ediyor, gözlerindeki meydan okuyan kıvılcımı fark ediyor. "Bok herif!"

Dance bastırıyor. "Biliyor musun Vincent, sağlam DNA kanıtına ulaşıldı mı, mahkemede şüphelinin kurtulması olanaksız. Yıllar sonra bile hüküm giyen çok suçlu gördük biz."

Farları üzerine çevrilmiş görünce tavşan donup kalıyor.

"Vincent... " Kathryn Dance bu kez alabildiğine yumuşak. "Vincent... Başın dertte."

Rhyme mutlu. Teknik olarak iddia doğru. Elinde aslan gibi DNA tehdidi var!

Asla yalana başvurmayacaksın...

Vincent ekrana boş boş bakıyor.

"Öte yandan Vincent, senden istediğimiz bir şey var."

Dance, karşısındakine hazım süresi bırakıp devam ediyor. "Ben buranın, New York polisinin uygulamalarını pek bilmem ama bizim orada, Kaliforniya'da yani, bölge savcısıyla işbirliği yapan şüphelinin kurtulma şansı olabiliyor."

Dönüp Sellitto'ya gözle pas verdi, bu kez dedektif aldı sazı eline... "Öyledir evet, burada da oluyor böyle durumlar. Bölge Savcısı, bizim ağzımızdan çıkacak bir söze bakar."

Ekranın karmaşasında kaybolmuş bakışları donuk, dişlerini sıkmış, öylece duruyor Vincent. Susuyor.

Baker araya girdi. "İşte sana teklif: Bize yardım et,

Saatçi'yi enseleyelim; sen de şu önceki suçunu itiraf et, o olay da bitsin. Biz de seni önceki gün işlenen iki cinayet ve iki haneye tecavüz suçundan temize çıkaralım... Söz sana... Ayrıca tedavi için bir kurum bulmana gerçekten yardımcı oluruz. Girer, bir süreliğine günlük yaşamın patırtısından kurtulursun."

Dance, karar anının geldiğini ilan ediyor. Bu kez kesin konuşuyor. "Çözüm istiyorsan bize yardım edeceksin. Yapacaksan, hemen şimdi, şu anda yapacaksın. Vincent? Kararın ne?"

Adam gözlerini ekrandan ayıramıyor, kendisiyle ilgi derecesini anlayamadığı ekran karmaşasının altında ezildiğini hissediyor. Dizini titretmesinden belli, öfke içinde, baskı altında kaderini seçmekte zorlanıyor.

Meydan okuyan bakışlarını Kathryn Dance'a çevirdi, uzun uzun süzdü kadını ve başını salladı.

Evet mi, hayır mı? Karar anı...

Vincent birden sırıttı, dönüp tüm yüzlere tek tek baktı. Bakışları buz gibi...

Sonunda kusar gibi döküldü. "Orta Batı'danmış. İş adamı kendisi. Adı Gerald Duncan. Manhattan'da bir kilisede yaşıyor... Bir kolanız daha var mı?"

Yirmi Yedinci Bölüm

13:48, Çarşamba

"Şu anda nerede?"

Dennis Baker'ın sorusu Vincent'ı kararsızlığa sürüklüyor.

"Biri daha vardı, gidip şey edecekti... "

"Öldürecek mi?"

Vincent önüne baktı.

"Nerede?"

"Tam olarak bilmiyorum. Kent merkezi gibime geliyor. Bana söylemedi. Sahiden söylemedi."

Bütün gözler Kathryn Dance'a döndü; ifadede yalan sezmemiş olmalı, başını eğerek güven verdi.

"Şu anda kilisede mi, yoksa oraya mı gitti, haberim yok."

Kilisenin adresini verdi.

Sachs seviniyor. "Ben orayı biliyorum, bir süre önce boşaltılmıştı."

Sellitto telefona davrandı, önce acil kurtarmaya haber verdi, Haumann'a, taktik ekiplerini hazırlamasını söyledi.

"Kendisini Village'de, geçitteki boş binanın orada beklememi, bir saate kadar geri döneceğini söylemişti."

Rhyme kafasında her ifadeden bir ipucu yakalamaya çalışıyor; demek buluşma Kathryn Dance'a tecavüz edip kadını öldüreceği yerde olacaktı.

Sellitto, olay yeri yakınında sivil araç konuşlandırılmasını istedi.

Baker şüpheliye yanaştı. "Peki, bu seferki kurban kim?"

"Bilemiyorum. Gerçekten haberim yok. Bana pek bir şey söylemedi kadın hakkında, çünkü... "

Dance üsteliyor. "Evet, çünkü?"

"Çünkü... Bu kadınla yapmayacaktım da... "

Kadınla yapmayacaktım, yapacaktım...

Rhyme meseleyi hemen yakaladı. "Yani sen avcıya yardım ediyordun, av da sana kalıyordu, öyle mi?"

"Yoo! Sadece kadınsa!" İğrenç bir şey görmüş gibi yüzü buruşuyor. "Erkekleri ellemem! Ben sapık mıyım? Kadınlara, o da öldükten sonra... Yani gerçek tecavüz değil. Bu türlüsü tecavüz *sayılmaz*. Bana Gerald söyledi. Kitaplara bakmış."

Korkunç ifade, Dance ve Sellitto'yu etkilemiş görünmüyor; ama Baker sarsıldı, gözkapakları seğiriyor. Sachs ise öfkesini belli etmemek için dişini sıkıyor.

Baker soruyor. "Bu seferkiyle neden yapmayacaktın, anlat bakayım?"

Vincent'ın başı düşüyor. "Çünkü... Çünkü kadını yakarak öldürecekmiş."

Baker, "Aman, İsa aşkına..." diye mırıldanarak uzaklaştı.

Rhyme, sorgu mantığını koruyor. "Silahlı mı?"

"Evet, silahlı. Tabancası var."

"Otuz ikilik mi?"

"Silahlardan hiç anlamam ki... "

"Kullandığı araba?" Soru Sellitto'dan.

"Lacivert Buick. Çalıntı. Üç dört yaşında var."

"Plakası?"

"Bilmem. Sahiden bilmiyorum. Bir ara buldu, getirdi."

Rhyme ekibe döndü, "Acil taşıt izlemeye eşkal verin," dedi, Sellitto gerekeni yaptı.

Dance hemen Vincent'ın tepesine dikildi. "Eee, başka?"

"Başka, ne?"

"Bu araba işinde senin kafanı bozan bir şey var."

"Bilmem ama galiba aracın sahibini öldürdü. Böyle iş çevireceğinden haberim yoktu. Sahi söylüyorum."

"Olay nerede olmuş olabilir?"

"Onu da bilmiyorum. Bana tek söz etmedi..."

O arada Cooper çağrı çıkardı; araba kaçırma, araçta cinayet ve kayıp raporlarını istetti.

"Hem sonra..." Vincent lafın sonunu getiremedi, yutkunup sustu. Yine dizleri titriyor.

Baker tepesinde. "Sonrası ne?"

"Başka birinin daha canına kıydı. Üniversite öğrencisi olmalı, daha çocuktu. Kilise köşesinden arkaya dönen aralığın başında, 10. Cadde'nin orada."

"Neden öldürdü?"

"Bizi kilisedem çıkarken gördüğü için."

"Nasıl oldu?"

"Duncan gidip bıçakladı, ölüsünü çöp konteynerine attı."

Cooper, bölge amirliğini aradı, durumun araştırılmasını istedi.

Sellitto, çenesiyle Vincent'ı göstererek öne çıktı. "Söyleyelim şuna, Duncan'a telefon etsin."

"Olmaz, numarasını düşüremeyiz ki! Boştayken SİM kartını, pilini çıkarıyor... Boştayken, yani iş üzerinde değilsek..."

İş üzerinde...

"...Öyle dedi, o zaman siz telefonun izini süremezmişsiniz."

"Telefon kendi adına mı kayıtlı?"

"Hayır. Önceden konuşma kartı alıyoruz ya, işte onlardan. Sık sık yenisini alıp eskisini bir tarafa atıyor."

Rhyme, "Alın telefon numarasını," dedi, "Servis sağlayıcıları arayıp kontrol ettirin."

Mel Cooper söyleneni yaptı, eyaletteki büyük telefon şirketlerini tek tek arayıp görüştü, ahizeyi yerine bırakıp durumu özetledi. "East Coast Communications. Söylediği doğru, ön ödemeli. Alışveriş nakitle. Pili çıkarılmışsa, izini sürmek olanaksız."

"Hay böyle işin..." Rhyme'in kafası bozuk.

Sellitto'nun telefonu çaldı. Bo Haumann, acil müdahale ekibiyle yola çıkmış, üç beş dakika içinde kilise çevresinde olacaklar.

Baker, "Tek umudumuz bu harekât," diyerek öne düştü, ardından Sachs ve Pulaski fırladı, yola çıktılar.

Rhyme, Dance ve Sellitto laboratuvarda kaldılar. Vincent'i sorgusu sürüyor. Gerald Duncan hakkında daha başka ne biliyor, öğrenmeye çalışıyorlar. Cooper bilgisayar başında, sorguya kulak kabartıp ipucu olabilecek her bilgi kırıntısını ilgili kurumlardan araştırıyor.

Rhyme, kafasını kurcalayan baba soruyla yeni seansı açıyor. "Bu adamın saat, zaman, ay takvimi merakı nereden geliyor dersin?"

"İşte, eski duvar, masa ve el saatlari toplayıp duruyormuş. Sahiden saatçilik yapmış, çok usta; ama merak yani, anlıyor musun... Öyle dükkân filan çalıştırmamış."

"Fakat mesleği öğrenmek için bir yerlerde muhakkak çalışmış olmalı. Cooper, bak bakalım saatçi meslek örgütlerine. Kolleksiyoner kulüplerini de unutma."

Cooper internet dosyalarını tuşlarken, "Sadece ABD mi?" diye sordu.

Dance ayrıntıya giriyor. "Vincent, adamın milliyeti ne?"

"Amerikalı; başka nereli olabilir ki! Aksansız konuşuyor çünkü."

Cooper'ın internet taramaları sonuçsuz. Başını ekrandan kaldırıp büyük şefe dönüyor. "Yaygın meslekmiş şu saatçilik. En kalabalık topluluk Cenevre Saatçiler, Mücevherciler ve Kuyumcular Birliği. Tam adıyla *Association Interprofessionelle de la Haute Horlogerie-Suisse.* Sonra Amerikan Saatçilik Enstitüsü; İsviçre Saat ve Mücevher Perakendeciler Birliği, adı üstünde, İsviçre'de. İngiltereye geliyoruz... Britanya Duvar, Masa ve Cep Saati Kolleksiyoncuları Birliği, Britanya Saatçilik Enstitüsü. Yine İsviçre. İsviçre Saatçilik Endüstrisi İşverenler Sendikası ve de Saatçilik Endüstrisi Federasyonu... Bitmedi, daha çok var."

"Çok mok, hepsine e-posta gönder!" Sellitto işi sıkıya alıyor. "Duncan'ı sor. Saatçi, saat tamircisi ve saat kolleksiyoncusu olarak... "

Rhyme ekliyor. "Interpol'u unutma sakın... Vincent, baksana, sen nasıl tanıştın bu adamla?"

Vincent sıradan, masum karşılaşmanın öyküsünü sonradan dal budak saran olayların ağırlığı altında karmakarışık anlatmaya çalıştı. Kathryn Dance uzun tiradı sakince dinledi ama tatmin olmadı, hükmünü verdi. Bu adam yalan söylüyor. "Bana bak Vincent, nasıl anlaşmıştık? Bize karşı dürüst olacaksın, tamam mı?" Kurt gözlüklerinin arkasından buz gibi bakışlarla avını süzüyor.

"Tamam, tamam... Ben, hani biraz özet geçeyim, demiştim."

"Özet mözet istemez!" Rhyme kükrüyor. "Sıçtırma ağzına! Bize, bu adamla nasıl tanıştığını tane tane anlatacaksın."

Tecavüzcü, tanışmanın rastlantı olmakla birlikte kendi açısından pek de masum bir anda gerçekleşmediğini itiraf etti. İlk karşılaşmanın ayrıntılarına girdi. Vincent, iş yeri yakınındaki lokantada garson kızı gözleriyle yerken bir yandan da iş çıkışı nasıl kuytuda yakalar da düzerim diye plan yaptığını sıkılarak anlattı. "Önceki gece geçit ağzında öldürdüğü adam var ya, Duncan da o sırada aynı lokantada yemek yemekte olan o adamı takip ediyormuş. İşte öylece karşılaştık."

Vay canına... Rhyme şaşkın. Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş, diye geçiriyor aklından.

Mel Cooper, gözünü ekrandan ayırmadan seslendi. "Bazı şeyler yakaladık, burada... Missisipi Nehri batısında toplam altmış sekiz Gerald Duncan var. Önce polis kayıtları var mı, diye bakıyorum. Evet, şimdi de meslek ve yaş açısından kontrol ediyorum. Adamın hiç olmazsa nereli olduğunu bilebilsek; tarama alanı daralırdı, o zaman."

"Bilsem söylemez miyim. Kendisi hakkında tek söz etmiyordu ki."

Dance onayladı, Vincent bu kez yalan söylemiyor.

Ron Sellitto, Rhyme'in aklından geçen soruyu ağzından aldı. "Anladığımız kadarıyla herif belli kurbanları hedef alıyor; çok önceden haklarında bilgi topluyor... Neden? Planı ne?"

"Karısı yüzünden."

"Adam evli, yani?"

"Evliymiş."

"Devam et."

"Bunlar birkaç yıl önce, karı-koca birlikte New York'a gezmeye geliyorlar. Duncan akşam bir yerlerde iş yemeğinde, karısı da tek başına konsere gidiyor. Oradan çıkıp gece ıssız sokaklardan otele geri dönerken, otomobil mi kamyon mu bilinmiyor, bir araç kadım ezip kaçıyor. Şoför ortada yok. Kadın acı içinde çığlıklar atıyor, kimse yardıma gelmiyor; polisi, itfaiyeyi falan bile arayan olmuyor. Sonradan doktor, kazadan sonra kadının en az on dakika hayatta kaldığını söylemiş. Yardıma koşan olsa, doktor olmasa bile kanı anında durdurabilirlermiş. Nabza yakın bir yerlere bastırıyormuşsun falan... Ne yazık ki kimse yardım etmemiş."

"Tüm hastanelere bildir Cooper; son on sekiz ilâ otuz altı ay arasında Duncan isminde bir yaralı yatırılmış mı, baksınlar... "

"Hiç zahmet etmeyin, efendim. Geçen yıl hastane arşivine gizlice girip karısının dosyalarının hepsini çalmış. Polis raporlarını da ele geçirmiş. Büroda birine rüşvet mi vermiş, ne... Zaten bu cinayet işlerini o zamandan planlamaya başlıyor."

"İyi de, neden ille de bu insanları kurban seçiyor."

"Olay akşamı polis soruşturma yapıyor ya, işte tuttukları raporda kaza yerinde toplam on insanın bulunduğunu tespit etmişler. Yardım etseydiler, kadın kurtulur muydu, bilemem. Gerald'a sorsan, bilerek kurtarmadılar, diyor; kendini inandırmış bir kere. Koca yılını harcamış, nerede yaşarlar, ne yer içerler, günlük yaşamları nasıl... bir bir incelemiş. Teker teker, tek basınayken yakalıyor kurbanı, bırakıyor yavaş yavaş ölsün. Olayda, özellikle bu yavaş yavaş öldürme kısmından asla taviz vermez! Bu insanların hepsi, tıpkı karısı gibi acı içinde, azar azar ölsünler, istiyor."

"Salı günü rıhtımdaki olay? Adam gerçekten öldü mü?"

"Ölmüştür, tabii. Duncan, adamı rıhtımın kenarına öylece asılmaya zorluyor, sonra birer birer kesiyor parmaklarını. Derken gücü kesilen adam çaresiz düşüveriyor ırmağa. Duncan, bir süre can havliyle yüzmeye çalıştı,

dedi; sonunda çırpınamıyor artık, kıpırdamadan yüzüstü kalıyor. Akıntıyla rıhtımın altına sürükleniyor."

"Adamın adı neydi?"

"Hatırlayamıyorum. Walter bir şeydi ama... İlk iki işte ben kendisine yardım etmedim. Yok, o işlere bulaşmadım." Korku dolu bakışlarla Dance'ın gözlerini arıyor, kadının onayını bekliyor. Dance açık vermiyor, soruyor. "Duncan hakkında başka ne biliyorsun?"

"Hepsi bu. Gerçekten tek hoşlandığı şey, zaman hakkında konuşmaktı."

"Zaman mı? Zaman ile ne alıp veremediği varmış?"

"Ne olursa, her şey. Zamanın tarihi, saatler nasıl çalışıyor, neden farklı takvimler var, insanlar zamanı neden farklı algılıyor. Bana anlatır dururdu. Dur bakayım, nasıldı... Örneğin, acelemiz varsa çabuk ol /speed up, vaktimiz bol ise yavaş ol /slow down diyoruz. Buradaki 'up' yukarıya, 'down' aşağı

doğru anlamına geliyor ya... Eskiden duvar saatlerinin pandülü şöyleymiş; bir demir çubuk varmış, bunun üstüne bir ağırlık takılıyormuş, bunu yukarıya itersen saat hızlanıyor, aşağıya çekersen yavaşlıyormuş. İşte o yüzden dilimize yapışmış; hızın yönü yukarıya, göğe doğru; yavaşlamanın yönü ise yere, toprağa... Başkası anlatsa bunları insan sıkıntıdan patlar. Ama o anlatınca başka oluyor, söylediklerine kapılıp gidiyorsun..."

Ekran başından Cooper sesleniyor. "Saatçilik örgütlerinden cevap gelmeye başladı. Gerald Duncan'ı tanıyan yok... Bir dakika, Interpol mesajı... Onların kayıtlarında da yokmuş. VICAP da izini bulamadı."

Sellitto'nun telefonu çaldı, açtı, kısa bir konuşma; buz gibi bakışları Vincent'ın üzerinde. Telefonu kapattı.

"Arayan, kızkardeşinin kocası."

Vincent suratını asıyor. "Kim?"

"Kızkardeşinin kocası."

Tüm gövdesi isyan ediyor. "Olmaz, siz yanlış biriyle konuştunuz, herhalde. Benim kızkardeşim evli değil."

"Evet, evli."

Tecavüzcünün gözlen büyüyor. "Sally Anne evlenmiş mi?"

Sellitto gözlerini üzerinden ayırmıyor, ona iğrenerek bakıyor. Omuz üstünden Rhyme ve Dance'a durumu anlatıyor. "Kızcağız perişan, onun için telefona kendisi çıkamamış. Arayan kocası. Bu aşağılık, on üç yıl önce, annesi ile üvey babaları tatildeyken bir hafta boyunca kızı bodruma

kapatıyor. Kendi kızkardeşini... Bağlamış, tekrar tekrar tecavüz etmiş. Bu on beşinde, kız ise on üç. Reşit olmadığından çocuk ıslah evine atılıyor, bir yandan tedavi görerek cezasını çekip çıkıyor. Dosyalar mühürleniyor tabii. O yüzden hiçbir arşivde kaydını bulamadık."

Vincent'ın suratı kül rengi. "Demek evlenmiş," diye mırıldanıyor.

"Kız o günden beri depresyon ve obezite tedavisi görüyor. Bu herif kardeşini hiç rahat bırakmamış; orada burada takibe devam edince hakkında görüş ve çevresine yaklaşma yasağı getirilmiş. Son üç yıldır aralarındaki tek ilişki, kıza gönderdiği mektuplar."

"Kızı tehdit mi ediyormuş?"

Dance'ın sorusuna homurdanarak karşılık veriyor dedektif. "Yok, daha beteri. Aşk mektupları. Kızın New York'a taşınıp kendisiyle birlikte yaşamasını teklif ediyor... "

Ekibin en soğukkanlısı Mel Cooper ağzının kenarından, "Yok artık!" diye söyleniyor.

"Bazen, sayfa kenarına yemek tarifi yazıyor. Bazen de porno karikatürler çiziktiriyor. Eniştesi, bu herifi ömür boyu hapse tıktıracak bir yol varsa, ellerinden gelen her şeyi yapmaya razı olduklarını söylüyor." Sellitto dönüp Vincent'ın tepesinde dikilen iki devriye polisine, "Götürün şu herifi buradan!" dedi.

Memurlar koca adamı koltuklayıp yerinden kalkmasına yardım ederek kapıya götürdüler. Vincent Reynolds harap olmuş, zor yürüyor, bir yandan da şaşkınlıkla mırıldanıyor. "Nasıl olur da evlenir, Sally Anne? Bana bunu nasıl yapar? Ömür boyu beraber olacaktık, halbuki... Nasıl yaptı bunu?"

Yirmi Sekizinci Bolüm

14:48, Çarşamba

Sanki ortaçağ şatosu kuşatma altında.

Sachs, Baker ve Pulaski, kentin ortasında, Chelsea'nin unutulmuş köşelerinden birindeki kilisenin hemen yakınında, Bo Haumann'ı buldular. Acilci ekipler, çevre sokaklarda göze batmayacak biçimde yerlerini almış, bekleşiyor.

Kilise sanki kapalı kutu. Giriş çıkış çok az ancak itfaiye yönetmeliğini tatmin edecek sayıda. Pencerelerin çoğu demir parmaklıklı. İlk bakışta Gerald Duncan'a kaçacak delik kalmamış gözüküyor. Buna karşılık durum ekipler için de zor, hamle yapılacak giriş noktası çok az. Ayrıca katil kapılara tuzak kurmuş olabilir, giriş ağızlarını rahatlıkla elinde silahla savunabilir. Bir de altmış santim kalınlığındaki taş duvarlar engel çıkarıyor, harekâtta risk iyice artıyor. Arama ve takip ekibi, vücut ısısı ve sesle saptama donanımıyla kalın duvarların ötesini saptayamıyor. Katilin binanın neresinde gizlendiği henüz bilinmiyor.

"Planımız ne?"

Amelia Sachs, kilisenin arkasındaki geçitte Bo Haumann'a soruyor. Yanıbaşında, Dennis Baker eli silahına yakın dikiliyor. Adam tedirgin, gözleri sokak köşelerinde, kaldırım kuytularında. Bakcr'ın meslek yaşamında taktik baskınlara belki hiç katılmamış olduğunu farkediyor; zaten casusluk ettiği için kırgın; adamın ter içinde kaldığını görüyor ama acımıyor bile...

Ron Pulaski az ötede, eli Glock'unun kabzasında. O da gergin, önlerinde yükselen kurum ve rutubetle kararmış duvarları gözlüyor.

Haumann, kapı ağızlarındaki patlayıcılar infilak eder etmez girişlerden bir kerede ve aynı anda saldırılacağım duyurdu. Başka çare yok, kapılar çok sağlam, balyozla kırmak olası değil. Patlamalar uyaracak tabii, Duncan içerde az da olsa zaman kazanacak, savunmasını pekiştirecek. Gürültüyü ve içeri dalan ekiplerin ayak seslerini duyunca nasıl davranacak acaba?

Teslim olur mu?

Çoğu zanlı anında teslim olur.

Ama bazıları pes etmez. Ya paniğe kapıldığından, ya da onlarca silahlı memurla başedeceğini sandığından silahla direnmeye kalkışır. Sachs, katilin

intikam güdüsüyle hareket ettiğini düşündüğünden, Duncan'ın öyle kolayca teslim bayrağını çekmeyeceğini tahmin ediyor. Dikkâtle yan kapılardan birine sokuldu, orada konumlanan ekibe katıldı.

Baker ile Pulaski, harekât amiri Haumann'ın yanında.

Ekipler kulaklıklarından verilecek emri dinliyor.

"Giriş düzenekleri devrede... Ekipler, tek tek rapor geçin."

A, B ve C ekipleri hazır.

Haumann'ın paslı sesi duyuluyor yeniden. "Sayıyorum... Beş, dört, üç, iki, bir!"

Aynı anda üç kapı parçalanırken patlamaya, çevrede park etmiş araçların alarmları karışıyor, binaların camları zangırdıyor.

O gürültü patırtı arasında memurlar içeri daldı.

Tuzak ve silahlı direniş endişesi boşunaymış ama arama tarama sonrasında asıl hedef katil de yok ortada... Saatçi ya dünyanın en şanslı adamı, ya da gelişlerini önceden haber almış olmalı.

"Ron, gel, buraya bir göz at."

Amelia Sachs, kilisenin üst katında ufacık kilerin kapısında durmuş, içeriyi gösteriyor. Genç memur bakınca irkiliyor. "Manzara ürkütücü." Taş duvarın dibine mezar taşı gibi dizilmiş duvar saatlerinin kadranlarından aydede suratlı beş ayrı ölüm meleği, gözlerini kapıya dikmiş kurbanlarının son saniyelerini sayıyorlar sanki.

Hepsi de tik-tak, tik-tak çalışmakta. Sachs'ın öfkesi tepesine çıktı. Çok kötü, saatler sadece beş tane.'Altıncısı katilin yanında, demek ki.

Kadını yakarak öldürecek...

Pulaski, Tyvek tulumunun fermuarını çekti, bu kez silahını beline dıştan bağlıyor. Sachs, üst katı kendi inceleyecek, yardımcısına giriş katını taramasını söyledi.

Genç polis, karanlık koridorlara, gölgeli kuytulara ürkek gözlerle bakıyor. Önceki yıl başına aldığı darbe yüzünden denetmeni onu masa başı görevine almak isteyince şeflerine direnmişti, o kadar acı çekip başındaki yara iyileştikten sonra da sokaklardan ayrılmak istemedi. Sachs'ın haberi var, bu çocuğu bazen sıkıntı bastığını biliyor. Gözlerinden okuyor, Pulaski verilen göreve girişmeden önce her keresinde bir an kararsızlık geçirir ama sonra balıklama dalar işe, durduramazsın. Bu ruh hali yüzünden onunla birlikte çalışmaya çekinen çok meslektaşı var. Ama Sachs, sokak görevine her

çıkışta kafasına üşüşen cinleriyle hesaplaşmayı bilen biriyle çalışmayı daha çok seviyor. Ona kalırsa, asıl cesaret bu.

Pulaski'nin ortağım olması ne hoş!

Derken zihninde dolaşan cümledeki açmazı sezdi, cümleyi yeniden kurmak zorunda kaldı: Eğer meslekten istifa etmezsem...

Gözleriyle Pulaski'yi kolluyor. Ortalık buz gibi ama çocuğun avuçları ter içinde, lateks eldivenleri giyebilmek için ıslak ellerini kurulamaya çalışıyor.

Kanıt toplama araçlarını aralarında paylaşırken seslendi. "Baksana Ron, Explorer çevresini incelerken garajda saldırıya uğradın, ha?"

"Öyle oldu."

"Başına gelince insan ifrit olur."

Çaylak, ustasının dolaylı uyarısını kavradı, utangaç gülümsedi; Sachs genç dostuna, bu meslekte heyecanlanmak, ürkmek ayıp değil demek istiyor. Takımları toplayıp coşkuyla gitmeye davrandı.

"Hey, Ron!"

Çaylak durdu.

"Bu arada, Rhyme' çok iyi iş çıkardığını söylüyor."

"Sahi mi?"

Rhyme bu, çok laf etmez, bir iki sözcükle de olsa Çaylak'ı övmüştü. "Elbette. Haydi haydi, şimdi in aşağı, olay yerinin altını üstüne getir bakalım. Artık yeter, şu piçi enseleyelim."

"Aynen!" Çaylak gülüyor.

"Noel hediyesi beklemiyoruz. İşimizi yapıyoruz."

Pulaski başını salayarak uzaklaştı, aşağı indi.

Sachs, sonraki kurbanın kimliği hakkında tek ipucu bulamadı. Yine de kiliseden epeyce kanıt toplandı. Vincent

Reynolds'un odasında bol çerez artığı ve gazoz şişeleri buldu. Ayrıca sapığın gizli heveslerinin kanıtları var. Kon dom kutuları, paket bantları, bez parçaları. Avının elini ayağını bağlamak, ağzını tıkamak için olmalı. Ortalık pislik içinde, her yan kirli çamaşır kokuyor.

Duncan'ın odasıysa saat ve saatçilikle ilgili dergi, kitap dolu. Ama hiçbirinde abone adresi ya da kişisel bilgi yok. Çeşitli aletler var; mesela dev bir demir makası. Rıhtım giriş kapısının zincirini kesmekte kullanılmış olmalı. Oda inanılmaz temiz, her şey yerli yerinde. Yatak öyle titizlikle yapılmış ki askerde eğitim çavuşu görse, bravo, der. Tüm giyecekler dolapta, askıda; hepsi eşit aralıklarla dizili duruyor. Sachs, etiketlerin

sökülmüş olduğunu fark etti. Masa üstündekiler düzgün açılarla, milimetrik titizlikle yerleştirilmiş. Duncan titiz kişiliğini göz önüne sermekten çekinmemiş ancak kimliği hakkında hiç iz bırakmamış. Çöp kutusunun altına Boston ve Tempa'dan gelme iki müze katoloğu sıkıştırmış, buralara uğradığı anlaşılıyor ama bu kentler Vincent'ın söylediği gibi Orta Batı'da değil. Sachs, bir de kedi, köpek tüyü toplamaya yarayan saplı yapışkan rulo görüyor. Hah, işte...

Adam sanki gece gündüz Tyvek tulumla dolaşıyor...

Önceki suç mahalleriyle ilgili olabilecek kanıtlar da çıkıyor ortaya. Bir yapışkanlı bez rulo. Sokak araiığındaki olayda kullanılmış olabilir. Belki rıhtım kenarından düşen kurbanın ağzını kapamak için de kullanılmıştır. Köşeye dayanmış eski ve tozlu saplı süpürgede kum ve tuz taneleri kalmış. Belli, Teddy Adams'ın cesedinin çevresindeki izleri süpürürken kullanıldı. Bir şey daha çarpıyor gözüne. Bu buzdolaplarında kullanılan küçük plastik saklama kutusundan yeni kurbana veya katilin şu anda bulunduğu yere dair ipuçları çıkabilir mi acaba? Kutunun içinde, üç adet *Bic* marka tükenmez kalem, biraz bozuk para, kent merkezinden otopark ve Batı Yakası ndan market ödeme fişleri, Doğu Yakası kuzey semtlerinden birinden alınmış bir restoran faturası var. Sachs inceliyor ama hiçbirinde parmak izi bulamıyor. İçi ispirto dolu beş litrelik bir plastik bidon görüyor. Bir de bir çift ayakkabı... Taban kabartıları arasında parlak yeşil yağlıboya izleri...

Sachs, hiçbir yerde, alette, eşyada parmak izi bulamadı. Yine de Explorer'da bulunanla aynı renkte bolca lif yayılmış zemine. Plastik torba dolusu lastik eldiven çıkarıyor masanın altından, hiçbirinde marka, mağaza etiketi yok. Plastik alışveriş torbası bile düz beyaz.

Giriş katında uğraşan Ron Pulaski de pek kanıt bulamadı ama dişe dokunur bir nokta yakaladı. Tuvaletlerden birine dökülüp sifon çekilirken klozetin kenarına yapışıp kalmış beyaz tozlar... Tahlil için örnek alırken gözüne girişteki çöp torbası takıldı. Açıp içine baktı, boş yangın söndürücü ambalajı var ve fakat onun üstünde de satıcı firma etiketi yok. Yine de arada bağlantı kurdu; toz, yangın söndürücünün içindeki kimyasal olabilir.

Alet neden boşaltılmış olabilir? Hüküm veremiyor. Ayrıca banyoda söndürülmüş ateş, yangın izi aradı, bulamadı.

Sachs soruya cevap arıyor. Merkezi aradı, gözaltında tutulan Vincent Reynolds'u telefona istetti. Evet, Duncan kısa süre önce yangın söndürücü satın almış. Peki içi neden boş? Sapık da sorunun cevabını bilemedi.

Birlikte kanıt çizelgelerini doldurup kendilerini kilise ana girişinde bekleyen Baker ile Haumann'ın yanına gittiler. Sachs polis telsizinden Rhyme ile Sellitto'ya bağlandı, buluntuları sırasıyla anlatmaya girişti. İki usta, karşı tarafta Thom'u çizelgelerin başına diktiler, gelen bilgileri anında not ettirmeye başladılar.

"Kataloglar Boston ve Tampa'dan, öyle mi?" Rhyme kararsız. "Vincent yanılmış olmasın! Bekle biraz." Hemen Mel Cooper'a seslendi, bu iki kentin nüfus kütüklerini, ehliyet kayıtlarını arattı. Aynı isimler var, ama yaşları tutmuyor...

Rhyme sustu, duyduğu tüm kanıtları zihninde yeniden evirip çevirdi. "Tamam, yangın söndürücü... Aleti söndürmek için almadı, tersine, bir yerleri tutuşturmak için kullanacak! Sözünü ettiğin ispirto ile alevi hızlandıracak. Yeni kurbanı yakarak öldürecek ya, o kadın için kullanacak aleti. Pekâlâ... Yangın söndürücü deyince, neler gelebilir aklımıza?"

"Yorma kendini..." Sachs'ın ses yükselticiden gelen ricasına aldırmıyor.

"Evet, bu alet farkedilmez. İnsanın yanıbaşında durur da aklına gelip dönüp bakmazsın bile... "

Kilise kapısı önündeki grup hareketlendi. Baker, "En iyisi," diyerek söze girdi, "Bulabildiğimiz ipuçlarını paylaşalım, işe girişelim. Kanıtların birinden biri bizi katile kadar götürecek. Elimizde fış ve faturalar, o iki müze katalogu ve de ayakkabılar var."

Kapı ağzındaki polis telsizinden Rhyme'in gürlemesi yükseliyor. "Bana bakın, ne halt edecekseniz edin, ama bunu acele yapın! Vincent'ın ifadesinden yola çıkarsak, adam kilisede değilse, en son kurbanının peşinde... Hatta tepesinde, demektir!"

KANIT ÇİZELGESİ 5

SAATÇİ

Suç Mahalli No: 1

Yer:	**Kurban:**

Yer:

- Tekne tamir rıhtımı; Hudson Nehri, 22. Sokak.

Kurban:

- Kimliği bilinmiyor.
- Erkek.
- Orta veya daha da yaşlı, yüksek tansiyonu veya kalbi olabilir (kanında pıhtılaşma önleyici ilaca rastlandı).
- Kanında başka ilaca, iltihaba, hastalığa rastlanmadı.
- Sahil Güvenlik ile Acil Kurtarma Birimi dalgıçları, cesede ve olası başka delillere ulaşmak için New York Limanı'nda araştırmayı sürdürüyor.
- Kayıp listeleri taranıyor.
- New York limanında ceket bulundu. Macy's ürünü, 44 boy. Kollarında kan izi. Kan AB pozitif. Başka ipucu yok, ceset bulunamadı.

Fail:

- Aşağıya bakınız.

Olay Akışı:

- Fail, kurbanını ırmak üstünde rıhtımın kenarına elleriyle asılmak zorunda bırakıyor, suya düşünceye kadar bir bir parmaklarını veya bileğini kesiyor.
- Saldırı zamanı: Pazartesi akşamüzeri 18:00 ile Salı sabahı 06:00 arası.

Kanıtlar:

- Kan; AB pozitif.
- Kırık el tırnağı; cilasız, enlice.
- Rıhtım giriş kapısından zincir parçası; sıradan demir makası ile kesilmiş, makasın izi sürülemiyor.
- Demir makası ele geçirildi...
- Saat: Aşağıya bakınız.
- Şiir: Aşağıya bakınız.
- Rıhtım kenarında ahşabı tırmalayan tırnakların yaptığı çentikler.
- Görünür kalıntı, parmak ve/veya ayak izi yok; olay yerinden taşıt geçmemiş; tekerlek izi yok.

Suç Mahalli No: 2

Yer:

Kurban:

Yer:

- Cedar Street'e çıkan geçit, Broadway yakınında; üç iş hanının arka yüzü buraya bakıyor; (arka kapılar 18:30'dan itibaren 22:00'ye kadar kapanmış oluyor). Yapılardan biri devlet dairesi, (18:00'de kapanıyor).
- Geçit çıkmaz. Eni dört metre seksen santim, boyu otuz üç metre. Zemin kaldırım taşı; ceset, Cedar'dan dört metre seksen santim içerde bulundu.

Kurban:

- Theodore Adams.
- İkametgâhı Battery Park.
- Metin yazarı; serbest çalışıyor.
- Bilinen düşmanı yok.
- Eyalet ve federal seviyede suç kaydı yok.
- Geçide açılan yapılardaki iş yerleriyle ilişkisi araştırıldı. Bağlantı bulunamadı.

Fail:

- Saatçi
- Erkek.
- Hiçbir veritabanında Saatçi'yle ilgili bilgiye rastlanmadı.

Olay Akışı:

- Kurban araçtan geçide sürükleniyor, orada üzerine demir çubuk asılıyor. Gırtlağı ezilmiş bulundu.
- Kesin sonuç için Adli Tıp uzmanının raporu bekleniyor.
- Cinsel taciz belirtisi yok.
- Ölüm anı: Pazartesi gecesi 22:15'den 23:00'e kadar. Kesin zaman için Adli Tıp uzmanının raporu bekleniyor.

Kanıtlar:

- Saat.
- Patlayıcı, biyolojik veya kimyasal öğeye rastlanmadı.
- Rıhtımdaki saatin aynısı.
- Parmak izi yok, kalıntı çok az.
- Arnold Products yapımı, Framingham, MA.
- Saat, katil zanlısına markanın bölge dağıtımcısı Manhattan'da yerleşik Hallerstein's firması tarafından satılmış.
- Fail tarafından her iki cinayet yerine şiir bırakılmış.
- Bilgisayar çıktısı, üreticisi belirsiz kağıt üzerine, HP LaserJet Yazıcı çıktısı.

Metin:

Diğer:

Metin:

"Soğuk Ay gökleri ayaza kesti
Mehtap düştü yerin cesedi üstüne
Dolunay, ölümün tam saati!
Çıkıyor ölüm, doğumun yoluna. "
Saatçi

- Şiir hiçbir veritabanmda yok; kendi yazmış olabilir.
- Soğuk Ay, ay takviminde Aralık ayının adı; ölüm ayı oluyor.
- Cesedin cebinde 60 dolar bulundu; seri numarası, parmak izi bağlantısı yok.
- İzleri temizlemek için ince kum kullanılmış. Kum yerli, yeni satın alınmış. Fail, olay yerine dönmeyi mi planlamış?
- Metal çubuk, yetmiş beş kilo, iki ucu delikli. Geçidin geniş çevresindeki inşaatlarda kullanılmıyor. Başka kaynak bulunamadı.
- Ağız tıkama ve bağlamada kullanılan paket bantları sıradan ama titizlikle kesilmiş, şaşırtıcı. Hepsi aynı boyda.
- Kumda talyum sülfat, (fare zehiri) bulundu.
- Toprakta balık proteini var; kurbana değil faile ait.
- Çok az kalıntıya rastlandı.
- Kahverengi lifler, büyük olasılıkla oto endüstrisinde kullanılan paspaslardan.

Diğer:

- Araç.
- Ford Explorer; üç yaşında. Kahverengi paspası var.
- Pazartesi gecesi olay yeri çevresinde plakaları alınan araçlardan hiçbirine ceza kesilmemiş.
- Vice'a sokak fahişeleri soruldu. Tanık bulunabilir mi?
- Fahişe sorgularında ipucuna ulaşılamadı.

Hallerstein ile Görüşme

Fail:

Kanıtlar:

Fail:

- Elektronik robot resim; Saatçi kırklı yaşların sonunda, belki elli civarında; yüzü yuvarlak, gerdanı katmerli, koca burunlu, solgun açık mavi gözler 1.80'den uzun olmalı. İnce yapılı. Siyah saçlı. Üstünde takı taşımıyor. Koyu giysili. Adı bilinmiyor.
- Her türlü saat hakkında adamakıllı bilgili; son açık arttırmalarda satılan antika saatlerin hepsinden haberli. Kentteki saat sergilerini gezmiş olmalı.
- Satıcı firmanın patronunu susması için tehdit etmiş.
- 10 adet saat satın almış. 10 kurban mı planlıyor?
- Ödemeyi nakit yapmış.
- Kadranında ayın hallerini gösteren ve gürültülü çalışan saat seçiyor.

Kanıtlar:

- Saatler, Flatiron semtinde Hallerstein's firmasından edinilmiş.
- Ödenen nakit üzerinde parmak izi yok; banknotlar kirli para değil, seri numaraları araştırmasından sonuç çıkmadı. İpucu verecek başkaca iz bulunamadı.
- Satıcı firmayı telefon kulübesinden aramış.

Suç Mahalli No: 3

Yer:

- Spring Street, no 481.

Kurban:

- Joanne Harper.
- Bilinen saldırı nedeni yok.
- Şahıs, ikinci kurban Adams'ı tanımıyor.

Fail:

- Saatçi.
- Suç ortağı.
- Suç ortağının, kurban tarafından *kendi atölye penceresinde* daha önce görülmüş olması muhtemel.
- Suç ortağı beyaz, iri yarı, güneş gözlüklü, soluk beyaz parka ve kepli.
- Cipin şoförü.

Olay akışı:

- Atölyeye girmek için maymuncuk kullanılmış.
- Ölüme neden olacak saldırı yöntemi kestirilemedi. Muhtemelen çiçekçi teli kullanılacaktı.

Kanıtlar:

Diğer:

Kanıtlar:

- Kurbanın atölyesinden balık proteini (orkide gübresi).
- Ayrıca talyum sülfat.
- Hepsi aynı uzunlukta kesilmiş çiçekçi teli. (Cinayet aleti olarak kullanılmak üzere mi hazırlandı?)
- Saat.
- Diğerlerinin benzeri. Nitrata rastlanmadı.
- İz yok.
- Yazılı not veya şiir bırakılmamış.
- Ayak ya da parmak izi yok. Arkada bırakılmış silah veya başka bir kanıt yok.
- Siyah benekler - çatı zifti.
- Zift kaynağı için, New York'un A.S.T.E.R. ısıl fotoğrafları bekleniyor.

Diğer:

- Fail, saldırı öncesi kurbanı kontrol ediyor. Kurbanları belli bir nedene göre mi hedef alıyor? Öyle ise kurban seçme kriteri ne?
- Elinde polis telsizi var; şifresiz yayınlara erişebiliyor.
- Araç.
- Bej rengi cip.
- Plaka bilinmiyor.
- Acil taşıt izlemeye arama emri verildi.
- Bölgede 423 bej rengi Explorer kayıtlı. Soruşturmaya uğramış araç sahipleri tarandı. İki şahıs saptandı. Biri çok yaşlı; diğeri uyuşturucudan hapiste.

Saatçi'nin Explorer'ı

Yer:

- Hudson Irmağı-Houston Street köşesinde katlı otoparkta ele geçirildi.

Kanıtlar:

- Explorer'ın sahibi hapiste. Araca polis tarafından el konup güvenlik altına alınmış; açık arttırma günü beklenirken buradan çalınmış.
- İlginç biçimde katta, ortalık yere ve çıkışa uzak park edilmiş.
- Mısır ve patates cipsi, tuzlu çatal, çikolatalı gofret kırıntıları. Yerfıstığı ezmeli çubuk kırıntıları.Gazoz lekeleri, normal, diet değil.
- Bir kutu 32 kalibrelik otomatik tabanca mermisi, yedi adet eksik. Tabanca, Autauga MK II olabilir.
- Kitap:
Sorgulamada Uç Teknikler.
Katil, insan öldürme tekniklerini bu kitaptan mı örnek alıyor? Yayıncıdan işe yarar bilgi edinilemedi.
- Kır düşmüş siyah saç örnekleri. Kadına ait olabilir.
- Aracın tamamında hiçbir ize rastlanamadı.
- İş eldivenine ait bej renkli pamuk lifleri.
- Geçit ağzındaki kum ile benzeşen örnekler.
- Tabanı düz, kırk sekiz numara ayakkabılar.

Suç Mahalli No: 4

Yer:

- Barrow Street, Greenwich Village.

Kurban:

- Lucy Richter.

Fail:

- Saatçi.
- Suç ortağı.

Olay Akışı:

- Planlanan öldürme biçimi anlaşılamadı.
- Katilin eve giriş çıkış yolu kesin belli değil.

Kanıtlar:

- Saat.
- Diğerleriyle aynı.
- Banyoya yerleştirilmiş.
- Patlayıcı bulunamadı.
- İspirto lekesi, başka iz yok.
- Şiirli not yok.
- Çatı zifti kalıntısı yok.
- Ayak veya parmak izi yok.
- İpucu verecek başkaca kalıntı bulunamadı.
- Yün örgü yakalı mont veya paltodan yün iplik parçaları.

Kilise (Saatçi'nin gizlenme yeri)

Yer:

- 10. Bulvar ile 24. Sokak köşesi.

Fail:

- Saatçi.
- Adı: Gerald Duncan.
- Orta Batı'dan işadamı; başka ayrıntı bilinmiyor.
- Karısı New York'da öldürülmüş; intikam yüzünden cinayet işliyor.
- Silah olarak tabanca ve maket bıçağı var.
- Telefon görüşmeleri takip edilemiyor.
- Duvar ve cep saatleri topluyor, biriktiriyor.
- Saat teknisyenleri ve saatçilik örgütleri araştırıldı.
- O çevrelerde tanıyana, kaydına rastlanmadı.
- lnterpol'ce aranmıyor; hiç sabıka kaydı yok.

Asistanı:

Asistanı:

- Vincent Reynolds.
- Geçici işlerde çalışıyor.
- New Jersey'de yaşıyor.
- Cinsel suç geçmişi var.

Kanıtlar:

- Beş saat daha bulundu.
- Diğerleriyle aynı.
- Eldekilerle bunların toplamı 9; bir eksik var.

Vincent Reynolds'un odasında:

- Muhtelif çerez.
- Prezervatifler.
- Yapışkan bant rulosu.
- Bez parçaları (Ağıza tıkamak için mi?)

Gerald Duncan'ın odasında:

- Saatçilikle ilgili dergiler.
- Araç gereç.
- Giyim eşyası.
- Tampa ve Boston müzelerinden kataloglar.
- Başkaca yapışkan bant ruloları.
- Eski saplı süpürge; toz, kum ve tuz tanecikleri.
- Üç adet Bic marka tükenmez kalem.
- Bozuk para.
- Kent merkezinden garaj ödeme fişi.
- Yukarı Batı Yakası'ndan market ödeme fişi.
- Yukarı Doğu Yakası'ndan restoran faturası.
- Tabanına parlak yeşil yağlıboya bulaşmış ayakkabı.
- İspirto bidonu.
- Yapışkan kıl toplama rulosu.
- Bej rengi eldivenler.
- Parmak izi yok.
- Yangın söndürücü kimyasalı.
- Yangın söndürücü ambalaj kutusu.
- Söndürücü, ispirtolu yangın çıkarma aracına mı dönüştürüldü?

Diğer:

- Kilise yakınında bir öğrenci öldürdü; Vincent tanık.
- Yerel Bölge Amirliği araştırıyor.
- Çalıntı araç; lacivert Buick.
- Araç sahibi/şoförü öldürülmüş.
- Acil taşıt izlemeye bildirildi; henüz bilgi yok.

Sarah Stanton, buz tutmuş kaldırımlarda, aceleyle kent merkezinde çalıştığı büronun bulunduğu iş kulesine doğru koşturuyor. Bir elinde Starbucks'tan aldığı sütlü kahve, ötekinde çikolatalı kek... Suçluluk duygusuyla karışık bir keyif duyuyor. Ama ne yapsın, bu gece ofiste mesai var.

İşinin başına oturması için ille de tatlı yemesi gerekmiyor; aslında mesleğiyle arası iyi. İç mekan tasarımı ve zemin döşemeleriyle uğraşan büyük bir firmada fiyat analisti. Altı yaşında çocuğu var; tatsız boşanma macerası yüzünden çocuğunu büyütemeden iş yaşamına geri döndü. Resepsiyonist olarak başlamıştı, hızla yükseldi, firmanın fiyatlandırma şefi oldu.

İşi kolay değil, sürekli rakamlarla boğuşuyor. Ama şirket iyi, iş arkadaşları can insanlar; can dediyse hepsi değil tabii. Ayrıca çalışma saatleri esnek. Çoğu zamanını müşteriyle görüşmek, uygulama mekanlarını takip etmek üzere dışarıda geçiyor. Burası önemli, çünkü sabahlan oğlunu giydirip hazırlaması, 95. Caddemin diğer ucundaki okula en geç saat 9:00'da bırakması, sonra yeniden kent merkezine dönüp işe yetişmesi gerekiyor. Zamanlamayı denk düşürmek, her zamanki gibi büyı^kkent trafik yönetiminin insafına kalmış bir şey. Bugün on saatten fazla mesai yapacak; çünkü yarın tam gün izin alıyor, oğluyla Noel alışverişine çıkacaklar.

Sarah, bina giriş kartını basıp arka kapıdan içeri daldı ve öğle sonrası iş telaşı başlamış oldu. Asansöre binmedi, merdivenlerden çıktı. Çalıştığı firma üçüncü katın tümüne yayılıyor, Sarah'nın odasıysa ikinci katta yine firmaya ait küçük ofiste. Burada sadece dört kişiler; çalışma ortamı sakin olduğu için masasını seviyor. Patronlar aşağıya sık uğramıyor, çalışırken rahatsız eden yok.

İkinci kat sahanlığına gelince durdu, kat girişini açmak için elini kapı koluna atınca her zamanki gibi yine aklına takıldı. Neden burasını kilitli tutmazlar? Sahanlıktan içeriye, ana koridora, kolunu sallayan rahatça giremez mi yani...

Birden yerinden sıçradı. Hafif bir metal çınlaması geldi kulağına.

Hızla arkasına döndü, kimse yok.

Yoksa... Arkasında nefes nefese biri mi var?

Birine bir şey mi olmuş?

Gidip baksa mı? Yok, güvenliği çağırsa?

"Kim var orada? Hey, baksanıza?"

Derin sessizlik...

Bir şey yok, herhalde. Haline gülerek kapıdan geçti, katın uzun ana koridoru boyunca gitti, kendi küçük ofislerinin girişine vardı, kilidi açıp içeri girdi, kendi bölmesine geçti.

Kahveyi, keki masasına bıraktı, mantosunu çıkarıp astı ve hevesle masasının başına geçip oturdu.

Bir gariplik var, ekranında "Tarih ve Saat Özellikleri" penceresi açık.

Windows XP kullanıyor; tarih ve saat, ayrıca saat dilimi her zaman doğrudur, hiç oynamadı ki, neden açıklar? Günün takvimi var karşısında. Analog ve sayısal iki saat görüntüsü; birinde akrep ile yelkovan, ötekinde rakamlar; saniyesi saniyesine çalışıyor. Ses ayarı da iyice yükseltilmiş, tik-tak, tik-tak...

Paydos yapıp Starbucks'a koşturduğunda ekranda bu pencere yoktu. Kendi kendine mi açıldı acaba? Ama neden açılsın? Belki yokluğunda birinin bilgisayara ihtiyacı oldu, açıp kullandı ve böyle unuttu. Kim yapar, niye yapar?

Her neyse. Tarih ve zaman penceresinin canı cehenneme, kapatıp işe girişmek.

Ay, o da ne! Masasının altında yangın söndürücü var. Giderken bu da yoktu. Firmanın marifetleri! Her zaman garip garip işler yaparlar. Aydınlatmayı değiştirir, önceden haber vermeyi akıl etmezler. Ortada fol yok, yumurta yokken sabah gelir, mobilyaları değişmiş bulursun. Aniden bir telaş, ne o, acil bina terk uygulaması var da falan da filan...

Şimdi de yangın söndürücü!

Teröristler yüzünden bakalım daha neler göreceğiz.

Masanın baş köşesinde duran oğlunun gülen fotoğrafına göz atıp içini ısıttı, gülümsedi, el çantasını alt çekmeceye bıraktı, kekin kağıdını açmaya girişti.

Teğmen Dennis Baker ıssız sokak boyunca ağır ağır yürümekte. Burası Batı Yakası, Hell's Kitchen'in güneyindeki büyük endüstri bölgesi.

Önerdiği gibi, Saatçi'nin peşine düşüp kiliseyi bastıklarında elde edilen kanıtları değerlendirip aralarında iş bölümü yaptılar. Saatçi'nin odasında bulunan ayakkabıyı, Sachs ile Haumann'a gösterip bir yerlerde aynı yeşile yeni boyanan bir antrepo hatırladığını söyledi. Herkes bir ipucunun peşine düştü. Baker ise ayakkabı tabanındaki yeşil boya lekesinin izini sürmekte.

Sokağı boylu boyunca kaplayan dev yapı, parlayan güneş altında bile karanlık yüzlü, sevimsiz. Küskün tuğla duvarlarının kol eriminde kalan alt

yanlarında slogan, küfür... Yazılmadık yer kalmamış. Camların çoğu kırık, çerçeveler de öyle, kırık dökük. Çatıya yakın kesimde, eski tip karakterlerle *Preston Taşımacılık ve Depolama* yazıyor.

Demir kamyon giriş kapıları tanıdık yeşil, hepsi zincirli, asma kilitli. Baker, bina önüne dizili koyteynerlerin arasından personel girişini buldu, kapı kilitsiz. Sokağı gözledi, sağına soluna bakındı, açıp girdi. Yarı karanlık kocaman alanda tepe pencerelerinden vuran güneşin solgun parmakları çatıdan zemine kadar sütun sütun iniyor. Ortalık çürümüş karton, küf ve kalorifer yakıtı kokuyor. Silahını çekip çevreyi gözleyerek ilerlemeye başladı. Tabanca eline yakışmıyor. Görev başında tek kez olsun ateş etmiş değil.

Ağır ağır koridoru geçti, açık alana çıktı. Zeminde üstü mazot bağlamış yağmur suyu birikintileri var, pislik dolu. Oraya buraya atılmış bolca prezervatif görüyor. Romantik ilişkilere hiç elvermeyecek mekân, arzunun kiriyle donanmış...

Duvar dibi boyunca sıralanan küçük bürolardan birinde sanki ışık var. Gözleri alaca karanlığa alışmaya başlayınca ışığa doğru ilerledi, küçücük odada soluk sarı ampul yanıyor. Uzaktan içeri bakınca başka bir şey daha çarptı gözüne, tanıdık bir şey...

Siyah, ay dede suratlı duvar saati, Saatçi'nin ziyaret kartı!

Baker öne doğru davrandı.

Ve olan oldu. Heyecandan bastığı yeri unuttu çünkü. Ayağının altındaki yağlı su birikintisini görmedi, kaydı, yuvarlandı. Pislik içindeki beton zeminde kendi bir yana, tabancası öte yana savruldu.

Acıdan kıvranarak korku içinde çevresine bakınırken, işte tam o sırada, arkasında kalan yan koridorlardan birinden hızla biri fırladı.

Baker başını kaldırınca Gerald Duncan ile, aradıkları Saatçi'yle göz göze geldi.

Katil, Baker'ın üstüne eğildi.

Ve elini uzattı, Baker'ın yerden kalkmasına yardım etti. "Bir şeyin yok ya?"

"Bir an nefesim kesildi, yok bir şey. Dikkatsizlik işte. Tc şekkürler, Gerry."

Duncan bir iki adım geri çekilip yerlere bakındı, tabancayı görüp aldı, Baker'a uzattı. "Buna gerek yoktu, canım!" Katil gülüyor.

Baker silahını alıp kılıfına yerleştirdi. "Belki senden başkası da vardır, diye tedbiri ek'en bırakmak istemedim. Burası insanı ürkütüyor."

Saatçi, ışık yanan büroyu göstererek Baker'ı buyur etti. "İçeri gel, oturalım. Kıza ne olacağını ayrıntısıyla anlatayım sana."
Kıza ne olacak, derken adamlar cinayetten bahsediyor.
Sözü edilen 'kız' ise, New York Polisi'nden dedektif Amelia Sachs.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

15:54, Çarşamba

Antrepo ofisinde bir iskemleye çöken Dennis Baker çamurlanan pantolon paçalarını silkeledi.

Elbisesi İtalyan kumaşından, çok pahalı. "Bok ettik takımı!.. "

Sonra başını çamurlu paçalarından kaldırıp Duncan'a baktı: "Vincent Reynolds'ı içeri aldık, kiliseye girdik..."

Duncan durumu zaten biliyor olmalı çünkü; Saatçi'nin ortağı, elinde alışveriş arabasıyla Greenwich Village'de dolaşıyor diye polise bildiren zaten kendisiydi.

Bu arada Kathryn Dance, Duncan ortağını ispiyonlamadan önce Vincent'ın kim olduğunu keşfederek Baker'ı çok şaşırtmıştı.

Gerald Duncan, baskı altında kalınca tecavüzcü sapığın hem kendisini, hem kiliseyi ele vereceğini bilerek girişmişti manevrasına.

Baker, "Beklediğimden daha uzun dayandı, ama sonunda çözüldü," dedi.

"Elbette çözülecek," diye karşılık verdi Duncan, "Çünkü o solucan!"

Duncan, hasta ruhlu sapığı ele vermeyi daha ilk baştan planlamıştı. Onu yem olarak işin içine katıp polisi ortalıkta dolaşan caninin kiralık bir silah değil, psikopat bir seri katil olduğuna inandırması gerekiyordu. Aslında Duncan, parasını alırsa herkesi harcayabilecek bir ölüm makinesiydi. Vincent, onun polisi yanıltmak için kullandığı bir resimdi sadece.

Yaptığı plan, Dennis Baker'ın 118. Bölge üzerinden yürüttüğü şantaj ve gasp şebekesi tepesinde biriken kara bulutları savuşturup, hedefine gittikçe yaklaşan soruşturmayı hasır altı etmek üzere, mükemmel çalışan bir saat gibi karmaşık ve zarif adımlarla zaman içersinde ilerliyordu.

Baker, üyelerinin çoğunun kanun adamı olduğu bir aileden geliyor. Babası devriye polisiyken, metroda kaza geçirip merdiven boşluğundan düşüp yaralanarak erken emekli olmuştu. Ağabeylerinden biri ıslahevi görevlisi, amcası ise Suffolk kazasına bağlı ufak bir yerleşimde polis. Baker, ilk gençlik yıllarında, yakışıklı ve boylu boslu bir delikanlıyken aile mesleğine rağbet etmedi; gözü büyük parada, pahalı araba ve teknelerde, alımlı ve güzel kadınlardaydı; gerçi hâlen öyle. Bu heveslerle kurduğu hurdacılık şirketi batınca, beş parasız kaldı. Derken çareyi aile mesleğine girmekte bularak gidip polis akademisine yazıldı. Long Island'dan kalkıp

New York'un göbeğine attı kapağı, kendini polis olarak yeniden yaratmaya koyuldu.

Fakat polisliğe geç yaşta başladığından akranları ondan çok önce kıdem almıştı; önce onlara bozuldu. Öte yandan hava basmaya bayılıyordu, televizyon dizisinden çıkmış hafiyeyi oynamayı sevdiği için meslektaşları onunla dalga geçerdi. Ailesinin meslekten oluşu da bir işine yaramamıştı; çünkü bu kişilerin hepsi ömür boyunca meslek hiyerarşisinde hep en alt sıralarda bulunmuşlardı. Yeterince kazanıyordu tamam ama bu gidişle emniyet sarayında şöyle hatırı sayılır bir köşe tutma umudu yoktu.

Ne yapsın! En iyisi kendi başının çaresine bakarak paranın yolunu tutmaktı. Kıçını terletip mesai dışında hamallık yapacak değildi ya... Göğsündeki rozetin ticaretini yapmaya karar verdi.

İlk haraca bağladığı işadamının karşısında utanç duyuyor muyum diye kendini sorguladı.

Asla! İnsan yapınca alışıyordu, ne olacak ki? Vicdanı tınmadı bile.

Derdi başkaydı. Tüketime alışmış, yaşam düzeyini yükseltmişti bir kez; pahalı zevkleri olan kadınlarla düşüp kalkmaya başlamıştı. Hem öyle Queens'in şişko pizzacılarından, Koreli küçük toptancı esnafından sızdırılmış bin dolar haftalık haraçla yetinemiyordu artık. 118 'de, yedi sekiz devriye polisi ve dedektifi ayarlayarak büyük işler çevirebileceği bir çete kurdu. Suç ortaklarından eli çabuk birilerine bölgenin kanıt odasından azar azar kokain çaldırtıyordu. Öteki elemanlarsa zengin iş adamlarının hayta çocuklarını mimleyip karanlık köşelerde sıkıştırarak ceplerine uyuşturucu koyup rapor tutmaya başlamışlardı. Kendisi de, bu çocukların babalarıyla görüşerek tutulan raporu yırtma karşılığında altı haneli 'skandali örtbas etme harcı'nı kolayca devşiriyordu. Arada bir denk gelirse, gece hayatına düşkün, çok gezen paralı işadamlarını da tongaya düşürdükleri oluyordu.

Bu arada Baker, haraç geleneğine yeni boyut getirmişti; artık parayı nakit olarak kabul etmiyordu. Kurban, vereceği haracı, bir biçimde iş ilişkileri çerçevesinde 'kaybetmek' zorunda kalıyordu. Örneğin Frank Sarkowski haracını kılıfına uydurulmuş batık iş kontratı üzerinden ödedi; Ben Creeley, Las Vegas ve Atlantic City otellerinde, profesyonel kumarda parti parti kaybederek. Ayrıca bu yöntem kurbanın da işine geliyor, çok zengin bile olsa, durup dururken iki-üç yüz bin doların nereye gittiğini çevresine açıklaması bir ölçüde kolaylaşıyordu. Bu büyük düzende soyan da, soyulan da mutluydu.

Al gülüm, ver gülüm. Kazan-kazan! Baker kazanılan bunca parayı sağlam bir yere gizleyip suç ortaklarına azar azar dağıtarak gerçekten uyanık davranıyordu. Çünkü aylıkçı memur takımında bol para hemen göze batar, şüphe uyandırırdı.

Derken Baker, her 'açıkgöz' gibi günün birinde 'gözü kapalı' yakalandı. Hazır parayı görünce tembelleşti. Haraç sızdıracak yeni hedefleri önceden arayıp taramaya yeltenmedi, üşendi. Sivri akıllılık ederek, eski kurbanlarını ikinci kez haraç turuna davet etmeye kalkıştı.

Bazıları korkup istenen parayı ödedi ama iki işadamı, Sarkowski ile Creeley sağlam pabuç çıktı; bizim ligimizde böyle maçlar bir kez yapılır, ikinci torda kendine başka takım ara, diyerek Baker'ı sepetlediler. Biri, polisi polise şikayet etmeye kalkıştı; öteki, basına açıklarım, deyiverdi ve ipler koptu. Kasım başlarında Baker yanına 118'de görev yapan adamlarından birini aldı, birlikte Sarkowski'yi arabaya tıkıp kaçırdılar ve Queens'deki endüstri bölgesinde, adamın iş ilişkisi olan fabrikalardan birinin yakınına götürdüler. Orada adamı öldürüp olaya soygun süsü verdiler. Bir hafta sonra aynı polisle birlikte bu kez Creeley'i sessizce basıp boynuna urganı dolayarak balkondan aşağı attılar.

Adamın kişisel evrakını, hesap, not defteri ve buna benzer, olayı kendileriyle ilişkilendirebilecek tüm belgeleri yok ettiler. Baker ekibi açısından Creeley dosyası tertemiz olmuştu. Ancak iş Sarkowski'ye gelince, kanıtları dikkatle inceleyen becerikli bir dedektifin yakalayacağı çok nokta açıkta kalmış, bu nedenle soruşturma dosyası şebeke ile bağlantılı biri tarafından ustaca yok edilmişti.

Baker ölümlerin dikkat çekmeyeceğini sanıp kirli marifetlerine devam ederken... Şu genç kadın polis, Amelia Sachs, üçüncü sınıf bir dedektif oluşuna bakmadan, soruşturmaya burnunu soktu, araştırmayı sürdürdü, dosyanın peşine düştü. Creeley'in intihar ettiğine inanmayarak ölüm olayını kurcalamaya başladı.

Fakat kaltağı durdurmak ne mümkün! Bu durumda öldürmekten başka çare kalmamıştı. Sachs'ı ortadan kaldırır veya bir biçimde devreden çıkarırlarsa, arkasından olayın peşine onun titizliğiyle düşecek polis çıkmaz, diye düşünüldü.

Yine de bu plan eksik kalıyordu. Eğer kız aniden ölürse, cinayetin St. James soruşturmasıyla bağlantısını Lincoln Rhyme'in keskin gözünden kaçırmak olası değildi. O zaman Sellito ile o sakatı durdurabilirsen durdur!

Birlik olup cinayetin izini sürdüler mi, mutlaka suçluların tepesine binerlerdi.

Baker çok sıkışmıştı. Ne yapıp edip kızın ölümünü, 118 soruşturması dışında çok açık seçik, bambaşka bir nedene bağlamalıydı.

Baker suç örgütü piyasasının en iyilerine danıştı ve bir süre sonra bu adamlar tarafından her türlü öldürme tekniğini bilen, iz bırakmadan iş bitiren, sahte olaylar yaratıp suçu, suçtan kârlı çıkacak olanın sırtından atmasını bilen, binbir numara çevirip cinayet olaylarını saat gibi mükemmel bir şekilde, tıkır tıkır halleden meslekten saatçi bir ustayla, paralı katil Gerald Duncan Ta tanıştırıldı. Saatçi söze, "Bizim işlerde taktiğe bakılır; taktiğin öğrenilirse yakayı ele verirsin," diyerek başlamıştı. "Sana çıkar sağlayacak taktiği gizlemeyi bilirsen, şüphe yükü omuzlarından kalkar."

Sonunda el sıkışıldı. Aman kardeş, istediğin para çok ama ne yapalım, başka çaremiz yok, kabul ettik yalanıyla anlaştılar...

Baker katile dört çeker jipi ayarlarken Duncan sağı solu dolaşıp polise yem olarak öne süreceği Saatçi efsanesine kanacak salağı aramaya girişti. Vincent Reynolds mükemmel bir malzemeydi, anlatılan hikâyeyi sünger gibi emdi. Ona kalırsa can dostu Duncan, deliliğini belli etmiyor ama karısının ölümü yüzünden çıldırmış ve bu kötü olaya sebep olan duyarsız yurttaşları tek tek bulup öldürmeyi planlıyor; ne planlaması, bizzat işkenceyle öldürüyor!

Ve Duncan önceki gece planını uygulamaya başladı. Saatçi önce Village'de, West Street'de önüne gelen ilk müsait kurbanı kaçırdı ve rıhtıma götürerek öldürdü. Bu olayın üzerinden daha bir iki saat geçmeden, bu kez de geçit ağzındaki cinayeti işledi. Olay üzerine Baker, soruşturmanın Sachs'a verilmesini sağladı. Sonra cani başarısız iki hamle daha yaptı; cinayet girişimlerinin yarım kalmasının ne önemi var; esas :olan ortalıkta esrarengiz bir seri katilin dolaştığına polisi inandırmaktı. Bu da oldu, cani avı hızlandı, kamuoyuna yayıldı.

Ardından Duncan planın ikinci evresine geçti. Vincent'ı, kinestetik uzmanı Kathryn Dance'ın peşine saldı. Saatçi artık polis memurlarını da hedef seçmeye başlıyordu! Tam zamanında Vincent'ı satarak polisi 'Katil Saatçi' hakkında bol bol ipucuyla besledi, onları bu işin gerçekliğine inandırdı.

Şimdi sıra son darbeye geldi. Saatçi şimdi de bir başka polisi, bu kez Amelia Sachs'ı, gerçekten ortadan kaldıracak. Kadının ölümü intikam

peşindeki çılgının elinden olacak; olayın 118. Bölge soruşturmasıyla zerre kadar ilgisi yok...

Duncan ayrıntı adamı, merakla Baker'a bakıyor. "Anlaşılan kadın kendisinin gözetlendiğini anladı, öyle değil mi?"

Baker küskün, başını sallıyor. "Doğru söylüyorsun. Cadı karı sahiden müthiş zeki. Ama senin söylediğini yaptım, savuşturdum."

Duncan, soruşturmanın renginden dolayı genç kadın polisin şahsen tanımadığı her meslektaşından şüphe edeceğini, [Baker'ı aralarında ilk kez gördüğü için huylanacağını önceden tahmin ettiğinden uyarısını yapmıştı: Davranışlarından şüphelenen olursa hemen ana olay dışında zararsız bir neden sunarak yemle. Ucuz bir kabahat bulup itiraf et, pişman olduğunu hissettir, tatmin olurlar; şüpheli listesinden silerler...

Baker meslektaşları arasında Sachs'ın kişisel hikâyesini (biraz yoklayınca vaktiyle "çürük" bir polisle ilişkisi olduğu dedikosu kulağına geldi. Hemen emniyet sarayından bir kodamanın ağzından gelmiş gibi e-posta düzenledi, böylece casusluğuna temiz bahaneyi bulmuş oldu. Kız olaya bozuldu tabii, ama hiçbir şeyden de şüphelenmedi.

Duncan yeniden söze girdi. "Şimdi mekanizmanın nasıl işleyeceğini sana anlatayım." Kent merkezindeki iş kulesinin ikinci kat planını masaya yaydı. "Şimdiki kurbanın çalıştığı yer burası. Adı Sarah Stanton. İkinci kat ofisinde tek başına çalıştığı kendi camlı bölmesi var. Yeri, yerleşim planını işimi ze uygun olduğu için seçtim. Bana göre konum mükemmel Bu kez saat bırakmadım, çünkü katilin cinayetten sonra orta lıkta saat bıraktığını duymayan kalmadı. Ama buna karşılık kadının bilgisayarındaki saat ve tarih penceresini açtım."

"Nefis numara!"

Duncan gülümsüyor. "Bana kalırsa da öyle." Katilin seni kadife gibi, net sözcüklerle anlatıyor derdini. Hani usta ze naatkar mükemmel bir mobilya veya müzik aletini bitinıı eserini, onu ısmarlayan müşterisine alçak gönüllü bir gururl.ı anlatır ya, öyle... Ya da Katil eserini değil müşterisini gözle mekte; Baker'a bir an öyle geliyor.

Duncan, teknisyen kılığında işyerine girdiğini, ispirto ile beslenmiş yangın söndürücüyü masanın dibine yerleştirdiğini anlattı. Şimdi iş Baker'a düşüyor çünkü birkaç dakika içinde Rhyme ile Sellitto'ya telefon edip yangın söndürücüden ya pılmış bombanın nereye konduğunu bildirmesi gerek. Böylece Acil Kurtarma Birimi ile Bomba İmha Ekipleri doğru ofise koşturur...

"Söndürücüyü öyle yerleştirdim ki, eğer kadın el sürme ye kalkışırsa ispirto üzerine fışkırıp tutuşacak. İspirto anında alev alır. Belki kadın yanarak ölür, en azından yaralanır ama alevler ofisin geneline yayılmaz." Polis zamanında yetişirse kadının kurtulma olasılığı bile var, doğru. Fakat Duncan işin bu yanını umursamıyor; onun bütün derdi, olay yerini incele mek üzere Amelia Sachs'ın o bölmeye girmesini sağlamak.

Sarah'nın camlı bölmesi dar koridorun sonunda. Sachs, her zamanki gibi araştırmayı tek başına yapmak isteyecek Sırtını döndüğü anda, kuytuda hazır bekleyen Baker hem onu hem de varsa yakınındakileri vurup öldürecek. Kullanacağı silah Duncan'ın 32'lik otomatiği; şarjöründe, polisin eline geçsin diye kendisinin bilerek garajdaki Explorer'da bıraktı;1! mermi kutusundan çıkan kurşunlar olacak. Sachs'ı kurşun ladıktan sonra Baker en yakın pencereyi kırıp silahı aşağıya atacak. İkinci kattalar, pencere binanın arka geçidine açılıyor, toplasan beş metre yükseklikte. Saatçi, cinayetten sonra bu pencereden atladı ama telaştan silahını düştüğü yerden ala madan kaçtı diye düşünülecek. Bu işlerde pek rastlanmayan bu suç aletinin attığı kurşunlar ile eldeki mermi kutusundakileri karşılaştıran polis, suçlunun Saatçi olduğundan böylece emin olacak...

Ve de Sachs ortadan kaldırılınca, 118. Bölge üzerinde yoğunlaşan soruşturma şıp diye duracak.

"Baker, fırsat bırak, senden önce cesede koşan birkaç memur olsun; sonra başındakileri kenara iterek kızın üzerine eğil, yaşama döndürmek için uğraş biraz."

"Her şeyi saat gibi ayarlıyorsun, hayatta düşünmeden attığın adım var mı senin?"

"Her türlü saati bu kadar olağanüstü yapan nedir?" Duncan, ay dede suratlı saatine bakıp gülümsüyor. "Her birinin içindeki parça sayısı bellidir; onu yapan kişinin seçtiğinden ne bir fazla, ne bir eksik." Kadife sesiyle ekliyor. "Mükemmellik budur. Sen ne dersin?"

Amelia Sachs ile Ron Pulaski, Aşağı Manhattan sokaklarında çamura dönmüş karda bata çıka yürüyor. Genç kadının zihnini yoran çok başka bir nokta var. Bazen soruşturmayı zora sokan en büyük engel suçludan çok meraklı kalabalıklar, tanıklar, kurbanlar, daha da kötüsü kendi mesai arkadaşları oluyor...

Derken bu şikâyeti ilk kez babasından duyduğunu hatırladı, Onaltıncı Cadde Kulübü yeniden aklına takıldı...

Kilisede ortaya çıkarılan kanıtlardan ödeme fişinin izinde, birinci cinayetin işlendiği rıhtıma pek de uzak olmayan kapalı otoparktan dönüyorlar. Görevlilerden sonuç alamadılar: *"Leydi, yok, tanıdık değil. Hatırlamıyor ben o gibi adam. Ahmet... Belki gördü onu Ahmet. Yok Ahmet ama... Değil burada Ahmet, bugün yok. Bilmiyor ben telefon...*

Laf kalabalığı böyle uzayıp gitti.

İzin ucu elden kaçınca Sachs'ın keyfi de kaçtı. Pulaski'ye yandaki restoranı gösterip, "Haydi girelim," dedi. "Belki buraya uğramıştır, bir deneyelim."

Tam o sırada el telsizi cızırdadı. Sellitto'nun sesini hemen tanıdı. "Amelia, orada mısın?"

Sachs, ikisi birden dinleyebilsin diye çırağını kolundan çekip sesi yükseltti. "Devam et, tamam."

"Neredesin?"

Kent merkezi sayılır. Kapalı otoparktan hayır yok. Bir iki lokanta tarayalım diyoruz."

"Boşverin. Doğruca 32. ile 7. Sokak kavşağına! Acele. Dennis Baker iz sürmüş. Anlaşıldığı kadarıyla yeni kurban oradaki büro gökdeleninde."

"Kadın kim?"

"Kesin olarak öğrenemedik. Tüm binayı taramak zorunda kalacağız anlaşılan. Kundakçılık ve bomba ekibi yolda. Yakarak öldüreceği kadın olmalı bu. Zamanında yetişsek bari! Ne yapıyorsan bırak, hemen yola çık."

"Çeyreğe kalmaz, oradayız."

Yirmi yedi katlı bina ile başedebilmck için olay yerinde iki düzineden fazla itfaiyeci var. Bo Haumann ise beş ayrı acil kurtarma ekibi hazır etmeye çalışıyor. Binayı kat kat araştırmak için her zamanki dörtlüler yerine ekipler bu kez altışarlı gruplardan oluşturulmuş.

Noel trafiği yüzünden Sachs'ların olay yerine ulaşması yarım saate yakın sürdü. On beş dakikalık gecikme çok sayılmasa da Sachs sıkıldı; çünkü binaya ilk giren ekiplerden birinde yer alma fırsatını kaçırdı. Meslekte olay yeri inceleme dedektifi olmasına karşılık gönlü hep suçlunun kapısına ilk dayanan taktik kuvvetlerde.

Saatçi eğer burada yakalanacak olursa, mesleğe veda etmeden önce son suçlu enseleme macerası bu olacak. Güvenlik uzmanı olarak Argyle'deki yeni işinde de epeyce macera yaşayacağını biliyor ama mesleğin kuralıdır,

her zaman en önde taktik ekipler gider ve bu ekipler genelde yerel emniyet güçleridir.

Pulaski ile birlikte arabadan atlayıp koşturarak koca gökdelenin arka girişine mevzilenen harekât amirliği noktasına vardılar. Nefes nefese Haumann'ın yanına sokuldu.

"Burada mı, gören oldu mu?"

İriyarı şef kırçıl başıyla olumsuzladı. "Henüz değil. Güvenliğin videosunda robot resimdekini andıran bir kişinin çantasıyla birlikte lobiden geçtiği görülüyor. Ancak o mu, değil mi bilemiyoruz. Binada gözetimsiz iki arka ve iki yan çıkış daha var; bunlara ne alarm koymuşlar ne de kamera... "

"Binayı boşaltıyor musunuz?"

Sachs dönüp seslenen adamı arandı. Yeni gelen Dedektif Baker.

Haumann, "Yeni başlıyoruz," diye homurdandı.

Sachs merakını yenemiyor. "Baker, katilin izini nasıl buldun?"

"Sözünü ettiğim yeşil boyalı antrepoyu harekât merkezi olarak kullanıyormuş, anlaşılan. Orada bir iki not ile bu binanın planını buldum."

Adamın kendisi hakkındaki casusluğunu affedemiyorsa da meslekte başarısının hakkını vermeden olmaz. Kibarca gülümseyerek, "İyi iş çıkarmışsın," demeyi ihmal etmedi.

"Yok canım, marifet sayılmaz," diyerek iltifatı karşılayan Baker da gülümsüyor. "Biraz kaldırım arşınladık, hepsi bu. Biraz da şans." Eldivenlerini giyerken bir yandan da başını kaldırıp tepelerinde yükselen yapıya göz atıyor...

Otuzuncu Bölüm

17:01, Çarşamba

Tavana yerleştirilmiş olan bina yönetiminin duyuru sisteminden cayırtılar gelmeye başlayınca, bölmesinde oturmuş çalışmakta olan Sarah Stanton'un aklı, çalışma arkadaşları arasında bu sıralar iyice yayılan şu espriye gitti. Son günlerde sıklaşan uyarı anonsları yüzünden, iş bölünmesin diye patronları, güya ses yükselticilerine filtre taktırmış, bu parazitler ondanmış... Kendini yeniden işine vermek için ekrana dönerken yan bölmelere seslendi. "Ne diyor bunlar? Doğru dürüst anlayamadım."

İçerilerden belirsiz bir karşılık. "Bir durum var ama... "

Tüh!

"Kaçtır yineliyorlar. Kafam şişti. Yangın tatbikatı mı ne?”

"Bilemem."

İşine dönemedi. Evet yangın alarmı ortalığı yırtıyor.

Demek mesele buymuş...

Şu 11 Eylül'den bu yana hemen her ay veriliyor alarmlar. İlk üç beş defasında kendisi de herkesle birlikte merdivenleri ikişer üçer atlayıp bina dışına koşturmuştu. Ama bugün dışarısı eksi on dereceyken, başında da bu kadar iş varken hiç niyeti yok çıkmaya. Ayrıca çalıştığı bölme dar koridorun dibi; gerçekten yangın çıktıysa, orayı koş, ana girişi geç, merdiven sahanlığına ulaş... Ne gereği var! Zaten ikinci katta, pencere arka geçide bakıyor, alt tarafı oradan atlar, kurtulur...

Yeniden ekrana döndü.

Döndü ama koridorun öbür başından gelen gürültüleri duyunca irkildi. Bir telaştır gidiyor... Ayrıca o sesler ne? Metal tınlamaları filan? İtfaiyecilerin takım taklavatı mı?

Anlaşılan gerçekten bir işler oluyor.

Arkasında paldır küldür ayak seslerini duyunca ekrandan başını kaldırıp iskemlesinde döndü. Neler oluyor? Siyahlar giymiş postallı polisler, ellerinde tabancalar, koşturup geliyorlar üstüne doğru. Aman allahım, yoksa binayı teröristler mi bastı? Zihninde bir tek endişe beliriyor. Hemen fırlamalı, yetişip oğlanı okuldan almalı...

"Binayı boşaltıyoruz!"

Polisin yüksek sesli çağrısını öteki bölmelerin birinden yükselen endişeli soru karşılıyor. "Teröristler mi?"

"Hayır." Polis daha ötesini söylemiyor. "Hepiniz, düzen içinde dışarı çıkıyorsunuz. Palto, manto alın, diğer her şeyinizi bırakın."

Sarah biraz rahatladı. Oğlu için endişelenmesine gerek yok.

Bir başka polis ortaya seslendi. "Yangın söndürücülerini arıyoruz. Buralarda yangın söndürücüsü gören var mı? Bize söyleyin yeter. Yineliyorum, sakın siz kendiniz dokunmaya kalkışmayın!"

Demek yangın çıktı, şimdi anlaşılıyor mesele, diye düşünerek mantosunu sırtına geçirmeye çalışırken içinden terörist korkusunu atıp iyice rahatlıyor, ama yine aklına takılıyor. Nasıl olur? İtfaiyenin kendi aracı gereci yok mu? Yangını bina demirbaşı ile mi söndürecek bunlar! Ayrıca neden dert ediyorlar bu kadar? Siz kullanmayın, diyorlar. Küçük şeyleri çalıştırmak için kurs görmek gerekmiyor ki...

Yineliyorum, sakın siz kendiniz dokunmaya kalkışmayın...

Çağrıyı yapan polis yandaki bölmeye girip bakarken Sarah seslendi. "Memur bey, memur bey! Söndürücü mü arıyorsunuz? Benim burada bir tane var." Ve eğilip ağır metal silindiri kulbundan yakaladığı gibi yerden kaldırdı...

Polis memuru yay gibi havalandı, "Sakın!" diye haykırarak kadının eline atıldı.

Kulaklığında patlayan ani hışırtı Sachs'ı yerinden zıplattı.

"Yangın ve zehirli atıklar ekibi, ikinci kat, güneydoğu köşesi, büro, Lanham Döşeme ve İç mimari. Haydi! Koş, koş, koş!"

Ondan fazla itfaiyeci ile bomba imha ekibi elemanı aygıtlarını omuzlayarak arka kapıdan içeri daldı.

Haumann mikrofona "Durum raporu?" diye haykırıyorsa da karşılık olarak kulaklarda yankılanan yangın alarmıhın kükreyişi arasında ancak bir takım telaşlı gürültü patırtılar duyulabiliyor.

"İnfilak var mı?" diye üsteledi.

Pulaski'den ses geldi. "Duman göremedim."

Baker başını kaldırıp ikinci kata baktı, o da bir şey göremedi, başıyla olumsuzladı.

"İspirtoysa," diyerek araya girdi itfaiye şeflerinden biri, "haznedeki ikinci patlayıcı kimyasal ateşleninceye kadar duman çıkmaz." Aynı meslek soğukkanlılığıyla ekledi. "Kadının saçı, cildi alev alırsa, o başka."

Sachs, yumruklarını sıkmış ikinci kat pencerelerini gözlüyor. Şu anda bürodaki kadın derin acılar içinde alev alev yanarak can mı çekişmekte? Ya onu kurtarmaya çalışan polis?

Baker, "Haydi ama... " diye sıkıntıyla söyleniyor.

Derken cızırtılar, yukarıdan biri rapor geçiyor. "Aleti bulduk, tamam... Bakıyoruz, tamam... Yaşasın, becerdik bu işi. İnfilak yok, tamam."

Sachs gözlerini kapıyor.

Baker'ın mırıltısı duyuluyor. "Şükürler olsun..."

Kapı, ağızlarını ve tüm çıkışları tutan devriye polisleri ile acil müdahale ekipleri, ellerindeki robot resim kopyalarına bakarak oluk gibi dışarıya çıkan kalabalık arasında Duncan'ı saptamaya çalışıyorlar.

Memurlardan biri, yanındaki kadını Sachs, Baker, Pulaski ve aynı anda onlara katılan Sellitto'nun yanına getirdi.

Son kurban adayı Sarah Stanton, masasının dibinde bir yangın söndürücüsü bulduğunu anlattı. Öğle öncesinde öyle bir şey yokmuş odasında. Kimin bıraktığını da bilmiyor. İş yeri çalışanlarından biri, tanımadığı üniformalı bir teknisyene rastladığını söylemiş ama gören kişi başka ayrıntı hatırlamıyor. Kim olduğunu, ne yana gittiğini çıkaramamış, robot resimdeki kişiyi hiç kimseye benzetememiş.

Haumann'ın gürlemesi duyuldu. "Patlayıcıdan ne haber? Rapor nerede kaldı?"

Radyodan karşılık geldi. "Zaman ayarı göremedik ama basınç düzeniyle oynanmış. Tctikleyici olarak hazırlanmış olabilir. Burada hâlâ ispirto kokusu alıyorum. Bomba imha ekibi, aygıtı güvenlik kutusuna aktardı. Rodman's Neck'e, laboratuvara, götürecekler. Biz şüpheliyi aramaya devam ediyoruz."

Baker meraklı. "Hiç ize rastlamadınız mı?"

"Olumsuz. İki ayrı yangın merdiveni, ayrıca asansörler var. Bunlardan yararlanıp kaçmış olabilir. Aynı katta dört beş şirket daha var. Bir iki dakika içinde hepsini tarayacağız. Bomba imhanın, 'bina temiz' raporunu bekliyoruz."

Beş dakika geçmeden raporlar geldi; binada başka patlayıcı düzenek bulunmadığı anlaşıldı.

Sachs, Sarah Stanton'ıın ifadesini aldı, Rhyme'i arayıp o ana kadarki durumu özetledi. Kadın öteki kurbanlardan hiçbirini tanımıyor, Gerald Duncan'ın adını bile duymamış. Adamın karısının kendi oturduğu apartmanın önünde kan kaybından ölüp gittiğini duyunca pek üzülüyor. Öte

yandan yıllardır sokağında ölümcül bir kaza görmediğini, böyle bir olaydan söz edildiğini hiç duymadığını belirtiyor.

Haumann, ekiplerinin arama sonucunu ilan etti. Saatçi elden kaçtı!

"Pislik!" Baker öfkeyle söyleniyor. "Yani tam da ensesine binmiştik, ama... "

Hattın öte ucundan Rhyme'in kırgın sesi duyuldu. "Neyse, olay yeri incelensin bakalım; bulguları bana bildirin."

Haumann iki ekip hazırlayıp Duncan'ın harekât merkezi olarak kullandığı söylenen antrepoya gönderdi. Katilin inine dönme olasılığını hesaba katıyor.

Ekipler ayrılırken Sachs hazırlığa girişti. Tyvek tulumunu çekip kanıt derleme ve koruma araç gereci çantasını kaptı. Aynı hızla tulum giyip hazırlanan Pulaski arkasından seslendi. "Yardıma geliyorum."

Ustası çantayı Çaylak'ın eline tutuşturdu, kendisi başka bir metal çanta aldı, birlikte merdivenlere saldırdılar.

İkinci katta ana girişe varınca Sachs durdu, çevreyi gözden geçirdi, fotoğrafladı. Firma koridoruna geçip Sarah Stanton'un dipteki bölmesine doğru gittiler.

Pulaski ile birlikte bir köşe seçip çantaları açtılar. Torba, tüp, temizlik bezi, iz toplamak için yapışkan rulo, elektrostatik ayak izi tabakası, gözle görülmeyen izleri açığa çıkarmaya yarayan kimyasallar, diğer araç gereç kenara dizildi.

"Ne yapmamı istersiniz? Merdivenlerden başlayayım mı?"

Sachs hemen karşılık vermedi, öneriyi kafasında tartıyor. Sonunda oraları da taranacak ama şimdilik kalsın, sonra kendisi yapsa daha doğru. Katilin giriş ve kaçış için gündüz gözüyle kullanacağı en uygun yol merdivenler. Onun için en küçük kanıtı bile kaçırmak istemiyor. Sarah'nın bölmesine girmeden önce içerisini gözleriyle enine boyuna tararken hemen yandaki bölmenin donanımsız olduğunu fark etti. Demek burası iş saatinde boş. O halde Saatçi, bombayı yerleştirme fırsatı bulana kadar burada gizlendi... Sachs, çırağına döndü. "Sen burayı tara."

"Hemen başlıyorum." Pulaski el fenerini yakıp mekanı kafasında düzgün dilimlere böldü ve titiz adımlarla işe girişti. Sachs, kapı ağzında bekleyip baktı. Genç polisin köşe bucağı ararken sürekli havayı kokladığını fark etti; delikanlı, Lincoln Rhyme'in olay yerinde kanıt toplayan teknisyenlere önerdiği bir başka noktayı titizlikle uyguluyor. Bu çocuk gerçekten bir yerlere ulaşacak...

Sachs kendi işine döndü, yangın söndürücüyü buldukları bölmeye adımını atarken arkasında ses duydu, irkildi. Dönüp baktı, gelen Dennis Baker. Koridor boyunca yaklaşıp kanıtları berbat etmemek için yedi sekiz metre ötede durmuş, onları seyrediyor.

Adamın neden geldiğini pek anlayamadı; ama Saatçi'nin nerede olduğunu bilmediklerine göre Baker'ın orada dikilmesi iyidir.

Ararken titiz olacakısın ama arkanı da kollayacaksın...

Durum her zamankinden farklı...

Dedektif Dennis Baker, 118'deki suç ortaklarıyla birlikte, Benjamin Creeley ile Frank Sarkowski'yi hakladı. Elbette zor işti ama tereddüt etmeden öldürdüler adamları. Haraç işine taş koyacak hangi sivil olsa, acımadan ortadan kaldıracak, sorun etmeyecek. Birikmiş beş milyon dolar söz konusu, gözden çıkarmak kolay mı?

Siviller hadi neyse de, Baker şimdiye kadar elini meslektaş kanına bulamış değil.

Suratı karardı, içinden söylenip duruyor. Gözü bir Amelia Sachs'da, bir Pulaski'de. İkisi de kolay hedef. Çaresiz, arada çocuk da yanacak...

Durum işte bu yüzden farklı.

Kendi ailenden birini, meslektaşını öldürüyorsun.

Tamam da, tatsız gerçek şu ki, Sachs yaşamını mahvetmek üzere... Ve bu durumda Pulaski istemeden görgü şahidi oluyor... Mecbursun Dennis, ikisini de öldüreceksin. Tartışma bitmiştir, arkadaş.

Bu kez katil gözüyle mekanı bir kez daha inceliyor. Evet, Duncan hergelesi mükemmel planlamış.

Pencere orada. Dışarıya göz attı. Beş metre aşağısı arka geçit, in cin top oynuyor. Katilin sözünü ettiği her şey koridorda hazır, bekliyor. Gri metal iskemle pencere dibinde, polisleri hakladıktan sonra onunla pencereyi kıracak; kocaman havalandırma girişi hemen arkasındaki duvarda, ateş eder etmez ızgarasını sökecek. Saatçi'nin orada saklanıp beklediği, kaçmak isterken kurbanları vurup öldürdüğü sanılacak.

Rahatla Dennis, derin nefes al.

Tamam, zamanı geldi. Acele et. Birileri çıkıp gelmeden işi bitir. Amelia Sachs görevli polis kalabalığını başından savıp kat girişine yolladı ama birinin kahve getireceği tutar, neme lazım...

Elini usulca cebine attı, 32'liği çıkarıp gürültü etmemeye çalışarak kundak sürgüsünü çekip namlu ağzındaki mermiyi yokladı; tamam, yerinde. Tabancalı elini arkasına sakladı, sessizce bir iki adım attı, kurbanlarına biraz daha yanaştı. Olay yerini dans eder gibi tarayan Sachs'ı hayranlıkla seyretmeye daldı. Titiz ve hassas, akıcı, kendini kaptırmış araştırıyor. Mesleğin büyücüsü sanki. Seyretmesi bile gerçekten harika...

Dennis, hülyaya daldın, uyan!

Peki, önce hangisi?

Pulaski üç metre ötede, Sachs altı, yedi...

Meslek eğitimi önce daha yakında olan, yani Pulaski, diyor. Ancak Lincoln Rhyme'den duyduğuna göre kaltak karı atış şampiyonu, anında dönüp ateşlerse sektirmez. Çocuğu sonraya bırak, çatışmada silah çekmişliği bile yoktur onun. Sen Sachs'ı hakla, Çaylak sese dönüp silahını çekene kadar işini çoktan bitirirsin.

Baker soluk soluğa.

Amelia Sachs çömeldiği yerden doğruluyor, farkında olmadan katilin işini daha da kolaylaştırıyor. Sırtını arkasındaki namluya vermiş durumda, açık hedef.

Dennis Baker silahı doğrultup sırtının tam ortasına, iki kürek arasına nişan alıyor ve... Tetiği çekiyor!

Otuz Birinci Bölüm

17:58, Çarşamba

Kocaman iş kulesinin karmakarışık gürültü dünyası içinde sıradan bir ses olarak kaybolup gidebilecek o çok hafif, belli belirsiz tınlama, metalin metale vuruşu, çoğu insanın kulağına bile ulaşmayabilir.

Amelia Sachs sesi bambaşka okudu. Otomatik tabanca ateşleme pimi yayından boşanarak mermi kovanının kapsülüne değdi, çıt etti ama her nedense silah patlamadı. Belki mermi kusurluydu, atış boşa gitti, ya da biri boşa tetik düşürdü. Bu metal tınlamasını yüzlerce kez duydu, iyi tanıyor. Kendi silahında da ara sıra oluyor, meslektaşlarının başına da geliyor.

Belli belirsiz tınlamayı her zaman beklenen öteki çıkırtılar kovaladı. Tetiği düşüren, kusurlu mermiden kurtulmak için kundak sürgüsünü çekiyor, şarjörden namluya ikinci bir mermi sürmek üzere. Hareket telaşlı. Her zaman öyledir, kaçan fırsatın korkusu sarar silahı tutan kişiyi. Acele mermiyi yenilemeye çalışıyor, ölüm kalım meselesi ama elleri titriyor olmalı...

Bu kadar ayrıntı yıldırım gibi geçiyor Amelia'nın zihninden. Aynı anda yapışkan rulo sapını bırakıyor. Sağ eli kalçasında, her zaman ezberindedir kılıf, hemen Glock'u kavrıyor, bunları yaparken arkasından gelen sese dönüp savunma duruşuna ulaştı bile.

Göz ucuyla yan bölmede aniden doğrulup dikkat kesilen Pulaski'yi fark etti; çocuğun gözü Glock'da, şaşkın, ustasının neden böyle davrandığını anlamaya çalışıyor.

Yedi metre kadar ötede Dennis Baker kazık gibi dikiliyor. Gözleri-faltaşı gibi açılmış. Eldivenli elinde tabanca var, öteki eliyle kundak sürgüsünü zorlarken ikisine bakıyor. Sachs, namlunun kendisini hedeflediğini görüyor. Silah ufacık, 32'lik olmalı. Tamam, bu Autauga MK II, Rhyme'in kafa yorup Saatçi'ye yakıştırdığı silah.

Baker gözlerini kırpıştırıyor. Ağzını açıyor ama sesi çıkmıyor önce. Neden sonra boşalıyor. "Bir ses duydum. Sandım ki katil geliyor, Saatçi, yani..."

"Tetiği sen çektin!"

"Hayır. Ben sadece namluya mermi sürüyordum."

Sachs, dedektifin ayaklan arasına göz atıyor; kusurlu mermi, kovanıyla birlikte olduğu gibi orada, yerde yatıyor. Tek açıklama var. Dedektif ateş etti etmesine, mermi patlamayınca kundaktan düşürdü, şu anda ikincisini namluya sürmeye çalışıyor.

Baker inkârı sürdürmeye kararlı. 32'liği sol eline aldı, sağ kolunu bomboş aşağı sarkıttı. "Dikkatli olmamız lazım. Galiba herif suç mahalline geri döndü."

Sachs yutmuyor; gez-göz-arpacık Dennis Baker'ın tam kalbinin üstünde. Dedektifin kalça hizasını, beylik tabancasını taşıdığı yeri işaret ediyor.

"Sakın denemeye kalkışma Dennis... Ateş ederim. Takım elbisenin altında çelik yeleğin vardır umarım. İlk mermi göğsüne, ama ikinciyi, üçüncüyü daha yukarıya sıkarım, bilmiş ol. Façan bozulmasın, yazık etme."

"Ben... Sen anlamadın!" Gözleri yuvalarında dönüyor, panik başladı. "Bana inan, ben sizi..."

Dedektifin bu hali, Kathryn Dance'ın sözünü ettiği yalanı gizlerken yaşanan üç evreden biri değil mi?

"Ne olacak şimdi?" Çaylak, üzerine düşen görevi tam kestiremedi, araya giriyor.

"Ron, sen olduğun yerde kal. BakerTn vereceği hiçbiı emri dinlemiyorsun. Sen de çek silahını."

"Pulaski? Bana bak Pulaski, bu kadın çıldırdı."

Sachs göz ucuyla çırağını gözlüyor; Pulaski silahını çekip Baker'a doğrultunca, dedektife seslendi. "Dennis, önce 32'liği getir, masanın üzerine koy. Sonra sol elinle beylik tabancanı çıkar, kabzayı başparmak ile işaret parmağı arasın da tutup yavaşça yere bırak, beş adım geri git, yüzüstü yere uzan. Tamam mı? Söylediğim anlaşıldı mı?"

"Sachs, sen anlamıyorsun."

"Anlaması gereken ben değil, sensin; sana, söylediklerime uyacaksın."

"İyi ama..."

"Dediğimi yap, hemen şimdi!"

"Çıldırmışsın sen! Senin geçmişini, eski erkek arkadaşınla ilişkini araştırdığımı öğrendiğinden beri, bana diş biliyordun zaten. Onurumla oynuyorsun... Pulaski, bu kadın beni öldürecek. Polislik değil bu yaptığı, haydutluk. Dikkat et, benden sonra seni de ortadan kaldırmasın."

Pulaski oralı değil. "Dedektif Sachs'ın direktiflerini duydunuz, hemen uygulayın, yoksa silahınıza zorla el koymak zorunda kalırım. Şimdi, hangi yolu tercih ediyorsunuz?"

Saniyeler geçiyor. Suskunluk sanki saatlerce sürüyor. Taraflar put gibi, kımıldamıyor...

"Hassittir ya..." Baker, silahlarını söylendiği gibi istenen biçimde, istenen yere bıraktı; yere uzanırken söyleniyor. "Görürsünüz siz ikiniz. Başınız büyük belada."

"Kelepçele şunu."

Emri alan Pulaski sersem gibi.

Sachs'ın silahını doğrultmuş hâlâ beklediğini görünce Baker'ın tepesinde çöktü, kollarını arkaya kanırtıp söyleneni yaptı.

"Üstünü ara."

Sachs, cebinden telsizini çıkardı. "Dedektif Beş Sekiz Sekiz Beş'den Haumann'a. Cevap ver. Tamam."

"Devam et. Tamam."

"Burada yeni gelişmeler oldu. Elimde kelepçeli biri var. Aşağıya indirecek destek gönder."

"Olay nedir?" Acil Destek şefi meraklanıyor. "Fail mi, yoksa?"

"Güzel soru," demekle yetinen Sachs tabancasını kılıfına yerleştirdi.

Soruşturmadaki bu son gelişme, Dedektif Dennis Baker'ın Amelia Sachs ile Ron Pulaski'yi öldürmeye teşebbüs ettiği haberi, kent merkezindeki büro gökdeleni önüne beklenmedik bir konuk getirdi.

Dokunmatik kontrollü Storm Arrow marka kırmızı tekerlekli iskemle, geniş kaldırımında manevra yaparak binanın arka girişine yanaştı. Suçbilimci Lincoln Rhyme şahsen olay yerinde.

Baker, yan tarafa çekilmiş ekip arabasının arka koltuğunda kelepçesi zincirlenmiş halde büzülmüş oturuyor. Yüzü bembeyaz, kimseye bakmıyor, gözünü ilerde bir yerlere dikmiş...

İlk başta, Nick Carelli'yle yaşadığı ilişkiyi ortaya çıkardığı için Sachs'ın kendisini hedef seçtiğini söyledi. Bunun üzerine Rhyme işi yukardan kurcalamaya karar verdi, e-postayı gönderdiği varsayılan polis şefini aradı. Sonuçta, Sachs'ın rüşvetçi polisle ilişki konusunu Baker'ın piyasaya sürdüğü ortaya çıktı. Polis şefi böyle bir e-posta göndermiş değil. Hakkında araştırma yaptığını Sachs anlarsa, Baker elinde inandırıcı koz bulunsun diye metni kendi yazmış.

Rhyme dokunmatik kontrolü kullanarak tekerlekli iskemlesini kapı ağzında yığılmış teknik donanım arasında ayaküstü kurulan harekât merkezine, Sellitto ile Haumann'ın dibine yanaştırdı. Sellitto ikinci katta

olanları yeniden özetledi ama içi rahat değil. "Bu işi anlamadım gitti," diyerek söyleniyor, pırıl pırıl göğe bakıp sanki zehir gibi esen rüzgârı yeni fark etmişçesine ellerini ovuşturup duruyor. Yılların polisi bu koca adam iş üstündeyken aslında sıcağı, ayazı fark etmez, böyle şeylere aldırmaz; demek ki kafası çok karışık.

"Sellitto, üzerinde bir şeyler bulabildiniz mi?"

"İşte bildiğin 32'lik ile lateks eldivenler... Bir de kişisel eşyası, o kadar."

Derken kucağında kocaman kutu dolusu torbalanmış kanıtla Sachs göründü. Baker'ın aracını kontrolden geliyor. "Bak Rhyme, her dakika yeni numaralar çıkıyor ortaya." Torbaları birer birer çıkarıp hepsine gösteriyor. Kokain, elli bin dolar nakit, birkaç eski giyecek, Manhattan'dan kulüp ve bar ödeme fişleri... Arada St. Jamcs'inkilcr de var. Başka bir torba çıkarıp salladı, ilk bakışta boş gibi; Rhyme yakından baktı, içindeki ince lifleri fark etti.

"Araba paspasından mı?"

"Hı-hı. Kahverengi."

"Explorer'ınkiyle aynı, eminim."

"Bana da öyle geliyor."

Saatçi ile bir başka bağlantı daha.

Rhyme memnun, gözü, ısırır gibi esen rüzgâra kapılmış titreşen torbada, başıyla kanıtı selamlıyor. Bulmacanın parçaları bir araya gelmeye başlayıp resim yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlayınca alınan o muhteşem keyif yüzüne yayılıyor. Ekip arabasına döndü, arkada büzülmüş oturan Baker'a seslendi. "118'de diyorum, hangi dönemde çalışmıştın?"

Tutuklu başını çevirip pis pis baktı. "Hassittir! Sizin gibi dalyaraklara ifade mi vereceğim? Ne bok iş bu, be! Biri tutmuş hepsini üzerime yıkmak istiyor."

Rhyme, Sellitto'ya, "Personeli ara," dedi. "Adamın daha önceki görev yerlerini öğrenelim."

Sellitto telefona sarıldı, kısaca görüştü. "Tombala! Tam iki sene 118'de, Uyuşturucu ve Cinayet masasında çalışmış. Oradan, üç yıl önce Emniyet Sarayı'na tayini çıkıyor."

"Pekâlâ. Baker, nasıl tanıştınız bu Duncan denen adamla?"

Baker kaykılıp iyice koltuğa gömüldü ve karşıya bakarak belirsiz hedefini gözlemeye devam ediyor.

Rhyme adamın küskünlüğüne gülerek iyice keyifleniyor. "Bak sen şu işe; iki ayrı soruşturma derken bakıyoruz su ile sel aynı yatakta *telâki* ediyor..."

Sellitto kükrüyor. "Kim, ne ediyor?"
"Telâki. Yani buluşma, yani kavuşma. Firmaların ortak olup birleşmesi gibi. Sen hiç 'Scrabble' oynamaz mısın?"
"Hadi o kadarını anladık; hangi su, hangi selmiş o dediğin?"
"Homurdanma Sellitto. Mal meydanda. Bir Bir Sekiz ile Saatçi soruşturması, aynı suçun iki değişik cephesi. İki tarafı da kesen bıçak yani." Yaptığı benzetmeden pek hoşlanıyor.
Kendi Soruşturmama karşı Öteki Soruşturma...
"Bir zahmet anlat da öğrenelim bari... "
Sellitto'nun başka açıklamaya ihtiyacı var mı tam belli değil; laf altında kalmasın yeter, havasında.
Amelia Sachs olanları özetliyor. "Baker, 118'deki şantaj, haraç tezgâhının içindeydi. Saatçi ile, artık biliyoruz gerçek adını, Duncan ile beni öldürtmek üzere anlaştı. Sebep, soruşturmada onun izine yaklaşmış olmam."
"Evet, bu durumda Danimarka'da durumun gerçekten berbat olduğu, pis işler döndüğü ispat edilmiş oluyor."
İşe Danimarka da karışınca bu kez sazan gibi lafa atlama sırası Pulaski'de. "Danimarka mı? Yani Avrupa'daki mi?"
"Öf! Shakespcare'deki Ron!" Rhyme, meslekteki mükemmel ekibinin böylesi kültürel zayıflıklarına dayanamıyor. Çaylak bu açıklamayı da bön bakışlarla dinleyince, pes etti, Hamlet adını anmaktan da vazgeçti.
Sachs, adamının merakına kıyamadı. "Bizim şef, 118'de yuvalanan suç şebekesinin pis marifetleri nihayet ispat edildi, demek istiyor. Görüldüğü kadarıyla oradakiler sadece Baltimore veya Bay Ridge çetelerinin dosyalarını hasıraltı etmekle yetinmemişler."
Rhyme başını kaldırmış dalgın gözlerle büro gökdeleninin tepelerini süzüyor. Buz gibi hava, ısıran rüzgâr umurunda değil; aklı kim bilir nerelerde. Cevabı bulunamayan epeyce soru var, kuşkusuz.
Örneğin Vincent Reynolds. Bu sapık gerçekten katilin ortağı mı, yoksa sadece yem mi?
Hem sonra haraç parası nerede, bilinmiyor. Ayrıca suçlu zincirinde eksik halka var. Rhyme arabaya seslendi.
"Maryland'deki adamın kim? Başka kimlerle çalışıyorsun? İşin içinde mafya var mı? Eğer yok diyorsan, suç ortakların hangi çevreden?"
"Sen sağır mısın Rhyme! Sorularından başlatma şimdi..."
Sellitto işin yine küfüre varacağını görüyor. "Götürün şu herifi merkeze!" Ekip arabasının başında bekleyen devriyeler harekete geçince, "Şimdilik..."

diye seslendi ve bir an durup zihninde kallavi bir hukuk terimi aradı, "... en iyisi 'taammüden cinayete teşebbüs' olarak tutun zaptı; yediği öteki bokları sonra birer birer ekler, bir güzel süsleriz iddianameyi." Araba uzaklaşırken arkalarından bakakaldı. "İsa kurtardı bizi. Talihimiz varmış."

"Demek talih?" Rhyme, yılların polisi dostunun takıntısını biliyor, koca adam çok şeyi talihe bağlar.

"Ne sandın ya... Rhyme, şu Saatçi'nin şimdiden iki cesedi var; ya öteki kurbanları da öldürseydi? Bak ikinci katta olanlara. Amelia ördek gibi ortada kaldı, biz uyuduk. Silah tutukluk yapmasaydı, var ya..." Kıl payı atlatılan trajedinin sonrasını söylemeye dili varmıyor, Sellitto'nun; sözün gerisini hafızasına gömüyor.

Rhyme, talih denen avuntuya ancak hortlaklara, uçandairelere kandığı kadar inanır. Son gelişme üzerine zihnini kıyasıya sorguya çekmeye başladı. Şansın, talihin hayatta olup bitenlerde ne payı olabilir, salak kardeşlerim, benim... Dostlarının duygu dünyalarını akılla sorguya çekmeye üşendi, sustu.

Talih...

Beyninde sayısız tilki aynı anda kuyrukları birbirine değmeden koşturuyor. Birden, fikirler sahicileşti, kovandan boşanan arılar gibi çevresinde dolanmaya başladı. Derken içlerinden biri iki heceye dönüştü, ağzından sanki vızıldayarak kaçıyor... "Duncan!"

"Hayrola Linç!" Sellitto telaşla dostunun başına koştu. "Bir şeyin yok ya?"

Sachs atıldı. "Rhyme?"

"Hişt... Susun." Elinde olsa, parmağını dudağına götürecek.

Dokunmatik kontrolü zorladı, iskemlesini yavaş yavaş kendi etrafında döndürürken gözleriyle çevreyi köşe bucak tarıyor. Derken durdu, karşı kaldırımda iki bina arasındaki geçide ince bir bakış attı, hareketini sürdürüp Sachs'ın getirdiği kocaman kanıt kutusunun başına yanaştı. "Bana Baker'ın silahı lazım."

Pulaski atıldı. "Beylik tabancasını mı istediniz?"

"Of! Elbette beylik olanı değil, öteki. 32'lik. Nerede o? Haydi, çabuk!"

Pulaski tabancayı buldu, plastik torbanın ucundan tutarak getiriyor.

"Teftiş söküşü yapılsın."

"Ben mi yapayım, efendim?"

"Hayır, o." Çenesiyle Sachs'ı gösteriyor.

Sachs kaldırıma çömelip plastik örtü yaydı, deri eldivenlerini çıkarıp latcksleri geçirdi, birkaç saniye içinde tabancayı parçalarına ayırıp sırayla örtüye dizdi.

"Şimdi hepsini tek tek göster bana."

Sachs söyleneni yaparken göz göze geldiler. Sachs'ın kaşları çatıldı.

Rhyme, bilmiş bilmiş bakıyor. "Tamam Sachs."

Pulaski'ye döndü. "Çaylak, bak buraya."

"Buyrun efendim?"

"Adli Tıp doktorumuzla görüşmem gerek. Ara, bana onu bul bakalım."

"Elbette, tabii. Telefon mu edeyim?"

"Pöf!" Rhyme öfkeyle nefesini koy verince buz gibi havada ağzından burnundan dumanlar çıkıyor. "İstersen telgraf çek; olmazsa git, tak tak tak kapısını çal, o da sana, kimdir o, desin! Mükemmel çözüm hangisi dersen... Of, yahu... Al şu telefonu eline! Şimdi vaktim yok filan derse sakın razı olma. Mutlaka görüşmemiz lazım."

Pulaski azara gocunmadı, telefonuna davranıp doktoru aramaya koyuldu.

Üstat soruşturmayı lahana gibi yaprak yaprak soyuyor. Sellitto'yu aldı bir heyecan. "Linç, hey Lincoln? Ne oluyor?"

"Bana çok lazımsın, şimdi sıra sende, Lon."

"Hayhay. Ne yapayım?"

"Karşı kaldırımda bizi seyreden biri var. Geçidin ağzında dikilen adam, gördün mü?"

Sellitto dönüp baktı. "Anlaşıldı, tamam." Adam sırım gibi biri, ince; hava kararıyor ama güneş gözlükleri hâlâ gözünde; başında şapka, üstünde deri mont, ayağında kot pantolon. "Tanıdık biri gibime geliyor."

"Git davet et, kaptığın gibi buraya getir. Şuna bir iki soru sorsam iyi olacak."

Sellitto gülüyor. "Kathryn Dance seni çok etkilemişe benziyor, Linc. Bildiğim kadarıyla sen tanıklara pek iltifat etmezsin ama neyse."

"Öyledir, ancak bırak da bu soruşturmada bir istisnamız olsun."

Sellitto, istisnayı hoş görür tavırla elleri cebinde omuz silkiyor; bir yandan da duruma uyanır gibi. "Söylesene, kim o adam?"

"Yanılmış da olabilirim." Rhyme, ömründe bir kez olsun yanılmamış olduğuna inanan adamın gururuyla konuşuyor. "Bana öyle geliyor ki karşı kaldırımdaki şahıs, dostumuz, Saatçi."

Otuz İkinci Bölüm

18:41, Çarşamba

Gerald Duncan kaldırım kenarında, Sachs ile Sellitto'nun arasında oturuyor. Elleri kelepçeli; şapkası, güneş gözlükleri, birkaç kat üstüste giydiği bej eldivenleri, cüzdanı ve kanlı maket bıçağına el kondu.

Dennis Baker'ın tersine sakın, kibar; soruları içtenlikle cevaplıyor. Oysa üç dedektif birden üstüne çullandı, zorla yere yatırıp aradılar; özellikle böylesi suçlulara karşı hiç de nazik olmadığı bilinen Sachs'ın sıkı tezgâhından geçti.

Missouri eyaletinden geçerli ehliyeti var, kimliği oradan onaylandı, ikametgâhının St. Louis'de olduğu belirlendi.

Sellitto'nun merakı yatışmış değil.

"İsa aşkına söylesene, nereden akıl ettin de tanıdın adamı?"

Rhyme'in katili teşhis edişinde ilahi elin parmağı yok. Saatçi'nin olay yerini terketmediği düşüncesi, aylak seyirciler arasında suçlu aramayı akıl etmesinden çok önce kafasında kıvılcımlanmıştı.

Pulaski sonunda verilen görevi başardı. "Efendim, kendisini buldum. Adli Tıp doktorunu, demek istiyorum."

Yaklaşıp telefonu Rhyme'in ağzına tuttu. Adli tıpçı ilginç bilgiler verdi. Konuşma kısa sürdü, Rhyme doktora teşekkür edip başıyla işaret etti, Pulaski telefonu çekip kapadı. Üstat tekerlekli iskemlesine manevra yaptırıp Duncan'ın başına dikildi.

Tutuklu, "Siz Lincoln Rhyme olmalısınız," derken suç uzmanıyla tanışmaktan gurur duyduğunu hissettiriyor.

"Evet, öyle. Siz de namı diğer Saatçi oluyorsunuz."

Adam yakalandığına pişman değil, gülümsüyor.

Rhyme, karşısında kaldırımda oturan şüpheliyi tepeden tırnağa süzdü. Biraz yorgun ama halinden memnun, kendiyle barışık bir görünüşü var.

Rhyme'in yüzüne, o seyrek rastlanan tatlı gülüş yayılıyor. "Ece? Söyleyin bakalım, gerçekten kimdi o? Geçidin ağzındaki ceset, demek istiyorum. İstersek yurttaşlık kayıtlarında Theodore Adams'ı aratırız ama zamanımızı boşuna harcamış oluruz, değil mi?"

Duncan kelepçeli ellerini kaldırıp işaret parmağının ucuyla şakağını gösteriyor. "Demek işin orasını da çözdünüz?"

"Adams'a ne olmuş..." Sellitto soruyu sorduğuna pişman; belli ki sorulacak başka sorular var. "Linç, bu işin içinde neler dönüyor, İsa aşkına?"

"Şüpheliyi karşıma aldım, dün sabah geçidin başında bulduğumuz boynu ezik adamı soruyorum. Kimdir, nasıl öldü, bilmek istiyorum."

"Bu puşt öldürdü, nesini merak ediyorsun!" Sellitto yine telaşının kurbanı oluyor.

"Hayır efendim, o öldürmedi. Daha demin Adli Tıp uzmanıyla konuşuyordum. Kesin otopsi raporunu yazmamış ama cesetteki bulguları bir bir anlattı. Kurban, Pazartesi akşamüstü beş-altı sularında ölmüş, gecenin onbirinde değil. Ayrıca, bir otomobil kazası veya düşme sonucunda iç kanama nedeniyle olay anında ölmüş. Ezilmiş gırtlak meselesinin bu işle ilgisi yok. Biz ertesi sabah bulduğumuzda ceset donmuş, kaskatı kesilmiş olduğu için olay yerinde doktor ölüm zamanını ancak o kadar saptayabilmiş." Kaş yıkıp dudak ekşiterek şüpheliye dönüyor. "İşte böyle, Bay Duncan. Ölen kimdi, bu iş nasıl oldu?"

Şüphelinin dili çözülüyor. "Westchester'da bir araba kazasına kurban gitmiş, zavallı genç adam. Adı James Pickering."

"Devam edin!" Rhyme'in tek kaşı havada. "Unutmayın cevaplarınızı şiddetle merak ediyoruz."

"Kazayı polis telsizinden duydum. Ambulans cesedi Yonkers'e, bölge hastanesi morguna götürdü. Cesedi oradan çaldım..."

"Amelia, hastaneyi ara."

Sachs aradı, kısaca görüşüp raporunu verdi. "Otuz bir yaşında, erkek. Pazartesi akşamüstü beş sularında Bronx Rivcı Parkway'de hızla yoldan fırlamış. Buzlu zeminde direksiyon hakimiyetini yitirip kayma olayı. Anında, iç kanamadan ölmüş. Adı James Pickering. Ceset hastaneye götürülüyor, orada kayboluyor. Başka hastaneye nakledildi sanıp araştırıyorlar, sonuç olumsuz. Yakınları bu işe çok kızmış durumda. Başka ne olsun?"

"Ailesine karşı çok mahcubum." Duncan gerçekten üzgün görünüyor. "Ancak başka çarem yoktu. Kişisel eşyaları bende, hemen iade ederim. Ayrıca cenaze masrafını ben ödemek istiyorum."

Sachs açık nokta kalmasın istiyor. "Peki, bizim elimize geçen cüzdandaki kimlik ve diğer şeyler nereden geliyor?"

"Sahte. İnce elenip sıkı dokunsa hemen anlaşılır. İlk bakışta inanılsın, iki üç gün idare etsin, diye yaptım."

"Yani cesedi çalıyorsun, arabayla geçidin oraya kadar götürüyorsun, gırtlağına demiri dayayıp ipin ucunu cesedin eline tutuşturuyorsun ve can çekişerek öldüğü izlenimi yaratıyorsun. Öyle mi?"

Duncan başıyla evetliyor.

"Sonra da yanıbaşına saati ve şiirli notu bırakıyorsun."

"Doğrudur."

Lon Sellitto atılıyor. "Ya 22. Sokak rıhtımındaki? Orada öldürdüğün garipten ne haber?"

Rhyme meraklı bakışlarla araya giriyor. "Duncan, senin kan grubun AB pozitif mi?"

Şüpheli gülüyor. "Çok ustasınız."

"Lon, o rıhtımda ölen, öldürülen olmadı. Bulduğumuz kan onunki." Rhyme yeniden Duncan'a dönüyor. "Rıhtıma saat ile notu bıraktın, etrafına kendi kanını döktün. Suya attığın ceketin koluna da bulaştırdın, biraz. Tırnak izlerini kendin yaptın, tamam. Pekâlâ, o kadar kanı nasıl aldın; kendi damarına kendin mi hatırdın şırıngayı?"

"Yok canım. New Jersey'de hastaneye başvurdum. Yakında ameliyat olacağımı, tedbir olsun diye kendi kanımı biriktireceğimi söyledim."

"Demek analizde pıhtı önleyici bulmamızın nedeni bu." Kan depolanacaksa pıhtılaşmayı önlemek için inceltici kimyasal katılır.

"Zaten dikkatinizi çekip çekmeyeceğini çok merak etmiştim."

"Gelelim kırık tırnak parçasına..."

Duncan yüzük parmağını uzatıp Rhyme'e gösterdi. Tırnağın ucu eksik. Rıhtımda kendi kırıp koparmıştı. Söze girdi. "Biliyorum, Vincent size mutlaka kilise yakınında bir genci öldürdüğümden de bahsetmiştir. Ben o çocuğa dokunmadım bile. Eğer konteyner boşaltılmamışsa bulursunuz, maket bıçağındaki ve oraya attığım buruşuk gazete kağıdındaki kan benim kanım"

"Olay nasıl gelişti?"

"Terslik oldu. Vincent belindeki bıçağı delikanlının gördüğünü sandı. Bana da çocuğu, sözüm ona, öldürmek düştü! Öyle yapmasam Vincent benden şüphelenmeye başlayacaktı. Köşeyi dönen çocuğun arkasından koştum. Vincent'ın görüş açısından çıkınca aradaki patikalardan birine gizlenip kolumu biraz derinden çizip kanı maket bıçağının orasına burasına bulaştırdım, yarayı gazete parçasıyla sildim." Montunun kolunu sıyırıp bileğinin üst tarafında kapanmakta olan yarayı gösterdi. "Buyrun, isterseniz DNA testi yapın."

"Yoo, sen hiç merak etme. Gerekeni yapacağız..." Rhyme kafasını kurcalayan başka bir soruya sıçrıyor hemen. "Pekâlâ, ya kanlı araba hırsızlığı? Buick'i çalarken kimseyi öldürmedin, öyle mi?" O ana kadar ellerine Chclsea çevresinde kayıp üniversite öğrencisi ve araba hırsızlığı sırasında cinayet konusunda rapor geçmemiş durumda.

Lon Sellitto sıkıntılı, yine dayanamıyor, öfkeyle patlıyor. "Cehenneme kadar yolu var! Ne şımartıyorsun adamı?"

"Yapma Lon, bu adam seri katil değil. Hiç kimseyi öldürmedi. Bütün olayları intikam niyetiyle tezgâhlamış arkadaş; seri katil olarak biraz ün yaptı, hepsi o kadar."

"Hadi canım sende!" Sellitto şüpheyle katili süzüyor. "Bu Duncan'ın karısı araba kazasında ölmedi mi yani?"

"Hiç evlenmedim ki."

Dedektif yeniden Rhyme'e dönüyor. "Sen bu numarayı nasıl çaktın, peki?"

"Senin bana söylediğin bir iki sözden çıkardım."

"Ben ne laf etmişim?"

"Her şeyden önce şüphelinin gerçek adı dilinden düşmüyor."

"Ne var bunda? Adamın adını sanını biliyoruz."

"Kesinlikle evet. Çünkü Vincent Reynolds bize itiraf etti. Bak bakalım Bay Duncan'ın kullandığı eldivenlere... O eldivenler iz bırakır mı? Bırakmaz. Kendisi karda yürüyüp iz bırakmayan biri. O halde gerçek adını Vincent Reynolds gibi birine neden açık etti dersin? Çünkü umurunda değil. Kimliğini gizlemeye niyeti yoktu ki... "

"Daha demin son kurbanları ve Amelia'yı gerçekten öldürmeyiyim talihimize bağlıyordun. Önce, bu adam akıllanmayacak mı diye suna çok kızdım; ama sonra tekrar düşündüm. Haklıydın. Kurbanları biz kendimiz mi kurtardık? Yoo, hayır. Şu çiçekçi Joanna'yı düşün. Katilin onu hedeflediğini anlamıştık, hepimiz biliyorduk. Sonra ne oldu? Kız 911'i kendi aradı. Neden? Dükkânda bir gürültü duydu; belli ki bizim katil bilerek, kızı uyarmak kastıyla gürültü çıkardı."

Duncan onayladı. "Açıklamanız doğru. Ayrıca birinin dükkâna gizlice girdiğini anlasın diye tel yumağını ortalıkta, ayak altında ben bıraktım."

Sachs araya giriyor. "Lucy, Greenwich Village'deki asker kız olayında yani, evin çatısında biri olduğunu isimsiz ihbardan öğrendik. Oradaki uyarı, aslında kimliği belirsiz tanıktan gelmedi, değil mi? Telefon eden sizdiniz..."

Duncan başıyla evetliyor. "Vincent'a, sokaktan birinin 911'i aradığını söyledim. Ama gerçek öyle değil. Aşağıya inince genel telefondan kendimi ihbar ettim."

Rhyme, arkalarında yükselen gökdeleni göstererek, "Buradaki yangın söndürücü de, anladığım kadarıyla gerçek patlayıcı değildi."

"Zararsız. Dışına sadece biraz ispirto döktüm ama içindeki suydu."

Sellitto telefona sarılıp 6.Bölge'de konuşlanan New York Polisi bomba imha ekip amirliğini aradı. Daha dinlerken ekibe seslendi. "Musluk suyu!"

"Tıpkı Baker'a verdiğin silah gibi... Onunla adam benim Sachs'ıma kıyacaktı, hani! Şu 32'lik, diyorum. Yeni kontrol ettim. Ateşleme iğnesi kırık!"

Duncan gülümsüyor. Sachs'a döndü. "Namluyla da oynadım. İsterseniz bakın. Sizi beylik silahıyla öldüremeyeceğini biliyordum, çünkü o durumda ölümünüzle kendisi arasında doğrudan bağ kurulurdu."

"Tamam, buraya kadar!" Sellitto köpürüyor. "Yetti be! Bu iş nereye varacak, biri bana anlatsın artık!"

Rhyme öfkeyi umursamıyor. "Lon, al benden de o kadar.. Ben sizi bu istasyona kadar getirdim, bundan sonra makinistimiz Bay Duncan.

Treni alsın, terminale kadar hepimizi o götürsün. Sanırım bizi aydınlatmak için can atıyordur. Yoksa şovu baştan beri karşı kaldırımda kral locasından neden sey retsin ki... "

Duncan iltifatı, iltifatla karşılıyor. "Tam on ikiden vuru yorsunuz, Dedektif Rhyme."

"Hayır efendim, bu halimizden ötürü ıskartaya çıkardılaı bizi, titrimizin artık hükmü yok."

"... Bütün yaptıklarım, ikinci katta varılan sonucu elde el mek içindi. Evet, olanı biteni baştan sona zevkle seyrettim. Şu alıp götürdüğünüz orospu çocuğunun, o Dennis Baker'm enselenip sürüklenerek demir parmaklıkların arkasına gönde rilmesi çok hoşuma gitti... "

"Devam et, Duncan, devam et."

Duncan durgunlaştı, yüzü dondu. "Bir yıl önce buraya iş için geldim. Bir leasing firmam var; endüstriyel makine finansmanı yapıyorum. En yakın arkadaşımla birlikte çalışıyorduk. Kendisi yirmi yıl önce ordudayken benim hayatımı kurtarmıştı. Her neyse, bütün gün yazı çiziyle uğraştıktan sonra akşam yemeğine çıkmadan önce üstümüzü değiştirelim dedik, otellerimize gitmek üzere ayrıldık,- Kendisini, yani dirisini bir daha göremedim. Kurşunlanarak öldürülmüştü. Po lis, olay soyguna teşebbüs sırasında

gerçekleşmiş, dedi. Ama aklım yatmadı. Cinayette bir terslik vardı. Demek istediğim, kaç soyguncu diyelim para vermediği için kalkıp kurbanı alnının tam ortasından, hem de iki kez üst üste ateş ederek vurur ki?"

"Ya, evet. Yıllık bazda, soygun sırasında ölüm olayları oranı çok düşüktür. Son suç istatistikleri bize..." Pulaski'nin söylevi, üstat Rhyme'in buz gibi bakışları altında hece hece eridi, gitti!

Duncan, gerilimi görmezden gelip devam ediyor. "Dostumun bir ara çıtlattığı bir laf garibime gitmişti, sonradan onu hatırladım. Bir gece önce kent merkezinde bir kulübe gidiyor, çıkışta iki polis onu kenara çekip uyuşturucu satın alırken gördüklerini söylüyorlar. Tabii palavra. Onun uyuşturucuyla, o işlerle hiç alışverişi yoktu. Kesinlikle biliyorum. Bizimki haraç istendiğini anlamış, amirleriyle konuşmak istemiş. Emniyet Müdürlüğümü arayıp şeflerden birine durumu anlatıp şikayetçi olacak. Neyse, tam o sırada kulüpten kalabalık bir grup çıkıyor, askıntı olan polisler çekip gidiyor. Ve arkadaşım ertesi gün iki kurşunla alnından vurulup öldürüldü.

"... Bu kadar da rastlantı olmaz, dedim. O kulübe gidip başladım sorgu suale. Sonunda bana beş bin dolara patladı ama şehirde dönen dolabı anlatacak birini buldum. Şu Dennis Baker ile diğer bazı polis dostlarının şantaj ve haraç işi çevirdiklerini öğrendim."

Duncan ayrıntıya girdi, işlerin nasıl yürüdüğünü anlattı. Paralı işadamı veya çocuklarının üzerinde kendi ayarladıkları uyuşturucuyu yakalayıp, soruşturma dosyası kapama bahanesiyle şantaj yapıyor, büyük para sızdırıyorlar...

118'deki kayıp uyuşturucular!" Pulaski'nin sözünü Sachs tamamlıyor: "Satılsa pek para etmez ama bu tezgâhlarda kanıt olarak yeter de artar bile."

"Duyduğum kadarıyla Aşağı Manhattan'da bir barda üs kurmuşlar, soygunlar oradan idare ediliyor."

"St. James mi?"

"Evet, işte orası. Bölge amirliğinde nöbeti biten oraya gidiyor. Toplantılar orada."

Rhyme ayrıntıların uzmanı; bilgiyi sınamadan zihnindeki haritaya yerleştirmiyor. "Şu arkadaşın. Hani öldürülen. Adı neydi, onun?"

Duncan ismini verdi, Sellitto cinayet masasını aradı. Olayın gerçek olduğu onaylandı. Adam, soygun teşebbüsü sırasında vurulup öldürülmüş; suçlu bulunamamış.

"...Ben araştırmaya devam ettim. Bu arada kulüpte tanışıp bilgi aldığım o adama yüklü para yedirmek zorunda kaldığımı belirteyim. Sonunda Baker'ı şahsen tanıyan birileriyle ilişki kurdum. Profesyonel katil olduğum izlenimi yaratıp hizmete hazır olduğumu hissettirdim. Uzun süre ses çıkmadı. Katil şantajcı ya suçüstü yakalandı ya da doğru yolu görüp bu işlerden vazgeçti, benim intikam planı da suya düştü diye üzülürken Baker beni aradı, buluştuk. Sonradan anladım, güvenilir biri olup olmadığımı soruşturuyormuş. Demek sonunda güvendi ki, beni aradı. Pek ayrıntıya girmedi, sadece iş ilişkilerini berbat etmek isteyen birileri olduğundan söz etti. Kendisi, başka bir polis arkadaşıyla birlikte, ötmeye kalkışan bir kuşun kanadını kırmışlar filan."

Sachs kendi kanadı kırılmış kuşlarının derdine düşüyor. "Creeley mi, Sarkowski mi? İsim verdi mi Baker?"

"Bana isim vermedi tabii. Ama üslubundan anlaşılıyordu. Adam öldürmekten söz ettiği açıktı."

Sachs hayıflanıyor. "Ben de, 118'deki bazı polislerin mafyaya iş görerek menfaat sağladıklarını sanarak üzülüyordum. Meğer kendi pis işlerini kendileri görüyorlarmış."

Rhyme'in gözü kıza takılıyor, çektiği acıyı görüyor. Sachs kötü anıların pençesinde; aklı Nick Carclli'de... Aklı babasında.

"... Derken, Baker baklayı ağzından çıkardı. Bir kadın dedektifin ortadan kaldırılması gerekiyormuş. Ancak işi kendimiz göremeyiz, dedi. Kadın ölürse herkes son olarak araştırdığı meseleyle bağlantılı olduğunu anlar, bu yüzden de soruşturma daha bir derinleştirilirmiş. Ben de seri katil tezgâhını önerdim. Bir de isim yakıştırdım: Saatçi!"

"Demek o yüzden... " Sellitto bağlantıları kurmaya başlıyor, "...meslek örgütlerinde senin hiç kaydını bulamadık. Gerald Duncan yazıyorsun, ekran ses vermiyor."

"Doğru. Karakteri kendim yarattım, aslı yok... Öte yandan öyküyü sahici kılacak gerçek bir tanığa ihtiyacım vardı. Kamuoyunu yemlemeden yürümeyecekti plan. Polisi, ortalıkta sapık seri katil dolaştığına inandırmak gerekiyordu. Vincent Reynolds'u devşirdim, saldırıya giriştik. İlk iki sahte cinayeti kendi başıma kurguladım; Vincent ortalıkta yoktu, henüz. Diğerlerinde birlikteydik. Dehşet senaryosunu tutturdum ancak hepsinde birer kusur bıraktım. Gerçekte başkasının kanını da akıtmadım hiç.

Mermi kutusunu bulmanızı sağlamam gerekiyordu. Böylece Baker ile Saatçi ilişkisi perçinlcnecekti. Elinize geçsin diye uygun yer ve zaman

kollarken..." Duncan kahkahayı patlatıyor, "...İş kendiliğinden çözüldü. Jipin izini sürüp peşimize düştünüz. Bana fırsatı siz hazırladınız. O arada az kalsın yakalanıyorduk, zor sıyırdık!"

"Yani o nedenle mermileri Explorer'dan almadan gittin."

"Aynen. Kitabı da güya unutmuş oldum."

Rhyme'in aklına Pulaski'nin sorusu geliyor. "Garajda olay yerini inceleyen arkadaşımız, kapı ağzında boş yer varken jipin neden çıkışın dibine değil de ortalık yere bırakıldığına şaşırmıştı. Demek Explorer ile kanıtları kolayca bulalım diye, öyle yaptın."

"Elbette. Sizleri, beni ve Baker'ı adım adım bugün ikinci katta kadar getirsin diye bütün suç mahallerini bilerek seçtim. Herşeyi, Baker genç bayanı öldürmeye teşebbüs ettiği sırada suç üstü yakalansın diye düzenledim. Sonrası çorap söküğü gibi gidecek, haydutun arabasını, evini arayacak ve delilleri bulup çıkaracaktınız... "

"Şiirden ne haber? *Soğuk Ay gökleri ayaza kesti, demişsin: '*

"Kendim yazdım." Gülüyor. "Gerçi şairliğim, iş hayatım kadar başarılı değil, ama işime yaradı; yeterince ürkütücü oldu."

Sachs araya giriyor. "Peki neden bu insanları kurban olarak seçiyordunuz?"

"Kişileri seçmedim. Asıl olay yerleri için kafa yordum; kolay kaçabileceğimiz noktalar seçtim. Sonuncusu, yukarıdaki hanımın çalıştığı yer, koridor dibi. Özellikle Baker'ı köşeye sıkıştırmak için en iyi noktaydı."

"Arkadaşınızın intikamını almak için bu kadar entrika çevirdiniz, zaman ve para harcadınız... " Sachs bir bakıma katile hayran kalıyor. "Başkası olsa gider, kafasına kurşun sıkarak bu işi bitirirdi."

Duncan hüzünlendi. Soruyu, "Kimsenin canına kıyamam, ben," diye karşılıyor. İçten konuşuyor, belli. "Cana kıymak kolay mı! Tamam, yasaları biraz eğip büktüm, bazı suçlar işledim, ama insan öldürmedim. Araba bile çalmış değilim. Onları Baker kendi bulup getirdi. Polisin müsadere ve emanet otoparkından çalmış."

Sorguyu yeniden Rhyme devralıyor. "Anlaşıldı. Peki, birinci kurbanın kızkardeşi olduğunu söyleyen kadın? O kimdi?"

"Yardım istediğim bir arkadaş. Bir zaman önce kendisine borç vermiştim ama bir türlü parayı denkleştirip geri ödeyecek olanak bulamadı. O nedenle de bana yardım etmeye razı oldu."

"Ya arabadaki kızcağız?"

"O mu? Hanımın gerçek kızı."

"Bu bayanın adı ne, peki?"

Duncan'ın yüzü buruştu, mahcup gülümsüyor. "İzninizle adını saklı tutayım. Kendisine söz verdim. Bana Baker ile randevu ayarlayan kulüpteki çocuk için de öyle, adını hiçbir koşulda ifşa etmeyeceğime ona da söz verdim. Söz sözdür, bozamam."

"118'de, haraç işine bulaşan Baker'dan başka kimler var?"

Duncan hayıflanıyor, yüzü sarkıyor. "Öğrenemedim. Keşke bilsem. Hepsi içeri atılsa sevinmez miyim? Planlarından hiç söz etmezdi. Yine de, bu pisliğe bulaşan biri daha olduğunu sezdim. Öyle sıradan polis memuru, bölgeden biri değil, anladığım kadarıyla."

Sachs heyecanlanıyor. "Başka biri daha var, öyle mi?"

"Evet, doğru. Yukarılardan biri."

"Maryland'den olabilir mi? Ya da oralarda bir yerden?"

"Baker bana hiçbir isim veya yer adı söylemiş değil. Evet, bana güveniyordu,ama bir yere kadar. Kendisini ele vereceğimden korkmuyordu, hayır. Onun derdi daha çok, açgözlülüğüm tutar da aramızdaki anlaşmayı unutup parasının peşine düşer miyim, korkusuydu. Hani haydut, hayduttan çekinir ya... Ortada çok para olduğu belliydi."

O sırada siyah renkli resmi araba, polisin olay yerini çevirdiği sarı bantların dibine kadar girip park etti. Zayıf, uzun boylu, ince pardesülü, başı hafiften kelleşmeye başlamış resmi havalı biri, Bölge Savcısı Baş Yardımcısı indi, ilerleyip grubun yanına geldi. Rhyme'in, adamın davalarında bilirkişi olarak çok ifade vermişliği var; sessiz, sözsüz karşılıklı selamlaştılar. Sellitto hemen konuyu açtı, son gelişmeleri özetledi.

Savcı, soruşturmanın dönüp dolaşıp bambaşka bir noktaya gelişini merakla dinledi. Şimdiye kadar içeriye attırdığı suçluların çoğu Tony Soprano tipi budalalar, daha da beterleri, kenar köşenin salak esrarkeşleri, ufak tefek gangster bozuntuları. Bunlardan bıkmış zaten. Nihayet üstün zekâlı, tek suç işlemeden adaletin karşısına suç abidesi olarak dikilebilen entrika ustası şüpheli karşısına çıkarılınca seviniyor. Daha da güzeli, medyası bol duruşmalarla ünlenip politika merdivenlerini tırmanma fırsatı doğuyor kendisine.

Sachs'a dönüyor. "Soruşturmadan İçişleri'nin haberi var mı?"

"Hayır. Kendi başıma yürütüyordum."

"Kim onayladı?"

"Flaherty."

"Müfettiş mi? Operasyon müdürü, yani?"

"Doğru."

Tek söz etmeden ufak bir baş hareketi; yetki meselesinin kafasını kurcaladığı belli oluyor. Kalem defter çıkarıp not almaya başladı. Beş altı dakika mükemmel el yazısıyla yazdı, bozdu, yeniden yazdı. Kaşlarını çatıp kalemi bıraktı. "Anlaşıldı, B ve E'den açıyoruz davayı. İzinsiz haneye tecavüz... Ama soygun yok."

Soygun, bir yere hırsızlık veya cinayet gibi ağır bir suç işlemek maksadıyla zorla girmek oluyor. Duncan'ın suçu ise oraya buraya izinsiz girip çıkmak.

Savcı devam ediyor. "Ayrıca ortada ceset hırsızlığı var."

Duncan yoruma karşı. "Hayır, el koymadım, sadece ödünç aldım. Takdir edersiniz ki, cenaze ne saklı ne gizliydi; herkesin gözü önüne bıraktım."

"Olabilir. Bu konu Westchester'i ilgilendirir, onların görevi. Ancak burada, bizim için adaleti engelleme, polisin yasal faaliyetlerine müdahale söz konusu."

Duncan suratını asıyor. "Olabilir ama ortada gerçekleştirilmiş cinayet olmadığına göre ilgili polis faaliyetleri lüzumsuz, emniyet güçlerinin harcadığı zaman ve para ise görev kusuru sayılır! Bu durumda mahkeme 'müdahale' iddianızı temelsiz bulur... "

Rhyme keyiften kıkır kıkır gülüyor.

Bölge Savcı Baş Yardımcısı usta yorumu duymazdan geliyor. "Ateşli silah bulundurmaya gelince..."

"İddia tutarlı değil. Namlu tıkalı, silah kullanılamaz halde. Şurada duruyor, bakabilirsiniz."

"O halde motorlu vasıta meselesini ele alıyoruz. Nereden çaldınız bunları?"

Duncan sakin. Arabaları Baker'ın Quecns'daki polis oto-parkından getirdiğini anlattı, el konmuş kişisel eşyaları arasında duran anahtar demetini gösterdi. "Kontak anahtarı orada, Buick, nizami olarak park edilmiş olarak 31. Sokak'ta... Onu da New York Polisi'nde görevli Dedektif Dennis Baker, polisin müsadere ve emanet otoparkından çalmış, getirip bana teslim etmişti. Aynen iade ediyorum efendim."

"Sözünü ettiğiniz devir teslim nasıl gerçekleşti? Olaya karışan başka şahıs var mı?"

"Baker ile birlikte almaya gittik. Sırayla her ikisini de bir restoranın otoparkında teslim aldım. Baker, oradakilerden bazılarını tanıdığını söylemişti."

"Bu 'bazı tanıdıkların' isimlerini verebilir misiniz?"
"Hayır veremem, çünkü bilmiyorum."
"Lokanta nasıl bir lokantaydı pekâlâ?"
"Yunan tavernası gibi bir yer. Adını hatırlamıyorum. Oraya 495 nolu otoyoldan gitmiştik. Çıkışı tam olarak hatırladığımı söyleyemem ama aklımda kaldığına göre rotamız şöyleydi: Merkez tünelden geçtikten sonra ilk çıkıştan sola döndük, dokuz dakika yasal hızda yol aldıktan sonra otoyoldan ayrıldık."
"Orası Kuzey'de." Sellitto söze giriyor. "Araştıralım bakalım. Belki Baker el konulmuş araç hırsızlığına da karışmış olabilir."
Savcı uyarıyı baş hareketiyle geçiştirdi, Duncan'a döndü. "Umarım marifetlerinizin hukuki bir bedeli olacağının farkındasınız. Meselemiz sadece işlediğiniz suçlar değil; ayrıca, polis araçlarını peşinizde koşturduğunuz, kentin resmi görevlilerine zamanı boşa harcattığınız için idari para cezasına çarptırılacaksınız. On binler, yüz binlerce dolardan söz ediyorum burada."
Duncan adamı dinlerken, sen istediğin gibi at tut bakalım, dercesine başını sallayıp duruyor. "Söyledikleriniz benim için sorun değil. Ben bu işe girişmeden önce yasaları ve hüküm giyme olasılıklarını tek tek inceledim. Dersime çalıştım yani. Baker'ı yakalatmak için hapse girmeyi göze aldım. Eğer arada tek bir masumun bile kılına halel geleceğine inansaydım asla girişmezdim bu mücadeleye."
Suçludan gelen bu ahlaki söyleve Sellitto çok bozuluyor. "Hadi oradan! Sen insanların hayatını bal gibi tehlikeye attın. Jipi bıraktığın garajın o ikinci katı var ya, orada Pulaski saldırıya uğradı. Az daha öldüreceklerdi çocuğu."
Duncan'ı gülme alıyor. "Yoo, yanlışın var. Onun hayatını kurtaran benim. Explorer'ı terk edip garajdan kaçarken evsiz barksızı fark ettim. Görünüşünü gözüm tutmadı. Elinde metal boru veya istepne demiri gibi bir şey vardı. Vincent'dan ayrılınca, adam bir halt etmesin diye garaja dönüp nöbete girdim." Pulaski'ye baktı. "Serseri size doğru hamle yapınca, sesi duydum ve arkanıza dönüp adamı göresiniz diye çöpte bulduğum jant kapağını hızla duvara çarpıp gürültü yaptım."
Çaylak, "Evet, gerçekten bir ses oldu," diyerek Duncan'ı doğruladı. "Ben, adam tökezleyip gürültüyü kendisi çıkardı sanıyordum. Üzerime atladığında ben sese dönmüş, mücadeleye hazırdım. Yerde de jant kapağı vardı."

"Vincent'a gelince... Hiçbir kadına zarar verecek kadar yaklaşmasına izin vermedim. Onu ele veren benim. 911'i arayıp haber verdim. Polis kadınla ikisini sürekli takip ettim.

İspat edebilirim." Sapığın ne zaman, nerede yakalandığını ayrıntılarıyla anlatarak polisi arayanın kendisi olduğunu ve olay anında orada bulunduğunu da kanıtlayınca savcı pes etti.

Tutarlı bilgi bombardımanı altında yorulan savcının biraz araya ihtiyacı var. Bir notlarına bakıyor, bir Duncan'a. Kel başını kaşımaya başladı. Soğuktan kulakları morardı, buz kesti, zaten. "Ben bu işi başsavcı ile bir konuşayım," diyerek kendisine refakat eden iki sivil dedektife dönüyor. Rhyme her iki memuru tanır, onlara güveni tam. Savcı yardımcısı çenesiyle Duncan'ı işaret etti. "Kendisini merkeze götürün. Daima yanında sizlerden biri olsun. Nöbeti savsaklamayın, biliyorsunuz, adam rüşvetçi polis avcısı."

Elleri kelepçeli Duncan'ın ayağa kalkması için yardım etmek gerekti.

Amelia Sachs merakını yenemiyor. "Neden bize başvurup olan biteni anlatmadınız? Ya da Baker'ı konuşturup teybe alsaydınız... Bu kadar gösteriye gerek kalmazdı."

Duncan sorudaki naifliğe şaşıyor, acı acı gülümsüyor. "Güzel de kime güvenecektim? O teyp bandını kime gönderecektim? Kimin namuslu, kimin Baker ile ortak çalıştığını nereden bilecektim? Bunlar hayatın gerçekleri, anlatabiliyor muyum?"

"Neymiş o gerçek?

"Rüşvetçi polisler."

Rhyme'in gözü Sachs'da. Kızın yüzü bembeyaz, hiç tepki vermiyor, iki polisin suçluyu aralarına alıp ekip arabasına bindirişini, aracın yola çıkışını donuk bakışlarla sonuna kadar seyrediyor.

Geçici de olsa, bir kez daha takım duygusunu birlikte yaşıyoruz...

Sen ve ben, Sachs...

Lincoln Rhyme'in soruşturması Amelia Sachs'ınki ile birleşiyor. Canavar katil Saatçi'nin aslında masum olduğu ortaya çıkmış olsa bile karşılığı aranacak daha çok soru var.

Sellitto'nun dediği gibi, son olaylar 118 rüşvet skandalini daha bir 'yakıcılaştırdı'. Rhyme bu sözü hemen yakalayıp, "Lon, bakıyorum lisan ile oynamaya, yıllardır senden duymadığım orijinal *fiil* çekimleri yapmaya başladın," diyerek yılların dedektifine takılmadan edemiyor.

Benjamin Creeley ile Frank Sarkowski'nin katil veya katilleri, suç ortağı olduğundan şüphe edilen polis güruhu arasından tek tek bulunup yakalanacak. Baker aleyhine açılacak davanın delilleri toparlanıp savcıya verilecek. Maryland ilişkisi izlenip çözümlenecek ve de rüşvet parası ortaya çıkarılacak...

Kathryn Dance gönüllü oldu, Baker'ın ayrıntılı ifadesi alınırken gözlemci olmak istedi ama tutuklu dedektif konuşmayı reddediyor.

Ekip soruşturma dosyasını mecburen geleneksel yöntemlerle, olay yeri tutanakları ve toplanacak diğer kanıtlar üzerinden hazırlamak zorunda.

Rhyme'in isteği üzerine Pulaski, tutuklu dedektifin geniş çevresiyle ve 118'den kimlerle, ne sıklıkta görüştüğünü saptamak üzere telefon ve avuç içi bilgisayar iletişimini, mesleki ve kişisel notlarını taramaya girişti; işe yarar kanıtlar elde edemediler.

Mel Cooper ile Sachs, Baker'ın arabasından, merkez bürodaki masasından, Long Island'daki dairesinden ve görüştüğü bir takım kız arkadaşlarının evlerinden gelen kanıtlara gömüldüler.

Arada, dedektifin hovardalıkta ne kadar usta olduğunu öğrenmiş oldular; kızlardan hiçbirinin diğerinden haberi olmadığı anlaşıldı!

Sachs her zamanki titizliğiyle araştırma yaptıkça topladığı kutular dolusu elbise, araç gereç, çek defteri; evrak, fotoğraf, silah ve araba lastiklerinden derlenmiş kalıntıları getirip Rhyme'in önüne yığmıştı.

Saatler sonra kanıtlardan başını kaldıran Cooper sevinçle ortaya sesleniyor. "İşteeee! Bağlantıyı yakaladık."

"Neymiş o?"

Rhyme'in sorusunu Sachs karşılıyor. "Baker'ın araç bagajında bulduğumuz eski elbisesinde kül izine rastladık... "

Sellitto kulak kabartıyor. "Yani?"

Cooper tamamlıyor. "Creeley'in şöminesinden gelme kül kalıntıları ile eşleşiyor; Baker olay yerinde bulunmuş!"

Ayrıca, yine araçta ele geçen paspas liflerinin Explorer'dan, Baker'ın garajında buldukları iplikçiklerin de Creeley'in sözde 'intiharında' kullanılan urgandan geldiğini kanıtladılar.

Rhyme, Baker'ı Sarkowski cinayetine de bağlamak istiyor. "Bana Nancy Simpson ile Frank Rettig'i arayın. Queens'de cesedin bulunduğu yere gidip toprak örneği alsınlar. Baker veya adamlarından birinin, o cinayette de parmağı olabilir."

"Creeley'in şöminesi önünden topladığım toprak örneğinde bol kimyasal var; fabrika gibi bir zeminden gelmişe benziyor. Dediğin gibi örnekler çakışabilir."

"Güzel."

Sellitto, Oueens'i arayıp isteği olay yeri ekibine ulaştırdı.

Sachs ve Cooper kum ile birlikte deniz yosunu tespit ettiler. Örnek, Baker'ın arabasından geliyor; ayrıca aynısından garajında ve evinde de var.

Rhyme, "Kum ve deniz yosunu insana yazlık çağrıştırıyor," dedi. "Maryland yeniden karşımıza çıktı. Belki Baker ya da kız arkadaşlarından birinin orada yazlık evi vardır."

Bölge tapu kayıtlarına girdiler, öyle bir mülke rastlanmadı.

Sachs, daha önce Rhyme'in jimnastik odasında hazırladığı diğer kanıt çizelgelerini sehpalarıyla birlikte iterek laboratuvardakilerin yanına dizdi, yeni bilgileri işlemeye başladı. Birkaç adım gerileyerek sonuçları topluca gözden geçirdikten sonra umudu iyice kırıldı.

"Şu Maryland bağlantısını mutlaka ortaya çıkarmamız gerekiyor. İki kişi öldürdüklerine ve Ron ile beni öldürmeye teşebbüs ettiklerine göre cinayetten kolay vazgeçmez bunlar. Peşlerinde olduğumuzu, çemberi iyice daralttığımızı görüyorlar; arkalarında tanık, kanıt bırakmak istemeyecekler. Belki de şu anda kanıtları temizlemekle meşguller."

Sachs sustu. Sinirleri gergin.

Sevgilisi aynı zamanda meslektaşı. Birlikte çalışıyorlar. Bu yüzden tedirgin. Lincoln Rhyme ise meslek söz konusuysa kimseye acımaz; belki, belki değil özellikle Amelia Sachs'ı hiç kayırmıyor, üstüne gidiyor. Alçak sesle, vurgusuz, dümdüz, "Sachs," dedi. "Bu soruşturmalar birleşti, artık olay *senin.* Sen yaşadın, ara vermeden peşinde koşan sensin. Ben yoktum yanında. İpin ucu nereye uzanıyor, sen ne görüyorsun?"

"Bilemiyorum." Başparmağının tırnağı yine etini deliyor, işaret parmağını kanatacak. Gözünü kanıt çizelgelerinden ayıramıyor, umutsuzca iki yana sallanıp duruyor. Kanıtların ucu açık, araştırmayı hiçbir yere götürmüyor ki... "Yeterli kanıt yok."

"Asla yeterli kanıt olmaz elinde. Öyledir ama yetersizliğe sığınmak olmaz. Bizim işimiz bu Sachs. Üç beş pis tuğlaya bakarak koca şatonun ne menem bir şey olduğunu keşfetmesi gereken bizleriz."

"Bilemiyorum..."

"Sachs, ben sana yardımcı olamam. Düğümü sen tek başına çözmek zorundasın. Elinde ne var, dön yeniden bak. Maryland ile kimin bağlantısı

olabilir. Mercedes ile peşine düşenler... Tuzlu su, kum ve deniz yosunu... Para, bok gibi para var işin içinde... Ve haraççı polis takımı!"

Sachs inatla yineliyor, "Bil-mi-yo-rum!"

Rhyme, mantığın dışına çıkacak adam değil, "Bu seçenek sana yasak. Bilmek *zorundasın*."

Sachs dimdik bakıyor sevgilisine. O şimdi meslektaşı... Sözcüklerin altında yatan meydan okuyuşa bakıyor aslında. Kafasına dank ediyor: Yarın istersen çekip gider, kariyerini ve hayatında önemli diye duran başka ne varsa onu, bir çırpıda tepersin. Tercih senin. Ama bugün hâlâ polissin, meslek yeminini tut, görevini yap.

Sachs, tırnağının acısını etinde hissediyor.

Rhyme gözlerini kaçırıp kanıt çizelgelerine dalıyor, mırıldanıyor. "Orada var, ama sen henüz göremiyorsun..."

Çaylak Pulaski söze giriyor. "Yani efendim, kafesin içinde düşünmek yerine, dışına çıkıp içindekilere kafa yoralım, diyorsunuz."

"Yok öyle değil. Kutunun içindeysen, herhalde orada olmanın bir nedeni olmalı. Benim dediğim dışarda kalıp düşünmek değil. Tersine, içerde sizinle birlikte olana bir kez daha bakmalı... Haydi, söyle bakalım Sachs, *içeride* neler görmektesin?"

Amelia Sachs çizelgelere yeniden şöyle bir göz attı.

Hanidir asık yüzüne hınzır bir gülümseme gelip yerleşti, "Maryland!"

KANIT ÇİZELGESİ 6

BENJAMİN CREELEY CİNAYETİ

- Benjamin Creeley, 56 yaşında, görünüşe göre kendini asarak intihar etti. Çamaşır ipi. Ancak başparmağı kırıktı; ilmeği kendi başına nasıl düğümledi?
- Bilgisayarda hazırlanmış notta, ağır depresyona dayanamadığı için kendini öldüreceğini yazmış. Ancak depresif durumunun kendine kıyacak kadar derin olmadığı kanısına varıldı. Zihinsel / duygusal çöküş nedeniyle tedavi görmüşlüğü yok.
- Şükran Günü sıralarında iki kişi evine giriyor ve büyük olasılıkla bazı kanıtları yakıyor. Şahıslar beyaz ama yüz tarifleri yok. Biri, ötekine göre daha iri. Evde bir saat kadar kalıyorlar.
- Westchester'deki evde kanıtlar:

- Eve kilit zorlanarak girilmiş; kapıyı açan işinin ustası.
- Şömine aletlerinde ve Creeley'in masası üzerinde deri dokusu izleri.
- Şömine önündeki toprak kalıntılarının asiditesi, ev çevresindekinden daha fazla, kimyasal atık izleri var. Bir endüstri sahasından mı gelme?
- Şöminede kokain külü izine rastlandı.
- Şöminedeki küller.
- Maliye kayıtları, hesap cetvelleri; hesaplarda milyonlarca dolar gözüküyor.
- Belge küllerindcki logolar araştırılıyor, hesaplar mali polis muhasebe uzmanına gönderildi.
- Ajanda notları: Arabanın yağı değiştirilecek; berber randevusu; St. James Tavernası'na gidilecek.
- Queens emniyet laboratuvarı kül analizleri;
- Şirkette kullanılan muhasebe programı logosu.
- Mali polis muhasebe uzmanı; standart muhasebe hesap cetvelleri.
- Evrak, mali bilgileri gizlemek için mi, polisi yanlış yöne sevketmek için mi yakıldı?
- St. James Tavernası:
- Creeley buraya değişik zamanlarda uğramış.
- Saptanabildiği kadarıyla, burada bulunduğu sürede uyuşturucu kullanmamış.
- Burada kimle / kimlerle buluştuğu bilinemiyor; ancak yakındaki New York Emniyet Müdürlüğü 118. Bölge'den polislerle buluşmuş olabilir.
- Bu mekana son gelişinde, ölümünden hemen önceki günlerde, kimliği saptanamayan bazı kimselerle kavgaya tutuşmuş.
- St. James karakol polislerinin elinden çıkma paralar araştırıldı; temiz çıktı ancak eroin izine rastlandı. Eroin, 118. bölgeden çalınmış olabilir mi?
- Karakol bölgesinde eksik uyuşturucu miktarı çok fazla değil. 170-200 gram kadar marihuana, 120 gram kokain kayıp.
- 118. Bölge'de çete suçu araştırmaları dikkati çekecek kadar az; bununla birlikte durumun kasıtlı olduğuna dair kanıt bulunmuş değil.
- Doğu yakasında iki çetenin varlığından söz edilebilir ama bunları şüpheliler arasında saymak olanaksız.
- Creeley'in ortağı Jordan Kessler ile görüşüldü; dul eşiyle irtibat sürdürülüyor.
- Her iki taraf da maktulün kesinlikle uyuşturucu kullanmadığını belirtti.

- Suç çevreleriyle ilişkisine rastlanmadı.
- Son dönemde aşırı içkiye düşmüş; kumara başlamış; sık sık Las Vegas ve Atlantic City'de görülüyor. Kumar kaybı büyük ancak Creeley'in bütçesi uygun; kaybı kolaylıkla kaldırabilirdi.
- Depresyon nedeni açık değil.
- İş ilişkileri, müşterilerinin listesi hazırlanmakta.
- Kessler'in ortağının ölümünden bir kazancı olmuyor.
- Sachs ve Pulaski, bir Mercedes tarafından takip ediliyor.

FRANK SARKOWSKİ CİNAYETİ

- Sarkowski 57 yaşındaydı, Manhattan'da işletmesi var, hakkında polis kaydı yok. 4 Kasım'da öldürüldü. Ardında dul bir eş ve ergenlik çağında iki çocuk bıraktı.
- Kurbanın Manhattan'da kendine ait binası ve işletmesi var. Firması, başka firma ve fabrikaların bakım, onarım ve temizliğini yapıyordu.
- Soruşturmayı yürüten dedektif Art Snyder.
- Şüpheli yok.
- Soygun mu? / Cinayet mi?
- Soyguna direndiği için mi öldürüldü? Olay yerinde ele geçirilen cinayet silahı taklit
  Smith & Wesson 38'lik spesiyal; parmak izi yok; daha önce suç kaydı yok. Soruşturma dedektifi, profesyonel katil işi olduğundan şüphelenmiş.
- İşleri mi bozulmuştu?
- Oueens'de öldürüldü. Neden buralara uğradığı anlaşılamadı.
- Olay yeri ilçenin ıssız bölgesinde, doğal gaz depoları çevresi.
- Dosya ve kanıtlar kayıp.
- Dosya 28 Kasım veya bu tarihe çok yakın bir zamanda 158. Bölge'ye aktarılmış; geri gönderilmemiş. Talep eden memur adı belli değil.
- 158'de dosyanın gittiği bölüm de anlaşılamadı.
- Öğrenebildiğimiz kadarıyla Creeley ile tanışıklığı yok.
- Ne firması, ne kendisi adına suç kaydına rastlanmadı.
- 118. Bölge memurlarının para yediğine dair dedikodular var. Paranın oradan Maryland'de bilinmeyen bir şahsa veya yere ulaştırıldığı söyleniyor. Baltimore mafyasının parmağı var mı?

- Mafya parmağına dair kanıt yok.
- Başka Maryland bağlantısı bulunamadı.

Suç Mahalli No: 5

Yer:

- Ofis binası, 32. Sokak, 7. Cadde köşesi.

Kurban:

- Ameila Sachs/Ron Pulaski.

Fail:

- Dennis Baker; New York Polisi'nden.

Olay akışı:

- Tabanca ile (teşebbüs halinde) suçüstü.

Kanıtlar:

- 32' lik Autauga Mk II tabanca.
- Lateks eldivenler.
- Baker'ın oto, ev ve ofisinden:
- Kokain.
- 50.000 dolar nakit.
- Giysi.
- Kulüp ve bar ödeme fişleri; St. James'inkiler dahil.
- Explorer'dan paspas lifleri.
- Creeley intiharında kullanılan urgandan lif örneği.
- Fail üstünde ve mekanında, Creeley şöminesinde bulunmuş küller.
- Şu sırada, Sarkowski cinayet mahallinden zemin toprağı örneği bekleniyor.
- Kum ve deniz yosunu. Maryland okyanus sahili bağlantısı var mı?

Diğer:

- Gerald Duncan, öldürülen arkadaşının intikamını Dennis Baker ve suç ortaklarından almak için tüm entrika akışını kurguluyor ve uyguluyor. 118. Bölge'den sekiz ilâ on arası polis memurunun olaylara karıştığı tahmin ediliyor; henüz açık kimlikleri saptanamadı. Söz konusu çete oluşumunun dışında, bir şahsın daha haraç ve rüşvet olayına karıştığı duyumu alındı. Duncan üzerindeki cinayet suçlaması kaldırıldı.

Otuz Üçüncü Bölüm

20:36, Çarşamba

Gece; Manhattan'da, Greenwich Village güney kesimi, ünlü Küçük İtalya. Amelia Sachs, ana cadde üstünde, terkedilmiş minik bir manav dükkânından içeriye giriyor.

Vitrin camları boyalı, dükkânın içini maskeliyor; mekanı tavandan sarkan tek ampulün cılız ışığı aydınlatıyor. Arka bölüme açılan kapısı düşmüş görünen boşluktan, boş salça ve konserve kutuları, sökülüp atılmış raflar, toz toprak ve türlü pisliğin birbirine karıştığı koca bir moloz yığını göze çarpıyor.

Mekân ilk bakışta mahallenin mafya özentilerine bir süre yataklık etmişe benziyor. Burası geçen yılki baskına kadar gerçekten de öyleydi. Şimdilik mal sahibi Kent Yönetimi; satmak için uğraşılıyor ama alıcı yok. Sellitto, planladıkları hassas buluşma için en uygun yerin burası olduğunu söyledi.

Gıcırtılı, sarsak masada Belediye Başkan Yardımcısı Robert "Wallace oturuyor. Hemen yanında giyim kuşamı yerinde, genç ve şık İçişleri dedektifi Toby Hcnson var. Pek havalı. Ayağa kalkıp Sachs'ı selamlarken bakışıyla, tavrıyla, hani niyetin olur davetimi kabul eder ve buradan birlikte çıkarsak sana hayatının gecesini yaşatırım güzelim, sululuğu üzerinden akıyor.

Sachs başını şöyle bir eğerek sert bakışlarla selamı aldı. Aklı fikri gecenin zor görevinde. Kanıtları tartıyor zihninde. Rhyme'in uyarısıyla kutunun içini yeniden ölçüp biçince çok yeni sonuçlara ulaştı. Ortaya çıkan gerçek müthiş tatsız...

"Bir durum var demiştin..." "Wallace soruyor. "Nedir, ne değildir, telefonda söylemek istemedin."

Sachs gelişmeleri, Gerald Duncan ve Dennis Baker bağlantısını özetledi. Wallace'ın olaydan haberdar olduğu belli. Henson yeni duyuyor olmalı, şaşkın gülümsüyor, merakla soruyor. "Bu Duncan sıradan sivil vatandaş, öyle mi? Adam rüşvetçi polisten intikam almaya niyetleniyor ve o yüzden enseletiyor ha?"

"Öyle."

"İsim verdi mi?"

"Sadece Baker. 118'den sekiz veya on polisin bu işe bulaştığı sanılıyor; ayrıca bir başkası, başrolde biri daha var."

"Demek başkası da var?"

"Öyle... " Sachs, aynı havada başını eğerek devam ediyor. "...Baştan beri Maryland bağlantılı birinin peşine düşmüştük. Doğru yolda mıyız, yanlış iz peşinde miyiz, hiç emin olamadık."

"Demek Maryland?" Araya giren İçişleri'nden Henson.

Sachs buruk bir gülücük atıyor. "Telefon oyununu bilir inisiniz?"

Wallace ilgilendi. "Hani çocuklar bir arada oynar, o mu? Sen yanındakine bir laf fısıldarsın, o da yanındakine, derken sonunda bambaşka bir şey çıkar hani?"

"Aynen. Benim kaynağım 'Maryland' diye duymuş. Aslında, bana kalırsa; 'Marilyn'"

"Yani yer değil, insan ismi?"

Sachs baş hareketiyle onaylayınca Wallace, "Dur bakayım," diyor, gözlerini yumup düşünüyor. "Sen... O mu demek istiyorsun?"

"Evet. Müfettiş Marilyn Flaherty."

"imkansız."

Dedektif Henson hayır anlamında başını sallayarak karşı çıkıyor. "Mümkün değil!"

"Ben de yanılmış olmayı tercih ederdim. Ancak elimizde kanıt var. Baker'ın aracında tuzlu su ve kum izine rastladık. Müfettişin Connecticut'da, kumsalda evi var. Ayrıca ben ve ortağım, lüks bir Mercedes AMG tarafından soruşturma boyunca takip edildik. Başta, pcşimdekilerin olayla bağlantılı Baltimore veya Jersey'li çete elemanları olduğunu düşündüm. Sonradan Flaherty'nin aracı olduğu ortaya çıktı."

İçişleri dedektifi inanamıyor. "Vay canına, polis maaşıyla AMG alıyorsun!"

Sachs soğuk, laubalilik istemediğini belli ediyor. "Şaşırmamak gerek, Flaherty yılda iki, üç yüz bin dolar kanunsuz para topluyor. Ayrıca, Baker'ın emniyetten çaldığı Explorer'da gri saç örneği bulduk, onunki ile aynı uzunlukta. Başka bir nokta daha var, soruştumaya İçişleri 'ni karıştırmamak için direndi."

"Ya, öyle." Wallace yoruma katılıyor. "İşin o yanı çok garip, evet."

"Çünkü müfettiş olayı hasıraltı etmek istiyordu. Görevi kendi adamlarından birine verecek, göstermelik araştırma sürüp gidecekti.

Zamana bırak unutulsun, hesabı."

"Allahın cezası..." diye mırıldanıyor İçişleri'nin yakışıklısı, "...Üstelik kadın, koskoca müfettiş!"

Wallace buz gibi. "Gözaltına mı aldınız?"

Sachs, ne yazık ki hayır, diyor bakışlarıyla. "Büyük sorunumuz var. Parayı henüz bulamadık. Elimizde yeterli veri yok, yetki alamıyoruz. Banka hesabına girmek, evini aramak olanaksız. Sizi onun için çağırdık, size ihtiyacım var."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Kendisine haber gönderdim, burada buluşmak üzere sözleştik. Geldiğinde ona soruşturmayı şöyle üstünkörü özetleyeceğim. Sizden, Baker'ın yukarılarda bir ortağı olduğunu öğrendiğimizi kendisine çıtlatmanızı istiyorum. Başkan'ın özel komisyon kurduğunu, olayı sonuna kadar deşmeye karar verdiğini söylerseniz... İçişleri hop oturup hop kalkıyor deseniz yeter."

"Yani kadın panikleyecek, diyorsun. Panikleyecek ve gizlediği paranın derdine düşecek, sen de onun peşine... Eli paradayken suçüstü yapacaksın ha?"

"Öyle umuyoruz. Bu gece geldiğinde ortağım aracına izleme çipi yerleştirecek, toplantıdan çıkınca kuyruğuna takılacağız... Şimdi, kendisine şu ufak yalanı söylemeye razı oluyor musunuz?"

"Hayır, razı değilim." Wallace'ın gözleri çizik içindeki ahşap masada, parmaklarıyla oynuyor. "Hayır ama neyse, en doğrusu, söylemek."

Henson, hayalinde Sachs ile kurduğu romantik hülyadan uyanmışa benziyor. Oflayıp pufladı, argosuna rağmen Sachs'ın da içtenlikle katıldığı özetlemeyle sözü bağladı. "Bu işin boku çıkacak!"

Şimdi, biz ne öğrendik, ona bakalım?

Pulaski, ömrü ikiz kardeşle geçtiği için *biz,* söylemine alışık; kendi kendini böyle sorgulamakta.

Rhyme ve Sachs ile birlikte çalışma boyunca *ben* yeni neler öğrendim?

Mesleğini elinden geldiğince mükemmel yapıyor. Birinci sınıf polis olmak istiyor, sürekli neyi yanlış neyi doğru yaptığını kafasında tartıyor. Sachs'ın Wallace ile buluştuğu terkedilmiş manav dükkânına doğru sokakta yürürken soruşturma boyunca öyle çuvallama denilecek bir yanlışı olmadığını düşünmekte. Ya, tabii, Explorer olayında taramayı belki daha iyi yapabilirdi. Zaten bundan sonra tulum giyerken kemeri çıkarıp beylik silahı

dışa asmaya yeminli, bu bir; ikincisi, şüpheliyi çift kolla kafakola almak yok, kazara boğabilirsin adamı.

Dönemin tümüne bakılacak olursa? Fena sayılmaz, görevini iyi yaptı.

Yine de içi rahat değil. Neden? Çünkü ustası "Dedektif Sachs. Kadın meslek hedefini öylesine yükseğe koyuyor ki, erişebilirsen eriş. Dur durak bilmiyor! Her an araştırılacak yeni bir boyut keşfeder, yeni ipucu ister, olay yerini bir kez daha tarayalım mı, der.

İnsanı deli eder.

Öyle ama seni aslan gibi bir usta polis olarak yetiştirecek olan da o. Dedektif Sachs... Bak, yakında ustan mesleği bırakıyor, titizliği sana miras kalıyor.

Pulaski dedikodudan haberdar, için için üzülüyor. Ancak mesleği ciddiye almaya kararlı. Yine de ustasından edindiği titizliği nasıl sürdüreceğini bilemiyor.

Bak, hava sıfırın çok altında bilmem kaç derece soğuk, titreyerek ama yüksünmeden göreve gidiyorsun. Bu ayazda sokağı arşınlarken bile, aileni bir türlü aklından çıkaramıyorsun. Tek düşündüğü onlar. Evi gözünde tütüyor. Kendisininkinden hiç ama hiç söz etmeden karısı Jenny'ye günün nasıl geçtiğini sorsun, onu dinlerken minik çocuklarıyla oynaşsın. Oğlanın sadece gözlerindeki ışıltıya baksın yeter. Nasıl da çabucak değişiyor oğlu! Kocaman babasının gözüne çarpmayanı o görüp farkeder. Yeni bir şey farkedip öğrenirken öyle bir gülüşü var ki... Jenny ile karşılıklı yere yayılıp minik oğlanı, Brad'i ortalarına alıp bir annesinin, bir de babasının kucağına emeklemesini seyretmek ne hoş. Gelip Pulaski'nin başparmağına yapışıverir...

Ya yeni doğan kız bebek? Yanıbaşlarında, yuvarlacık, çok beklemiş elma gibi kırış kırış suratıyla, Sünger bob beşiğinde mutlu ve sağlıklı uyuklar.

Neyse, aile mutluluğu biraz daha beklesin.

Biraz sonra olacaklardan sonra gecenin bayağı uzayacağını biliyor.

Sokak boyunca bina numaralarını yoklayarak yürüyor. Amelia Sachs ile buluşacağı dükkânın önüne kadar galiba iki sokak daha yürümesi gerekecek. Zihni yine mesleğinde. Ben neler öğrendim?

Ders bir: Sokağa açılan dar aralıklardan, derin kapı ağızlarından uzak dur, kuytuluklardan geçerken açığa, kaldırımın yol yanına dümen kırmayı unutma!

Ne oldu geçen yıl? Sokakta yürürken duvar dibine çok yanaştığın için köşede gizlenen serserinin birine av oldun, neredeyse ölüyordun. Adam

fırlayıp tahta sopayı kafana geçiriverdi...

Dikkatsizlik ve ahmaklık.

Dedektif Sachs'ın dediği gibi, "O zaman biliniyordun, şimdi öğrendin!"

Dersini aldı, artık iyi biliyor. İlerde, sağında yine bir geçit ağzı, yine bir köşe var. Ne olur ne olmaz. Soyguncu, uyuşturucu bağımlısı bir serseri fırlayabilir. Yaya kaldırımından yol kenarına doğru iyice açıldı, köşeyi geçerken baktı, kaldırım taşlarıyla döşeli yarı karanlık sokak aralığı bomboş. Olsun, dikkat etmişti ya! Polis dediğin böyle olur; küçük küçük dersler alır, bunları mesleğinin...

El, Pulaski'yi ensesinden yakaladı.

Ne oluyor demesine kalmadan kendini kaldırım kenarına yanaşmış minibüsün yan kapısından içeri tıkılırken buldu. Bu kez ileriye bakıyordu, gözü köşedeydi, arkasını kollamayı unuttu! İmdat diye bağırmaya yeltendi. Boşuna. Bir el ağzını kapayıverdi.

Saldırgan, Müfettiş Yardımcısı Halston Jefferies. Başka biri Pulaski'nin silahını aldı ve Çaylak itiş kakış minibüsün karanlık arka bölmesinde kayboldu.

Aracın sürgü kapısı üstüne kapandı.

Manavın ön kapısı açıldı ve Marilyn Flaherty içeri girdi. Dönüp kapıyı kapattı ve mandalı iyice sıkıştırdı.

Çevreye bakındı, kıpırtısız, taş gibi suratla masa başındakileri süzdü, belli belirsiz bir baş hareketiyle selamladı.

Sachs pür dikkat gözlüyor. Kadın her zamankinden gergin; Başkan Yardımcısı soğuk kanlıyı oynuyor.

Wallace, İçişleri dedektifini tanıtınca Flaherty gayet resmi el sıktı, masadan iskemle çekip azametle Sachs'ın yanıbaşına oturdu.

"Demek çok gizli... Hımmm."

Soruyu Sachs karşıladı, "Soruşturma arı kovanına döndü," diyerek konuyu açtı. Olayları sıralarken bir yandan da Flaherty'yi gözlüyor. Müfettiş heykel gibi azametli; sadece dinliyor, yüzünde tek kıpırtı yok. Acaba burada Kathryn Dance olsaydı gözlemi ne olurdu, diye geçirdi aklından. Yaşlı kadın dimdik oturuyor, dudakları bıçak gibi, incecik bir çizgi, bakışları buz içinde; sanki bin yıldır orada bir heykel olarak duruyor.

Sachs, konuyu Baker'ın bilinmeyen ortağına getirdi, Flaherty'ye döndü. "İçişleri'nin soruşturmaya karışmasından

hoşlanmadığınızı biliyorum. Saygısızlık etmiş olmak istemedim ancak bu görüşmede onların da bulunması gerektiğini düşündüm, o yüzden buradalar."

"Ben... "

"Özür dilerim Sayın Müfettiş," diyerek onun sözünü kesen Sachs, konuyu açsın diye dönüp Wallace'a baktı.

Başkan Yardımcısı oralı değil, sadece başını sallayıp susuyor. Derken, derin bir soluk alıp yanında getirdiği genç sivile işaret çaktı; adam aniden silahını çekti.

Sachs inanamadı, gözlerini kırpıştırıyor. "Hey, ne yapıyorsun sen?"

İçişlerimden Henson silahını iki kadına doğrultmuş, sallıyor.

Müfettiş ilk kez kıpırdadı. "Ne demek oluyor bu?"

"Bu işin gerçekten boku çıktı." Wallace neredeyse özür diler gibi konuşuyor. "Gerçekten rezillik. Siz ikiniz, sakın ellerinizi masanın üzerinden ayırmayın."

Belediye Başkan Yardımcısı, iki kadını süzerken Toby Henson elindeki silahı ona devretti. Namlu hâlâ ikili üzerinde.

Henson gerçekte İçişlerimden değil; 118'de görevli dedektif; haraç çetesinin has adamlarından biri. Sarkowski ve Creeley cinayetlerinde Baker'a yardım eden katil. Eline deri eldivenlerini geçirip Sachs'ın Glock'unu kılıfından çekip aldı, yedek silahı var mı diye üzerini aradı. Hayır, Sachs'ın üzeri boş. Flaherty'nin el çantasına uzanıp küçük boy beylik silahını buldu.

"Dedektif, sen haklıydın." Wallace, şaşkınlıktan dili tutulmuş öylece bakakalan Sachs'ı gözlüyor. "Evet, bir durum var; hem de vahim bir durum." Cep telefonunu çıkarıp açtı, kapı önünde nöbet tutan memurları aradı. "Ortalık güvende mi?"

"Evet tamam."

"Wallace telefonu kapayıp cebine koyarken Sachs uyanmaya başladı. Anlaşılan kapıdaki memurlar da çeteden... "Siz ha? Demek elebaşı sizsiniz? Nasıl olur..." Şaşkınlık içinde Flaherty'ye dönüp baktı.

Müfettiş yine taş gibi kıpırtısız, soran gözlerle Sachs'ı süzüyor. "Nedir bu hikâye?"

Başkan Yardımcısı, Sachs'a çenesiyle Flaherty'yi göstererek sırıtıyor. "Çok, hem de çok yanıldın. Müfettişin bu işlerle ilgisi yok. Güney Yakası patronu benim, bir de ortağım Baker. Buralarda beraber büyüdük biz. Ortak

atık şirketimiz vardı, battık. O gitti akademiye yazıldı, polis oldu. Ben yeni iş kumdum, büyüttüm. Oradan yerel politikaya sıçradık işte. Dennis ile dostluğumuz hep sürdü, ilişkimizi hiç koparmadık. Derken, yerel yönetimde güvenlik güçleriyle ilişkiler sorumlusu oldum. Başladım piyasayı yoklamaya. Ekstradan nasıl yolumuzu buluruz diye... Ve işte görüyorsunuz, DennisTe birlikte işin kolayını bulduk."

"Ah Robert!" Flaherty ilk kez duygusunu gösteriyor. Derin hayal kırıklığı içinde mırıldanıyor. "Nasıl olur bu. Doğru olamaz... "

"Ah, Marilyn ah " Gümüş saçlı adam ancak bu kadar

diyebildi, belki de mahcubiyetten sözün sonunu getiremedi.

Amelia Sachs, süklüm püklüm oturuyor. Başını kaldırdı, çctebaşına baktı. "Olayın rengi belli oldu. Bu durumda senaryonuz nedir?" Kendi sorusuna acı acı kendi gülüyor: "Müfettiş beni vurmuş olacak, sonra da kendini öldürecek... Evine biraz para gizleyeceksiniz. Ve... "

"Ve Dennis Baker hapiste ölecek. Yanlış yapıp azılı bir tutukluyla başını derde sokmuş olacak belki merdivenlerden yuvarlanıp boynu kırılacak filan. Kim ne bilecek? Ortada şahit de olmaz, olay kapanır gider.

"Bunu herkes yutacak, öyle mi? 118'den payını alamamış birinin belki kafası kızar, öter. Ya da daha kötüsü senin peşine düşer, önünde sonunda hakkından gelen biri çıkar... "

"Bak dedektif, kusura bakma ama önce kıvılcımın ilk çıktığı yeri bir söndürelim, gerisini düşünürüz. Ne dersin, böylesi daha akıllıca olmaz mı? Şu anda başıma bela en büyük kıvılcım da sensin!"

"Dinle Robert, başın büyük belada ama yine de paçanı az ceza ile kurtarmayı denesen iyi olur." Flaherty ısırır gibi konuşuyor. "Polis öldürürsen New York ayağa kalkar, sonun zehirli iğneyle idama kadar gider."

Wallace eldivenleri giyerken genç ortağına kapıyı işaret etti. "Sokağı yeniden yokla, söyle oradakilere arabayı hazır etsinler." Sachs'ın Glock'unu kavrayıp masadakilere döndü.

Hedefin kontrol altına alındığını gören Henson kapıya seğirtti.

Wallace iki kadını, özellikle Sachs'ı nefretle süzüyor. Gözleri bir an buz kesti ve namluyu genç kadının başına doğrulttu.

Sachs da gözünü onunkilere dikti. "Bekle!"

Wallace, genç kadın polisin çağrısına şaşırdı, kaşları çatıldı, bir an durakladı.

Sachs, içinde bulunduğu koşulla hiç uyuşmayan büyülü bir sükunet içinde gözlerini kırpmadan Wallace'ın arkasına doğru seslendi. "Acil ekip Bir, haydi!"

Wallace'ın gözleri kıpır kıpır. "Ne?"

Karşılık karanlık arka oda kapısından geliyor. "Kimse kıpırdamasın! Yoksa ateş ederim."

Bu da nereden çıktı?

"Wallace soluk soluğa sese döndü. Dipteki kapı ağzında, A&K makineli tüfeğin namlusunu bir kendisine bir çıkışta dikilen Henson'a çeviren acil ekip dedektifi ile burun buruna geldi.

Sachs masa altına uzanıp elinde bir başka Glock tutarak doğruldu. Silahı önceden oraya gizlemiş olmalı. Hızla namluyu Henson'a doğrulttu, "Silahını bırak! Yat yere!" Aynı anda acil ekip başkan yardımcısı hedef seçti.

"Wallace dehşet içinde. Jeton düşüyor, aklı başından gidiyor. Vay canına! İsa aşkına, karı bizi tuzağa düşürdü! Tezgâha gelmişiz, haberimiz yok...

Sachs'ın öfkesi korkunç, Henson'u azarlıyor. "Hemen dedim! Ver silahını, yere yat!"

Henson ancak, "Hassittir," diye mırıldanıyor, başka çaresi yok, emre uyup söyleneni yapıyor.

Wallace inatçı. Elinde tuttuğu Sachs'ın Glock'una bakarak öylece dikiliyor.

Sachs, gözünü Henson'dan ayırmadan Wallace'a seslendi. "Elindeki silah boş. Direnirsen bok yoluna gidersin, haberin olsun."

Belediye Başkan Yardımcısı tabancayı yavaşça masaya bıraktı, ellerini havaya kaldırdı.

Müfettiş Flaherty, oturduğu yerden sandalyesini hızla geriye itip ayağa kalkarken sahneyi büyülenmiş gibi izliyor.

Sachs ceket yakasına doğru, "Baskın ekibi, haydi," diye seslenince giriş kapısı aniden gürültüyle ardına kadar açıldı, beş altı memur içeri daldı. Arkalarında Müfettiş Yardımcısı Jefferies ile İçişleri şefi Yüzbaşı Ron Scott göründü. En arkadan heyecan içinde genç bir devriye polisi geliyor.

Wallace anında elleri sırtından kelepçelenmiş olarak kendini yerde buldu. Eklemleri sızlayarak başını çevirip sağa sola bakınmaya çalıştı. Yanı başında Henson, dış kapı önünde ise nöbetçi bıraktığı 118. Bölge'den iki memur soğuk kaldırımda kelepçelenmiş olarak yüzüstü yatıyor.

"Şu hale bakın..." Glock'unun şarjörünü dolduran Sachs silahını kılıfına yerleştirirken ortaya söyleniyor. "Bu işlerin kimin başının altından çıktığı

belli oldu. Mesele çözülmüştür... "

Sachs'ın sözünü ettiği 'mesele' Robert Wallace değil; ikinci elebaşının kim olduğunu önceden keşfetmişlerdi. Emin olamadıkları mesele, bu tezgâhta Marilyn Flaherty'nin yeriydi.

Gerçeği ortaya çıkarmak için kurdular karışık tuzağı.

Lon Sellitto, Ron Scott ve Halston Jefferies, sokağın öte başında park edilen minibüste üs kurup beklediler. Sachs konuşmaları teybe alırken Wallace ile yanında getirdiği polis uyanıp itiraf tamamlanmadan ateşe başlarlarsa kayıp vermemek için arka odaya gizlice nişancı yerleştirme fikri onların. Ayrıca biri binanın arka çıkışını, ikincisi ön kapıyı gözaltında tutacak iki ekip pusuya yatmıştı. Çaylak Pulaski ön kapı gözcüleri arasında olacaktı, ancak son anda Wallace'ın 118'den memur getirdiği öğrenilince plan değiştirildi.

Pulaski gelişmelerden habersiz, aklı evinde, sallanarak görev noktasına gelirken az daha Wallace ekibiyle burun buruna gelecek, tarafların yalnız olarak görüşmesi üzerine kurulan tuzak berbat olacaktı.

Çaylak, başına geleni, "Kapıdakiler beni görmeden Müfettiş Jefferies ensemden yakaladığı gibi beni harekât minibüsünü arkasına atıverdi," diye Sachs'a özetlerken, Jefferies yine dellendi. "Kaldırımda, sanki doğa gezisi yapan izci gibi sağa sola bakınarak yürüyordun kerata! Belanı benden bulma! Sokaklarda hayatta kalmak istiyorsan o gözlerini dört açaksın, anladın mı, evlat." Sachs, bir önceki günün öfkesini hatırlayınca, Ron'un paçayı ucuz kurtardığına seviniyor... Büyük şef hiç olmazsa ağzından köpükler saçmadı oğlanın suratına!

"Evet efendim! Bundan sonra çok daha dikkatli olacağım, efendim."

"Allah aşkına şu hale bakın. Bu günlerde akademiye önüne geleni alıyorlar, demek ki!"

Sachs gülmesini tutacak, beceremiyor, yüzünü gizleyerek Flaherty'ye dönüyor. "Özür dilerim Müfettiş. Bir aralık, büyük şefin siz olduğunuzu sanmıştık; gerçeği bulmak zorundaydık."

Durumu açıklamaya girişti, hangi ipuçlarına bağlı olarak Baker ile ortak olabileceği şüphesinin doğduğunu tek tek anlattı.

Flaherty dinledi, "Sen Mercedes'i mi merak ettin?" dedi. "O araba benim. Elbette sizi takip edecekti. Operasyondan bir memur seçtim, sana ve Pulaski'ye sürekli göz kulak olmasını söyledim. İkiniz de gençsiniz, kendi rütbene bakma, elinizdeki göreve göre ikiniz de meslekte acemisiniz.

Baktım, dedektifi sivil görev aracıyla göndersem olmayacak. Çaylak dediysem o kadar da değil, hemen uyanacaksınız. En iyisi kendi arabamı vereyim, dedim."

Pahalı siyah araba Sachs'ın aklını daha bir karıştırmıştı. Olaylarda mafya parmağı yoksa, bu lüks ne? Pulaski yaptığı görüşmede acaba Creeley'in ortağı Jordan Kessler hakkında yanıldı mı? Adamın cinayetlerde parmağı mı var? Şüphe şüpheyi getirdi tabii. Creeley'in mesleği vergi danışmanlığı, Sarkowski işadamı. Pekâlâ adamlar Enron tipi bir dolandırıcılık olayına kenarından bulaşmış, ayrıntıları öğrendikleri için ortadan kaldırılmış olabilirler. Soruşturmada şu ya da bu biçimde adı geçenler arasında, paraya kıyıp AMG Mercedes edinecek tek isim var, o da Kessler...

Ancak şimdi tüm maceranın çürük meslektaşları üzerine döndüğünü öğrenmiş oldu. Creeley'in şöminesinde yakılan evrak, oynanmış muhasebe kayıtlarıyla değil, doğrudan haraç parasıyla ilgili; ilk tahmini doğru. Bütün belgeler, ne olur ne olmaz telaşıyla rastgele yok edilmiş.

Müfettiş Flaherty olayın nasıl geliştiğini, Robert Wallace'a nasıl ulaşıldığını merak ediyor. Sachs'ı kenara çekti. "Yakasına nasıl yapıştığını gördüm; işi buraya nasıl getirdin, onu anlat bakalım?"

"Sen söyle, Ron."

Çaylak, heyecan içinde sözü aldı. "Dedektif Sachs kendisi kesin olaraktan tespit..." Yaptığı girişi beğenmiyor; soluklanıp yeniden başladı. "Dedektif Sachs, Baker'ın aracında ve evinde geniş çaplı arama yapıp ortaya bol kanıt çıkardı. Bunları inceleyince gördük ki... Daha doğrusu amirlerim Sachs ve Rhyme, olayla bağlantılı yüksek şahsiyetin kumsal bir yerde, belki bir marinada oturduğundan şüphelenince..."

Gerisini Sachs tamamlıyor. "İşin başlangıcı kayıp dosya. Önce Müfettiş Yardımcısı Jefferies'i eledim. Çünkü, yok etmek istese, dosyayı neden doğrudan kendi kurumuna istetsin? Dosyayı gönderen ve kayda alınmadan çalıp yok eden başka biri olmalıydı. Yeniden Müfettişime başvurdum, son dönemde Bölüm personeli haricinde dosya odasına girip çıkan oldu mu, diye sordum. Varsa, bizim soruşturma ile bağlantısı olması gerek. Evet, biri gelmişti..." Başkan yardımcısına ateş gibi bir bakış atıyor. "O biri sendin Wallace! Arkasından, işin mantığı gereği öteki soruyu sordum kendime. Senin

Maryland'la ilişkin var mı, var ise ne? Evet, orasıyla bir bağlantın var, ilk bakışta insan göremiyor ama arayıp bulduk."

Kutunun içinden bakarak, içinde olanı görmek...

"Hay allah kahretsin!" Wallace öfkeyle mırıldanıyor. "Tamam, Baker bana Maryland adını geveleyip durduğunu söylemişti ama meseleyi çakacağın hiç aklıma gelmedi... "

İçişleri şefi Ron Scott lafı uzatmasına meydan vermiyor, Flaherty'ye dönüyor. "Adamın Long Island Güney Sahili iskelesinde demirli yatı var. Tekne New York limanına kayıtlı fakat Maryland tersanesinde yapılmış. İsim bolluğu insanın kafasını karıştırıyor... Marilyn, şu rastlantıya bak, teknenin adı da *The Maryland Monroe*. İyi mi!" Soğuk bakışlarla Wallace'ı süzüp adama sırıttı. "Sizi gidi tekneci takımı, dil üstünde laf kaydırmaya bayılırsınız değil mi!"

Gülmeye devam ederek sözü Sachs'a bıraktı.

"Kum, yosun ve tuzlu su örnekleri, yani Baker'ın aracından ve evinden topladıklarımız, marina örnekleriyle her bakımdan çakışıyor. Buna güvenerek arama emri çıkarttık, teknenizi gizlice araştırdık. Bayağı sağlam kanıtlara ulaştık. Telefon numaraları, belgeleriniz, bizi sonuca götürecek kanıtlar elimizde. Ayrıca üç milyonun üzerinde nakit para bulduk, el koyduk. Bu arada bol uyuşturucu çıktı teknenizden. Üstüne inanılmaz miktarda alkollü içki var. Çalıntı mal olduğunu düşünüyoruz. Her neyse, bu alkol işi, yediğiniz haltlar yanında hiç kalır."

Ron Scott iki memur çağırdı. "Götürün bu adamı. Merkeze teslim edin."

Wallace, polis refakatinde dışarıya çıkarılırken arkaya sesleniyor. "Ağzımı açıp bir bok söylemiyorum. Size tek isim bile vermem; daha çoook beklersiniz! İtiraf filan yok, anladınız mı!"

Sachs, Müfettiş Flaherty'yi gülerken ilk kez görüyor. "Sen ne diyorsun, Robert? Görmüyor musun, aleyhinde dünya kadar kanıt var, kodese girdin mi, zaten ömür boyu çıkamazsın. Konuşmasan ne yazar! Bana sorarsan, sen iyisi mi bundan böyle hiç ağzını açma. Daha iyi edersin.."

ÜÇÜNCÜ KISIM

Zaman en büyük öğretmendir, fakat ne yazık ki, tüm öğrencilerini öldürür.

Louis-Hector Berlioz

Otuz Dördüncü Bölüm

08:32, Perşembe

Sachs ve Rhyme, laboratuvardalar. St. James rüşvet skandali ile Saatçi soruşturmaları sırasında hazırlanan kanıt çizelgelerinin tümünü bir arada inceliyorlar.

Sachs kendini zorluyor, dikkatini toplamaya çalışıyor; ancak Rbyme farkında, kızın aklı başka yerde. Gece geç vakte kadar oturarak olup biteni enine boyuna konuştular. Rüşvet rezilliği yeterince berbat, ama bir de üstüne polislerin kendi meslektaşlarını öldürmeye kalkışması Sachs'ın midesini bulandırıyor.

Mesleği bırakma konusunda henüz kararsız olduğunu söylese de yüzüne bir kez bakmak yetiyor, gideceği belli. Rhyme kaç kez onu Argyle Güvenlik'le telefon görüşmesi yaparken gördü.

Şüphe yok, kız alıp başını gidecek.

Rhyme'in gözü masanın ucunda kapağı açık kalmış evrak çantasındaki küçük beyaz dikdörtgende; Sachs'ın istifa mektubu. Ona baktıkça, karanlık gecede uğursuz parıltılarla insanın gözünü alan dolunayı görüyor sanki.

Kendini zorladı, bakışlarını zarftan koparıp kanıt çizelgelerine döndü.

Gerald Duncan toplumsal huzuru bozmaktan kabahatler kanununa göre yargılanmak üzere mahkemeye çıkmayı bekliyor. DNA analizi sonuçları geldi; maket bıçağında, denizden çıkarılan ceketin kolunda ve rıhtım üzerinde bulunan kanın ona ait olduğu kesinleşti.

118. Bölge rüşvet ve haraç davası ağır ilerliyor.

Baker ile Wallace'ı, bu arada Henson'u suçlamak için yeterince delil var ellerinde. Sarkowski olayında ve Creeley'in Westchester'deki evinden elde edilen toprak ve fiziki örnekler, Baker ve Henson'un evlerinden elde edilenlerle çakışıyor. Creelcy'i boğan urganın lifleri Baker'ı cinayete bağlamaya yetiyor ama bu arada aynı liflerden Wallace'ın teknesinde de bulundu. Dahası, Henson'un deri eldivenleri, Westchester'dc elde edilen deri doku izleriyle uyuşuyor.

Kanıtlar tamam ama üç tutuklu ifade vermeye niyetli değil. İtiraf ve iyi halden ceza indirimi tekliflerini reddediyorlar. Öteki şüphelileri suçlamak içinse elde yeterli delil yok. Terkedilmiş dükkân kapısında nöbet tutan iki polis masum olduklarını iddia ediyor; delil yetersizliğinden beraat

edecekleri açık. Rhyme, bunların üstüne Kathry Dance'ı salmayı denediyse de ikili diretiyor, biz ifade vermeyiz, diyorlar.

Rhyme kendisinden emin, nasıl olsa 118'de pisliğe bulaşmış takımının tümünü bir gün içeri tıkacak. Tıkacak ama bunu günün birinde değil, hemen, şimdi halletmek istiyor. Çünkü endişesi var, St. James çetesinin tümünü içeri tıkamazsa, kalanlar tanık temizlemeye girişebilir. Sachs ile Pulaski'nin yaşamı tehlikede. Ayrıca dışardan rahatça baskı yapıp aile yakınlarını tehdit ederek Baker, Henson ve Wallace'ı susturabilirler.

Rhyme'in olayı bağlayıp başka soruşturmalarla da ilgilenmesi gerek, acelesi var. Çünkü kısa süre önce kendisini FBI ajanı Fred Dellray aradı. Bir süreliğine mali suçlar cehenneminden kurtulmuş, bu kez de Brooklyn'deki yeni olayı sarmışlar başına. Ulusal Standartlar ve Teknoloji Enstitüsü kundaklama ve soygun girişimi soruşturmasını yürütüyormuş. Dediğine göre yangın zarar ziyana yol açmamış. Asıl sorun, saldırganın çok karmaşık güvenlik sistemini atlatabilmiş olması. Terör endişesi, kurumlarına yönelik her türlü tecavüzde devleti ayağa kaldırıyor. FBI, Rhyme'den soruşturmanın bilimsel araştırma ayağını ele almasını istiyor. O da yardımcı olmak istiyor ancak önce 118 çevresinde dönen rüşvet ve haraç çarkını tümüyle çökertmesi gerek...

Kurye geldi, Duncan'ın arkadaşı olan, hani şu öldürülen işadamının soruşturma dosyasını getirdi. Baker'ın kurduğu tezgâha düşüp haraç vermeyi reddedince öldürülen bu adamla ilgili dava henüz kapanmış değil, çünkü cinayet davaları zaman aşımına uğramaz. Yine de dosyada pek gelişme yok, en yeni araştırma notu ne yazık ki bir yıl önceden kalma. Rhyme, önceki benzer olayları tarayarak 118. Bölge çetesi hakkında nasıl yeni ipucu çıkarabilirim diye kafa patlatıyor.

Önce *The New York Times* arşivine girdi, kurban Andrew Culbert olayı üzerine verilen kısacık haberi buldu. Duluth'lu işadamı, şehrin göbeğinde soygun sırasında işlendiği sanılan bir cinayete kurban gitmiş; fail bulunamamış. Hepsi bu kadar, ertesi günlerde olayla ilgili gelişmeler verilmemiş...

Thom'u çağırdı, gelen dosya evrakını otomatik sayfa çeviriciye yerleştirmesini istedi, satır satır okumaya girişti. Açık kalmış soruşturmaların çoğunda olduğu gibi notlarda el yazıları değişik. Dosya çok dedektif görmüş. Zamanla gelen yazmış, giden yazmış, giderek soruşturma tavsamış. Olay yeri raporuna bakılırsa el, ayak izi, mermi kovanı bulunamamış. Kurbanın kafasına sıkılan iki kurşunun çekirdekleri 38'lik

tabancaya ait. Baker ve 118. Bölge polislerinden elde edilen silahlarla ilgisi yok...

Rhyme başını dosyadan kaldırdı. "Sachs, olay yeri dökümü sende mi?"

"Bir bakayım, evet, burada. Dinle, sesli okuyorum."

Rhyme gözlerini kapayıp arkasına iyice yaslandı, tüm dikkatini topladı. Sahneyi kafasında kuracak.

"St. Regis'de kalıyormuş. Oda anahtarı, cüzdan, bir sayısal ajanda, bir Cross dolmakalem, bir paket sakız; üzerinde 'erkekler tuvaleti' yazan küçük bir not kağıdı. Bir kağıt daha, bunda ise tek sözcük, 'Chardonnay' var. Hepsi bu kadar. Soruşturma şefi cinayet masasından John Repetti."

Rhyme'in aklı başka yerde, takıldığı nokta çok başka. "Neymiş?"

"Repetti, diyordum. Kent merkezi, Kuzey Bölge'den Dedektif Repetti. Kendisini arayayım, ister misin?"

Lincoln durgun. Neden sonra karşılık veriyor. "Hayır, benim için başka bir şey yap, sen."

Büyüleyici...

Blues şarkıcısı Lemon Jefferson söylüyor: "Mezarıma göz kulak ol, kalmasın bakımsız..." Kathryn Dance, bir yandan ipoddan cızırtılı kaydı dinlerken gözü bir türlü kapanmayan tıka basa dolu bavulunda.

Alt tarafı iki ayakkabı, bir iki Noel armağanı aldım... Tamam üç çift ama sonuncusu nihayet dekolte, incecik iskarpin; yer mi kaplar? Sonra süveter var. Başıma dert açan süveter.

Süveteri çekiştirip çıkardı, bavulun kapağına abanıp bir kez daha denedi. Hayır, mandalların birbirine kavuşacağı yok, daha dört parmak filan ister.

Büyüyü bozdun, aksi şeytan...

En iyisi 'şık bayan'ı oynamalı! Nerede naylon torba! Kirli çamaşır için bırakılmış otel torbalarından bulup kot pantolon, döpiyes, saç maşası, çorap ve baş belası süveteri kaptığı gibi doldurdu, bavul rahatladı. Bir kez daha kapamayı denedi.

Çıt, çıt...

Şeytanı kovmaya gerek kalmadı.

Oda telefonu çaldı, resepsiyondan haber verdiler, ziyaretçisi var.

Tam da zamanı!

"Yukarı gönderin." Beş dakika geçmedi, karşısında Lucy Richter'i buldu, odadaki tek koltuğa buyur etti.

"Bir şeyler içmek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Uzun oturmaya vaktim yok, hemen kalkacağım."

Dance, kenardaki minik buzdolabını işaret etti. "Otel odasına bu minibarları koymayı ilk kim akıl ettiyse, çok fena yapmış. Şeker, çikolata, patates, mısır gevreği. Bunlar beni mahvediyor. Hoş, ne yesem fazla... Zararı yetmezmiş gibi üstelik bir salsa sosuna on dolar kesiyorlar ki cabası."

Lucy gülüyor. Belli, ömrü boyunca ne fazla kaloriden, ne bir gram fazla yağdan şikayeti olmamış. "Duyduğuma göre yakalanmış. Bizim daireyi bekleyen memurdan duydum. Bilemiyorum, fazla ayrıntı veremedi."

Dance gelişmeleri özetledi. Duncan'ın işin başından beri masum olduğunu, Bölge karakollarından birinde rüşvet skandali ortaya çıkarıldığını anlattı.

Lucy duyduklarına şaşıp kaldı. Bir yandan da küçücük odanın duvarlarında dolaşıyor sıkıntılı bakışları. Çerçeveli posterler ve pencereden görünüm üzerine bir iki söz geveledi. Kar, is ve duman, koca bir havalandırma bacası; hepsi o kadar. İç karartıcı manzara üzerine söylenecek pek söz de yok ya neyse. "Efendim, ben size teşekkür etmek için gelmiştim."

Hayır, sen bunun için gelmedin. Dance böyle düşünüyor ama kızı yüzlemedi, "Teşekküre gerek yok, bu bizim görevimiz," diye karşılık verdi.

Lucy, öncesine göre daha bir rahatlamış görünüyor. Kolları göğsünde çapraz değil, koltukta rahatça, hafifçe arkaya yaslanmış oturuyor. Omuzları gevşemiş süklüm püklüm değil. Anlaşıldı, iç dökme, bir çeşit itiraf geliyor.

Dance sessizliği kendi bozmamaya kararlı. Sonunda Lucy açılıyor. "Siz danışman mısınız?"

"Hayır, sıradan polisim."

Sachs bu duyguyu iyi tanıyor. İfadesinde gerçeği itiraf eden şüpheli bazen hızını alamayıp ahlaki çıkmaz, ana baba nefreti, kardeş kıskançlığı, aldatılan eş, nefret, sevinç, umut üzerine kişisel öykülerini anlatmaya girişir. Hayır, kendisi psikolojik danışman filan değil. O her şeyden önce bir anne, mesleği polislik, uzmanlık alanı kinestetik ve bu üç ayrı rolde de, hanidir unutulan, karşısındakini can kulağıyla ve sabırla dinleyip gözleme sanatının ustası, o kadar.

"Evet yani, sizinle çok rahat konuşabiliyor insan. Belki, diye düşündüm... Kafamı çok kurcalayan bir konu var da... Acaba sizin fikrinizi alabilir miyim?"

"Tabii."

"Askerlik yaptınız mı?"
"Hayır. Kocam askerdi."
Lucy başını eğdi.
Dance kızı cesaretlendirdi. "Devam et."
"Doğrusunu isterseniz ne yapacağımı bilemiyorum. Size daha önce söylemiştim, bugün takdirname alıyorum. Ama bir sorun var." Devam etti, denizaşırı görevinden, yakıt temini ve kamyon trafiğinden söz etti.
Dance minibardan iki şişe Perrier çıkardı. Otel, tanesine altı dolar fatura çıkarıyor, olsun. Kaş kaldırıp şişeyi gösterdi.
Asker başıyla olumladı, "İyi olur," dedi.
Dance şişeleri açıp birini kıza uzattı. Karşındakinin ellerini meşgul edersen zihni ve sözü özgürleştirirsin.
"Yani şöyle, benim takımda Pete diye bir onbaşı vardı, Güney Dakota'lıydı kendisi. Komik çocuktu. Sivilde inşaatçıymış, futbol antrenörlüğü yapıyormuş. Oraya ilk tayinimde bana çok yardımcı olmuştu. Bir gün, bir ay kadar önce oluyor bu anlattığım, servisten çekilmiş araçların listesini çıkarmaya gideceğiz. Bunların bazılarını tamir için Ford Hood'a geri göndeririz, elimizden gelirse bir kısmını kendimiz tamir ederiz, enkazsa hurdaya gider.
Ben bürodayım, o birlik yemekhanesine yemek yiyor. Sözleştik, saat tam on üçte gidip onu alacağım, birlikte doğruca kademeye gidip araçlara bakacağız. Atladım Humvee'ye, yola çıktım. Tam yemekhanenin önüne gelmek üzereyim; girişte dikilmiş beni bekleyen Petey'i görüyorum. Aniden boo- om! EYP, yani bomba..."
Dance kısaltmanın ne anlama geldiğini biliyor.
"Ben patlama noktasından ancak on, onbeş metre uzaktaydım. Petey el sallarken bir anda müthiş bir parlamayla tüm görüntü değişti. Sanki gözünü kapayıp açtın, koca meydan bir anda bambaşka bir yer oldu." Dalgın, pencereden dışarısını seyrediyor. "Yemekhane binasının ön yüzü yok oldu, hurma ağaçları buhar oldu sanki. Askerler, orada bulunan si- villler... Bir varmış, bir yokmuş, hepsi gitti."
Lucy büyülenmiş gibi, faciayı müthiş bir sükunetle anlatıyor. Dance bu ses tonunu da tanıyor. Ölümle biten suçlarda, sevdiklerini yitiren kurban yakınları bir süre sonra olayı böyle anlatır. Böyle durumlar dinleyene acı verir; kurban yakım dinlemek, en acımasız katili sorgulamaktan daha zordur.

"Petey parça parça. Gözümün önündeki manzarayı başka :ürlü tarif edemiyorum." Sesi çatallandı, yutkundu. "Her taraf kan, kömür karası, gövde dağılmış... Oralarda çok şeyler gördüm. Ama bu anlatılır gibi değil." Bir yudum su içti, şişeyi bebeğine sarılmış minik kız çocuğu gibi sıkıca kavradı.

Dance, teselli sözleri etmedi. Yararı olmayacağım iyi biliyor. Hafif baş hareketiyle kızı cesaretlendirdi, anlatmaya devam etmesini istediğini hissettirdi. Derin derin soluklandı Lucy. Parmakları birbirine kenetli, şişe avucunda tutuklu. Meslekte sık karşılaştığı bir jest bu; Dance bu evreyi, suçluluk duygusu veya utançtan doğan dayanılmaz gerilimi boğup susturma gayreti olarak adlandırır.

"Derdim şu... Ben geç kalmıştım. Büroda çalışıyordum. Saate baktım. On üçe beş var, gazozum bitmemiş, yarısı dolu. Çöpe atıp çıkayım diyorum. Yemekhane beş dakikalık mesafe. Yok, içip çıkarım dedim. Canım çekti, oturup bitirdim. Yani geç kaldım! Yemekhaneye geç vardım... Orada tam zamanında olsaydım, Petey ölmeyecekti. Onu alabilseydim, patlamadan belki beşyüz metre ötede olacaktık."

"Sana ne oldu, yaralandın mı?"

"Az." Üniformasının kolunu sıyırıp bileğinden dirseğine kadar uzanan kavrulmuş deri lekesini gösteriyor. "Önemsiz." Yara izine bakıp bir yudum daha içti şişeden. Gözleri boş bakıyor. "Bakın, *bir dakikacık* bile önce varmış olsaydım, en azından araca binmiş, aracın içinde olacaktı. Büyük olasılıkla da kurtulacaktı. Altmış saniye... Çocuğun kaderi, yaşamla ölüm arası, sadece o kadarcık saniyeye sıkışıyor. Hepsi bir yudum gazoz yüzünden! Tanrının cezası gazozu sonuna kadar bitirme inadım yüzünden bir can gitti." Dudakları titriyor; buruk, hüzünlü bir gülücük belirıp kayboluyor. "Sonra bak biri daireme kadar girip beni öldürmeye kalkışıyor! Adam kendisine Saatçi adını takmış, koca götlü saati getirip banyoma koyuyor. Üstelik haftalardır, yaşam ile ölüm arasında kısacık bir dakikanın şu veya bu biçimde ne kadar belirleyin olduğunu düşünüp hayıflanırken... Bir bakıyorsun o sapık, gerçeği suratıma vuruveriyor!"

Genç kadın askerin, meslektaşının cephedeki trajik ölümü yeterince üzücü, tamam; yine de sıkıntısının kaynağında bil başka nokta olmalı. Dance'ın gözünden kaçmıyor, soruyor "Başka? Başka bir şey daha var, öyle değil mi?"

Hafif bir gülümseme. "Sorun şurada. Aslında benim görev sürem gelecek ay sona eriyor. Ancak Pete olayından kendimi sorumlu tuttuğum, çocuğun

hatırasından utandığım için ko mutanıma, orduda bir devre daha görev yapmak istediğimi bildirdim."

Dance sadece dinliyor.

"Bugünkü tören bunun için. Takdirnameyi yaralandığını için vermiyorlar. Orduda her gün yaralanırız. Tören, orduya bir dönem daha yazılanlar için yapılıyor. Eskisi gibi orduya yazılmaya hevesli genç çok değil. Bizim gibi ikinci kez yazılanları, orduyu tazelemek için örnek genç olarak tanıtmak istiyorlar. Yani o kadar beğenmişiz ki, yeniden katılmaya can atıyoruz... Onun gibi bir şey, işte."

"Ve sen de yazılacağım dedin ama şu anda kararsızsın, sorun bu mu?"

Lucy başıyla evetliyor. "Çıldıracak gibiyim. Uyku tutmuyor. Kocamla sevişemiyorum. Hiçbir şeyi görmüyor gözüm, sanki kanadım kırık... Yalnızlık içindeyimr Ailemi özlüyorum. Öte yandan dünyanın o uzak köşesinde önemli işler yaptığımızı düşünüyorum. Çok kişi için yararlı oluyoruz. Kararsızım. Bir türlü karar veremiyorum."

"Gidip, ben kararımı değiştirdim desen ne olur?"

"Bilemiyorum. Çok bozulurlar herhalde. Askeri mahkemeye çekmezler, öylesi olmaz. Bu daha çok benim kişisel sorunum. Önce yapacağım diyorsun, arkasından cayıyorsun. Çok fena. Ömrüm boyunca döneklik etmedim. Ben verdiğim sözü hep tuttum."

Dance sodasını sakin sakin yudumlarken bir an duruyor. "Ne yapman gerektiğini söylemek bana düşmez. Yine de sana bir çift sözüm olacak. Benim mesleğim gerçeği ortaya çıkartmak. Uğraştığım kişilerin hemen hepsi ya şüpheli ya da suçludur. Bu tipler olayın aslını elbette bilir ama kendilerini kurtarmak için yalan söylerler. Öte yandan, yalanı başkasına değil kendine söyleyen o kadar çok insan tanıyorum ki... Ve çoğu, kendini kandırdığının farkında bile olmaz.

Ayrıca, ister polisi kandırmaya çalışıyor ol, ister anana babana, dostlarına hatta kendine yalan söyle, belirtiler hep aynı ve ortaktır. Gergin, öfkeli ve hayata küskünsündür. Yalan insanı çirkinleştirir. Gerçek ise tersini yapar, güzelleşirsin... Gerçi zaman olur, gerçeğin adını bile duymak istemeyiz. Söylesem inanmazsın, ama inan çok karşılaşıyorum; şüpheli, gerçeği bir kez itiraf etti mi öyle bir rahatlar ki, erdiği huzuru yüzünden okursun. Daha da garibi, bana teşekkür edenler olur."

"Yani siz şimdi kendi gerçeğimi bildiğimi ama bundan haberim olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Ha şunu bileydin! Aslında gönlünde yatanı biliyorsun sen. Ama zihninin bir yerinde saklamışşın onu, ilk bakışta farkedilmiyor. Ayrıca arayıp bulunca beğenmeyebilirsin üstelik. Yine de orada, kafanın içinde duruyor."

"Peki nasıl bulacağım? Kendi kendimi sorguya mı çekeyim?"

Dance kahkahayla gülüyor. Biliyormusun, bu derin insanlık denklemini tek soruda öyle güzel ifade ettin ki... Tabii, doğru. Senin de, tıpkı ben gibi arayıp bulman gerekenler belli: Öfke, depresyon, inkâr ve bahanelere sığınarak yanlışı doğrulama nedenini ara, bul. Ne zaman ve neden böyle hissediyorsun? Bu ya da öteki derken, seçimini neye göre yapıyorsun? Hiçbir bahaneye sığınmadan ararsan, gerçek isteğinin ne olduğunu hemen bulursun."

Lucy bir an kıpırtısız kaldı ve sonra yüzü ışıdı, uzanıp Dance'ı sevinçle kucakladı.

İşte bu, Dance'ın pek az karşılaştığı bir teşekkür biçimi...

Genç kadın asker kendi davranışına şaşıp gülüyor. "Hey, baksanıza, gelin sizinle bir kitap yazalım! *Genç Kızlar için Kendi Kendini Sorgulama El kitabı*. İnanın çok satar!"

Dance kahkahadan kırılıyor. "Nasıl olsa boş zamanımım çoook!"

Şişelerini keyifle tokuşturdular...

Ve daha onbeş dakika bile olmadan, Dance'ın oda servisine ısmarladığı kahve ve içi mavi mersin marmelatlı pofuduk kurabiye keyfine dalmış sohbet ederlerken, aniden çalan cep telefonu kinestetik uzmanına mesleğini hatırlatıverdi. Ekrandaki numarayı gören Dance iyice makaraları koyverdi. Bu kentten kurtuluş yok!

Rhyme'lerin kapı zili çaldı, Thom kapıya koştu. Kathryn Dance önde, o arkadan yol vererek laboratuvara girdiler. Dance'ın havası çok başka. Her zaman sıkıca örüp başının tepesinde topladığı saçlarını bu kez salmış, ipod kulaklıkları boynunda gerdanlık gibi sallanıyor. Üstündeki mevsime göre ince trençkotu çıkarıp Thom'a uzatırken dışarıdan yeni geldikleri yüzlerinin alından belli Sachs ile Mel Cooper'ı görünce selamlaştı.

Ayağına sürünen Jackson'u fark etti, eğilip okşadı.

Thom fırsatı kaçırmadı, o kadar gerginliğin ardından gevşeyen samimi havayı fırsat bildi. "Hımmm, kendisini size uğurlama hediyesi olarak' sunsak mı, ne dersiniz?"

Dance yutmadı, gülüyor. "Evet, çok sevimli şey ama bizim aile çiftliğinde hem iki ayaklı, hem dört ayaklı nüfus yeterince kalabalık!"

Kendisini otelden Rhyme aramıştı. Acaba lütfedip uğrayabilir miymiş? Ufak bir mesele varmış da... İşte şimdi yüz yüze bakışıyorlar.

"Bakın Dance, inanın bu son olacak."

"Anlaşıldı. Sorunumuz nedir?"

"Bu soruşturmada bir pürüz kaldığı belli. Yardımına ihtiyacım var."

"Ne yapayım istiyorsun?"

"Şu senin Kaliforniya'daki Hanson davasını anlatmıştın bize. Hani ifade tutanaklarını sonradan okuyup katilin tezgâhını çözmüşsün ya, işte o numara kafamı kurcalıyor."

Dance hikâyeyi hemen hatırladı, başını sallayarak dinliyor.

"Aynı yöntemi bizim soruşturmaya da uygulamanı istiyorum."

Rhyme en baştan başladı. "Duncan, öldürülen arkadaşı Andrew Culbert'in intikamını alma niyetiyle giriştiği manevra sonucunda Baker'ı ve dolayısıyla Wallace'ı tutuklatmış oldu. Buraya kadar tamam ancak dosyayı yeniden elden geçirince, olayda polis parmağı olmadığını gördük."

Dance sadece dinliyor.

"Öte yandan dosyada başka ilginç noktalar var. Culbcrt'in telefonu yokmuş, avuç içi bilgisayar kullanıyormuş. Halbuki bütün iş adamlarında cep telefonu var. Burası şaşırtıcı... Ayrıca iki küçük not kağıdı söz konusu. Birinde 'Chardonnay' yazıyor; demek adam şarap alacakmış, unutmamak için not etmiş. Tamam da, ötekinde 'erkekler tuvaleti' yazılı. Şimdi, insan helaya gideceğim diye not mu tutar? Üzerinde epeyce kafa patlattım. Bu durumda adam ya dilsiz ya da sağır. Ne yapıyor? Canı şarap istiyor, kağıda yazıp masaya koyuyor. Helaya gidecek, kağıdı gösterip garsona yerini soruyor. Eh, cep telefonu da kullanmadığına göre? Adamcağız sağır mıydı acaba?"

"Yani, diyorsun, bizim Saatçi'nin arkadaşı saldırganın istediğini duymayınca, ya da geç kavrayıp cüzdanını anında vermediği için öfkelenen katil kendini tutamayıp silahını ateşledi. Duncan, arkadaşını öldürenin Baker olduğunu sandı, halbuki olay tesadüf..."

Sachs araya girdi. "Vaziyet sandığından daha karmaşık. Rhyme anlatsın."

"Culbert'in dul eşini Duluth'da buldurduk. Kendisiyle konuştum. Kocasının doğuştan sağır ve dilsiz olduğunu söylüyor. Halbuki biliyorsun, Duncan adamın askerlik arkadaşı olduğundan, çatışmada hayatını kurtardığından dem vurmuştu. Culbert sağır dilsiz, askerlik yapması mümkün mü? Bana kalırsa Duncan basın haberlerinden soygun kurbanı beğendi, Baker'ı harcama planına inandırıcılık kazandırmak için adamın

arkadaşı olduğu mavalını attı. Buraya kadar sorun yok, diyebiliriz. Sonunda biz mesleğine ihanet eden bir polisi yakalamış olduk. Güzel de, ortada cevaplanması gereken bazı sorular kalıyor. Şimdi, sen bizim için şu sorgu bantlarını bir seyretsen, yakaladığın bir şeyler olursa bize anlatsan, diyoruz."

"Memnuniyetle."

Rhyme, gözüyle işaret çakınca Cooper birkaç tuşa bastı, ekranda Gerald Duncan'ın geniş açıda çekilmiş görüntüsü belirdi. Merkezde, sorgu odasında iskemlesine rahatça oturmuş kameraya bakıyor. Görüntü üstüne Lon Sellitto'nun sesinden kimlik, tarih ve soruşturma dosyası bilgileri düştü. Sorgu resmen başladı.

Duncan'ın anlattıkları, olay yerinde 'seri katil' suçlamasıyla kaldırıma ilişip Rhyme'e söylediklerinden ileriye gitmiyor...

Dance, ilginç bulduğu yerlerde hafifçe başını sallayarak adamı gözlemliyor; sözlerini dikkatle dinliyor.

Sorgu bitti, Cooper son görüntüyü ekranda dondurdu. Gerald Duncan ekrandan laboratuvardakileri seyrediyor sanki.

Dance, Rhyme'e döndü. "Hepsi bu kadar mı?

"Evet Dance." Rhyme, kadının yüzündeki durgunluğu fark edince meraklandı. "Fikrin ne?"

Dance kararsız. "Diyeceğim şu... Sezgilerim bana, olayın öldürülen arkadaşla sınırlı olmadığını söylüyor desem... Bana kalırsa ortada çok başka bir sır daha var. Dahası, bu adamın söyledikleri baştan aşağı yalan!"

Laboratuvarda sessizlik hüküm sürüyor.

Ağzını açan yok.

Sonunda sessizliği bozan Rhyme, gözlerini Duncan'ın ekrandaki görüntüsünden ayırmadan Dance'a, "Devam et," dedi.

"Baker'ı yakalatmak için kurduğu planın ayrıntılarını anlatırken temel tavırlarını saptadım. Biz adamın anlattığı olaylardaki doğru noktalan zaten biliyoruz. Buralarda gerilim düzeyi rahat. Gerilimin oynaklaştığı noktalarda, gerçeği saptırıyor. En büyük farklar, arkadaşından söz ettiği yerlerde oluyor. Ayrıca, bu adamın adının gerçekten Duncan olduğunu sanmıyorum. Hayır, memleketi Orta Batı değil. Baksanıza, Dennis Baker umurunda değil. Adamdan söz ederken kılı bile kıpırdamıyor. Ve bir başka boyut daha var."

Ekrana bir kez daha dikkatlice bakıp Cooper'a işaret etti. "Biraz ortaya dönsene; hani elini yanağına götürdüğü yere... "

Cooper görüntüyü buldu.

"İşte orası. Oynatır mısın?"

"Ben kimsenin canına kıyamdın. Yapamam böyle bir şey. Yasaları biraz eğip büktüm, ama... "

Dance'ın yüzü kararıyor, kaşları çatılıyor.

Sachs telaşlı. "Ne var?"

"Gözleri..." Dance sesini alçaltıyor. "Gözleri diyorum. Ah, başımız dertte... "

"Nedenmiş?"

"Bana kalırsa bu adam tehlikeli; hem de çok. Ben aylarca Ted Bundy'nin, şu seri katilin sorgu bantlarını seyrettim. Bundy sosyopatın hasıydı. Demek istediğim, dış görüntüsünde en ufak bir yansıması olmadan her türlü yalanı söyleyebilen biriydi. Onu tek bir noktadan yakalamıştım. Kimseyi öldürmediğini söylerken her keresinde göz bebeğinde ufacık bir ışıltı yanıp sönüyordu. Bu tepki, aslında tipik bir yalan belirtisi değildi; hayal kırıklığı, ihanete uğramışlık... İşte sorun tam da bu zaten. Bundy, kimseyi öldürmedim derken kişiliğinin en temel yeteneğine ihanet etmek zorunda kaldığına yanıyordu!" Tekrar gözlerini ekrana dikti. "Tam burada Duncan da aynı şeyi yapıyor."

"Emin misin?"

"Eminim diyemem, hayır. Ama bana kalırsa Duncan denen bu adamın sorgusuna devam etmek şart."

Rhyme tedirgin. "Niyeti her neyse, biz olayın aslını astarını öğrenene kadar adamı üçüncü dereceden güvenlikli bir yere alsınlar. Gerald Duncan, ağır suç işlemediği için Centrc Street'de gevşek güvenlikli nezarethanede gözaltında olmalı. Oradan da kaçmak güçtür ama olanaksız değildir."

Rhyme, telefonuna sözlü komut vererek sistemden Manhattan Gözaltı müfettişini arattı.

Kendini tanıtıp Duncan'ın yüksek güvenlikli hücreye alınmasını istedi.

Müfettiş karşılık vermedi. Rhyme, adamın sivillerden emir almaktan hoşlanmadığı için sustuğunu sandı.

Bürokrasinin cilvesi...

Acı acı sırıtıp Sachs'a göz etti. En iyisi, halen görevde olan biri sağlasın transfer işini.

Sachs görüşünce, işte o zaman, memurun suskunluk nedeni anlaşıldı. Müfettiş ezile büzüle durumu açıkladı. "Bakın, Dedektif Rhyme'in sözünü ettiği kişi burada ancak birkaç dakika kaldı. Kendisini kayda bile almış değiliz."

"Ne dedin?"

"Savcı yardımcısı... Duncan ile anlaşma yapmış olmalı efendim, adamı dün gece serbest bıraktı. Ben, konudan haberiniz var, sanıyordum."

Otuz Beşinci Bölüm

10:03, Perşembe

Saatçi lakabıyla ünlenen, Gerald Duncan takma adıyla polisi atlatan, gerçek adı Charles Vespasian Hale olan adam metroda. Giderek hayran kaldığı o kol saatine göz atıyor. Ne yazık ki yeni rolünde bu güzelim Breguet işi saatin yeri yok, çıkarmak zorunda.

Her adımı tam saatinde ve yerinde atarak olayı bu noktaya kadar getirebildiği için halinden memnun, Brooklyn çevresinde elde tuttuğu gizli evinden çıktı, büyük tezgâhın bir başka adımını atmak üzere yola koyuldu. Biraz huzursuz ama aynı zamanda bu durumdan ömrü boyunca hiç hissetmediği kadar da keyif duyuyor. Ruhundaki o büyük uyumu yakaladı sanki.

Yaşamı üzerine Vincent Reynolds'a anlattıklarının pek azı doğru. Başka türlüsü mümkün değil zaten. Uzun, başarılı bir kariyer planlamışken o salak tecavüzcünün polise öteceğini bile bile daha fazlasını anlatacak değildi ya...

Şikago'da doğdu. Babası lisede Latince öğretmeniydi, bilgeliğinin hakkını verdi, oğlunun göbek adını Roma imparatoru Vespasyanus'a özenerek koydu. Annesi ise Sears'in kenar semt mağazalarından birinde genç kız giyimi reyonu şefiydi. Evde pek az konuşulur, birlikte neredeyse hiçbir şey yapılmazdı. Akşam sessizce yemek yenir, sofradan kalkılınca babası kitaplarına gömülür, annesi dikiş makinasının başına geçerdi. Aile oldukları, anne ve babasının iki ayrı koltuğa ilişip küçük televizyonun karşısına geçtikleri seyrek akşamlarda, birbirlerinin yüzüne karşı söyleyemediklerini başı sonu belli aile komedileriylc polisiye dizilerdeki olaylar üzerinden tartıştıklarında belli olurdu.

Sessizlik, sükûnet...

Hale, küçüklüğünden beri yalnızlıklar prensi olarak yaşamayı sevdi, yine öyle yaşıyor. Oğlancık beklenmedik bir bebek olarak dünyaya geldi. Evlat işte, madem doğdu, o halde bakalım, diye karşılandığı söylenebilir. Neredeyse laf olsun diye düşünülebilecek çok sınırlı bir ilgiyle büyütüldü. Anne babası, sulama ve gübreleme zamanını bilmedikleri bir saksı çiçeği yetiştirir gibi davrandı çocuğa. Saatler, günler, yıllar boyunca süren yalnızlık ve iç sıkıntısıyla büyümek ruhunda derin izler bıraktı, Charles

evde insanın içini dışını ezen karanlık sessizlik denizinde boğulmamak için zamanını kendi kendine etkinlikler yaratarak doldurmayı öğrendi.

Çoğunlukla tek başına dışarılarda dolanmaya başlamıştı. Saatlerce yürüyor, ağaçlara tırmanıp daldan dala atlıyordu. Her nedense evde dayanamadığı yalnızlığa, dışarda başına buyruk dolaşırken pek aldırdığı yoktu. Çünkü her an dikkatini çeken değişik bir şey görüyor; ilerdeki tepenin ardında, akçaağacın öteki dalında ya da başka yerlerde bambaşka manzaralarla karşılaşıyordu. Okulda doğal çevre kulübüne katılmıştı. Kır gezilerinin hepsinde yer alır; halat köprüyü aşan, kayadan suya atlayan, yamaç aşağı koşturup inen ilk o olurdu.

Evde geçirmek zorunda kaldığı saatlerde Charles giderek bir başka alışkanlık geliştirdi, her şeyi düzene sokmaya başladı. Kitapları, kırtasiyeyi, oyuncakları saatlerce sıralayıp dizerek can sıkıntısını yenmeyi öğrendi. Can sıkıntısını üzerinden atıp suskunluğunun korkusunu alt etmeyi başarıyordu. Böyle uğraşlar yalnızlıkla baş etmek için birebir...

Biliyormuydun Vincent, titiz sözcüğü dilimize Latince 'den dolanarak geldi; sözcüğün kökeni 'metikulosus' aslında 'korkutucu, ürkütücü' demektir...

Eşyalar dizim dizim ve milimctrik düzende olmadı mı küplere biner, saçma sapan kusurlara bile takardı. Oyuncak trenin rayları azıcık kayşa, bisiklet didonu ön tekerleğe göre hafif yan dursa mesela; köpürürdü. Pürüzsüz yürümeyen her şeyde, karatahta tırnakla çizilince nasıl başkalarının içi gıcıklanırsa aynen öyle, tedirgin olurdu.

Anne babasının evliliği de öyleydi, içini eziyordu. Boşandıkları andan itibaren onlarla tüm ilişkisini kesti. Yaşam dediğin düzenli ve mükemmel olmalıydı, değil mi ama? Eğer öyle olamıyorsa, pürüz çıkaran öğeleri gözden çıkarmayı bilmeli... Asla dua etmezdi. Tanrıyla konuşup kendi yapamadığınızı, dünyayı sizin için düzene koymasını, isteklerinizi yerine getirmesini beklemek boş çabaydı ona göre; çünkü bu işin elle tutulur kanıtını göremez insan. Kanıt olsa hemen dua etmeye hazırdı. Tanrı'dan ilk ve tek dileği ana babasının canını alması için yalvarmak olacaktı.

Hale, iki yıllığına orduya yazıldı, düzen ortamında çiçek gibi açıldı. Astsubay eğitimine gönderildi, öğretmenlerinin hemen ilgisini çekti. Mezun olur olmaz Askeri Tarih Taktik ve Stratejik Planlama Eğitmeni olarak tayini çıktı, çok başarılı oldu.

Ordudan terhis edildikten sonra bir yıl boyunca otostopla Avrupa'yı dolaştı, dağcılığa merak sardı. Birleşik Devletler'e dönüşünde yatırım

bankerliği ve ticaret yaparak iş hayatına atıldı, geceleri hukuk eğitimine devam etti.

Bir süre avukatlık yaptı, iş anlaşmaları düzenlemekte ustaydı. Böylece kısa zamanda aranan hukukçulardan biri oldu. Çok iyi para kazanıyordu, ama yalnızlık yüreğinin ortasına taş gibi oturmuştu, dayanamadı, ilişkilerden kaçıyordu. Çünkü ilişkiyi sürdürmek doğaçlama gerektirir, doğaçlamaysa yerine göre kural dışı davranabilmektir. Bu dağınıklığa nasıl tahammül etsindi! Zaman içinde, planlama ve düzen tutkusu yaşamında sevgi duygusunun ve sevgili arayışının yerini aldı iyice, yoluna yalnızlıklar prensi olarak devam etmeye başladı. Gerçek ilişki yerine tutkusunu koyan herkes gibi Hale de kendisini tatmin edebilmek için giderek daha yoğun ve karmaşık araçlar geliştirmeye başladı.

Mükemmel çözüme altı yıl kadar önce ulaştı. İlk kurbanın canına o zaman kıydı.

O sırada San Diego'daydı. Dostlarından birinin, adamla iş ilişkisi de vardı, pis bir kaza geçirdiğini duydu. Sarhoş delikanlının biri dostunun arabasına çarpmış, işadamının kalçası ezilmiş, iki bacağı hurdahaş olmuş ve hastanede bacaklarından biri kesilmişti. Sarhoş şoför mahkemede hiç pişmanlık duymadan olayda kusuru olmadığını iddia etti, hatta suçu kurbanın üzerine atmaya çalıştı. Mahkum oldu gerçi, ama ilk trafik suçu olduğu için hafif cezayla kurtuldu. Hapisten çıkınca başladı Hale'ın sakat kalan dostunu taciz etmeye.

Hale'ın zaten tepesi atmıştı, edepsizliğin bu kadarına dayanamadı. Serseri delikanlıya haddini bildirmek için, her zaman olduğu gibi en ince ayrıntısına kadar düşünerek ustalıklı bir plan kurdu. Ardından planı gözden geçirirken rahatsız olup sinirlendi. Kurguda eksiklik vardı. Hesaplaşma arzu ettiği kadar adil gelmedi ona. Kafasında tartıp ölçerken plandaki aksaklığı yakaladı. Aslında plan mükemmel, sarhoş oğlan adamakıllı korkup sinecek; ama maceranın sonunda haytanın sağ kalacak olmasına tahammül edemiyor! Yani ödeşme adil değil. Serkeş kerata ancak ölürse denklem eşitlenecek. Kurduğu düzen öylesine usta ki, ölüm sonrasında ne Hale, ne de işadamı arkadaşı töhmet altında kalmayacak...

Güzel de, Hale, o zamanlar insan öldürmeye hazır olduğundan emin değil. Cinayet fikrini henüz yadırgıyor, kişiliğine aykırı buluyor.

Evet mi, hayır mı?

Yağmurlu bir Ekim gecesinde kararını verdi.

Uygulama mükemmel gitti. Polis cinayetten şüphelenmedi; olay, elektrik arızasından kaynaklanan talihsiz ev kazası olarak kayda geçti.

Hale, pişmanlık duyacağını sanıyordu. Hayır, pişman olmadı. Tersine; keyiflendi, başarısını sevdi... Planı ustaca, tereyağından kıl çeker gibi zerafetle gerçekleştirmenin zevki, bir insanın ölümüne neden olmasını unutturuverdi ona.

Alışmış kudurmuştan beter ya; bu işin tiryakisi oldu.

Kısa süre sonra Hale, Meksika başkentinde lüks çiftlik inşaatı projesine ortak oldu. Araya rüşvetçi politikacı parmağı girdi, proje durma noktasına geldi.

Meksikalı ortak, sohbet arasında politikacının büyük girişimcileri haraca bağlama hastalığından söz ediyordu. Hale şaka yollu, "Adamı ortadan kaldırmayı deneyen çıkmaması ayıp," diyecek oldu.

Meksikalı ortağı imayı yakaladı, "Yok, o iş kolay değil," diye karşılık verdi. "Adamın dokunulmazlığı, var, desem yeri."

Ortağın çaresizliği Halc'ın ayarttı. "Gerisini anlatın bakalım."

Bunun üzerine Meksikalı ortak ayrıntıya girdi. *District Federale* Bölge Komisyonu Başkanı rüşvetçi hergele, güvenlik delisi biri. Cadillac'a ısmarlama yaptırdığı kocaman zırhlı ciple geziyor. Yanında her an çok sayıda silahlı korumayla dolaşıyor ortalıkta. Tuttuğu güvenlik şirketi, ev-iş-toplantı üçgeninde yaptığı her hareket için başka güzergâh belirliyor. Ailesini de peşinden oradan oraya sürüklemekte beis görmeyen biri. Kendi malı olan evlerde bile kalmıyor, evden otele, oradan dostlarına, bazen kiralık evlere atıyor kapağı. Çoğu kez yanına küçük oğlunu alıyor. Kent halkı korkak herifin oğlanı kalkan gibi kullanmasına bayağı içerliyor tabii. Ayrıca, federal hükümet katında güçlü bir ortağı var, onun koruması altında şımardıkça şımarıyor.

Meksikalı ortak kadehlere en pahalısından *Patron* marka tekila doldururken, "Yani lafın kısası," diye bağlıyor sözünü, "Bu adama dokunacak babayiğit henüz çıkmadı."

Bu sohbetin üzerinden çok geçmeden, *El Heraldo de Mexico* gazetesinin 23 Ekim tarihli sayısında, farklı sayfalarda, birbiriyle ilgisiz görünen beş ayrı haber ve yazı çıktı.

- Gökdelende Yangın: Çıkan yangın dolayısı ile Mexicana Seguridad Privada adlı güvenlik şirketi büro çalışanları kısa süreliğine binayı

boşaltmak zorunda kaldı. Facia kayıpsız atlatıldı. Yaralı veya kayıp yok, zarar önemsiz...

- Bilişim Korsanlığı: Büyük bir GSM operatörünün ana bilgisayar şifresi kırıldı, sistem çöktü. Başkentte, özellikle güney kesimlerde iki saat boyunca cep telefonu bağlantıları kesildi...

- Trafik Kazası: Başkent güneyinde, Chalco yakınlarında 160 nolu Otoyol ortasında kamyon alev aldı. Kuzey-Güney trafik bağlantısı bir süreliğine kesildi...

- Büyük Kayıp: Henry Porfırio kazada öldü. *District Federale* Ticari Yapılar Bölge Ruhsat Komisyonu Başkanı cipiyle otoyol üstündeki tek yönlü köprüden geçerken, köprünün aniden çökmesi sonucu on beş metreden aşağıya yuvarlandı, alt yol üstünde park halindeki doğalgaz tankerinin üzerine düştü, her iki araç infilak ederek yolcularıyla birlikte parçalandı. Olay, otoyoldaki trafik tıkanıklığını azaltmak için eli bayraklı bir trafik görevlisinin araçları yan yollara yönlendirmesi sırasında cereyan etti. Diğer araçlar tek şeritli köprüyü güvenli bir şekilde geçerek yan yola çıktıkları halde, Porfirio'nun aracı zırhlı olduğu için eski köprünün ağır yükü taşıyamayıp çöktüğü ifade edildi. Öte yanda görgü şahitleri köprü girişindeki levhada gösterilen yüksek tonajın cip şoförüne güven vermiş olabileceğinden söz ediyorlar. Henry Porfırio'nun güvenlik şefi, trafik sıkışıklığından haberli olduğunu, kendisine yeni güzergâh vermek için sürekli olarak cep telefonuyla aradığını belirtiyor. Ne yazık ki, GSM iletişimindeki kopukluk yüzünden olay öncesinde Komisyon Başkanı ile iletişim kurması mümkün olmamıştır. Olayda tek bir araç kazaya uğramış; çöken köprü, çok araçlı zincirleme bir faciaya yol açmamıştır.

Öte yandan Porfırio'nun küçük oğlu o anda araçta olmadığı için şans eseri ölümden kurtuldu. Yakın aile çevresinden öğrendiğimize göre çocuk, önceki gün hafif bir gıda zehirlenmesi geçirdiği için dünden beri evinde yatmaktaydı. Küçük Porfırio'nun sağlık durumunun iyi olduğu bildiriliyor...

- İçişleri Bakanlığı'nda Skandal: Meksika Federal Hükümeti İçişleri Bakanlığında yüksek bir görevde bulunan Erasmo Saleno, polis tarafından tutuklandı.

İhbar üzerine polis, Saleno'nun yazlık köşkünde yapılan aramada, gizli bölmelerde kokain ele geçirildi. Şaşırtıcı biçimde, durum önceden basına sızdırıldığı için bütün gazeteciler baskın anında oradaydı. Bu arada *Los Angeles Times* muhabirinin de olayı fotoğrafladığı bildiriliyor...

Bütün bunlar tek bir günün haberleri.

Bir ay geçmedi, Hale'ın giriştiği geniş kapsamlı konut yatırımı için ruhsat alındı. Meksikalı ortaklan kendisine 500.000 dolar ekstra prim verdi.

Para almış olmak hoşuna gitti. Ancak daha çok Meksikalı ortağı aracılığıyla çevresinin genişlemesine sevindi. Çünkü çok geçmeden iş ortağı bu becerikli adamı Birleşik Devletler'deki bir başka dostuna tavsiye etti.

Bu başarıdan sonra Hale, yılda birkaç kez kısa sürelerle iş hayatına ara verip böylesi tezgâhlara takılmaya başladı. Genellikle cinayet projeleri aldı. Arada, finans piyasası ve sigorta dolandırmalar, hatta doğrudan soygun işleri... Hale, nedenini sorgulamadan her işi yapar; müşterisinin neyi, neden yapmak istediği onu ilgilendirmez, o işine bakar. Örneğin İrkçı Birlik Yolu hareketine para yardımı yapan bir kadını öldürmeyi planlarken, öneriyi kaçırmayıp araya başka iş sıkıştırdı, sübyancının birini ortadan kaldırıvcrdi.

Charles Vespasian Hale için iyi ve kötünün anlamı çok başka. İyi, ustalıkla gerçekleştirilen zarif bir plan; kötü, yarım yamalak hazırlıkla yüze göze bulaştırılan işin adı.

İyi, zihinsel yaratıcılığa denir; boş oturup sıkıntıdan patlamak, kötüdür...

Şu anda yine iş üstünde; kurduğu tezgâh, belki de yaşamının en mükemmel ve ayrıntılı planı, saat gibi işlemekte.

Tanrı evrenin imkansız ve karmaşık mekanizmasını yarattı, sonra güzelce kurdu, ve başlattı...

Hale metrodan indi, yukarıya, sokağa çıktı. Ayazda burnu sızlayarak, gözleri sulanarak, kaldırım boyunca yürümeye başladı.

Kendi kurgulayıp yarattığı gerçek kronograf tıkır tıkır çalışmakta. Hale düğmeye basıp mekanizmanın son hamlesini başlatmak üzere...

Lon Sellitto laboratuvarda öfkeyle volta atmakta. Anlaşıldığı kadarıyla Duncan'ın avukatı, bölge savcısıyla pazarlığa oturup yeminli ifade sözü veriyor, polis güçlerini ve itfaiyeyi boş yere işgalden yüz bin dolar ödüyor, Baker aleyhine ifade vermek üzere yazılı belge imzalıyor ve diğer tüm suçlamaların düşmesini sağlıyor. Ve de bu arada Gerald Duncan sırra kadem basıyor... Baker duruşmasına tanık olarak gelmezseymiş, savcı hakkında

tüm suçlamalardan dava açacakmış... Adamın geçmişinde ne savcılık kaydı var, ne ellerinde parmak izi...

Yorgunluktan dağılmış halde, iri yarı dedektif yumrukları belinde telefonun ses yükselticisini öfkeyle süzüyor; sanki katil adayını serbest bırakan beceriksiz makam o alet, suçlu o.

Hattın karşı ucunda savcı savunma telaşında; sesinden belli, çatlak çıkıyor. "Ancak bu koşullar yerine getirilirse tanıklık etmeyi şart koştu... Avukatı hazır bulundu, Reed&Prince'dcn gelmiş. Ayrıca pasaportunu teslim aldım. Baker duruşması sonuçlanmadan Duncan hiçbir yere ayrılmayacak, avukatı bana söz verdi. Bildik bir otele yerleştirdim, başına memur diktim. Hiçbir yere gidemez! Bu kadar telaşın gereği yok. Yüzlerce kez yaptığımız uygulama, ne var bunda?"

Rhyme açık hatta süren tartışmaya öfkeyle karışıyor. "Westchester işi ne oldu, onu da mı atladınız?"

"Orası soruşturmayı kapatmaya söz verdi. Kendilerine, başlan sıkıştığında bizim de onlara yardımcı olacağımızı filan söyledim, gerilimi kendi aramızda tatlıya bağladık."

Sellitto, iyi bok yediniz, diye haykıracak; ama elden ne gelir, susuyor.

Savcı, davayı kariyerine vurmuş piyango olarak görüyor; rüşvetçi polis çetesini mahkemeye çıkarıp tutuklatarak kentte adaletin yıldızı olmak istiyorsa yapacak fazla şey kalmıyor...

Rhyme gelişmeye başka ad bulamıyor, öfkeden kaşı gözü oynuyor. Beceriksiz ve yeteneksiz cahilin ihtirası yüzünden göz göre göre katili elden kaçırdılar. Zaten politikacılar yeterince burnunu sokuyor mesleğe; üstüne bir de bu beceriksiz herifler ayağa dolaşırsa, ne olacak emniyetin hali! Duncan'ı serbest bırakırken bizi adam yerine koyup sormuyorlar bile... Kathryn Dance şüphesini ortaya koymadan çok önce belliydi; bit yeniği olduğu ortada; adamı bırakmadan önce soruşturma ekibine danışmaz mı insan?

Sellitto yırtınıyor. "Peki, nereye koydun adamı?"

"Sizi ilgilendirmez, ayrıca elinizde kanıt yoksa nasıl..."

"Şu bok herif ne-re-de?"

Karşı uçta sessizlik. Savcı Yardımcısı kararsız; ama sonunda otelin adını adresini, nöbet tutan polisin telefonunu verdi.

Sellitto duyduğu rakamları yinelerken Cooper başka hattan numarayı çevirdi, oteldeki nöbetçiye ulaştı.

Sellitto karşı uca bastırıyor. "Tamam, avukatın adını da ver."

Bölge savcısı söyleneni yaptı. Sinirlendiği belli oluyor. "Bu kadar patırtı çıkmasını gerçekten anlayamıyorum."

Sellitto, savcının sözünü bitirmesine fırsat bırakmadan çat diye hattı yüzüne kapatıp Dance'a dönüyor. "Şimdi üst katlardan birkaç kapının ipini çekmek şart oldu. Anlıyorsun değil mi, ne demek istediğimi?"

"Nalıncı keseri gibi kendine yontma bokluğu Kaliforniya'da, bizimkilerde de var. İçin rahat olsun Sellitto; çünkü tespitim doğru, eminim. Elinden gelen her şeyi yap, bu adamı ensele. Bak ciddi söylüyorum, ne gerekirse, bildiğin gibi yap. Tespitimin arkasındayım; seni de, iddiamı da nereye istersen gelir, çatır çatır savunurum. İster emniyet müdürü, ister belediye başkanı, ister eyalet valisi olsun, fark etmez."

Rhyme, heyecan ortamında gözden kaçan ayrıntıların peşinde. "Bakar mısın Sachs, şu avukatı ara, adam Duncan hakkında neler biliyor, bir öğrenelim bakalım."

Sachs avukatın ismine baktı, numarayı çevirmeye girişti. Rhyme, firmayı tanıyor. Reed&Prince, Aşağı Broadway'in tanınmış ve güvenilir bürolarından; oranın avukatları özellikle mali çevrelerin, üst yöneticilerin davalarıyla ilgilenir.

Cooper, masasından seslendi, sesi çok bozuk. "Başımız dertte. Duncan'ın kapısına nöbetçi diktikleri devriye polisiyle konuştum. Ben arayınca kapıyı açtırdı, içeriye baktı... Lincoln, bizim adam çekip gitmiş!"

"Ne?"

"Memur beyin ifadesi şu: Duncan, dün gece biraz yorgun ve keyifsiz olduğunu, sabah geç vakte kadar uyuyup dinleneceğini söylerek erkenden yatıyor. Yatış o yatış! Anlaşılan yangın merdiveninden sıvışmış. Nöbetçi, kaçış olayından haberi olmadığını söylüyor. Yani, Duncan dün geceden kaçmış da olabilir."

"Daha neler!"

"Buyrun bakalım..." Sachs telefonu kapatıp ekibe dönüyor. "Reed&Prince'de o isimde bir avukat çalışmıyor, bu bir; Duncan diye bir müşterileri yok, bu da iki!"

"Ah! Tanrının cezaları... " Rhyme çaresiz.

Sellitto yumruğu masaya indiriyor. "İş başa düştü. Süvari at binecek, başka çare yok. Önce Bo Haumann'ı arıyorum, ekibini toplasın. Şüpheliyi enselemişken, sil baştan yeniden peşine düşeceğiz... Düşeceğiz de; ne yöne at koşturacağız, belli değil." Taktik ekipler şefine telefon edip eldeki bilgileri aktarırken Bo'nun hattın öteki ucundan ne laflar savurduğunu

Rhyme duyamadı tabii. Ama Sellitto'nun yüzüne bakınca, "iltifaf ların eni boyu belli oluyor! Dedektif telefonu kapatırken, "Bo, biz de biliyoruz; ama şu anın gerçeği bu!" diye söyleniyor.

Sellitto yeniden telefona sarıldı, önce şahsen başsavcı ile konuştu. Arkasından merkez binayı aradı, tanıdığı büyük şeflere durumu anlattı.

Rhyme sıkıntılı. Cooper'ı sıkıştırıyor. "Şüpheli üzerine çok daha geniş bilgi istiyorum, anlaşıldı mı! Yarım işle övünmeye kalkıştık. Sıçayım böyle işe! Yarım sorguyla yetindik... Kathryn? Biliyorum, bu kadar da olmaz diyeceksin; sormaya utanıyorum ama... "

"Anlaşıldı." Dance tam o anda telefonunu kapatmakla meşgul. "Şimdi aradım, uçuşumu iptal ettim bile."

"Özür dilerim. Aslında senin soruşturman değil."

"Sah akşamı, fahişe peşinde koşan Cobb'u sorguya çekti ğimizden beri ben de bu soruşturmanın parçasıyım." Dance son gelişmeleri izledikçe çok ciddileşti; gerilmiş ağzı, yem yeşil soğuk bakışlarıyla kanıt çizelgelerini süzüyor.

Gerald Duncan hakkında ne bulduysa bir başka ekran; taşıyan Cooper uzun bir telefon listesi çıkardı, hepsini tek tek arıyor. Derken ortaya seslendi. "Beni dinleyin. Bu adaır Duncan filan değil. Missouri Eyalet Polisi, ehliyetteki adrese ekip arabası yolladı. Adrese kayıtlı bir Gerald Duncan var, tamam, ama bizim aradığımız Gerald Duncan değil bu. Adamı işinden altı aylığına Anchorage'a göndermişler. Ev boş, kiralık. İşte, adamın fotoğrafı bu."

Vesikalık fotoğraftan büyütülmüş görüntüde bambaşka bir yüz var.

"Cooper, bizim adamdaki parlak zekâya bak! Gazetelerde kiralık ev ilanlarını takip ediyor, uzun süredir kiralanmayan bir tanesini seçiyor, noel ve yeni yıl telaşında nasıl olsa kimse tutmaz diyor. Kiliseyi kiralarken de aynı numarayı hesapladı, unutma. Bize gösterdiği ehliyet de, salak savcımızın eline tutusturduğu pasaport da sahte, anlatabildim mi! Biz bu parlak zekânın... Hadi kıymetini diyelim, baştan beri bilemedik."

Cooper'ın gözü ekranda. "Gerçek Duncan'ın son günlerde kredi kartı sorunu olmuş. Kimliğini kullanan bir başkası daha olduğu saptanmış."

Rakipteki bu kadar ince işçilik, Rhyme'in aklını başından aldı. Teoride olmayacak bir şey oluyor, uzmanların asla hissedemezsin dediği kıpırtıyı hissediyor, omuriliği boydan boya ürperiyor... Sırtı ter içinde kaldı.

Duncan, tekin değil...

Rhyme'in sezgileri, bilemediği büyük bir felaketin gelmekte olduğunu söylüyor.
Dance, sorgulama bandının sonunda donup kalan Duncan portresine dalmış, Rhyme'in kanıt çizelgelerini seyrettiği gibi dikkat kesilmiş bakıyor. Kendi kendine söyleniyor. "Bu adam neyin peşinde... Ne yapmak istiyor... Acaba niyeti ne?"
Kimse soruya cevap bulamıyor.
Sellitto'nun telefonu çaldı, çıkarıp açtı. Çatık kaşla bir süre dinledi, "Hemen araştırıyorum," dedi, kapattı.
Rhyme gözlerini dostundan ayırmıyor. Belki iyi bir haber geldi, yeni ipucu olabilir mi acaba...
"Arayan Haumann. Kendisini biraz önce Saatçi'nin dün girdiği işyeriyle aynı katta olan posta servisi işletmesinin müdürü aramış. Müşterisi telefon etmiş adama, dün alması gereken teslimatın henüz gelmediğini, pakete ne olduğunu sormuş. Birinin firmaya girip çaldığını düşünüyorlar. Bizim binayı boşaltıp Saatçi peşinde koşturduğumuz saatlerde olmuş kayıp olayı. Müdür, doğal olarak paketi bizimkilerden soruyormuş."
Rhyme'in gözü hemen Sachs'ın çektiği olay yeri fotoğraflarına kaydı. Teşekkürler Amelia! Köşe bucak fotoğraflamışsın, katın her tarafını. Firma isminin altındaki küçük yazıları okudu: 'Yüksek Güvenlik'Değerli Postanız Garantili Taşınır-Lisans ve Sigorta'. Laboratuvarda süre giden konuşmalar kulağında dağılıyor, anlaşılır sözcükler olmaktan çıkıyor.
Bakışları fotoğraflarla diğer kanıtlar arasında gidip gelmeye başladı, bir yandan da mırıldanmakta.
"Derdi sızmak... "
Sellitto meraklandı. "Ne dedin?"
"Önce Saatçi cinayetlerinin gerilimi, ardından Baker'ın suçları, arada cinayetlerin sahte oluşunun ortaya çıkışı dikkatimizi tamamen dağıttı; olaylar yığını sağduyumuzu köreltti. Başka neler oluyor, gözden kaçırdık."
"Yani?" Sachs araya giriyor. "Neyi gözden kaçırmışız?"
"Hırsızlık, gizlice içeri sızmak... Haneye tecavüz. Adamın suçu gerçekten bu. Olay sırasında oradaki tüm bürolar boştu. Bina boşaltılırken firmalar kapılarını kilitlemiş miydi?"
Sellitto, "Yani evet, herhalde kapadılar, öyle sanıyorum," derken durumu daha önce hiç düşünmediği belli oluyor.
Sachs meseleyi kavramaya başladı. Hayıflanarak başını sallıyor. "Yani biz yer döşemesi firması ile uğraşırken Saatçi üzerine bir üniforma çekti ya

da sadece boynuna bir firma kartı astı ve posta servisi bürosuna daldı, paketi alıp kaçtı..."

Derdi sızmak...

"O kargo servisini hemen arıyorsunuz. Paket neymiş, içinde ne varmış, kim göndermiş, kime gönderilmiş... hepsini öğrenin. Derhal!"

Otuz Altıncı Bölüm

10:32, Perşembe

Taksi, 5. Cadde'de Metropolitan Sanat Müzesi önüne yanaştı. Dev yapı, Noel dolayısıyla daha çok East Side'da görülen Viktoryen zevkli süslemelerle koca bebek gibi donatılmış, ışıldıyor.

Taksiden Charles Vespasian Hale indi. Polis izlemesine takılacağına ihtimal vermediği halde çaktırmadan çevreyi kolaçan ediyor. Uzun uzun bakındı. Kendisiyle şu ya da bu biçimde ilgilenen var mı? Hayır, şüpheli bir durum yok; o halde tamam.

Eğilip açık camdan, tabii eldivenli elle, parayı şoföre uzatıp hesabı ödedi. Siyah branda çantasını omuzlayıp merdivenleri tırmandı, okuldan yırtmanın sevinciyle koşuşturan öğrencilerin cıvıltısı yankılanan katedrali andıran kocaman lobiye adımını attı. Çam dalları, altın sarısı bezemeler ve tüllerle süslü kemerli antrede Bach'ın çift temalı klavsen etütleri kulakları okşamakta.

Noel sezonu...

Hale, vestiyere yanaşıp sadece siyah çantayı görevliye uzattı, palto ve şapkasını vermedi. Görevli çantayı açıp baktı, sanatla ilgili dört adet kaim cildi görünce fermuarı kapayıp iyi günler diledi, çantayı kenara kaldırdı. Hale vestiyer fişini aldı, müze ücretini ödeyerek girişe yöneldi, kapıdaki bekçileri gülümseyerek selamladı ve esas salonlara geçti.

"Delphi Düzeneği, öyle mi?" Rhyme, her zamanki gibi ses yükselticisi üzerinden Metropolitan Sanat Müzesi yöneticisiyle görüşmekte. "Şu anda müzenizde mi, halka açık olarak sergileniyor mu?"

"Evet, şu an özel salonda dedektif." Soru, yöneticiyi hafiften ürkütmüş gibi. "İki haftadır müzemizde. Uluslararası bir sergi turu münasebetiyle... "

"Güzel, tamam, anlaşıldı. Başında bekçi var mı?"

"Tabii, elbette... "

"Bir hırsızın Delphi Düzeneği'ni çalmaya kalkışma ihtimali söz konusu."

"Çalınma ihtimali mi var? Emin misiniz? Dünyada başka örneği olmayan bir şey bu, tek örnek... Elinizde olsa bile kimseye gösteremez, satamazsınız."

"Zaten satmaya niyeti yok. Anladığım kadarıyla kendisine saklamak için elde etmek istiyor."

Rhyme durumu bir çırpıda özetledi. 32. Sokak, iş kulesinde faaliyet gösteren kargo servisinden bir paket çalınıyor; paketi gönderen zengin bir sanatsever; gideceği yer ise Metropolitan Müzesi. Kaybolan pakette, elindeki tarihi mobilyayı bağışlamak niyetinde olan sanatseverin kolleksiyon katalogu var.

Paketin gönderildiği adresin Metropolitan Müzesi olduğunu ilk öğrendiğinde Rhyme önce şaşırdı, sonra kilisede ele geçen müze kataloglarını hatırladı. Vincent Reynolds ile saat satıcısı Hallerstein'ı arattı, onlarla konuştu. Duncan'ın Metropolitan'la ilgili bazı laflar ettiğini öğrendi. Müzeyi sık sık gezmiş, Delphi Düzeneği'yle ilgilenmiş, hakkında çok şey biliyormuş...

"Yani sayın müdürüm, bu adam müzenize, henüz ne olduğunu bilemediğimiz bir şeyi gizlice sokabilmek için paketi bahane olarak kullanabilir. Belki alet, belki de alarm düzeneğini kullanılmaz hale getirmek için bir tür çip... Bilemiyoruz. Şu anda ne olduğunu kestiremiyorum. Daha doğrusu kesinlikle şudur diyemem... Kısacası dikkatli olmalıyız."

"Aman Tanrım... Pekâlâ, önlem olarak ne yapabiliriz?"

Rhyme başını kaldırıp Cooper'a, durum ne, gibilerden baktı, onun göz onayını alınca mikrofona döndü. "Şu anda size elektronik postayla adamın fotoğrafını gönderdik, baskısını aldırıp tüm çalışanlarınıza, güvenlik izleme odasına, vestiyer görevlisine dağıtılmasını sağlarsanız sevinirim. Adamı görüp tanırlarsa haberimiz olsun."

"Arzunuzu hemen yerine getiriyorum. Birkaç dakika hatta kalabilirseniz... "

"Elbette, ben her zaman buradayım."

Çok geçmedi, adam tekrar hatta: "Dedektif Rhyme? Orada mısınız?" Nefes nefese konuşuyor. "Adam burada! On dakika önce vestiyere çanta bırakmış. Görevli kendisini tanıdı."

. "Çanta hâlâ orada mı?"

"Evet. Adam binayı terketmemiş."

Haber Rhyme'i iyice geriyor. Sellitto işareti aldı, hemen ekibiyle müze yolunda olan Bo Haumann'ı aradı, yeni gelişmeyi aktardı.

"Bekçiyi soracaktım, düzeneğin başında bekleyen görevliniz silahlı mı?"

"Hayır. Sizce hırsız silah mı taşıyor? Girişte metal dedektörümüz bulunmuyor. Doğru, isterse müzeye silah sokabilir." '

"Mümkündür." Rhyme'in tek kaşı havaya kalkıyor.

Sellitto gözlem adamı, kalkan kaşı hemen yorumluyor. "Üstat, ekipleri ağıra mı alalım, harekât sivil olarak sürsün mü?"

"Haklısın Lon. Çanta sokmuş içeri... Adamın işi saat, herif karmaşık işlerde usta besbelli... " Müze yöneticisine seslendi. "Çantayı açıp bakan olmuş mu?"

"Hemen öğreneyim. Bir saniye lütfen... Kitap varmış. Sanat kitapları. Ama vestiyer görevlisi dördünü tek tek açıp içine bakmamış."

Sellitto atılıyor. "Dikkat dağıtmak için bomba filan mı, Rhyme?"

"Olabilir. Belki sis bombasıdır. Bu bile panik çıkarmaya yeter. Yaralıya veya ölüme neden olabilir."

Haumann'ın telsizinden laboratuvara cızırtılar yayılıyor. "Tamam. Ekipler girişleri tuttu. Ana giriş, servis kapıları, tüm giriş-çıkışlar kontrol altında."

Rhyme'in gözü kinestetikçide. "Dance, adamın cinayet işleyebileceğinden eminsin, değil mi?"

"Evet."

Saatçi, Duncan, veya her kimse, bu adamın olağanüstü manevra ve yönlendirme yeteneği var... Rhyme her olasılığı hesaba katmak zorunda olduğunu görüyor. Müzede yakalanmak üzere olduğunu fark ettiği anda bambaşka ve cana malolacak yedek planı varsa neler olur? Durumu son kez tarttı, kararını verdi. "Boşaltın."

Sellitto ayrıntı istiyor. "Koca binayı, olduğu gibi, ziyaretçi ve çalışanlar dahil herkesi mi?"

"Başka çare göremiyorum. Birinci öncelik, yaşam hakkını güven altına almak. Önce vestiyer ile ön salon ve ana giriş, ardından bütün binayı boşaltıyoruz. Haumann'a söyle, çıkan herkesi, eldeki fotoğrafa bakarak tek tek kontrol etsinler."

Müze yöneticisi laboratuvarda geçen konuşmaların hep sini duymakta. İyice telaşa kapılıyor. "Bu kadarı gerekli mi, sizce?"

"Evet. Hemen uygulayın."

"Noel haftasındayız, haberiniz var mı? Yılın en kalabalık günlerinden birini yaşıyoruz."

"Öyleyse daha da kötü! Boşaltma hemen başlasın."

"Anlıyorum. Ancak inanamıyorum, çalınması mümkün değil; Delphi Düzeneği üç parmak kurşun geçirmez camın arkasında. Cam muhafazayı biz bile istesek de açanlayız. Ancak serginin bittiği Salı günü..."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Düzenek çok özel muhafazalarımızdan birinin içinde."

"Orasını anladım. Gelecek Sah meselesine aklım ermedi."

"Çünkü, muhafazada bilgisayara bağlı özel bir güvenlik saati var. Sistem uydu aracılığıyla bir tür devlet saat ayarına bağlı. Bazı uzmanlarla konuştum, bana anlattıklarına göre hiç kimse bu saat ayarı ile oynayamazmış. Bu nedenle, en değerli eşyalarımızı gösterime çıkarırken o saat sistemine bağlanıyoruz... "

Müze yöneticisi sözünü sürdürüyor ama Rhyme başka tarafa bakıyor, kulağı artık adamda değil. Sanki beynini dürten bir şey var. Ve hatırladı. "Şu önceki kundaklama... Fred Dellray'in bizden destek istediği yangın-olayı! Nerede olmuştu, o yangın?"

Sachs birden hatırlayamadı, alnı kırıştı, düşündü. "Şey, bir hükümet kurumu ama... Ha, evet, Teknoloji Enstitüsü gibi bir şeydi. Neden sordun?"

"Cooper, çabuk ara, bul, öğren!"

Teknisyen klavyeye yumuldu, internet sayfasını buldu, ekrandan okumaya başladı. "NIST, araştırma enstitüsüymüş, şimdi devlet kurumu olmuş; Ulusal Standartlar ve Teknoloji..."

"Standartlar mı! Ülkenin atom saati orada... Adamın hedefi o saat mi yani? Müzenin saat kilidi uydu aracılığıyla

NIST'e bağlı. Bir yolunu bulup zaman ile oynayacak, sistemi yanıltarak, bugünün gelecek Salı olduğuna inandıracak. Muhafaza saati devreye girip otomatik olarak kilidi açacak."

Dance inanamıyor. "Bunu yapabilir mi, diyorsun?"

"Bilemem. Eğer bu işi yapmanın olanağı varsa, bunu olsa olsa Saatçi becerir. NIST'deki yangın, iddiaya girerim, asıl yaptığını perdelemek içindi... "

Rhyme burada sustu. Zihninde, Saatçi'nin kurduğu tezgâhın nelere yol açabileceğini düşündükçe dehşete düşüyor. "Aman, hayır... İnanılır gibi değil!"

"Ne demek istiyorsun?"

Rhyme'in aklı, kinestetik uzmanının gözleminde; Saatçi için insan hayatının hiçbir önemi yok. "Zaman, ülkenin her yanında ABD atomik saati ile düzene konuyor. Hava ve demiryolları, ulusal savunma, enerji nakil hatları, bilgisayarlar... Bildiğiniz her şey. Eğer saat ayarıyla oynarsa, neler olabileceğini düşünebiliyor musunuz?"

Kentin ortasında, ucuz bir otel odasında orta yaşlı erkek ve kadın rutubet ve yemek kokusu sinmiş kanepede, karşılarındaki televizyon aletine gözlerini dikmiş oturuyor.

Charlotte Allerton, sözde cinayetlerin ilk kurbanı Teddy Adams'ın ablası rolünde, cesedini teşhis etmek için geçit ağzına gelen etli butlu kadın. Yanında oturan kocası Bud Allerton, avukat olarak araya girip rüşvetçi polis skandalında hakim karşısında tanıklık edeceğine kefil olarak Gerald Duncan'ı hapisten kurtaran adam.

Bud aslında avukat; ancak yıllardır mesleğini yapmıyor. Duncan'ın planı uğruna eski tecrübesini konuşturdu, büyük ve hatırı sayılır hukuk firması Reed&Prince'in geniş kadro kalabalığına sığınarak ağır suç avukatı rolü oynadı. Bölge savcı yardımcısı kariyer telaşıyla numarayı yuttu, hukuk firmasını aramayı akıl etmedi bile. Duncan planını yaparken daha baştan, emniyet içi skandallarda hukuk bürokrasisinin telaşını doğru kestirmiş, eline düşeceği savcının kariyer kaygısıyla önüne konan yeme kolayca inanacağını hesaplamıştı Ayrıca, bu ülkede avukatım diyene kimlik sormak kolay mı!

Charlotte ve Bud Allerton, nedense günün yerel haber lerini veren televizyon ekranından gözlerini hiç ayırmıyor Programsa çekilir gibi değil. Noel ağacı süslenirken başa gelebilecek kazalara karşı alınacak tedbirler... Bol ve boş laf kalabalığı... Bir ara Charlotte'un gözü ardına kadar açık ara kapıdan yan odaya kayıyor. İki kişilik yatak o tarafta. İncecik yapılı, şirin kızı yatağın kenarına ilişmiş kitap okuyor. Kız da başını kaldırdı, son aylarda yüzüne çöken o dalgın ve kasvetli anlatımı pekiştiren karanlık bakışlarla annesini ve üvey babasını süzdü, kitabına döndü.

Ah şu kız...

Charlotte yeniden ekrana dikti gözlerini. "Çok uzamadı mı, dersin?"

Bud ses etmedi. Öne eğilmiş, dirsekleri dizlerinde, elleri birbirine kenetlenmiş, gözleri ekranda kıpırdamadan oturuyor. Charlotte kocasının dua ettiğini düşündü. Çok sık yapar bunu Bud Allerton.

Derken, tutuşan çam dalı tehlikesinden halkı kurtarmakla görevli olduğunu sanan muhabirin canlı söyleşisi bitti, ekranda "Özel Haber" logosu belirdi.

Otuz Yedinci Bölüm

11:07, Perşembe

Charles Hale, hatırı sayılır ısmarlama katil olarak mükemmel iş çıkarabilmek için kendini saatçilik tekniklerini öğrenmeye verince, 'karmaşık düzen' tasarımı ile tanıştı.

Saatçilikte, sadece günün saatini göstermeye yarayan düzenin üzerine, arzu edilen diğer işlevleri ana görevle uyumlu

olarak gerçekleştirecek ek mekanizmalara 'karmaşık düzenek' deniyor. O güzelim pahalı saatlerin kadranına sıkıştırılan günü, tarihi, zaman dilimini gösteren minik ek kadranlar; belli düzende çalma veya guguklu saatin ötmesi gibi yinelenen işlevler, bütüne karmaşık düzenekler eklenerek elde edilir. Saatçi üstatlar, ilk günlerden bu yana eserlerine olabildiğince çok sayıda işlev yüklemeye bayılır; işlev sayısı meslekte övünç kaynağıdır. Örneğin Patek Philippe Star Calibre 2000, nihayet bir kol saati; oysa binin üzerinde minicik çark ve diğer parçacıktan kurulu bir 'karmaşık' düzenektir. Bu karmaşıklık, saat sahibine gün doğumu ve gün batımı, sürekli takvim, gün, tarih, ay, mevsim, ayın halleri ve ayın yörüngedeki yerini bildirir. Bütün bunlara ek olarak saatin hem kendini hem de belli aralıklarla çalma düzeneğini besleyen pilin şarj durumu da kadranda görünmektedir.

Karmaşık düzenek, görevi zamanı göstermek olan saatin esas işlevine ayak bağıdır; kendi başınahğı yoktur. Breitling yapısı saatler, aslında 'zaman ölçer' demek daha doğru olacak, mükemmel ürünlerdir; ancak Professional ve Navitimer kol saati modellerinde kadran yan işlevlerle o kadar doldurulmuştur ki, kronometre hadi neyse de, dış çembere bir de logaritma cetveli eklenmiş olduğundan, saate zamanı öğrenmek için baktığınızda akreple yelkovanı bulmak bayağı sorun olur.

Charles Hale ise kendi saatini yaratırken, yani New York'daki eylemini planlarken, yöntemi polisi yemlemek üzerine kurduğu halde, esas hedefini gizli tutabilmek için, bütüne yamanmış ve kat kat açılan çok sayıda ek karmaşık düzeneklere muhtaçtı. Rhyme ve ekibi, gözaltında olmadığını keşfettikleri anda Gerald Duncan kimliğinin sahteliğini, bu adamın asıl hedefinin rüşvetçi polisten intikam hikâyesinden aslında çok başka olduğunu hemen anlayacaktı. Bunu önceden tahmin ediyordu. O nedenle

elinde bir karmaşık düzenek katmanı daha bulundurmalı, ensesinde dolanan müthiş zeki rakibini bir kez daha atlatmanın yolunu hazırlamalıydı...

Cep telefonu cebinde iki kez titredi, hemen mesajı okudu. Charlotte Allerton'dan:

Müzeyi boşaltıp ablukaya aldılar. Seni içerde arıyorlar.

Telefonu keyifle cebine attı.

Bir an için cinsel tatmine eş, müthiş bir zevk bulutu üzerinde havalandığını hissetti.

Mesaj, başarısının kanıtı! Rhyme tilkisi kimliğinin sahte olduğunu anladı ama kurgulayıp işlemeye bıraktığı o muazzam saat tik-tak, tik-tak çalışıyor ve polis kadrandaki ek düzeneğe, Metropolitan Müzesi'ne takılmış, hâlâ esas zamanı gösteren akreple yelkovanı göremiyor! Delphi Düzeneğini korumak, onu müze içinde yakalamak için çırpınıyor!

Hesabı tutuyor. Kilisede, Boston ve Tempa sergilerine ait katalogları bıraktı. Zaman ve saat edebiyatını Vincent Reynolds'un beynine işledi. Antik parçalara hayran Hallerstein'ı, bilgisi ve merakıyla iyice şişirdi ve Delphi Düzeneği sergisine gitmeye niyeti olduğunu adamın kulağına üflemeyi unutmadı.

Ulusal Standartlar ve Teknoloji manevrasına ne demeli! Yangın olayına takılıp ülkenin sezyum saatinin ayarıyla oynayacağını, müzenin güvenlik sistemini bu yolla kırıp düzeneği yürüteceğini sanıyorlar...

Rakip taraf, yani polis, şimdiye kadarki başarısına bakarak Hale gibi üstada elbette dünyanın en güvenli müzesinde yapılacak bir soygunu, Delphi Düzeneği'ni çalma gibi efsanevi maceraları yakıştıracak. Yüzlerce dedektif ve memur şu anda müze içini ve yan çıkıştan ulaşılan Central Park'ı karış karış tarıyor, bıraktığı siyah torbanın içindekilere kafa patlatıyor olmalı. Kitapların sayfa ortalarını oyup iki torba karbonat, minik bir el tarayıcısı yerleştirdi ve tabii, sıradan ve bu kez elektronik de olsa bir saatçik koymadan edemedi. Hiçbir boka yaramayan şeyler. Ama polisi birkaç saat meşgul eder, bu kadarı da Hale'a yeter!

Planına ördüğü ek karmaşık düzenekler, zerafet ve parça sayısı bakımından dünyanın en oylumlusu sayılan büyük usta Gerald Denta işi kol saatinden aşağı kalmıyor.

Ve Hale şu anda müzenin çok uzağında, orayı terkedeli yarım saati geçti. Binaya girip vestiyere çantayı bıraktıktan hemen sonra doğruca erkekler tuvaletine giderek paltosunu çıkardı, altındaki binbaşı üniformasıyla kaldı.

Gözlük ve paltonun iç cebinden çıkardığı yassı subay kepini taktı ve müzeden çıkıp gitti.

Hale, Manhattan'ın göbeğinde, güvenlik kordonu arasında ilerleyen kalabalıkla birlikte sakin sakin yürümekte. Hep birlikte Konut ve Kent Geliştirme genel yönetimi binasında yapılacak törene gidiliyor.

Biraz sonra ödüllendirilecek askerler ve aileleri, Broadway sokaklarında Kent Yönetimi ile Savunma Bakanlığı ortaklığında onurlarına düzenlenen yürüyüşe

katılacaklar, arkasından Konut ve Kent Geliştirme binasında yapılacak törene gidilecek. Resmi zevat, ülkeye dönen askerleri ve ailelerini kutlayacak, dünyanın çeşitli cephelerinde görev yaptıkları için taltif edecek ve orduya bir dönem daha hizmet etmeye karar verdiklerinden dolayı onlara teşekkür edecek. Tören sonunda toplu fotoğraflar ve birkaç yavan demeçle basın beslenecek; kalabalık dağılınca generaller ve diğer devlet erkânı bu kez kendi aralarında toplanıp dünyanın hangi ucuna ve nasıl demokrasi ihraç edeceklerini konuşacaklar.

Charles Hale'ı New York'a getiren asıl neden işte bu asker ve sivil erkân, aileleri ve basın mensupları topluluğu...

Hedefi onlar.

Bu iş için kiralandı.

Kalabalığı toplu halde yakalamışken katliam yapacak.

Boylu boslu, güler yüzlü Bob direksiyonda, yanında karısı Lucy Richter, Konut ve Kent Geliştirme binası önüne, kontrol ve kayıt noktasına zamanında ulaşmaya çalışıyorlar.

Soğuk gerçekten içine işliyor Lucy'nin, zaten bir hafta içinde artı kırklardan eksi onbeşlcre geldi, iklim değişikliğine henüz alışamadı, üşüyor. Bu ayazda açık havada dikilip önde tamburmajör, peşinde askeri bando, arkada tören birliğinin geçişini seyredecekler, sonra binaya girip kapalı salonda yerlerini alacaklar.

Lucy, eli kocasının dizinde, sessiz oturuyor.

Honda kalabalık trafikte yol almaya çalışırken Bob günlük sohbeti sürdürüyor, ertesi gece ailesinin onlar için vereceği partiden söz ediyor. Lucy yarım ağız karşılıklar veriyor. Aklı yine büyük çıkmazda, Kathryn Dance ile dertleştiği konuda. Orduya bir dönem daha yazılsın mı, yoksa...

Kendi kendini sorguya çek...

Bir ay önce verdiği kararda kendine karşı dürüst mü davrandı, yoksa kendini mi kandırıyor?

Dance'ın altını çizdiği belirtileri arıyor kendinde. Öfke, depresyon... Yoksa ben yalan mı söylüyorum kendime?

Bu düşünceyi kafasından silmeye çalışıyor.

Törenin yapılacağı binaya epeyce yaklaştılar; çevreye bakmıyor, karşı kaldırımlar protestocuların işgalinde. ABD'nin başka ülkelere karşı yürüttüğü politikalara karşı çıkıyorlar. Kendi dostları, denizaşırı ülkelerde savaşan, konuşlanan asker yoldaşları bu itirazlara müthiş bozuluyor, çatlak ses olarak görüyor; fakat şu anda Lucy kendine şaşıyor, farklı düşünüyor çünkü. Belki, dünyanın bir ucunda görev yaparak, bu kalabalığın özgürce, hapse düşmeden eylem yapmalarını sağhyordur...

Binanın yakınındaki dört yol köşesinde kurulu kontrol noktasına geldiler. İki asker arabaya yanaştı, kimlik kontrol yaptılar, bagajı aradılar.

Lucy gülüyor.

Kocası şaşırdı. "Ne oldu?"

Lucy kıkırdayarak, "Bak da gör," diyor.

Bob eğilip baktı. Lucy'nin sağ eli, her zaman beylik tabancasının olduğu yerde, yerinde olmayan silahı çekmeye hazır!

"Ne o! Çatışma mı çıktı?" Bob kahkahayı basıyor.

"Sorma Bob, içgüdü. Kontrol noktasına geldim mi, elim hemen oraya gidiyor." O da gülümsüyor ama buruk.

Karanlık sis...

Bob askerleri başıyla selamladı, gülümseyerek karısına döndü. "Güvendeyiz, tatlım. Burası ne Kabil, ne de Bağdat."

Lucy, kocasının elini sıkıca kavradı. Konuklara ayrılan bölüme girip aracı park ettiler.

Charles Hale'a gelince, politikadan tümüyle uzak sayılmaz. Demokrasi, teokrasi, komünizm, faşizm konusunda kendine göre fikirleri var elbette. Ancak görüşleri sığ; NPR Radyo veya Rush Limburg'un programlarına telefon edenler gibi ortalama yurttaş alışkanlıklarıyla bakıyor dünyaya; sağ ya da sol, radikal iddiaları yok. O nedenle iki ay önce Ekim'de Charlotte ve Bud Allerton, dünya siyasetine bulaşarak Amerikan halkının canını malını 'kafir' devletlere peşkeş çeken federal hükümete 'mesaj göndermek adına' okkalı bir eylem ısmarladıklarında, teklifi taraf tutmadan, handiyse zihnen esneyerek dinledi.

Onu ilgilendiren, meydan okumanın boyutu oldu.

"Altı adaya teklif götürdük, hiçbiri işi kabul etmedi. Kimsenin gözü yemiyor. Bu yolların esnafına proje beş numara büyük geliyor," hayıflanmasıyla söze başlayan Bud Allerton, "Neredeyse imkansız," diyerek lafın sonunu getirince Charles Hale'in tutkusu ayaklandı.

İmkansızın peşinde koşmak insanı iç sıkıntısından kurtarır. Sözcük muhteşem, büyülü sanki; tıpkı 'dokunulmaz' olmak gibi dünyaya meydan okuma lezzeti taşıyor.

Charlotte ve ikinci kocası Bud, yıllardır Birleşmiş Milletler misyonlarına, federal hükümet mensuplarına ve kurum binalarına saldırılar düzenleyen sağcı-ırkçı militan fraksiyonlardan, silahlı eylemi seçen birine mensup. Bir süre önce yeraltına çekilmişlerdi, ama bir süredir hükümetin dünya politikasına aşırı ölçüde bulaştığına kanaat getirdikleri için, aralarında Charlotte'un da bulunduğu grubun yönetici takımı, büyük bir hareketin zamanı geldiğine karar verdiler.

Bu kez sadece mesaj göndermekle kalmak istemiyorlar; gerçek bir darbe vurup düşmana zaiyat verdirmeden pes etmek niyetinde değiller. Kurucu babalarının Amerikan halkına biçtiği görev sınırlarını aşarak, erkek kız ayırt etmeksizin aslan gibi gençlerimizi Hıristiyan bile olmayan geri birtakım halkların çıkarı uğruna yabancı topraklarda ölmeye gönderen hükümet erkânına ve de onların isteklerine boyun eğen generallere gününü gösterelim!

Hale, boş slogan meraklısı yönetici takımının laflarına kulak tıkadı, parada anlaştı ve hemen kendini planlamaya, hazırlıklara verdi. 31 Ekim'de, ABD halkı çoluk çocuk Azizler Günü akşamını birbirini şakayla karışık korkutarak geçirirken, gerçek korkuyu gerçekleştirmek üzere New York'a ayak bastı. Hemen, göze batmadan gizleneceği evi tuttu. Sonraki altı hafta boyunca, zamana saniyesi saniyesine hakim olmasını sağlayacak o büyük saatin kadranını, sayısız karmaşık düzenek ekleyerek polisin takip edemeyeceği hale getirmekle uğraştı. Malzeme toplayıp hazırlarken bir yandan da parmağında oynatabileceği ortak aradı, seks manyağı Vincent Reynolds'ı buldu. Derken, ihtiras budalası Dennis Baker ortaya çıktı, gelip Hale'ı buldu. Sonunda Hale her ikisini ayrı ayrı tava getirerek kadrosunu kurdu. Önce haklarında geniş bilgi toplayarak hayali cinayet kurbanlarını, sonra onların katili Saatçi canavarını yarattı. Polis, karmaşık düzenek ortasındaki yemlerle uğraşırken asıl büyük balığı, Konut ve Kent Geliştirme binasındaki tören hazırlıklarını inceledi, ayrıntıları öğrendi...

Şu anda, Aralık ayazında, Soğuk Ay'ın iliğe işleyen buz gibi soğuğunda o binaya doğru yürüyor.

Yönetim, Manhattan'da tören ve toplantılar için yer ararken işlevden çok güvenliği ön planda tutmaya kararlıydı. Konut ve Kent Geliştirme binası bölgede tedbir almaya en uygun devlet malı olduğu için seçildi, yoksa kurumun askerle en ufak ilişkisi yok. Taş yapının duvarları çok kalın; teröristler çevrede kurulan barikatları aşıp bombalı araç patlatsa bile, içerdeki hasar ve insani kayıp bol camlı modern beton yapılardan çok daha az olur. Bina ayrıca Manhattan'daki çoğu işyeri gibi kule değil, alçak ve geniş alana yayılmış mimarisi var. İntihar uçağı veya balistik füze için zor hedef. Giriş çıkışı az, insan trafiğini yönetmek ve kontrol etmek çok daha kolay.

Ayrıca, törenin ve daha sonra resmi toplantıların yapılacağı salonlar, binanın arkadaki dar aralık boyunca uzanan masif duvarlarının içinde kalıyor, üstelik pencercsiz; yani uzakta konuşlanmış herhangi bir keskin nişancının pencereden kurban avlaması olanaksız.

Öte yandan sokaklara ve damlara yerleştirilen iki düzine otomatik silahlı nöbetçiyle, Konut ve Kent Geliştirme binası, kale gibi korunuyor; tehlike söz konusu değil.

Doğru, ancak tüm tedbirler dış tehlikeye karşı planlanıp uygulanıyor.

Kimse, asıl saldırının içerden gelebileceğini akıl etmedi, tehlikenin böylesini düşünmedi bile.

Charles Hale, kontrol noktasında üç kimlik birden çıkardı; ikisi, katılacaklara sah günü elden teslim edilen bugüne özel orijinal askeri kimlik ve giriş kartı. Nöbetçi baş işaretiyle metal dedektörüne yöneltince orayı da geçti, arkada tüm gövdesi elle yoklandı ve son kez selam vererek önünü kesen onbaşıya kimlik uzattı, geri aldı, selam verdi ve Charles Hale, uzun sürse de hiç engelsiz ana bina kapısından içeri girmeyi başardı.

Koca bina labirent gibi karışık olmasına karşılık Charles Hale her yanı eliyle koymuş gibi bildiğinden doğruca bodrum katına yöneldi. Binayı tanıyor, çünkü, Saatçi'nin sözüm ona beşinci kurbanı, üç yıl önce binaya yer halısı ve linolyum karo döşeyen firmanın ölçüm ve fiyatlandırma görevlisiydi. Konuyu öğrenmesi zor olmadı, devlete iş yapan firmalar listesi halka açık, gidip baktı. Sarah Stanton'un bölmesine girip dosya çekmecelerini karıştırınca, Konut ve Kent Geliştirme'nin salonlardan odalarına, koridorlarına kadar tüm planlarını buldu, inceledi. O arada ayağına kadar gelen fırsatı kaçırmadı, aynı kattaki kargo servisine de

uğradı, kendi gönderdiği paketi çaldı. Sonra bu sabah, oraya telefon ederek Metropolitan Müzesi'ne ulaşmayan paket nedeniyle müdürü haşladı, böylece Delphi Düzeneği'ni çalma girişimine yeni kanıt yaratarak gerçeklik havasını pekiştirdi.

İşin doğrusu, dikkat ve merak uyandıran başlangıç olayı 'kanlı' rıhtım cinayeti dışında hafta boyunca gerçekleşen tüm 'saldırı' mekanları bugünkü hedefin hayati adımlarıydı. İç mimarlık firması, Lucy Richter'in dairesi, Cedar Street aralık ağzı ve çiçekçi...

Lucy'nin evine girişi, törene katılacak askerlere verilen giriş belgelerini fotoğraflamak içindi, sonradan kartların sahtesini yaptı. Ayrıca, Savunma Bakanlığı'nın tören ve uygulanacak güvenlik yordamı hakkında konuğa özel yolladığı notu kopyaladı ve sonra ezberledi. Lucy Richter'i, gazetede verilen tören haberinde gördüğü zaman seçmişti.

Teddy Adams sahte kimliğiyle geçit ağzında bulunan ceset olayı da yine aynı hedefe hizmet etti. Konut ve Kent Geliştirme'nin penceresiz arka duvarı, söz konusu geçide bakıyor. Bulunan cesetse, Hale'in Westchester araba kazasından çaldığı ölü. Charlotte Allerton, ölünün kederli kızkardeşi rolünü oynarken bir ara bayılır gibi olunca görevliler dar arka kapıdan kendisini bodrumdaki tuvalete götürmüşlerdi. Kadın kabine girer girmez duvara gömülü çöp kutusunun arkasına susturucu takılmış 22 kalibrelik minik bir tabanca ile iki küçük metal disk gizledi. Girişte metal dedektörden geçildiğinden ve üst arama taraması yapıldığından bunları içeri sokmanın başka yolu yoktu...

Charles Hale, bodrum katı tuvaletinden işte bunları aldı, şimdi törenin yapılacağı altıncı kata çıkmakta.

Salon girişinde, planını başlatacak temel araçları gözleriyle arıyor. Joanne Harper'ın hazırladığı iki kocaman vazodaki çiçek buketlerini gördü; biri salonun ön tarafında, diğeri arkada. Devlet Servis Hizmetleri başvuru merkezinden bu binaya çiçek ve buket sağlayan anlaşmalı çiçekçiyi öğrenmişti. Spring Street'de atölyeye bu yüzden, orada vazoların dibine birşey gizlemek üzere girdi. Joanne Harper yıllardır binaya hizmet verdiği için, vazoların tören öncesinde üstünkörü aramayla içeri alınacağını tahmin ediyordu.

Evrenin büyük hareketine benzettiği, sonsuz karmaşık düzenekle süslediği, kılı kırk yardığı planında azıcık da olsa eğer rastlantıya ihtiyaç duyduysa o tek nokta da vazoların içeri alınması olmalı.

Hale, çiçekçiye gizlice girdiğinde, sırtındaki çantada o uğursuz aydede kadranlı saat ve alet edavat yanında, ilişkileri boyunca Vincent'a asla fark ettirmediği iki kavanoz astrolit vardı. Dinamit veya saf sıvı nitrogliserinden çok daha güçlü bir patlayıcı olan astrolit de saydam bir sıvıdır ve başka malzemeye emdirilse bile infilak gücünü yitirmez. Hale, irsaliyeye bakıp binaya götürülecek çiçek düzenini ve vazoları öğrenmişti. Astroliti vazo diplerine paylaştırdı.

Hale, kolay yolu seçip dört ayrı yere, Saatçi efsanesine sığınmadan da girebilirdi. Ancak o zaman, herhangi bir biçimde gören olursa, bu mekanlarda bir şeylerin yerinden oynadığı, eksik olduğu farkedilirse, hırsızın oralarda ne aradığı merak edilecek, şu ya da bu biçimde polise araştırma konusu olacaktı. O nedenle meskene ve işyerine tecavüz olaylarını saptırdı, bir bakıma üst üste yığdığı başka nedenlere bağlanmasını sağladı. Karışık görünmekle birlikte çok sade bir plan yapmıştı. Bir seri katil, Saatçi olacaktı ve devşireceği ilk uygun adayı yanına çırak alarak efsaneyi besleyecek, sırası gelince zavallıyla polisi yemleyecek ve arada istediği dört mekana da rahatça girip çıkacaktı.

O arada rastlantı oldu, bölgedeki organize suç çevrelerinden haber geldi. New York polisinden Dennis Baker adında biri, meslektaşını ortadan kaldırtmak istiyormuş. Mafya raconu bozmaz, polise el süremez, bundan kaçınır; acaba Hale duruma el koymak ister miymiş? İş üstüne iş koymaya hiç niyeti yoktu ama birden karmaşık düzenek katmanını birkaç kez daha arttırmak istedi canı. Namuslu bir yurttaş, rüşvetçi ve haraççı polisten yakın dostunun intikamını alıyor! Son olarak da Saatçi efsanesine yakışır yeni bir mekanizma daha seçti: Metropolitan gibi bir güvenlik kalesinden Delphi Düzeneği'ni çalmaya kalkışan bir çılgın...

Bizim işlerde taktiğe bakılır; taktiğin öğrenilirse yakayı ele verirsin. Sana çıkar sağlayacak taktiği gizlemeyi bilirsen, şüphe yükü omuzlarından kalkar...

Hale, titiz ve sorumluluk sahibi her asker gibi gidip öndeki çiçek vazosuna yanaştı, özenle vazoyu tam geometrisine oturttu, o arada hafifçe yerinden oynayan çiçeklerden birini serçe parmağıyla eski yerine itti; böyle güzel bir törende kendisinin de parmağı olsun gibilerden gururla gülümseyerek vazonun başından ayrıldı.

Dışardan bakanın gördüğü bu. Hale, aynı anda çok başka işler yaptı. Bodrumdaki tuvaletten aldığı, aslında elektronik ateşleme düzeneği olan

metal disklerden birini, mandalı açıp etkin hale getirerek çiçeklerin dibine sürdü, üstünü tüfle kapattı.

Salonun arkasına geçti, ikinci diski öteki vazoya yerleştirdi. İlk patlama, bu bombayı da radyo sinyaliyle harekete geçirecek.

İki güzel ve zarif buket, tüm salonu darmadağın edecek, belki de hiç canlı bırakmayacak korkunç bombayı maskeliyor...

Rhyme'in laboratuvarında gerginlik son kertede...

Ekibin tümü, görevle dışarda iş koşturan Pulaski hariç, gözlerini üstat suç uzmanına dikmiş bekleşiyor.

Rhyme, karşısında emir bekleyen askerler gibi dizilmiş kanıt çizelgelerinden gözlerini ayıramıyor.

Sellitto kararsız. "Rhyme, ortada yeterli kanıt yok, biliyorsun... Şimdi biz Başkan'ı arayıp haydi düğmeye bas, dersek sonradan kellemizi koparırlar... "

Rhyme dinlemedi, Amelia Sachs'a döndü. "Sen ne diyorsun?"

Sachs'ın dolgun dudakları gerginlikten çizgi kadar kalmış. "Başka seçeneğimiz kalmadı. Benden evet."

"Aman ki aman!" Sellitto kendini grubun en bahtsızı hissediyor; çünkü aracı durumda olan o.

"Teğmen Lon Sellitto, durma, telefon et."

Rhyme tüm sorumluluğu üzerine aldığını belirten üslubuyla dostunu biraz da olsa rahatlatıyor.

Sellitto, New York bürokrasisinde pek az kişinin bildiği numarayı çevirdi, belediyede, Başkan masasında duran güvenli hat telefonuna ulaştı.

Konferans salonunda ayakta dikilen Charles Hale, içeriye giren asker ve konuklan seyrederken cebindeki telefonun titreştiğini fark etti. Çıkarıp baktı. Mesaj yine Charlotte Allerton'dan:

Şimdi haberlerde duyduk. Federal Havacdık, bölgedeki tüm havalimanlarını kalkış ve inişe kapadı. Trenler durdu. Özel ekip NİST merkezinde, ABD merkez saatini kontrol ediyor. İyi gidiyor. Tanrı esirgesin.

Mükemmel, diye geçiriyor içinden Charles. Polis, Delphi Düzeneği numarasını yuttu, ülkenin sezyum saatini yöneten bilgisayara girilmeye çalışıldığını sanıyorlar. Güzel.

Hafif geri çekilerek salona şöyle yalandan mutlu bir gülücük attı, dışarıya süzüldü. Asansöre binerek zemin kata indi, ana kapıya yanaştı. Kapı önüne sıkı güvenlik altında sırayla limuzinler yanaşıyor. Sessizce çıktı, kimi

bayrak sallayarak, kimi alkış tutarak beton bariyerlerin arkasında toplanan kalabalığa karıştı.

Karşı kaldırımdaki protestocu topluluğuna gözü kaydı, hemen yargısını verdi. Hırpani, genç, yaşını başını almış hippi, eylemci üniversite hocası çevresi ve eş, sevgili takımı bunlar! Ellerindeki pankartlarda ne yazıyor öyle? Attıkları sloganlarında ayırdında değil. Belli, bunların hepsi ABD dış politikasına karşı...

Olsunlar bakalım! Siz oralarda oyalanın.

İçinden söyleniyor.

Rastlantıya bak! Birazdan istediğiniz olacak...

Otuz Sekizinci Bölüm

11:42, Perşembe

Amerikan Ordusu'nun değişik kuvvetlerinden toplam on yedi asker ile birlikte altıncı kattaki konferans salonuna konukların sevecen bakışları altında giren Piyade Çavuş Lucy Richter, gözleriyle topluca oturan ailesini aradı, kocasına belli belirsiz gülümsedi, anne babası ve halasını göz kırparak hafifçe selamladı.

Selamlama belki biraz kuru, mesafeli kaçıyor. Öyle olacak, burada Bob'un karısı, ana babasının kuzusu, halasının yeğeni olarak bulunmuyor. Salona, üstleri ve ordu arkadaşlarıyla birlikte taltif edilen asker olarak geldi.

Broadway'deki geçit töreninden sonra askerler giriş katında toplanırken yakınları yukarıya, konferans salonuna alındı. Tören kıtası olarak salona girmeden önce, bekleşirken, Lucy sırada yanına düşen Teksash genç havacı ile sohbete daldı. Çocuk cepheden tedavi için ülkeye gönderilmiş. Omuz roketatarı mermisi göğüs teçhizatına çarpıp sekiyor, beş metre ötede infilak ediyor, yaralanıyor ama canı kurtuluyor...

Öyküsünü özetlerken, söz arasında, evine geri dönmek için can attığını söyleyince, Lucy şaşırdı. "Evine mi döneceksin? İyi ama buraya yeniden orduya yazıldığımız için gelmedik mi?"

Delikanlı göz kırpıyor. "Evet, öyle. Ben kendi birliğimden söz ediyorum. Benim evim orası!"

Lucy, sonradan oturacağı sandalyenin önünde dimdik ayakta dikilirken çevrelerini alan gazeteci ordusunu süzüyor. Hepsi gözlerini genç askerlere dikmiş, pusuya yatmış keskin nişancılar gibi haber yaratacak av arıyor. Bakışlarındaki aç gözlü ışıltı sinirini bozdu, başını çevirip duvarlardaki milli coşku kokan fotoğrafları incelemeye başladı. Kocaman ABD bayrağıyla ikiz kulelerin olduğu resimlere takıldı. Çevrede sancak ve flamalar, göğüsleri madalyalar ve hizmet kıdemlerini gösteren taltiflerle süslü subaylar sıra sıra dizili...

Bütün bunları seyrederken zihninin kıyısında kararsızlık trampeti sürekli patırdıyor. Kathryn Dance'ın sorusu aklından çıkmıyor: Benim kendi gerçeğim ne?

Karanlık sisler ülkesine geri dönmek mi?

Yoksa burada kalmak mı?

Evet mi, hayır mı?
Yandaki çift kanatlı kapı açılıyor.
Lucy kafasındaki soruyu unuttu, dönüp o yana baktı. Önde cin bakışlı, sivil takım elbiseli iki adam; Gizli Servis yol gösteriyor. Arkadan kimi devlet yöneticisi sivil, kimi omzu ve göğsü kalabalık subay, on kadar kadın ve erkek geliyor. New York ve Washington büyükleri. Lucy daha çok Pentagon'dan, kendini adadığı dünyanın tepesinden gelenleri görünce bir hoş oldu.
Yeniden zihnini yıpratan evete karşı hayır, sorusuna takılıyor.
Evet... Hayır...
Gerçek öyle mi? Peki gerçek nedir?
Resmi zevat yerlerini alıp oturunca, New Jersey'den bir general birkaç sözden sonra lacivert üniformalı, yakışıklı ve havalı bir subayı davet etti. Genel Kurmay Başkanı General Roger Poulin ayağa kalktı, ağır adımlarla yürüyerek mikrofonu aldı.
Baş hareketiyle, kendini kürsüye davet eden meslektaşını ve salonu şöyle bir selamladı, söze başladı. "Generaller, Savunma Bakanlığı ve New York'un seçkin yetkilileri, ordumuzun erkek ve kadın mensupları ve değerli konuklar... Sizleri aramızda görmekten sevinç duyuyorum. Bugün burada on sekiz askerimizi onurlandırmak üzere toplanmış bulunuyoruz. Her biri, ülkemiz özgürlüğünü savunmak ve dünyanın her köşesinde demokrasi davasına hizmet uğruna yaşamlarını tehlikeye atarak fedakârlık etmeye hazır olduğunu ispatlamış birer kahramandır."
Tüm salon ayakta alkışlıyor.
Alkış yatışınca General Poulin konuşmasını sürdürdü.
Lucy Richter bir süre dikkatle dinledi ama giderek ilgisi dağıldı. Salondaki sivilleri, on sekiz askerin aile üyeleri ve dostlarını seyretmeye başladı. Ana babası, halası, eşi gibi bildik insanlar; çocuklar, büyükanne ve babalar, dedeler, nineler, ahbaplar...
Bu insanlar törenden sonra buradan çıkıp işlerine güçlerine devam edecek, kimileri evin yolunu tutacak.
Sıradan günlük yaşamın telaşını didinerek saat saat, dakika dakika sürdürecekler.
Bazen o dakikalar sıradan anlar olarak geçip gidecek, bazen de yaşamla ölümü ayıran derin uçurumun kenarında tek bir dakika kaderlerini belirleyecek...
Altmış saniyecik...

Asker terbiyesi, elbette gülümsemesine izin vermiyor; ancak gevşediğini ve omuzlarındaki yükün giderek, karanlık sisin sıcak rüzgâr önünde yavaş yavaş sürüklenmesi gibi dağılmaya başladığını, ruhunun hafiflediğini farkediyor. Öfke, iç sıkıntısı, yaşamı red hali... Kathryn Dance'ın sözünü ettiği, ruhunu ezen tüm gerginlik belirtileri birden uçup gitmiş...

Gözlerini bir an yumdu, açtığında yine eski kendini buldu. Konuşmacıya baktı, ABD Başkanı'nın hemen ardından en büyük komutan olan generali can kulağıyla dinlemeye koyuldu. Sonunda anladı, yaşamda başına ne gelirse gelsin, o kararını zaten önceden vermiş... Artık kendisiyle barışık.

Charles Hale, konferans salonundakiler için artık netameli hale gelen binanın yakınında, küçük bir kafenin erkekler tuvaletinde. Pislik içindeki kabinlerden birinde, gömleğinin altına gizlediği çöp torbasını çekiştirip çıkardı. Üstünden üniformayı sıyırdı, kep ve paltoyla birlikte çöp torbasına tıktı. Biraz önce aldığı kot pantolon, süveter ve ceketi üstüne geçirdi, eldiven taktı. Tabancayı cebine yerleştirdi. Cep telefonunu gövde, batarya ve çip olarak ayırdı, torbaya attı. İçerde kimse kalmadığına emin olunca kabinden çıkıp torbayı çöp kutusuna tıkıştırdı, göze batmadan kafeyi terketti.

Yeniden sokaklarda. Nakit ödeyerek yeni cep telefonu aldı. Konut ve Kent Geliştirme binasına doğru yürümeye başladı. Cedar Street'in bir üstündeki cadde boyunca ilerledi, koca binalar arasında kalan boşlukları gözleyerek, birkaç gün önce Saatçi olarak demir çubukla boynunu ezip(!) öldürdüğü sözde kurbanının yattığı geçidi görebileceği noktayı buldu. Daracık aralıktan resmi binanın küçük servis kapısını göremiyor ama taş arka duvarı ve altıncı kat hizasında pencere camında donuk kış güneşinin yansımasını gözleyebiliyor. Orası konferans salonu.

Yeni ceketi ince geldi, sert ayaz üşütüyor, olsun. Heyecan içini ısıtmaya yetiyor. Bomba fünye düzeneği ile zaman ayarı aynı olan sayısal kadranlı yeni saatine göz attı. Saat tam 12:14:19.

Tören on ikiden beri devam ediyor. Önceden çok araştırdı, bu türlü patlamalarda, insanlara yerleşip oturma şansı vereceksin. Geç kalanlar da yetişecek. Güvenlik görevlileri gevşeyip rahatlayacak.

12:14:29.

Şu şansa bak, diye geçiriyor içinden. Kullandığı bombanın zayiat oranını yükseltecek bir katkı da Joanne Harper'dan; çünkü kız son anda vazolara,

çiçek dipleri güzel görünsün diye yüzlerce cam bilye doldurmuş. Bombaların öldüremediğini, cam kırıkları haklayacak!

12:14:44.

Hale, birden avını izlediği yöne doğru sopa gibi eğilmiş olduğunu fark etti; patlamayı merakla beklerken tüm ağırlığını ayak parmaklarına vermiş, yaylanıyor. Deneyimli olduğu için iyi biliyor, bu işlerde her zaman son darbeye kadar tetikte olacaksın. Her zaman ters giden bir şeyler olabilir. Güvenlikçilerin son anda mekanı yeniden tarayacağı tutar; kamera sisteminde, binaya girip çok kısa süre sonra çıktığını farkedip şüphelenen bir görevli çıkabilir...

12:14:52.

Sonuç ne olursa olsun! Başarısızlık olasılığı, şu son ana kadar yaşadığı heyecanı, yalnızlık sıkıntısına karşı kazandığı zaferin keyfini, gölgeleyemez. Gözleri, binanın geçit boyunca uzanan arka duvarına adeta yapışıyor.

12:14:55.

12:14:56.

12:14:57.

12:14:58.

12:14:59.

12:15:00.

Sessizlik içinde Konferans Salonu'nun penceresi olduğu gibi uçuyor, kocaman alev diliyle birlikte cam, doğrama, moloz, toz ve duman fışkırıyor. Yarım saniye bile geçmeden patlamanın gümbürtüsü sarıyor ortalığı.

Çevresinde sesler yükseliyor. "Aman Tanrım! Ne oluyor?.."

Çığlıklar.

"Oraya bakın! Ne olmuş?"

"Aman Tanrım, olamaz!"

"911'i arasın birisi!"

"Çabuk! Telefon eden yok mu?"

Yayalar kaldırımda öbek öbek toplaşıp çevreye bakmıyor.

"Bomba mıymış?"

"Uçak mı?"

Hale, yüzünde endişe maskesi, soruyu sorana başıyla sessiz bir 'hayır' çakıyor; başarısının tadını çıkarmak üzere biraz daha sallanıyor oralarda.

Patlama, beklediğinden daha bir şiddetli gibi; kurban sayısı, Charlotte ile Bud'ın ısmarladığından da çok olacak anlaşılan. İnfilak müthiş, o salonda

tek canlı kalmamıştır...

Yavaşça döndü, sokak boyunca yürümeye başladı.

Bir süre önce çıktığı istasyon merdivenlerinden inerek metroya bindi, gitti.

Allertonların oteline doğru yürüyor; parasının diğer yarısını almaya gidiyor.

Charles Vespasian Hale, artık tatmine doymuş bir adam. Yalnızlık sıkıntısını bir süreliğine de olsa üstünden attı, üstelik iyi para kazandı.

Daha da güzeli, yaptığı işi nefes kesen zerafetle becermiş olması. Planı kurguladı, mükemmel işleyen saat gibi tıkır tıkır yürüttü. Daha ne olsun!

Yüzüne, kendinden emin bir gülümseme yayılıyor...

Otuz Dokuzuncu Bölüm

12:21, Perşembe

"Şükürler olsun..." Charlotte, fısıltıyla önce İsa'ya, sonra görevlerini onlar adına başarıyla gerçekleştiren adama teşekkür ediyor.

Neredeyse ekrana yapışmış, oturmuş televizyonu seyrediyor. Metropolitan Müzesi'nin boşaltılması, hava ve demiryolu trafiğinin kesilmesi ile başlayan özel haber kuşağında şu anda başka bir gelişme ele alınıyor. Konut ve Kent Geliştirme binasında patlama! Charlotte, heyecanla kocasının elini okşayınca adam dönüp karısını öperek kutlamaya katılıyor. Küçük çocuk gibi sevinçle gülüşüyorlar.

Haberleri sunan yayıncının yüz ifadesi, haberi önce yayınlamış olmanın gururuyla, olayların ağırlığına yakışacak ciddiyet arasında gidip geliyor. Aşağı Manhattan'da, Konut ve Kent Geliştirme binasında, yüksek rütbeli Federal ve Eyalet erkânının katıldığı tören sırasında bomba patladı. Savunma Bakan Yardımcısı ve Genel Kurmay Başkanı törende hazır bulunmaktaydı. Sesin altına, patlayan pencereden fışkıran alev topu görüntüsü düşüyor. Ölü ve yaralı sayısı hakkında henüz resmi bilgi gelmemiş, ancak salondaki topluluğun elli kişiden fazla olduğu söyleniyor...

Ekranda, az bilip çok konuşan yorumculardan birinin yüzü beliriyor ve hemen olayı radikal İslamcı teröristlerin işi olarak damgalıyor.

Charlotte köpürüyor, şerefi kaptırmaya razı değil. Az sonra görecek bu salaklar, meydan okuyan kimlermiş, anlayacaklar...

Yan odada kederini kitap sayfalarına gizleyen kızına sesleniyor. "Tatlım, bak, sonunda başardık!" Hay aksi, bu kız yine şu uğursuz Harry Potter'dan başını kaldırmıyor. Halbuki iki kez yırtıp atmıştı kitabı. Yine nereden bulmuş, o elindekini?

Kız sayfa üstünden şöyle bir süzdü annesini, yeniden başını eğip kendini okumaya verdi.

Charlotte'un öfkesi tepesinde. Şimdi fırlayıp yatak odasına koşsa, şu kızın suratına tokadı patlatıverse... Ne biçim bir zafer kazanmışlar, kızın yaptığına bak, saygısız, ne olacak! Bud söylüyordu zaten, kızın poposuna birkaç değnek vurmalı, diyordu; ama ben izin vermiyordum. Galiba haklı, tek çare sopa...

Neyse, bu ufak sorunlarla bugünkü zeferi kendine zehir edecek değil. Ayağa kalktı. "Haydi bakalım, toparlanıp buraları terkedelim." Televizyonu kapattı, yarım bıraktığı hazırlığa döndü, bavulları toplamaya girişti. Bud da yan odaya geçerek orayı toparlamaya başladı. Duncan, zaferden sonra giderken New York havalimanlarını kullanmayın, demişti. O yüzden arabayla Philadelphia'ya gidip oradan uçakla St. Louis'e geçecekler; oradan da artık Missouri'nin ücra ormanlarına çekilip yeraltına inecek, dava uğruna yeni saldırı fırsatı doğana kadar bekleyecekler.

Çok sürmez, Gerald Duncan gelir herhalde. Ücretinin kalanını isteyecek, parasını alıp o da bu şehirden kaçacak. Ah, böyle usta adamları davalarına bir kazanabilseler, neler yapmazlar. Charlotte daha önce punduna getirip konuyu çıtlattı ama adam oralı değildi. Duncan, eğer yine böyle zor işlere ihtiyaçları olursa ve ücrette anlaşırlarsa, zevkle çaresine bakabileceğini söylemiş, konuyu kapatmıştı...

Kapı çalınıyor.

Duncan olmalı, tam zamanında geldi.

Charlotte, "Ben de tam seni bekliyordum," diye mırıldanarak kapıya yöneldi, güle oynaya kapıyı ardına kadar açarken sesleniyor. "Bu işi becerdin..."

Konuğu kutlama sevinci yarım kalıyor! Siyah miğferi, tam teçhizatı ve elinde makineli tüfeğiyle polis onu yana savurup içeri daldı. Arkasında Amelia Sachs; yüzü asık, müthiş öfkeli, keskin bakışlarla odayı tarıyor.

"Polis... Kimse kıpırdamasın... Eller yukarı!" Altı özel harekât polisi daha dalıyor içeriye.

"Durun, hayır!" itirazı Charlotte'u kurtaramıyor. Arkaya kaçmaya fırsat bulamadan hoyratça yakalayıp ellerini arkadan kelepçeliyorlar.

Bud Allerton, karısının itirazını ve ön odaya dolan paldır küldür postal seslerini duyduğu anda aklı başından gitti, bavuluna atılarak otomatik tabancasını çekip namluya mermi sürdü, doğruca yatak odası kapısına koşup kapıyı kapattı.

"Hayır!" çığlığıyla kitabı fırlatıp kendini kapıya atan küçük kızı kolundan yakaladığı gibi yatağa savurdu, "Sen sus!" diye fısıldayarak azarladı. Kız azarı duyamadı bile, savrulunca kafası duvara çarptı, yatak üzerinde öylece kaldı. Bud kızı hiç sevmemişti zaten. Davayı umursamayan, alaycı, isyankâr çocuktan hep nefret etti. Evlatlar, söz dinlesinler diye gelir

dünyaya, başına buyruk davransınlar diye değil. Özellikle kızlar, en çok onların söz dinlemesi lazım. Ukalalık eden cezasına katlanmalı...

Bud kapıya kulağını dayayıp ön odayı dinliyor. İçerde en az on polis olmalı. Şöyle adam gibi dua edecek zamanı da yok. Tanrı kendisine yöneleni bağışlar. İçinde bulunduğu şartlara göre yalvaracak...

Diz çöktü:

Efendim, kurtarıcım İsa Mesih, biz gerçek inananlarına kazandırdığın bu zafer için sana şükranlarımı sunuyorum. Bana güç ve kuvvet bağışla ki, senin yoluna hayatımı feda ederek sana kavuşabileyim. Senin arzularına karşı çıkan şu dışarıdaki gafillerden elimden geldiği kadarını cehenneme göndermeme yardım et. Amin.

Tabancanın şarjör ve namlusunda toplam on beş kurşun var. Eğer yaralarına dayanabilirse, Tanrımın izniyle epeyce polis haklamaya kararlı. Yalnız düşman sayıca çok. Kendine üstünlük sağlayacak yol bulması lazım...

Kanayan başını elleri arasına almış, hüngür hüngür ağlayan üvey kızına bakıyor...

Eh, bu şartlar altında yine de hakkını vermek gerek, istemese de doğru yolda feda olacak. Artık günahı boynuna...

Yüce İsa Mesih, bu çocuğu cennetine kabul et; şimdiye kadar sana karşı işlediği günahları affet. Cahildir, ne yaptığını bilmez. Amin.

Ayağa kalktı, üvey kızının tepesine dikildi, saçlarından yakaladı.

Amelia Sachs, kapalı kapıyı namlu ucuyla gösterip Charlotte'a seslendi. "Allerton içerde mi?"

Kadında ses yok.

"Peki, kızın?"

Aşağıda otel görevlisi Allerton ailesinin kızlarıyla birlikte kaldıkları iki yatak odalı süiti ve iç planını tarif etmiş, üçünün de yukarıda, odalarında olduklarını söylemişti. Saatçimin robot resmini de tanıdı. Otele hemen her gün girip çıkıyormuş ancak bildiği kadarıyla adam gün boyunca henüz uğramamış.

"Allerton nerede?" Cevap yok. Sachs, kadını omuzlarından tutup sarsmak, hırpalamak istiyor, ama olmaz, kendini tutuyor.

Charlotte inadına susuyor, gözlerini dedektifin gözlerine dikip adeta meydan okuyor.

Özel ekipten tek tek raporlar geliyor.

"Banyo temiz."

"İkinci yatak odası temiz."

"Tuvalet de temiz!" Seslenen Ron Pulaski. İncecik, uzun boylu delikanlı, özel ekibin çelik yelekten çok çelik palto denebilecek havaleli donanımı içinde, başında enselikli miğferle kocaman, pofuduk oyuncak bebek gibi olmuş.

Girilmeyen bir tek kapısı kapalı yatak odası kalıyor. Sachs oraya doğru gidiyor, diğerlerine içerden gelecek ateşe karşı siper almalarını işaret ederek kapının kenarına yapıştı. "Hey, içerdeki, dinle! Ben polisim. Kapıyı aç, teslim ol!"

Kapı koluna uzanıp oynattı, oda kilitli değil. Bu iyi. Derin nefes aldı, namluyu hafif kaldırdı.

Birden açtı ardına kadar itti, anında çatışma duruşu aldı. Karşısına gelen yatağın üzerinde, Saatçimin cesetli cinayet yerinde, Charlotte'un arabasının arka koltuğunda gördüğü küçük kız perişan yatıyor. Elleri, ağzı, burnu bantlanmış, yüzü mosmor, çırpınıyor; havasızlıktan boğulmak üzere; hemen kurtarılmazsa ölecek...

Pulaski'nin sesi. "Bakın, pencere açık. Adam oradan kaçacak!" Genç polis içeri doğru hamle ediyor ama Sachs anında salkım saçak donanımın ucundan yakalayıp çocuğu kenara alıyor.

"Bırak beni şef!"

"Kal orada! Tuvalet temiz, ama burası henüz değil..." Büyük odanın penceresini işaret ediyor. "Önce git, oradan yangın merdivenini kolla. Dikkatli ol, pencereyi gözlüyor olabilir. Göreyim seni!"

Çaylak fırladı, pencereden yangın merdivenini kolaçan etti. "Yok. Belki de sıvıştı." Hemen aşağıda oteli ablukaya alan birime telsiz geçti, arka geçidi araştırmalarını istedi.

Sachs, adamın kaçtığına inanmıyor. Ama başka çare yok, kızı kurtarmak gerek. Hamlesini yaptı.

Ama hemen durakladı. Nefessiz çırpınan kızın gözleri bir şey söylemeye çalışıyor ama ne? Kız can havliyle kafasını oynatıyor. Yapma, demeye çalışıyor olmalı. Sachs, içerde pusu olduğu sonucunu çıkarıyor. Küçük kız bu kez gözlerini sağa kaydırıyor. Allerton, Duncan... ya da artık her kimse, demek ki suçlu o yanda elde silah bekliyor.

Sachs çöktü, tek dizini yere dayayıp duruş değiştirdi. "Odadaki, her kimsen, silahını yere at! Odanın ortasına gel, yüzüstü uzan, kafan bana baksın. Dediğimi hemen yap!"

Sessizlik.
Zavallı kız gitti gidecek, gözleri yuvalarından uğrayacak gibi bakıyor.
"Silahını at!"
İki özel ekip elemanı desteklemek için sokuldu. Birinin elinde ışıldakh ses bombası hazır. Sachs razı değil. İçerdekinin gözü bir an kamaşsa, kulağı duymaz olsa da kurşun sıkabilir. Kargaşada oraya buraya ateş ederken kızı da vurursa! Baş hareketiyle özel ekibi durdurdu. Kapı kanadını ortalayıp arkasına doğru nişan aldı. Çaresiz tetiği çekecek.
Kız yine başını oynatmaya çalışıyor. Yine sağına dönüyor, bu kez ardından çenesiyle aşağıyı işaret ediyor.
Ölüp gidecek, ama karşısındaki kadın polise son anına kadar destek çıkıyor, Sachs'a hedef veriyor.
Sachs, bir gözü kızda öteki namluda verilen yönü yavaşça takip ediyor; kız durdu, o da duruyor. Şimdi kız başını aşağıya sarkıtıyor, zavallıcık bir daha kaldırabilecek mi, Sachs emin değil. Kız öyle kaldı.
Biraz önce ateşleseydi silahını, hem hedefi kaçıracak, hem de karşı taraf onun tam yerini öğrenecek, belki İsa'ya vadettiği ilk kurbanı alacaktı.
Kızın gözkapakları indi, kalktı!
Son kararsızlık. Sachs, eli, ağzı, burnu bantlı kızın çırpınışlarını kendine verilen işaretler olarak mı yorumladı? El kadar kız, değme yetişkinden çok daha dirençli, disiplinli mi davranıyor? Çocuğu yanlış anlıyorsa? İlk kurşunun ardından olacaklar kızın yaşamına mal olursa?
Kızı ilk gördüğünde, Cedar Street'de arabada otururken bakışlarındaki karanlık, mutsuz buğuyu hatırladı. Orada umutsuzdu, buradaysa gözlerinde cesaretin parıltısını görüyor.
Silahının kabzasını iki eliyle sıkıca kavradı, kızın işaret ettiği yönde, dairesel altı atış yaptı. Beklemedi, hedefi buldu
mu bilmeden ileri atddı. Özel ekip aynı anda omuz başında
bitiverdi.
"Kızı alın!" Kapı arkasını, sağına doğru duş ve tuvalet tarafını bir hamlede, namlu ile birlikte dönerek gözleriyle taradı. Aynı anda MP-5'li özel ekip elemanın korumasında diğeri kızı kucaklayıp odadan çıkarmış, yüzündeki bantları çıkarmıştı bile. Sachs, arkasında kızın can havliyle derin derin soluklandığını, hemen arkasından hüngür hüngür ağlayışını duyunca rahatladı, Tuvalete sokuldu, yana çekilerek kapısını açtı. Bud Allerton'un dört kurşun yemiş cesedi yatak odası zeminine yuvarlandı. İşi şansa bırakmadı, ikinci kişi olasılığını düşünerek duş kapısını tekmeyle itti,

içeriye baktı, silah elde eğilip yatağın altını yokladı. Yangın merdivenine dikkatle uzandı, orası da temiz.

Allcrtonlann kaldığı iki yatak odalı suit tümüyle temiz.

Charlotte, öfkeden kıpkırmızı yüzüyle, elleri arkadan kelepçeli, kanapede oturuyor; küçük kız kat koridorunda sedyede, sağlık ekibi oksijen veriyor. İlk teşhis duyuldu, çocukta önemli sorun yok.

Charlotte, Gerald Duncan hakkında tek kelime söylemiyor. Odalar arandı, Duncan ile ilgili olabilecek tek bir iz yok. İnceleme sırasında Sachs, içinde 250.000 Dolar olan zarfı buldu, Duncan'ın parayı almaya geleceğini hesap ediyor. Hemen telsizle Sellitto'yu aradı, otel çevresindeki tüm ekipleri acele çekerek yerine çok gizli sivil tutuklama birimleri yerleştirmesini istedi.

Rhyme, özel minibüsü ile tekerlekli sandalyesinde yolda, otele geliyor. Onu da aradı, Duncan'ı huylandırmamak için arka kapıyı kullanmasını önerdi.

Kızın yanına gitti.

"Nasılsın bakalım?"

"İyi, iyiyim. Suratım acıyor."

"Aceleden bantları biraz sertçe çektilerse biraz acır; ama merak etme, hemen geçer."

"Ya! Galiba öyle oldu."

"Desteğin için sana kocaman bir aferin. O halinle çok hayat kurtardın. Benim hayatımı kurtardın, teşekkür ederim." Kızın garip, derin bakışlarını üzerinde hissetti. Eğildi, yatağın altında açık bulduğu Harry Potter kitabını kıza uzatırken Gerald Duncan'ı tanıyıp tanımadığını sordu.

"O adam mı? Gördükçe tüylerim diken diken oluyordu. Karşılaşsan tüylerin diken olur. Uğursuz şey. Karşısındakine sanki taş, araba, ne bileyim masaymışsın gibi bakıyor. Seni insan olarak görmüyor sanki."

"Kendisini nerede buluruz? Bildiğin bir şey var mı?

Kız başıyla hayır dedi. "Tek bildiğim, annemle konuşurken duydum, Brooklyn'de bir taraflarda kirada oturuyormuş. Neresi, tam bilmiyorum. Bir ara bize para almaya gelecek diye söyleniyordu ama... "

Sachs, Pulaski'yi kenara çekip ailedeki tüm cep telefonlarıyla yapılan görüşmeleri, oda telefonu kayıtlarını araştırmasını istedi.

"Aşağıda lobidekini ne yapalım? Yani oradaki ve yakın sokaklardaki genel telefonları demek istedim."

Sachs'ın tek kaşı havaya kalkıyor. Bravo Çaylak! "Güzel fikir. Hadi uygula bakalım."

Pulaski görevi kaptı, koşarak gitti. Sachs gazoz getirtti, kıza ikram etti. Kız kutuyu açıp bir dikişte yarısını bitirdi, kutuyu kenara bıraktı.

Sachs'a bir hoş bakıyor. Derken gülmeye başladı.

"Ne oldu?"

"Beni gerçekten hatırlamadınız, değil mi? Ben sizi daha önce de gördüm."

"Salı günü geçidin orada, değil mi; karşılaştık tabii."

"Yok yok! Çok daha önce."

Sachs gözlerini kısıp şöyle bir düşündü. İlk gördüğünde de tanıdık gelmişti kız, şu anda daha bir tanıdık geliyor. Ama Salı gününden önce nerede, nasıl görmüştü, onu çıkaramıyor. "Kusura bakma, seni tanıyamadım."

"Çok, ama çok zaman önceydi..." Bunun üzerine Sachs yeniden hatırlamaya çalıştı, sonra içeri gidip Charlotte'u dikkatle inceledi...

"Vay canına! O, galiba!"

Kırkıncı Bölüm

13:32, Perşembe

Rhyme, zevksiz döşenmiş darmadağın otel odasında Sachs'ın az önce öğrendiği bağlantıyı duyunca kulaklarına inanamıyor. Meğer bu Charlotte ve koridorda korku içinde bekleyen kız, birkaç yıl önce, Sachs ile birlikte çalıştıkları ilk soruşturmada, son anda kurtardıkları anne ile onun küçük kızıymış...

Rhyme, günlerdir Saatçi peşinde koşarken sürekli o eski soruşturmanın insan kemiğine düşkün fidyecisi aklına takılmış, fidyeci ile Duncan arasında kurnazlık ve gaddarlıkta hangisinin üstün olduğuna karar verememişti.

Kemik kolleksiyoncusunu kovalarken olay yeri incelemelerinde kendine göz, kulak ve yürüyecek ayak olsun diye Sachs T yanına almış, kadın ve kızını birlikte kurtarmayı başarmışlardı. Maceranın sonunda Carol isminin takma olduğunu öğrenmişlerdi. Kadının gerçek adı aslında Charlotte Willoughby... Ama çok geç. Charlotte, federal hükümete ve ABD'nin dünya siyasetine ölçüsüz karışmasına karşı çıkan sağcı militan bir fraksiyona üyeydi. Kızıyla birlikte kurtarıldıktan hemen sonra Manhattan'da Birleşmiş Milletler binasına bomba sokmayı becermiş, patlamada altı kişi yaşamını kaybetmişti.

Rhyme, Sachs ile birlikte bu olayın peşine düştüğünde Charlotte çoktan Batı ya da Orta Batı'da bir yerlere kaçmıştı bile.

Zaman zaman, sağ politika yürüten militan gruplarla ilgili FBI ve yerel polis raporlarını takip ettilerse de Charlotte ve kızı Pam adına rastlamadılar. Fakat küçük kız, Sachs'ın aklından hiç çıkmadı; Rhyme ile yatakta sohbet ederken bazı geceler kızdan söz açar, daha fazla geç kalmadan kızı kurtarmak için yollar arardı. Çocuk sahibi olmayı arzulayan Sachs, annesinin, kızına reva gördüğü berbat yaşamı düşündükçe üzülüyordu. Belli bir yeri yurdu olmadan, arkadaşlar edinmesine fırsat kalmadan kentten kente kaçmak, düzenli olarak okula gidememek... Onca eziyet; hep annenin bağlandığı o saçma dava yüzünden.

Charlotte, yeni kocası Bud Allerton'la birlikte, bir başka terörist saldırı planıyla New York'a dönmüş, şimdi Rhyme ve Sachs'la yolları bir kez daha kesişmişti.

Ve işte bu kadın, gözyaşlarına karışan nefret kıvılcımları saçarak Rhyme'i süzüyor. "Bud'ı öldürdünüz! Sizi tanrının belası faşistler sizi! Bile bile kıydınız adama!" Buz gibi gülümseyiş donuyor yüzünde. "Ama biz kazandık! Bugün kaçınızı geberttik söylesene! Elli mi? Yetmiş beş mi? İçlerinden kaç tanesi Pentagon kodamanıydı ha?"

Sachs kadınının burnunun dibine kadar sokuluyor. "Konferans salonunda çocukların da olacağından haberin vardı, değil mi? Ana babalar? Yaşlılar? Askerlerin karısı, kocası? Hepsinden haberin vardı... "

"Elbette haberimiz vardı!"

"Askerle birlikte sivile de kıyacaktınız yani?"

"Büyük kurtuluş için, evet!"

Örgüt toplantılarını, terörist eylemlerini, herhalde bu sloganı haykırarak yapıyorlar...

Rhyme, Sachs'a döndü. "En iyisi biz bu kadına son durumu sıcağı sıcağına bir gösterelim, kendi gözleriyle görsün. Ne dersin?"

Sachs pası aldı, doğruca gidip televizyonu açtı.

Ekranda haber spikeri kadın anlatıyor. "... sadece tek bir hafif yaralı var. Fünyeyi patlatmak için uzaktan kumandalı bomba robotunu yöneten bomba ekibi polisi, infilak sırasında çevreye yayılan cam bilye kırıklarından etkilendiyse de birkaç çizikle kurtuldu. Memur, ayakta tedavi görerek görevine devam etti. Maddi hasar beşyüz bin doları geçiyor. İlk duyumların yanlış olduğu, olayda El kaide veya başka radikal dinci grupların parmağı olmadığı anlaşıldı. Ncw York Polisi sözcüsünün ifadesine göre olayın sorumlusu yerel bir terörist örgüt. Bu arada bize şu anda bağlananlar için yeniden özetliyorum. Manhattan'da, Konut ve Kent Geliştirme binasında iki bomba infilak etti, can kaybı yok, saldırı tek bir hafif yaralıyla atlatıldı. Hedef alınan kitle arasında bir Bakanlık Müsteşarı ile Genel Kurmay Başkanı'nın da bulunduğu bildiriliyor... "

Sachs sesi kıstı; aslında galip gelen kimmiş şimdi anladın mı, dercesine Charlotte'u süzüyor.

"Yok, hayır hayır, olamaz! Ne diyor bu?"

"Ne olduğu açık. Sizin bomba patlamadan durumu anladık, salonu boşalttık." Rhyme'in soğukkanlı açıklaması Charlotte'u iyice bozuyor. "Ama... Bu imkansız! Hayır... Havalimanları kapandı, trenler durdu... "

"Haaa, sen işin o kısmını soruyorsun... " Rhyme sakin. "Biraz zaman kazanmak gerekiyordu. Elbette önce adamınızın Delphi Düzeneği peşinde olduğunu sandım ama sonra, müze hırsızlığının sadece saptırma olduğunu

kavradım. Bununla birlikte adamın hazırlık aşamasında Standartlar Enstitüsü'nün saatiyle oynamadığından emin olamazdım. Duncan'ın asıl hedefinin ne olduğunu anlamaya çalışırken Belediye Başkanı'nı arayıp uçuşları ve tren seferlerini durdurmasını istedim."

Şimdi biz Başkan 'ı arayıp haydi düğmeye bas, dersek sonradan kellemizi koparırlar...

Kadın, kocasının anlamsızca can verdiği yatak odası kapısına dalgın dalgın bakarken birden soğuk bir tavır takınarak anlamsızlığı ideolojiyle anlamlandırmaya kalkıştı; "Bizi asla yenemezsiniz," diye haykırdı. "Bir iki muharebe kazanmış olabilirsiniz. Ama sonunda memleketi sizin elinizden kurtaracağız. Sonunda biz... "

"Yooo, o kadar da uzun boylu değil, anladın mı?" Daha kapıdan içeri adımını atarken kadının sözünü kesen siyahi adam, upuzun boylu, zayıfça Fred Dellray; Rhyme'in yakın arkadaşı FBI ajanı. Yerel teröristlerin marifetini duyar duymaz elindeki hiç haz etmediği mali suç dosyasını başkasına devretti; kendini, Konut ve Kent Geliştirme binası bombacı lan soruşturmasında federal irtibat sorumlusu ilan etti.

Dellray her zamanki gibi; tavrı, konuşması ve ille de kı lığıyla bir alem: Üstündeki takım elbise mavi, gömleği acı yeşil. 1975'lerden beri veda edemediği kemik rengi paltosuy la moda tarihinin neresinde durduğu belli değil. Charlotte'u şöyle alıcı gözle süzdü. "Bak, bak, bak! Oltamıza kimler takılmış, kimler... Bizdeki şu talihe bak!" Charlotte, oralı değilmiş gibi yapacaktı, vazgeçti, meydan okuyan bakışlarla adamı süzüyor. Dellray umursamıyor, gülüyor. "Güzelim boşuna böbürlenme, seni hemen kodese tıkıyoruz... Ve bir daha hiç çıkmıyorsun. Üstelik faciayı gönlünce seyredeme- den... Boşuna yatacaksın, ömür boyu boşuna volta atacaksın kaybedenler sarayında."

Dellray'ın sorgu tekniği, Kathryn Dance'ınkine göre çok ama çok farklı tabii. Rhyme, kadının bu işten hiç hoşlanmayacağını biliyor.

Charlotte, Sachs tarafından eyalet suçlan için tutuklandı; şimdi sıra Dellray'de; kadını federal suçlardan tutuklayacak. Son bombalama olayı dışında ortada eski suçlar var: Yıllar önce Birleşmiş Milletler binasının bombalanması, San Francisco'da mahkeme salonunda ateşli silah kullanmak ve daha bir sürü büyüklü küçüklü marifet...

Charlotte, haklarını bildiğini söyledi ve tumturaklı bir söyleve girişti.

Girişti ama Dellray'ın uzun parmağı havada iki yana sallanıyor, yemezler kızım, demeye getiriyor. "Tatlım, çeneni biraz kapa da nefes alalım."

Rhyme'e döndü. "Anlat bakalım Lincoln, neler dönüyor? Önce acayip herifin biri ölüm emri gibi sağa sola saatler bırakıyor, arada bizim mavi üniformalıların meslek, yeminini çiğnediği ortaya çıkıyor, derken bir de duyduk ki ne uçak kalkıyor ne tren! Maliye dosyaları başında uyuklarken Konut ve Kenti Geliştirme binasında birinci derece bomba alarmıyla beni uykumdan uyandırıyorsun. Ne oluyoruz arkadaş?"

Rhyme, kanıt değerlendirme yönteminden kinestetik tekniğine sıçrayarak, çılgınlar gibi zamanla yarışarak, Saatçi'nin asıl hedefini nasıl keşfettiklerini özetledi. Kathryn Dance, adamın New York'a bambaşka amaçla geldiğini söyleyince, kanıtları yeni baştan ele almışlardı. Buradan, Metropolitan Müzesi'sinde sergilenen eseri çalacağı sonucuna ulaşılmıştı.

Rhyme kurcaladıkça, olayın altından pis kokular yayılmaya başladı. Onları müzeye yönlendiren esas kanıt neydi? Cinayet serisinde son kurban adayının komşu işyerinden müzeye ulaşmayan paket hikâyesi. Saatçi gibi titiz adam, böyle uluorta kanıt bırakmaz. Vincent'ı ele verirken sapığın kiliseyi itiraf edeceğini, ekibin orada düzenek ile ilgili müze kataloglarını bulacağını bilmez mi? Üstelik Hallerstein ile Vincent'a kaç kez eserden söz etmişken... O halde? Adamın hedefi başka. Ama ne? Kathryn sorgu kasetini tekrar tekrar seyrederken Saatçi'nin yalanını yakaladı; Saatçi kurbanları tesadüfen seçmemişti...

"Yani senin anlayacağın Fred, bu kurban adayları başka ve belli amaçla seçilmişti. O halde bu insanlar arasındaki ortak bağ neydi?"

Bunun üzerine Rhyme, kafasına takılan cevapsız kalmış ayrıntıyı hatırlamıştı. Gece vakti kadın peşinde dolaşan işadamı Ari Cobb, ifadesinde, Explorer'in aslında dipte park etmişken aralığın ağzına doğru geri manevra yaptığını söylemişti. "Neden acaba? Çünkü Saatçi ilk kurbanı olan ölü adamı belli bir yere bırakmak istiyordu. Neresiydi burası? Konut ve Kent Geliştirme binasının arka kapısı."

Saatçi'nin yangın söndürücüyü bomba diye bıraktığı zemin döşeme firmasının müşteri listeleri taranınca, Konut ve Kent Geliştirme'ye hizmet verdiği ortaya çıkmıştı...

"Bizim Çaylak'ı bina çevresini taramaya gönderdim. Cedar Street'de tamir görmekte olan binanın çatısının olaydan bir hafta önce, soğuk bastırmadan ziftlendiğini öğrendi. Oradan aldığı örnek, şüphelimizin ayakkabısında bulduklarımızla eşleşti. O çatıdan Konut ve Kent Geliştirme binasını mükemmel gözleyebiliyorsun."

Saatçi, sonradan bomba fünyesini hazırlamak için arka kapıdan gelmek zorunda kalırsa, kendisine ulaşılmasına yarayacak hiçbir iz bırakmamak için, ceset çevresine kum dökerek süpürmüştü.

Rhyme, öteki kurbanların da aynı bina ile bağlantısı olduğunu keşfetmişti.

Bugün orada yapılacak törende takdir alacaklardan biri de Lucy Richter değil miydi? Kendisine, binaya giriş çıkış için her türlü özel kimlik ve çok gizli 'acil güvenlik direktifi' sirküleri imza karşılığı verilmişti.

Joanne Harpcr'a gelince, tören salonu için çiçek düzenlemelerini hazırlayan kendisiydi. Vazolar, binaya gizlice bir- şeylcr sokmak için mükemmel fırsat.

"Olsa olsa bombadır, dedim. Hemen belediye başkanını aradık, basına rica etti, binayı boşalttığımız duyurulmadı. Durum basının diline düşse, saldırganlar uyanır... İnsanlar kurtuldu ama bomba imha ekibi patlamayı önleyemedi." Öfkeyle başını sallıyor Rhyme. "İşe yarayacak kanıtlar mahvoldu mu öyle bozuluyorum ki! Metal parçaları havada saniyede dokuz bin metre hızla uçtuktan sonra üzerinde iz arayıp bulmak ne kadar güç iştir, bilirsin."

"Dur bakalım," diyerek araya giren Dellray çenesiyle Charlotte'u işaret ediyor, "Peki şu keyfinden etekleri zil çalan hanımfendiyi nasıl enselediniz? Orasını anlat biraz da."

"Sonrası kolay oldu. Tedbirsizdi çünkü. Duncan sahteyse, geçit ağzında kardeşine ağlayan kadın da sahte olmalıydı. Bizim Çaylak her zamanki titizliğiyle önüne çıkan her şeyi not alıp arşivlcdiği için Cedar yakınında bulduğu tüm araçların plakasını almıştı. Sahte abla, olay yerine kiralık Avis arabayla gelmiş; biraz kurcalayınca Charlotte Allerton adına kiralandığını öğrendik. Tek tek otellleri arayınca nerede kaldığını elimizle koymuş gibi buluverdik."

"Güzel. Peki, sizin sayın şüpheli duvar saatçi midir, kol saatçi mi, her kimse, ondan ne haber?"

"Saatçi... O başka hikâye." Rhyme son bilgiyi aktardı. Charlotte'un kızı Pam, büyükler konuşurken adamın Brooklyn'de bir yerlerde oturduğunu duymuş ama tam neresi, çocuk orasını bilemiyor. "Başka ipucu yok, elimizde."

Dellray eğilip kadının karşısına geçti. "Brooklyn'in neresinde? Öğrenmem lazım. Söyle bakalım. Hemen şimdi söyleyeceksin!"

Charlotte soruyu meydan okuyarak karşıladı. "Zavallısın! Hepiniz de öylesiniz! Washington'un kıçını yalıyorsunuz, bürokrasiye uşaklık ediyorsunuz. Ülkemizi taaa can evinden vuruyorsunuz ve... "

Dellray bu kez kadının burnunun dibine kadar sokuldu. "Çık çık çık..." Dilini şaklatıyor. "Aaaa! Politika yok, ideolojini felsefe diye satma, karnım tok... Sen sorduğumuz soruya cevap ver, yeter. Bu kadarında anlaşalım, tamam mı?"

" Sittir git başımdan!"

Dellray, kadını süzerek trompet çalarcasına yanaklarını şişirdi ve üfleyerek nefesini koyverdi. "Bu entellektüel hanımla başetmek ne mümkün!"

Rhyme, keşke Kathryn Dance buralarda olsaydı, diye düşünüyor ama onun yöntemiyle bu kadından sonuç almak haftalar sürebilir. Tekerlekli iskemlesini Charlotte'a yanaştırdı, Pam duymasın diye kulağına fısıldayarak kadınla pazarlık etmeyi deneyecek. "Bize yardımcı olursan, hapiste arada bir kızını görmeni sağlayabilirim. Eğer diretirsen, emin ol kızını şu andan itibaren ömür boyu göremezsin!"

Charlotte gözünü koridorda bir kenara sığınmış Harry Potter okuyan kızına dikip bir süre seyretti. Ergenliğin eşiğindeki siyah saçlı, ufak tefek kızcağız, solmuş kotu ve mavi fanilasıyla orada ne kadar ezik oturuyor. Mutsuzluk, göz çevresine siyah bir halka olarak yerleşmiş. Okurken bir yandan da farkında olmadan tırnaklarını yiyor. Çocuk olarak yaşamında hiçbir şeyden mutlu olmadığı belli...

Charlotte sonunda Rhyme'e döndü, sakin ve donuk bakışlarla, "O halde onu hiç görmeyeceğim," dedi.

Dellray bu kadarını kaldıramadı. Genelde hiç renk vermeyen yüzü öfkeden gerildi. Kendini tutuyor.

Rhyme, sözün tükendiği yerde, öylece kalmış kadına bakıyor.

Tam o sırada Ron Pulaski nefes nefese koşarak odaya girdi.

"Ne oluyor?" Ron'un, Rhyme'e cevap verebilmesi için önce nefesini ayarlaması gerek. "Telefonlar..." diyor, arkasını zor getiriyor, "Telefonlar, Saatçi..."

"Baklayı çıkar ağzından Ron!"

"Kusura bakmayın... Cep telefonlarını izlettik ama sonuç alınamadı. Ancak bu arada danışma görevlisi, bu hanımı, Charlotte'u yani, son dört beş gecedir gece yarısına doğru otel lobisindeki genel telefonda konuşurken görmüş. Telefon şirketine sordum. O saatlerde tekrar tekrar aranan

numaraları izleyip buldular. Brooklyn'de yine bir genel telefon. Orada, dört yol ağzında." Elindeki notu Sellitto'ya teslim etti, dedektif alıp Bo Haumann'a uzatınca ekiplerde hareketlenme başladı.

Sellitto, "Aferin Ron," diyerek telefonuna davrandı, sözü edilen bölgenin müfettiş yardımcısına durumu bildirip semtin taranmasını istedi. Laboratuvarı arayıp Mel Cooper'a, zanlının robot resminin acele tarafından o bölge amirliğine e-posta olarak gönderilmesini söyledi.

Rhyme, yine zanlının titizliğini hesaba katarak, Saatçi'nin görüşme yaptığı genel telefonun yakınında ev tutmayacağını düşünürken bu kez tersi oldu. Daha on beş dakika bile geçmeden bir devriye polisinden haber geldi. Robot resimden adamı tanıyan çıkmış, onu sık sık gören komşular olmuş.

Sellitto, gelişmeyi Bo Haumann'a aktardı.

Sachs ayaklandı. "Sizleri olay yerinden ararım.-3'

"Dur biraz!" Rhyme kızı bırakmaya niyetli değil. "Hiç olmazsa bu kez otur oturduğun yerde, bırak Bo halletsin."

"Neden?”

"Bo'nun elinde kaç tane ekip var. Halleder onlar."

Rhyme biliyor, kız ayrılıp gidecek, içi içini yiyor. Meslekte yaygın bir inançtır: Polisin başına en büyük bela tam da emeklilik öncesinde, meslekten ayrılmaya gün sayarken gelir... Tamam, Rhyme akıl adamı, batıla inandığı yok, yok ama olsun, kız yine de gitmesin!

Belki Amelia Sachs da gitmek üzere, ayağa fırlarken aynı şeyi düşünüyor, aynı endişeyi yaşıyor. Çünkü koridor kenarı- na sığınmış kitap okuyan küçük Pam Willoughby'ye dalmış, çocuğu seyretmekte...

Rhyme o bakıştaki içtenliği kaçırmadı.

Sachs, suç uzmanı ustasına döndü. Göz göze geldiler. Rhyme, çaresizlikle meslek disiplini arasına sıkışmış minicik bir gülücük gönderdi sevdiği kadına.

Sachs, deri ceketini kaptığı gibi fırlayıp gitti.

Brooklyn'in sakin mahallelerinden birinde, sayısı onun üzerinde taktik ekip polisi kaldırımda yavaşça ilerliyor; altı kadarı da arkadaki patikadan bahçe içindeki eve sokulmaya çalışıyor.

Orta halli hanelerin mahallesi burası. Evler iki katlı, bahçeler küçük ama ev sahipleri bahçe boyutuna takılmamış; Noel öncesi hepsi çimenleri alabildiğine cüce, ren geyiği, Noel Baba biblolarıyla süslemiş.

Sachs, baskın ekibi önünde kaldırımda yürürken Rhyme'e yavaşça rapor verdi. "Geldik, önündeyiz."

"Durum nedir?"

"Sağ, sol ve arkadaki evi sessizce boşalttık. Karşısı zaten boş." Kaldırım boyunca sebze bahçesi uzanıyor. Tam ortasında korkuluk var, paçavraları rüzgârda uçuşuyor. Göğsüne birileri bir şeyler karalamış...

"Baskın için ortam müsait, çevrede zarar görebilecek bir şey yok. Biz şimdi... Bir dakika, bir dakika Rhyme." Ön odalardan birinde ışık yandığını gören ekip hemen dizüstü inip vaziyet alıyor. "Rhyme..." bu kez fısıltıyla, "Adam içerde... Kesiyorum."

"Git, kap şu adamı!" Rhyme'in sesindeki kararlılık Sachs'a da geçiyor. Adamı elden kaçırdıklarına onun da ne kadar öfkelendiğini biliyor. Konferans salonunda yaşam kurtarmak, Charlotte'u yakalamak güzel ama son zanlıya da kelepçeyi takmadan Rhyme'in içi asla rahat etmez.

Rhyme'in haberi yok, Sachs ondan daha kararlı. Giderayak, birlikte çalıştıkları son soruşturmayı kapatmadan,

Saatçi'yi ayrılık armağanı olarak ona sunmak için can atıyor.

Frekans değiştirdi, baskın ekibi bağlantısına geçti. "Dedektif Beş Sekiz Sekiz Beş'dcn Baskın Bir'e."

Bir sokak ötede harekât yönetimi kuran Bo Haumann karşılık verdi. "Söyle. Tamam."

"Burada, şu anda ön odada, ışık yaktı."

"Anlaşıldı. B ekibi, raporu aldınız mı?"

Bu ekip evin arka cephesini tutuyor. "B ekibi şefinden Baskın Bir'e. Anlaşıldı. Biz hazır... Bir dakika! Zanlı üst kata çıkıyor, çıktı. Pencerede ışık yandı. Arkaya bakan yatak odası. Tamam."

"Dikkat, tek başına olmayabilir." Sachs tedbiri elden bırakmıyor. "Yanında Charlotte'un örgütünden biri olabilir ya da bir başka ortak edinmiştir... "

"Anlaşıldı dedektif. A ve G, siz ne söyleyeceksiniz?"

Arka sokaktaki apartmanlar ile karşı kaldırımda yer tutup aygıtlarını baskın evine yöneltmekte olan arama ve gözetleme ekiplerinden cevap geliyor.

"A ve G'dcn Baskın Bir'e. Storlar kapalı; göz kontağı alamıyoruz; arka taraftaysa kızılötesinden sinyal almaya başladık. Ama adamda hareket yok, kıpırdamıyor. Üst katta ışık var, kepenkler yüzünden göz kontağımız yok."

"Burası da aynı. A ve G iki. Göz kontağı yok. Üstte ısı tespit ettik. Zemin katı cansız. Bir saniye önce bir iki çıtırtı sesi aldık. Tamam."

"Silah mı? Şarjör sesi mi?"

"Olabilir. Emin değiliz. Ev aleti falan da olabilir. Tamam."

Sachs'ın yanı başındaki polis ötekilere el işareti ile talimat verince Sachsda dahil herkes ön kapıda mevzilendi; arkalarından destek olarak dört memur daha sokuldu; üçü giriş ve üst kat pencerelerini tutarken dördüncüsü elinde koçbaşı ile kapıya yanaştı.

"B'den Bir'e. B'den Bir'e. Arkada yerimizi aldık. Işıklı kata ulaşmak için merdiven hazır. Tamam."

"A konuşlandı. Tamam."

Haumann'dan emir geldi. "Kapı çalmak yok. Üç deyince ışığı yanan odalara ışıldak-bomba atıyoruz. Güçlü savurun ki kepenkleri delip geçsin. Bir deyince, ön ve arkadan aynı anda içeri dalıyoruz. B bölünüyor, giriş katı ve bodrumu tutuyor. A doğruca yukarı. Dikkat, gözünüzü dört açın, tuzağa takılmayın. Bu herif EYP hazırlamasını iyi biliyor."

"B, anlaşıldı. Tamam."

"A, anlaşıldı."

Ayaz insanın kemiklerine işliyor ama Sachs'ın elleri harekât eldivenleri içinde terden sırılsıklam. Önce sağ eldiveni çıkarıp içine üfledi, sonra solu... Çelik yeleğini yoklayıp düzeltti, yedek şarjör kılıfını açıp hazırladı. Yanındaki bütün memurlarda makineli tabanca var. Sachs o silahları asla kullanmaz. Rasgele atışı sevmiyor; hedefi bul, nişan al, sadece attığın yeri vur...

SachsTa birlikte ilk girişi yapacak üç memur birbirlerinin gözlerine bakışıp anlaştılar.

Kulaklıklarda Haumann'ın paslı sesi çınlıyor. "Altı... beş... dört... üç..."

Işıldak-bombalar gürültüyle camlan kırarak sokaklarda yankılandı.

Haumann sakin devam ediyor. "İki... bir!"

Işıldakların gözü kör eden beyaz ışığı ev içini aydınlatırken iriyarı memur elindeki koçbaşıyla ön kapıyı bir vuruşta dağıttı. Ekipler içeri dalıp pek az eşyalı eve yayıldı.

Sachs, sağ elinde tabancası, solunda pilli feneri, kendi ekibiyle birlikte üst kata koştu.

Aşağıdan, girişi ve bodrumu kontrol edenlerin bağrışları geliyor.

Üst katta öndeki yatak odası, derken arka oda yoklandı.

Ve son rapor; "Ev temiz."

Biri söyleniyor. "Olur böyle maceralar, ne yapalım!"

Öteden başka biri küfrü basıyor. "Lanet bombacı! Yine kaçırdık herifi..."

"Canına yandığımın herifi nerede peki?" Sachs öfkey- le homurdanıyor. Birden kulaklığı cızırdıyor. "A ve G'den Bir'e. Tepede çatı aralığında ışık söndü. Orada, yukarıda!"

Arkadaki küçük yatak odasından çatıya açılan kapağı gördüler. Halkasından kalınca bir ip sarkıyor; çekince asma merdiven iniyor olmalı. Ekip kenarlara çekilip namluları yukarı doğrulturken Sachs hemen odanın ışığını kapattı, gereksiz yere hedef olmanın alemi yok. Uzanıp ipi çekti, kapak gürültüyle açıldı, katlanır merdiven aşağı sarktı.

Yine de merdivenden çıkıp başını delikten ilk uzatanın harcanması işten değil.

Ekip komutanı yukarıya sesleniyor. "Hey, çatı arasındaki! Hemen aşağı in... Beni duyuyor musun? Bu son şansın."

Cevap yok.

"Çocuklar, ışıldak-bomba!"

Memurlardan biri kemerinden bir tane çıkardı, eline alıp tarttı. Atmaya hazır. '

Komutanı elini merdivene uzatırken araya Sachs girdi. "Onu ben indiririm." ;

"İlk sen mi çıkmak istiyorsun?"

Sachs kararlı, başıyla evetliyor. "Yalnız bana bir miğfer bulun."

Hemen uzattılar, Sachs alıp giydi, boyunluğu iyice sıkıştırdı.

"Dedektif, bizler hazırız."

"Ben de. Haydi!" Sachs basamaklara atıldı. Bacakları korktuğu kadar sızlamıyor, güzel. Kafası delik hizasına bir basamak kala durdu, aşağı uzanıp ışıldak-bombayı aldı, pimini çekti, gözlerini sıkıca kapadı; parlak ışık gözünü almamalı, gözü yukarının karanlığına alışmış olmalı.

Tamam, hazır.

Ve bombayı delikten içeri savurdu. Savurur savurmaz da kafasını eğerek kendini kolladı.

Üç saniye geçti, bomba çatı arasını ışığa boğarak patladı, Sachs son basamağı tırmandı ve kendini daracık, alçak çatı arasında buldu. Bombanın ecza kokusuna bulanmış dumanından göz gözü görmüyor.

Hızla yuvarlanıp delik ağzından kaçtı, sol elindeki pilli fenerle çevresini aydınlatmaya çalışırken bir yandan da bulabildiği tek sipere, çatıyı tutan direklerden birinin arkasına sığındı.

Sağ tamam, sol da güvenli, arkada...

İşte tam o sırada sanki birden yer delindi, Sachs içinde kayboldu. Ne olduğunu anlayamadı.

Tahta sandığı zemin yılların pisliğiyle halı gibi kaplanmış, duralitmiş, ağırlığını çekmeyince yarılıvermiş... Sağ bacağı önce duraliti, sonra altındaki alçıpan tavan kaplamasını delerek yatak odasına sarktı. O noktaya hapsoldu, sağa sola dönemiyor. Acıya dayanamadı, bağırdı.

Karanlıkta, çığlığına karşılık olarak birinin seslendiğini duydu. "Dedektif!" Kapana kısılmış halde bakabildiği tek yön, ön taraf; namluyla birlikte feneri kaldırdı, karşıyı hedef aldı. Görünürde kimse yok.

O halde düşman arkasında!

"Çıt!.. " Ses arkadan geldi ve tam tepesindeki ampul yandı, ışığın ortasında savunmasız bir hedef olarak kalakaldı...

Silah sesini, kurşunun acı nefesini, her an kafasında, boynunda ya da sırtında hissetmeye hazır, arkasına dönmek için çırpınıyor. Nafile...

O an babasını özledi.

Lincoln Rhyme geldi aklına.

Sen ve ben, Sachs...

Ve o pis herifin bir tarafını parçalamadan can vermemeye and içti, tabancayı ağzına sıkıştırıp iki eliyle birden tavanı tutan paralel kalasları kavrayıp fırlamaya, iyi kötü hedefi görmeye çalıştı.

Gıcırdayan merdiven basamaklarından gürültüyle bir çift postal çıkıyor. Memurlardan biri kurtarmaya geliyor olmalı. Ah! Saatçi pusuda, merdivenden çıkanı vuracak. Geleni temizleyecek. İşte, kendisini yem olarak bekletiyor. Kurtarmaya çalışan ölecek ve kendisi mani olamazsa alçak herif o toz duman arasında paçayı sıyıracak! "Dikkat, pusuda!" Elde silah, haykırıyor.

"Nerede o?" Seslenen A ekibinin komutanı. Merdiven başında çatışma duruşu almış, gözü namluyla bütünleşmiş, çatı arasını tarıyor.

Memur ya Sachs'ı duymadı, ya duydu aldırmadı, merdivenleri bir hamlede çıktı. Ardından iki memur daha fırladı. Şimdi alçacık çatı arasında, kalas ve direk diplerinde eğilip bükülerek ortalığı kontrol ediyorlar.

Sachs'ın yüreği küt küt atıyor, bir yandan omzu üzerinden arkasını görmeye çalışıyor. "Göremediniz mi? Hâlâ buralarda bir yerlerde olmalı."

"Yok!"

Komutanla birlikte bir memur daha yanaştı, ikisi birden Sachs'ı koltuklayıp dikkatle hatıllların üzerine aldılar. O halde bile öfkeyle elde silah döndü, deminden beri bir türlü göremediği açıyı kontrol etti.

Aradığı düşman çatı arasında değil ne yazık ki.

Komutan şaşkın. "Herif nereden kaçmış olabilir?"

Sachs, dipte bir düzenek fark etti, acı acı gülüyor. "Burada değildi ki! Ne burada çatı arasında, ne de aşağıda bir yerde... Büyük olasılıkla saatler önce tüydü."

"İyi ama ya ışıklar? *Biri* ışıkları yakıp söndürmese, kendi kendine nasıl..."

"Hayır, şuraya baksana!" Sigortanın dibindeki minik bej rengi kutucuğu gösteriyor. "Burada olduğunu sanmamızı istedi, bizi oyaladı. Arada kaçmak için zaman kazandı."

"Peki, o gösterdiğin şey ne?"

"Ne olacak? Zamanlama devresi!"

Kırk Birinci Bölüm

15:17, Perşembe

Sachs, Brooklyn'deki evde arama yapıp bulabildiği az sayıda kanıtı paketleyip Rhyme'e gönderdi,

Tyvek'i üzerinden sıyırıp attı, deri ceketi çekti ve içe işleyen ayazda koşarak kendini Sellitto'nun arabasına attı. Arka koltukta Pam Willoughby oturmuş Harry Potter'ını okumakta, bir yandan da sıcak çikolata yudumluyor. Temiz yürekli Sellitto yalvar yakar komşulardan bulup getirmiştir; kendisi hâlâ harekât merkezinde, yazı çiziyle uğraşıyor olmalı. Sachs, arka koltuğa, kızın yanına oturdu. Kathryn Dance'ın önerisi' üzerine, belki mekânı görünce bir şeyler hatırlar diye, Pam'i de olay yerine getirmişlerdi. Evde işe yarar bir iz bulunamadı, Pam gördüklerinden mekân ve adam hakkında yeni şeyler hatırlayamadı, Saatçi'nin nereye savuştuğu hakkında kimsenin hiçbir fikri yok...

Sachs gülümseyerek Pam'i seyrediyor. Kızı, kiralık arabanın arka koltuğunda ilk gördüğünde çocuğun yüzünde dolaşan garip umut ışığını hatırlıyor. "Pam, biz seni hiç unutmadık, sürekli aradık. Geçtiğimiz yıllar boyunca sık'sık seni andık."

"Ben de..." Pam, sıcak çikolatasını dalgın dalgın seyrediyor.

"New York'dan sonra nereye gittiniz?"

"Missouri'ye döndük, dağda ormanlarda saklandık. Annem beni sık sık başkalarının yanına bırakıp gidiyordu. Pek aldırmıyordum ama... Konuk olduğum insanların bazısı iyiydi de, ötekiler gerçekten çekilir gibi değildi. Çokluk kendi başıma oturdum, kitap okudum. Hiçbiriyle geçin emiyordum! Zaten bana hep ters davranıyorlardı. Onlar gibi düşünmedin

mi yandın. Üstelik saçma sapan şeylere kafa yoruyorlar, sana bağırıp çağırıyorlar.

Oralarda adet başka, kimse çocuğunu okula göndermiyor, evde ders çalıştırıyor. Ben okula gitmek istiyordum, yalvardım yakardım olmadı, bol bol azar işitip durdum. Bud hiç izin vermedi, ama sonunda annem razı oldu. Tembih etti, eğer okulda kendisi hakkında tek söz edersem beni de onun asistanı diye hapse atarlarmış... Yok, yok... Neydi? Hah, suç ortağı saydırmışım. Hem sonra hapiste adamlar bana çok kötü şeyler yaparmış. Biliyorsun işte, ne demek istediğimi anladın değil mi... "

"Anladım tatlım." Sachs kızın elini avucuna alıp seviyor. Ah, o kadar çok istiyor ki, çocuk sahibi olmayı; sonunda ama öyle, ama böyle, bir gün çocuk sahibi olacağını biliyor.

Charlotte'un Pam'e reva gördüğü yaşam inanılır gibi değil. Bir anne evladına bunu nasıl yapar...

"Biliyor musunuz, bazen o kadar kötü oluyordum ki, siz geliyordunuz aklıma, asıl annemin siz olduğunuzu düşünüyordum. Adınızı bilmiyordum tabii. Belki o olaylar sırasında duymuşumdur ama korkudan aklımda kalmamış. Ben de size kendim bir ad taktım: Artemis. Mitoloji kitabından bulmuştum. Avcıların tanrıçası ya... Çünkü siz o köpeği, hani bana saldıran canavarı öldürüp beni kurtarmıştınız..." Kız utanarak başını eğdi. "Ne bileyim, aptalca bir isim işte..."

"Yo, hayır, isim hoş. İnan çok sevdim... Salı günü, o arabanın arka koltuğunda otururken, geçidin ağzında... Orada beni görür görmez tanıdın, değil mi?"

"Evet ya! Sizi orada göreceğimi sanki biliyordum. Artemis sonunda beni bulup kurtaracak... Hayatta böyle şeyler oluyor, siz de inanıyorsunuz, değil mi?"

Hayır, Sachs inanmıyor. Ama çocuğun kalbini kırmanın alemi yok. "Hayat beklenmedik güzelliklerle dolu Pam."

Resmi bir araç yanaşıp park etti, Sachs'ın önceden tanıdığı sosyal görevli koşup geldi, ön kapıyı açıp koltuğa yerleşirken ellerini oğuşturarak ısıtıcıya uzattı. "Aman, amaaan! Çok soğuk." Afrika asıllı, güzel ve neşeli görevli bir yandan da gülüyor. "Takvime göre daha kış gelmedi bile. Bu ayaz ne böyle? Göklerin adaletine sığar mı?" Kız için acele çözüm üretmiş, hemen konuya giriyor. "Gerçekten çok temiz bakıcı aileler bulduk. Riversdale'de bir tane var, onları şahsen yıllardır tanırım. Pam, önümüzdeki birkaç gün onlarda kalıyorsun. Biz o arada ailenden başka büyüğün var mı, ona bakacağız."

Kızın yüzü asılıyor. "Benim adımı değiştirsek, yeni bir adım olsa... Olmaz mı?"

"Yani nasıl?"

"Ben artık eski kendim olmak istemiyorum. Annem bir daha benimle hiç konuşmasın. Beraber olduğu o insanlar beni bir daha asla bulamasın. Hiçbirini istemiyorum!"

Sachs, sözü sosyal görevliye bırakmadı, acele araya girdi. "Pam, sana kötü bir şey olmasına asla izin vermem, inan. Söz veriyorum."

Kız kendini Sachs'ın kucağına attı, sıkı sıkı sarıldı.

"Pam, o halde sık sık görüşüyoruz, söz mü?"

Küçük kız, birkaç saat içinde yılların kederinden sevince ulaşmanın şaşkınlığını bastırmaya çalışıyor. "Bilmem. Sen istersen, neden olmasın... "

"Öyleyse yarın seninle alışverişe çıkalım, olur mu?"

"Tamam, olur!"

Birden Sachs'ın aklına geliyor. "Baksana, köpekleri sever misin?"

"Ohoo! Missouri'de birilerinin yanında kalıyordum ya, onların vardı; beni çok seviyordu, ben de onu çok seviyordum. İnan, o köpek oradaki insanlardan çok daha iyiydi bana karşı... "

Sachs evi arayıp Thom'u buldu. "Baksana, sana bir şey soracağım."

"Buyur, sor."

"Jackson'a müşteri bulundu mu?"

"Yoo... Hâlâ, beni gerçekten sevecek bir insanoğlu yok mu, diye sızlanıyor."

"Söyle ona, sızlanmayı bıraksın!" telefonu kapayıp Pam'c döndü. "Noel armağanını şimdiden hazırladım!"

Bazen, mükemmel tasarlanmış saatlerin bile sonradan kusuru çıkıyor ortaya...

Aslına bakılırsa, saat dediğin çok hassas, nazik alet. Beş yüz, yerine göre bin adet hareketli, minik parça iç içe. Neredeyse mikroskopik vidacık, zemberek, çark, çark yuvasında sürtünme kaybını önleyen kıymetli taş, kristal... Özenle ve akılla birbirine bağlanıyor; düzinelerle farklı hareket aynı ortak periyot içinde tek bir ortak harekete uyuyor ve mükemmel düzenek kuruluyor... Düzenek çalışmaya başladı mı yüzlerce pürüz çıkabilir. Bazen saatçinin hesabı yanlıştır, bazen minicik metal alaşım yorulur, bazen de sahibi saati kurarken aşırı zorlamıştır. Ya da saat düşüp kırılabilir. Zembereğin göbeğindeki taş yuvası nem kapabilir...

Öte yandan belli bir çevrede mükemmel çalışan saat, başka yerde tekleyebilir. Şu ünlü Rolex Oyster Perpetual, zamanında dünyanın en lüks dalgıç saati sayılırdı, o bile su altında belli bir basınçtan fazlasını kaldıramazdı...

Şu anda Charles Hale Vespasian, Central Park yakınında durmuş düşünüyor. Nakitle benzin aldığı ve paralı yolları kullanmadığı için arkasında hiçbir kayıt bırakmadan ta San Diego'lardan buralara kadar geldiği özel arabasını kaldırım kenarına çekmiş, uyguladığı, planı yeniden kafasında evirip çeviriyor, nerede yanlış yaptığını kavramaya çalışıyor.

Plan yanlış değil, sorun karşısına çıkan poliste, Lincoln Rhyme'de. Polisin tepki ve hareketini önceden kestirmek ve onları yanlış yönlendirmek için akıl edebildiği her manevrayı yaptı. Ancak son hamlede, neredeyse saniye farkıyla öne geçti polis. Bu nasıl oldu? Rhyme, Hale'ı en çok korktuğu noktadan yakaladı. Koskoca düzenekte bir iki manivelanın fazla olduğunu, araya yapay dolgu olarak sıkıştırıldığını sezdi adam; gerekli olandan bir fazlası, büyük düzeneğin amacını kavramasına yetti...

Hale'ın artık zamanı bol; uzun uzun düşünüp o bir fazla manivelanın tam olarak hangisi olduğunu arayıp bulabilir; gelecekte aynı hatayı bir kez daha tekrarlamaz, olur biter. Zamanı geldi, hemen Kaliforniya yollarına düşmeli. Başını kaldırdı, dikiz aynasında yüzünü inceliyor. Saçı eski renginde, açık mavi lensleri çıkardı; ama burnunu hafiften patlıcan gibi şişiren, yanaklarını dolgunlaştıran, gıd ısını etlendirip yüzüne o yuvarlak hatları sağlayan cilt altına uyguladığı kolajeni vücut henüz tümüyle atamadı. Yeniden eski haline dönmesi, bu iş için verdiği yirmi kiloyu geri alması da aylar sürer. Çaresiz bekleyecek. İş üzerinde geçirdiği üç beş haftada iyice hamladı; bu kenti acilen terketmeli, yine dağlara vurmalı, insanı canlandıran o vahşi doğaya kendini bırakmalı...

Evet, durum budur: Son dakikada çuvalladı. Yine de Vincent Reynolds'a hep söylediği gibi, büyük plan üzerinden bakılınca, bu kadarcık kusur nedir ki... Charlotte Allerton'un tutuklanmış olmasına aldırdığı yok. Kadının örgütü, asıl kimliğinden habersiz; onu hep Duncan olarak bildiler. Arabulucularsa ağzı sıkı adamlar, sır vermezler.

Olaya daha bir derinden bakınca, başarısızlığından memnun bile kaldığını anladı. Bundan böyle yaşamını değiştirecek yeni bir boyut yakalamıştı çünkü. Planı için halkı dehşete, polisi telaşa düşürecek, enikonu televizyon dizisi havalı bir karakter yaratması gerekiyordu. Bunun için adım adım Saatçi figürünü inşa ederken, bir yandan da tedbirli olmak adına kendi gerçek kimliğinden alabildiğine uzaklaşması gerekti.

Başlarda her şey güzel gidiyordu. Fakat rolüne girdikçe, giderek kendi gerçek kişiliğiyle buluşmaya başladığını, tasarladığı karakterin aslında kendisi olduğunu fark etti. Duvar saati, kol saati derken zaman kavramını yeniden öğrenmeye, tanımlamaya başladı. Charles Vespasian Hale artık usta bir saatçidir.

Ayrıca kötü tabiatlı mesleğine uygun yeni bir hedef edindi; ne yapıp edip günün birinde o harikulade zaman makinesini, Delphi Düzeneğimi çalacak. Kafasına koydu bir kez, mutlaka yapacak.

Saatçi...

Charles Hale kendi başına bir zaman makinesi. Saati insanı mutlu edecek bir gereksinim için kullanabilir, örneğin doğurma eşiğinde hamile annenin sancı sıklığını zaman olarak ölçebilirsiniz. Ya da tam tersini yapar, çocuk ve kadınları yok edecek bombanın patlama anını seçersiniz.

Zaman, ahlak ve vicdanın üzerinde bir gerçekliktir; iyi, kötü ayırmaz.

Hale, yan koltukta duran som altın Breguet cep saatini süzüyor. Elleri her zamanki gibi eldivenli. Uzanıp saati aldı, özenle kurdu. Yine her zamanki gibi ne çok, ne az; yeteri kadar... Sonra hava kabarcıklı poşete yerleştirip büyük, beyaz zarfa koydu.

Zarfın yapışkan kulağını örten jelatini sıyırdı, güzelce kapattı, arabayı çalıştırdı.

Ortada işe yarar hiçbir upucu yok.

Rhyme'in Batı Central Park'daki laboratuvarmda, kanıt kıtlığındaki, ekip çıkış yolu arıyor. Rhyme her zamanki iskemlesinden suç dünyasını, Cooper masasında, eldeki bir iki sıradan ipucunu, Sellitto son anda kaçırdıkları kötü kuşu düşünüyor; Çaylak Pulaski'yse ustaları gözlemliyor. Aslında hepsi birden Brooklyn'deki baskının boşa çıkışına öfkeleniyor.

Amelia Sachs ortalarda yok, kimseye ipucu vermeden çıktı gitti. Hayır, giderken Thom'aA kendisini merak etmemelerini, yakınlarda 57. ile 6. Sokak kavşağında bir toplantıda olacağını, ararlarsa yetişeceğini söyledi. Kulağı delik Rhyme hemen telefon rehberine baktı, adreste Argyle Genel Merkezi var.

Varsın olsun...

Rhyme dramatik anlarla vakit geçirecek adam değil; o şimdi Saatçi'ye son darbeyi nasıl indireceğini hesap etmekle meşgul.

Baştan başlayarak olay dizinini bir kez daha sıralıyor. Tören, 25 Ekim'de halka duyurulmuş; o halde Carol ve Bud'la görüşmesi o sıralarda oldu, Saatçi 1 Kasnn'da New York'a geldi. Kesin öyle, çünkü evin kira kontratı o tarihte imzalanmış. Sachs, Creeley soruşturmasını kasım ayının ortalarına doğru üstlendi ve gelişmelerden huylanan Baker ile Wallace, birkaç gün sonra onu öldürme kararı aldı...

Sonraki iki üç hafta içinde Saatçi'yle anlaştılar... "Hey Lon, biz onun Duncan olduğunu sandığımız sırada adam bize ne anlatmıştı? Nasıl buluştuklarını soruyorum."

"Kulüpten birinin aralarını yaptığını söylemişti. Hani Baker, güya arkadaşını öldürmüş ya, işte o gece kulübünde anlaştık, dedi."

"Tamam da yalan söyledi. Ortada kulüp filan yok!"

Rhyme gergin. "Biri onları buluşturdu. Aracı, Saatçi'yi tanıyor; muhtemelen bizim bölgeden biri. Aracıyı veya aracıları bulursak, izini sürebiliriz. Baker keratası konuşuyor mu?"

"Yok, tek kelime etmemiş. Zaten hiçbiri konuşmuyor."

Çaylak heyecanla atılıyor. "Dediğiniz biraz zor efendim. Demek istediğim, New York ve çevresinde kaç baba, kaç teşkilat var? Önce bunu doğru saptamak gerek. Diyelim doğru kanalı bulduk, bu kez herifleri konuşturmak sorun ojur: Tek sözcük alamayız ağızlarından."

Rhyme'in yüzü kararıyor. "Ne diyorsun, sen? Mafya babasının bu işle ilgisi ne?"

"Şöyle söyleyeyim; işlenen suç ne kadar büyükse, aracısı da o kadar büyük, en azından bir mafya babası filan olmalı."

"Devam et."

"Baker polisi ortadan kaldırmak istiyor, buraya kadar tamam değil mi? Ama bu istediği şeyi kendisi yapamaz, çünkü şüphe çeker. Ne yapacak o zaman? Katil kiralayacak. Bu işin piyasası nerede? Mafya çevresinde. Baker gibi adamın mutlaka oralarda tanıdığı vardır ama mafya polis öldürmez. İşin görülmesi gerek, arayı bozmak da istemezler. Tutup Baker'ı Saatçi ile tanıştırdılar."

Kimse ağzını açmıyor.

Pulaski'nin yüzü kıpkırmızı oldu, utanıp başını eğdi. "Bilemiyorum tabii. Ben sadece aklımdan geçeni... "

"Aklınla bin yaşa." Sellitto genç adamı keyifle süzüyor. "Aferin evlat."

"Fena değil." Rhyme'in alkışı o kadar. "Haydi, organize suçlar özel birimini arayalım, ispiyoncuları birşeyler biliyor mu, araştırsınlar. Dellray'e de haber verin... Biz şimdi eldeki kanıtlara dönelim."

Baskın evinde bazı sürtünme izlerine ulaşıldıysa da, ne önceki olaylardan elde edilenlerle ne de ulusal arşivden örneklerle çakışma olmadı. Kira kontratını sahte isimle imzalamış, verdiği önceki ev adresi de öyle. Ödemeyi nakitle yapmış. Mahalledeki internet etkinlikleri tarandı. Saatçi, çevredeki kablosuz bağlantılar üzerinden sadece arama motorlarını kullanmış, e-posta alışverişi yok. Girdiği siteler, belli sağlık alanlarında eğitim metinleri yayınlarıyla ilgili.

Selitto öfkelendi. "Sıçayım içine! Belki de herifin bilmediğimiz başka bir patronu daha var."

Rhyme'in aklına yatıyor, Lon haklı olabilir. "Yeni kurbanı için hazırlık yapıyor, demek istiyorsun. Belki şu anda işe girişti bile. Saat tamirciliğinden bir de sahte doktorluğa atlarsa, olacakları düşünsene!"

Nasıl elimden kaçırdım herifi...

Sachs'ın derlediği eser miktarda izler arasında birkaç kuzu kılı ile deniz suyu emmiş bitkisel kalıntı var. Cooper bunları "Wallace'ın Long Island iskelesine bağlı teknesinden gelen örnekle karşılaştırdı, ortak yan bulumadı.

Brooklyn Bölgesi müfettiş yardımcısı, geniş çaplı semt taramasından sonuç alınamadığını rapor etti. Beş kadar komşusu adamı robot resminden teşhis etmiş ama hakkında bilgi sahibi değiller.

Charlotte ve Bud Allerton'a gelince, Saatçi kadar titiz olmadıkları ortaya çıktı. Sachs'ın sürdürdüğü araştırmalar verimli oldu; çiftin ortak çalıştığı milis gruplarla, Missouri'deki geniş örgütlenme ve özellikle geçmişte Rhyme'le birlikte kovuşturdukları, New York kökenli sözüm ona Vatanseverler Birliği etiketi altında etkinlik yapan dağınık gruplarla bağlantılarını açığa çıkardı. FBI'dan yerel polise, telefon görüşmelerinden parmak izlerine, e-postalara kadar kanıt topladı; suç ortaklarının izini sürmeye yarayacak bol ipucu sağlamış oldu.

Kapı zili çaldı, Thom bakmak için acele dışarı çıktı, yanında askeri üniformalı genç bir bayanla döndü. Gelen, Lucy Richter, Saatçi'nin dördüncü kurban adayı. Asker kız, ev sahibinin iskemleye çakılmış özürlü halinden çok, oturduğu binanın süslemelerine takılıyor. Rhyme davranışı kaçırmadı. Kız, ne de olsa bombaların patladığı cepheden geliyor. El, kol, bacak yitirmiş, organları paralize olmuş çok asker görmüştür. Rhyme durumunda olan insanları yadırgamayı çoktan defterinden silmiş olmalı.

Asker kız ziyaret nedenini anlattı. Kathryn Dance'a telefon edip soruşturma ekibiyle konuşmak istediğini söylemiş. O da, telefon et veya fırsat bulursan bir ara uğrayıver, demiş.

Thom patronun soğukluğunu biliyor; konuğu rahatlatmak için ev sahibi rolünü üstlendi, kıza kahve teklif etti. Rhyme pek hoşlanmaz ziyaretçilerden, oturup kalmalarım istemez, buna fırsat da vermez. Şimdiyse, her nedense ikramı az bile buldu, Thom'a göz ediyor. "Hanımefendi belki de açtır Thom. Ya da bu soğukta daha sağlam bir şeye ihtiyacı vardır. Örneğin İskoç viskisi ikram etsek, kendisine... "

"Zatınıza akıl erdirmek ne mümkün, efendim? Arzunuz bilir! Lincoln Rhyme'in misafir ağırlama kitabında, önüne geleni yüzgeri et, bölümünde kalmışım; askeri hoş tut, bölümü de varmış, nereden bileyim!"

Kız asker, detaylarla ilgili şakalara takılmaya niyeti yok.

"Teşekkürler ama ben bir şey almayayım. Vaktim az. Kathryn Dance burada mı?"

"Daha gelmedi. Havalimanına giderken bize uğrayacak."

"Görüşemezsek kendisini telefonla arayacağımı söylersiniz." Rhyme'e gülümsüyor. "Önce size teşekkür edeyim. Hayatımı kurtardınız. Hem de iki kez."

Sellitto keyifleniyor: "Aslında birinci olayda hayatınız

tehlikede değildi. Herifin size zarar vermeye niyeti yoktu. Öteki kurbanlar için de öyle. Ancak ikincisinde... Bak, işte ikincisi için teşekkürü hak ettik derim. Çünkü herif orayı olduğu gibi havaya uçurmaya kararlıydı."

"Biliyorsunuz, ailem de salondaydı. Sizlere ne kadar teşekkür etsem azdır."

Rhyme kendisine şükran duyulmasından da hoşlanmaz.

Ayıp olmasın diye hafif bir baş hareketiyle teşekkürü kabul ettiğini belirtmek zorunda hissediyor kendisini.

"Ziyaretimin bir nedeni daha var." Lucy devam ediyor. "Yeni bir şey öğrendim. Size yararı olabilir, diye düşündüm. Komşularla, adamın evime girdiği olaydan söz ediyorduk. Bizden üç bina ötede oturan komşumuz bir şey anlattı. Dün, kargodan paket bekliyormuş. Gelince, içeri almak için arka avluya, binanın arka kapısına çıkıyor; işte o sırada çatıdan halat sarktığını görüyor. Ben de, bombacının oradan inip kaçtığını düşündüm."

Rhyme düşünceli. "İlginç."

"Tamam da, halatla ilgili başka şey var. Kocam çatıya çıkıp baktı. Kendisi iki yıl askerlik yaptı, deniz komandosu olarak... "

"Donanmadan ha?" Pulaski gülüyor. "İyi ama siz karacısınız!"

Kız da gülümsüyor. "Evet, öyle... Arada takıştığımız olur, haliyle. Ama sandığın gibi değil, sadece futbol sezonunda! Her neyse, kocam halata baktı, bunu kim bağlamışsa işini iyi biliyormuş, dedi. Seyrek rastlanan bir düğüm çeşidiymiş. Çok tehlikeli inişlerde, yani yamaçtan, duvar gibi dik kayalardan halatla inerken kullanılırmış, öyle söyledi. Ayrıca bizde pek bilinmezmiş, Avrupa dağcılarına has bir teknikmiş. Dediğine göre bombacı oralarda bayağı ciddi dağcılık, tırmanış eğitimi almış biri olmalı."

"Bakın bu çok ciddi ipucu." Rhyme pis pis Pulaski'yi süzüyor. "Ayıp, ayıp! Kurban, ipucunu kendi bulup getirmek zorunda kalıyor...

Var mı bunun başka açıklaması? Bundan böyle kendi görevimizi kendimiz yerine getirelim, anlaşıldı mı?" Lucy'ye döndü. "Halat yerinde duruyor mu?"

"Evet."

"Güzel... Bir süre daha buralarda mısınız? Eğer onu yakalayabilirsek, duruşmalarda tanıklık yapmanızı isteyeceğiz."

"Kısa süre sonra birliğime katılacağım. Merak etmeyin, duruşmalar başlayınca gelirim. Bu iş için özel izin verirler bana."

"Orduda ne kadar kalıyorsunuz?"

"İki yıllığına yeniden yazıldım."

"Sahi mi?" Soru, Sellitto'dan.

"Önce gitmeyeyim diyordum. Çok düşündüm. Sonunda karar verdim, yine gidiyorum."

"Bomba yüzünden mi?"

"Yok, aslında daha önce kesinleşmişti kararım. Tören başlamadan önce salondaki aileleri, yanıbaşımdaki arkadaşları, ön sırada oturan subayları seyrediyordum. Dalıp gitmişim. Şu işe bak, hayat ne kadar şaşırtıcı; insanı akla hayale gelmeyen nerelere sürüklüyor diye düşünürken kafama dank etti. Bak işte buradasın, dedim kendime; iyi ve önemli bir iş yapıyorsun ve temelde huzurlu olduğunu hissediyorsun... Nedenim bu." Lucy üstünü giyerken ekledi. "Bana gerek duyarsanız memleket izni alır, gelirim."

Karşılıklı selamlaştılar, Thom, asker kızı kapıya kadar götürüp uğurladı. Geri geldiğinde, Rhyme kanıt çizelgelerini işaret etti. "Yaz bakalım, bombacının profiline ekle. Dağcı ya da kaya tırmanmayı bilen biri. Eğitimini Avrupa'da görmüş." Pulaski'ye döndü. "Bölge'den birini ara, senin zamanında beceremediğini gidip yapsın, acele halatı alıp gelsin."

"Aslında çevre aramasını ben yapmamıştım... "

Rhyme dinlemedi bile, devam etti. "Ayrıca bana hemen bir dağcı, uzman tırmanıcı bul. Bizim kaçak, eğitimini tam nerede almış, ayrıntısına kadar öğrenmem lazım. Halatı da incelemeli. Nereden, ne zaman satın almış bilelim."

"Evet efendim!"

On beş dakika kadar sonra kapı yine çalındı, Thom bu kez içeriye Kathryn DanceTa geldi. Boynunda sallanan ipod kulaklıkları, elindeki büyükçe beyaz zarf ile kinestetikçi içerdekileri selamladı.

"Hoşgeldiniz." İlk karşılık Pulaski'den.

Rhyme selam niyetine kaş kaldırmakla yetiniyor.

"Havalimanına gidiyorum. Hoşça kalın demek için uğradım. Ha, bunu kapı eşiğinde buldum."

Dance, zarfı Thom'a uzattı.

Bakıcı zarfa baktı, kaşı çatıldı. "Bunda gönderenin adresi yok."

Rhyme kuşkulandı. "Tedbirli olmakta yarar var. Doğru çelik sepete... "

Sellitto zarfı aldı, çamaşır sepetine benzeyen çelik şeritlerden örülmüş kocaman kutuya götürdü, içine atıp kapağı iyice sıkıladı. Kural olarak ne olduğu bilinmeyen paket ya da göndereni belirsiz postalar önce küçük ve orta boy el yapımı suikast bombalarına dayanıklı bu kutuya yerleştiriliyor. İçindeki düzenek en minik nitrat izi veya diğer patlayıcı türlerini saptayabiliyor.

Bilgisayar, zarftan yayılan kokuları algıladı, sonuç raporu ekranda belirdi: Zarf temiz, bomba yok.

Acaba bu zarf neyin nesi?

Rhyme iyice meraklandı.

Cooper lateks eldivenleri taktı, zarfı kutudan çıkarıp incelemeye başladı. Üzerindeki etiket bilgisayar çıktısı; sadece *Lincoln Rhyme* yazıyor.

"Etiket kendinden yapışanlardan." Cooper bıkkın gülümsüyor. Uzmanların tercihi belli; gönderenin yalayarak yapıştırdığı eski usul zarflar; çünkü yapışkan, DNA tuzağıdır, az da olsa üzerinde tükürük kalır. Ayrıca zarfın markasını tanıyor, hiçbir özelliği yok; satan dükkânı, marketi bulmaya kalksa insan delirir. Üstünde iz, ipucu aramanın faydası yok.

Rhyme iskemlesini yanaştırdı, Dance da sokuldu, Cooper'ın zarftan çıkardığı cep saatine ve yine bilgisayar çıktısı kağıda bakıyorlar.

Mektup, Lucy Richter'in ayrılması ile Dance'ın gelmesi arasında geçen on beş dakikalık zaman aralığında bırakılmış olmalı kapı eşiğine.

Sellitto merkezi arayıp 20. Bölge araçlı devriyelerini çevre taraması yapmak üzere harekete geçirirken, Cooper robot resmi internet üzerinden bir kez daha yayınladı.

Cep saati çalışıyor, zaman ayarı tam. Som altın. Kadranında iç içe geçmiş bir sürü minik kadran daha var.

Cooper saati avucunda şöyle bir tartı, "Bayağı ağırmış," dedi. Büyüteçli gözlüğünü takıp yakından inceledi. "Epeyce eski, kenarlarda aşınmalar görüyorum... Sahibini gösteren işaret kazınmış, isim yok." Deve kılından

fırçasını çıkardı, masaya kağıt yayıp saati özenle fırçaladı. Sonra zarfı ve mektubu alıp aynı uygulamayı yaptı. Hiçbir toz, parça düşmedi kağıda.

"Mektup hazır; buyur, oku Lincoln.

Saygıdeğer Bay Rhyme,

Siz bu mektubu aldığınızda ben çoktan buralardan ayrılmış olacağım. Bu arada, ödül törenine ve arkasından yapılan konferansa katılanlardan hiçbirinin sakatlanmadığını, ölmediğini elbette öğrenmiş bulunuyorum. Kısacası, planımı önceden tahmin ettiğinizi anlamış oldum. Öte yandan ben de sizinkini önceden tahmin ettiğim için Charlotte'un oteline dönmeyi geciktirdim, çevreyi saran memurlarınızı gözetleme fırsatı buldum. Küçük kızı kurtarmayı başardınız sanırım. Buna çok sevindim. Çocuk, o çiftten daha iyi bir aileyi hak ediyor.

Sizi kutlarım. Planımın mükemmel olduğunu sanıyordum. Görüldüğü gibi yanılmışım.

Cep saati güzel bir Breguet. Elime geçen saatler arasında en mükemmeli o, en beğendiğim işçilik onda. 1800'lerin başlarından kalma, el yapımı; zemberek göbeği, dibi konik silindir biçiminde traşlanmış yakut; kadranında bir takvimi

var; ayrıca düşme ve darbelere karşı çift çanak iç içe tasarlanmış ilk örnek. Özellikle son günlerin heyecanından sonra, ayın hallerini gösteren minik iç kadrandan da, umarım hoşlanırsınız. Yeryüzünde aynı ustanın elinden çıkma ancak birkaç tane kaldı; elinizdeki saat, yapıldığı günden bu yana çalışan tek örnek. Bu saati, zatınıza olan saygımın nişanesi olarak size armağan ediyorum. Bugüne kadar bana işimi yarım bıraktıracak kimse çıkmamıştı. Siz, kendi alanınızda bulunabilecek en mükemmel örneksiniz. (Benim kadar mükemmel olduğunuzu da söyleyebilirdim, fakat bu doğru olmazdı. Nihayetinde, kabul buyurun, beni yakalayabilmiş değilsiniz.) Breguet'yi kurmayı unutmayınız. (Lütfen usulünce; ne çok, ne az.) Saat, siz ve ben tekrar karşılaşıncaya kadar çalışa çaktır, emin olunuz.

Bir tavsiye: Zatınızın yerinde olsam, o güne kadar her saniyenin kıymetini bilirdim.

Saatçi

Sellitto sırıtıyor.

"Ne sırıtıyorsun?"

"Linç, hiç olmazsa seninkiler sana iltifat ediyor. Ona gülüyorum. Benim uğraştığım haydut takımı da, ben onları yakaladıkça tehdit eder ama, 'Elime bir geçirirsem seni ..... ulan,' diye küfrederek! "

"Bu mektuplaşma ayağı ne oluyor İsa aşkına?" Parmağıyla notu gösteriyor. "Noktalı virgül ha? Adam seni tehdit ediyor, noktasını virgülünü de unutmuyor hani! Çok boktan bir numara bu... "

Rhyme gülemiyor. Adamı elden kaçırdığı için kanı beynine sıçramış zaten... Yenilginin üzerine kendini emekliye ayırmaya da hiç niyeti yok. "Lon, bana bak, şaka yapmayı bırak, gözünü aç da adamın yazdığı metne bir bak! Biraz dilbilgisi kuralı öğren, sözcük seçimi gör, edebi zevkin gelişsin. Gördün mü, buradan başka bir boyuta daha ulaşıyoruz. Adamın eğitimi mükemmel. Özel okulda mı okudu? Klasik eğitim mi aldı? Burslu muydu? Okul birincisi miydi? O nedenle mezuniyette veda konuşmasını ona mı yaptırdılar? Thom, bir zahmet çizelgeye işlesene."

Sellitto, "Lanet noktalı virgül!" diyerek öfkesini iyice boşalttı, meslek ciddiyetine döndü.

"Bir şey yakaladık!" Seslenen Cooper; ekrandan başını kaldırıp ekledi. "Brooklyn'den getirdiğiniz yeşil malzeme diyorum. Zararlı bir yosun. Yüzde yüz eminim, bu *Caulerpa taxflora*."

"Neymiş o?';

"Sınırsız biçimde yayılan bir tür deniz yosunu. Her türlü soruna yol açar. ABD denizlerine bulaşmaması için önlem alınıyor. Bulunursa cezası var."

"Kolay yayıldığı belli, elimizde örnek var çünkü. O zaman her yerde bulunuyor demektir." Rhyme'in suratı asılıyor. "Olmadı, ipucu olarak işe yaramaz."

"Yorumun doğru sayılmaz. Şimdiye kadar sadece Kuzey Amerika Pasifik sahillerinde rastlandı."

"Yani Meksika ve Kanada dahil, bizim Batı sahilleri, öyle mi?"

"Evet, doğru."

"Hani yüzün tutsa, adresi sokağına kadar söyledim diyeceksin! Bizim özel kuvvet ekibini arayalım bakalım."

Tartışma Kathryn Dance'ın dikkatini çekti. "Siz az önce Batı Sahili'nden mi söz ediyordunuz?" Kafasında bir şeyler tarttı, Cooper'a döndü. "Adamın sorgu videosu kolayda mı?"

Mel Cooper hemen videoyu bulup çalıştırdı. Hep birlikte, belki onuncu kez, gözlerinin içine baka baka yalan söyleyen adamın görüntüsünü izlemeye başladılar. Öne eğilip ekranın içine girecekmiş gibi seyreden

Dance'ın görünüşü Rhyme'e kendi halini, kanıtlara gömülüşünü hatırlattı. Sorguyu o kadar çok kez seyretmişti ki, artık konuşmalara sağırlaştı; duyduğunu anlamıyor bile; yeni ipucu yakalayamaz oldu.

Derken Dance'ın sevinçle haykırdığı duyuldu. "Kuyruk ucundan yakaladık, galiba!"

"Nedir?"

"Şimdi şöyle... Benden sokağına kadar adres bekleme ama sana hiç olmazsa eyalet adı verebilirim Lincoln Rhyme. Tahminime göre bu adam Kaliforniyalı. Ya da orada uzun süre yaşamışlığı var."

"Bu kanıya nereden ulaştığını sorabilirmiyim?"

Biraz geri sardı, sorgu sırasında Duncan'ın cipi almak üzere Baker'la birlikte Long Island'a gidişlerini anlattığı bölümü bulup herkese yeniden seyrettirdi.

"Bakın şimdi... Yerel deyim ve jargonlarla biraz uğraşmışlığım var. Kaliforniyalılar şehirlerarası ana yollardan söz ederken sonuna -inci filan gibi sıra eki getirmezler. Numarası 4 ise dört, derler; asla dördüncü demezler. Bizimkisiyse buradan, New York otoyollarından söz ederken 495 deyip geçiyor. Ayrıca 'şose' diyor, siz de duydunuz, değil mi? 'Şose', Kaliforniyalı ağzıdır; oralarda, sizin Doğu Sahili'ndc söylendiği gibi 'otoyol' yada 'şehirlerarası' kelimeleri kullanılmaz."

Yorum mantıklı, Rhyme'in aklı yattı. Kanıt inşaatına bir tuğla daha, fena değil. "Çizelgeye işlensin!"

Dance, "Döner dönmez bizim bölümde resmi soruşturma başlatacağım," dedi. "Elimizdeki tüm olanakları eyalet çapında seferber etmeye kararlıyım. Görelim bakalım, neler bulacağız. Tamam, haydi ben artık yola çıkayım... Ha, siz ikinizi bir ara Kaliforniya'ya bekliyorum, arayı pek açmayın, oldu mu... "

Thom patronuna göz ucuyla bakıyor. "Haklısınız, yer değiştirmek arada iyidir derler. Biraz dışarı çıksa, buralardan uzaklaşsa iyi olacak. Gezmeyi sevmiyor numarası yapıyor ama gidince tadını çıkarmayı bilir. Tabii biraz İskoç viskisi, kendisini meşgul edecek yeterli suç da varsa, neden olmasın!"

"Bizim orası Kuzey Kaliforniya, göz alabildiğine bağ, asma; içkiden yana sorun çıkmaz... Eh, suç derseniz, istemediğiniz kadar!"

"Bakarız..." Rhyme, söz verip kendini bağlamaya niyetli değil havasında. "Ha, unutmadan, bana bir iyilik yapar miydin?"

"Tabii, söyle."

"Şu cep telefonunu kapayıver. Olur ya, aklıma birşey takılır, kalkar sen havalimanına giderken yine arar, seni yolundan döndürmeye kalkarım filan..."

Dance gülüyor. "Eğer başımda çoluk çocuk olmasaydı belki açardım telefonu, kim bilir?"

Sellitto tekrar teşekkürlerini sundu kadına. Thom, Kathryn Dance'la birlikte çıktı, dış kapıya kadar eşlik ederek onu uğurlamaya gitti.

Rhyme fırsatı kaçırmadı, Pulaski'ye döndü, "Ron, bari sen işe yara!" dedi.

Pulaski kanıt çizelgelerine göz attı. "Demek istediğiniz halatsa, onun için çoktan telefon ettim."

"Yok, hayır, onu demek istemedim." Rhyme duyulur duyulmaz sesle mırıldanıyor. "Ben sana 'işe yara' dedim." Bir yandan da çenesiyle karşı duvardaki rafta duran viski şişesini gösteriyor.

"Haa, anladım! Onu diyorsunuz. Hemen..."

Sellitto homurdandı. "İki olsun! Cimrilik etme, bak sonra karışmam."

Pulaski iki bardak viski doldurup dağıttı. Arada Cooper'a sordu, o istemedi.

Rhyme, kamışı ağzına götürürken durdu, gücenmiş gibi yıktı kaşlarını. "Olmadı, Ron. Kendini unuttun!"

"Efendim, üstümde üniformam var."

Bardak Sellito'nun elinde kaldı, gülmekten viskisini yudumlayamıyor...

Ron Pulaski şeflerin gülümseyen yüzlerine sessizce baktı... Gidip bardak aldı, kendisinede doldurdu ve viskiden bir yudum aldı. "Çok beğendim." Böyle diyor ama neredeyse yuvalarından dışarı uğrayan gözleri başka telden çalıyor. "Söylesenize, siz bunun içine biraz gazoz, ne bileyim soda filan koymaz mısınız?"

Kırk İkinci Bölüm

17:18, Perşembe

Öncesi ve sonrası...

İnsanlar gidiyor.

Bunun anlamı.

Şu ya da bu nedenle koşturup duruyor insanlar ve gelecek, geçmiş oluveriyor.

Lincoln Rhyme'in zihninde sürekli bu sözcükler dolanıyor. Kırık plak gibi. İnsanlar gidiyor.

Bu lafı bir zamanlar birinin yüzüne söylemişti; boşanmak istediğini anlatmak isterken karısına... Kazanın üstünden çok geçmemişti, ilişkileri sallantıdaydı. Kırık boynuyla yaşar mı, hayat devam eder mi, bilemiyordu. Ne olursa olsun kadının ömür boyu yatağa bağlanmış bir sakatın dertleriyle boğuşmak zorunda kalmasına razı değildi.

Öyle... Ancak o sırada 'koşturmaya devam etmek', şu anda Rhyme'in karşı karşıya kaldığı duruma göre farklı anlam taşıyordu. Son birkaç yıldır kendine kurduğu hassas yaşam düzeni bu kez kökünden sarsılıyor. Sorun belli: Sachs'ın gidip Argyle Güvenlik'te koşturmaya başlaması, Rhyme için eski yalnızlığına geri dönmek demek. Kız varken, birden yok olacak...

Sellitto çekip gitti, Pulaski ile birlikte laboratuvarda inceleme masasına yığılmış 118. Bölge skandali davasıyla ilgili kanıtları düzene sokmaya çalışıyorlar. Son gelişmelerden sonra durum değişti. Baker, Wallace ve Hanson avanaklık edip ülke içinden bir teröristi olaya bulaştırdıklarını anlayınca, paçaları tutuştu, cezayı düşürme umuduyla savcıyla pazarlığa girdiler ve 118'deki tüm suç ortaklarını tek tek ele vermeye başladılar. Arada, Baker ile Saatçi'yi buluşturan isimden tek söz eden yok. Nedeni açık. Suç dünyasından baba adı verirsen, mahkemede aleyhine tanıklık etmek zorunda kalırsın; adamla birlikte aynı davadan aynı kodese tıkılırsın. Artık içerde vay haline!

Rhyme, sağ kolu Sachs ayrılınca ne halt edeceğini düşünürken Ron Pulaski'den iyi bir olay yerinde kanıt derleme ustası yaratmaya karar verdi. Çaylak becerikli, zeki ve tıpkı Lon Sellitto gibi sapına kadar bağlı işine. Sekiz on aya kalmaz, ham yönlerini törpüler ve çocuğu adam ederim, diye düşünüyor... Ron Pulaski ile birlikte olay yeri tarar, kanıt inceler ve

suçluların ensesine bineriz; artık hapse girmeye razı mı olurlar, yoksa direnirken can mı verirler, onların bileceği iş!

Düzen devam etmeli. Polisin işi, tek bir insana bağlı olmamalı.

Evet, sistem tıkır tıkır işlemeli... Tamam da, Amelia Sachs'sız bir sistem, dayanılır gibi değildir!

Rhyme, kendine gel, duygusallığın canı cehenneme! Haydi iş başına! Kanıt çizelgelerine bakıyor. Herif oralarda bir yerlerde; bulacağım bu caniyi! Elimizden... Asla... Ka-ça-maz...

"Buyrun?" Pulaski işten başını kaldırmış, şefin suratına bakıyor.

"Bir şey demedim!"

"Yoo, dediniz. Şimdi kulağımla..." Olmadı, Rhyme'in keskin bakışları, cümleyi ortadan bıçak gibi kesiyor. Uzun süren gergin sessizlik Pulaski'yi sıkıyor. Bu kez önündeki işten soru çıkarıyor. "Baker'ın arabasında bazı notlar bulmuştum ya... Hepsi ucuz, üçüncü hamur kağıtta. Göze görünmeyen izleri ortaya çıkarmak için ninhidrin mi kullanayım?"

Rhyme, bilimsel soruyu atlasa olmayacak. Başını kaldırmadan, ağzının kenarından cevap vermeye hazırlanırken...

"Hayır." Kadın sesi. "Hayır, önce iyot dumanına tutacaksın. Sonra ninhidrin, arkasından gümüş nitrat. Bu sırayla yapacaksın."

Rhyme başını kaldırıyor. Kapı ağzında Amelia Sachs'ı görünce iyimser maskesini takıyor. Hani aslında asık suratlı ve huysuz filan değil, olgun, birlikte çalışmaya uygun adamımdır, havasında...

Sachs açıklamayı sürdürüyor. "Sıra bozulursa, kimyasallar reaksiyona girer, izleri dağıtır."

Pulaski ağzını açmaya korkuyor, sessizce başını eğerek teşekkür ediyor.

Yine uzun sessizlik...

Derken Rhyme sinirleniyor. Bu kadar saçmalık yeter canım...

Sachs ayakta, sakin; masadaki kanıtları inceliyor.

Rhyme da öte tarafa, duvardaki kanıt çizelgelerine bakıyor. Suskun bekleyiş dayanılır gibi değil. Sessizlik giderek neredeyse dışarda esip savuran kış rüzgârı kadar gürültü çıkarıyor.

Amelia Sachs, "Özür dilerim," diyor.

Bu kadından bu itiraf çıksın, inanılır gibi değil. O da, Rhyme da özürü sözlüklerinden atah yıllar olmuş.

Rhyme'de karşılık yok. Gözünü çizelgelerden ayırmıyor.

"Gerçekten özür dilerim."

Adam ters. Kutlama kartı duygusallığı olarak algılıyor özürü. Patladı patlayacak. Öfkeli bakışlarını öte yana çevirirken özrün kendisine olmadığını farkediyor.

Sachs, gözlerini Pulaski'ye dikmiş, onunla fısıldaşıyor. "Söz. Bir yolunu bulup ödeşeceğiz. Gelecek ilk olay yerini sen inceliyorsun. Ben sana yardımcı pilotluk yaparım. Bir değil, beş kez arkanda olurum, sorun etmem."

"Peki, bu nasıl olacak?"

"Ayrıldığımdan haberin vardı değil mi?"

Çaylak başıyla evetliyor.

"Öyle olacaktı ama fikrimi değiştirdim."

"Yani istifa edip gitmiyor musun?"

"Hayır."

"Hiç dert değil! İyice yetişene kadar görevi paylaşmak benim için daha doğru, anlıyorsun değil mi... " Lincoln Rhyme'in büyüteci altındaki tek karınca olmaktan kurtulduğuna öyle seviniyor ki Pulaski, bir süre daha ikinci adam olarak kalmak umurunda değil...

Sachs sandalye çekip Rhyme'in tam karşısına oturdu.

"Ben seni Argyle'ye gitti sanıyordum."

"Evet, teklifi kabul edemeyeceğimi söylemeye gittim."

"Acaba neden? Sormamda sakınca yoksa tabii." "Telefon aldım. Suzanne Creeley aradı. Hani, Creeley'in karısı... Kendisine güvenip kocasını öldürenleri aramaya devam ettiğim için teşekkür etti. Ağlıyordu kadın. Kocasının intihar ettiğine hiç inanamamış, düşüncesi bile mahvetmiş kadını. Cinayet korkunç ama intihar... Birlikte yaşadıkları o kadar yılın hiç anlamı yokmuş diye düşünüp üzüntüden kendini yiyip bitirmiş kadıncağız."

Sachs acı acı gülüyor. "Alt tarafı halatta bir düğüm, kırık bir başparmak... Öyle ama bu iki sıradan bulgu bizim mesleğin ne olduğunu bana yeniden öğretti. Yoksa bizim işin bürokrasisi, politik boyutları, babamın anısı, Baker ile Wallace'ın suratıma namlu dayaması çekilir şeyler değildi. Bütün bu saçmalıklara takılmıştı kafam. Olayları olduğundan daha karmaşık hale getirmeyeceksin. Polislik böyle; bir düğümün, bir kırık parmağın arkasına saklanan gerçeği araştırıp ortaya çıkarmak."

Sen ve ben, Sachs...

"Öyle işte. Uzun sözün kısası..." çenesiyle kanıt çizelgelerini gösteriyor,

"Gelelim bizim kötü adama. Hakkında yeni birşcy buldun mu?"

"Özetleyelim Sachs... Usta dağcı, kayalara tırmanıyor; bu işleri Avrupa'da öğrenmiş. Kaliforniya'da, sahil yakınlarında bir süre yaşamış olmalı. Ayrıca yakın zaman önce oralardaymış. Şu anda da orada yaşıyor olabilir. Eğitimi mükemmel. Dilbilgisi, sözdizimi, noktalama dersen harika. Bu arada saati en küçük çarkına, vidasına kadar incelemeye kararlıyım; bana saat armağan etti de... Bu adam saatçi, mesleğin ustası, öyle değil mi? Büyük olasılıkla, arka kapağını açıp içini kurcalamıştır. Hani bir molekül kadar minik de olsa, iz bırakmıştır; arayıp bulacağız bu ipucunu!" Rhyme çenesiyle adamın saatle birlikte gönderdiği notu gösteriyor. "Biz Charlotte'u enselerken otel çevresinde dolandığını açıkça söylüyor. Saklanıp bizi gözlemeye uygun her noktanın aranıp taranmasını istiyorum... Ron, o görev senin."

"Anladım, hazırım."

"Çaylak, bana bak, adamın ne mal olduğunu biliyoruz. Belki çekip gitti ama belki de hâlâ buralarda; tedbiri elden bırakmak yok. Sakın unutma, Tyvek'in dışına takıyorsun!"

"Yani ararken titiz olacağım ama arkamı kollamayı unutmayacağım!"

"Dersini almışsın, aferin. Sana A veriyorum. Haydi bakalım, şimdi doğru göreve!"

DÖRDÜNCÜ KISIM

Öyle ise zaman nedir? Soran yoksa, pekâlâ, bilirim.
Anlat deseler, ne karşılık vereceğimi bilemem.

Augustinus

Kırk Üçüncü Bölüm

12:18, Pazartesi

Aralık ayının o Pazartesi günü öyle aşırı soğuk sayılmazdı ama Rhyme Terde ömrünü çoktan doldurmuş kalorifer kazanı bozulmuş; soğuktan laboratuvarda kat kat paltoyla, ceketle çalışıyor herkes. Her nefes ağızdan çıkan buharlara dönüşüyor! Parmaklar, kulaklar, burunlar mosmor. Amelia Sachs üst üste iki kazak giymiş, Pulaski'yse bir alem. Üstündeki baklava dilimli yeşil kayak kılığının göğsünde, savaş gazisi madalyaları gibi Killington Kayak Merkezi teleferiğinin yapışkan biletleri duruyor...

Rhyme kaçırmıyor, bizim Çaylak demek kayak yapıyor, diye geçiriyor aklından. Garibine gidiyor durum zihnini kurcalıyor, nedenini bulamıyor. Belki de üstünde kayak tulumuyla yamaçlardan aşağı kayarken belindeki tabancanın kazara ateş alabileceğini düşünüyor, kim bilir...

Birden bakıcıya patladı. "Nerede kaldı bu kalorifer tamircisi olacak herif?"

"Saat on üç - on yedi arasında burada olacağına söz verdi." Thom'un üstünde, Rhyme'in önceki Noel'de armağan ettiği yünlü ceket var; yakasına Sachs'dan gelme koyu mor renkte bir kaşmir şal dolamış.

"Yaa! Demek on üç - on yedi arası. Bir ve beş. Bak, sana ne diyeceğim. Hemen adamı yeniden ara ve..."

"Adamın verdiği saat bu... "

"Sus, dinle. Ona telefon et, bizim semtte çılgın bir seri katil var de. Nedense herif kalorifer tamircisi öldürmeyi seviyor. Şimdi biz saat bir ile beş arasında onu yakalamaya gidiyoruz, evde yokuz. Gör bakalım o zaman... "

"Lincoln, ben öyle şeyler..."

"Biz burada nelerle cebelleşiyoruz, o herifin haberi var mı? Biz burada onları korumak için didiniyoruz. Telefon et, dediklerimi aynen söyle!"

Pulaski, göz ucuyla Thom'un yerinden kıpırdayıp telefona uzanmadığını farkedince şöyle bir öksürdü, araya girdi. "İsterseniz ben yapayım. Yani telefon edeyim mi?"

Ah şu gençliğin saflığı, sadakati...

Thom, genç polise döndü. "Sen ona aldırma. Köpek gibi üzerine sıçrar, çevrende dönüp dolaşır. Hiç yokmuş gibi davranırsan susar."

"Köpek ha! O sözünü ettiğin köpek ben mi oluyorum? Lafın biraz ağır olmadı mı, oğlum Thom? Seni besleyen eli ısırmış olmuyor musun!" Taşı gediğine koymaktan memnun, gülümsüyor. "Tamirciye, vücut ısımın normalin altına düştüğünü söylersin. Gerçekten de düştü.
Soğuk iliğime işliyor."
Pulaski telaşlandı, sazan gibi atladı. "Aaaa! Siz sıcaklıkları hissedebiliyor muydunuz?"
"Evet Pulaski! Allahın cezası vücut bu, vücut! Elbette rahatsız olunca farkına varıyorum."
"Özür dilerim, düşüncesizlik ettim."
"Bravo!" Alkış Thom'dan geliyor, Pulaski'ye kahkahayla gülüyor. "Kutlarım."
"Neyimi kutluyorsun?"
"Terfi ettin! Artık soyadınla hitap ediyor sana. Bundan böyle seni sümüklüböcekten bir parmak üstte görecek... Gerçekten, sevdiği kimselere böyle hitap eder. Örneğin ben, sadece Thom'um. Sonsuza kadar Thom aşağı, Thom yukarı..."
"Aman dikkat!" Sachs araya girip adamını uyarıyor. "Kendisinden bir kez daha özür dilersen verdiği rütbeyi hemen geri alır, ona göre!"
Kapı çalınıyor.
Ön adıyla çağrılmaya mahkum Thom hemen açmaya gitti.
Rhyme saate baktı, 13:02. Kalorifer tamircisi bu kadar dakik olabilir mi?
Tabii olacak iş değil. Gelen, Lon Sellitto. İçeri girip alışkanlıkla paltosunu çıkarmaya davrandı, soluğunun duman halinde çıktığını farkedince hemen vazgeçti. "İsa aşkına, bu ne soğuk Linç? Şehir yönetiminin sana akıttığı para yakıt paranı ödemeye yetmiyor mu? Orada kahve mi var? Sıcak mı?"
Thom'un ikram ettiği fincanı avuçladı, öteki eliyle çantasını açmaya girişti. "Sonunda aradığımızı buldum." Çenesiyle, çantadan çıkardığı üzeri çizilmiş kurşunkalem ve mürekkeple yazılı notlarla dolu cepli dosyayı işaret ediyor. Eski püskü dosya ve içindeki evrak, yeni olaya yeni belge eklemek yerine eskilerin üzerine not düşüldüğü devirden, New York'da paranın da, emeğin de tutumlu kullanıldığı yıllardan kalma.
"Yoksa Luponte dosyası mı o Lon?"
"Evet Linç, işte ta kendisi!"
"Ben onu senden geçen hafta istemiştim." Sadece burnunun ucu değil, içi bile soğuktan kaşınan Rhyme'in hiç keyfi yok, belli. Kalorifer tamircisine kafayı takmış vaziyette. Parasını bir aydan beş aya kadar, taksit taksit

ödemeyi teklif etse, adam kabul eder mi, acaba... Dosyaya göz attı. "Doğrusu umudumu kesmiştim." "Linç, sen bana bu dosyanın bilmem kaçıncı dereceden gizli olduğunu neden önceden söylemedin? Kendi başıma aramak zorunda kaldım, sağolsun Ron Scott destek çıkmasa bulamayacaktık."
Sellitto sayfalan karıştırırken heyecanlanan Rhyme gözünü dosyadan ayıramıyor. İçine sıkıntı çöktü. Dosyada aradığı bulunursa iyi mi, yoksa kötü mü olacak? "Lon baksana, içinde bir yerlerde resmi bir rapor olmalı. Arayıver."
Sellitto dosyaya gömüldü. Belgeyi buldu. Üzerinde eski şeritli daktilodan çıkma *Anthony C. Luponte, Müfettiş Yardımcısı* etiketi var. Dosya, bantlanıp mühürlenmiş; solgun kırmızı bant üstünde bir not: Çok Gizli.
"Açmamı ister misin?"
Rhyme gözlerini devirdi.
"Bana bak Linç! Keyfin düzelmeyecekse haber ver."
"Sen şunu sayfa çevirme sehpasına yerleştir. Lütfen, teşekkürler."
Sellitto bandı söktü, dosyayı Thom'a uzattı.
Yardımcı dosyayı götürüp lastik susta düzenekli sehpaya yerleştirip sayfaları açtı. Ryhme, parmağının ucuyla elektronik kontrol düğmesiyle oynayarak sayfaları istediği gibi çevirebiliyor. İçinde giderek yükselen gerilimi bastırmaya çalışarak dosyayı okumaya başladı.
Sachs meraklandı, işten başını kaldırıp sordu. "Luponte mi?"
Rhyme bir sayfa daha çevirdi ve... "İşte burada!"
Yerel hükümet toplantısında vaktiyle yapılan oturumun zabıtlarını paragraf paragraf, sessizce okuyor, okudukça öfkeleniyor, zihni karışıyor.
Haydi uzatmasınlar artık! Sadede gelin, sadede...

İşin aslı ne? İyi mi, kötü mü?
Sachs merakını yenemiyor, Sellitto'ya bakıyor. "Okuduğu Saatçi'yle mi ilgili?"
O ana kadar adam hakkında ne New York'dan ne de Kathryn Dance'ın Kaliforniya'da başlattığı kendi araştırmasından hiçbir ipucu çıkmadı.
Arada Rhyme soruyu dosyadan başını kaldırmadan, mırıldanarak cevapladı. "Onunla ilgisi yok."
Sachs üsteledi. "İyi ama dosyayı onunla bağlantılı diye istemedin mi?"
"Hayır efendim, sen öyle sanmışsın."

"O zaman neyle ilgili, yeni soruşturmalardan biriyle mi?" Sachs dönüp yeniden dolmaya başlayan kanıt çizelgelerine baktı.

"Yok, onlarla da ilgili değil."

"Öyleyse ne?"

"Okumamı kesip durmazsan öğrenir, sana da söylerim."

Bu adamla baş edilmez! Sachs küskün, iç çekiyor.

Rhyme nihayet aradığı esas noktaya kadar geldi. Okumaya ara verdi, Central Park'ı, yapraklarını dökmüş kupkuru ağaçları, onların ıslak gövdelerini seyre daldı. Raporda, bulacağı gerçeğin olumlu olacağına gönülden inanıyor ama o bilim adamı, kalbinin sesine güvenmez.

Tek hedef, gerçeği bulmak olmalı...

Sözcükler, raporu okuyana hangi gizli gerçeği söylecek acaba?

Cesaretini toplayıp yeniden rapora döndü, bulduğu o can alıcı paragrafları bir nefeste okuyuverdi.

Bir zaman okuduğunu hazmetmeye çalıştı, sonra Sachs'a döndü. "Sana bir metin okuyacağım."

"Tamam oku, dinliyorum."

Rhyme parmak ucuyla düğmeye dokundu, sayfaları geriye doğru çevirdi. "İlk sayfadan başlıyorum. Dinliyor musun?"

"Söyledim ya, kulağım sende."

"Güzel."

"Hazırım."

"Bu görüşme gizlidir ve gizli kalacaktır. 1974 senesi, 18-29 Haziran tarihleri arasında yapılan duruşma sonunda Büyük Jüri, New York Polisi'nde görevli oniki polis memurunun Manhattan ve Brooklyn'de esnaf ve işadamlarından, soruşturmaları hasıraltı etmek karşılığında, rüşvet almaktan suçlu bulmuştur. Büyük Jüri, ayrıca, dört polis memurunu, bu haraç alma eylemlerinde fiili tacizde bulunmaktan suçlu bulmuştur. Söz konusu oniki memur, Onaltıncı Cadde Kulübü üyeleridir; bu kulübün adı, polisçe işlenen rüşvet ve haraç toplama gibi iğrenç suçlarla adeta özdeşleşmiştir."

Sachs'ın derin derin soluklandığını hissetti, başını kaldırıp baktı. Kadın dosyaya gözünü dikmiş, arka bahçede yılan görmüş çocuk gibi bakıyor.

Okumaya devam etti. "Birleşik Devletler halkı ile onların güvenliğini sağlamakla görevli adalet ve emniyet kurumları arasında karşılıklı güven ilişkisi, aziz ve kutsaldır. Yukarıda adı geçen Onaltıncı Cadde Kulübü çevresinde kümelenen emniyet görevlileri, bu kutsal güveni affedilmez bir

biçimde kötüye kullanmış ve aslında önlemeleri gereken suçları işlemekle kalmamış, bu üniforma altında cesaretle kendilerini feda etmeye hazır kadın ve erkek meslektaşlarını büyük utanç ve töhmet altında bırakmışlardır.
New York Şehri Belediye Başkanı olarak, burada adlarını sayacağım polis memurlarımızı, bu suçluları adalet önüne çıkartmak üzere gösterdikleri gayretten ötürü, Cesaret Madalyası ile taltif ettim: Devriye Polisi Vincent Pazzini, Devriye Polisi Herman Sachs ve üçüncü sınıf Dedektif Lawrence Koepel."
"Nasıl yani..." Sachs'ın fısıltısı gırtlağında düğümleniyor.
Rhyme okumayı sürdürdü. "Bu memurlarımızın her biri, suçluların tespit edilmesi ve onları mahkeme önüne çıkaracak kanıtların toplaması sırasında, bir çok kez hayatları pahasına uğraş verdiler. Görevlerinin bu tehlikeli niteliği gereği bu memurlarımızın ve ailelerinin güvenliğini sağlamak bakımından madalya ve takdirnameler kendilerine gizli celsede verilip oturum kayıtları mühürlenecektir. Şunu temin etmek isterim ki hak ettikleri ödülü kamu önünde sunamamakla birlikte, Kent Yönetimi, kendilerine olan şükran borcunu asla unutmayacaktır."
Amelia Sachs'ın gözleri Rhyme'de. "Yani babam..."
"Senin baban iyinin tarafındaydı Sachs. Her nasılsa paçayı sıyıran üç memurdan biri olarak biliniyordu. Öyleydi ama aslında o üç kişi suçlu değildi; İçişleri adına çalışıyordu onlar. Sen St. James'de ne aradıysan, baban da Onaltıncı Cadde Kulübü'nde aynı şeyin peşindeydi; aradaki tek fark onların gizli, senin açık çalışman."
"Peki Linç, sen işin bu yanını nereden biliyordun?"
"Bilmiyordum. Son olaylarla uğraşırken kafama takıldı. Luponte dosyasının da rüşvet meselesiyle bağlantılı olduğunu hatırladım; yoksa babanın o eski olayla ilişkisinden haberim yoktu. O nedenle bir bakayım, dedim."
Sellitto, bir elinde ana dosya, ötekinde kahve fincanı, ağzında kurabiyeler, keyifli ama şaşkın. "Yani iki satır yazıyla mı kalmış, o kadar övgü?"
"Sen ana dosyayı karıştırmaya devam et Lon. Orada bir başka şey daha olmalı."
Dedektif kağıtları karıştırdı, mühürlü beratı ve New York Polisimin mensuplarına verdiği en değerlisini, Cesaret Madalya'sını bulup çıkarttı, Sachs'a uzattı. Genç kadın, sararmış parşömen rulosunu iki eliyle yavaşça açtı, üstünde babasının adını gözleriyle gördü... Madalya parmağından sarkıyor.

"Hey! Baksanıza, öyle rulo halinde filan, ne kadar güzelmiş." Pulaski hayranlıkla berat ve madalyayı seyrediyor.
Rhyme, otomatik okuma sehpasındaki gizli dosyayı işaret etti. "Sachs, hepsi orada yazılı. İçişleri'ndeki harekât şefi, diğer polislerin şüphesini önlemek ve durumun inandırıcı olmasını sağlamak için babanı kollamak zorundaydı. O nedenle babana, ortalığa saçması için her ay birkaç bin dolar aktarmış. Rüşvet topladığını inandırıcı kılmak gerek ya, ondan. Şüphelenen olsa adamı oracıkta öldürecekler. Unutma, o zamanlar Tony Gallante devri; gaddar herif çetenin başında. İçişleri, mecburen senin peder hakkında soruşturma açıyor. Sonradan senin kulağına gelen, delil yetersizliğinden beraat hikâyesi, o davadan. Olay yeri araştırma ekibiyle anlaşıp, kanıt kayıt fişlerini eksik doldurmuşlar, bazılarını yok etmişler."
Sachs başı önünde, huzur içinde gülümsüyor. "Babam her zaman öyleydi, hep geride durmayı severdi. Tam ona göre... Kadere bak, adam hayatının ödülünü alıyor, ama gizli, kimsenin haberi olmuyor! Sözünü ettiğini hiç duymadım."
"Buyur bak, istersen ayrıntıları da oku... Baban, gizli ses alma cihazı takarım, demiş. Ama, beni mahkemede şahitlik etmeye zorlamayın, asla kabul etmem... Herman Sachs deneyimli adam; seni ve anneni tehlikeye atmak istememiş."
Sachs madalyayı parmağının ucunda sallandırıyor; yüzünde buruk bir tebessümle onu seyreden Rhyme, madalyanın bir sağa bir sola gidişini duvar saatinin pandülüne benzetiyor...
"Baksanıza..." Lon Sellitto ellerini ovuşturup ısıtmaya çalışıyor. "Mutlu habere çok sevinmişken, şuradan defolup çıksak da, Manny'ye kapağı atsak, diyorum. Karnım acıktı, öğlen yemeğine çıkalım. Onlar herhalde yakıt parasını zamanında ödemiştir; sen ne dersin Linç!"
"Ah elbette, ben de isterim!" Rhyme, abartdı sevinç gösterisiyle güya öneriye katdıyor; aslında buzlu kaldırımlarda tekerlekli iskemle turu yapmaya hiç hevesi yok. "Ancak elim dolu, *Times*a yazmaya başladığım mektup hanidir yarım kalmıştı; şunu bitireyim." Öfkeyle ekliyor. "Hem sonra burada oturup tamirciyi beklemem gerek. Adam gelecek de. Biliyorsunuz, saat bir ile beş arası geleceğim diye söz vermiş."
Thom atılıp birşey söylemek istedi. Mutlaka Rhyme'i dışarı çıkması için ikna etmeye çalışacaktı ama Sachs araya girdi, "Kusura bakmayın, benim de başka planlarım var," dedi.

Rhyme, "Senin planların da karla, buzla ilgiliyse, ben yokum," diye takıldı. Sachs'ın, Pam Willoughby ile buluşacağını, birkaç gündür küçük kıza pek sırnaşmaya başlayan köpekleri Jackson'u da alıp onları açık havaya gezmeye götüreceğini sanmıştı.
Amelia Sachs'ın niyeti ise başka. "Ah evet, karla buzla ilgili... " Gülerek eğilip suç uzmanını dudaklarından öptü. "Ama planımda senin yerin ne yazık ki yok!"
"Tanrıya şükür." Sözcüklerle birlikte ağzından fırlayan nefesi, buz gibi laboratuvarda buhar olup tavana yükselirken Rhyme bilgisayar ekranına döndü.

"Sen ha..."
"Selam dedektif, nasıl gidiyor bakalım?"
Art Snyder evinin kapı aralığından, karışısında dikilen Amelia Sachs'ı süzüyor. Emekli polis, minibüsün arka koltuğundaki sarhoş haline göre daha iyi gibi. Biraz kendine gelmiş ama her zamanki öfkesi yerinde. Kızarık gözlerini genç kadın polisten ayırmıyor.
Olsun, zaman zaman tabanca namlusuna hedef olunan bu meslekte, asılmış surat ve kan çanağı gözlerle karşılanmak sorun sayılmaz. Sachs aldırmadı, dolu dolu gülümseyerek, "Sana teşekkür etmek için uğradım," dedi.
"Yok ya! Ne teşekkürü?" İhtiyarın bir elinde koca kahve fincanı var ama kahve içmek için kullanmadığı belli. İçerde, büfenin üstü şişe dolu. Evde değişiklik gözükmüyor; yapmak istediğini söylediği bakım işlerine el bile sürmemiş.
"St. James soruşturmasını çözüp kapadık."
"Yaa... Haberim var."
"Kapı önünde ayazda dikiliyorum dedektif."
İçerden "Tatlım?" diye seslenen karısı; şişmanca, kumral, kısa saçlı ve havayı yumuşatmaya kararlı güler yüzüyle mutfak kapısında beliriyor.
Snyder omuz üstünden, "Şehirden biri uğramış da," diyerek kapıdaki konuğu savmaya niyetli olduğunu vurguluyor ama karısı oralı olmuyor, "içeri buyur etsene. Kahve yapayım size."
"Bu bayan çok meşgul biridir. Koca New York'u bir uçtan öte uca dolanır, selam vereni soru yağmuruna tutar. Bana kalırsa bize ayıracak vakti filan yoktur."
"Dedektif, benim dışarda kıçım donuyor, halime baksana!"
"Art, çekil kapıdan, kızcağız içeri gelsin."

Art Snyder homurdanarak kapıyı bıraktı, sırtını dönüp içeri yürüdü. Hani, madem o kadar istiyor konuk, kendi girsin, kapıyı arkasından kendi kapasın, umurumda değil dercesine davranıyor. Sachs aldırmadı, içeri girip kapıyı örttü, odanın sıcağını yüzünde hissedince parkasını çıkarıp sandalyeye bıraktı.

Snyder'ın karısı Sachs'ın elini sıktı, kocasına dönüp azarladı. "Rahat koltuğa kızı buyur et bakayım!"

Sachs iyi koltuğa yerleşti, Snyder kanepeye geçti; küs ya, televizyonun sesini kısmadan yayları gıcırdatarak oturdu; gözlerini basketbol maçına dikti.

Karısı iki fincan kahve getirip ikisine ikram etti, arada televizyonun sesini kıstı.

Snyder'ın gözü yeni fincana kaydı. "Ben istemem!"

Karısı kızıyor. "Taze yaptım, dökeyim mi yani? Güzelim kahveyi ziyan mı edelim?" Kocasının yanıbaşında duran sehpaya altlık yerleştirip fincanı üstüne koydu, mutfağa döndü. "Ateşte tava var, sarmısak kavuruyorum... "

Sachs kahvesini sessizce yudumlamakla meşgul, Snyder basketbol maçı seyrediyor. Birden üç sayı yayının dışından mükemmel bir şut çıkardı oyuncu, top süzüldü ve basket! Emekli polisin yumruğu havada!

Reklam girince hemen kanal değiştirdi; ünlüler arası poker partisi var...

Sachs, kinestetik uzmanının öğüdünü unutmuyor; susarak beklemeyi bilirsen, karşındaki kendini konuşmaya mecbur hisseder. Kahvesini yudumlayıp gözleriyle Snyder'ı takip etmeye başladı; sessizce bekliyor...

Sonunda emekli polis dayanamadı. "Şu St. James meselesi, ha?"

"Evet."

"Okuduğuma göre işin arkasında Dennis Baker varmış. Başkan yardımcısı da tezgâha ortakmış."

"Aynen."

"O Baker'la bir iki kez karşılaşmıştık. Düzgün görünüyordu. Haraca bulaştığını duyunca çok şaşırdım, önce inanamadım." Yüzünde endişe bulutları dolaşıyor. "Üstelik cinayet...

Sarkowski ve neydi öteki adamın adı, ikisini de... Vay canına!"

Sachs başıyla onayladı. "Üstüne bir de cinayet teşebbüsü var." Hedefin kendisi olduğunu söylemek istemiyor.

Emekli polisin kafası bozuk. "Bak şimdi, para hadi neyse de ama insan temizlemek... İşte orada terazinin topuzunu kaçırmış..."

İhtiyarın değer ölçüsüne kocaman bir amin!

"Suçlulardan biri sana anlattığım adam mı çıktı? Hani Maryland'de yeri mi vardı, neydi?"
Burada emekli polisin hakkını yememek gerek. "Snyder, o dediğin meğer Wallace'miş. O söylediğin yer adı değil, başka birşeymiş." Devam etti, Wallace'ın teknesini, isim karışıklığını ayrıntısıyla anlattı.
"Deme yahu, *The Maryland Monroe*, ha? İşte buna içilir, doğrusu!"
"Yardımcı olmasaydın, belki de soruşturma tıkanacaktı."
Snyder'ın gözlerinde beliren anlık mutluluk ışıltısı. Hemen ardından genç meslektaşıyla aslında küs olduğunu hatırladı. Yine de fırsatı kaçırmadı, efkâr bahanesiyle kalktı, içkiye ayırdığı fincana viski doldurup yerine kuruldu. Kahvesi olduğu gibi duruyor. Dalgınlığa vererek konuğunu unutmuş numarasıyla televizyon kanalları arasında tura çıktı.
"Snyder, sana birşey sorabilir miyim?"
"Sanki sorma desem susacaksın!"
"Babamı tanıdığını söylemiştin. Biliyorsun, ortalıkta onu tanıyan pek kimse kalmadı. Bana biraz babamı anlatsan diyordum."
"Asıl merak ettiğin Onaltıncı Cadde Kulübü meselesi, değil mi?"
"Yok. Derdim orası değil."
"Öyle deme, o işten iyi yırtınıştı baban!"
"Bazen konuyu saptırmaya bayılıyorsun."
"Adam en azından yaptığını temizlemeyi bildi. O meseleden sonra tek yanlışını duymadım."
"Bak Snyder, birlikte çalıştığınızı söylemiştin. Evde işinden pek söz etmezdi. Ne yapar ne ederdiniz, o zamanlar meslek nasıl yürürdü, hep merak ederim. Bir iki not alsam diyordum."
"Torunlara hatıra olsun diye... "
"Belki de... "
Snyder isteksiz. "Aslında biz hiç aynı ekipte çalışmadık."
"Ama kendisini tanıyordun."
Bu kez kararsız. "Eh... "
"Hani bir komiser varmış... Şu delibozuk olan. Hikâyesini anlatan olsa da dinlesem."
"Delilerden hangisi? Bizim zamanımızda mesleğin çılgını çoktu."
"Taktik ekibi yanlış apartmana gönderen; neydi onun adı?"
"Haa, Caruthers mı?"
"Tamam, o olmalı. Babam, taktik ekip doğru adresi bulup yetişinceye kadar fidyeciyi daire kapısında elinde silahıyla oyalamaya çalışan o iki sokak

devriyesinden biriymiş."
"Tamam, tamam. Ben de oradaydım. Göt herifin tekiydi o Caruthers. Hıyar, ne olacak! Tanrıya şükür kimseye birşey olmadı. Haa bak, üstelik aynı gün, herif megafonun pillerini koymayı unutmuş, fidyeciyle konuşamadı salak... Bir huyu vardı, ayakkabılarını lostraya gönderirdi. Tabii anladın, gel bakalım evlat, al bunu götür boyat hesabı. Sonra da çocuklara beş sent bahşiş verirdi. Bir kere acemi de olsa üniformalıya bahşiş mi verilirmiş! Hem sonra vere vere beş sent. Yuh yani!"
Keyifleniyor. Televizyonun sesini iki üç çizgi kadar düşürdü. "Hey bak, bir hikâye daha anlatayım mı sana?"
"Çok sevinirim."
"Şimdi... Şöyle oldu. Baban, ben, birkaç arkadaş daha paydos etmişiz, Madison Garden'da boks maçı mıydı, hatırlamıyorum, hep birlikte bir şey seyretmeye gidiyoruz. Derken oğlanın biri, elinde madara bir tabanca... Ne olduğunu bilir misin?"
Sachs elbette biliyor; bilmem dedi; maksat sohbet akıp gitsin.
"Şarjörü ya da eğer varsa toplusu filan çalışmaz. Kurusıkı namluya tek bir yirmi iki kalibrelik mermi sürer, kaderine razı olursun. İnanabiliyor musun, bu dünkü bok kalkmış bize silah çekmiş, aklınca soyacak... Hem de 34. Cadde ortasında! Biz dört kişiyiz, acemiye gülerek üçümüz cüzdanları tosladık. Senin baban banknot maşasını cebinden çıkardı, güya verecek, oğlana uzatırken birden bırakıp yere düşürdü. Dünkü bok sevindi, hemen eğilip aldı. Doğrulurken ne görsün? Bizim dört Smith&Wesson, dördünün horozu da kalkmış, burnuna dayanmış! Yüzünü görecektin oğlanın. Salak, 'Bugün de işler kesat, böyle talihin bilmemnesini şey edeyim,' deyip tabanları yağladı. Bizi görsen, bütün gece güle, güle öldük..." Emekli polisin yüzü işiyor, neşesi yerine gelmeye başlıyor. "Bak, bir tane daha anlatayım... "
Sohbet boyunca Sachs keyifle baş sallayıp ihtiyarı onaylayarak notlar aldı. Aslında öykülerin çoğundan haberli. Herman Sachs sohbeti yerinde adamdı, meslek maceralarını kızına anlatmayı severdi. Garajda kızıyla birlikte saatlerce yakıt pompasıymış, vites dişlisiymiş uğraşıp dururlarken devriye polisi olarak sokaklarda yaşadığı binbir olayı keyifle anlatırdı. Belki de Amelia Sachs'ın meslek seçimini besleyen hep bu anılar oldu.
Sachs, aile tarihçesinde eksik kalmış anıları derlemek için ziyarete etmedi, emekli polisi. Bir tür 'imdat 10-13, meslektaş zor durumda' çağrısına ama kalpten isteyerek cevap vermek istedi. Emekli dedektif alkolik Art Snyder'ı

yüzüstü bırakmaya gönlü elvermiyor. Eğer, St. James çetesini yakalattı diye sözümona eski dostları terkettiyse, Sachs onunla ahbaplık edecek çok polis dost bulur. Kendisi, Sellitto, Rhyme ve Pulaski ne güne duruyor. Fred Dellray, Roland Bell, Nancy Simpson, Frank Rettig... Daha düzineyle namuslu polis dost var.

Sachs sordu, ihtiyar anlattı... Evet, bazen hevesle, bazen tedirgin, bazen dalgın... Sachs her öyküde kendine pay çıkaracak bir yan buldu, içi rahatladı. Art Snyder sözüne ara vermeden, arada bir kalkıp kahve fincanına, gizlediği alkol tutkusunu giderebilmek için, şişeden azar azar viski boşaltırken, saatine göz atıyordu. Hani, çocuğum senin başka yapacak işin yok mu, bu ihtiyarın çenesinden bıkmadın mı yahu, dercesine.
Sachs aldırmadı, rahat koltuğa yayıldıkça yayıldı, sorular sordu, fırsat buldukça kendi anılarını da anlattı.

Hayır, Amelia Sachs hiçbir yere gitmiyor. Dünyadaki bütün zamanlar onun artık...